

ஸ்ரீ ஆதீசங்கரர் அருளிய

வீவேகசூடாமணி

(உரையுடன் கூடியது)

ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ்

104, அப்பர்ஸ்வாமி கோயில் தெரு
மயிலாப்பூர், சென்னை-4.
தொலைபேசி எண் - 74121

ஸ்ரீ சந்திரமௌளிஸ்வராய நம: Phone : NV 2315

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்ய பரம்பரை
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஐகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
ஸ்ரீ மடம் ஸம்ஸ்தானம்
காஞ்சிபுரம் - 631502.

யாத்ராஸ்தானம்:

தேதி 23 - 6 - 90

ஸ்ரீமுகம்

ஆனிமானுபவமே அத்வைத நிலையாகும். உபநிடதங்களில் போற்றியுரைக்கப்பட்டுள்ள இதனைத் தொகுத்து குரு-சிஷ்ய வினா விடையாக வகுத்தளித்து எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள வைக்கும் நூல் விவேககுடாமணி. ஸ்ரீமத் பகவத்பாதாளின் இந்நூலைத் தமிழில் எளியநடை விருத்தப்பாக்களினால் தந்துள்ளார் திருவடை மருதூர் உலகநாத முனிவர். அந்தப் பாக்களுக்கு பதவுரையும், விளக்க உரையும் அமைத்து, இந்நூலை ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராம ஐயர், ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ் மூலம் வெளியிடுகிறார். எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைந்துள்ள இந்நூலை ஆஸ்திகப் பெருமக்கள் படித்துணர்ந்து பயன் பெற்றுய்வார்களாக.

நாராயணஸ்ம்ருதி:

श्रीरामजयम्

சிறப்புரை

பரம்பொருளே ஒரு சமயம் உண்மையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உணராததால் - ஸம்ஸாரியாகி துன்பங்களை அனுபவித்து பின்னர் ஸத்ருருவின் ஆத்மோபதேசத்தால், “நான் பரம்பொருளாகவே இருக்கிறேன்” என்று தன்னை உள்ளபடி உணர்ந்து எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளின் தன்மையை அடைந்தது. எனவே எவன் ஒருவனுக்கு இந்த உண்மை அறிவு ஏற்படுகின்றதோ அவன் பரம்பொருளாகி விடுகின்றான் என்று பிருஹதாரன்யக உபநிஷத் கூறுகின்றது. உண்மையான பரம்பொருளின் அறியாமையாலேயே லோகங்களும் உடல், புலன் முதலான அனைத்தும் தோன்றி பரம்பொருளை மறைத்து அதனை உள்ளபடி உணர முடியாச்சபடி தடையாக இருக்கின்றன. அறியாமையால் தோன்றிய வெள்ளி, பாம்பு, உண்மையான கிளிஞ்சல், பழுதை இவைகளை மறைத்து விடுகின்றன. உண்மையான கிளிஞ்சலையும் பழுதையையும் உணர்ந்தவுடன், வெள்ளியும், பாம்பும் மறைந்து விடுகின்றன. எனவே, வேதாந்தங்கள் - பரம்பொருளை, கை, கால், கண், காது, உயிர், உள்ளம் அற்றது. பருமானுயில்லை, இளைத்ததுமில்லை, குட்டையானதுமில்லை, ஐந்து பூத குணங்களும் அற்றது, ஆதியும் அந்தமுமற்றது, அழியாதது, இரண்டற்றது. ஒளி வடிவம், ஆனந்த வடிவம், அறிவு வடிவம், உருவமற்றது உறுப்புக்கள் அற்றது, எல்லாமாய் இருப்பது என்று கூறி அதீதகைய பரம்பொருளானது தனது விருப்பத்தால் மட்டுமே, வேறு ஒரு பொருளின் உதவியின்றியே - உலகம் அனைத்தையும் படைத்தது என்றும் கூறுகின்றன. எனவே மண்ணிலிருந்து சட்டி பாளையும், நூலிலிருந்து வஸ்திரமும், எள்ளிலிருந்து எண்ணையும் தோன்றுவது போன்று பரம்பொருளிலிருந்து உலகம் தோன்ற வில்லை. கிளிஞ்சலிலிருந்து வெள்ளியும், பழுதையிலிருந்து பாம்பும் போலவே தோன்றுவதாகும். நிலத்தின் அடி பிரதேசத்தில் இருக்கும் தூய்மையான இனிப்பான நீரை அடைவதற்காகவே அதை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பாறைகள், சிறிய கற்கள், மண் அனைத்தையும் மாற்றி விட்டு, நீரைக் கண்டவுடன் கிணறு ஏற்பட்டதாக மாந்தர் ஸந்தோஷிக்கின்றனர். இங்கு நீரைத்தான் கிணறு என்று முக்கியமாக குறிப்பிடவேண்டும். அந்நீரை ஒருவரும் உண்டாக்கவில்லை. அங்ஙனமே எப்பொழுதும்

எங்கும் எல்லாம் ஆக இருக்கின்ற ஸச்சிதானந்த வடிவமான ஆத்மாவை நாம் அடைவதற்கு அதனை மறைத்திருக்கும், உடல் உலகம் முழுவதையும் நான், என்னுடையது என்ற இரும்பு சங்கினியைக் காட்டிலும், மிக்க வலுவுள்ள ஆசா பாசத்தால் கட்டி இருப்பதை ஸத்தகுருவின் உபதேசமாகிற கத்தியால், வெட்டியகற்றி மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவன் நான் பரம்பொருளாகவே இருக்கின்றேன் என்ற உண்மை அறிவை அடைந்து முக்தி பெறுகிறான்.

பகவத்பாதாள் இயற்றிய விவேக சூடாமணி

இவ்விஷயத்தை - விரிவாகவும், தெளிவாகவும் சான்றுகளுடனும், மனிதப் பிறவியின் மேன்மை, ஆத்மஞானம் ஒன்றே மோக்ஷஸாதனம், ஞானஸாதனம், பந்தஸ்வரூபம், முமுக்ஷுவான சிஷ்யன், முக்திபெற்ற ஸத்தகுரு, ஸாதன சதுஷ்டயம், அன்னமயம் முதலிய ஐந்து கோசங்கள், சாந்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபம் ச்ரவணம், மனனம் நிதித்யாஸனம், ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் மோக்ஷம், ஆத்ம ஞானத்தால் ஸகல கர்மக்ஷயம் ஏற்படுகிறது, ப்ராரப்த கர்மாவும் அழிந்து விடுகிறது; ஜீவன் முக்தி என்ற தலைப்புகளில் பாமேஸ்வராவதார பூதர்களான, ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதாள் - 581 செய்யுள்களால் வட மொழியில் “விவேக சூடாமணி” என்ற ஒப்புயர்வற்ற நூலில் விளக்கியுள்ளார்கள்.

திரு உலகநாத ஸ்வாமிகள் விவேக சூடாமணியை

தமிழ் மொழியில் செய்யுள் வடிவமாக

இயற்றியுள்ளார்.

ஸ்ரீசங்கர பூஜ்யபகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள் வடமொழியில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய விவேக சூடாமணி, திருவிடை மருதூரில் வாழ்ந்து வந்த திரு உலகநாத ஸ்வாமிகளவர்களால் செய்யுளாக தமிழில் மொழி பெயர்த்தருளப்பட்டது. திருப்புவண மடாதிபதி ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞானாசார்ய ஸ்வாமிகள் அவர்களால் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. கி. பி. 1938-வது ஆண்டில் மதுரையில் மீநலோசனி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இந்நூலில் பாயிற்செய்யுள் 9, விவேக சூடாமணியில் 662, ஆகச் செய்யுள் 671. பதிப்பாசிரியர் இந்நூலிற்கு 111 விஷயங்கள்

கொண்ட விஷயாறுக்ரமணிகையையும், பாட்டுக்களுள் காணப்படும் 180 சொற்களுக்கு அரும் பதவுரையையும் எழுதிச் சேர்த்திருக்கிறார். நூலாசிரியர் 660-வது பாட்டில், “அந்தணர் குலத்தில் தோன்றிய உலகநாதர் திருவிடைமருதூரில் வாழ்ந்தவர். ஸ்ரீசங்கரர் அருளிய விவேக சூடாமணியை தமிழ் கவிதையாக அமைத்தவர்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

திரு உலகநாத ஸ்வாமிகள் இயற்றிய
தமிழ் விவேக சூடாமணிக்கு விரிவுரையின் தோற்றம்

திரு உலகநாத ஸ்வாமிகள் இயற்றிய தமிழ் விவேக சூடாமணிக்கு பதவுரை, விளக்கம் இவைகளுடன் விரிவான உரை எழுதியவர் திரு T. A. வேங்கடராமய்யர், தஞ்சை மாவட்டம் - காவேரியாற்றின் கரையில் - தின்னயம் எனப்படும் அந்தணர்கள் வாழும் கிராமத்தில், அந்தணர் குலத்தில் ஸ்ரீ அப்பு அய்யர் அவர்களுக்கு புதல்வனாக தோன்றியவர். மதுரை மாநகரம் சென்று தமிழையும் வட மொழியையும் நன்கு பயின்று அம்மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றார். சிறந்த வித்வானாக விளங்கும் இவர் சென்னை புரணசவாக்கம் ஸர்-ஏம்-ஸ்டி முத்தையர் செட்டியார் ஆண்கள் உயர்நிலை பள்ளியில் தமிழாசிரியராக அமர்ந்து நீண்ட காலம் பணிபுரிந்து அதினிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். அப்பள்ளியில் - வேதாந்த மஹோபதேசகர் ப்ரும்மஸ்ரீ V.S. கோபலாகிருஷ்ணய்யர் அவர்கள் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். அன்னாரிடமிருந்து வேங்கடராமய்யர் வேதாந்த நூல்களை முறைப்படி கற்றுணர்ந்தார். வேதாந்தங்களிலும் மிக்க தேர்ச்சி பெற்ற திரு வேங்கடராமய்யர்-தன் குருவான திரு கோபலாகிருஷ்ணய்யருடன் சேர்ந்து, ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதாளுடைய “உபதேச ஸாஹஸ்ரீ” என்ற நூலிற்கு தமிழில் விளக்க உரை எழுதியுள்ளார். இந்நூல் ராமாயண அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு 1971-வது ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பகவத் பாதாளுடைய “தச்சலோகீ” என்ற நூலுக்கும், திரு வேங்கடராமய்யர் விளக்க உரை எழுதியுள்ளார். அந்நூல் சுரபி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது திரு T. A. வேங்கடராமய்யர் எழுதிய விரிவுரையுடன் திரு உலகநாத ஸ்வாமிகள் இயற்றிய தமிழ் விவேக சூடாமணி வெளியிடப்படுகிறது.

கடோபநிஷத்திற்கு விரைவுரையும் மற்றும் கௌடபாதகாரிகைகளுடன், மாண்டுக்கய உபநிஷத்திற்கு நான்கு பிரகரணத்திற்கும் விரிவுரையும் எழுதியுள்ளார். இவைகள்

அச்சாகவில்லை. திரு வேங்கடராமய்யரின் உரையானது, பொருளை, விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும் எளிதில் புரிந்து கொள்வதற்கும் ஏற்ப அமைந்துள்ளது. ஆஸ்திக அன்பர்கள் இதனை படித்து பொருளையுணர்ந்து நேர்வழி சென்று அவனருளால் எல்லா விதமான நலன்களையும் அடைவார்களாக.

ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடிபீடாதிபதி ஸ்ரீ ஜெயேந்திரஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அவர்களுடைய விருப்பப்படி "ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளி கேஷன்ஸ்" என்ற தலைப்பிற்கேற்றபடி இத்தகைய நூல்களை வெளியிடும் இளங்கோ அச்சுக்கூடத்தாரும் மேன்மேலும் இத்தகைய நூல்களை வெளியிடுவதன் மூலம், அவன் அருளால் எல்லாவிதமான நலன்களையும் அடையுமாறு சர்வேஸ்வரனை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

சுபம்

30-5-1990
60, Bazulla Road,
T. Nagar, Madras-17.

V. S. V. Guruswamy Sastrigal,
Retd. Prof. of Vedanta,
Govt. Sanskrit College, Trivandrum.

முன்னுரை

இளங்கோ அச்சுக்கூடத்தாரின் ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ் என்ற இந்த புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனம், தமிழ், ஆங்கிலம், இந்தி, சம்ஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் பல புத்தகங்கள் அச்சிட்டு, ஆஸ்திக உலகத்துக்கு மட்டுமின்றி, அனைத்து சார்பினருக்கும் கல்வியறிவூட்டும் வகையில் முன் வந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. அதன் முதல் படியாக ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்கள் வடமொழியில் அருளிச் செய்த 'விவேக சூடாமணி' என்ற புத்தகத்தை தமிழ் படுத்தப்பட்டு வெளிக் கொணர்ந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது, மகிழ்ச்சிக்கூரியது.

இந்தூலின் உரையாசிரியர் தமிழ் பண்டிதர் ஸ்ரீ T.A. வேங்கடராம ஐயர் அவர்கள் ஸர். எம். எரிடி. முத்தையா செட்டியார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராக 33 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். சம்ஸ்கிருதத்தில் சிரோமணி பட்டம் பெற்றவர். காலம் சென்ற ஸ்ரீ வி. எஸ். கோபாலகிருஷ்ண ஐயரிடம் பல வருஷங்கள் வேதாந்தம் பயின்றவர்.

600 பக்கங்களுக்கு மேல் உள்ள இந்த ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்களின் விவேக சூடாமணியின் தமிழ் வடிவம், பதவுரையோடும், எளிமையான விளக்க உரையோடும் மிகவும் நன்றாக அமைந்துள்ளது.

இந்தப் புத்தகம், ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிந்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய வழிமுறைகளைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட செயல்களை பயன் கருதாமல் செய்வதால் மனதிலுள்ள காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம் முதலியவைகள் விலகுகின்றன. ஒருவர் தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டி ஆவல் ஏற்பட்டு ஓர் ஞானியை சரணமடைந்து அவரிடம் உபதேசம் பெற்று உபநிடதங்களின் உண்மைப் பொருளான தன் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்து த்யானம் செய்வதன் மூலம் தன் உண்மையான ஸ்வரூபத்தின் அறிவைப் பெறுகிறான். அறிவு ஏற்பட்டபின் ஜீவனானவன் எந்த சரீரத்தில் இருந்துக் கொண்டு அறிவைப் பெற்றாலே அந்த சரீரத்தின் மறைவு ஏற்படும்

வரை இவ்வுலகில் ஞானியாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு, அவரவர் களுக்கு அவரவர்களின் உண்மைப் பொருளை உணர்த்திக் கொண்டு ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் நன்மை ஏற்படும் பொருட்டு செயல்படுகிறான்.

எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலை யிலிருந்து விடுபடுவதே மோக்ஷ நிலை. அதுவே ஒவ்வொரு வரின் உண்மையான ஸ்வரூபம். இந்த நிலையை அடைவதற்கு ஒவ்வொருவரும் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட செயல்களை பயன் கருதாமல் செய்யவேண்டும் என்பதே விவேகசூடாமணியின் முக்கிய கருத்தாகும். இக்கருத்தை அனைவரும் அறியும் வகையில் மிகத் தெளிவாக எளியத் தமிழில் அமைத்துத் தந்துள்ள ஆசிரியர் ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராம ஐயர் அவர்கள் ஆன்மீக உலகிற்கு மிகப்பெரிய தொண்டாற்றி உள்ளார்கள்.

சில காலமாக உடல்நலமின்றி பேசக்கூட இயலாமலிருக்கும் நூலாசிரியர் திரு வேங்கடராம ஐயர், ஸர்வ வல்லமை படைத்த ஸர்வேச்வரானுசிய ஸ்ரீகாஞ்சி பரமாசார்யாள் அனுக்ரஹத்தால் நலமடைய வேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ் என்ற இப்புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனம் மேன்மேலும் நல்ல பல அறிவு களஞ்சியங்களையும், அழகுத் தமிழ்ப் புத்தகங்களையும், பக்தியைப் புகட்டும் பாசரங் களையும், இலக்கிய நூல்களையும், இனிய கவிதைகளையும் இன்னும் இதுபோன்ற அறிவு பொக்கிஷங்களை வடமொழியில் இருந்து தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டு, தமிழகத்திற்கும், தமிழ் மூலம் வடமொழியில் பொதிந்து கிடக்கும் அறிவுக் களஞ்சியங்களை அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் கொண்டுள்ள அனைத்து அறிஞர் பெரு மக்களுக்கும் நற் தொண்டாற்ற வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

10—5—1990

Dr N. வீழிநாதன்,

பேராசிரியர், வடமொழித் துறை,
சென்னை பல்கலைக்கழகம், சென்னை-5.

பதிப்புரை

ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ் என்ற இப்புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனம், கடந்த 1989-ம் ஆண்டு ஸரஸ்வதி பூஜையன்று, "ஸரஸ்வதி பூஜாவிதி" என்ற சிறுநூலை முதல் வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளது. இரண்டாவதாக 'விவேகசூடாமணி' என்ற இந்நூலை வெளியிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

'ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ்' என்ற பெயரை வைப்பதற்கு, ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்க்ரு ஸ்ரீ ஜெயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அனுக்ரஹித்தருளிணர்ர்கள். ஆகவே, ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்கள் அருளிச் செய்த விவேகசூடாமணி யின் தமிழாக்கத்தை வெளியிட்டிருக்கிறது.

மதிப்பிற்குரிய சென்னை பல்கலைக்கழக வடமொழித் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் டாக்டர் N. வீழ்நாதன் அவர்களும், ப்ரும்மயூர் V. S. V. குருஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் அவர்களும் இந்த நூலுக்கு முன்னுரை தந்து, இந்நூலைப் பற்றியும், நூலாசிரியரைப் பற்றியும், விளிவாகவும், தெளிவாகவும் விளக்கியுள்ளார்கள்.

அறிவு தெளிவு ஏற்படுத்துவதற்கும் ஆத்ம திருப்தி அளிப்பதற்கும், மனதை நல்வழி படுத்துவதற்கும், விவேகமளிக்கும் இவ் விவேக சூடாமணியை நல்ல தமிழ் நடையில் அமைத்து தந்திருக்கிறார் ஆசிரியர் திரு T. A. வேங்கடராம ஐயர் அவர்கள்.

அனைத்து அறிஞர் பெருமக்களும், ஏனைய நூல் நிலையத்தார்களும் இந்நூலுக்கு நல்லாதரவு தந்து மேன்மேலும் இதுபோன்ற பல நூல்களை வெளியிடுவதற்கு தங்களது ஒத்துழைப்பை நல்குவார்கள் என நம்புகிறேன்.

எம். எஸ். மணியவன்.

பொருளடக்கம்

பொருள் :	செய்யுள் எண் :	பக்கம் எண் :
1 கடவுள் வாழ்த்து— முன்னுரையியல்	1-49	1-49
2 தொடக்கவியல்	50-81	50-80
3 அநாத்மவியல்	82-145	80-140
4 ஆத்மவியல்	146-158	140-156
5 பந்தவியல்	159-172	156-169
6 மோக்ஷவியல்	173-180	169-176
7 பஞ்சகோசவியல்	181-243	177-236
8 ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யவியல்	244-309	237-301
9 அநுபவவியல்	310-403	301-378
10 சாதனவியல்	404-455	378-424
11 பொதுவியல்	456-488	424-451
12 ஜீவன் முக்தவியல்	489-546	451-499
13 மாணவனியம்பியல்	547-590	499-535
14 புனருபதேசவியல்	591-662	535-592

விவேகசூடாமணியில் வந்துள்ள இயல்களின் பொருட்சுருக்கம்.

1. முன்னுரையியல் : 1 முதல் 49 செய்யுள் வரை.

இப்பகுதியின் பொருட்சுருக்கம் கீழ்வருமாறு :

மக்களுக்கு வேதாந்த ஈடுபாடு உண்டாவது மிகவும் அரிது. மனிதப்பண்பும், வீடுபெறும் விருப்பமும், சான்றோரின் நட்பும் கடவுளின் அருளாலேயே கிட்டும். மனிதராகப் பிறந்தும் ஆத்ம அறிவுபெற முயலாமலிருந்தால் அப்பிறப்பு பயனற்றதேயாகும். ஒருவன் பல நூல்களைக் கற்கலாம். பல நல்ல செயல்களைப் புரியலாம். நாடோறும் குலதெய்வத்தை வணங்கி வரலாம். பூஜை செய்யலாம். ஆத்ம அறிவை அவன் பெறாவிட்டால் கீழே கூறியவற்றால் ஏற்படும் முழுப் பயனையும் அவன் பெறமாட்டான்.

நல்ல அறிவு படைத்தவன் ஆத்ம அறிவு பெறுவதற்காக நல்ல ஒரு குருவை அடைந்து வணங்கி தொண்டு செய்து அடக்கத்துடன் வினவி அறிதல் வேண்டும். தாழ்கவே அந்த நுட்பமான பொருளை அறிதல் இயலாது. ஆத்ம அறிவைப் பெற நன்கு விசாரணை புரிதல் வேண்டும். நல்ல செயல்களாலும் பிறவற்றாலும் அந்த அறிவைப் பெறல் முடியாது. ஆனால் அவற்றால் மனத் தூய்மைப் பெறலாம்.

இந்த ப்ரஹ்ம வித்யை, நல்ல தகுதியுள்ளவனுக்கே பயன் தரும். அத்தகுதிகள் : விவேகம், வைராக்யம், சமாதி ஷட்கம், முமுகூஷதை என நான்கு வகைப்படும். இவைகளில் ஒன்று மற்றொன்றிற்குக் காரணமாகும். இவற்றில் வைராக்யமும் முமுகூஷதையும் மிகவும் முதன்மையானவை. இவை இருந்தால் பிற இரண்டும் தாமே வந்து விடும்.

இந்த வித்யையை உபதேசிக்கும் குரு, கருணையையும், கைம்மாறு கருதாமையையும் பெற்று இருத்தல் வேண்டும்.

தகுதி வாய்ந்த ஒரு சீடன் அத்தகைய ஒரு குருவிடம் சென்று ஐயனே! என்னைக் கடைத்தேற்ற வேண்டும். பெரியோர்கள் சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்து மாணவருக்கு உபதேசம் செய்து துன்பத்தை நீக்குவார்கள். யான் ஸம்ஸார இன்னலில் மிகவும் துன்புற்றேன். என்னைக் காத்தருள்க என்று வேண்டினான். குருவும் அவனுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறி ஆத்ம வித்யையை உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்.

2. தொடக்கவியல்; 50 முதல் 81 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

மைந்தரே! பயம் வேண்டாம். இந்த இன்னல்களை நீக்க உபாயம் இருக்கிறது. பல பெரியோர்கள் உபாயத்தால் இந்த ஸம்ஸாரப் பிணியை நீக்கிக் கொண்டார்கள். வேதாந்த நூலில் கூறப்பட்ட மெய்யறிவு உன் துன்பத்தை அழிக்கும். அதற்கு நம்பிக்கையும், பக்தியும், த்யானமும், யோகமும் வேண்டும். தன்னை உணராமையாலேயே இந்தப் பிறவிப் பிணி வந்தது. தன்னை உண்மையாக உணர்ந்தால் இது நீங்கும்" என்று குரு கூறினார்.

உடனே மாணவன் வணங்கி, "பந்தம் என்பது யாது? அது எதனால் வந்தது? அது எங்கே நிலைத்து இருக்கும்? எவ்வாறு அது அழியும்? ஆத்மா என்பது எது? அநாத்மா என்பது எது? அவ்விரண்டையும் பிரித்தறிவது எப்படி?" என்று வினவினான்.

உடனே குரு, "சாதுவே! உன் வினாக்கள் நன்கு உள்ளன. இவற்றிற்கான விடைகளைக் கூறுகிறேன் கவனமாகக் கேள். ஒவ்வொருவரும் தாமே முயன்று மெய்யறிவைப் பெறவேண்டும். குருவும் வேதமும் ஓரளவே துணை செய்வர். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற அநுபவ அறிவே மெய்யறிவாகும். இதுவே உன் பிறவிப் பிணியைப் போக்கும். இது ஏற்படாவிட்டால் மற்ற சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றும் பயனில்லை. ஸம்ஸாரம் என்பது அறியாமையின் விளைவு. அது மெய்யறிவாலேயே போகும். "நான் ப்ரஹ்

மம்' என்ற ஒலியால் மட்டும் ஒருவனுக்கு வீடு பேறு கிட்டாது. நான் ப்ரஹ்மம் என்பது அநுபவமாக இருந்தாலேயே அது பேரின்பத்தைத் தரும்.''

'பயனற்ற தர்க்கவாதங்களால் அநுபவ அறிவைப் பெறல் இயலாது. அநுபவ அறிவு ஏற்படுவதற்கு, சிறந்த வைராக்யம், சாந்தி, தாந்தி, திதிக்கை, ஸந்யாஸம், ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம், நிர்விகல்ப ஸமாதி முதலியவை துணை புரியும். இவற்றால் ஏற்படும் மெய்யறிவு பந்தத்தை அழிக்கும். இப்போது நீ ஆத்மாவையும் அநாத்மாவையும் பிரித்து அறிந்து கொள்வதன் பொருட்டு, முதலில் அநாத்மப் பொருள்களைக் கூறுகிறேன் கேள்'' என்று கூறத் தொடங்கினார்.

3. அநாத்மவியல்; 82 முதல் 145 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

அன்பனே! ஆத்மாவல்லாத பொருள்களை, பருஷுடல், நுட்ப உடல், காரண உடல், இவற்றால் நுகரப்படும் புலன்கள் ஆகியவற்றுள் அடக்கி விடலாம். இந்தப் பருஷுடல் ஐந்து பூதங்களால் உண்டானதாகும். இதனிடம் காணப்படும் பொறிகளும் ஐம்பூதங்களின் கார்யங்களேயாகும். அப்பொறிகளால் நுகரப்படும் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்து புலன்களும், ஐந்து பூதங்களின் தன் மாத்திரைகளான குணங்களாகும். பருஷுடல் வெறுக்கத் தகுந்த மலம் மாம்ஸம் முதலியவற்றின் கூட்டுப்பொருளாகும். இதுவும் புலன்களும் மனிதனுக்கு ஆத்ம அறிவு வராமல் தடை செய்து விடும். உடலில் ஆத்ம எண்ணத்தைக் கொள்ள வேண்டாம். புலன்களில் ஈடுபாடு கொள்வது வீழ்ச்சியையே தரும். பருஷுடலின் போகங்கள் யாவும் விழிப்பில் நடைபெறும். இது ஆத்மாவன்று.

ஐந்து அறிவுப்பொறிகள், ஐந்து செயல்பொறிகள், ஐந்து ப்ராணன்கள், நான்கு வகை அந்தக்கரணங்கள், ஐந்து நுட்ப பூதங்கள், அவித்யை, காமம், கர்மா, ஆகிய

இந்த எட்டின் தொகுதிக்கு; நுட்ப உடல் என்று பெயர். இதைப் “புர்யஷ்டகம்” என்றும் கூறுவர். இந்த நுட்ப உடலே ஜீவனுக்கு போகங்களைத்தரும் கருவியாகும். இந்த எட்டுப் பொருள்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்த செயலுண்டு. நுட்ப உடலினது அநுபவ நிலை கனவாகும். கனவில் ஒரே மனம், தன் வாஸனைகளால் பலபொருள்களாகக் காட்சி தருகிறது. அக்காட்சிகளை ஆத்மா தனது ஒளியால் விளங்கச் செய்கிறது. ஆத்மாவிற்கு இவற்றுடன் உண்மையான தொடர்பு இல்லை. அஹங்காரம் முதலில் தன்னை ஆத்மா என எண்ணி, பிறகு ப்ராணன், பொறி, பருவுடல் மனம் முதலியவற்றைச் சூழ்ந்து இருந்து கொண்டு, அவற்றை நான் எனவும், எனது எனவும் எண்ணுகிறது. இது மயக்க எண்ணமாகும். இதனாலேயே, “ஆத்மாவுக்கு செய்தலும், நுகர்தலும், பிறவும் உண்டு” என்ற வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. உண்மையில் ஆத்மா எந்த இயல்புகளும் இல்லாத அறிவாயும் இன்பமாயும் இருக்கும் பொருளாகும்.

ஆத்மாவாகிய சைதன்யத்தினிடம் ஒரு சக்தி உண்டு. அதற்கு மாயை என்று பெயர். அதுவே காரண உடல் எனப்படும். அதிலிருந்தே நுட்ப உடலும், பருவுடலும் தோன்றின. அதை அவித்யை, ப்ரக்ருதி, ப்ரதானம் அஜ்ஞானம் என்ற பல பெயர்களால் பெரியோர் அழைப்பர். அதற்குரிய நேரநிலை உறக்க நிலையாகும். அதனிடம் மூன்று சக்திப் பிரிவுகள் உண்டு. அவை ஜ்ஞான சக்தி, ஆவரண சக்தி, விக்ஷேப சக்தி என்பனவாகும்.

அவற்றுள் ஜ்ஞான சக்தி வீடுபெறத் துணைபுரியும். மற்றவை பிறவிக்கடலில் அழுந்தச் செய்யும். ஆவரணம், விக்ஷேபம் இவற்றினுள்ளும் ஆவரணமே மிகவும் கொடியது. ஆவரணமில்லாத விக்ஷேபம் தீங்குதராது. விக்ஷேபமில்லாத ஆவரணம் தீங்குதரும். மாயையிடம் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களுமுண்டு. தமோ

குணத்தால் ஆவரணம் உண்டாகும். ரஜோ குணத்தால், விசுஷபமுண்டாகும். ஸத்த்வ குணத்தால் நல்லறிவு உண்டாகும். நீ நல்லறிவு பெற முயல வேண்டும்.

எனவே, பருவுடலும் இருவகை பொறிகளும், ஐவகைப் புலன்களும், நான்கு வகை அந்தக் கரணங்களும், ஐந்து ப்ராணன்களும், இன்பதுன்பம் முதலிய பலவும், மாயையும் பிற எல்லாமும் ஆத்மாவல்லாத பொருள்களேயாகும். இவை பொய்ப் பொருளாகவும் உள்ளன; இவ்வுண்மையை நீ அறிக.

4. ஆத்மவியல் : 146 முதல் 158 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

அன்பனே! இப்போது, “எது ஆத்மா?” என்ற உனது வினாவிற்கு விடை கூறுகிறேன் கேள். நாள்தோறும் யாவரும் நான் நான் என்று கூறி அறியும் அறிவிற்கு எது பற்றுக்கோடாய் உள்ளதோ அதுவே ஆத்மாவாகும்.

அந்த ஆத்மா ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. கனவு, நனவு, உறக்க நிலைகளில் அது ஸாக்ஷியாக விளங்குகிறது; மனச்செயலின் உண்மையையும் இன்மையையும் அது அறியும்; ஜடமான எல்லாப் பொருள்களையும் அதுவே சேதனமுடையவை போல் செய்து இயக்குகிறது; அது எப்பொருளாலும் அளவிடப்படுவதில்லை. அதன் முன்னிலையிலேயே எல்லாப்பொறிகளும் தத்தம் வேலைகளைச் செய்கின்றன. ஆத்ம அறிவாலேயே எல்லாப் பொருள்களும் உணரப் படுகின்றன; அது வரம்பற்றது; இரண்டற்றது; அது மக்களின் மனக்குகையில் அறிவாக விளங்குகிறது; அது விகாரமற்றது; செயலற்றது.

அதுவே ஜீவனாக உள்ளது; மனத்தைத் தூயதாக்கிக் கொண்டு அதை அடைதல் வேண்டும். அதை அடைந் தவர்கள் பிறவிக் கடலைக் கடப்பார்கள்.

5. பந்தவியல் : 159 முதல் 172 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

அன்பனே! இனி “பந்தமென்பது யாது?” என்ற உனது வினாவிற்குரிய விடையை அறிந்து கொள். அநாத்மப் பொருளை நான் என எண்ணுவதே பந்தமாகும். இதுவே மக்களுக்குப் பிறப்பு முதலிய இன்னல்களைத் தரும். உடலை ஆத்மா என எண்ணுவதால், அதைக் காக்கப் பல செயல்களைச் செய்து மக்கள் துன்பமுறுவர்.

ஜீவன், தனது உண்மை வடிவை அறியாததாலேயே இந்த பந்தம் உண்டாயிற்று. ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் ஆத்மாவை மறைத்து வேறுவகைத் தோற்றத்தை உண்டாக்குவதாலேயே ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவு ஏற்படுவதில்லை. இந்த இரண்டு சக்திகளாலேயே பந்தம் தோன்றியது. மெய்யறிவால் இதை அழித்து விடலாம்.

6. மோக்ஷவியல் : 173 முதல் 180 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

பந்தத்தை அழிக்க மெய்யறிவே பயன் படும். பிற ஆயுதங்களாலும், நெருப்பு நீர் முதலியவற்றாலும், கர்மங்களாலும் பந்தம் அழியாது. வேதம் கூறும் நற்செயல்களும் உபாஸனைகளும் மனத்தூய்மையையே உண்டாக்கும். பந்தத்தைப் போக்கமாட்டா. ஆத்மா நம் உடலிலேயே இருப்பினும் அது ஐந்து கோசங்களாலும் மறைபட்டுள்ளது. நீரை முடியிருக்கும் பாசியை விலக்கி நீரால் பயனடைவது போல, ஐந்து கோசங்களையும் விலக்கி, ஆத்மாவை அறிந்து பெறல் வேண்டும். பிறகு முஞ்சைப் புல்லிலிருந்து இஷ்டிகை என்ற அதன் நடுபாகத்தைப் பிரித்தெடுப்பது போல, காணப்படும் அநாத்மப் பொருளிலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்து அறிதல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்தபின், எல்லா வெளிப்பொருள்களையும் ஆத்மாவில்

ப்ரவிலாபநம் செய்து, தான் அந்த ஆத்ம வடிவாகவே இருத்தல் வேண்டும். இதுவோ பந்தம் நீங்கிய மோக்ஷ நிலையாகும்.

7. பஞ்சகோசவியல்: 181 முதல் 243 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

அன்பனே! வெளியே காணப்படும் பொருள்களுக்கு “த்ருச்யம்” என்று பெயர். இவை எல்லாமுமே ஆத்மாவை மறைக்கும். இவற்றுள், முதன்மையான, மறைக்கும் பொருள் ஐந்து கோசங்களாகும்; அவற்றை இப்போது நான் விளக்குவேன். நீ அவற்றை அறிந்து, “ஆத்மா இல்லை” என்று உணரவேண்டும். அன்னமயகோசம், ப்ராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஜ்ஞானமய கோசம், ஆந்தமய கோசம் என்பன ஐந்து கோசங்களாகும்!

“இந்தப்பருவுடலே அன்னமய கோசமாகும்; இது உணவால் உண்டாகும்; உணவால் வளரும்; பிறகு அழியும்; இது ஆத்மாவாகாது. அறிவில்லாதவனே இதை ஆத்மாவாக எண்ணுவான். நீ அவ்வாறு எண்ணாதே அந்த எண்ணமே பந்தமாகும். அதனால் பல இன்னல்கள் விளையும்”

“ஐந்து செயற்பொறிகளுடன் கூடிய ப்ராணனே ப்ராணமய கோசமாகும். இது அன்னமய கோசத்தில் நிறைந்து அதை இயங்கச் செய்கிறது. இது விகார முடையது; செயலுடையது; ஐடமாக இருப்பது; பிறருக்கு உடைமையாக இருப்பது. ஆகையால் இஃது ஆத்மாவன்று”.

“ஐந்து அறிவுப் பொறிகளுடன் கூடிய மனமே மனோமய கோசமாகும். இது நான் எனது என்ற அபிமானங்களைத்தரும்; இது ஆத்மாவின் ஆபாஸ ஒளியால், தான் அறியும் சக்தியைப் பெற்று இருக்கும். இது ப்ராணமயகோசத்தில் நிறைந்து; அதை அறிவுடையது

போல் ஆக்குகிறது. புலன்களை நுகர்வதால் இது வளரும். மனோமய கோசத்தின் விரிவே உலகமாகும். இது ஸத்த்வ குணத்தை மிகுதியாகப் பெற்று இருந்து மனிதனை நல்ல செயல்களில் ஈடுபடச் செய்து வீடுபேற்றைத்தரும். இதில் ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் அதிகமானால், இது மனிதனைக் கெடுக்கும். இது தோன்றி அடங்குகிறது; விகாரமடைகிறது; துன்பமுறுகிறது. பார்க்கப்படுகிறது. அகையால் இது ஆத்மாவன்று”.

“ஐந்து அறிவுப் பொறிகளுடன் கூடிய புத்தியே விஜ்ஞானமய கோசமாகும். புத்தி நிச்சய வடிவம் கொண்டது. மனம் ஐய வடிவம் கொண்டது. புத்தி கர்த்தர் வாகும். மனம் கரணமாகும். இந்தக் கோசமே ஜீவனாகும். இது புண்ணிய பாபங்களால் மேலும் கீழும் பிறந்து அலையும். இஃது ஆத்மாவை நெருங்கியிருப்பதால் அறிவொளியை அதிகமாகப் பெற்று இருக்கும். இது தன் உண்மை வடிவை அறியாமல் தன்னைக் கர்த்தா என்றும் நுகர்பவன் என்றும் எண்ணும். இதன் உண்மை வடிவமே சைதன்யமாகும். அது விகாரமற்றதாக இருப்பினும் இந்த புத்தி உபாதியால் விகாரமுடையது போல் தோன்றும்”.

“ஆத்மாவிற்கு ஜீவத்தன்மை உண்டாக இக்கோசமே காரணமாகும். இது அழிந்தால் ஜீவனும் இராது. புத்தி விகாரமுள்ளது; தன்னொளி இல்லாதது; வரம்புடையது; அறியப்படுவது; இல்லாமல் போவது. ஆத்மா இதற்கு மாறானது. அகையால் இது ஆத்மாவன்று.”

“சைதன்யத்தின் இன்ப வடிவ ப்ரதிபிம்பத்துடன் கூடிய அவித்யையின் வருத்தியே ஆநந்தமயகோசம் எனப்படும். இது ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் என்ற பிரிவுகளை உடையது. நமக்கு விருப்பமான பொருள், நம்மையடையும் போது இக்கோசம் வெளிப்படும். மற்ற நேரங்களில் அடங்கியிருக்கும். நல்ல ஊழ்வினையால் மக்கள் நுகரும் இன்பம் ஆநந்தமய கோச இன்பமாகும். உறக்கத்தில் இந்தக்கோச இன்பம் நன்கு விளங்கும். மனம் ஓய்ந்திருக்

கும் போது நுகரப்படும் இன்பம் கோச இன்பமாகும்; மனம் அழிந்த நிலையில் நுகரும் இன்பம், ப்ரஹ்மாநந்த இன்பமாகும்."

"கோச இன்பம் விரும்பிய பொருளை நுகர்வதால் உண்டாகும். பிறகு அழியும். இது அவித்யையின் விருத்தியுடன் இருக்கும்; ஊழ்விணையால் உண்டாகும். ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் என்ற பலவற்றின் தொகுதியாகும். ஆதலால் இது ஆத்மாவன்று."

"இந்த ஐந்து கோசங்களையும் விலக்கியபின், உள்ளே இருக்கும் ஆத்மா தானே விளங்கும்.

இப்பகுதியில் 241 ஆம் செய்யுளின் கருத்தை வெளியிடும் ச்லோகம் முதல் நூலில் இல்லை.

8. ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யவியல் : 244 முதல் 309 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

இப்பகுதியில் 249 ஆம் செய்யுளின் கருத்தை வெளியிடும் ச்லோகம் முதல் நூலில் இல்லை.

அன்பனே! ஐந்து கோசங்களை நீக்கிய பின்பு சூந்யத்தை யே காண்கிறேன் என்ற முடிவிற்கு நீ வரவேண்டாம். நீ இருக்கிறாய்; உன்னால் பார்க்கப்படும் பொருளே இல்லை; எனவே நீதான் அந்த ஆத்மா. நீயாகிய ஆத்மாவே கனவு, நனவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளுக்கும் ஸாக்ஷியாகும். ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாகும். எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லாததாகும். "தத் த்வம் அஸி" என்று ஒரு மஹாவாக்யம் உண்டு. அது ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒருவரே என்பதைக் காட்டும். அந்த அறிவு ஐக்ய அறிவு எனப்படும். அதுவே மெய்யறிவாகும். அதுவே பந்தங்களை அழிக்கும். அந்த மஹாவாக்யத்திலுள்ள "த்வம்" என்ற சொல்லின் பொருளே; நான் இப்போது உனக்குக் கூறிய ஆத்மாவாகும்.

இனி அந்த மஹா வாக்யத்திலுள்ள 'தத்' என்ற சொல்லின் பொருளைக் கூறுகிறேன். வேதம் "தத்" என்ற சொல்லின் பொருளை இவ்வாறு கூறுகிறது; "ப்ரஹ்மம் 'தத்' என்ற சொல்லின் பொருளாகும்; அது அழிவற்றது; அறிவு வடிவானது; எதனாலும் அளவிட முடியாதது; இன்பவடிவானது; தன்னொளி கொண்டது; ஜீவகைத் தோன்றுவது; எங்கும் நிறைந்தது; இரண்டற்றது; உலகமாகத் தோன்றுவது; பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது; எந்தவகை வேறுபாடும் இல்லாதது; எதனுடனும் தொடர்பில்லாதது; ப்ரமாணங்களால் அறியமுடியாதது; மனத்திற்கும் மொழிக்கும் எட்டாதது; மாசுகள் இல்லாதது; செயலும் நுகர்வுமும் இல்லாதது; பெயரும் வடிவமும் இல்லாதது; அவயவமற்றது; எடுக்கவும் விடுக்கவும் முடியாதது".

இவ்வாறு வேதத்தால் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமும், ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு உடலில் விளங்கும் ஆத்மாவும் ஒன்றே என்று நீ அறிக. இதை மஹாவாக்யத்திலுள்ள "அஸி" என்ற சொல் காட்டும்.

மகனே! 'தத்' என்ற சொல்லினது சோதிக்கப் பெற்ற பொருளையே நான் உனக்குக் கூறினேன். அதுபோல 'த்வம்' என்ற சொல்லினது சோதிக்கப் பெற்ற பொருளையே உனக்குக் கூறினேன். இச்சொற்களுக்குச் சோதிக்கப் படாத பொருள்களுமுண்டு. அவை வாச்யப்பொருள் எனப்படும். சோதிக்கப் பெற்ற பொருளுக்கு லக்ஷ்யப் பொருள் என்று பெயர்.

'தத் த்வம்' என்ற சொற்களின் வாச்யப்பொருள்கள் ஒன்றாகா; அவற்றிற்குள்ள வேறுபாடுகள் மிகவும் பெரியவை. லக்ஷ்யப் பொருள்களே ஒன்றாகும்.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் என்பது தத் என்ற சொல்லின் வாச்யப் பொருளாகும்; ஒன்றிலும் திறமையற்ற ஜீவன் என்பது த்வம் என்ற சொல்லின் வாச்யப்பொருளாகும். இப்பொருள்களை ஒன்று என்று வேதம் கூறவில்லை,

இவ்வாறு ஜீவனுக்கும் இறைவனுக்கும் நூற்றுக்கணக்கான வேறுபாடுகள் உண்டு. இவைகள் உபாதிப் பொருள்களால் வந்தவை. உண்மையில் இல்லாதவை; ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவை இல்லாமல் போகும்.

உபாதிகளற்ற ஜீவனும், உபாதிகளற்ற இறைவனும் ஒன்றாவர்.

எந்த ப்ரஹ்மம் இரண்டற்றதோ; மாசற்றதோ அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் தன்ஞொளி கொண்டுள்ளதோ அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மத்தில் தேசம் காலம் முதலியவை இல்லைபோ; அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் மனத்திற்கும் சொல்லுக்கும் எட்டாததோ; அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் விகாரங்கள் இல்லாததோ; அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் என்றும் விடுதலை பெற்றுள்ளதோ, அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் கார்ய காரணங்கட்கு அப்பாற்பட்டதோ, அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் பேதமின்றி எங்கும் நிறைந்துள்ளதோ அதுவே நீ ஆவாய்; எந்த ப்ரஹ்மம் எப்போதும் இன்ப வடிவாயுள்ளதோ அதுவே நீ ஆவாய்.

இப்பொருளை நீ உறுதியாக மனதில் கொள்க. இதனால் பிறக்கும் மெய்யறிவு உனது பிறவியைப் போக்கும். எவன் இந்த மெய்யுணர்வைப் பெற்றிருப்பானோ அவன் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான்.

9. அநுபவவியல்; 310 முதல் 403 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

“மெய்யறிவு பெற்றவனும் சிலபோது வாஸனைகளால் கவரப்படுவான்; ஆதலால் மூவகை வாஸனைகளையும் அழித்தல் வேண்டும். ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் மயக்கத்தை விலக்கினால் வாஸனைகள் அழியும். அதன் பொருட்டு மனத்தை ஆத்மாவிலேயே நிலை நிறுத்தப் பழகுதல் வேண்டும். அப்போது உடலில் அபிமானம்

கொள்ளல் தகாது. மஹாவாக்கியப் பொருளை நன்கு விசாரிப்பதாலும், வாஸனையை வளர்க்கும் மயக்கத்தை நீக்கலாம். மெய்யறிவுக்கு உறக்கம் முதலியனவும் தடங்கலைச் செய்யும். அவற்றையும் போக்குதல் வேண்டும். ஆத்மாவின் அஸங்க வடிவினை நன்கறிவதால் அமைதி பெறலாம். ஆத்ம அநுபவத்திற்குப் பெரிய இடையூறாக இருப்பது அஹங்காரமேயாகும். அது சிறிதளவு இருந்தாலும் மிகுந்த தீமைகளைப் பயக்கும். விஷயங்களை நினைப்பதால் அஹங்காரம் வளரும், அதனால் வெளிச் செயல்களில் ஈடுபாடு தோன்றும். நான் ப்ரஹ்மமே என்ற மெய்யறிவநுபவத்தாலேயே இவற்றையழித்தல் இயலும்.

மனத்தை ஆத்மாவினிடம் நிலை நிறுத்துபவனுக்கு "ப்ரமாதம்" என்ற குணம் பெரிய எதிரி, ஆத்ம நிலை பிறழ்தலாகிய அது தரும் இன்னல்கள் மிகவும் கொடியவை; ஆகையால் வீடுபேற்றை விரும்புவோன் கவனமாக ப்ரமாதம் இன்றி இருத்தல் வேண்டும். அதன் பொருட்டு வெளிப் பொருள்களில் ஈடுபாடு கொள்ளுதலை நீக்கல் வேண்டும். தொடர்ந்து செய்யும் ஸமாதியால் அந்த ஈடுபாட்டைப் போக்கலாம். ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவை யாவும் பொய்யே. நிர்விகல்ப ஸமாதியைப் பெற்று ஆத்மாவை நன்குணர்ந்து அநுபவ நிலையைப் பெறல் வேண்டும்.

10. ஸாதனவியல்: 404 முதல் 455 செய்யுள் வரை.

பொருட்குருக்கம் :

ஆத்ம அநுபவ அறிவைப் பெற நிர்விகல்ப ஸமாதி மிகுந்த துணை புரியும். அநுபவமின்றியே வேதாந்த உரையாடல் பயன் தராது. ஸமாதியால் மனமழிந்து ப்ரஹ்மவடிவ நிலை ஏற்படும். முதலில் ஸவிகல்பகமான த்யானப் பயிற்சியால் நிர்விகல்ப ஸமாதிக்கு வரலாம். ஸமாதி இல்லையானால் மனம் அலைந்து கொண்டே இருக்கும். அதனால் வெளிப் பொருளீடுபாடு வளரும். ஸமாதி செய்வதற்குத் தனியாக இருப்பது உதவி புரியும். மனத்தின் செயல்களால் ஆத்மாநந்தம் மறையும்.

நிர்விகல்ப ஸமாதிக்கு வைராக்யம் இன்றியமையாமல் வேண்டும். அந்த வைராக்யம் மெய்யறிவோடு கூடியே பயன்தரும். மோக்ஷமடைய ஜ்ஞானமும் வைராக்யமும் வேண்டும். இரண்டில் ஒன்று இல்லாவிடிலும் பயன் ஏற்பாடது.

மோக்ஷமடைய விரும்புவோர் ஆத்மாவில் தமது மனத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும். அதனால் மனம் அழிந்து கொண்டேவரும். மனம் அழிந்தால் ஆவரணமும், விக்ஷேபங்களும் இரா. எனவே அவற்றால் உண்டான உபாதிகளும் அழியும். உபாதிகள் அழிந்தால், ஆத்மா ஒன்றாகவே விளங்கும். ஒரே ஆத்மா பல கடவுளர்களாக உபாதியாலேயே காட்சி தருகிறது. எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே என்ற மெய்யறிவால் மயக்கத்தை அழித்தல் வேண்டும். ப்ரஹ்மம் குணமற்றது. ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர் ப்ரஹ்மமே ஆவர். உடலபிமானத்தை விடுத்து, ஸமாதியைப் பெற்று, மெய்யறிவில் நிலைத்து இருத்தல் வேண்டும்.

11. பொதுவியல் 456 முதல் 488 செய்யுள் வரை.

இப்பகுதியில், அத்வைத உண்மை பற்றிய சில பொதுவான கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை; குணமில்லாத ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில் பேதத்திற்கு இடமில்லை. மெய்யறிவுடையோன் ஸமாதியால் பேதமற்ற ப்ரஹ்மானந்தத்தை நுகர்வான். ப்ரஹ்மாநுபவம் பெற்றவன் மறுபடியும் பிறவான்; அத்தகைய அநுபவம் பெற்ற ஜீவன் முக்தன், உடலிலும் பிறசெயல்களிலும் அபிமானம் கொள்ளான். அவன் மிகுந்த வைராக்யமுடையவனாவான்.

வைராக்யத்தால் ஆத்ம அறிவும், அதனால் உபரதியும், அதனால் சாந்த நிலையும் ஏற்படும். ப்ரஹ்வித்யையின் பயன். வெளிப் பொருள்களை விலக்கல். போதுமென்ற மனம், நிறைந்த இன்பம், பயமில்லாமை ஆகியவைகளாகும். போகவாஸனை நீங்கினாலேயே வைராக்யம் நிறைவு பெறும். அஹங்காரம் நீங்கினாலேயே ஆத்ம அறிவு நிறைவு பெறும்.

மறுபடியும் மனத்தின் வருத்திகள் உண்டாகாமல் இருந்தாலேயே உபரதி நிறைவுபெறும். இவ்வாறு வைராக்யம் உபரதி அறிவு சாந்தி ஆகியவற்றைப் பெற்ற அறிஞன் ப்ரஹ்மானந்தத்தில் எப்போதும் திளைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

12. ஜீவன் முக்தவியல்: 489 முதல் 546 செய்யுள் வரை.

இப்பகுதியில், தொடக்கத்தில் ஜீவன் முக்தனின் லக்ஷணங்கள் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. பிறகு கூறப்படும் பொருள்கள் பின்வருமாறு.

ஜீவன் முக்தன் ப்ரார்ப்த ஊழ்வினையால் போகங்களை நுகர்வான். ஆனால் அவனுக்கு அவற்றில் அபிமானமில்லை. அதனால் அவன் விகாரமடையான். பழைய வாஸனைகளாலும் அவன் விகாரமடையான். அவனுடைய ஸஞ்சிதகர்மமும் ஆகாமிகர்மமும் ஜ்ஞானத்தால் அழிந்து போகும். ப்ரார்ப்தவினை அழியாது''. ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ரார்ப்தம் உண்டு'' என்று நாம் நினைக்கும்படி வேதம் கூறுகிறது.

உண்மையில் அவனுக்கு ப்ரார்ப்தம் இல்லை. பிறரை ஸமாதானம் செய்வதன் பெருட்டு வேதம் ஜீவன் முக்தனுக்கு ஊழ்வினை உண்டு என்றது.

ஜீவன் முக்தனுக்கு உடல் உண்டா? இல்லையா? ப்ரார்ப்தம் உண்டா? இல்லையா? என்று நிலை நாட்டுவது வேதத்தின் நோக்கமன்று. அவ்வாறு நிலை நாட்டுவதால் யாதும் பயனில்லை. இரண்டற்ற ஆத்மாவை விளக்குவதே வேதத்தின் நோக்கமாகும்.

ப்ரஹ்மம் அநுபவித்து உணரப்பட வேண்டும். அநுபவித்து அறிவதை அநுமானத்தால் அறிதல் இயலாது. ஜீவன் முக்தன் அநுபவ அறிவையுடையவன். தன் முயற்சியே அநுபவத்திற்கு நெருங்கிய துணையாகும். நூலும் குருவும் ஓரளவே துணையாவர். பாதநோக்கம்,

மித்யா நோக்கம், ப்ரவிலாப நோக்கம் ஆகிய இம்மூன்றும் அநுபவம் பெறுவதற்கு வழிகளாகும். ஜீவனே ப்ரஹ்மம். உலகமே ப்ரஹ்மம். ப்ரஹ்மவடிவ நிலையே மோக்ஷம்; இதுவே வேதாந்தத்தின் ஸாரமான கருத்து.

இப்பகுதியில், 490, 538 முதல் 544 வரை உள்ளவை ஆகிய எட்டு செய்யுட்களின் பொருளமைந்த ச்லோகங்கள் முதல் நூலில் இல்லை.

13. மாணவனியம்பியல் : 547 முதல் 590 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

குருவினிடம் உபதேசம் பெற்ற மாணவன் தனி யிடத்தே இருந்து சிறிது காலம் ஸமாதியை மேற் கொண்டான். பிறகு அதனினின்றும் எழுந்து தன் அநு பவங்களைக் கீழ்வருமாறு கூறலுற்றான். இடையில் குரு வுக்கு வணக்கம் செலுத்தி; தன் நன்றியுணர்வை வெளிக் காட்டினான்.

குருவே! வணக்கம். யான் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தேன்; எனது புத்தி அழிந்தது. செயல்கள் யாவும் அழிந்தன. யானடைந்த இந்த இன்பத்திற்கு எல்லையே இல்லை. இன்று நான் அநுபவிக்கும் ஆத்மாவில் இந்த உலகம் இல்லாது போயிற்று. என்னே வியப்பு! இந்த இன்பக் கடலினில் பிறிதொன்றையும் காணேன். பிறிதொன்றையும் கேளேன். பிறிதொன்றையும் அறிகிலேன்.

குருவரசே! வணக்கம். அருட்கடலே! வணக்கம். உம் முடைய அருளால் என்னுடைய இன்னல்கள் யாவும்

விலகின. நான் மிகவும் பெருமையுற்றேன். நற்பேறு பெற்றேன். உடலை விட்டேன். செய்தல் நுகர்தல் முதலியவை யாவும் என்னைவிட்டு நீங்கின. யான் அஸங்கப்ரஹ்மமானேன். எந்த வகையான பேதமும் என்னிடமில்லை.

யானே நான்முகன் முதலிய எல்லாக் கடவுளருமானேன். உலகத்தால் என்னிடம் விகாரத்தை அடைவித்தல் இயலாது. புண்ணிய பாபங்களின் தொடர்பு எனக்கில்லை. நனவும் கனவும் துயிலும் இனி எனக்கில்லை. நான் செய்வனும்ல்லன்; செய்விப்பவனும்ல்லன், உடலின் இயல்புகள் எனக்கில்லை. எல்லாப் பொருள்களும் என்னால் விளக்கம் பெறுகின்றன. எனக்குத் தோற்றமும் இல்லை, மறையும் இல்லை. யான் அறிவாகவும் இன்ப வடிவாகவும் உள்ளேன்.

குருவே! உம்முடைய அருளால் நான் ஸ்வரூப ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தேன். ஸம்ஸார இன்னல்களால் இனி நான் வருந்தாதபடி நீங்கள் அருள் புரிந்தீர்கள். தந்தையே! வணக்கம். அறிவொளி வடிவே! வணக்கம்.

14. புனரூப தேசவியல் : 591 முதல் 662 செய்யுள் வரை.

பொருட்சுருக்கம் :

“இவ்வாறு தம்மை வணங்கிய மாணவனுக்கு மறுபடியும் குரு உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். நீ எங்கும் இரண்டற்றப்ரஹ்மத்தையே காண்பாயாக; ப்ரஹ்மாநந்தத்திற்கு ஈடானது எதுவுமே இல்லை. நீ அந்த இன்பத்தில் திளைப்பாயாக. உனது உண்மை வடிவமே ப்ரஹ்மமாகும்.

ப்ரஹ்மத்தினிடம் எப்போதும் பேதமில்லை. மௌன நிலையே சுகம் தரும். ஜீவன் முக்தனின் வ்யவஹாரங்களுக்கு

நியமமில்லை. அவனுக்குப் புண்ணிய காலமும், புண்ணிய தேசமும், பலவகை யோகங்களும் தேவையில்லை. ஆத்ம அறிவைப்பெற எக்காலமும் எத்தேசமும் உதவும். ப்ரஹ்மம் தன்னொளி கொண்டது; அது புலன்களால் அறியப் படாதது.

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் சோகமும் மோஹமும் பயமும் அடையான். அவன் குழந்தையைப் போல இருப்பான். வந்ததை உண்பான். நேர்ந்ததை உடுப்பான். அல்லது ஆடையின்றியும் இருப்பான். அவன் மனம் வேதாந்த வீதியில் நடமாடும். பித்தனைப் போலவும் பிசாசனைப் போலவும் சில சமயங்களில் அவன் காணப்படுவான்.

உணவு உண்ட மலைப் பாம்புபோல் அவன் ஓரிடத்தில் இருப்பான். மறைந்தும் வசிப்பான்; மறையாமலும் வாழ்வான்; எப்போதும் மகிழ்ந்தவாறே இருப்பான். எல்லா வற்றையும் அபிமானமில்லாமல் செய்வான். விருப்பும் வெறுப்பும் அவனுக்கு இல்லை.

பந்தமும், மோக்ஷமும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அவை அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாகும். ஜீவன் முக்தனின் உடல் அழியும். அப்போது அவன் விதேக முக்தனாவான்.

ஜீவன் முக்தனுடைய உடல் எவ்வாறேனும் அழியலாம். அதனால் அவனுக்கு யாதாமில்லை. அவ்வுடல் எப்போதேனும் அழியலாம். அவன் தன் உடலைப் போக்கி விட, நல்ல காலமும் நல்ல தேசமும் வேண்டா. உடல்

அழியும்போது, அது தன் காரணமான ப்ரஹ்மத்தில் ஒடுங்கும். அவனுக்குக் கதியும் இல்லை; மறுபிறப்பும் இல்லை.

எப்பொருளும் உண்டாகவில்லை. அழியவுமில்லை. பந்தமும் இல்லை, மோக்ஷமும் இல்லை, முமுக்ஷுவும் இல்லை. முக்தி பெற்றவனுமில்லை. அறிவுவடிவான ப்ரஹ்மமே உண்டு. இதுவே உண்மை. இதைத் தகுதியில்லாதவர்களுக்குச் சொல்லாதே."

இவ்வாறு குரு மறுபடியும் கூறிய உபதேசங்களை மாணவன் கேட்டான்; மிகவும் இன்புற்றான்; குருவை வணங்கி நன்றி கூறினான். பிறகு விடைபெற்றுச் சென்றான். குருவும் அறியாமை நிறைந்த பலரைக் கடைத்தேற்றுவதன் பொருட்டுப் பல இடங்களுக்கும் செல்லத் தொடங்கினார்.

ஹரி: ஓம்.

பாயிரம்

பாயிரம் என்பது நூலுக்கு முன்னுரை போன்றதாகும். இதில் கடவுள் வாழ்த்து, ஆக்கியோன் பெயர், நூலின் வழி, நூலின் அளவு அவையடக்கம் முதலிய பல செய்திகள் கூறப்படும்.

முதலில் ஆசிரியர் தாம் மேற்கொண்ட நல்ல செயல் இடையூறின்றி முடிவதன் பொருட்டு விநாயகப் பெருமானை வணங்குகிறார்.

1

எவ்விநாயகனை முன்னம் யாவரும் பூசைசெய்து
தவ்வறத் தங்களிட்டம் தரணியில் தாமடைந்தார்
செவ்விய கருணை கூர்ந்த சிவனருள் குமரனான
அவ்விநாயகனை என்றும் அகத்தினுள் அநுசந்திப்பாம்.

பதவுரை : முன்னம்-முன்பு, யாவரும் எவ்விநாயகனை பூசை செய்து - எல்லாரும் எந்த விநாயகக் கடவுளைப் பூஜித்து, தரணியில் - பூமியில், தங்கள் இட்டம் - தாம் விரும்பியவற்றை, தவ்வுஅற - இடையூறின்றி, தாம் அடைந்தார் - தாங்கள் பெற்றோர்களோ, செவ்விய கருணை கூர்ந்த - சிறந்த அருள் மிகுந்த சிவனருள் குமரனான - சிவபெருமான் அருளிய புதல்வரான, அவிநாயகனை - அத்தகை விநாயகக்கடவுளை, அகத்தினுள் - மனத்தில், என்றும் அநுசந்திப்பாம்-எப்போதும் த்யானம் செய்வோம்.

விளக்கம்:—புரஹ்ம சைதன்யத்தின், உபாதியோடு கூடிய வடிவங்களில் விநாயகர் வடிவம் ஒன்றாகும். இந்த விநாயகருக்குள்ள ஆற்றல், அன்பர்கள் தொடங்கும் நற்செயல்களில் உண்டாகும் இடையூறுகளை நீக்குவதேயாகும். எனவே முன்னோர்கள் எச்செயல் தொடங்கினாலும் விநாயகரைப் பூஜை செய்துவிட்டுத்

தொடங்குதல் மரபு. இந்த மரபு இப்போதும் பின்பற்றப்பட்டு வருவதை யாவரும் காணலாம். இடையூறுகளை நீக்குவதாலேயே இவருக்கு விக்கன விநாயகர் என்ற பெயர் அமைந்தது.

இவரைப் பூஜை செய்யாமல் முப்புரம் எரிக்கப் புறப்பட்ட சிவபெருமானின் இரதம், அச்சு முறிந்தது என்றும், பிறகு அது பூஜையால் மகிழ்ந்த விநாயகரின் ஆற்றலால் சரியாயிற்று எனவும் சான்றோர் கூறுவர்.

எனவே ஆசிரியர், தாம் தொடங்கிய இந்த நூலாக்கம் இடையூறின்றி முடியவேண்டும் என்று விரும்பி விநாயகருக்கு வணக்கம் புரிந்தார்.

2

சிவபெருமாளை வணங்கல்

அம்பிகா சகிதனாகி ஆந்த நடனம் செய்து
நம்பினோர் துன்பம் நீக்கி நற்சுகம் நல்கா நின்ற
எம்பிதா ஆன ஈசன் இருபதக் கமலம் தன்னை
நம்புவாம் துன்பம் நீங்கி நற்சுக மடைவதற்கே.

பதவுரை: அம்பிகா சகிதன் ஆகி - சிவகாமி அன்னை யோடு கூடி, ஆந்த நடனம் செய்து - இன்பமான நடனத்தை மேற்கொண்டு, நம்பினோர் துன்பம் நீக்கி - அன்பர்களின் துன்பத்தை விலக்கி, நற்சுகம் நல்கா நின்ற - அழியாத மேலான இன்பத்தை அளிக்கும், எம் பிதா ஆன ஈசன் - எம் தந்தையாகிய நடராஜப் பெருமானின், இருபதம் கமலம் தன்னை - தாமரை மலர் போன்ற இரு பாதங்களையும், துன்பம் நீங்கி - இன்னல் நீங்கி, நல் சுகம் அடைவதற்கு - மேலான இன்பமடைவதன் பொருட்டு, நம்புவாம் - நம்பி வணங்கிப் போற்றுவோம்.

விளக்கம்:—இறைவன் நடனம் செய்வது, நல்லவர்களின் துன்பங்களைப் போக்குவதன் பொருட்டும், அவர்களுக்கு மேலான இன்பங்களை அளிப்பதன் பொருட்டுமேயாகும். இவருடைய

நடனச் செயல் உலகத்தினைத் தோற்றுவித்து வாழச் செய்து பிறகு தன்னிடம் அடக்கிக் கொள்ளும் மூன்று செயல்களையும் குறிக்க வந்தது. பல ஜீவர்களின் நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப இம்மூன்று தொழிலையும் நடத்தும் ஆற்றல், இவருக்கு சிவகாமி அன்னையுடன் கூடியிருப்பதாலேயே உண்டாயிற்று.

“குணமற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யம் மாயையுடன் கூடி நின்று உலகங்களைத் தோற்றுவித்தல் முதலிய செயல்களை நிகழ்த்து கிறது” என்ற வேதாந்த முடிவே நடராஜ வடிவமாகும்.

நூலாசிரியரின் குலதெய்வம் நடராஜப் பெருமான். எனவே ஆசிரியர் அவரை வணங்கி நூலைத் தொடங்குகிறார்.

3

குருவை வணங்குதல்.

போற்றிய நடன ராசன் பொருவிலா உருவம்தானே
ஏற்றிய குரவனாக இங்ஙனே வந்து தித்து
மாற்றிட ஒணை எம்மின் மாசெலாம் மாற்றிற்றன்றே
தோற்றிய அந்த ஆசான் துணையடி தொழுதல் செய்வாம்.

பதவுரை: போற்றிய நடனராசன் - தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றி வணங்கும் நடராஜப் பெருமானுடைய, பொருவிலா உருவம் தானே - ஒப்பற்ற வடிவமே, இங்ஙன் - இவ்வுலகில், ஏற்றிய குரவனாக - மேலான குருவாக, வந்து உதித்து-வந்து தோன்றி, எம்மின்-எம்முடைய, மாற்றிட ஒணை - போக்குவதற்கு அரிய, மாசு எலாம் - அறியாமை; அதன் செயல் முதலிய எல்லாவற்றையும், மாற்றிற்று - அழித்தது அல்லவா?, தோற்றிய - இவ்வாறு குருவடிவாக அவதாரம் செய்த, ஆசான் துணையடி-இறைவராகிய ஆசார்யரின் இரு பாதங்களையும், தொழுதல் செய்வாம் - வணங்குவோம்.

விளக்கம்:—“இறைவனே குருவாக வருகிறார்” என்பது சான்றோர்களின் அநுபவம். அவர்கள் குருவை ப்ரஹ்மா என்றும், விஷ்ணு என்றும், சிவன் என்றும், பரப்ரஹ்மம் என்றும் கூறுவர்.

அறியாமையை நீக்குதல் என்பது எளிதான செயலன்று. அந்த அரிய செயலை ஆற்றுபவர் குரு ஆவார். குருவின் இத்தகைய உதவிக்குக் கைம்மாறே இல்லை. மற்றவருக்கு இல்லாத பெருமைகள் யாவும் குருவுக்கு உண்டு. ஆகையால் குரு வணக்கம் என்பது மிகவும் முதன்மையான செயல்.

எனவே நூலாசிரியர் குருவை நடராஜப்பெருமானின் அவதாரம் என்று கருதி வணங்கினார்.

4

இனி நூலில் விளக்கப்பட இருக்கும் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை வணங்குகின்றார்.

சகத்தின் உற்பத்தி ஆதி செய்திடும் ஏதுவேனும்
அகண்ட தன் வடிவினின்றும் அற்பமும் பேதியாதாய்
புகழ்ந்து நன்றுணர்ந்தோருக்குப் பூரண ஆந்மா வாகத்
திகழ்ந்த ஆநந்த உண்மைத் தெளிவினைத் தியானம்
செய்வாம்.

பதவுரை: சகத்தின் உற்பத்தி ஆதி - உலகின் பிறப்பையும் நிலைத்தலையும் அழித்தலையும், செய்திடும் ஏது ஏனும் - செய்வதற்குக் காரணமாக இருப்பதாயினும், அகண்ட தன் வடிவினின்றும் - வரம்பற்ற தன் பூரணத்தன்மையிலிருந்தும், அற்பமும் பேதியாதாய் - சிறிதும் மாறுபடாமல், புகழ்ந்து நன்கு உணர்ந்தோருக்கு - நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்துள்ள பெரியோர்களுக்கு, பூரண ஆத்மா ஆக திகழ்ந்த - வரம்பில்லாத ஆத்மாவாக விளங்கும், ஆநந்த உண்மை தெளிவினை - இன்பவடிவாயும், அறிவு வடிவாயும், உண்மையாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, தியானம் செய்வாம் - த்யானிப்போம்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் மாயையுடன் சேர்ந்து முத்தொழில்களைப் புரிகிறது என்றாலும், அத்தொழில்களால் அது எத்தகைய வேறுபாடும் அடைவதில்லை. ஏனெனில் அது தன்னுடைய மாயாசக்தியால் உலகினை உண்டாக்கி வாழச் செய்து அழிக்கிறது. குயவன்

குடத்தைச் செய்வது போல் ப்ரஹ்மம் உலகத்தைச் செய்யவில்லை. பால் தயிருவது போலவும், ப்ரஹ்மம் உலகமாக மாறவில்லை.

கயிற்றிலிருந்து பாம்பு தோன்றிற்று; கயிற்றால் அது நிலை பெற்றுள்ளது; பிறகு கயிற்றில் அது மறைகிறது. அதுபோல ப்ரஹ்மத்தினிடம் உலகம் தோன்றிற்று; ப்ரஹ்மத்தால் உலகம் நிலைபெற்றுள்ளது; ப்ரஹ்மத்தில் உலகம் முடிவில் லயமடைகிறது. இந்த முறையில் உலகத்தின் உற்பத்தி நடைபெறுவதால், இச்செயல்களால் ப்ரஹ்மத்தினிடம் மாறுமாடு ஏற்படாது.

புகழ்தலாவது; நன்கு விசாரித்தலாகும். விசாரணை செய்து அறிதலே நல்ல முறையாகும். அவ்வாறு அறியாதவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தினது எங்கும் நிறைந்த தன்மை விளங்காது.

ப்ரஹ்மம் ஸத் வடிவம் என்றும், அறிவு வடிவம் என்றும், ஆநந்த வடிவம் என்றும் அறிய விசாரணையாகிய ஆராய்வு இன்றியமையாமல் வேண்டும்.

5

சங்கரகுருவை வணங்குதல்.

சுத்தவேதாந்த மெல்லாம் சொல்லிய பொருள்கள்தம்மை மெத்தவும் கருணையாலே மேன்மைசேர் பாடியாதி தத்துவ நூல்கள் கொண்டே தடையறத் தெரிய வைத்த உத்தமச் சங்கராசான் உண்மையை உளத்தில் வைப்பாம்.

பதவுரை: சுத்த வேதாந்தம் எல்லாம் - தூயவைகளான உபநிஷத் என்ற நூல்கள் யாவும், சொல்லிய பொருள்கள்தம்மை - கூறிய உண்மைப் பொருள்களை, மெத்தவும் கருணையால் - மிகுந்த அருளால், மேன்மைசேர் - சிறப்புப் பொருந்திய, பாடிய ஆதி தத்துவ நூல்கள் கொண்டு - பாஷ்யம் முதலிய மெய்யறிவு புகட்டும் நூல்களினால், தடை அற - ஐயமும் திரிபுமின்றி, தெரியவைத்த - விளங்கவைத்த, உத்தம சங்கர ஆசான் - மிகவுயர்ந்த சங்கர குருவின், உண்மையை - உண்மை வடிவினை, உளத்தில் வைப்பாம் - தியானிப்போம்.

விளக்கம்:—வேதாந்தங்களாகிய உபநிஷத் நூல்கள், பல பொருள்களைக் கூறுகின்றன; அவற்றுள் எப்பொருளில் அந்த நூல்களின் உள்கருத்து அமைந்துள்ளது என்பதை, சங்கரகுரு வெளிப்படுத்த விரும்பினார். அதற்காக அவர் பாஷ்யங்களையும் பிற சிறு நூல்களையும் இயற்றினார். சங்கரகுரு இயற்றிய, ஸூத்ர பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம், கீதா பாஷ்யம் இந்த மூன்றனுக்கும் ப்ரஸ்தானாத்ரய பாஷ்யம் என்று பெயர்.

இவற்றில் சங்கரர், “வேதவாக்யங்கள் எக்கருத்தை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளன?” என்பதை நன்கு ஆராய்ந்து நிலை நிறுத்தியுள்ளார். அதையே தாம் இயற்றிய வேறு நூல்களிலும் விளக்கியுள்ளார்.

இங்கு, சங்கராசான் உண்மையை உளத்தில் வைப்பாம் என்ற தொடருக்கு, “சங்கரகுரு ஆராய்ந்து நிலைநிறுத்திய உண்மையான கருத்துக்களை, மறக்காமல் மனத்தில் கொள்வோம்” என்ற பொருளையும் கொள்ளலாம்.

6

தனது எண்ணத்தைக் கூறல்.

அருள்மிகு சங்கராசான் அருளினால் அமைத்ததான மருளறு விவேக சூடாமணியெனும் கிரந்த நூலைக் கருதரு நடநராசன் கருணையாம் திறமை கொண்டே வரதமிழ்க் கவிதையாக வழுவற அமைக்க வுற்றேன்.

பதவுரை : அருள்மிகு சங்கர ஆசான் - அருட்குணம் நிறைந்த சங்கரகுருவானவர், அருளினால் - மக்களிடம் கொண்ட கருணையால், அமைத்தது ஆன - செய்த, மருளறு - மயக்கத்தைப் போக்கும், விவேக சூடாமணி எனும் கிரந்த நூலை - விவேக சூடாமணி என்று பெயர் கொண்ட ஸம்ஸ்கிருத மொழியிலுள்ள நூலினை, கருது அரு நடநராசன் - கருணை ஆம் - எண்ணுவதற்கு முடியாத நடராஜப் பெருமானுடைய கருணையாகிய, திறமை

கொண்டே - பலத்தைக் கொண்டு, வரதமிழ் கவிதை ஆக - சிறந்த தமிழ்க் கவிதைகளாக, வழுவற - குற்றமின்றி, அமைக்க வுற்றேன் - இயற்றத் தொடங்கினேன்.

விளக்கம்:—சங்கரகுருவானவர், மக்களிடம் கருணைக் கொண்டு அவர்களின் ஸம்ஸார மயக்கத்தைப் போக்கும் பொருட்டு விவேக சூடாமணி என்ற நூலை வடமொழியில் இயற்றினார். அதை யான் நடராஜப் பெருமானின் கருணையால் தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவில் இயற்றத் தொடங்கினேன்.

7

அவையடக்கம் கூறல்.

ஈனமில் சங்கராசான் இசைத்த இஞ்ஞானநூலை
 ஊனமாம் என்தன் வாக்கால் உரைத்திடும் நீதிஓரின்
 வானமர் பாநுதானே வையகம் விளக்கி வைப்ப
 ஊன மின்மினியும் நான்ஈது ஒளிர்ப்பன் என்று உரைத்தல்
 போலாம்.

பதவுரை : ஈனம் இல் - குறைவற்ற, சங்கர ஆசான் - சங்கரகுரு, இசைத்த - இயற்றிய, இ ஞான நூலை - இந்த மெய்யறிவு தரும் நூலை, ஊனம் ஆம் - குறைவுகளை உடைய, என்தன் வாக்கால் - என்னுடைய மொழிகளால், உணர்த்திடும் நீதி ஓரின் - விளக்கும் முறையை ஆராய்ந்தால், (அது) வான் அமர்பானு - வானத்திலுள்ள ஆதவன், வையகம் விளக்கி வைப்ப - பூமியை விளக்கமுறச் செய்து கொண்டிருக்க, ஊனம் மின்மினியும் - குறைவுள்ள மின்மினிப் பூச்சியும், நான் ஈது ஒளிர்ப்பன் - நான் இந்த பூமியை விளக்கச் செய்வேன், என்று உரைத்தல் போலாம் - என்று கூறுவதைப் போன்றதாகும். தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—ஆதவன் மிகுந்த ஒளியை உடையவன்; அவன் உலகத்தை விளங்கச் செய்கிறான். விளங்கச் செய்வதற்குரிய ஒளி அவனுக்குண்டு. மின்மினிப் பூச்சியோ அற்ப ஒளியை உடையது; அது உலகத்தை எவ்வாறு ஒளிபெறச் செய்யும்? அதற்கு அந்த எண்ணம் வருவது வீண்.

அதைப் போலவே யானும் சங்கரகுரு இயற்றிய இந்த வட மொழி நூலைத் தமிழில் இயற்ற எண்ணுவது வீண். அத்தகைய திறம் எனக்கு இல்லை, எனினும் இயற்றத் தொடங்கினேன்; சான்றோர்கள் பிழைகளை மன்னிப்பார்களாக,

8

இதுவுமது.

ஆதியில் வேதமும் தான் அச்சமுற்றன்பினோடே
நேதி நேதி எனும் வாக்கால் நிகழ்த்திய நுண்மையான
போத ஆநந்த உண்மைப் பொருளினையானுரைக்கும்
நீதிதான் எவ்விதத்து! நிலைமையாய்ப் புகுவதற்கே.

பதவுரை: ஆதியில் - முதலில், வேதமும் தான் அச்சமுற்று - வேதமும் தான் ப்ரஹ்மத்தை நேரே சொல்லிக் காட்ட முடியாமல் வெட்கமுற்று, அன்பினோடு - ஆசையோடு, நேதி நேதி எனும் வாக்கால் - நேதி நேதி என்ற தொடரால், நிகழ்த்திய - ஸமர்ப்பணம் செய்த, நுண்மையான - நுட்பமான, போத ஆநந்த உண்மை பொருளினையான - அறிவாயும் இன்பமாயும் உண்மையாயும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை, யான் உரைக்கும் நீதி - யான் சொல்லி விளக்கும் முறை, நிலைமையாய் புகுவதற்கு - நிலைத்து உள்புகுந்து ஆராய்வதற்கு, எ விதத்து - எத்தகைய அற்பத்தன்மையது! ஏ-அசை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம், குணங்களற்றது; செயலற்றது; பிறப்பற்றது; எத்தொடர்பும் அற்றது; ஆகையால் வேதம் தன் மொழிகளால் நேரே அதைக் காட்ட முடியாமல் வெட்கிற்று. அது “இஃது அன்று இஃது அன்று” என்ற பொருளையுடைய “நேதி நேதி” என்ற தொடரால், அநாத்மப் பொருள் யாவற்றையும் விலக்கி, எஞ்சி நின்ற ப்ரஹ்மத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளுமபடி ஸமர்ப்பணம் செய்தது.

புதிதாக மணம் செய்து கொண்ட ஒரு பெண்ணிடம் தோழி ஒருத்தி, அதோ நின்று கொண்டிருக்கும் ஐவரில் உன் கணவன

யார் என்று வினவினாள். மணப்பெண் பதில் கூறாமலிருந்தாள். உடனே தோழி அங்குள்ள ஒவ்வொருவரையும் சுட்டிக் காட்டி இவரா இவரா என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள். இல்லை இல்லை என்று பதில் கூறிக் கொண்டே வந்தாள். நான்குபேர்களை இல்லை என்ற பிறகு ஐந்தாமவரை சுட்டி இவரா உன் கணவர் என்று தோழி கேட்டாள். உடனே மணப்பெண் ஒன்றும் கூறாமல் தலைகுனிந்தாள். அச்செயலின் மூலம் ஐந்தாமவரே கணவர் என்பதை மணப்பெண் கூறாமல் கூறிவிட்டாள்.

இந்த முறைக்கு "அதத் வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணமுறை" என்று பெயர். இதே போன்று வேதமும் அநாத்மப் பொருளை விலக்குவதன் மூலம் ஆத்மாவைச் சொல்லாமல் சொல்லியது. இதையே வேதம் ஸமர்ப்பணம் செய்தது என்கிறோம்.

"வேதத்தாலும் கூறுவதற்கரிய பரம் பொருளை நான் கூறத் தொடங்கிய முறை, ஆராய்ந்து பார்த்தல் மிக மிக அற்பமானதே என்பது நன்கு விளங்கும்" என்று ஆசிரியர் அவையடக்கம் கூறுகிறார்.

9

கவிகளின் மொத்த எண்ணைக் கூறல்.

பரவு சாதன சம்பத்தி, பாங்குடன் குரவன் சேவை
 சிரவண மனனம் தியானம் சீர்பெறும் சமாதி ஞானம்
 இருவித வீடுரைக்கும் இந்த நூல் கவி யிலக்கம்
 அரிய நற்பாயிரத்தோடு அறுநூற்றின் எழுபத்தொன்றும்.

பதவுரை: பரவு சாதன சம்பத்தி - யாவரும் புகழும் நான்கு ஸாதனங்களையும், பாங்குடன் குரவன் சேவை - அன்போடு குருவுக்குச் செய்யும் பணிவிடையையும், சிரவணம் மனனம் தியானம் - கேட்டல் சிந்தித்தல் த்யானித்தல் இம்முன்றையும், சீர் பெறும் - சிறப்புற்ற, சமாதி - ஸமாதி நிலையையும், ஞானம் - மெய்யறிவையும், இருவித வீடு -

ஜீவன் முக்தி விதேஹ முக்தி என்ற இருவகை மோக்ஷங்
களையும், உரைக்கும் - விளக்கிக் கூறும், இந்த நூல் கவி
இலக்கம் - இந்த நூலிலுள்ள செய்யுட்களின் மொத்த
எண்ணிக்கை, அரியநல் பாயிரத்தோடு - சிறந்த பாயிரச்
செய்யுளோடு கூடி, அறுநூற்றின் எழுபத்தொன்று ஆம் -
அறுநூற்று எழுபத்தொன்றாகும்.

விளக்கம்:—இந்த நூல், நான்கு ஸாதனங்களையும், குருவுக்குச்
செய்யும் பணிவிடையையும், சிரவணம் மனனம் நிதித்யாஸநம்
ஆகியவற்றையும், ஸமாதியையும், மெய்யறிவையும், ஜீவன்
முக்தியையும், விதேக முக்தியையும் விளக்கிக் கூறுகிறது. இதில்
உள்ள மொத்தமான செய்யுள், பாயிரத்தைச் சேர்த்து 671 ஆகும்.

பாயிரம் முற்றும்.

பதி:

விவேக சூடாமணி

கடவுள் வாழ்த்து

சகல வேதாந்தநூலில் சார்ந்தசித் தாந்த மெல்லாம்
மிகவுமே கோசரிக்கும் மெய்ம்மையாய் மற்ற மானம்
அகிலமும் கோசரிக்கா அகண்டவா நந்த மாகி
நிகமுநங்-கோவிந் தாசான் நிலைமையைப்
போற்றல் செய்வாம்.

பதவுரை: ஸகல வேதாந்தநூலில் - எல்லா உபநிஷத் நூல்களிலும், சார்ந்த - பொருந்தி விளங்கும், சித்தாந்தம் எல்லாம் - முடிவான கருத்துக்கள்யாவும், மிகவும் கோசரிக்கும் - மிக நன்றாகக் குறிப்பிடும், மெய்ம்மையாய் - உண்மைப் பொருளாக விளங்கி, மற்றமானம் அகிலமும் - ஏனைய பார்த்தல், கேட்டல், அனுமானம் முதலிய எல்லா வகையான ப்ராமணங்களாலும், கோசரிக்கா - அறிய முடியாததாய், அகண்ட ஆந்தமாகி நிகமும் - அளவிடமுடியாத இன்பவடிவாக விளங்கும், நம் கோவிந்தாசான் - நம்முடைய 'கோவிந்தபகவத்பாதர்' என்ற குருவினுடைய, நிலைமையை நிலைத்துநிற்கும் ப்ரஹ்ம வடிவை, போற்றல் செய்வாம் - வணங்குவோம்.

விளக்கம்:—இங்கு ஆசிரியர் முதல் நூலில் கூறியவாறே இறை வணக்கம் புரிகின்றார். ஆதிசங்கரரின் குரு கோவிந்தபகவத்பாதர் ஆவார். அவர் நமக்கும் குருவே.

நூல் செய்யும்போது ஏற்படும் இடையூறுகளைப் போக்க முதலில் கடவுளை வணங்குவது முன்னோர் மரபு. இங்கு, குருவையே கடவுளாக நினைத்து ஆசிரியர் வணங்குகிறார்.

“குருவே நான்முகன்: குருவே விஷ்ணு: குருவே சிவன்;

குருவே மேலான ப்ரஹ்மம்" என்று சான்றோர் கூறுவர். ஆகையால் நூலாசிரியர் குருவை ப்ரஹ்மம் என்று கருதினர். 'ப்ரஹ்மம் வேதாந்த நூல்களாலேயே அறியப்படும். அந்த நூல்களும் மாயையைப் போக்குவதற்கே பயன்படும். பிறகு ப்ரஹ்மம் தானாகவே விளங்கும்' என்ற கருத்தை சகல வேதாந்தநூலில் சார்ந்த சித்தாந்தமெல்லாம் மிகவுமே கோசரிக்கும் என்றார். ப்ரஹ்மம் எங்கும் நிறைந்திருப்பது; அந்த வடிவமாகவே உள்ளது. ஆகையால் "அகண்டவாநந்தமாகி" என்றார்.

"நிலைமை" என்பது இங்கே தான் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கும் தன்மையைக் குறிக்கும். "ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த குரு ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளார். அந்த நிலையே மோக்ஷ நிலை. அதுவே உண்மையான ஸ்வரூபநிலை. அத்தகைய நிலைமைக்கு வணக்கம்" என்பது கருத்து.

"குணங்களற்ற ப்ரஹ்ம வடிவான குரு நமக்கு வரும் இடையூறுகளைப் போக்குவாராக என்பது இச்செய்யுளால் குறிக்கப்படும் பொருள்.

2—3

ப்ரஹ்ம வடிவாகிய மோக்ஷ நிலையின் மேன்மை

சீவருக்கிங்கு மாந்தர் சென்மமே அரிதாம் அத்தின்
மேவுதற் கரிதாம் ஆண்மை மேவினும் மறையோன் தன்மை
ஆவதற் கரிதாம் அத்தை அடையினும் வேதம் தானே
ஓவலற் றேது மாரக்கம் ஒன்றுவ தரிய தாகும்

அத்தினும் வித்து வானாய் அமைவதிங் கரிதாம் அத்தின்
வித்தர வானமா-நானம் விவேகமெத் தரிதே அத்தின்
சுத்தமா ஞான முற்றே சொரூபமாய் நிற்கும் முத்தி
புத்திசே ரந்த ஜன்மப் புண்ணிய மன்றி எய்தா.

பதவுரை: இங்கு - இவ்வுலகில், ஜீவருக்கு - உயிர் கருக்கு, மாந்தர் சென்மமே - மனிதராகப் பிறப்பதே, அரிதாம் - அடையமுடியாததாம், அத்தின் - ஆண்மை, மேவுதற்கு அரிதாம் - அந்த மனிதப் பிறவியிலும் ஆண்மகனாகப்

பிறப்பது அரிதாகும், மேவினும் - அவ்வாறு ஆண்மகனாகப் பிறந்தாலும், மறையோன் தன்மை ஆவதற்கு அரிதாம் - வேதமோதும் அந்தணனாகப் பிறப்பது அரிதாகும், அத்தை அடையினும் - அந்தணர் பிறவியை அடைந்தாலும், வேதம் தானே - வேதங்களையே, ஓவல் அற்று - ஓய்வின்றி, ஓதும் மார்க்கம் - ஒதிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை, ஒன்றுவது அரியது ஆகும் - பொருந்தியிருப்பது அரிதாகும்.

அத்தினும் - அவ்வாறு வாழும் வாழ்க்கையிலும், இங்கு - இவ்வுலகில், வித்துவானாய் அமைவது அரிதாம் - வேதங்களின் பொருள்களையுணர்ந்தவராக இருப்பது அரிதாகும், அத்தின் - அவ்வாறு இருப்பினும், வித்தர ஆந்ம அநாந்ம விவேகம் மெத்த அரிதே - “எங்கும் நிறைந்த ஆத்மா இது” “இவை ஆத்மாவல்ல” என்ற பகுத்தறிவை நன்கு பெறுவது மிகவும் அரிது, அத்தினும் - அவ்வாறு பெற்றாலும், சுத்த மாஞானம் உற்றே - தூய்மையான உண்மையறிவைப் பெற்று விளங்குவது (மிக அரிதாம்), சொரூபமாய் நிற்கும் முக்தி - ப்ரஹ்ம வடிவமாக இருக்கும் மோக்ஷநிலை, அநந்த சன்மம் - அளவற்ற பிறவிகளில், புத்திசேர் - மக்களின் நல்ல உணர்வால் செய்யப்படும், புண்ணியமன்றி - நல்ல வினைகளில்லாமல், எய்தா - நம்மை வந்தடையாது.

விளக்கம்:—மாந்தர் என்பது இங்கு “இறைவனிருக்கிருள்” என்று எண்ணும் மக்களையே குறிக்கும். அவர்கள் தாம், இன்பமடைய நல்ல செயல்களில் ஈடுபடுவர். தீய செயல்களை விடுவர்.

பொதுவாக மக்கட்பிறவி நல்லதும் தீயதும் சேர்ந்த ஊழ்வினையின் பயனாகவே உண்டாகிறது. நல்வினையால் மட்டும் தேவர் பிறப்பும் தீவினையால் மட்டும் விலங்கு முதலியவற்றின் பிறப்பும் தோன்றும். தேவர் பிறப்பில் போகங்கள் அதிகம்; ஆகையால் அவர்களுக்கு நல்ல வினைகளில் ஈடுபாடு மிகவும் குறைவு. விலங்குப் பிறவியிலோ பகுத்தறிவே இல்லை. ஆகையால் “மாந்தர் சென்மமே அரிதாம்” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

பெண்களுக்கு வேதங்களைக் கற்கும் கடமை இல்லை. ஆண்களுக்கே அது உண்டு. வேதங்களின் மூலம் உண்மையறிவைப் பெறுவது எளிது. ஆகையால் “அத்தின் மேவுதற்கு அரிதாம் ஆண்மை” என்று கூறினார்.

அந்தணர், அரசர், வணிகர் இம்முன்று பிரிவினர்க்கும் வேதம் பயிலும் தகுதி உண்டு. எனினும், அரசரும் வணிகரும் ஆட்சி புரிவது, மக்களிடையே பொருள்களை அளிப்பது முதலிய வெளிச் செயல்களில் மிகுதியும் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பர். அவர்களுக்கு அவைகள் கடமைப் பணிகளாகும். ஆத்மாவைப் பற்றிய விசாரணையில் அதிகமான காலத்தை அவர்களால் செலவிடல் இயலாது. அந்தணருக்கோ வேதம் பயிலல், ஆத்ம விசாரம் செய்தல் முதலிய இவை போன்றவற்றைத் தவிர வேறு கடமைகள் இல்லை. எனவே அவர்களுக்கு உண்மையறிவைப் பெறுவதில் அதிக வாய்ப்பு உள்ளது; ஆகையால் ஆசிரியர் “மறையோன் தன்மை ஆவதற்கு அரிதாம் என்றார்.

“நால்வகையாக முன்பு மக்கள் பிரித்துப் பிறப்பிக்கப்பட்டனர். அவர்களுள் உயர்வு தாழ்வுகள் இல்லை. அவரவர்களுக்குரிய கடமைச் செயல்களைச் செய்வதால் எல்லோரும் பயன் பெறுவர். தமக்குரிய கடமைகளை ஆற்றுவதே இறைவன் வழிபாடு” என்று பகவத்கீதை கூறும்.

வேதங்களை ஒதிக் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையாவது, அவ் வேதங்களில் கூறப்படும் நல்வழிகளைக் கடைப்பிடிப்பதுமாகும். வேதங்கள் கூறியபடி ஒழுக்காமல் அதை ஒதுவதால்மட்டும் பயனில்லை.” இக்கருத்தை “வேதம் தானே ஓவலற்று ஒதும் மாரக்கம் ஒன்றுவது” என்ற தொடர் விளக்கும்.

வேதங்களில் கூறப்பட்ட நற்செயல்களைப் புரியும்போது அவற்றுடன் தொடர்பு கொண்ட சொற்களின் பொருள்களை உணர்ந்து புரிந்தால் அவை மிகுந்த பயன்களையளிக்கும் ஆகையால் “வித்துவானும் இங்கு அமைவது அரிது” என ஆசிரியர் கூறினார்.

நாம் காணும் பொருள்கள் யாவும் அழியும் தன்மையுள்ளவை; இவற்றை விளக்குவது ஆத்மாவேயாகும். அதுவே அழியாமல் இருப்பதாகும். பிற பொருள்களையாவும் தோன்றுவதாலும், மாறுவதாலும் அழியும். “என்பதை நன்கு ஆராய்ந்து அறிவதற்கு” “ஆத்ம - அநாத்ம விவேகம்” என்று பெயர். இந்த விவேகம் வேதங்கள் கூறும் அறவழியில்மட்டும் செல்பவர்களுக்கு வருவது அரிதாகும்”. ஆனால் அது வருவது மிகவும் இன்றியமையாதது என்பதை விளக்க ஆசிரியர் “வித்தர வாந்மாநான்மவிவேக மெத்தரிதே” என்றார்.

இவ்வாறு விவேகத்தைப் பெற்றவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை, நிதித்யாஸனம் செய்து நன்கறிந்து ஆத்மநாபவம் பெறவேண்டும் என்பதை “சுத்தமாஞான முற்றே” என்ற தொடர் விளக்கும்.

சொருபமாக நிற்பது என்பது ஒரு குணமூலில்லாத - தூய்மையான அழிவற்ற - அறிவாகிய ப்ரஹ்மமாக இருத்தல் என்பதைக் காட்டும்.

அது என்பது அத்து என ஆனது விரித்தல் விகாரம், எய்தாது என்பது செய்யுளின் ஓசைக்காக எய்தா என வந்தது. இவ்விரண்டு செய்யுட்களும் ஆத்ம அனுபவ நிலையின் மேன்மையைக் கூறின.

மேலே கூறியுள்ளபடி ஒருவன் ஆணாகப் பிறக்கவில்லை. அந்தணாகவும் பிறக்கவில்லை. அவனுக்கு மெய்யறிவு பெறுவதில் தகுதி இல்லையா? எனில்,

பேசிய அடைவாய் யாவும் பெற்றிட ஓணாத தேனும்
ஈசன்நல் லருளிணாலே இசைவதாய் அருமையான
மாசிலா மநுடத் தன்மை மன்னிய முழுட்சுத் தன்மை
தேசிக ராசன் சேவைத் திறமை இம்முன்றும் போதும்.

பதவுரை: பேசிய யாவும் - சென்ற செய்யுளில் கூறிய தகுதிகள் யாவும், அடைவாய் - முறையாக, பெற்றிட ஓணாதது ஏறும் - ஒருவன் பெறவில்லை என்றாலும், அருமையான - பெறுவதற்கரிய, ஈசன் நல்லருளிணாலே - இறைவனின் நல்ல அருளால், இசைவதாய் - வருவனவாய் இருக்கும், மாசிலா மநுடத்தன்மை - குற்றமற்ற மனித இயல்பும், மன்னிய முழுட்சுத்தன்மை-நிலையான வீடுபேற்றில் விருப்பமும், தேசிகராசன் சேவைத்திறமை - உயர்ந்த குருவையடைந்து அவருக்குச் செய்யும் பணிவிடையும், ஆகிய இம்முன்றும் போதும் - ஆகிய இம்முன்று தகுதிகளே மெய்யறிவைப் பெறுவதற்குப் போதியவையாகும்.

விளக்கம்:—நல்ல குணமுள்ள மனிதரே மோக்ஷமடைய விரும்புவர். அவருக்கு நல்ல குரு, வாய்த்தல் வேண்டும், நல்ல குரு

வாய்ப்பதும், மோஷு ஆசையும், சால்பும், கடவுளுடைய அருளாலேயே கிட்டும். இவற்றை ஒருவன் நன்கு பெற்று விட்டால் ஆத்ம உணர்வு பெற இவைகளே சிறப்பான தூண்டுகோலாக அமைந்து விடும் என்பது கருத்து.

ஆத்ம அறிவைப் பெற முயலாமல் இருப்பவன் இழிந்தவனே என்று கூறுகிறார்.

எத்திற ஏது வாலோ எய்தியும் மநுடத்தேகம்
அத்திலும் ஆரணர்த்தம் அறிவதற் கேது வாக
ஓத்தவாண் மையையடைந்தும் உண்மையாம் முக்தி சேர
எத்தனம் செய்யா மூடன் என்றுமான் மாவைக்
கொன்றோன்.

பதவுரை: எத்திறம் ஏதுவாலோ - எந்தவகை நல்வினையாலாவது, மநுடத்தேகம் எய்தியும் - மனிதப்பிறவியையடைந்தும், அத்திலும் - அப்பிறவியிலும், ஆரணர்த்தம் அறிவதற்கு ஏது ஆக - வேதங்களின் பொருளை அறிவதற்குத் துணையாக, ஓத்த ஆண்மையை அடைந்தும் - பொருத்தமான ஆண் பிறவியைப் பெற்றும், உண்மை ஆம் முக்தி சேர - என்றும் அழிவில்லாத விடுதலையைப்பெற, எத்தனம் செய்யா மூடன் - முயலாத அறிவிலி, என்றும் ஆன்மாவைக் கொன்றோன் - எப்போதும் ஆத்மாவைக் கொன்றவனே ஆவான்.

விளக்கம்:—உண்மையறிவு பெறுவதற்கு நெருங்கித் துணை புரியும், வாய்ப்புக்களைப் பெற்றும், அதைப் பெற முயலாதவன் ஆத்மாவை அழித்தவனே. ஆத்மா அருகே இருந்தும், அதனால் பயனை அவன் பெறவில்லை. தன்னால் அழிக்கப்பட்ட பொருள் தனக்குப் பயன்படாது. ஆத்மாவை அறிந்து பயன் பெருமலிருப்பது மனிதனின் குற்றமே. அவன் தன் குற்றத்தால் ஆத்மாவைக் கொன்றவன் போலாகிறான். ஆகையாலேயே அவன் பயன் பெற முடிதல் இல்லை. அல்லது, ஆண்மை பொருந்திய மனித உடலைப் பெற்றும், அதன் துணைகொண்டு பயன் பெறவில்லையாகையால்,

அவ்வுடலையழித்தவன் போல் அவனாகிருள் என்று கூறினும் அமையும். இப்பொருளில் ஆத்மா என்ற சொல்லுக்கு உடல் என்பது பொருள்.

6

மேற்கூறிய கருத்தே வலியுறுத்தப்படும்.

பின்னமில் ஆன்மரூபம் பிரிவறத் தானாய் நின்றும்
அன்னவன் அசத்தாம் தேக மாதியை அபிமானித்திங்கு
உன்னிய வான்மரூபம் உணர்ந்துதா னடையாதத்தால்
தன்னுடை ஆன்மரூபம் தன்னையே கொன்றவன் தான்.

பதவுரை: அன்னவன் - அறியாத மூடன், பின்னம் இல் ஆன்மரூபம் பிரிவு அற - வேறுபாடே இல்லாத ஆத்ம வடிவம் தன்னை விட்டுப் பிரியாமல் இருந்து கொண்டிருக்க, தான் ஆய் நின்றும் - தான் தானாகவே நிற்கும் நிலையைப் பெற்றிருந்தும், அசத்தாம் தேகம் ஆதியை - அழிவுள்ள உடல் முதலியவற்றை, இங்கு அபிமானித்து - இப்பிறவியில் என்னுடையவை என்று எண்ணங்கொண்டு, உன்னிய ஆன்ம ரூபம் உணர்ந்து - வேதங்கள் பொருத்தமாகக் கூறும் தன் உண்மை வடிவினை சான்றோர் துணையால் அறிந்து, தான் அடையாத அத்தால் - அவ்வடிவமாகவே தான் இருக்கும் நிலையை அடையாமையால், தன்னுடைய ஆன்மரூபம் தன்னைக் கொன்றவன் - தன் உண்மையான ஆத்ம வடிவத்தைக் கொன்றவன் போல் ஆவான். தான்-அசை.

விளக்கம்:—“ஒவ்வொருவனும், அறிந்த நிலையிலும், அறியாத நிலையிலும் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறான். ப்ரஹ்மம் எங்குமுள்ளது. அது எதையும் விட்டுப் பிரிவதில்லை. எதனுடனும் சேர்வதில்லை. ஆகையால் ஒவ்வொரு ஜீவனும் ப்ரஹ்மமாகவே எப்போதும் உள்ளான். எனினும் அவ்வுண்மையை யாவரும் அறிவதில்லை.” என்பதை விளக்க ஆசிரியர் ‘பின்னமில் ஆன்மரூபம் பிரிவறத்தானாய் நின்றும்’ என்றார். ‘தேகமாதியை’ என்ற தொடர், உடல் பொறிகள், உலகம் முதலிய எல்லா அநாத்மப் பொருள்களையும், காட்டும்.

“அவை மூன்று காலங்களிலும் இல்லாதவை; நிகழ்காலத்தில் மட்டும் உள்ளவை போல் தோன்றும்.” ஆகையால் “அசத்தாம்” என்றார்.

வேதங்களில் கூறப்படும் குணமற்ற ப்ரஹ்மம், பலவகையான யுக்திகளாலும் விளக்குவதற்குப் பொருத்தமாக உள்ளது என்பதை “உன்னிய ஆன்மரூபம்” என்று விளக்கினார்.

பயன் பெருமையால் “கொன்றவன்” என்றார்.

7.

மேலும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தப் படும்.

அருமையாம் மநுடத் தேகம் அடைந்ததில் ஆண்மை தன்னை மருவியும் யாவன் தான்சேர் மாசிலாப் பயனை வேண்டித் தரணியில் முயன்றி டாமல் தவிருவன் அவனை யன்றி ஒருவனும் மூடன் உண்டோ உள்ளவா றேரும் காலை.

பதவுரை: உள்ளவாறு ஒரும் காலை - உள்ளபடி ஆராபந்து பார்த்தால், தரணியில் - பூமியில், அருமை ஆம் மநுடத்தேகம் அடைந்ததில் ஆண்மை தன்னை மருவியும் - அரிய மனிதப்பிறவியை அடைந்து அதில் ஆண்பிறப்பைப் பெற்றும், யாவன் தான் சேர் மாசு இலா பயனை வேண்டி - எவன் தான் அடைவதற்குரிய குற்றமில்லாத பயனை விரும்பி, முயன்றிடாமல் தவிருவன் - முயலாது விடுவானோ, அவனையன்றி - அவனன்றி, மூடன் ஒருவனும் உண்டோ - அறிவற்றவன் ஒருவன் இருக்கிறானோ? இல்லை.

ஆண்மகனாகப் பிறந்ததன் பயன், உண்மையை உணர்வதேயாகும் என்பது கருத்து.

விளக்கம்:—“நற்செயல்களாலும், நல்ல உபாஸனைகளாலும் அடையும் பயன்கள் யாவும் அழியும் இயல்பு கொண்டவை; ஆகையால் மாசுள்ளவை. மெய்யறிவால் ஏற்படும் பயன் அழியாதது; பிறவியை அளிக்காதது; எனவே மாசற்றது”. ஆகையால் ‘மாசிலாப் பயன்’ என்றார்.

“ஜீவனும், ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே” என்ற மெய்யறிவே பிறவிப்பிணியைப் போக்கும்; பிறகருவிகள் போக்கா” என்பதைக் கூறுகிறார்.

ஓதிய பலவாம் நூலை ஒழுங்குறப் படித்தும் என்ன ?
தீதிலாத் தேவர் தம்மை தினமுமர்ச் சித்தும் என்ன ?
நீதியாம் கன்மம் யாவும் நித்தமும் செய்தும் என்ன ?
கோதிலாத் தேவர் தம்மைக் குறித்துபா சித்தம் என்ன ?

பதவுரை: ஓதிய பல ஆம் நூலை - முன்னோர் மொழிந்த பல நல்ல நூல்களை, ஒழுங்கு உற படித்தும் என்ன? - முறையாகப்படித்தாலும் யாதுபயன்?, தீது இலா தேவர் தம்மை - தீங்குகள் செய்யாத தேவர்களை, தினமும் அர்ச்சித்தும் என்ன? - நாடோறும் அர்ச்சனை செய்தாலும் யாது பயன்?, நீதி ஆம் கன்மம் யாவும் - கடமையாக உள்ள எல்லா நற் செயல்களையும், நித்தமும் செய்தும் என்ன? - நாடோறும் செய்தாலும் யாது பயன்?, கோது இலா தேவர் தம்மைக் குறித்து - குற்றமற்ற தேவர்களைக் குறித்து, உபாசித்தும் என்ன - முறையாக த்யானம் செய்தாலும் யாது பயன்.

விளக்கம்:—தீதிலாத் தேவர் என்பதும், கோதிலாத் தேவர் என்பதும், ஸத்வ குணம் நிரம்பிய, திருமால், சிவன், அம்பிகை முதலிய தேவர்களைக் குறிக்கும்.

இவர்களைப் பூஜிப்பதாலும், த்யானம் செய்வதாலும், மோகூத் தைத் தவிர வேறுபல சிறந்த பயன்களைப் பெறலாமே அன்றி, பிறவிப்பிணியை ஒழித்தல் வடிவாகிய மோகூ நிலையைப் பெறல் இயலாது. அதை மெய்யறிவு ஒன்றே நல்கும்.

மேலும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தப் பெறும்.

ஈதலால் இன்னம் இங்ஙன் எத்தனை இயற்றி என்ன ?
ஆதியாம் பரசீவைக்யம் அறிந்திடும் அறிவா லன்றி

ஓதொணுக் கற்பகோடி உற்றகாலத்தினாலும்
கோதிலா முக்தி சித்தி கூடுவ தென்றும் இல்லை.

பதவுரை: ஈது அலால் - மேலே கூறிய நற்செயல்
களைத் தவிர, இங்ஙன் - இவ்வாறு, எத்தனை இயற்றி
என்ன - எவ்வளவு நல்ல காரியங்களைச் செய்தாலும் யாது
பயன்?, ஆதியாம் பரசீவ ஐக்யம் - அழிவற்ற பரமனும்
ஜீவனும் ஒன்றே என்ற உண்மையை, அறிந்திடும் அறி
வால் அன்றி - தெரிந்து கொள்ளும் மெய்யுணர்வால் அல்லா
மல், ஒது ஒணு - கணக்கிட்டுக் கூறமுடியாத, கற்பகோடி
உற்ற காலத்தினாலும் - கோடிக்கணக்கான கற்பகாலங்கள்
வந்து சென்ற போதிலும், கோது இலா முக்தி சித்தி கூடு
வது - குற்றமே இல்லாத வீடு பேரூகிய பயன் நம்மை
அடைவது, என்றும் இல்லை - எக்காலத்திலும் இல்லை.

விளக்கம்:—ஒன்றான ப்ரஹ்ம வடிவநிலையே முக்தியாகும். அது
அழிவற்றது. எக்குணங்களுடனும் தொடர்பு இல்லாதது. ஆகை
யால் அதை “கோதிலாமுக்தி” என்றார். ஏனைய ஸாலோகம்,
ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம், சாயுஜ்யம் ஆகிய நால்வகை முக்திகளும்,
இதனை நோக்க, தாழ்ந்தவைகளே என்பது கருத்து.

நல்லவினைகளால் முக்தி ஏற்படாது என்பதை
வேதச்சான்று கொண்டு விளக்குகிறார்.

வித்தமா தியினால் என்றும் விமலமாம் முக்தி ஆசை
வைத்திட வேண்டாம் என்னும் வரமான சுருதி தானே
மெத்திய கன்மங் கட்கு மெய்ம்முக்தி ஏதுத் தன்மை
சுத்தமாய் இல்லை யென்று துலங்கவே சொல்லும் அன்றே

பதவுரை: வித்தம் ஆதியினால் - பணம், புதல்வன்,
நற்செயல் முதலியவற்றால், என்றும் விமலமாம் முக்தி -
எப்போதும் தூய்மையாயிருக்கும் முக்தியைப்பெற; ஆசை
வைத்திட வேண்டாம் - விருப்பம் கொள்ளல் தகாது,

என்னும் வரமான சுருதி - என்று கூறும் சிறந்த வேதமானது, மெத்திய கன்மங்கட்கு - பிறவிப் பிணியைத்தரும் யாகம் முதலிய நல்வினைகளுக்கு, மெய் முக்தி ஏதுத்தன்மை-அழியாத முக்திக்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மையானது, சுத்தமாய் இல்லை என்று - அறவே கிடையாது என்று, துலங்கவே சொல்லும் அன்றே மக்களுக்கு - விளங்கும்படி கூறுமல்லவா ? தான், ஏ அசைகள்.

விளக்கம்:—“பணம் முதலியவற்றால் அழியாத மோக்ஷநிலையை அடைந்துவிடலாம் என்று விரும்புதல் கூடாது” என்பது வேதம் கூறுவது ஆகும்.

“யாகம் முதலிய நல்வினைகள் பயனில் விருப்பமின்றிச் செய்யப் படுமாயின், அவை மனத்தாய்மையை உண்டாக்குவதன் மூலமாக மோக்ஷத்திற்குப் பரம்பரைக் காரணமாகலாம். அவை எப்போதும் மோக்ஷத்திற்கு நேர்காரணமாகா” ; என்பது கருத்து.

மெய்யறிவைப் பெறுவதற்காக அறிஞர் மேற்கொள்ள வேண்டியகடமைகள் கூறப்படுகின்றன.

ஆகையால் வித்து வான்தான் அமலமாம் முக்தி சேர வாகிய சுகவி ரூப்பம் வரையற விடுத்து மேலோன் ஆகிய நல்லா சாணை அடைந்தவன் உபதே சித்த ஏகமாம் பொருளில் சித்தம் இருத்தியே முயலல்வேண்டும்.

பதவுரை: ஆகையால் - மெய்யுணர்வைத்தவிர வேறு எதனாலும் வீடு பேறுகிட்டாதாகையால், வித்துவான் - நூலறிவுபெற்ற அறிஞன், தான் அமலம் ஆம் முக்திசேர - தான் மாசில்லாத வீட்டினைப் பெறுவதற்காக வாகிய சுகம் விருப்பம் வரை அறவிடுத்து - வெளிப் பொருள்களால் ஏற்படும் இன்பத்தை அறவே நீக்கி, மேலோன் ஆகிய நல் ஆசாணை அடைந்து, - சிறந்த குணங்களைப் பெற்றுள்ள நல்ல குருவை அடைந்து, அவன் உபதேசித்த - அந்தக் குரு

தெரிவித்தருளிய, ஏகமாம் பொருளில் - ஒன்றாகவிளங்கும் ஆத்மாவில், சித்தம் இருத்தி - புத்தியை நிலைக்கச் செய்து, முயலல் வேண்டும் - மெய்யறிவைப்பெற முயல வேண்டும். ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் வந்தது.

விளக்கம்:—இங்கு வித்துவான் என்பது, தர்க்கம், இலக்கியம் முதலியவற்றைக் கற்றோரைக் குறிக்கும்.

வீடு என்பது, மறுபிறப்பைத் தராதது. ஆகையால் “அமலமாம் முக்தி” என்றார்.

வெளிப்பொருளின் விருப்பம் சிறிது இருந்தாலும் அது மிகுந்த கேட்டினை விளைவிக்குமாதலால் “சுகவிருப்பம் வரையற விடுத்து” என்றார்.

நூல்களில் சிறப்பாக உரைக்கப்படும் குருவிலக்கணங்களை உடையவனே மேலான நல்லாசான்; அவனே அநுபவநிலை பெற்றிருப்பவன்; அவனாலேயே ஆத்மாவைப் பற்றி நன்கு எடுத்துக் கூறல் முடியும்”. ஆகையால் “நல்லாசான்” என்றார்.

“குருவின்றி வேதாந்த அறிவு நன்கு கைகூடாது; ஒருவன் தானாக எவ்வளவு படித்து முயன்ருலும், வேதாந்த நூல்களின் பொருள்கள் ஐயமற விளங்கா”. ஆதலின் “ஆசானை அடைந்து” என்றார்.

“ஆத்ம அறிவு மிகவும் நுட்பமானது; மனம் சலிக்காமல் இருந்தாலேயே அதை உணர்தல் இயலும்; மனம் சலிப்பினும் முயன்று அதை அடக்கி நிறுத்துதல் வேண்டும்” என்ற கருத்தை “சித்தம் இருத்தியே முயலல் வேண்டும்” என்ற தொடர் காட்டும்.

மேலும் அந்த அறிஞன்

அநிசமிப்பவமாம் பவ்வத்து அமிழ்ந்திடும் தன்னைத் தானே
இனிய யோகத்தினாலே எய்தியசொருப ஞானம்
எனுமகா நாவாய் கொண்டேஇப்பவ வாரி நின்றும்
கனபரப் பிரமமாகும் கரையின்மேல் ஏற்றவேண்டும்.

பதவுரை: அநிசம் - எப்போதும், இப்பவமாம் பவ்வத்து - இந்த உலக வாழ்வாகிய கடலில், அமிழ்ந்திடும் தன்னை - ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தன்னை, தானே - தன் முயற்சி கொண்டே, இனிய யோகத்தினாலே - இன்பம் தரும் மனவடக்கத்தினால், எய்திய சொருப ஞானம் எனும் - தான் அடைந்த மெய்யறிவாகிய, மகாநாவாய் கொண்டே - பெரிய ஓடத்தின் துணைகொண்டு, இப்பவவாரி நின்றும் - இந்த ஸம்ஸாரக்கடலில் இருந்தும், கனபர பிரமமாகும்-ஒரே அறிவு வடிவான குணங்களற்ற ப்ரஹ்மமாகிய, கரையினில் ஏற்ற வேண்டும் - கரையேறச் செய்ய வேண்டும்.

விளக்கம்:—இங்கு ஸம்ஸாரமாகிய உலகவாழ்வு, கடலாகவும், மெய்யுணர்வு ஓடமாகவும், பரப்ரஹ்மம் கரையாகவும் உருவகம் செய்யப்பட்டன.

“ஓடத்தின் உதவி கொண்டு கடலினின்றும் கரையேறுவது போல் உண்மையறிவின் துணைகொண்டு உலகவாழ்வினின்றும் நீங்கி ப்ரஹ்ம நிலையை அடைய வேண்டும்” என்பது கருத்து.

“கடலில் ஓயாமல் அலைகள் வீசிக்கொண்டு இருக்கும். அது போல் உலகவாழ்விலும் ஓயாமல் இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கும்” ஆகையால் உலகவாழ்வைக் கடலாக உருவகம் செய்தார்.

“கரையேறியவர் கடலைகளாலும் பிறவற்றாலும் துன்பமடையார். அதுபோல் ப்ரஹ்ம நிலையாகிய முக்தியை அடைந்தவர்கள் உலகவாழ்வுகளிலேற்படும் இன்ப துன்பங்களால் கவலையை அடையார்” ஆகையால் முக்தியை கரையாக உருவகம் செய்தார்.

பெரிய ஓடத்தாலேயே கடலைக்கடத்தல் வேண்டும். அது போல் உண்மையறிவாலேயே ஸம்ஸார வாழ்வைக் கடத்தல்கூடும். ஆகையால் உண்மையறிவை பெரிய ஓடமாக உருவகம் செய்தார்.

ஆத்ம அறிவைப் பெறுவதற்குத் தன்முயற்சி அதிகம் வேண்டும் ஆகையால் “தானே” என்றார்.

“எண்ணற்ற காலமாக ஒவ்வொருவனும் ஸம்ஸார வாழ்வை நுகர்ந்துவருகிறார்” என்பதைக்காட்ட “அநிசம்” என்றார்.

இனிய யோகம் என்பது, எளிமையான முறையை மேற்கொண்டு பயின்று கைவரப்பெற்ற புலனடக்கமாகும்.

“ஓடம் சிறியதாக இருந்தால் அதன் துணை கடலைக்கடக்க உதவாது. அதுபோல தான் பெறும் உண்மையுணர்வு உறுதியற்றதாக இருத்தல் கூடாது. அது திடமானதாகவும் ஐயம் திரிபு அற்றதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்” என்பதை விளக்க “மகாநாவாய்” என்றார்.

“ஓடத்தின் துணையின்றி நீந்துதல் முதலியவற்றால் கடலைக் கடத்தலரிது. அதுபோல உண்மையறிவைத் தவிர வேறு எந்த நல்வினைகளாலும் மோகும் பெறல் முடியாது” என்ற கருத்தை “கொண்டே” என ஏகாரத்தால் வெளிப்படுத்தினார்.

“குணமுள்ள ப்ரஹ்மம், அபரப்ரஹ்மம் எனப்படும். குணமற்ற ப்ரஹ்மமே பரப்ரஹ்மம் எனப்படும். அது ஒரே அறிவு வடிவாய் இருப்பதாகும்” என்பதை “கனபரப்பிரமம்” என்ற தொடரால் விளக்கினார்.

மேலும் அவன்

புத்திரர் மாதர் வித்தம் பொருந்தும் ஏடணையை விட்டு இவ்வத்திரமான கர்மம் அனைத்தையும் அறவே தள்ளி புத்திமாண தீரன் பொருந்திய பவத்தை விட்டு முத்தியாம் பேற்றைச் சேர முயற்சி செய் திடவே வேண்டும்.

பதவுரை: புத்திமாண தீரன் - தைரியமுள்ள அறிவாளி, புத்திரர் மாதர் வித்தம் - மக்கள், பெண், பணம், ஆகியவற்றில், பொருந்தும் ஏடணையைவிட்டு - தனக்குள்ள ஆசைகளை நீக்கியும், இ அத்திரமான கர்மம் அனைத்தையும் - இந்த நிலையற்ற நல்வினைப் பயன்கள் யாவற்றையும், அறவேதள்ளி - அடியோடு விலக்கியும், பொருந்திய பவத்தைவிட்டு - தன்னிடமுள்ள “யான், எனது” என்ற செருக்குகளைவிட்டும், -முத்தி ஆம் பேற்றைச் சேர -

வீடுபேற்றினை அடைய, முயற்சி செய்திடவே வேண்டும்-
இன்றியமையாமல் முயலல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—ஏகாரம் “முயற்சி இன்றியமையாதது” என்று
காட்டும் தேற்றப் பொருளில் வந்தது. “வீடு பேற்றினுக்குப்
பலவகை ஆசைகளும், இடையூறு செய்பவை” என்பது இச்செய்யு
ளால் பெறப்படும் கருத்து.

“நல்வினைப்பயன்கள் யாவும் அழியும்” ஆதலால் “அத்திர
மான” என்றார்.

இங்கு கர்மம் என்பது, கர்மப்பயன் என்ற பொருளையே
காட்டும். கர்மத்தைவிடுவதிலும் அதன் பயனைவிடுவதே சிறந்தது.

எல்லா போகங்களையும் விடுவதற்கு, மிகுந்த மன உறுதியும்
புத்தியும் வேண்டும்; அவற்றைப் பெற்றவனே இங்கு “புத்திமா
னான தீரன்” என்று கூறப்படுகிறான்.

14

“பொருளைப்பற்றிய உறுதியான அறிவு நல்வினை
களால் ஏற்படாது; ஆராய்ச்சியாகிய விசாரத்தாலேயே
ஏற்படும்” என்கிறார்.

சித்தசுத் தியினைச்சேரச் செய்த கன்மங்களன்றி
வத்துவின் ஞானம் சேர வகுத்த கன்மங்களன்று
வத்துவின் ஞானம் சேரல் வர விசாரத்தினாலே
சித்தியாம் கோடி கன்மம் செய்யினும் சித்தியாகா.

பதவுரை: வகுத்தகன்மங்கள் - வேதங்கள் கூறிய
நற்செயல்கள், சித்தம் சுத்தியினைச் சேர - மனம் தூய்மை
பெறுவதற்காகவே உள்ளன, அன்றி - அல்லாமல், செய்த
கன்மங்கள் - நாம் செய்த அந்த நற்செயல்கள், வத்துவின்
ஞானம் சேர - உண்மைப் பொருளைப் பற்றிய அறிவு
உண்டாகும்படி, அன்று - இருப்பனவல்ல, வத்துவின்
ஞானம் சேர - உண்மைப் பொருளைப்பற்றிய அறிவின்

தோற்றம், வரவிசாரத்தினாலே சித்தியாம் - மேலான ஆராய்வினாலேயே உண்டாகும், கோடி கன்மம் செய்தாலும் சித்தி ஆகா - கோடிக்கணக்கான நற்செயல்களைப் புரிந்தாலும் அந்த அறிவு தோன்றாது.

அல்ல என்பது அன்று எனவும், ஆகாது என்பது ஆகா என்றும் ஒருமை பன்மைகள் மயங்கி வந்தன.

15, 16

மேலே கூறிய கருத்தை இரு செய்யுட்களில் உவமை யால் விளக்குகிறார்.

அருவிசா ரத்தினாலும் ஆத்தனின் வாய்மை யாலும் பிரமத்தால் வந்த சர்ப்பப் பீதிதுன் பங்கள் போக்கும் பரிசுடைப் பழுதை ஞானம் பாரினில் வருவ தன்றி மருவிய மற்றொன் றுலும் மற்றது வாரா தே போல்.

அறவிசா ரத்தினாலும் ஆத்தனின் வாய்மை யாலும் அறிபொரு ளுண்மை தன்னை அறியலாம் அஃதை அன்றிச் செறியுநீ ருடல் தானம் செய்திடும் பிராண யாமம் உறுசெயல் யாதி னாலும் உண்மையை உணரவொண்ணா.

பதவுரை: சர்ப்ப பிரமத்தால் வந்த - பழுதையைப் பாம்பு என்றெண்ணும் மயக்கத்தால் உண்டான, பீதி துன்பங்கள் - பயத்தையும் அதனால் ஏற்படும் நடுக்கத்தையும், போக்கும் பரிசு உடை - அழிக்கும் இயல்பு வாய்ந்த, பழுதை ஞானம் - "இது பழுதையே" "பாம்பன்று" என்ற அறிவு, பாரினில் - இப்பூமியில், அருவிசாரத்தினாலும் - சிறந்த ஆராய்வாலும், ஆத்தனின் வாய்மையாலும் - நல்ல நண்பனின் உண்மையான சொற்களாலும், வருவது அன்றி - ஏற்படுமே அல்லாமல், மருவிய மற்றொன்றாலும் - தான் மேற்கொண்ட வேறு எச்செயலினாலும், அது வராது போல் - அந்த அறிவு ஏற்படாது, அதுபோல.

அறிபொருள் உண்மை தன்னை - யாவற்றையும் விளக்கும் உண்மைப் பொருளின் இருப்பை, விசாரத்தினாலும் ஆத்தனின் வாய்மையாலும் - நல்ல ஆராய்ச்சியாலும், சிறந்த குருவின் உபதேசமொழிகளாலும், அற - ஐயமும் திரிபும் நீங்க, அறியலாம் - தெரிந்து கொள்ளலாம். அஃது அன்றி - அந்த முறையால் அல்லாமல், செறியும் நீர் ஆடல் - நல்ல இடங்களில் பொருந்தியுள்ள புண்ணிய ஆறுகளில் நீராடல், தானம் - கொடை புரிதல், செய்திடும் பிராணயாமம் - ஊக்கத்தோடு செய்யும் பிராணயாமம் என்ற முச்சடக்கம், உறுசெயல் - புண்ணியம் மிகுந்த வேறு செயல்கள், யாதினாலும் - இவற்றுள் யாதொன்றாலும், உண்மையை உணர ஒண்ணு - கடவுளில் இருப்பை அறிதல் இயலாது.

விளக்கம்:—பழுதையைப் பாம்பு என்று கருதி மயங்கும் ஒருவனுக்கு பழுதை என்ற உண்மைப் பொருளின் அறிவால் பயமும் துன்பமும் நீங்குகின்றன. அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தின் உண்மையறிவால் ஒருவனுக்கு ஸம்ஸார வாழ்வில் ஏற்படும் பயமும் துன்பமும் அகலுகின்றன என்றும்,

புண்ணிய நதிகளில் நீராடல், நல்லோருக்கு அளித்தல் முதலிய நற்செயல்கள், மனத் தூய்மையை அளிப்பனவே; அச்செயல்களால் உண்மையறிவு தோன்றாது; என்றும் உணரவேண்டும்.

நல்ல தகுதியுள்ளவனுக்கே இந்த வித்யை பயன்தரும் எனல்.

தீதிலா அதிகாரிக்கு திரவிசாரத்தினாலே
கோதிலா ஞான சித்தி கூடிடும் செவ்வி தாக
வேதமில் தேசம் காலம் ஈசனல் லருளே யாதி
ஓதிய ஞானம் சேர உறுதுணைக் காரணந்தான்.

பதவுரை: திரவிசாரத்தினாலே-உறுதியான ஆராய்ச்சியால், கோது இலா ஞான சித்தி - மாசுகளில்லாத மெய்யறி

வாகிய பயன், செவ்விதாக-நன்றாக, தீது இலாஅதிகாரிக்கு-
 தீமை இல்லாத அதிகாரியாக உள்ளவனுக்கே, கூடிடும் -
 ஏற்படும். தேசம் காலம் ஈசன் நல்லருள் ஆதி - நல்லீடம்,
 காலம், இறைவனின் அருள் முதலியவைகள் யாவும், ஒதிய-
 வேதங்களில் சிறப்பாகக் கூறிய, வேதம் இல் ஞானம் சேர -
 வேறுபாடுகள் இல்லாத உண்மையறிவு உண்டாக, உறு
 துணைக்காரணம் - பொருத்தமான துணைக் காரணங்களே
 யாகும். தான்-அசை.

விளக்கம்:—தகுதியுள்ளவனே அதிகாரியாவான், அவனுக்கே
 மெய்யறிவு பயன்தரும். தகுதிகளற்றவனுக்கு, நல்ல இடம்
 காலம் முதலிய சூழ்நிலைகள் நன்கு அமைந்திருந்தாலும் பயன்தரும்
 மெய்யறிவு உண்டாகாது. தகுதிகளே உண்மையறிவுக்கு
 முதன்மையான சாதனங்கள், மற்றவை துணையாயுள்ள சாதனங்
 களே. தகுதிகளின் விளக்கம் மேலே கூறப்படும்.

மோக்ஷமடைய விரும்புவோன் செய்யவேண்டியது
 யாதெனில்,

ஆதலா லான்ம ரூபம் அறியவிச் சித்த தீரன்
 காதல்தீர் பிரம வித்தாய் கருணைவா ரிதியா மாசான்
 பாதமே அநுசரித்துப் பரமமாம் ஆந்மாத் தன்னின்
 கோதிலா நல்வி சாரம் குறைவறச் செய்ய வேண்டும்.

பதவுரை: ஆதலால் - தகுதிகளை உடையவனே மெய்
 யறிவு பெறத்தக்கவனாக இருப்பதால், ஆந்மரூபம் அறிய
 இச்சித்த தீரன் - தனது ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை
 அறிய வேண்டுமென உறுதி பூண்டவன், காதல் தீர் -
 மூவாசைகளையும் நீக்கியவனும், பிரமவித்தாய் - ப்ரஹ்ம
 சைதன்யத்தை நேராக நன்கறிந்தவனும், கருணை வாரிதி
 ஆம் - கருணைக்கடலாக விளங்குபவனும் ஆகிய, ஆசான்
 பாதமே அநுசரித்து - ஆசிரியரையடைந்து அவருக்குப்
 பல்வகைகளில் தொண்டு புரிந்து, பரமம் ஆம் ஆந்மா

தன்னின் - மேலான ஆத்மாவைப்பற்றிய, கோது இலா நல்விசாரம் - குற்றமற்ற நல்ல விசாரணையை, குறைவு அற - ஐயமும் திரிபும் இல்லாதவாறு செய்ய வேண்டும்.

விளக்கம்:—மக்கள் பலரும் வெளியின்பங்களையே நுகரும் இயல்பு கொண்டவர்கள். அவர்கள் ஆன்மாவைப்பற்றிய விசாரத்தில் ஈடுபடுவது அரிது. அவ்விசாரத்திற்கு நல்ல மன உறுதியும் வீருப்பமும் வேண்டும். ஆகையால், ஆத்ம அறிவைப் பெறவிரும்பு வோனை தீரன் என்றார்.

ஆசையின்மை, மெய்யறிவு, அருட்குணம் இவற்றை உடையவரே ஆசிரியர் ஆவார்” என்பதை இச்செய்யுளின் இரண்டாமடியால் அறியலாம்.

ஆசிரியர்க்குத் தொண்டு புரிதலாவது; உற்றுழி உதவுதல், உறுபொருள் கொடுத்தல், இடைவிடாமல் பின்னே நின்று அவர் விரும்பியவற்றைச் செய்தல் முதலியவை.

ஏனைய பொருள்களைப் பற்றிய ஆய்வு, பிறவியை நீக்காது. பேரின்பம் தராது. ஆத்மவிசாரமே அவற்றை நல்கும் ஆகையால் “கோதிலா நல்விசாரம்” என்றார்.

ஆத்ம வித்யைக்குத் தகுதியுள்ளவன் யாவனெனில்,

மேதையின் மிக்கோனாகி மிகுந்துள சாரா சாரம்
யாதுமே கூட்டத் தள்ள வியல்புறும் சதுரனாகி
ஏதமில் நூலி ரைத்த இலக்கணம் யாவும் பெற்றோள்
ஆதியாம் ஆன்ம வித்தைக் கதிகாரி யாவ னன்றே.

பதவுரை: மேதையின் மிக்கோன் ஆகி - கேட்டவற்றை மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொள்ளும் திறமை மிக்கவனாகியும், மிகுந்து உள்ள சாரம் அசாரமயாவும் - உலகில் நிறைந்துள்ள பயனுள்ளவை, பயனற்றவை களாகிய பொருள்கள் அனைத்திலும், கூட்டதள்ள இயல்பு உறும்சதுரன் ஆகி - எடுக்கவும் தள்ளவும் வேண்டிய

அறிவுள்ளம் படைத்ததிறம் கொண்டவனாகிய, ஏதம் இல் நூல் உரைத்த - குற்றமற்ற நூல்களில் கூறப்பட்ட, இலக்கணம் யாவும் பெற்றோன் - எல்லா இலக்கணங்களையும் பெற்றவனே, ஆதி ஆம் ஆன்மவித்தைக்கு அதிகாரி ஆவான் - அழிவற்ற வேதாந்தத்தைப் பயிலுவதற்குரிய தகுதியுள்ளவனாவான். அன்றே, அசை.

விளக்கம்:—நூல் உரைத்த இலக்கணங்கள்: விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிக்ஷமம், முமுக்ஷுதை என்பன. இவை மேலே விளக்கப் பெறும். அதிகாரி, இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றவனாயும், பிறதர்சனங்களையும் கற்றவனாயும் இருந்தால் அது மிகவும் நல்லது. இவை துணைத்தகுதிகளாகும்.

முக்கியமான தகுதிகள் யாவை எனில்,

உத்தம விவேகி யாகி உள்ளுற விரக்தனாகி
 நித்தமும் சாந்தி ஆதி நின்மலக் குணம் நிறைந்த
 உத்தம முமுட்சு வுக்கே உண்மையாம் வத்துத்தன்னின்
 உத்தம விசாரம் செய்ய யோக்கியத் தன்மை உண்டால்.

பதவுரை: உத்தம விவேகி ஆகி - எவன் உயர்ந்த விவேகமுள்ளவன் ஆகவும், உள் உற விரக்தன் ஆகி - மனத்தில் எல்லா ஆசைகளையும் துறந்தவனாகவும், நித்தமும் சாந்தி ஆதி நின்மலம் குணம் நிறைந்த - எப்போதும் புலனடக்கம் முதலிய குற்றமற்ற குணங்கள் நிறைந்தவனாகவும் உள்ளானோ, உத்தம முமுட்சுவுக்கே - அந்தச் சிறந்த வீடுபேறு விருப்பமுள்ளவனுக்கே, உண்மை ஆம் வத்துத்தன்னின் - உண்மைப் பொருளாகிய ஆத்மாவைப்பற்றிய, உத்தமவிசாரம் செய்ய - மேலான ஆராய்வை நடத்த, யோக்கியத் தன்மை உண்டு - தகுதி உண்டு. அல், அசை.

விளக்கம்:—நித்திய அநித்திய வஸ்து விவேகம், இக அமுதர பல போகவிராகம், சமதமாதி ஸாதன ஸம்பத், முமுக்ஷுதா, என்ற

நான்கும், அதிகாரியின் முக்கியமான தகுதிகள் என்று பெரியோர் வடமொழி வழிக் கூறுவர். இவற்றையே, “பகுத்தறிவு, அவா வின்மை, புலனடக்கம், வீடுபேறுவிருப்பம்” என்றும் கூறலாம்.

நான்கு வகையான தகுதிகளின் இன்றியமையாமையைக் கூறுகிறார்.

சாதனம் நான்கு தாகச் சாற்றலாம் மேலோ ராலே
ஓதிய அதிகாரிக்கிங் குரைத்தவீ திருக்குங் காலே
போதமாம் பிரம நிடை பொருந்தலாம் ஈதி லாக்கால்
கோதிலா வந்த நிடை கூடுவ தென்று யில்லை.

பதவுரை: மேலோராலே - சான்றோர்களால், சாதனம் நான்கு ஆக - சாதனமாகிய தகுதிகள், நான்கு என்று சாற்றல் ஆம் - சொல்லப்பட்டு உள்ளன. ஓதிய அதிகாரிக்கு - பிற நூல்களை நன்கு பயின்ற அதிகாரிக்கு, இங்கு உரைத்த ஈது இருக்கும் கால் - இங்கே கூறப்பெற்ற நான்கு தகுதிகளும் இருந்தால், போதம் ஆம் பிரமநிடை பொருந்தல் ஆம் - அறிவாகிய ப்ரஹ்மவடிவாக இருக்கும் நிலை பொருந்தும், ஈது இலாக்கால் - இத்தகுதிகள் இல்லையானால், கோது இலா அந்த நிடை - குற்றமற்ற அந்த ப்ரஹ்ம வடிவநிலை, என்றும் கூடுவது இல்லை - எப்போதுமே கை கூடாது.

விளக்கம்:—“நான்கு தகுதிகளும் வேண்டும்” என்ற கருத்து, உடன்பாட்டு முறையிலும். எதிர் மறை முறையிலும் வலியுறுத்தப் பட்டது.

நான்கு தகுதிகளையும் விளக்குகிறார்.

நித்தியா நித்தி யங்கள் நிகழ்த்திய விவேகம் ஒன்றும்
இத்திலும் பரத்திலும்சேர் இன்பிடை விரதி ஒன்றும்

சத்தியம் சமதமாதி சட்கசம் பத்தி ஒன்றும்
சுத்தமாம் முமுட்சுத்தன்மை சொல்லலாம் மற்றொன் ருக.

பதவுரை: நித்திய அநித்தியங்கள் - அழியும் பொருள்
கள் இவை என்றும் அழியாத பொருள் இதுவென்றும்,
நிகழ்த்திய விவேகம் ஒன்று ஆம் - பிரித்துப் பார்க்கும்
விவேகம் ஒரு தகுதியாகும்.

இத்திலும் பரத்திலும் - இம்மையிலும் மறுமையிலும்,
சேர் இன்பிடை - நம்மை வந்தடையும் இன்பத்தில், விரதி
ஒன்றும் - வெறுப்புக் கொள்வது மற்றொரு தகுதியாகும்.
சத்தியம் - உள்ளும் புறமும் ஒன்றாக, சம தம ஆதி ஷட்க
ஸம்பத்தி ஒன்றும் - சமம், தமம், திதிசைடி, உபரதி,
சீரத்தை, ஸமாதானம் என்ற ஆறுகுணங்களையும் நன்கு
பெற்றிருப்பது மற்றொரு தகுதியாகும்.

சுத்தம் ஆம் முமுட்சு தன்மை - மிகத்தூயதான
வீட்டின் கண் விருப்பத்தை, மற்றொன்றாகச் சொல்லல்
ஆம் - மற்றொரு தகுதியாகக் கூறலாம்.

விளக்கம்:—இவ்வாறு நான்கு தகுதிகள் உள்ளன. இவற்றுள்
விவேகம், வைராக்யத்திற்குக் காரணம். வைராக்யம் சமதமங்
களுக்குக் காரணம். சமதமங்கள் முமுட்சுதைக்குக் காரணம்.

சமம் தமம் என்ற ஆறனுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு
முறையே காரணமாகும். இங்ஙனம் காரணமாதலின் விளக்கம்
மேலே கூறப்படும்.

அவற்றுள் விவேகமாவது யாதெனின்,

சத்தியம் பிரமமேயாம் சுகமிது மித்தையாமென்
றித்திறம் சாத்தி ரத்தால் எய்திய நிச்சயந்தான்
நித்தியா நித்தி யங்கள் நிகழ்த்திய விவேகமென்று
சுத்தமாம் மேலோ ராலே சொல்லிடல் ஆகு மன்றே.

பதவுரை: பிரமமே சத்தியம் ஆம் - ப்ரஹ்ம சைதன்யமே அழியாதது ஆகும், இது சகம் மித்யை ஆம் - இந்த உலகு அழிவுள்ளது ஆகும், என்று இத்திறம் - என்ற இந்த உண்மை இயல்பை, சாத்திரத்தால் எய்திய நிச்சயம்தான் - நல்ல நூல்களைக் கொண்டு உறுதியாக அறிவதே, நித்திய அநித்தியங்கள் நிகழ்த்திய விவேகம் என்று - அழிபொருள் அழியாப்பொருள் ஆகியவற்றைப் பிரித்துணரும் விவேகம் என்று, சுத்தம் ஆம் மேலோராலே - மெய்யறிவு பெற்ற சான்றோர்களால், சொல்லிடல் ஆகும் - சொல்லப்படுவதாகும். அன்றே—அசை.

விளக்கம்:—சத்தியம் என்பது முக்காலங்களிலும் அழியாத தன்மை கொண்டது. மித்தை என்பது மூன்று காலங்களிலும் இல்லாமல் நிகழ்காலத்தில் மட்டும் விளக்கும் தன்மை கொண்டது.

மித்தை, பொய், அசத்தியம், அநித்தியம் என்பன ஒரே பொருளில் வரும் சொற்கள்.

“ப்ரஹ்மம் அழியாதது என்ற உண்மையை வேதங்களாலும், குருவின் உபதேசத்தாலும் முதலில் அறிவதே ஏற்றது. பிறகு அந்தக் கருத்தை யுத்திகளால் உறுதிப் படுத்திக் கொள்வது நன்மை தரும்.” என்ற கருத்தை விளக்க “சாத்திரத்தால் எய்திய நிச்சயம்” என்றார். உலகம் பொய்யானது என்பதையும் அவ்வாறு உறுதிப் படுத்திக் கொள்ளாதலே நல்லதாகும்.

கண்ணெதிரே காணப்படும் உலகம் எப்படிப் பொய்யாகும் என்று வினவுகின்றவர்களுக்கு, இது வ்யாவ ஹாரிக ஸத்யம்; அதாவது: நாம், பேசும் போதும், வாழும் போதும், பலவற்றைச் செய்யும் போதும் இருப்பது போல் தோன்றுமேயன்றி, ப்ரஹ்ம சைதன்யம் போல மூன்று காலங்களிலும் விளங்காது என்று விடை தருதல் வேண்டும். இவ்வாறு இருப்பதையே “பொய்” என்று வேதாந்திகள் கூறுவர்.

ஸத்யம், அஸத்யம் என்பவற்றிற்கு முறையே, முக்காலத்திலும் இருப்பது, முக்காலத்திலும் இல்லாதது என்ற பொருளை தொடக்கத்திலேயே வரையறுத்துக் கொள்வது பல ஐயங்களைப் போக்கிவிடும்.

மேற்கூறிய விவேகத்தால் உண்டாகும் வைராக்யம் என்ற இரண்டாவது தகுதியை விளக்குகிறார்.

**அத்திர மான தேகம் ஆதியாய் அவனை ஈரூய்
நித்தியம் இலாத தான நிகிலமாம் போக்கி யத்தின்
அத்திறம் காண்டல் கேட்டல் ஆதியால் அறிந்த வற்றின்
மெத்தவும் அருசி தானே மேன்மைசேர் விரதி யாகும்.**

பதவுரை: அறிந்தவற்றின் - நாம் நன்கறிந்து பழகி வரும், அத்திரமான தேகம் ஆதியாய் - அழியும் தன்மையுள்ள உடல் முதல், அயனை ஈரூய் - நான்முகனுலகம் வரையிலுள்ள, நித்தியம் இலாததான - எப்போதும் நிலை பெற்று இல்லாத, நிகிலம் ஆம் போக்கியத்தின் - எல்லாவகையான போகப் பொருளிலும், காண்டல் கேட்டல் ஆதியால் - காணுதல் கேட்டறிதல் முதலியவற்றால், அத்திறம்-மிகவும் உறுதி வாய்ந்த மெத்தவும் அருசி - மிகுந்த வெறுப்பைக் கொள்வது, மேன்மை சேர் விரதி ஆகும் - மேலான வைராக்யம் ஆகும். தான், ஏ, அசைகள்.

விளக்கம்:—இம்மையிலுள்ள பொருள்களை நன்கு காண்பதால் அவற்றில் வெறுப்புத் தோன்றும்.—மேலுலகபோகப் பொருள்களைக் கேட்பதால் அவற்றில் வெறுப்புத் தோன்றும்.

“இம்மைப் பொருளும் அழியாததன்று மேலுலகப் பொருளும் அழியாதது அன்று” என்று வலியுறுத்துவதற்கே, “அத்திரமான” என்றும் “நித்தியம் இலாத” என்றும் இருமுறை அடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

நாம் கொள்ளும் அவாவின்மை மிகவும் தீவிரமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை, அத்திறம், மெத்த, என்ற இரு அடைமொழிகளும் விளக்கும். இம்மையிலுள்ள போகப் பொருள்களில் குற்றங்களே மிகுதியாக உள்ளன என்பதை நேரில் கண்டறியலாம். மேலுலக போகங்களிலும் துன்பம் தரும் இயல்புகளே அதிகம் என்பதை, குருவின் மூலமும் நூல்களின் மூலமும் கேட்டறியலாம். இவ்வாறு குற்றங்களை அறிவது வைராக்யம் பிறப்பதற்கு காரணமாகும்.

எந்த வைராக்யம், மூன்றாம் தகுதியான சமம் முதலியவற்றிற்கு காரணமாகிறதோ, அத்தகைய வைராக்யமே மேன்மை சேர் விரதியாகும்.

புலனடக்கத்தைப் பெரியோர்கள் ஆறு வகையாகப் பிரித்தனர். அவை சமம், தமம், உபரதி, திதிசை, சிரத்தை, ஸமாதானம் என்பனவாகும். இவற்றுள் ஒன்று மற்றொன்று ஏற்படக் காரணமாயிருக்கும். இந்த ஆறினையும் பெரியோர் சமாதிஷ்டகம் என்று கூறுவர். இப்போது இவற்றுள் முதல் குணமாகிய சமம் என்பது விளக்கப்படும்.

துன்னிய விடய மெல்லாம் தோடமென் றெண்ணும் திட்டி தன்னினால் அஃதி னின்றும் தடையிலா விரதி பெற்று மன்னிய விலக்கி யத்தின் மாசற மநதை வைத்தல் பன்னிய சமமாம் என்றே பகருவர் மேலோர் எல்லாம்.

பதவுரை: மேலோர் எல்லாம் - பெரியோர் யாவரும், துன்னிய விடயம் எல்லாம் - தம்மை வந்தடையும் எல்லா நுகர்வுப் பொருள்களையும், தோடம் என்று எண்ணும் திட்டி தன்னினால் - இவை தீங்கு பயப்பவை என்று கருதி ஆராயும் அறிவால், அஃதினின்றும் - அப்பொருட் கூட்டத்தினின்றும், தடை இலா விரதி பெற்று - தடங்கலற்ற அவா வின்மையை அடைந்து, மன்னிய இலக்கியத்தில் - நிலையான தன்குறிக்கோளாகிய ஆத்மாவில், மனத்தை மாசு அற வைத்தல் - தன் மனத்தைக் குற்றமின்றி நிலைக்கச் செய்வது, பன்னிய சமம் ஆம் என்றே பகருவர் - நூல்களில் கூறிய சமம் என்ற குணமாகும் என்று கூறுவர்.

விளக்கம்:—நுகர்வுப் பொருள்கள் யாவும், தோன்றியழியும்; மிகுந்த பணச்செலவு செய்து பெறத்தக்கவை; மிகுந்த உடல் வருத்தத்தால் அடையத்தக்கவை; நீடித்த பயன்தராதவை; என் றெல்லாம் கருதுவது தோடதிட்டியாகும்.

மறுபடியும் அப்பொருள்களில் அவா உண்டாகாதவாறு இருத்தல் வேண்டும் என்பதை விளக்க, “தடையிலா விரதி” என்றார்.

மன்னிய இலக்கியம் என்பது பரப்ரஹ்மத்தையோ, அபரப்ரஹ்மத்தையோ குறிக்கும்.

மனத்தை ஆத்மாவிடம், மாருத உறுதியுடன் இருக்குமாறு வைக்க வேண்டும் என்பதை “மாசற வைத்தல்” என்ற தொடரால் விளக்கினார். இந்த மனவடக்கம் அவாவின்மையால் உண்டாகும்.

26

தமம் என்ற குணம் விளக்கப்படும்.

பரவிய விடயக் கூட்டம் பற்றியே தாவா நின்ற
 இருவகை இந்தியத்தை இத்திரன் நின்று மீட்டு
 மருவுதன் கோள கத்தின் மாருது நிற்க வைத்தல்
 பொருவிலாத் தமமாம் என்றே புகலுவர்

பெரியோர் எல்லாம்.

பதவுரை: பெரியோர் எல்லாம் - எல்லாப் பெரியோர்களும், பரவிய விடயம் கூட்டம் பற்றி - எங்கும் காணப்படும் நுகர்பொருள்களின் தொகுதியைப் பின்பற்றிக் கொண்டு, தாவா நின்ற - தாவியோடுகின்ற, இருவகை இந்தியத்தை - அறிவுப்பொறிகள், செயற்பொறிகள் ஆகிய இருவகைகளையும், இத்திரன் நின்றுமீட்டு - இந்த நுகர்பொருள்களினின்றும் மீளச்செய்து, மருவு தன் கோளகத்தில் - தாம் சேர்வதற்குரிய கோளகமாகிய, தசை உறுப்புக்களில், மாருது நிற்கவைத்தல்-நிலைபிறழாமல் நிலைக்கவைப்பது, பொரு இலா தமம் ஆம் என்றே புகலுவர் - ஒப்பற்ற தமம் என்ற குணமென்று சொல்வர்.

விளக்கம்:—இருவகைப் பொறிகளாவன; அறிவுப்பொறிகள், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என ஐந்து. செயற்பொறிகள், சொற்பொறி, கை, கால், மலப்பொறி, சிற்றின்பப்பொறி என ஐந்து பொறிகள் எப்போதும் வெளிச் செல்லும் இயல்பு கொண்

டவை. ஆகையாலேயே அவை எப்போதும் உள்ளே பார்ப்பதில்லை. அவற்றை கோளகங்களில் சரிவர அடக்குதல் வேண்டும். இந்த அடக்கம் மனஅடக்கத்தாலேயேவரும். மனவடக்கமின்றிய பொறிகளின் அடக்கம் பயன் தராது. மனத்தோடுகூடிய பொறிகளின் இயக்கம், மக்களின் நல்ல புத்தியைக் கெடுத்துவிடும். ஆகையால் இவை அடங்குதல் அரிது இவற்றை அடக்குபவன் தீரனையாவான். ஆதலால் ஆசிரியர் “பொருஷிலாத்தமம்” என்று அடைமொழியுடன் அதைக் கூறினார்.

27

உபரதி என்ற குணத்தை விளக்குகிறார்.

உரைதரு சமதமத்தின் உறவினால் சித்தம் மற்றும் பரவிய பாகி யத்தைப் பற்றாது தன்னில் தானே திரமதாய் ஊன்றி நின்று திரமிலாக் கன்ம மெல்லாம் வரையற விடுத்தல் தானே வரவுப ரதியாம் அன்றே.

பதவுரை: சித்தம் - மனத்தின் வருத்தி, உரைதரு சமதமத்தின் உறவினால் - மேலே கூறிய சமம் தமம் என்ற குணங்களின் தொடர்பால், பரவிய பாகியத்தைப் பற்றாது - வெளியே பரவியுள்ள பொருளை அடையாமல், தன்னின் தானே ஊன்றி திரம் அதாய் நின்று, ஆத்மாவிலேயே நிலைத்து உறுதியாய் நின்று, திரம் இலா கன்மம் எல்லாம் - அழியும் எல்லாக் காரியங்களையும், விடுத்தல் வர உபரதி ஆம் - விட்டு விடுவது சிறந்த உபரதி என்ற குணமாகும். அன்றே, தான், ஏ-அசைகள்.

விளக்கம்:—சித்தத்தின் வருத்தி வெளிப்பொருளைப் பற்றாமல் இருப்பது உபரதி ஆகும். இஃது இருக்கும் போது யாதொரு செயலையும் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றாது. இது வெளிப் பொறிகளை அடக்குவதனால் உண்டாகும்.

ஏரியின் நீர் வாய்க்காலின் வழியே சென்று வயலை அடைகிறது. பிறகு அது வயல் போன்ற வடிவை அடைகிறது. அதுபோல் சித்தம் பொறிகளின் வழியே வெளியில் சென்று அங்குள்ள பொருள்களின் வடிவாக மாறுகிறது. இச்செயலை “வருத்தி” என்பார்கள்.

திதிசைஷ என்று கூறப்படும் பொறுமையை விளக்குகிறார்.
 எத்துயர் எய்தினாலும் எங்கியே அழுதிடாமல்
 அத்துயர் நீங்குபாயம் அற்பமும் செய்திடாமல்
 புத்தியின் தயிரியத்தால் பொருந்திய துயரை எல்லாம்
 மெத்தவும் சகிக்கும் தன்மை மேன்மை

சேர் திதிட்சையாகும்.

பதவுரை: எத்துயர் எய்தினாலும் - தனக்கு எத்தகைய
 துன்பங்கள் வந்தாலும், ஏங்கி அழுதிடாமல் - ஏக்க முற்று
 அழாமலும், அத்துயர் நீங்கு உபாயம் - அத்துன்பங்களைப்
 போக்கும் வழிகளை, அற்பமும் செய்திடாமல் - சிறிதும்
 செய்யாமலும், பொருந்திய துயரை எல்லாம் - தனக்கு வந்த
 எல்லாத்துன்பங்களையும், புத்தியின் தயிரியத்தால்-தையம்
 வாய்ந்த புத்தியால், மெத்தவும் சகிக்கும் தன்மை - நன்றாகப்
 பொறுக்கும் தன்மை, மேன்மை சேர் திதிட்சையாகும் -
 மேலான பொறுமையாகும்.

விளக்கம்:—துன்பம் கண்டு ஏக்கமுறும் மனத்தாலும், அத்
 துன்பத்தைப் போக்கும் வழியை எண்ணும் மனத்தாலும்,
 ஆத்மாவைப்பற்றிய ஆராய்வு செய்தல் இயலாது. ஆகையால்
 அவற்றை விடல் வேண்டுமென்று முதல் இரண்டு அடிகளில்
 கூறினார்.

இப்போது ஆத்ம அறிவைப் பெறுவதற்கு மிகச்
 சிறந்த காரணமான “சீரத்தை” என்பதை விளக்குகிறார்.
 “சீரத்தை” என்பதற்கு உறுதியான நம்பிக்கை என்பது
 பொருள்.

சுத்தவே தாந்த நூலும் சூக்குமக் குரவன் சொல்லும்
 சத்தியம் என்பதாகச் சார்ந்திடு நிச்ச யத்தை

வத்துவின் சாட்சாத் காரம் வருவதற் கேது வான
உத்தமச் சிரத்தை என்றே உரைப்பருண் மையை

உணர்ந்தோர்.

பதவுரை: சுத்த வேதாந்த நூலும் - தூய உபநிஷத்
துக்களில் கூறப்படும் பொருளும், சூக்கும் குரவன் சொல்
லும் - நுட்பமான உண்மையை அறிந்த குருவின் மொழி
களும், சத்தியம் என்பது ஆக - இவை உண்மையே என்று,
சார்ந்திடு நிச்சயத்தை - நாம் கொள்ளும் உறுதியான
நம்பிக்கையை, வத்துவின் - ஆத்மாவின், சாட்சாத்காரம்
வருவதற்கு - நேரிய அநுபவம் தோன்றுவதற்கு, ஏதுவான-
காரணமான, உத்தம சிரத்தை என்றே - மேலான ச்ரத்தை
என்று, உண்மையை உணர்ந்தோர் - மெய்ப் பொருளை
உணர்ந்தவர்கள், உரைப்பர் - கூறுவார்கள்.

விளக்கம்:—வேதாந்தநூல் “நீயே பரப்ரஹ்மமாகிரும்” என்று
கூறுகிறது. அதற்கேற்றபடி குருவும், “ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான்
அழிவுற்றது. நீ அதாகவே உள்ளாய். மற்றவையாவும் அழியும்
இயல்பு கொண்டவை” என்று கூறுகிறார். இவ்விரண்டு கருத்துக்
களையும் உண்மையாக நம்பி விசாரம் செய்தால் ஆத்மாவின் நேர
நுபவம் கிட்டும். இந்த உறுதியான நம்பிக்கை தமம், சமம்,
உபரதி, திதிக்கை ஆகிய நான்கும் உள்ளவனுக்கே ஏற்படும் ;
ஆகையால் அந்ந நான்கும் இந்த உறுதியான நம்பிக்கைக்குக்
காரணமாகும் ; இந்த நம்பிக்கை ஆத்மாநுபவம் பெறுவதற்குக்
காரணமாகும்.

ஸமாதானம் என்பதை விளக்குகிறார்.

சுத்தமாம் பிரமத் தின்கண் சுழலுறும் சித்தம் தன்னை
யெத்தனம் யாதினாலும் என்றுமே ஊன்றவைத்தல்
சத்தியச் சமாதி என்றே சாற்றலாம் அஃதை யன்றிச்
சித்தமே கின்றவாறே செல்வது சமாதி அன்றல்.

பதவுரை: சுத்தம் ஆம் பிரம்மத்தின் கண் - குணமற்ற தூய ப்ரஹ்மத்தினிடம், சுழலுறும் சித்தம் தன்னை - நன்கு படிந்தும் படியாமலும் அசையும் மனத்தை, எத்தனம் யாதினாலும் - எல்லா முயற்சிகளாலும், என்றுமே ஊன்றவைத்தல் - எப்போதுமே நிலை நிற்கும்படி செய்தல் சத்தியம் சமாதி என்றே சாற்றலாம் - உண்மையான சமாதி என்று கூறலாம். அஃதை அன்றி - அவ்வாறு நிலை பெறச் செய்வதன்றி, சித்தம் ஏகின்ற ஆறே செல்வது - மனம் போன படி தானும் சென்று அதை அமைதி உறும்படி செய்தல், சமாதி அன்று - ஸமாதானம் என்ற குணமாகாது.

விளக்கம்:—முதலில் கூறிய சமம் வேறு. இப்போது கூறும் ஸமாதானம் வேறு.

பலவற்றை எண்ணும் மனத்தை, ஸகுண ப்ரஹ்மத்தினிடமோ, குணமற்ற ப்ரஹ்மத்தினிடமோ, நிலைநிறுத்துதல் சமமாகும். இது மிகுந்த முயற்சியால் நிகழ்வது.

உறுதியான நிச்சய வடிவுகொண்ட புத்தியை, சுத்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் நிலைநிறுத்துவது ஸமாதானமாகும்.

சமம் என்ற குணத்தை அடிக்கடி பயிலுவதன்மூலம் ஸமாதானம் என்ற பயன் ஏற்படும். இவ்வாறு வேறுபாடு காண்க.

மக்களில் சிலர் தங்களுடைய ஆசை பயன் பெற்றுவிட்டால் அமைதி கொள்கின்றனர். குழந்தைக்கு தின்பண்டம் அளித்தால் அது தன் அழுக்கையை நிறுத்தி அமைதி கொள்கிறது. இத்தகைய அமைதி, ஸமாதானமாகாது. இதை விளக்கவே, “சித்தம் ஏகின்றவாறே செல்வது ஸமாதி அன்று” என்றார்.

முமுக்ஷுதை என்ற நான்காம் தகுதியை விளக்குகிறார் வீடுபேற்றில் விருப்பம் கொள்ளாதலே முமுக்ஷுதை ஆகும் இந்த இயல்பு மேலே கூறிய விவேகம் முதலிய சாதனங்களை உடையவருக்கே உண்டாகும்.

ஆதியில் அஞ்ஞானத்தால் ஆகிய அகங்கா ராதி
 ஏதமாம் தேக மீரு எய்திய பந்த மெல்லாம்
 தீதறு ஞானத் தாலே தீர்ப்பதற் கிச்சை செய்தல்
 ஏதமில் முமுட்சத் தன்மை என்று கூறிடலாம் அன்றே.

பதவுரை: ஆதியில் - முதலில், அஞ்ஞானத்தால்
 ஆகிய - மாயையால் தோன்றிய, ஏதம் ஆம் - துன்பம்
 தருவதான அகங்கார ஆதிதேகம் ஈரு எய்திய பந்தம்
 எல்லாம் அகங்காரம் முதல் உடல் வரையிலுள்ள மயக்க
 அறிவுகளை யெல்லாம், தீது அறு ஞானத்தாலே - பிறவிப்
 பிணியை அகற்றும் மெய்யுணர்வால், தீர்ப்பதற்கு இச்சை
 செய்தல் - அழிப்பதற்கு விரும்புதல், ஏதம் இல் முமுட்சத்
 தன்மை - குற்றமற்ற முமுகூதை, என்று கூறிடலாம்-
 என்று கூறலாம்: அன்றே - அசை.

விளக்கம்:—ஆபாஸ ஒளியோடு கூடிய அந்தக் கரணத்திற்கு
 அகங்காரம் என்று பெயர். ஜீவன் என்றும் விஜ்ஞானமய கோசன்
 என்றும் இதற்கே வேறு பெயர்களாம். நம் உடலிலுள்ள ஆத்மா
 ஐந்து கோசங்களாகிய உறைகளால் மூடப்பெற்றுள்ளது. தன்
 னொளிபெற்ற ஆத்மா இந்த ஐந்து கோசங்களால் மூடப்பெற்ற
 தாயினும், ஆத்ம ஒளியாலேயே இந்த ஐந்து கோசங்களும் ஒளிர்
 கின்றன. ஆநந்தமய கோசம், விஜ்ஞானமய கோசம், மனோமய
 கோசம், ப்ராணமய கோசம், அன்னமய கோசம் என்று கோசங்கள்
 ஐந்து வகைப்படும்.

பருவுடலை அன்னமய கோசமென்பர். ஐந்து ப்ராணன்களையும்
 ப்ராணமய கோசமென்பர். மனத்தை மனோமய கோசம் என்பர்.
 புத்தியை விஜ்ஞானமய கோசமென்பர். சிறு இன்பநுகர்வை
 ஆநந்தமய கோசமென்பர்.

ஆத்ம அறிவு பெறுவதற்கு முன்பு இந்த ஐந்து கோசங்களையே
 மக்கள் ஆத்மாவாக எண்ணி மயக்கம் கொள்வர். இந்த மயக்க
 அறிவு ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவாலேயே அழியும்.
 இந்த உண்மை அறிவைப் பெற விரும்புதலே முமுகூதை என்று
 கூறப்படும்.

இப்போது விவேகம் வைராக்யம் முதலியவைகளில் ஒன்று மற்றொன்றிற்குக் காரணமாதலை விளக்குவோம்.

“அழியாத பொருள் இதுவாகும்” ‘அழியும் பொருள் இவையாகும்’ என்று அறிந்தவனே அழியும் பொருளில் அவாவின்மையை மேற்கொள்ளுதல் இயலும். ஆகையால் விவேகம் வைராக்யம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகும்.

வைராக்யமாகிய அவாவின்மையை மேற்கொண்டவனுக்கே பொறியடக்கம் கைகூடும். ஆசையுள்ளவனுக்குப் பொறிகள் அடங்கமாட்டா. ஆகையால் அவாவின்மை, பொறிகள் அடங்குவதற்குக் காரணமாகும்.

பொறிகளிலும் உட்பொறியாகிய மனம் அடங்கினாலேயே வெளிப் பொறிகள் அடங்கும். ஆகையால் சமம் என்ற குணம் தமம் என்ற குணத்திற்குக் காரணம். சமம் - உட்பொறியடக்கம், தமம் - வெளிப்பொறியடக்கம் மனம் அடங்காமலிருந்தால் வெளிப்பொறிகளின் அடக்கத்தால் யாதொரு பயனும் இல்லை.

இவ்வாறு பொறிகளை வென்றவனுக்கே சித்தம் வெளிப் பொருளைப் பற்றாமல் இருக்கும். ஆகையால் சமமும் தமமும் உபரதி என்னும் இயல்பிற்குக் காரணம். பொறிகளை வென்று உபரதியை மேற்கொண்டவனுக்கே இன்ப துன்பங்களைப் பொறுக்கும் ஆற்றல் உண்டாகும். ஆகையால், உபரதி திதிஷைக்குக் காரணம்.

இத்தகைய பொறுமையாகிய திதிஷையுள்ளவனுக்கே குருவின் மொழிகளிலும் வேதாந்த பொருளிலும் நம்பிக்கை உண்டாகும். வெளிப் பொருள்களில் மனம் செல்லாமலிருக்கும். மனத்திற்கு அசைவு அதிகமிருக்காது. அப்போது புத்தியை நன்றாக சைதன்யத்தினிடம் நிலைக்கச் செய்யும் வாய்ப்பு உண்டாகும். ஆகையால் திதிஷை, சீரத்தை என்ற உறுதியான நம்பிக்கைக்கும், ஸமாதானத்திற்கும் காரணமாகும்.

மேலே கூறிய ஆறு இயல்புகளையும் கொண்டவன் வீடு பேற்றைத்தவிர வேறு எதையும் விரும்பான். விரைவாக அதை அடைய முயல்வான். ஆகையால் இந்த சமாதிஷ்டகம், முமுக்ஷுதைக்குக் காரணமாகும்.

“இந்த வகையான வீடுபேறு விருப்பம், முதல், இடை, கடை என்று மூன்று வகைப்படும். அவை முறையே தீவ்ரம், மத்யமம், மந்தம் என்று கூறப்படும்.

வேதாந்த நூல்களைக் கேட்கும் போது மட்டும் சிலருக்கு இந்த விருப்பம் தோன்றும். இதற்கு மந்த விருப்பம் என்று பெயர். இது பயன் தராது. இவ்வாறு கேட்டவர் வைராக்யம் முதலியவற்றைப் பெற்று மேலும் முயன்று அவ் விருப்பத்தைப் பெருக்குவது மத்யம விருப்பம் எனப்படும். பிறகு மேலும் முயல்பவனுக்கு அந்த விருப்பம் வளர்ந்து தீவ்ரத் தன்மையை அடையும். அப்போது அவன் வீட்டைத் தவிர வேறு எதையும் விரும்பான். அப்போது அந்த விருப்பம் அவனுக்கு விரைவில் மெய்யுணர்வை அளிக்கும்” என்று செய்திகள் கூறப்படுகின்றன.

மருவிய முழுட்சுத் தன்மை மந்த மத்திம மதேனும்
பெருகிய விரதியாலும் பெருஞ்சம மாதி யாலும்
குருவரன் அருளினாலும் குறைவற வளர்ந்து காலம்
பருவமெய் திடில்வா ளாகா பயனையேநல்கு மன்றே.

பதவுரை: மருவிய முழுட்சுத்தன்மை-மக்களிடமுள்ள வீடு பேறு விருப்பம், மந்தம் மத்திமம் அது ஏனும் - கடை நிலை, இடைநிலையதாய் இருந்தாலும், பெருகிய விரதியாலும் - மேன்மேல் வளரும் அவாவின்மையாலும், பெருஞ்சமம் ஆதியாலும் - பெருமை வாய்ந்த புலனடக்கத்தாலும், குருவரன் அருளினாலும் - சிறந்த குருவின் அருளினாலும் குறைவு அற வளர்ந்து - குறையாமல் மேலும் வளர்ந்து பெருகி, காலம் பருவம் எய்திடில் - காலம் பயன் தரும் நிலைமையை அடையும் போது, வாளாகா - வீணாகாமல், பயனை நல்கும் - பயனை உறுதியாக அளித்து விடும். அன்றே அசை. ஏ தேற்றப் பொருளில் வந்தது.

விளக்கம்:—வீடுபெற வேண்டுமென்ற அவா முதலில் சிறிதள வாக இருப்பினும், பிறகு அது தனக்குள்ள-துணையாகிய குருவருள்

அவாவின்மை முதலியவற்றால் வளரும், அப்போது அது தீவ்ரத் தன்மையையடையும். ஏற்ற காலம் வரும்போது தன் பயனை அளித்து விடும். ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் அந்த அவாவை வளர்க்க முயல வேண்டும் என்பது கருத்து.

இந்த நான்கு வகையான தகுதிகளுள், இரண்டாவதான அவாவின்மையும், நான்காவதான வீடுபெறும் விருப்பமும், ஒருவனிடம் இருந்தால் ஏனைய தகுதிகளும் அவனிடமிருக்கும். இவையில்லாவிடில் மற்றவை இருந்தும் பயனில்லை என்று கூறுகிறார்.

**ஓதிய விரதி யோடே உத்தம முமுட்சுத் தன்மை
தீதிலா தெவனிடத்தில் தீவிர மாயி ருக்கும்
கோதிலா தவனி டத்தே கூடிய சமத மாதி
நீதியாம் தன்ப லத்தை நிகழவே நல்கு மன்றே.**

பதவுரை: ஓதிய - மேலே கூறிய, விரதியோடே - அவாவின்மையோடு, உத்தமம் முமுட்சு தன்மை - உயர்ந்த வீடுபெறும் விருப்பம், எவனிடத்தில் - எந்த மனிதரிடத்தில், தீது இலாது - தடங்கலின்றி, தீவிரம் ஆய் இருக்கும்-நன்கு பெருகியிருக்குமோ, அவனிடத்தே - அந்த மனிதரிடத்தில், கோது இலாது - குற்றமின்றி, கூடிய சமதம் ஆதி - வந்தடைந்த புலனடக்கங்கள், நீதிஆம் தன் பலத்தை - முறையாகத் தன்னால் ஏற்படும் பயனை, நிகழ நல்கும் - நன்கு தரும், ஏ - தேற்றம், பொருளது அன்றே அசை.

விளக்கம்:—தீவ்ர விரதியாவது, வெளியேயுள்ள துகர் பொருள் களைக் காக்கையின எச்சம் போல எண்ணி வெறுப்புக் கொள்ளுதலாகும். இந்த வெறுப்பு, அப்பொருள்களில் உண்டான குற்றங்களை ஆராய்வதால் உண்டாகும்.

தீவ்ர முமுட்சுத் தன்மையாவது, வீடுபெறும் விருப்பம் மேலும் மேலும் பெருகுதலாகும்.

மேலே கூறிய கருத்து எதிர்மறை முறையில் விளக்கப் படுகிறது.

பன்னிய விரதி யோடே பற்றிய முழுட்சுத் தன்மை மன்னிடா தெவனி டத்தில் மந்தமாய்த் தானி ருக்கும் அன்னவ னிடத்தில் சாந்தி ஆதியா பாச மாகத் துன்னிடும் மருதே சத்தில் தோன்றிய தோய மேபோல்.

பதவுரை: பன்னிய விரதியோடே - மேலே கூறிய அவாவின்மையோடு, பற்றிய முழுட்சுத்தன்மை - ஒருவன் மேற் கொண்ட வீடு பெறும் விருப்பம், எவனிடத்தில் மன்னிடாது மந்தமாய் இருக்கும் - எவரிடம் மிகுதியாக இல்லாமல் குறைவாக இருக்குமோ, அன்னவனிடத்தில் சாந்தி ஆதி - அவனிடத்தில் புலனடக்கம் முதலியவை, மருதேசத்தில் தோன்றிய தோயமே போல் - பாலை வனத்தில் மயக்கத்தால் தோன்றும் நீரைப்போல, ஆபாசமாக துன்னிடும் - பயன் தராத தோற்றப் பொருளாகவே இருக்கும்.

விளக்கம்:—கானல் நீரின் தோற்றம் நீர் வேட்கையைத் தணிப்பதற்குப் பயன்படாது. மேலும் அது நீர் வேட்கை கொண்டவனை ஏமாற்றித் துன்புறச்செய்யும். அதுபோல வைராக்யமும், முழுட்சுதையும் ஒருவனிடம் தீவ்ரமாக இல்லையானால் அவனுக்குப் புலனடக்கம் முதலியவை, அமைதியாகிய பயனைத்தரா. போலியான புலனடக்கம் அவனுக்குத் தீமையையே அளிக்கும்.

இவ்வாறு மெய்யுணர்வு பெற முயல்வோனுக்கு உரிய நான்கு வகையான தகுதிகளின் இயல்புகள் விளக்கிக் கூறப்பட்டன. இப்போது அவ்வுணர்வைப் பெறுவதற்கு நேர்துணையாக விளக்கும் பக்தியைப் பற்றிக் கூறுகிறார்,

முத்தியின் ஏது வாக மொழியுபாயங்க ளுக்குள்
பத்தியே மிகவு மேலாய் பகரலாம் அஃதே தென்னின்
நித்தமும் சொச்சொ ரூப நிகழ்த்திய வனுசந் தானம்
பத்திதான் ஆகு மென்றே பகருவர் பரமு ணர்ந்தோர்.

பதவுரை: முத்தியின் ஏதுவாக - வீடடைவதற்குக்
காரணமாக, மொழி உபாயங்களுக்குள் - கூறிய துணைப்
பொருள்களுள், பத்தியே மிகவும் மேலாய் பகரலாம் -
பக்திதான் மிகவும் சிறந்தது என்று கூறலாம். அஃது
ஏது என்னின் - பக்தியாவது யாது என்றால், நித்தமும் -
எப்போதும், சொச்சரூபம் - தனது உண்மை வடிவத்தில்,
நிகழ்த்திய அநுசந்தானம் - “நானே ப்ரஹ்ம சைதன்யம்”
என்று தொடர்ந்து செய்கின்ற நினைவே, பத்தி ஆகும் என்று -
பக்தியின் இயல்பாகும் என்று, பரம் உணர்ந்தோர் பகருவர் -
மெய்ப்பொருளை அறிந்த சான்றோர் கூறுவர்.

விளக்கம்:—சொச்சரூப அநுசந்தானமாவது, “நீயே அந்த
ப்ரஹ்ம சைதன்யமாக இருக்கிறாய்” என்ற குருவின் மொழிகளை
நன்கு ஆராய்ந்து அதைத்தன் அநுபவத்தில் கொண்டு வருவதன்
பொருட்டு “யானே ப்ரஹ்மம்” என்று இடைவிடாமல் எண்ணுவ
தாகும். இந்த இடைவிடா எண்ணத் தொடர்பே ‘நிதித்யாஸனம்’
எனப்படும். இது வீட்டினை அடைய நெருங்கியதும் சிறந்ததுமான
காரணம். இதையே பக்தி என்று ஆசிரியர் இங்கே குறிப்பிடு
கிறார். பிறகாரணங்கள், விவேகம், வைராக்யம், புலனடக்கம்,
வீடுபெறும் விருப்பம், கேட்டல், சிந்தித்தல் முதலியவைகளாகும்.
இவைகள் வீடுபேற்றினுக்கு நேர்காரணமல்ல. பரம்பரைக்காரண
மாகும். நேர்காரணம் பக்தியேயாகும். ஆகையால் அஃது
உயர்ந்தது என்று கூறப்பட்டது. பக்தி என்ற சொல் பிறவிடங்
களில் வேறு பொருளில் வரும். அதன் உயர்நிலையைக்காட்டு
வதற்கே ஆசிரியர் அதனிலக்கணத்தை இங்கே கூறினார்.

மேலே கூறிய தகுதிகளை உடையவன் யாது செய்தல்
வேண்டும்? எனின்,

ஓதுசா தனசம் பத்தி உள்ளவா றுற்ற தீரன்,
 தீதிலா வான்ம ரூபம் திகழவே உணர வேண்டி
 யாதுமே உணர்ந்து தன்னை எய்தினோர் பவபந் தத்தைக்
 கோதறத் தீர்ப்போ னுன குருவிடைச் செல்லல் வேண்டும்.

பதவுரை: ஓது சாதன சம்பத்தி உள்ள ஆறு உற்ற
 தீரன் - மேற் கூறிய தகுதிகளைத்தையும் பெற்ற
 மாணவன், தீது இலா ஆன்ம ரூபம் - அழிவற்ற தன்
 உண்மை வடிவினை, திகழ உணரவேண்டி - ஐயமும் திரிபும்
 இல்லாமல் அறிவதன் பொருட்டு, யாதுமே உணர்ந்து-எல்லா
 வேதாந்த நுட்பங்களையும்றிந்து, தன்னை எய்தினோர் பவ
 பந்தத்தை - தன்னைக் குருவாக எண்ணி வந்தவர்களின்
 பிறவிப்பிணியை, கோது அற தீர்ப்போன் ஆன குரு இடை-
 குற்றமின்றி அழிக்கவல்ல குருவினிடம், செல்லல்வேண்டும்.
 போதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—குருவின்றித் தானாகவே படித்தறிந்து கொள்ள
 இயலாதது, இந்த ப்ரஹ்ம வித்யையாகும். ஐயங்களும், திரிபு
 களும் நீங்கும்படி அறிய வேண்டுமானால் குருவை அடைந்தே ஆக
 வேண்டும் என்ற கருத்து இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இங்கு “யாதுமே உணர்ந்து” என்ற தொடர் குருவானவர்
 ஆத்ம அனுபவம் பெற்றவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக்
 காட்டும். ஆத்மாவை உணர்ந்தவர் எல்லாவற்றையுமே
 உணர்ந்தவராவர். அவராலேயே வந்தடைந்த மாணவரின்
 பிறவித் துன்பத்தை அகற்றுதல் இயலும்.

37, 38

இப்போது குருவின் இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

சுருதியே முதன்மா னத்தால் சொல்லிய தனுட்டானித்துப்
 பரவிய பாவ மற்றும் பற்றெலாம் அற்றேனாகிப்
 பிரமணித் தாகிய நந்தப் பிரமமே சார்ந்து காட்டும்
 மருவிடா வந்நி போல மாசறச் சாந்த னாகி.

காரணம் யாது மின்றிக் கருணைவா ரிதியே யாகிப்
பாரினில் தன்னைப் பற்றிப் பணிந்த சா துக்க ளுக்குப்
பூரணப் பந்துவாகிப் பொருந்தியவாசான் தன்னைச்
சேரலுற் றன்பி னோடே சீடன்சே விக்க வேண்டும்.

பதவுரை: சுருதி - வேதங்கள், சொல்லியது-சொன்ன
நல்ல செயல்களை, முதல் - சிறப்பான, மானத்தால் -
முறைபடி, அநுட்டானித்து - பயனில் விருப்பமின்றிச்
செய்து, பரவிய பாவம் அற்று - அதனால் தன்மனத்தில்
பரவியுள்ள பாவங்களை எல்லாம் அழித்து, பற்று எலாம்
அற்றோன் ஆகி - மூவகை ஆசைகளையும் துறந்து, பிரம
வித்து ஆகி - ப்ரஹ்ம வடிவைக் கேட்டறிந்து, அந்த
ப்ரஹ்மமே சார்ந்து - பிறகு அனுபவத்தால் அந்த ப்ரஹ்
மமே தானாகி, மாசு அற - எக்குற்றமும் இல்லாதவாறு,
காட்டம் மருவிடாவநிபோல - விறகைப் பெறாத நெருப்பைப்
போல, சாந்தனாகி - அமைதி பெற்றவனாகி, காரணம் யாதும்
இன்றி - எக்காரணத்தையும் முன்னிட்டுக் கொள்ளாமல்,
கருணை வாரிதி ஆகி - கருணைக் கடலாக விளங்கி, பாரினில்
தன்னைப் பணிந்த சாதுக்களுக்கு - பூமியில் தன்னை வணங்
கிய நல்ல மாணவர்களுக்கு, பூரண பந்து ஆகி - முழு
உறவினனாகி, பொருந்திய ஆசான் தன்னை சேரல் உற்று -
விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் குருவை அடைந்து, சீடன்
அன்பினோடு சேவிக்கவேண்டும் - மாணவன் பக்தியோடு
வணங்க வேண்டும்.

விளக்கம்:—வேதம், கூறும் நற்செயல்களைப் பயனில் ஆசையை
விடுத்துச் செய்வதால் மனத்திலுள்ள பாவங்கள் நீங்கும். மனம்
தூய்மையை அடையும். அந்த மனத்தில் அவாவின்மை உண்டா
கும். பிறகு அம்மனம் ஆத்மவிசாரத்திற்குரிய தகுதியை அடை
யும். அம்மனமுடையவராலேயே ப்ரஹ்மத்தை அறியமுடியும்.
அவ்வாறு அறிந்தவர் ப்ரஹ்மமாகவே ஆவர். அவர்கள் விறகை
எரித்து அமைதியுற்ற நெருப்பைப்போல அமைதியுற்று அடங்கி
இருப்பர். அத்தகைய நிலையை குரு பெற்றிருத்தல் வேண்டும்
என்பது முதல் செய்யுளின் கருத்து.

நெருப்பு விறகினைப்பற்றியிருக்கும் போது அதனிடம் பெருகுதல், குறைதல் ஆகிய சலனவேறுபாடுகள் இருக்கும். விறகுகள் யாவும் தீர்ந்துபோனபிறகு அதனிடம் நிறைந்த அமைதியே இருக்கும். அதுபோல், மெய்யுணர்ந்தவர் தம்மனத்தால் எவ்வெளிப்பொருளையும் நினைக்கமாட்டார்கள். அம்மனம் அசைவற்று இருக்கும். மனத்தின் அசைவே அமைதியின்மைக்குக் காரணம். அந்த மன அசைவு மெய்யுணர்ந்தவரிடம் இல்லை. ஆகையால் அவர்கள் அமைதியுற்றிருப்பார்கள்.

. மெய்யுணர்ந்தவரின் கருணை எக்காரணத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டும் உண்டாவதில்லை. “மக்கள் நன்மை பெறுக” என்றே அவர் காரணமின்றி நினைப்பார்.

நற்குணமுடைய சிலர் பிறருக்கு வந்த துன்பத்தைக் கண்டு தாமும் வருந்துவர். அத்தகைய தம் வருத்தத்தைப் போக்குவதன் பொருட்டுப் பிறர்துன்பத்தை நீக்க முயலுவர். அதுவும் கருணையே ஆகும். ஆனால் அது காரணத்தை முன்னிட்டு வந்த கருணை. மெய்யுணர்ந்தவரின் கருணையோ அப்படிப்பட்டதன்று. அவருக்குப் பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு துன்புறுதலும் இல்லை. பிறர் இன்பத்தைக் கண்டு இன்புறுதலும் இல்லை. எனவே அவருடைய கருணை காரணமில்லாதது. இக்கருத்தை “காரணம் யாதுமின்றி” என்ற தொடரால் ஆசிரியர் விளக்கினார்.

பணிந்த சாதுக்கள் என்ற தொடர், இங்கு தகுதி வாய்ந்த மாணவர்களைக் குறிக்கும். அவர்களுக்கு வந்த துன்பங்களை குரு அடியோடு நீக்குவதால் “பூரணபந்துவாகி” என்றார்.

மாணவன் குருவை அடைந்தபின் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயல்களைப்பற்றிக் கூறுகிறார்.

பத்தியால் வணங்கிச் செய்த பலவிதச் சேவை யாலே மெத்தவும் தன்னி டத்தில் மெய்யருள் மேவா நின்ற உத்தமக் குருவை நோக்கி உணரவேண்டியதை எல்லாம் புத்திமா னுன சீடன் போற்றியே வினவல் வேண்டும்.

பதவுரை: புத்திமான் ஆன சீடன் - செய்யத்தக்க செயலை அறியும் மாணவன், பத்தியால் வணங்கி - குருவை

அன்போடு வணங்கி, செய்த பலவிதம் சேவையால் - தான் ஆற்றிய பலவகையான தொண்டுகளினால், தன்னிடத்தில் மெய்யருள் மெத்தவும் மேவாநின்ற - தன்னிடம் உண்மையான கருணையை மிகவும் அதிகமாகக் கொண்டிருக்கும், உத்தம குருவை நோக்கி - உயர்ந்த குருவைப் பணிவுடன் பார்த்து, போற்றி - புகழ்ந்து துதி செய்து, உணர வேண்டியதை எல்லாம் வினவல் வேண்டும் - தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மைகளை எல்லாம் கேட்டல் வேண்டும். ஏ, அசை.

விளக்கம்:—பக்தியால் வணங்கல், சேவை செய்தல், புத்திமான் என்ற சொற்கள், மாணவன் முக்கரணங்களிலும் தூயவன் என்பதைக் காட்டும்.

பெரியோர்கள், வணங்குவதாலும், தொண்டு செய்வதாலும், பணிவுடன் வினவுவதாலும், மாணவனின் தூய்மையை அறிந்து, அவனுக்கு நல்லபதேசம் செய்வர். இது அவர்களின் இயல்பாகும்.

40

மாணவனின் வேண்டுகோள்.

நாதனின் சரணம் போற்றி நல்லருட்கடலே போற்றி
பாதமே பணிந்தோ ருக்குப் பந்துவே பவமாம் பவ்வம்
ஈதினுள் மூழ்கும் என்னை இனியநற் கருணை கூர்ந்த
கோதில்நின் திட்டி நாவாய் கொண்டுமேல்

ஏற்றி வைப்பாய்.

பதவுரை: நாத நின் சரணம் போற்றி - தலைவரே உம்முடைய திருவடிகளுக்கு வணக்கம், நல் அருள் கடலே போற்றி - நன்மைகளைத் தரும் அருள் என்ற பண்பிற்குக் கடல் போல் இருப்பவரே! வணக்கம், பாதம் பணிந்தோருக்கு பந்துவே - உமது திருவடியை வணங்கியவர்களுக்கு உறவினராக இருந்து துன்பம் நீக்குபவரே!, பவம் ஆம் பவ்வம் ஈதினுள் - உலக வாழ்வாகிய இந்தக்கடலில், மூழ்கும் என்னை - ஆழ்ந்து வருந்தும் என்னை, இனிய நல் கருணை

கூர்ந்த கோது இல் நின் திட்டி நாவாய் கொண்டு -
இன்பத்தை அளிக்கும் கருணை - மிகுந்த குற்றமற்ற உமது
பார்வையாகிய ஓடத்தினால், மேல் ஏற்றி வைப்பாய் - அக்
கடலின் கரைமீது ஏறச்செய்வீராக.

விளக்கம்:—துன்பம் தீர்ப்பவரே உறவினராவார். குருவும்
மாணவரின் துன்பங்களைப் போக்குபவர். ஆகையால் "பந்துவே"
என்றார். குருவே கடவுளாவார். அவருடைய பார்வையே
அருளாகும். கடவுளருளால் அன்றி மற்ற எந்த வழியாலும் மெய்
யுணர்வு கை கூடுதல் இயலாது. எனவே குருவின் கருணைப்
பார்வையே கடவுளின் அருள்வடிவமாக அமைந்துள்ளது. அதுவே
பிறவிக்கடலைக் கடக்கும்படி செய்யவல்லது. அதை அளித்தருள்க
என்று இங்கு சீடன் வேண்டுகிறான்.

மாணவன் தனக்குள்ள மிகுதியான வீடுபெறும்
அவாவை வெளிப்படுத்துகின்றான்.

படர்ந்ததீ வினையே யாகும் பவனனால் உலர்த்தப் பட்டு
கடந்திடாப் பவயே யாகும் கானவந் நியினால் வெம்பித்
தொடர்ந்ததீ தியினால் நீயே துணையென நம்பும் என்னை
முடிந்திடா மரண மாதி முடிவுறச் செய்து காப்பாய்.

பதவுரை:—படர்ந்த தீவினையே ஆகும் பவனனால் -
பல பிறவிகளில் தொடர்ந்து வரும் தீய ஊழ்வினையாகிய
காற்றினால், உலர்த்தப்பட்டு - நன்கு துன்பம் உறும்படி
செய்யப்பட்டு, கடந்திடா பவமே ஆகும் கானம் வந்நியினால்-
தாண்டமுடியாத துன்ப வாழ்வாகிய காட்டுத் தீயினால்,
வெம்பி - மிகவும் வாட்டமடைந்து, தொடர்ந்த பீதியினால்-
மேலும் மேலும் தொடர்ந்து வரும் பயத்தினால், நீயே துணை
என நம்பும் என்னை - நீங்களே துணைபுரிதல் வேண்டும்
என்று நம்பி வந்த என்னை, முடிந்திடா மரணம் ஆதி - முடி
வற்ற இறப்பு பிறப்பு முதலியவற்றை, முடிவு உற செய்து
காப்பாய்- அழியும்படி செய்து நீவிர் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—துன்பம் தரும் லம்ஸார வாழ்வு காட்டுத்தீயாக உருவகம் செய்யப்பட்டது. மழையில்லாமையால் காட்டுத்தாவரங்கள், வறண்ட காற்றினால் உலர்ந்து இருக்கும். அவற்றைக் காட்டுத்தீ பொசுக்கி அழிக்கும். அதுபோல யான் உலகவாழ்வில் தீய ஊழ்வினையால், இன்னலை அடைந்து உள்ளேன். அத்தகைய என்னை, மேலும் வளரும் வாழ்க்கைத் துன்பங்கள், வாட்டமுறச் செய்கின்றன. அதனால் மிகவும் அச்சமுற்று உம்மைத் துணையாக அடைந்தேன்” என்று மாணவன் கூறுகிறான்.

பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறித் தொடர்ந்து வருவதால் “முடிந்திடா மரணமாதி” என்றார்.

மெய்யுணர்வரலன்றி வேறு எதனாலும் “பவம்” அழியாது. ஆகையால் “கடந்திடாப்பவம்” என்றார்.

மரணம் என்பது, பருவுடலைவிட்டு நுட்ப உடல் பிரிந்து செல்வதாகும். பிரிந்த நுட்ப உடல், தன் ஊழ்வினைக்கு ஏற்ப, வேறொரு உடலை அடையும். இதையே பிறப்பு என்பர். மெய்யுணர்ந்தவனின் நுட்ப உடல், அவனது பருவுடல் அழிந்ததும் தானும் அழியும். வேறொரு உடலில் புகுவதற்கேற்ற திறம் அதற்கு இல்லை. அத்தகைய நிலையை நுட்ப உடலுக்கு ஏற்படுத்துவது, மெய்யுணர்வேயாகும். அதைத் தனக்கு உபதேசிக்குமாறு மாணவன் வேண்டுகிறான் என்பதை ‘மரணமாதி முடிவுறச் செய்து’ என்ற தொடரால் விளக்கினார்.

சான்றோர்களின் இயல்புகளைக் கூறுவதன் மூலம் மாணவன் தன் குருவைப் போற்றுகிறான்.

சாதுவாய்ப் பூன்ற ராகி சாந்தராய் வசந்த கால
நீதிபோல் உலகர்க் கிட்ட நினைப்பராய்ப் பவமாம் சிந்துப்
பீதியைக் கடந்து மற்றோர் பீதியும் கடப்பிப் போராய்
ஓதிய நீதி சேர்ந்த ஒத்த மேலோர்கள் உண்டால்.

பதவுரை: ஓதிய நீதி சேர்ந்த - மறைகளில் கூறப்பட்ட நேர்வழியை மேற்கொள்ளும், ஒத்தமேலோர்கள் - யாவரிடமும் சமநோக்கமுடைய சான்றோர்கள், சாதுவாய் -

பொறியடக்க முடையவராகவும், பூன்றர் - ஆகி - நிறைந்த அருளுடையவராயும், சாந்தராய் - மனம் அடங்கியவராயும், வசந்தகால நீதி போல் - வசந்த காலத்தின் இயல்பைப் போல், உலகர்க்கு இட்டம் நினைப்பராய் - மக்களுக்கு நல்ல வற்றையே எண்ணுபவராகவும் இருந்து கொண்டு, பவமாம் சிந்து பீதியைக் கடந்து - தாம், ஸம்ஸாரக் கடலினால் தோன்றும் அச்சத்தை நீக்கி, மற்றோர் பீதியும் கடப்பிப் போராய் உண்டு - மற்றவர்களுடைய அச்சத்தையும் போக்குபவராய் வாழ்வார்கள்.

விளக்கம்:—தாங்களும் அத்தகைய சான்றோருள் ஒருவர். தங்களுடைய இயல்புக்கேற்ப என் அச்சத்தையும் போக்கியருளல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

வசந்தகாலம் என்பது ஓர் ஆண்டுக்குரிய ஆறுவகையான காலங்களுள் ஒன்று. அதை இளவேனிற்காலம் என்பர், மற்றவை, முதுவேனிற்காலம், காரீகாலம், குளிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம் என்பனவாகும். சித்திரையும், வைகாசியும் இளவேனிற்காலம். இக்காலம் பிறகாலங்களெல்லாவற்றினும் சிறந்து மக்களுக்கு இன்பம் தரும். மிகுதியான, வெப்பம், குளிர், மழை முதலிய இடையூறுகள் இக்காலத்தில் இல்லை. நறுமணமுள்ள மலர்கள் பூத்துக்குலுங்கும் காலம் இதுவே. இது எல்லா மக்களுக்கும் இன்பம் தரும். அதுபோல் சான்றோர்களும் எல்லா மக்களுக்கும் இன்பத்தையே செய்வர். ஆகையால் 'வசந்த கால நீதிபோல்' என்றார்.

“சான்றோர்களின் கருணை ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு ஏற்படுவது அன்று; அது அவர்களின் இயல்பே யாகும்” என்கிறான்.

கருதிய சூரியன்வெங் கதிரினால் எரிக்கப் பட்ட தரணியை இந்து தானே தண்கதிர் கொண்டு காக்கும் பரிசுபோல் பற்றி னோரின் பவத்துயர் தீர்க்கும் சக்தி சொருபவித் தான மேலோர் சுபாவமே ஆகும் அன்றோ.

பதவுரை: கருதிய தூரியன் - உலகம் செழிப்புறக் காரணமென்று பெரியோர் எண்ணுகிற ஸூரியன், வெங்கதிரினால் எரிக்கப்பட்ட - சூடான ஒளியால் வெப்பமடையும்படி செய்யப்பட்ட, தரணியை - பூமியை, இந்து - சந்திரன், தானே - பிறர் ஏவலின்றித் தானாகவே, தண்கதிர் கொண்டு காக்கும் பரிசுபோல் - தன் குளிர்ந்த ஒளியால் துயர்போக்கும் தன்மைப்போல், பற்றினோரின் பவத்துயர்தீர்க்கும் சக்தி - தம்மை அடைந்த அறியாத மக்களின் பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கும் திறமை, சொருபவித் ஆன மேலோர் - மெய்யுணர்ந்த பெரியோரின், சுபாவமே ஆகும் அன்றோ - இயல்பே ஆகும் அல்லவா ?

விளக்கம்:—சந்திரன் தன் கிரணங்களால் வெப்பத்தால் வருத்திய எல்லா மக்களையும் இயல்பாகவே குளிர்விக்கிறது. அதுபோல் சான்றோர்களும் உலகவாழ்வில் துன்பமுறும் பிறருடைய மனத்தைத் நல்லுபதேசங்களால் இயல்பாகவே குளிர்விப்பர். ஆகையால் தாங்கள், தங்களுடைய இயல்பான அருளால் என் பிறவிப்பிணியைப் போக்கியருளல் வேண்டும் என்பது மாணவனின் கருத்து.

உம்மைத்தவிர வேறு அடைக்கலம் எனக்கு இல்லை எனல்.

நாதனே உன்னை யல்லால் நானேதும் சரணாய்க் காணேன் யாதுமே ஏது வன்றி எய்தினோர் தம்மைக் காக்கும் நீதிதான் தம்மொத் தோர்க்கு நிரைந்த தன்றோ ஆதலால் அருளால் என்னை ஆளுவ துன்பொ றுப்பே.

பதவுரை: நாதனே உன்னை அல்லால் நான் ஏதும் சரணாய் காணேன் - தலைவரே உம்மையன்றி வேறுயாரையும் நான் அடைக்கலம் அடைவதற்குரியவராக அறியேன், யாதுமே ஏது அன்றி - ஒரு காரணமூலில்லாமல், எய்தினோர் தம்மைக் காக்கும் - சரணமடைந்தவரைப் பாதுகாக்கும், நீதி - நேரிய இயல்பு, தம் ஒத்தோர்க்கு நிரைந்தது அன்றோ - தம்மைப் போன்ற பெரியோர்களிடம் நிரைந்திருக்கும்

அல்லவா? ஆதலால் என்னை அருளால் ஆளுவது - ஆகையால் என்னை அருள் கொண்டு அடிமை கொள்வது, உன்பொறுப்பே - உம்முடைய கடமையேயாகும்.

தனக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென வேண்டுகல்.

பிரமவின் பாநு பூதி பெற்றதால் சீத மாகி
நிருமல மாகித் தூய்தாய் நின் முகக் கலச நின்றும்
வருவதாய்ச் சுகமே செய்யும் வாக்கியச் சுதையினாலே
விரிபவக் கானத் தீயால் வெதும்பிய எனை நனைப்பாய்.

பதவுரை: பிரம இன்ப அநுபூதி பெற்றதால் - தாங்கள் ப்ரஹ்மாநந்த அநுபவத்தைப் பெற்றுள்ளமையால், சீதமாகி - மிகக் குளிர்ந்தும், நிருமலம் ஆகி - குற்ற மற்றதாகியும், தூய்தாய் - மிகவும் தூய்மை பெற்றும், நின்முகம் கலசம் நின்றும் வருவதாய் - உம்முடைய முகமாகிய குடத்தினின்றும் வெளி வருவதாயும், சுகமே செய்யும் - இன்பத்தையே தருவதாயும் உள்ள, வாக்கியச் சுதையினால் - சொற்றொடராகிய அமுதத்தால், விரி பவம் கானல் தீயால் வெதும்பிய - மேலும் விரிவடையும் ஸம்ஸாரமாகிய காட்டுத் தீயால் துன்பமுற்ற, எனை நனைப்பாய் - என்னை நீவிர் நீராட்டுவீராக.

விளக்கம்:—குடத்திலுள்ள அமுதத்தால் நீராட்டுவது போல, என்னை உம்முடைய நன்மொழிகளால் நீராட்டி இன்பமுறச் செய்க என்பது கருத்து.

ப்ரஹ்மாநந்த அநுபவம் பெற்றவரின் சொற்களே குளிர்ந்து இருக்கும்; மாசற்று இருக்கும்; தூய்மை பெற்றிருக்கும்.

இன்பம் தரும். தாங்கள் அத்தகையவரே. தங்களுடைய சொற்களும் அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தவை" என்று மாணவன் போற்று கிருள்.

மெய்யுணர்ந்தோரின் மொழிகள் பாவங்களைப் போக்கும். ஆகையால் அவை தூய்மையானவை.

அம்மொழிகள் கேட்பவரின் மூவகைத் துன்பங்களையும் போக்கும். ஆகையால் அவை குளிர்ந்தவை.

மூவகைத் துன்பங்களாவன: தன் உடலால் வருவனவும், பிற வயிர்க ளால் வருவனவும், தெய்வத்தால் வருவனவும் என மூன்று.

மேலும் அவை கேட்பவரை நல்வழியில் நடத்தும்; ஆகையால் அவை மாசற்றவையாகும்.

“குடத்திலிருந்து அமுதம் வெளிவருவது போல், உம்முடைய முகத்திலிருந்து உபதேச நன்மொழிகள் வெளிவருக” என்று மாணவன் வேண்டுகிறான்.

46

குருவினது அருட்பார்வையின் சிறப்பை மாணவன் கூறுகிறான்.

நாதரின் கடாட்ச திட்டி நாடிடும் கண்பார் வைக்குக் கோதில்பா த்திரரே யாகிக் குமரனென் றெப்பப் பட்டோர் ஏதமில் பாக்கி யத்தை இங்ஙனே எய்தி னோராய்க் கேதமாம் யாவும் விட்டுக் கேவலர் ஆவார் அன்றே.

பதவுரை: நாத - தலைவரே, நின் கடாட்ச திட்டி நாடிடும் - உமது அருள் நோக்குடன் பொருந்திய, கோது இல் கண்பார்வைக்கு - குற்றமற்ற கண்களின் பார்வைக்கு, பாத்திரரே ஆகி - இலக்காகி இருப்பவர், குமரன் என்று ஒப்பப்பட்டோர் - மெய்யுணர்வில் முருகனுக்கு ஒப்பாகச் சிறப்பிக்கப்படுவார்கள். இங்ஙனே - இவ்வாறு, ஏதம் இல் பாக்கியத்தை எய்தினோராய் - குற்றமற்ற பெரும் பேற்றை அவர்கள் அடைந்தவர்களாய், கேதம் ஆம் யாவும் விட்டு - துன்பம் தரும் மூவாசைகளையும் விட்டு, கேவலர் ஆவார் அன்றே - ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுவாரல்லவா ?

விளக்கம்:—இங்கு கடாட்ச திட்டி என்ற தொடர், அருள் நோக்கம் என்ற பொருளில் வந்தது.

“மெய்யுணர்ந்தோரின் அருட்பார்வைக்கு இலக்கானவர் பாவங்களிலிருந்து விடுபடுவர்” என்பது முன்னோரின் வழக்கு.

அந்தப் பார்வை, பாவங்களை நீக்கித் தூய்மையைத்தரும் ஆகையால் கோதில் கண்பார்வை என்று அந்வயம் கூறப்பட்டது. முருகன் மெய்யுணர்வில் மேம்பட்டவன். தன் தந்தையாராகிய சிவ பெருமானுக்கே உபதேசம் செய்தவன். அதனால் “ஜ்ஞான பண்டிதன்” என்று அவனைக் கூறுவார்கள்.

குருவின் கருணைப் பார்வைக்கு இலக்கான மாணவர் முருகனைப் போல அறிவில் சிறந்து விளங்குவர். ஆகையால் “குமரன் என்று ஒப்பப்பட்டோர்” என்றார்.

மெய்யுணர்வின் பேறு, புண்ணியப் பயன்களால் பெறக் கூடியதாகும். அது எல்லாப் பயன்களினும் மிக மேலான பயனை அளிக்க வல்லது. ஆகையால் “ஏதமில் பாக்கியம்” என்றார்.

கேதமாம் யாவும் என்ற தொடர், துன்பம் தரும் முன்று ஆசைகளையும் காட்டும். அவைகள் வீடு பேற்றுக்கு இடையூறு செய்வன; நரகத்திற்கு வழிகாட்டுவன; ஆகையால் அவற்றை நீக்கவேண்டும் என்பதை விளக்க “கேதமாம் யாவும் விட்டு” என்றார்.

மாணவன் தனக்குள்ள கவலையைத் தெரிவிக்கிறான்.

இப்பவச் சிந்து தன்னை எவ்விதம் யான்க டப்பேன் !
எப்படி இங்கு பாயம் ! ஏதுதான் கதிஎ னக்காம் !
இப்படி என்றி வற்றை எவளவும் உணர்கிலேன் ! யான்
அப்பனே அருளால் இந்த அரந்தைதீர்த்

தென்னை யாள்வாய்.

பதவுரை: இபவம் சிந்து தன்னை எவ்விதம் யான் கடப்பேன் - யான் இந்த பிறவிக் கடலை எவ்வாறு தாண்டு வேன் !, இங்கு உபாயம் எப்படி - இப்போது இதற்கு வழி யாது !, எனக்கு கதி ஏது ஆம் - எனக்கு உய்யும் வழி எதுவாகும் !, இப்படி என்று இவற்றை - மேலே கூறிய

உபாயம் கதி முதலியவற்றை, எ அளவும் யான் உணர்
கிலேன் - எந்தச் சிறிய அளவிலும் யான் உணரவில்லை.
அப்பனே - தந்தை போலிருக்கும் குருவே, இந்த அரந்தை
அருளால் தீர்த்து - இத்துன்பத்தை உன்னருளால் போக்கி,
என்னை ஆள்வாய் - என்னை ஆட்கொள்வாயாக. தான்
அசை.

விளக்கம்:—என்னுடைய கதியையும் நானறியவில்லை. பிறவிக்
கடலைத் தாண்டும் வழியும் எனக்குத் தெரியவில்லை. நீவிர் உமது
அருளால் என்னை ஆட்கொண்டு கடைத் தேற்றவேண்டும்' என்பது
மாணவனின் கவலையோடு கூடிய வேண்டுகோளாகும்.

குருவின் செயல் கூறப்படும்.

இவ்விதம் உரைத்துத் தன்னை இயல்புடன் சரணாய் எய்தி
வெவ்விதம் பவதா பத்தால் வெதும்பிய சீடன் தன்னை
செவ்விய கருணை கூர்ந்த சீதள திட்டி யாலே
அவ்விதக் குரவன் நோக்கி அபயமே அளிப்பான் அன்றே.

பதவுரை: தன்னை இயல்புடன் சரணாய் எய்தி-தன்னை
முறைப்படி சரணமடைந்து, இவ்விதம் உரைத்து-இவ்வாறு
பணிவு மொழிகளைக் கூறி, வெவ்விதம் பவம் தாபத்தால்
வெதும்பிய சீடன் தன்னை - கொடிய ஸம்ஸாரத்துன்பத்தால்
வாட்டமடைந்து நிற்கும் மாணவனை, அவ்விதம் குரவன் -
மேலே கூறிய நல்ல இயல்புகளோடு கூடிய ஆசிரியன்,
செவ்விய கருணை கூர்ந்த சீதளம் திட்டியால் - சிறந்த
கருணைமிகுந்த குளிர்ந்த பார்வையால், நோக்கி - அருள்
செய்து, அன்றே அபயம் அளிப்பான் - அப்போதே அவ
னுக்கு அபயத்தை அளித்து விடல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—பெரியோர்கள் தம்மை அடைக்கலமடைந்தவரின்
கவலையை உடனே போக்குதல் வேண்டும். பிறகுதான் உபதேசம்
செய்தல் வேண்டும். கவலையுற்றமனத்தில் கூறும் நன்மொழிகள்
பதியமாட்டா. ஆகையால் "அன்றே" என்று கூறினார்.

அபயமளிக்கும்போது குளிர்ந்த நோக்கு இயல்பாகவே நிகழுமாதலின் “சீதளதிட்டியாலே” என்றார்.

இதுவுமது

வித்துவா னான வாசான் விதியுடன் தீணைய டைந்து முத்தியை மிகவிரும்பி மொழிந்ததை நன்றாய்ச் செய்யும் சத்தியுள் ளவனாய்ச் சித்த சாந்திசேர் சீட னுக்குத் தத்துவ உபதேசத்தைத் தயையினால் தானே செய்வான்.

பதவுரை: வித்துவான் ஆன ஆசான் - மாணவரின் தகுதிகளை நன்கறிந்த ஆசிரியர், தன்னை விதியுடன் அடைந்து - தன்னை முறைப்படி நெருங்கி முத்தியை மிக விரும்பி - வீடுபேற்றை மிக விரும்பி, மொழிந்ததை நன்றாய்ச் செய்யும் - தாம் கூறியவற்றை நன்கு நிறைவேற்றும், சத்ச் உள்ளவனாய் - நம்பிக்கைத் திறம் உள்ளவனாய், சித் சாந்தி சேர் - மனத்தில் அடக்கத்தை மேற்கொண்டு சீடனுக்கு - மாணவனுக்கு, தயையினால் - கருணையுடைய தத்துவ உபதேசத்தைத் தானே செய்வான் - தானாகவே ஆத்மாவைப் பற்றி இயம்புதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—“நல்ல தகுதியுள்ள மாணவனைப் புறக்கணித்தல் கூடாது. அவனிடம் கொடுத்த ப்ரஹ்மவீத்யை பெருகி வளர்ந்து மக்களுக்கு உதவிகளைப் புரியும்” ஆகையால் “தானே செய்வான்” என்றார்.

இவ்வாறு ஆசிரியர் மாணவர்களின் உரையாடல் வழி மெய்யுணர்வைப் போதிப்பது, முன்னோர்களின் முறையாகும். இதனால் பல ஐயங்கள் அகலும். எளிதில் உண்மையறிவு ஏற்படும்.

முன்னுரையியல் முற்றும்.

2. தொடக்கவியல்

ஆசிரியர் உபதேசம் செய்யத் தொடங்குதல்.

50

ஆசிரியரின் ஆறுதல் மொழிகள்.

வித்துவா ஞான மைந்தா வெருளுறேல் இனி உனக்குச்
சுத்தமாய்க் கேடே இல்லை சுழல் பவக் கடல் கடக்க
உத்தம உபாயமுண்டிங்கு ஊனமில் எதிகள் முன்னம்
எத்தினால் இவைகடந்தார் இன்றுனக் கதை இசைப்பாம்.

பதவுரை: வித்துவான் ஆன மைந்தா - அறிஞனான
புதல்வனே!, வெருள்உறேல் - பயமடைய வேண்டாம்,
இனி உனக்கு சுத்தமாய் கேடே இல்லை - இனிமேல் உனக்
குத் துன்பமே சிறிதும் வராது; சுழல் பவக்கடல் கடக்க
உத்தம உபாயமுண்டு - துன்பம் நிறைந்த ஸம்ஸாரக் கடலைத்
ண்ட மேலான வழிகள் உள்ளன, இங்கு - இவ்வுலகில்,
ரணம் - முன்பு, ஊனம் இல் எதிகள் - குறைவற்ற துறவி
, எத்தினால் எந்த உபாயத்தினால், இவை கடந்தார் -
அந்தப் பிறவித் துன்பங்களை நீக்கிக் கொண்டார்களோ,
அதை - அந்த உபாயத்தை, இன்று உனக்கு இசைப்பாம் -
இப்போது உனக்குக் கூறுவோம்.

விளக்கம்:—மாணவன் பல நூல்களை உணர்ந்து மனத்தாய்மை
பெற்றுள்ளான். ஆகையால் அவனை "வித்துவான்" எனக் குறிப்
பிட்டார். சுத்தமாய் இல்லை என்ற தொடர், இங்குச் சிறிதும்
இல்லை என்ற பொருளைக் காட்டிற்று.

இங்கு "பயமடையாதே, கேடில்லை" என்று முதலில் மாணவனை
ஆசிரியர் ஆறுதலை அடையச் செய்தார்.

பிறகு துன்பம் நீங்க உபாயமுண்டு எனக்கூறி, அதில் அவ
னுக்கு நம்பிக்கையை உண்டாக்க, துறவிகளின் பேற்றைக்
கூறினார்.

வீடுபெறும் வழியை அறிவதில் மாணவனுக்கு அதிக விருப்பம் தோன்றச் செய்வதற்காக, ஆசிரியர் பொது வாகவே அந்த வழியைக் கூறுகிறார்.

வித்தரம் பவபயத்தை விரைவிலே நாசம் செய்யச் சத்திசே ரோரு பாயம் சகத்தினில் மேலாய் உண்டு புத்திர ! அதனால் நீயும் புகல்பவக் கடல் கடந்து நித்தமும் பரமா நந்த நிலைமையை நண்ணி நிற்பாய்.

பதவுரை: புத்திர-புதல்வனே, வித்தரம் பவ பயத்தை-மிக விரிவான பிறவியச்சத்தை, விரைவிலே நாசம் செய்ய - விரைவாக அழிக்க, சத்திசேர் மேலாய் ஓர் உபாயம் - வலிமை வாய்ந்த சிறந்த ஒரு வழி, சகத்தினில் உண்டு - இவ்வுலகில் உண்டு, அதனால் - அந்த வழியின் துணையால், நீயும் புகல் பவக்கடல் கடந்து - நீயும், யாவரும் தாண்டற்கரிது எனக் கூறும் பிறவிக் கடலைத் தாண்டி, நித்தமும் - எப்போதும், பரம ஆநந்த நிலையை நண்ணி நிற்பாய் - மேலான ஆநந்த நிலையை அடைந்து வாழ்வாய்.

விளக்கம்:—மாணவன் “நான் எவ்வாறு பிறவித் துன்பத்தை அடையாமல் இருப்பேன்” என்று வேண்டினான். ஆசிரியர், “அதை அடையாமைக்கு வழியையும் கூறுவேன். நீ எப்போதும் இன்பமுற்று இருக்கவும் வழி கூறுவேன்” என்று கூறி மாணவனைத் தேற்றினார் என்பது கருத்து.

ஆசிரியர் அந்த வழியைச் சிறப்பித்துக் கூறல்.

சுத்தவே தாந்த நூலில் சொல்லிய பொருள்கள் தம்மின் உத்தம விசாரத் தாலே உதித்திடும் உண்மை ஞானம் புத்திர ! அவற்றினாலே பொருந்திய பவதுன் பங்கள் இத்தனை யேனு மின்றி இறந்திடும் இங்குத் தானே;

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே, வேதாந்த நூலில் சொல்லிய "வேதாந்த நூல்கள் கூறுகின்ற, சுத்தம் பொருள்கள் தம்மின் - மறுக்கப்படாத கருத்துக்களில் (செய்கின்ற), உத்தம விசாரத்தாலே - இடைவிடாத மேலான ஆராய்வுகளால், உண்மை ஞானம் உதித்திடும் - மெய்யுணர்வு உண்டாகி விடும். அவற்றினால் - அந்த ஆராய்வுகளால், பொருந்திய பவம் துன்பங்கள் - உன்னிடமுள்ள ஸம்ஸார இன்னல்கள், இத்தனை ஏனும் இன்றி - சிறிதும் இல்லாமல், இங்கு இறந்திடும் - இப்பிறவியிலேயே அழியும். தான் ஏ, அசைகள்.

விளக்கம்:—வேதாந்த நூல்கள் என்பன, உபநிஷத்துக்களாகும். அவைகள் ப்ரஹ்மத்தை விளக்குவதிலேயே முதன்மையான நோக்கம் கொண்டுள்ளன. அவற்றை ஆராய்தலாவது, யுக்திகளைக் கொண்டு இத்தொடருக்கு "இப்பொருளே உண்டு" என்று முடிவு செய்தலாகும். இந்த ஆராய்வுகள் பலவகைகளாக நிகழும். சில விதி முறைகளைப் பின்பற்றி இந்த ஆராய்வுகள் நிகழும். அந்த விதி முறைகளாவன:

1. தொடக்கத்திற்கேற்ற முடிவு. 2. அடிக்கடி வலியுறுத்தல். 3. முன்பு கூறப்படாமை. 4. கருத்துப் புகழ்ச்சி. 5. தர்க்கத்தோடு பொருத்தம். 6. சிறந்தபயன் என்பனவாகும்.

இவற்றை "1. உபக்ரமோபஸம்ஹாரம், 2. அப்யாஸம், 3. அபூர்வதை, 4. அர்த்தவாதம், 5. உபபத்தி, 6. பலம்" என்று பெரியோர் கூறுவர்.

இந்த விதிமுறைகளின்படி, வேதாந்த வாக்யங்களின், பொருளை ஆராய்வதால், ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டாகி உறுதியடையும். அந்த அறிவால் ஸம்ஸார இன்னல்கள் அழியும்.

உண்மைப் பொருளை ஆராய்ந்தறிய, சில சிறப்பான இயல்புகள் வேண்டுமென்று கூறுகிறார்.

மன்னிய சிரத்தை பத்தி மாசிலாத் தியானம் யோகம் -
 பன்னிய முமுட்சுவுக்குப் பரமமாம் முத்தி சேரத்
 துன்னிய ஏதுவென்றே துகளிலா வேதம் தானே
 பன்னுவதால் இவற்றைப் பற்றினோர் பந்தம் பற்றார்.

பதவுரை: மன்னிய சிரத்தை பத்தி - நிலையான ச்ரத்
 தையும் பக்தியும், மாசு இலா தியானம் யோகம் - குற்ற
 மற்ற தியானமும் யோகமும், பன்னிய முமுட்சுவுக்கு -
 மேலே கூறிய வீடுபெற விரும்புவோனுக்கு, பரமம் ஆம்
 முத்தி சேர - மேலான வீடு பேற்றை அடைய, துன்னிய
 ஏது என்றே - நெருங்கிய காரணம் என்று, துகள் இலா
 வேதம் பண்ணுவதால் - குற்றமற்ற வேதம் கூறுவதால்,
 இவற்றைப் பற்றினோர் - இந்த நான்கையும் மேற்கொண்ட
 வர்கள், பந்தம் பற்றார் - பிறவிநோயை அடையமாட்
 டார்கள்.

விளக்கம்:—ச்ரத்தையாவது குருவினிடமும் வேதாந்த வாக்யங்
 களிலும் கொள்ளும் உறுதியான நம்பிக்கையாகும்.

பக்தியாவது, தன் உண்மை வடிவினைத் தொடர்ந்து நினைத்த
 லாகும்.

த்யானமாவது, பரப்ரஹ்மத்தினிடம் புத்தியை நிலையாக
 வைப்பதாகும்.

யோகமாவது, மனத்தின் அசைவுகளை நிறுத்துவதாகும்.
 இவை முன்பே கூறப்பட்டன. இவைகளையுடையவன் ஐந்து
 கோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் உண்மைப் பொருளை
 அறிவான். மயக்கத்திலிருந்து விடுதலையைப் பெறுவான். பிறவி
 நோயை அழிப்பான்.

இதுவும் அது

உன்னிய சிரத்தை யாதி உத்தம சாதனத்தை
 மன்னியே நிலைமையாக மாசறச் சாதிப்போர்க்கே

இன்னவென்றுணர ஒண்ணு இயல்புறும் அவித்தைசெய்த பின்னமாம் தேக பந்தம் பெயர்ந்திடும் பின்னும் கேளாய்.

பதவுரை: உன்னிய சிரத்தை ஆதி உத்தம சாதனத்தை - நன்மை தரும் எனப் பெரியோர்கள் நினைக்கும் சிரத்தை முதலிய உயர்ந்த ஸாதனங்களை, மன்னி - மிகுதியும், நிலைமையாக - தளர்ச்சியற்று, மாசு அற - குற்றமின்றி, சாதிப்பார்க்கே - பயின்று அடைபவர்களுக்கே, இன்ன என்று உணர ஒண்ணு இயல்பு உறும் - இத்தகையது என்ற கூறமுடியாத தன்மைவாய்ந்த, அவித்தை செய்த - அவித்யையால் உண்டான, பின்னம் ஆம் தேக பந்தம் - வேறு வேறான உடலபிமானங்கள், பெயர்ந்திடும் - அழியும், பின்னும் கேளாய் - மேலும் கேட்பாய், ஏகாரங்கள், பிரிநிலைப் பொருளில் வந்தன.

விளக்கம்:—மாயை, அவித்யை, ப்ரதானம், ப்ரக்ருதி, மோஹம் அஜ்ஞானம் என்பன, ஒரே பொருளைத் தரும் சொற்களாகும்.

அந்தந்த இடங்களை நோக்கி இவற்றிற்குச் சிறிது வேறு பாட்டினைப் பெரியோர் கூறுவர்.

மாயை என்பது ஈசுவரனின் உபாதியாகும். அவித்யை என்பது ஜீவனின் உபாதியாகும்.

மாயையில் சுத்த ஸத்வ குணம் நிறைந்து இருக்கும்.

அவித்யையில் ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் நிறைந்து இருக்கும். ஸத்வ குணம் சிறிதே உண்டு.

வெளியுலகம் மாயையால் படைக்கப்பட்டது. உள் உலகம் அவித்யையால் படைக்கப்பட்டது.

ஈசுவரன் மாயையை வென்று வசமாக்கிக் கொண்டவன்.

ஜீவன் அவித்யையால் வெல்லப்பட்டு, அதற்கு வசமானவன். ஈசுவரனின் ஸ்ருஷ்டியால் யாருக்கும் துன்பமில்லை. ஜீவ ஸ்ருஷ்டியால்தான், எல்லோருக்கும் துன்பங்கள் உண்டு.

ஈசுவரனையும் ஜீவனையும் அடிப்படையாக வைத்து, இத்துணை வேறுபாடுகளை, முன்னோர், மாயைக்கும் அவித்யைக்கும் கூறுவர். அவித்யை என்பது ஒரு சக்தியேயாகும். அதை இருப்பது என்றும்

முடிவுறக் கூற முடியாது. இல்லை என்றும் முடிவுறக் கூறமுடியாது. அதை அநிர்வசனீய சக்தி என்பர். அநிர்வசனீயம் என்பதற்கு, மொழிகளால் கூற இயலாதது என்பது பொருளன்று. “இருப்பிற்கும் வேறுபட்டது; இல்லாமைக்கும் வேறுபட்டது” என்பது அதன் பொருளாகும். “ஸதஸத் விலகூணம்,” அநிர்வசனீயம் ஆகும் என்று வேதாந்திகள் கூறுவர். மாயைக்குள்ள எல்லா இயல்புகளும், அவித்யைக்குமுண்டு. ஆகையால் இதனை ஆசிரியர் “இன்ன தென்று உணரவொண்ணா இயல்புறும் அவித்யை” என்றார்.

இதனாலேயே நான் எனது என்ற அபிமானங்களும், அவற்றின் வழியே ஸம்ஸாரத் துன்பங்களும் தோன்றுகின்றன. இவைகளை மேலே கூறிய நான்கு ஸாதனங்களும் அழிக்கும் என்பது கருத்து..

55

இப்போது ஆசிரியர், பிறவி நோய்க்கு உரிய காரணத்தையும், அதை நீக்குவதற்கான வழியையும், சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்.

ஊனமில் பரமான்மாவாம் உன்தனக்கு அஞ்ஞானத்தால் ஈன்மாய் அநாந்ம பந்தம் இசைந்ததால் இச்சம் சாரம் ஆனதிவ்வாந்மா நான்ம வருவிவே கத்து தித்த ஞானமாம் கனலிம் மூலாஞ் ஞானகாரிய மெரிக்கும்.

பதவுரை: ஊனம் இல் பரமாந்மாவாம் உன்தனக்கு - எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மாவாகவே உள்ள உனக்கு, ஈனம் ஆய் அநாந்ம பந்தம் - மிகவும் இழிந்ததாய் உள்ள உடலபிமானம், அஞ்ஞானத்தால் - உண்மைப்பொருளை அறியாததால், இசைந்தது - வந்தது, ஆல் - அதனால், இச்சம்சாரம் ஆனது - இந்தப் பிறவி நோய் ஏற்பட்டது, இ+மூல அஞ்ஞான காரியம் - இந்த முதற்காரணமான அவித்யையின் விளைவான இடையூறுகளை, இ ஆந்ம அநாந்ம வருவிவேகத்து - இது ஆந்மாவாகும்; இவை ஆந்மா இல்லை என்ற ஆராய்வால் உண்டாகும் பகுத்தறிவால், உதித்த - தோன்றிய, ஞானம் ஆம் கனல் - மெய்புணர்வாகிய நெருப்பு, எரிக்கும் - அழித்து விடும்.

விளக்கம்:—தன்னை உணராமையால் பிறவி நோய் வந்தது. தன்னை உணர்ந்தால் அது அழியும் என்பது கருத்து.

“மெய்யுணர்வு பெருத நிலையிலும் பெற்ற நிலையிலும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் உண்மையில் பரமாத்மாவாகவே இருக்கிறான். அறியாமை அறிதல் என்பவை புத்திக்கே உரிய இயல்புகள். அவை ஆத்மாவுக்கு உரியவை அல்ல” என்பதை “ஊனமில் பரமாத்மாவாம் உன் தனக்கு” என்ற தொடரால் ஆசிரியர் விளக்கினார்.

அநாத்ம பந்தம் என்பது, பருவுடல் நுட்ப உடல் முதலியவற்றில் “இவையே ஆத்மா” என்று ஏற்படும் மயக்க எண்ணமாகும். அந்த எண்ணத்தாலேயே ஸம்ஸாரத் துன்பம் ஏற்படுகிறது. இந்த மயக்க எண்ணம் தன்னை உண்மையில் அறியாமையாகிய அவித்யையால் ஏற்படுகிறது. அந்த அவித்யைக்கு “மூலாவித்யை” என்று பெயர். அது அறியாமை வடிவாயுள்ளது. அறியாமை, அறிவினாலேயே அழியும். ஆகையால் “ஞானமாம் கனல் இம்மூல அஞ்ஞான காரியம் எரிக்கும்” என்றார்.

இங்கு அறியாமையை அழிக்கும் அறிவு மெய்யறிவாகும். அது, ஆத்ம அநாத்மப் பொருள்களைப் பிரித்து ஆராயும் செயலினாலேயே ஏற்படும். ஆகையால் “ஆத்மாநாத்ம வருவிவேகத்துதித்த ஞானமாம்கனல்” என்றார்.

இங்கு “ஸம்ஸாரத் துன்பத்திற்குக் காரணம், அநாத்மபந்தம்; அநாத்ம பந்தத்திற்குக் காரணம், அஞ்ஞானம்; அதை அழிப்பது மெய்யுணர்வு; அதற்குக் காரணம், ஆத்ம அநாத்ம விவேகம்”. என்றறிதல் வேண்டும். இதனால் பந்தம் என்பது மயக்க எண்ணமே என்பது குறிக்கப்பட்டது.

மாணவனின் வேண்டுகோள்.

என்ற ஆசானை நோக்கி அந்த நற்சீடன் சொல்வான் இன்றுநான் செய்வினாவல் ஈசனே அருளால் கேட்பாய் உன்றனன் முகத்தி னின்றும் உத்தரம் இதற்குக் கேட்டு நன்றதாம் பயனை நண்ணி நான்துயர் தீர்வ தற்கே.

பதவுரை: .என்ற ஆசாளை நோக்கி - இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியரைப் பார்த்து, அந்த நல் சீடன் சொல்வான் - அந்த நற்பண்பு வாய்ந்த மாணவன் சொல்லத் தொடங்கினான், ஈசனே - கடவுள் போன்ற பெரியோனே !, உன் தன் நன் முகத்தின் நின்றும் - உம்முடைய வாக்கினால், இதற்கு - என் வினாவிற்கு, உத்தரம் கேட்டு - பதிலைக் கேட்டு, நன்று அது ஆம்-மிக நல்ல, பயனை நன்னி-பேற்றினை அடைந்து, நான் துயர் தீர்வதற்கு - நான் பிறவி நோயை ஒழிப்பதன் பொருட்டு, இன்று - இப்போது, நான் சைய்வினாவல் - நான் நிகழ்த்தும் கேள்வியை, அருளால் கேட்பாய் - கருணையுடன் செவிமடுப்பீராக. ஏ, அசை.

விளக்கம்:—“குருவினிடம் முன்னறிவிப்பின்றி வினாக்களை வினவுதல் தகாது” என்பதை இச்செய்யுளினால் அறியலாம். “உம்மைத்தவிர வேறுபிறர் எனக்கில்லை” என்ற கருத்து, “உன் தன் நன்முகத்தினின்று உத்தரம் இதற்குக்கேட்டு” என்ற தொடரால் குறிப்பாக விளங்கும். “நான் துயர்தீர்வதற்கே” என்ற தொடர், மாணவனுக்குள்ள உறுதியான நம்பிக்கையைக் குறிப்பாகக் காட்டும்.

மாணவன் வினவுதல்

ஏதுதான் பந்தமாகும்? எவ்விதம் ஈது வந்தது?
ஏதுதான் இருப்பிதற்காம்? எவ்விதம் ஈதிறக்கும்?
ஏதுதான் ஆன்மா வாகும்? ஏதநாந் மாவு மாகும்
ஏதுதான் ஆந்மா நான்ம வியல்புணர்

விவேகம்? சொல்வாய்.

பதவுரை: பந்தம் ஏது ஆகும் - பந்தம் என்பது என்ன?, ஈது எவ்விதம் வந்தது - இது எவ்வாறு வந்தது?, இதற்கு இருப்பு ஏது - இதற்கு நிலையாக இருத்தல் என்பது எப்படி?, ஈது எவ்விதம் இறக்கும் - இது எவ்வாறு அழியும்?, ஆந்மா ஏது ஆகும் - ஆத்மா என்பது பாது?, அநாந்மா

ஏது ஆகும் - ஆத்மா வல்லாதது யாது?, ஆம் அநாஹம் இயல்பு உணர் விவேகம் ஏது - ஆத்மாவின் இயல்பிணையும் ஆத்மா அல்லாத பொருள்களின் இயல்பிணையும் அறியும் பகுத்தறிவு யாது?, சொல்வாய் - அருள்வீராக. தான், அசைகள்.

விளக்கம்:—தன்னை உணராமையால் பந்தம் வந்தது என்றும் அது மெய்யுணர்வால் அழியும் என்றும், விசாரத்தால் மெய்யுணர்வு ஏற்படும் என்றும் 55-ஆம் செய்யுளில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. எனினும் “அதனை விரிவாகக் கூறவேண்டும்” என்று மாணவன் இங்கு வினவுகிறான்.

மாணவனின் வினாக்களைக் கேட்டு மகிழ்வுற்ற ஆசிரியர் அவனை மகிழும்படி செய்ய சற்றே அவனைப் புகழ்கிறார்.

ஈதுகேட் டாசான் சொல்வான் இவ்வவித் தையினால் வந்த வேதமாம் பந்தம் விட்டிங் கேகசிற் பிரம மாகச் சாதுவே யிருப்ப விச்சை சாரலால் தந்நி யன்நீ நீ தொழில் யாவும் செய்தோன் நின்குலம் தூய்தே நின்னூல்.

பதவுரை:—ஆசான் ஈது கேட்டு சொல்வான்-ஆசிரியர் மாணவனின் வினாக்களைக் கேட்டுக் கூறத் தொடங்கினார், சாதுவே - நல்லவனே, இ அவித்தையினால் வந்த - இந்த அவித்தையால் உண்டான, வேதம் ஆம் பந்தம் விட்டு - துன்பம் தரும் உடலபிமானத்தை நீக்கி, இங்கு - இப்போது, ஏகசித் பிரமமாக-ஒரே அறிவான ஆத்மவடிவமாக, நீ இருப்ப- நீ இருப்பதற்கான, இச்சை சாரலால் - விருப்பத்தை மேற் கொள்ளலால், நீ தந்நியன் - நீ மிகவும் நற்பேறு பெற்றவனாவாய், நீ தொழில் யாவும் செய்தோன் - நீ செய்ய வேண்டிய கடமைகளை எல்லாம் செய்தவனாவாய், நின்னூல் நின்குலம் தூய்தே - உன்னூல் உன் குலத்தோர் யாவரும் தூய்மை பெற்றார்கள்.

விளக்கம்:—மாணவர்களை உற்சாகப்படுத்தி அவர்களுக்கு நுட்பமான பொருள்களை உபதேசிப்பது நல்லாசிரியர் இயல்பு. ஆதலால் “தந்தியன் நீ” என்று புகழ்ந்தார்.

எவர்களுக்குப் ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் மேலான ஈடுபாடு உண்டாயிற்றோ அவர்கள், பெரும் புண்ணியத்தைப் பெற்றவராவர். அவர்களால் அவர்களுடைய முன்னோர்கள் யாவரும் கடைத் தேறுவார்கள். எல்லா தானங்களையும் செய்தலால் ஏற்படும் நன்மையை அடைவார்கள். எல்லாவிதமான புண்ணிய நீர் நிலைகளில் நீராடிய பேற்றைப் பெறுவார்கள். இந்தப் ப்ரஹ்ம விசாரணை அவ்வளவு சிறந்தது” என்று சான்றோர்கள் கூறுவர். ஆதலால் இங்கும் அதைப் பெற்ற மாணவன் புகழப்பட்டான்.

ப்ரஹ்ம வித்யையைத் தானே முயன்று பெறவேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

தந்தைகொள் ரிணத்தைத் தீர்த்துத் தளர்வறச் செய்வ தற்கு
வந்ததன் மைந்தராதி வையகந் தன்னி லுண்டு
சிந்தைசேர் பந்தந் தன்னைச் சீக்கிரம் சிதைப்ப தற்குப்
பந்துவாய்த் தன்னை யன்றிப் பாரினி லாரு மில்லை.

பதவுரை:—வையகம் தன்னில் - பூமியில், தந்தை கொள்ளரிணத்தை - தந்தை வாங்கிய கடன்களை, தீர்த்து - திருப்பிக் கொடுத்து, தளர்வு அற செய்வதற்கு - கடனால் ஏற்பட்ட வாட்டம் நீங்கும்படி செய்வதற்கு, வந்த தன் மைந்தர் ஆதி உண்டு - தனக்குப் பிறந்த புதல்வர் முதலியோர் உண்டு, பாரினில் - இப் பூமியில், சிந்தைசேர் பந்தம் தன்னை சீக்கிரம் சிதைப்பதற்கு-தன் மனத்தை அடைந்த ஸம்ஸாரத் துன்பத்தை விரைவாக அழிப்பதற்கு, பந்துவாய் - துணை புரிபவராய் இருப்பவர், தன்னையன்றி - தன்னைத் தவிர, ஆரும் இல்லை - வேறு எவரும் இல்லை.

விளக்கம்:—ஒவ்வொருவனும் தன் மனத்திலுள்ள பந்தத்தைத் தானே முயன்றால் தான் நீக்கிக் கொள்ளல் முடியும். தன் முயற்சி.

இன்றிப் பிறாது முயற்சியால் மட்டும் பந்தம் நீங்காது என்பது கருத்து.

“பந்தம், மோஷும் என்பன மனத்திற்குரியவைகளே. அவை ஆத்மாவுக்குரியவையல்ல. ஆத்மா எப்போதும் முக்தனாகவே உள்ளான்” என்ற கருத்தை விளக்க, “சிந்தை சேர்பந்தந்தன்னை” எனூர்.

“உடலபிமானத்தால் வந்த துன்பங்களைப் பிறர் நீக்கிவிட இயலாது. தானே நீக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்” என்ற கருத்தை மேலும் நான்கு செய்யுட்களால் விரிவுற விளக்குகின்றார்.

சென்னிசேர் பார மாதி செய்ததுன் பம்வி டுக்க
அந்நியர் உலகிலுண்டிங் கடைந்ததன் பசியே யாதி
தன்னினால் வந்த துன்பம் தவிர்த்திடத் தன்னையல்லால்
அந்நிய ரில்லை பந்தம் அகற்றலும் இந்த வாறே.

பதவுரை: உலகில் - இந்த உலகத்தில், சென்னிசேர் பாரம் ஆதி - தலையில் வைத்துள்ள கனமான பொருள் முதலியவை, செய்த துன்பம் விலக்க - உண்டாக்கிய இன்னல்களைப் போக்க, அந்நியர் உண்டு - பிறர் இருக்கிறார்கள், இங்கு அடைந்த தன் பசி ஆதி தன்னினால் வந்த துன்பம் - உடலில் தான் அடைந்த பசி முதலியவற்றால் உண்டான இன்னலை. தவிர்த்திட - நீக்கிக் கொள்ள, தன்னை அல்லால் அந்நியர் இல்லை - தன்னைத்தவிர வேறு யாரும் இல்லை. பந்தம் அகற்றலும் - பிறவி நோயை அகற்றலும்; இந்த ஆறு - இதைப் போன்றதேயாகும்.

விளக்கம்:—செய்யுளில் முதலில் வந்த ஆதி என்ற சொல், கைகால்களில் பிணிக்கப்படும் சங்கிலி முதலியவற்றைக் காட்டும்.

பசியே ஆதி என்ற விடத்திலுள்ள ஆதி என்ற சொல் நீர் வேட்கை முதலியவற்றைக் காட்டும்.

புதல்வன் உண்ணுவதால் தந்தையின் பசி தீராது. புதல்வன் நீர்பருகுவதால் தந்தையின் நீர்வேட்கை தணியாது. அதுபோல வேலன் வேதாந்த விசாரம் செய்தால் இராமனுக்கு மெய்யறிவு உண்டாகாது. தன்னறிவுக்குத் தானே காரணம் என அறிதல் வேண்டும்.

இதுவுமது.

பரவிய மருந்தை உண்டு பத்தியம் செய்வோ னுக்கே அரியனே ! பிணிகள் நீங்கும் அன்றி மற்றாரும் செய்த கருமீயா தொன்றி னாலும் கருதிய பிணிகள் நீங்கா உரவிய பந்த நீக்கம் உரைத்தவிந் நீதி போலாம்.

பதவுரை: அரியனே - அருமையான சீடனே!, பரவிய மருந்தை உண்டு - யாவரும் சிறந்தது என்று புகழும் மருந்தினை உண்டு, பத்தியம் செய்வோனுக்கே - அதற்கு ஏற்ற நல்லுணவை மேற்கொள்பவனுக்கே, பிணிகள் நீங்கும்- நோய்கள் அழியும், அன்றி - அல்லாமல், மற்று ஆரும் செய்த கருமம் யாது ஒன்றினாலும் - பிறர் மேற்கொண்ட எச்செயலாலும், கருதிய பிணிகள் நீங்கா - மக்கள் துன்ப மெனக்கருதிய நோய்கள் போகமாட்டா, உரவிய பந்த நீக்கம்-மிக வலிமை வாய்ந்த ஸம்ஸார பந்தத்தின் அழிவும், உரைத்த இ நீதி போல் ஆம் - மேலே கூறிய முறையைப் போல் பிறரால் அழியாது.

விளக்கம்:—“உறுதியான ஸாதன நிறைவும், வேதாந்தக் கேள்வியும் மெய்யுணர்வுக்குக் காரணமாகும். அவற்றைத் தானே முயன்று பெற வேண்டும்” என்பது உவமையால் பெறப்படும் கருத்தாகும்.

இதுவுமது

ஞானநல் விழியால் தன்னால் நற்பொருள் உணர வேண்டும் ஏனையோர் ஞானியைக் கொண் டிப்பொரு ளுணர

வொண்ணாது

ஈனமில் தனது கண்ணால் இந்துவை உணர்வ தன்றி ஏனையா தொன்றி னாலும் இந்துவை உணர லாமோ?

பதவுரை: ஈனம் இல் தனது கண்ணால் இந்துவை உணர்வது அன்றி - குறைவற்ற தன் கண்ணால் சந்திரனைக் காண்பது அல்லாமல், ஏனையாது ஒன்றினாலும் - வேருள யாராலும், இந்துவை உணரல் ஆமோ - திங்களைக் காண முடியுமோ?, (அது போல) தன்னால் - தானாகவே, ஞானம் நல் விழியால் - அறிவாகிய கண்ணால், நற்பொருள் உணர வேண்டும் - உண்மைப் பொருளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும், ஏனை ஓர் ஞானியைக் கொண்டு - மற்றொரு அறிவாளியைக் கொண்டு, இப்பொருள் உணர ஒண்ணாது - இந்த மெய்ப் பொருளை உணர்தல் இயலாது.

விளக்கம்:—சந்திரனைத் தன் கண்களால் கண்டவனே மகிழ்தல் முடியும். வெப்பம் நீங்கி இன்புற முடியும். தன்னினும் வேருள ஒருவன் சந்திரனைக் காண்டலால் அவனுக்கின்பமே தவிர தனக்கு இல்லை; அதுபோல தன்னறிவைக் கொண்டே மெய்ப் பொருளை உணர்தல் வேண்டும். பிறரின் அறிவைக் கொண்டு அதை அறிதல் இயலாது. பிறர் துணை புரியலாம். அறிவைத் தானே தான் பெறவேண்டும். அதனால் தனக்கே பந்தநீக்கம் ஏற்படும்.

இதுவுமது

கருதிய வலித்தை காமம் கன்மமே யாதியாகப் பரவிய பவமாகின்ற பலமுறும் பாசந் தன்னைக் கருதொணாக் கற்பகோடி காலமோ டிடினு மிந்தத் தரணியில் தன்னை யல்லால் தவிர்ப்பதற் கியாவர்வல்லோர்

பதவுரை: கருதிய - யாவரும் இயம்ப இயலாதது என்று எண்ணுகின்ற, அவித்யை காமம் கன்மமே ஆதியாக- அவித்யை ஆசை செயல் முதலியவை காரணமாக ஏற்படும், பரவிய பவம் ஆகின்ற - யாவர் மனத்திலும் பரவியிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிய, பலம் உறும் பாசம் தன்னை - பயனை மிகுதியாகத் தரும் மயக்கக்-கட்டினை, தவிர்ப்பதற்கு-நீக்குவதற்கு, இத்தரணியில் - இந்த பூமியில், கருத ஒணு கற்பகோடி

காலம் ஓடினும் - எண்ணமுடியாத கோடிக்கணக்கான கற்பகாலங்கள் சென்றாலும், தன்னை அல்லால் - தன்னைத் தவிர, வல்லோர் யாவர் - திறமுடையவர் யாவர் இருக்கின்றார்கள்?.

விளக்கம்:—அவித்யையால் ஆசை உண்டாகும். அதனால் செயல் தோன்றும், செயலால் உடல் தோன்றும், உடலெடுத்து வாழ்வதே ஸம்ஸார வாழ்வு. இவை மயக்க உணர்வாகிய அவித்யையால் உண்டாவதால் "பவமாகின்ற பலமுறும் பாசந் தனை" என்றார்.

பாசம் என்பது கயிறு. அது மனிதனைக் கட்டுகிறது. அவித்யை என்பதும் மனிதனைப் பிணிக்கிறது. ஆகையால் அவித்யையையும் அதன் காரியங்களையும் பாசம் என்றார்.

கண்மமேயாதியாக என்ற தொடரில், ஆதி என்ற சொல், பிறப்பு, மூப்பு, மரணம் என்ற பொருள்களைக் காட்டும்.

தன்னைத் தானே உணரவேண்டுமேயன்றிப் பிறர் உணர்தல் இயலாது என்பது கருத்து.

ஜீவனும் பிரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற மெய்யுணர்வே வீடு பேற்றைத் தரும் என்கிறார்.

ஓங்கிய பரசீ வைக்கியம் உணர்ந்திடும் உணர்வால் அன்றிச் சாங்கிய மதத்தி னாலும் சார்ந்திடும் யோகத் தாலும் வீங்கிய கன்மத் தாலும் வேறுபா சனையி னாலும் ஓங்கிய முத்திப் பேற்றை ஒன்றுவ தென்று மில்லை.

பதவுரை: ஓங்கிய - மிகவும் சிறந்த, பர சீவ ஐக்கியம் உணர்ந்திடும் உணர்வால் - "ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே" என்று அறியும் மெய்யுணர்வால், அன்றி - அல்லாமல், சாங்கிய மதத்தாலும்-சாங்கிய மதக் கொள்கையாலும், சார்ந்திடும் யோகத்தாலும் - மனவடக்கத்திற்காக மக்கள் மேற் கொள்ளும் யோகங்களாலும், வீங்கிய கன்மத்தாலும் - மிகப்

பலவான யாகம் முதலிய செயல்களாலும், வேறு உபாசனை யினாலும் - வேற்றுமை உணர்வுடன் செய்யும் உபாசனை களாலும், ஓங்கிய முத்திப் பேற்றை - சிறப்பான வீடு பேற்றை, ஒன்றுவது - அடைவது, என்றும் இல்லை - என்றைக்கும் நேராது.

விளக்கம்:—மெய்யுணர்வாலேயே வீடுபேறு கிட்டும். அம்மெய்யுணர்வும், “ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே” என்று உறுதியாக அறிதல் வடிவாகும். இதை “ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம்” என்பர்.

இங்கு முக்தி என்பது, தான் தானாகவே இருக்கும் நிலை ஆகும். இதனை “ஸ்வரூபாவஸ்திதி” என்று பெரியோர் கூறுவர். இங்கேயே இந்த நிலையை அடைந்து விடலாம். வேறு எங்கோ சென்று அடையத் தக்க நிலையில் இஃது இல்லை.

ஸாங்க்ய தர்சனமும் யோகதர்சனமும் ‘ஆத்மா ஒன்றே’ என்று கூறவில்லை. யாகம் முதலிய நற் செயல்களும், பலவகை உபாசனைகளும், நான் வேறு இறைவன் வேறு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்கின்றன. இவற்றால் உண்டாகும் மோக்ஷம் அழியும்.

வேதங்களில், பல விடங்களில், பேத அறிவால் பிறவிப் பிணியே ஏற்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. உபாஸனையால் அடையும் ப்ரஹ்ம லோகமும் அழியாதது அன்று. அது அபர ப்ரஹ்ம லோகமேயாகும். அங்குச் சென்றவர்கள் திரும்பவும் பிறப்பதில்லை; என்று வ்யாஸர் முதலிய முனிவர்கள் கூறுவார்கள். “ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைந்த உபாஸகர்கள் அங்குள்ள, ஸத்வ குணம் நிறைந்த சான்றோர்களுடன் கூடி, மிக எளிதாக, ஸ்வரூபாவஸ்தியைப் பெற்றவராக ஆகிவிடுவதால், அந்த உபாஸகர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லை” என்பதுதான், வ்யாஸர் போன்றவர்களின் உட்கருத்தாகும்.

மோக்ஷமென்பது அடையப்படுவது ஒன்றன்று. அது, “ப்ராப்த ப்ராப்யம்”. அதாவது; எப்போதும் அடையப்பட்டதாகவே இருந்து கொண்டு, அடையப்படாதது போல் தோன்றி, மாயை விலக்கியதும் அடையப்பட்டது போல் தோன்றும். மாயையை விலக்குவதற்கே. வேதங்களும் உபதேசங்களும் பயன்படும். அவற்றால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உண்டாக்குதல் முடியாது.

மாயை என்பது அறியாமை வடிவாகிய ஒரு சக்தி. அறிவே அறியாமையைப் போக்கவல்லது, எனவே, “அறிவாலேயே மோகமும் ஏற்படும்” என்று உபதேச முறையில் கூறப்படுகிறது.

ஆகையாலேயே ஆசிரியர் “மெய்யுணர்வினாலன்றி வேறு எதனாலும் வீடுபேறு கிட்டாது” என்ற கருத்தை இச்செய்யுளில் விளக்கினார்.

65

ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்ற மெய்யுணர்வாலன்றி, வேறு அறிவினால் வீடுபேறு கிட்டாது என்பதை எடுத்துக் காட்டினால் விளக்குகிறார்.

தன்னுடை வீணைரூபத் தகைமையும் தந்தி யாலே
பன்னிய கானம் செய்யும் பான்மையும் சபையின் கண்ணே
மன்னிய ஜனங்கள் தம்மில் மனமகிழ் மாத்தி ரத்தைத்
துன்னிடச் செய்யும் அன்றித் தோன்றலாந் தன்மை செய்யா.

பதவுரை: தன்னுடை வீணை ரூபத்தகைமையும் - ஒருவனுடை வீணையின் வடிவழகும், தந்தியாலே பன்னிய கானம் செய்யும் பான்மையும் - வீணைத்தந்தியைக் கொண்டு யாவரும் புகழும் இசை பாடும் திறமையும், சபையின் கண்ணே மன்னிய ஜனங்கள் தம்மில் - சபையில் கூடியிருக்கும் மக்களிடையே, மனம் மகிழ்மாத்திரத்தைத் துன்னிடச் செய்யும் - மனமகிழ்வை மட்டும் உண்டாக்கும், அன்றி - அல்லாமல், தோன்றல் ஆம் தன்மை செய்யா - அவனுக்கு அரசனாக விளங்கும் சிறப்பைத் தரமாட்டா.

விளக்கம்:—அரசனை “ராஜா” என்று அழைப்பர். அது காரணப் பெயர். “மக்களை மகிழ்விப்பவன்” என்பது அச்சொல்லின் உறுப்புப் பொருள். ராஜாவைப்போல் வைணிகள் ஒருவன் தன் வீணையின் வடிவழகாலும், தனது இசைபாடும் திறமையாலும் மக்களை மகிழ்விக்கிறான். இந்த முறையைமட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவனுக்கு அரசு புரியும் தன்மை வந்துவிடாது.

அதுபோல,

ஸாங்க்ய யோக நூல்களால் ஏற்படும் அறிவும், கர்மா உபாஸனைகளால் ஏற்படும் அறிவும் மோக்ஷத்தை ஒருவனுக்கு அளிக்கமாட்டா. அவற்றால் புகழ் முதலிய வேறுபயன்கள் ஏற்படலாம். மெய்யுணர்வு வேறு. சாஸ்த்ர உணர்வுவேறு. சாஸ்த்ர உணர்வு, வைணிகனின் செயலால் ஏற்படும் மகிழ்வு போன்றது.

66

இதுவுமது.

ஈதுபோல் உயர்ந்த வாக்கும் இசைந்தசொற் சாதுரியம் ஓதிய நூல்கள் தம்மின் உரைசெயும் சத்திப் பாங்கும் பூதமா வித்தை யுந்தன் போகத்தின் பொருட்டால் அன்றி ஏதமில் முத்திப் பேற்றை இசைவதின் பொருட்டால் அன்றல்.

பதவுரை: உயர்ந்த வாக்கும் - ஒருவனுடைய எளிய மொழிகளும், இசைந்த சொல் சாதுரியம் - அவனுக்குள்ள பேசும் திறமும், ஓதிய நூல்கள் தம்மின் உரை செய்யும் சத்திப்பாங்கும் - பெரியோர் செய்த நூல்களுக்கு விரிவுரை செய்யும் திறமையும், பூதம் மா வித்தையும் - ஐம்பூதங்களைப் பற்றிய நிறைந்த கல்வியும், ஈது போல - வைணிகனின் திறமையான வாசிப்பைப் போல, தன் போகத்தின் பொருட்டு அன்றி - அவனுடைய போகத்திற்காக இருப்பனவே அல்லாமல், ஏதம் இல் முக்தி பேற்றை - குற்றமற்ற வீடு பேற்றினை, இசைவதின் பொருட்டு அன்று - அவனுக்குத் தருவதன் பொருட்டு இல்லை. ஆல், அசைகள்.

விளக்கம்:—சாஸ்த்ரங்களில் திறமை பெற்றிருப்பது, வீணை வாசிப்பதில் திறமை பெற்றிருப்பதைப் போன்றது. அது புகழையும் பொன்னையும் தரும். மோக்ஷத்தைத் தராது. ஆதம் அநுபவ அறிவே மோக்ஷத்தைத் தரும் என்பது கருத்து.

67

ஆத்மாநுபவ அறிவு இல்லையெனில், சாஸ்த்ர நூலறிவு பயன் தராது எனல்.

பரமமாம் தத்து வத்தைப் பார்த்து நன்றுணர்ந்திடாக்கால்
 பரவிய நூல்கள் ஓதல் பலமேதும் இலாத தாகும்
 பரமமாம் தத்துவத்தைப் பார்த்து நன்றுணர்ந்திடுங் கால்
 பரவிய நூல்கள் ஓதல் பலமேதும் இலாத தே காண்.

பதவுரை: பரமம் ஆம் தத்துவத்தை - உண்மைப் பொருளை, நன்று பார்த்து உணர்ந்திடாக்கால் - நன்றாக அறிந்து அநுபவம் பெறாவிடில், பரவிய நூல்கள் ஓதல் பலம் ஏதும் இலாதது ஆகும் - பல நூல்களைப் படித்தறிவ தால் பயன் சிறிதும் இல்லை. பரமம் ஆம் தத்துவத்தை - உண்மைப் பொருளை நன்று பார்த்து உணர்ந்திடுங்கால் - நன்றாக அறிந்து அநுபவம் பெற்று விட்டால், பரவிய நூல்கள் ஓதல்பயன் ஏதும் இலாததே - பல நூல்களைப் படித்தறிவதால் பயன் சிறிதும் இல்லை.

விளக்கம்:—ஆத்மாநுபவம் என்பது, நூல்களை நன்கறிவதால் உண்டாகும். அஃது உண்டாகாவிட்டால், நூல்களைப் படித்தறிவது பயனற்றது. அஃது உண்டான பிறகும் நூல்களைப் படிப்பதன் தேவை இல்லை.

இங்கு தத்துவம் என்பது ப்ரஹ்ம சைதன்யமாகும். அது முக்காலங்களிலும் அழியாதது; எல்லா விதமான, கார்யப்பொருள், காரணப்பொருள் இவற்றினும் மேலானது. ஆகையால் “பரமமாம் தத்துவத்தை” என்றார்.

பயனற்ற நூல்களைப் பயில்வதை விட்டு, நன்மைதரும் ஆத்ம உணர்வைப்பெற முயல வேண்டும் என்கிறார்.

ஆதலான் மனம யக்கம் அடைவதற் கேது வான காதல்செய் சப்த ஜாலக் கானகம் தன்னை விட்டுத் தீதிலாப் பிரம வித்தாம் தேசிகள் தன்பாற் சென்றிங் கேதமில் பிரமம் தன்னை இலங்கவே உணரல் வேண்டும்.

பதவுரை: ஆதலான் - பயனற்ற நூல்கள் நன்மையைத் தர்மாட்டா ஆகையால், மனம் மயக்கம் அடைவதற்கு ஏதுவான - மனத்திற்கு மயக்கம் தரும், காதல் செய் சப்த ஜாலக்கானகம் தன்னை விட்டு - ஆசையை வளர்க்கும் சொற்கூட்டமாகிய காட்டை விட்டு நீங்கி, தீது இலா - தீய செயலை எண்ணியும் பார்க்காத, பிரமவித்தாம் தேசிகள் தன்பால் சென்று - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த குருவினிடம் சென்று, ஏதம் இல் பிரமம்தன்னை - அழிவற்ற உண்மைப் பொருளை, இலங்கவே - ஐயமும் திரிபுமின்றி, உணரல் வேண்டும் - அறியவேண்டும். இங்கு, அசை.

விளக்கம்:—பயனற்ற சாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொள்ளல் சாஸ்த்ர வாஸனை எனப்படும். அது மெய்யறிவைத் தடை செய்யும். புகழையும் பொருளையும் தருவதால் அது ஆசையை வளரச் செய்யும். அதிலிருந்து வெளியேறுவது மிகவும் அரிது. ஆகையால் 'சப்த ஜாலக்கானகம்' என்றார்.

69

மெய் அறிவே அறியாமையை நீக்கும் என்பதை விளக்குதல்.

பரவுமஞ் ஞான மாகும் பாம்பினால் கடிக்கப் பட்டோர்க் கருமையாம் பிரம ஞான மாகிய மருந்தை யன்றி மருவிய மறைகளாலென் மற்றுள நூல்க ளாலென் பரவிய மருந்தி னாலென் பகருமந் திரங்க ளாலென் ?

பதவுரை: பரவும் அஞ்ஞானம் ஆகும் பாம்பினால் கடிக்கப்பட்டோர்க்கு - யாவரும் நீக்க முடியாதது எனக் கூறும் அவித்யையாகிய பாம்பினால் கடியுண்டவர்களுக்கு, அருமையாம் - மிக உயர்ந்ததான, பிரமஞானம் ஆகிய மருந்தை அன்றி - ஆத்ம அறிவாகிய மருந்தே பயன் தரும் அல்லாமல், மருவியமறைகளால் என்? - பல யாகங்களைக் கூறும் வேதங்களால் யாது பயன்?, மற்று உள நூல்களால் என் - மற்றுமுள்ள தர்சனங்களாகிய நூல்களால் யாது பயன்?, பரவிய மருந்தினால் என்? - யாவரும் புகழும் உடல் நோய் தீர்க்கும் மருந்தால் யாது பயன்?, பகரும் மந்திரங்களால்

என் - மந்திரவாதிகள் சொல்லும் பல மந்திரங்களால் யாது பயன் ஏற்படும்?.

விளக்கம்:—எல்லா வகையான துன்பங்களும் அறியாமையாலேயே தோன்றுகின்றன. அறிவே அறியாமையை நீக்கும். மற்றவை அறியாமையை நீக்கா. தன் வீட்டில் ஒருவன் பணப் பையை எங்கோ ஓரிடத்தில் வைத்து மறந்துவிடுகிறான். அதனால் அவன் கவலையும் துன்பமும் அடைகின்றான். வைத்த இடத்தைப் பற்றிய அறிவே அவனுக்கு வந்த இன்னல்களைப் போக்கும். பிற செயல்களால் அவனுக்கு வந்த இன்னல்கள் தீரா. எனவே அறிவைத் தவிர அறியாமையை நீக்கும் திறமுடையது வேறு யாதும் இல்லை.

70

நான் ப்ரஹ்மம் என்ற ஒலியால் மட்டும் வீடுபேறு கிட்டாது. அநுபவ அறிவாலேயே அது கிட்டும் எனல்.

மருந்தினைப் புசித்திடாது மருந்தெனும் வசனத்தாலே பொருந்திய தனது ரோகம் போகுவ தெங்குமுண்டோ திருந்திய பிரம ஞானத் திறமையைச் சேர்ந்திடாது பரிந்து நான் பிரம மென்று பகரலால் பந்தம் போமோ?.

பதவுரை: பொருந்திய தனது ரோகம் - தன்னிடம் வந்துள்ள நோய், மருந்தினைப் புசித்திடாது - மருந்தை உண்ணாமல், மருந்து எனும் வசனத்தாலே - மருந்து என்ற சொல்லாலே, போகுவது - அழிவது, எங்கும் உண்டோ - எங்காவது உண்டோ? இல்லை. (அதுபோல்) திருந்திய - உறுதியான, பிரம ஞானத் திறமையை - ஆத்மாநுபவ அறிவை, சேர்ந்திடாது - அடையாமல், பரிந்து - அபிமானம் கொண்டு, நான் பிரமம் என்று பகரலால் - நானே ப்ரஹ்மம் என்று கூறுவதால், பந்தம் போமோ - ஸம்ஸாரப் பிணி அழியுமோ? அழியாது.

71

இதுவுமது.

திருசிய நாசந்தன்னைத் திறமுறச் செய்திடாமல் பிரமமாம் ஆந்மருபம் பிறங்கவே உணர்ந்திடாமல்

பரமமே நானென் றேதும் பகரல் மாத்திரமேயான உரையினுற் பிரமமாக ஒன்றிடு முக்தி உண்டோ?.

பதவுரை: திருசிய நாசம் தன்னை - காணப்படும் பொருள்களின் அழிவை, திறம் உறச்செய்திடாமல்- உறுதியாக மனத்தில் கொள்ளாமலும், பிரமம் ஆம் ஆந்ம ரூபம் - ப்ரஹ்மமே ஆத்ம் வடிவாக உள்ளது என்பதை, பிறங்கவே உணர்ந்திடாமல்- அநுபவவழியில் அறியாமலும், பரமமே நான் என்று ஒதும் - "ப்ரஹ்மமே நான்" என்று கூறும், பகரல் மாத்திரமே ஆன உரையினால் - சொல்லள வாகவே உள்ள மொழியினால், பிரமமாக ஒன்றிடும் முத்தி உண்டோ-ப்ரஹ்ம வடிவு நிலையாகிய வீடுபேறு உண்டோ?, இல்லை.

விளக்கம்:—திருசிய நாசம் செய்தலாவது, ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எல்லாப் பொருள்களையும், ஆத்மாவில் அடக்கிவிடுதல். அதாவது இந்த எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே என உறுதி கொள்ளலாகும்.

ஆன்மரூபம் பிறங்க உணர்தலாவது: "ஆத்மா ஸ்ஜாதீயம் முதலிய மூவகையான வேறுபாடுகளும் இல்லாதது; எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அதிஷ்டானமாக இருப்பது; தன்னொளி கொண்டது; ஆநந்த வடிவாக உள்ளது; இரண்டற்றது" என்பவற்றை அநுபவ வாயிலாக அறிதலாகும்.

இவ்வாறில்லாமல் நான் ப்ரஹ்மம் என்ற வெறும் சொல்லால் மட்டும் வீடுபேறு கிட்டாது என்பது கருத்து.

மேலே கூறிய கருத்தை ஓர் உவமையால் விளக்குகிறார்.

வீரராம் பகையோர் தம்மை வென்றிடா தகில மான பாரினுள் பாக்கியத்தைப் பாங்குறப் பற்றி டாதிங் காரும் நான் அரசு னென்றே அறைந்திடும் வசனத் தாலே தீரனும் அசர னுகித் திகழயோக் கியனே? சொல்வாய்.

பதவுரை: வீரர் ஆம் பகையோர். தம்மை - வீரர் களான பகைவர்களை, வென்றிடாது - வெற்றி கொள்ளாமலும், அகிலமான பாரியுள் பாக்கியத்தை-எல்லா பூமியையும் ஆட்சி புரியும் சிறப்பை, பாங்கு உற பற்றிடாது - செம்மையாக மேற் கொள்ளாமலும், இங்கு - இவ்வுலகில் ஆரும் - எந்த மனிதனும், நான் அரசன் என்றே அறைந்திடும் வசநத்தாலே - "நான் அரசன்" என்று கூறிக் கொள்ளும் மொழியால், தீரன் ஆம் அரசன் ஆகி - மன உறுதிபடைத்த அரசனாகி, திகழ். யோக்கியனே சொல்வாய் - விளங்குவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவனே நீயே கூறு.

விளக்கம்:—நான் அரசன் என்ற சொல்லினால் மட்டும் பயனில்லை. அதுபோல நான் ப்ரஹ்மம் என்ற சொல்லினால் மட்டும் பயனில்லை. பகைவரை அழித்தலும், எல்லா பூமியையும் ஆளுதலும், எவ்வாறு அரசனாயிருப்பதற்குக் காரணமோ அவ்வாறு, தான் ப்ரஹ்மவடிவாக இருப்பதற்கு, எல்லா அநாத்மப் பொருள்களையும், ஆத்மாவில் லயம் செய்தலும் ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவு கொள்ளலுமே காரணங்களாகும்.

வீடு பேற்றிற்கு சொல் மட்டும் காரணமன்று. மெய்யறிவே காரணம். ஆகையால் அம்மெய்யறிவை முயன்று பெறல் வேண்டுமென்று விளக்கமாக உவமை காட்டிக் கூறுகிறார்.

தரணியுள் தனத்தைச் சேரத் தகைமை சேர்
ஆப்தனின் சொல்
தரணியைப் பிளத்தல் அந்தத் தனத்தின் மேல்
சிலையைத் தள்ளல்
மருவியே எடுத்தலிந்த வாரெலாம் யாதுமின்றி
விரிவுறு வாக்கால் தானே வெளியுற அதுதான் வாரா.

பதவுரை: தரணியுள் தனத்தைச் சேர-பூமியினுள்ளே இருக்கும் புதயலை ஒருவன் அடைய, தகைமை சேர் ஆப்தனின் சொல் - அதை நன்கறிந்த நண்பனின் சொல்லைக்

கேட்டபின், தரணியைப் பிளத்தல்-பூமியைத் தோண்டுதல், அந்தத் தனத்தின் மேல் சிலையைத் தள்ளல் - அந்தப் புதையலின் மேலுள்ள கற்பாறையை அகற்றல், மருவியே - முதலிய செயல்களைப் புரிந்து, எடுத்தல் - அப்புதையலை எடுத்தல் வேண்டும். இந்த ஆறு எலாம் யாதும் இன்றி - இவ்வாறெல்லாம் சிறிதும் செய்யாமல் இருந்தால், விரிவு உறு வாக்கால் - புதையல் புதையல் என்று அடிக்கடி சொல்லுவதால், அது தானே வெளி உற வாரா - அப்புதையல் தாளுகவே வெளியில் வராது.

விளக்கம்:—வாராது என்பது, வாரா என விகாரப்பட்டது. புதையல் இருப்பதைப் பலகாரணங்களால், நன்கறிந்தவனாக நண்பன் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை விளக்க "தகைமை சேர் ஆப்தன்" என்றார்.

உவமையைப் பொருத்திக் காட்டுகிறார்.

ஈதுபோல் பிரம வித்தின் இடத்தினல் சிரவணத்தோடு ஏதமில் மனனம் தியானம் ஏகமாம் சமாதி ஞானம் ஈதெலாம் அன்றி மாயை இருளினால் மறைக்கப் பட்ட கோதிலாத் தன்சொ ரூபம் குதர்க்கமே கொண்டு மேவார்.

பதவுரை: ஈதுபோல் - இவ்வாறே, பிரம வித்தின் இடத்தில் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த குருவினிடம், நல் சிரவணத்தோடு - நன்றாகக் கேட்டறிந்து அதனுடன், ஏதம் இல் மனனம் தியானம் ஏகம் ஆம் சமாதி ஞானம் - மாசற்ற விசாரம், ஸவிகல்ப ஸமாதி, ஒன்றாக விளங்கும் நிர்விகல்ப ஸமாதி-பகுத்தறிவு, ஈது எலாம் அன்றி - ஆகிய இவற்றை எல்லாம் மேற்கொள்ளாமல், குதர்க்கமே கொண்டு - நேர்மையில்லாத தர்க்க வாதங்களையே மேற்கொண்டு, மாயை இருளினால் மறைக்கப்பட்ட - மாயையாகிய இருட்டால் மறைந்துள்ள, கோது இலா தன் சொரூபம் - மாசற்ற தன் உண்மை வடிவை, மேவார் - வீடு - பேற்றை விரும்புவோர் அடையமாட்டார்கள்.

விளக்கம்:—பூமியில் மறைந்திருக்கும் புதையலை ஒருவன் பெற வேண்டுமானால், முதலில் அவன் அப்புதையலைப் பற்றி நல்ல நண்பன் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அல்லது வேறு எம்முறையாலோ புதையல் அங்குள்ளது என்பதை அறிதல் வேண்டும். பிறகு அதை எடுக்க, பூமியைத் தோண்டுதல், மறைப்புக்கலை அகற்றல் முதலிய செயல்களைப் புரிதல் வேண்டும். பிறகு புதையலை அடையலாம்.

இவ்வாறின்றி, புதையல் என்ற வெறும் சொல்லினால் மட்டும் புதையல் கிட்டாது. அதுபோல், மாயையால் மறைபட்ட ஆத்ம வடிவை ஒருவன் பெற வேண்டுமானால், முதலில் ஆத்மாவைப்பற்றி நன்கறிந்த குருவினிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டறிதல் வேண்டும். பிறகு தான் கேட்டறிந்தது தவறில்லாததா? என்று யுத்திகளால் அதைப்பற்றி ஆராய்தல் வேண்டும். பிறகு ஸவிகல்ப ஸமாதியை மேற்கொண்டு, அதன் பயனாக நிர்விகல்பஸமாதியையும் மேற்கொண்டு, குரு சொன்ன உண்மையை அனுபவித்தறிதல் வேண்டும். இவ்வாறின்றி “நான் ப்ரஹ்மம்” என்ற சொல்லினால் மட்டும் ஆத்ம வடிவநிலை கிட்டாது.

மேலும் ஆத்ம வடிவம் பொருத்தமற்ற யுக்தி வாதங்களால் அடையமுடியாதது. வேதம் ஆத்மாவை உணர்த்துவதன் பொருட்டுப் பல யுக்தி வாதங்களைக் கையாளுகிறது. தர்க்க வாதங்கள் யாவுமே பயனற்றவையல்ல. வேதக் கொள்கைக்கு மாறுபட்ட தர்க்கங்களே பயனற்றவை. அவை ஆத்மவடிவை நன்கு தெரிவிப்பனவல்ல. ஆகையால் ஆசிரியர் “தன் சொரூபம் குதர்க்கமே கொண்டு மேவார்” என்றார்.

75

வீடுபேற்றிற்குத் தன் முயற்சி வேண்டும் என்ற கருத்தை முடிவாகத் கூறுகிறார்.

ஆதலால் விவேகி யாரோர் அணைத்துபா யத்தினாலும் தீதிலாத் தற்சொ ரூபம் தெரிந்துபந் தம்வி டுக்க நீதியாய்த் தாங்கள் தாமே நித்தமும் முயல வேண்டும் ஓதுரோ காதி நீக்கம் முயன்றிடு நீதி யேபோல்.

பதவுரை: ஆதலால் - இக்காரணங்களால், ஓதுரோகாதி நீக்கம் - தமக்கு வந்த நோய் நீங்குவதற்காக,

முயன்றிடும் நீதியே போல் - ஒவ்வொருவரும் தாமே முயல்
கின்ற முறையைப் போல, விவேகி ஆனோர் - நல்லறிவு-
படைத்தவர்கள், அனைத்து உபாயத்தினாலும் - எல்லா வகை
யான வழிகளாலும், தீது இலா தன் சொருபம் - மாசற்ற
தன் உண்மை வடிவினை; தெரிந்து - நன்றாக அறிந்து,
பந்தம் விடுக்க - பிறவி நோயைப் போக்க, நீதியாய் - முறை
யாக, நித்தமும் - எப்போதும், தாங்கள் தாமே முயல்
வேண்டும் - தாங்களே முயற்சியை மேற் கொள்ளல்
வேண்டும்.

விளக்கம்:—“ஒருவனது பிறவி நேரையை மற்றவன் போக்குதல்
முடியாது; வீடுபேற்றை விரும்புவோன், நான்கு ஸாதனங்களையும்
பெற்று குருவையடைந்து வினவி, அவர் கூறியவற்றைச் செய்து,
அதை அடைதல் வேண்டும்; வெறுமையான சொற்களால் வீடு
பேறு கிட்டாது. ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் வீடுபேற்றினை
அடைவதற்காகத் தன் முயற்சியை மேற் கொள்ளல் வேண்டும்”
என்பது கீழே வந்த ஐந்து செய்யுட்களின் திரண்ட கருத்து.

76

மாணவனின் வினாக்களைப் பாராட்டுதல்.

பாத்திரனான மைந்தா ! பகர்ந்திடு நின் வினாவல்
சாத்திர ஞானி கட்டுச் சம்மத மாகி மேலாய்
சூத்திரம் ஒத்த தாகிச் சூக்குமப் பொருளு டைத்தாய்க்
காத்திரம் ஈடா முழுட்சு கருதிடத் தக்கதாகும்.

பதவுரை:—பாத்திரன் ஆன மைந்தா - நல்ல தகுதிகள்
வாய்ந்த மைந்தனே ! பகர்ந்திடும் நின்வினாவல் - நீ கேட்ட
வினா, சாத்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாகி - பலநூல்களைக்
கற்றறிந்த அறிவாளிகள் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதாகியும்,
மேலாய் - சிறப்புற்றதாகியும், சூத்திரம் ஒத்ததாகி -
ஸூத்ரம் போல் சில எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகியும்,
சூக்குமம் பொருள் உடைத்தாய் - நுட்பமான பொருளைக்
கொண்டதாகியும் இருந்து, காத்திரம் ஈடா - மறு பிறவி

இல்லாத, முழுட்சு கருதிடத்தக்கதாகும் - வீடுபேற்றை விரும்புவோனால் உயர்வாக எண்ணத்தகுந்தது ஆகும்.

விளக்கம்:—சில எழுத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு, பலபொருள் களை விளக்குவது, ஸூத்ரம் எனப்படும். அது நுட்பமானதும் உறுதியானதும் ஆகிய பொருளை விளக்கும். அது போல மாணவனின் வினா உள்ளது. ஆகையால் “சூத்திரம் ஒத்ததாகி” என்றார்.

இங்கு மாணவன் 57 ஆம் செய்யுளில் வினவிய வினாக்கள், எல்லா முழுட்சுக்களும், விடை தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய வினாக்கள். ஆதலால் “முழுட்சு கருதிடத்தக்கதாகும்” என்றார்.

இந்த வினாக்களின் விடைகளை நன்கறிவதால் மறுபிறவி நேராதது. ஆகையால் “சூத்திரம் எடா” என்றார்.

நூலறிவற்ற சாதாரண மனிதனுக்கு இவ்வாறு வினவத் தெரியாது. பலநூல்களை அறிந்தவர்களாலேயே இவ்வாறு வினவ தல் முடியும். ஆகையால் “சூத்திர ஞானிகளுக்குச் சம்மதமாய்” என்றார்.

இவ்வாறு வினவியதால் மாணவனுக்கு வேண்டிய தகுதிகள் அவனிடம் திரம்பியுள்ளன என்பதை “பாத்திரமான மைந்தா” என்ற தொடரால் விளக்கினார்.

77

ஆசிரியரின் பாராட்டுதலைக் கேட்டு மகிழ்வுற்ற மாணவனை ஆசிரியர், நன்கு கவனித்துக் கேட்கும்படி கூறுகிறார்.

புரிந்தவின் வினவலுக்குப் பொருந்திய உத்தரத்தை புரிந்துநாம் இன்றுனக்குப் பகருவம் பவபந் தத்தால் வருந்திய நீயி வற்றை மனத்தினே சாக்கி ரத்தோ டிருந்துகேள் இவற்றால் பந்த மீதுதான் உடனே நீங்கும்.

பதவுரை: புரிந்த இ வினவலுக்கு - நீ வினவிய இந்த வினாக்களுக்கு, பொருந்திய உத்தரத்தை - பொருத்தமான விடையை, நாம் புரிந்து - நாம் அன்புக் கொண்டு, இன்று உனக்குப் பகருவம் - இப்போது உனக்குச் சொல்வோம்,

பவபந்தத்தால் வருந்திய நீ - ஸம்ஸாரத் துன்பத்தால் வருந்திய நீ, மனத்தின் ஏகாக்கிரத்தோடு இருந்து - ஒரே நிலை கொண்ட மனத்தோடு இருந்து, இவற்றைக்கேள் - நான் கூறுபவற்றைக்கேள், இவற்றால் - யான் கூறும் உண்மைகளால், ஈதுபந்தம் உடனே நீங்கும் - இந்தப் பிறவி நோய் உடனே அழியும். தான் அசை.

விளக்கம்:—பந்தமாவது: நான் செய்பவன், நான் அனுபவிப்பவன், என்ற எண்ணங்களால் ஏற்படும், பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை நோய் முதலிய துன்பங்களாகும்.

78, 79, 80.

இப்போது ஆசிரியர் மூன்று செய்யுட்களால் முன்பு மாணவன் வினவிய “எவ்விதம் ஈது இறக்கும்” என்ற நான்காம் வினாவிற்கு விடையளிக்கிறார்.

புத்திமாறான மைந்தா பூரண முத்தி சேர
 நித்தமில் லாத தான நிகிலமாம் பொருள்க ணின்று
 மெத்தவும் விரதி தன்னை மேவுதல் முன்னர் ஏது.
 சித்தமார் சாந்தி தாந்தி திதிட்சையும் பின்னர் ஏது.

பின்புதன் கன்மம் யாவும் பேணியே துறப்ப தேது
 பின்புவே தாந்த வர்த்தம் பிறங்கவே கேட்ட லேது
 பின்புதான் கேட்ட வர்த்தம் பிரித்துணர் மனன மேது
 பின்பிடை விடாமல் என்றும் பேணிய தியான மேது.

சத்திய நிர்விகற்பச் சமாதியால் அமைவதான
 வத்துவின் சாட்சாத் கார வலியினால் பரமானந்த
 முத்தியை இவ்விடத்தே முமுட்சுதான் பெற்று நிற்பன்
 உத்தம முத்தி சேரும் ஒழுங்கிதே உண்மை ஈதே.

பதவுரை: புத்திமாறான மைந்தா - நூலறிவு பெற்ற குழந்தாய்!, பூரணம் முத்தி சேர - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்ம

வடிவநிலையை அடைய, நித்தம் இல்லாதது ஆன - அழிவ
தான, நிகிலம் ஆம் பொருள்கள் நின்று - எல்லா உலகப்
பொருள்களில் இருந்தும், விரதி தன்னை-அவா இன்மையை,
மெத்தவும் மேவுதல் - மிக அதிகமாக மேற்கொள்ளுதல்,
முன்னர் ஏது - முதலாவது காரணமாகும். பின்னர் -
பிறகு, சித்தம் ஆர் சாந்தி, தாந்தி, திதிட்சையும்-மனத்தைப்
பற்றி நிற்கும் சாந்தி, தாந்தி, திதிட்சை, ஆகிய இவைகள்
காரணமாகும்.

பின்பு - பிறகு, தன்கன்மம் யாவும் பேணியே துறப்
பது ஏது - தனக்குரிய செயல்களைப் புரிந்தபின், அவற்றைத்
துறப்பது காரணமாகும், பின்பு வேதாந்த அர்த்தம்
பிறங்கவே கேட்டல் ஏது - பிறகு வேதாந்த வாக்யங்களின்
பொருளை நன்கு விளக்கமாகக் கேட்பது அதற்குக் காரண
மாகும், பின்புதான் கேட்ட அர்த்தம் பிரித்து உணர்
மனனம் ஏது - பிறகு தான் கேட்ட பொருளைப் பிரித்து
அறியும் சிந்தனை அதற்குக் காரணம். பின்பு இடைவிடா
மல் என்றும் பேணிய தியானம் ஏது - பிறகு இடைவிடாமல்
அப்பொருளை தியானம் செய்வது அதற்குக் காரணமாகும்.

(பிறகு) சத்தியம் நிர்விகல்பம் சமாதியால் - உண்
மையை அறிவிக்கும் நிர்விகல்பஸமாதியால், அமைவது
ஆன - ஏற்படுகின்ற, வத்துவின் சாட்சாத்காரவலி
யினால் - ஆத்மாவின் அநுபவ வலிமையால், இவ்விடத்தே -
இந்த உலகத்திலேயே, முமுட்சு - வீடு பெற விரும்புவோன்,
பரமானந்த முத்தியைப் பெற்று நிற்பன் - மேலான இன்ப
வடிவான முத்தியை அடைவான். உத்தம முத்தி சேரும்
ஒழுங்கு இதே - சிறந்த வீடு பெறும் நல்வழி இதுவேயாகும்,
ஈதே உண்மை - இதுவே உண்மையுமாகும். தான், அசை.

விளக்கம்:—இங்கு ஆசிரியர், மாணவன் கேட்ட வினாக்களுள்,
முதல் மூன்று வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்கவில்லை. நான்காம்
வினாவுக்கு விடையளிக்கத் தொடங்குகிறார். இதற்கு யாது காரணம்
எனில்,

முதல் மூன்று வினாக்களும் ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றியவை. நான்காம்வினா "அதை அழிப்பதெப்படி" என்ற கருத்தைக் கொண்டது. அதற்குத் தான் முதலில் விடை கூற வேண்டும்.

வீடு தீயால் வெந்து கொண்டிருக்கும் போது முதலில் அதை அணைக்கும் முயற்சியைத்தான் மேற்கொள்ளவேண்டும். தீ எப்படி வந்தது? அது எவ்வாறு நிலையாக இருக்கும் என்பன போன்ற ஆராய்வில் ஈடுபடல் அறிவினர்க்கு அழகன்று.

அதுபோல பந்தம் என்பது யாது? அது எப்படி வந்தது? என்ற ஆராய்வில் ஈடுபடல் தகுதியன்று. அது நம்மிடம் இருப்பது தெரிகிறது. அதைப் போக்க முதலில் முயலல் வேண்டும் என்பது ஆசிரியரின் விருப்பம். ஆகையால் அவர் நான்காம் வினாவிற்கு முதலில் விடையளிக்கிறார், மற்ற வினாக்களுக்குரிய விடைகளைப் பிறகு அறிவிக்கலாம் என்பது ஆசிரியரின் எண்ணம்.

எவ்விதம் ஈது இறக்கும்? என்பது 57 ஆம் பாட்டில் உள்ள மாணவன் வினா. இதற்கு இவ்வாறு செய்தால் இது இறக்கும் என்று விடைகூறல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி "இவை வீடு பேற்றிற்குக் காரணம், இவற்றை மேற்கொள்ளல் நன்று என ஆசிரியர் கூறுகிறார். இது பொருந்தும் முறை எங்ஙனம் எனில்,

வீடு பேறு என்பதும் பந்த நாசம் என்பதும் ஒன்றே. பந்தம் அழிந்தால் ஆத்மவடிவநிலையாகிய வீடு தானே விளங்கும். பந்தம் அழிந்தபின் அதை அறியவோ விளக்கவோ வேறு சாதனங்கள் வேண்டாம். வீட்டை அடைவது என்ற சொல் உபசார வழக்கு. வீடாகவே இருத்தல் என்பது தான் அத்தொடரின் உண்மைப் பொருள். எனவே வீடு பேற்றிற்குரிய காரணங்களாகச் சொல்லப் படுபவை, பந்த நாசத்திற்குரிய காரணங்களே. ஆகையால் இவ்வாறு விடைகூறும் முறை பொருந்தும்.

இங்கு வந்துள்ள முன்பு, பின்பு என்ற சொற்கள், கால வேறு பாட்டினை உணர்த்த வரவில்லை. எல்லா ஸாதனங்களும் சேர்ந்திருந்தே பந்த நாசத்தைச் செய்கின்றன என்று அறிதல் வேண்டும்.

அச்சாதனங்களாவன; வைராக்யம், சாந்தி, தாந்தி, திதிட்சை, ஸந்யாஸம், ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம், நிர்விகல்ப ஸமாதி, ஸாக்ஷாத்காரம் என்பன. இம்மூன்று செய்யுட்களிலும் கூறப்பட்டன.

அவற்றுள்,

வைராக்யம் - ஆசையில்லாமை, சாந்தி - மனவடக்கம், தாந்தி - வெளிப் பொறிகளின் அடக்கம், திதிட்சை - பொறுமை, ஸந்யாஸம் - எல்லாச் செயல்களையும் மனத்தூய்மையின் பொருட்டுச் செய்து பிறகு துறத்தல், ச்ரவணம் - ஆசிரியரிடம் உண்மைப் பொருளைக் கேட்டல், மனனம் - கேட்டவற்றை யுத்திகளுடன் சிந்தனை செய்தல், நிதித்யாஸநம் - ஆத்மாவை வடிவமுடையதாக் தியானித்தல், ஸாக்ஷாத்காரம் - நிர்விகல்பஸமாதியில் ஏற்படும் அநுபவம்.

“நற்செயல்களைப் பயனை விரும்பாமல் செய்தால் அவை நிஷ்காம்யச் செயல்கள் எனப்படும். அவற்றால், அவற்றிற்குரிய பயன் உண்டாகாது. அவை மனத்தூய்மையைத் தரும்; மனத்தூய்மை பெற்ற அறிஞன் அந்தச் செயல்களை விடுவான்.” என்ற கருத்தை விளக்க 79 ஆம் செய்யுளில்” “கன்மம் யாவும் பேணியே துறப்பது” என்றார். ச்ரவணத்தால் கடவுள் இல்லை என்ற எண்ணம் அழியும். மனனத்தால் கடவுளைப் பற்றிய ஐயம் நீங்கும். நிதித்யாஸநத்தால் கடவுளைப் பற்றிய விபரீத உணர்வு நீங்கும்.

81

‘மெய்யுணர்விற்கு, ஆத்ம அநாத்மப் பொருள்களின் பகுத்தறிவு வேண்டும். எனவே, அதைக் கூறுகிறேன் கேள்!’ என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இது மாணவனின் ஏழாம் வினாவிற்குரிய விடையாகும். இதனைக் கூறுவதால் ஐந்து ஆறு ஆகிய வினாக்களுக்குரிய விடையும் கிடைத்துவிடும்.

விரிவுறும் ஆந்மா நான்ம விவேகம் யாதுறுதி யாக வரியனே இன்று நின்னால அறிந்திடத் தக்க தத்தை உரைசெயக் கேட்டு நன்றாய் உளத்தினுள் தரி அவற்றில் புரைய நான்மாமை முன்னம் புகலுவாம் பொருந்திக்
கேளாய்.

பதவுரை: விரிவுறும் ஆந்மா - எங்கும் நிறைந்த ஆந்மாவையும், அநாந்ம - ஆத்மாவல்லாத பொருளையும், விவேகம் யாது - பிரித்து அறியும் அறிவு யாதோ, (அது) வரியனே - சிறந்தவனே!, நின்னால் இன்று உறுதியாக அறிந்திடத் தக்கது - உன்னால் இப்போது நன்றாக அறிந்து கொள்ளத் தக்கதாகும்.

அத்தை உரை செய்கேட்டு - அதனை நான் மொழிய நீ கேட்டு, உளத்தினுள் நன்றாய் தரி - மனத்தில் நன்கு பதியவைத்துக் கொள், அவற்றில்-அந்த ஆத்மா அநாத்மா இவற்றில், புரை அநாந்மாவை - அழியும் ஆத்மாவல்லாத பொருளைப்பற்றி, முன்னம் புகலுவாம்-முதலில் சொல்வோம், பொருந்தி கேள் - கவனமாகக் கேட்பாயாக.

3. அநாத்மவியல்

ஆத்மா நுட்பமானது. அநாத்மா பருமனுள்ளது. அநாத்மாவின் துணை கொண்டு ஆத்மாவை அறிதல் வேண்டும். எனவே அநாத்மப் பொருளை 145-ம் செய்யுள் வரை ஆசிரியர் விரிவாகக் கூறுகிறார். அவற்றுள்ளும் இந்தப் பருவுடல் யாவரும் அறிந்த அநாத்மப் பொருள். ஆகையால் இதனைப்பற்றிய செய்திகளை முதலில் விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

இந்த 64 செய்யுள்களும் அநாத்மவியல் என்ற தலைப்பில் வந்துள்ளன.

பருவுடலின் இயல்பு

மச்சைமே தசு வெலும்பு மாமிச முதிரம் சர்மம்
இச்சைசெய் சுக்கிலம்மிவ் வேழுதா துக்க ஞற்றிவ்
வுச்சமாம் சிரசு பாதம் ஊருகை முதுகு மார்பென்
றிச்சட வங்கோ பாங்கம் யாவையும் இசைந்த தாகி.

பதவுரை:—(இந்த வுடல்) மச்சை மேதசு எலும்பு மாமிசம் உதிரம் சர்மம்-கொழுப்பு, இளங்கொழுப்பு, எலும்பு, சதை, குருதி, தோல், ஆகியவைகளும், இச்சை செய் சுக்கிலம் - காமத்தால் உண்டாகும் வீர்யமும், இ ஏழு தாதுக்கள் உற்று-ஆகிய இந்த அடிப்படையான பொருள்களோடு பொருந்தி, இ உச்சம் ஆம் சிரசு, பாதம், ஊரு, கை, முதுகு, மார்பு என்று இச்சட அங்கம் - மேலே இருக்கும் இந்தத் தலைகால், தொடை, கை, முதுகு, மார்பு என்ற இந்த ஜடமான அங்கங்களோடும், உபாங்கம் யாவையும் - குதிகால், முழங்கால், இடுப்பு முதலிய எல்லாத் துணை அங்கங்களோடும், இசைந்தது ஆகி (உள்ளது) - பொருந்தியுள்ளது.

விளக்கம்:—நாம் உண்ட உணவுப் பொருள் உடலினுள் சென்று மாறுபடுகின்றன. அவை மூவகையாக மாறுபடுகின்றன. அவற்றிற்கு முறையே ஸ்தூலபரிணாமம், மத்யமபரிணாமம், ஸூக்ஷ்மபரிணாமம் என்று பெயர்.

நாம் உண்ட நெய் எண்ணெய் முதலியவற்றின் மத்யம பரிணாமம் கொழுப்பு ஆகும். எலும்பின் முதல்நிலை மேதசு எனப்படும், இளங்கொழுப்பாகும். அவற்றின் ஸ்தூல பரிணாமம் எலும்பாகும்.

நாம் உண்ட உணவின் மத்யம பரிணாமம் சதையாகும் நாம் உண்ட நீரின், மத்யம பரிணாமம் குருதியாகும். தோல், சுக்லம், ஆகியவைகளும், அன்னத்தின், ஸ்தூல பரிணாமங்களேயாகும். இவற்றிற்கு ஏழு தாதுக்கள் என்று பெயர்.

இதுவுமது.

இயானென தென்ன வெங்கும் யாவரும் அறிவதாகி
ஈனமாம் மோக மெல்லாம் இருப்பதற்கிடமேயான
ஊனமாம் இவ்வுடம்பே ஒன்றிய தூல தேகம்
ஆனதென் றுரைப்பர் மைந்தா அகிலமும் அறிந்த
மேலோர்.

பதவுரை:—மைந்தா! - புதல்வனே!, அகிலமும் அறிந்த மேலோர் - எல்லா நூல்களையும் அறிந்த பெரியோர்கள்,

யான் எனது என்ன - யான் என்றும் எனது என்றும், எங்கும் யாவரும் அறிவதாகி - எல்லா இடங்களிலும் யாவராலும் அறியப்படுவதாகி விளங்கும், ஈனம் ஆம் மோகம் எல்லாம் - மிகவும் இழிந்த செருக்குகள் யாவும், இருப்பதற்கு இடமே ஆன ஊனம் ஆம் இவ்வுடம்பே - தங்கியிருக்கும் இடமான நிறைவில்லாத இந்த உடலே, ஒன்றியதூல தேகம் ஆனது - உயிரோடு பொருந்தி இருக்கும் இந்தப் பருவுடலாகும், என்று உரைப்பர் - கூறு வார்கள்.

விளக்கம்:—“பருவுடல் ஏழுதாதுக்களும் பல அவயவங்களும் கொண்டது; நான் எனது என்ற அகங்கார மமகாரங்களுக்கு இடமாய் உள்ளது; ஆகையால், இது பலபொருள்கள் சேர்ந்த ஒரு தொகுதி; அதனாலேயே அழியும் இயல்புள்ளது; தனக்கு என்று இராதது; பிறருக்காகவே உள்ளது; ஆகையால் இது ஆத்மா அன்று” என்ற கருத்துக்கள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பருவுடலின் தோற்றத்தைக் கூறுகிறார்.

சுத்திய வான மாதி சூக்கும்ப் பஞ்ச பூதம்
புத்திர ஒன்றி லொன்று புகுந்துபஞ்ச சீக ரித்து
மெத்தவும் தூல மாகி மேவிய தூல வாக்கைக்கு
ஒத்தகாரணமதாக ஒன்றிடும் மற்றும் கேளாய்.

பதவுரை: புத்திர-புதல்வனே!, சுத்திய வானம் ஆதி-எல்லாப் பொருள்களையும் சூழ்ந்துள்ள வானம் முதலிய, பஞ்ச தூக்கும் பூதம் - ஐந்து நுட்பமான பூதங்களும், ஒன்றில் ஒன்று புகுந்து பஞ்சீகரித்து - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பஞ்சீகரணமாகி, மெத்தவும் தூலம் ஆகி - மிகவும் பருமனாகி, மேவிய தூல ஆக்கைக்கு - நாம் அடைந்துள்ள பருவுடலுக்கு, ஒத்த காரணமாக ஒன்றிடும் - பொருத்தமான காரணமாகி விளங்கும், மற்றும் கேளாய் - மேலும் கேள்.

விளக்கம்:—வான், வளி, தீ, நீர், பூமி ஆகியவை ஐந்து பூதங்களாகும். இவை ஆத்மாவின் டமிருந்து வரிசையாகத் தோன்றின,

இவை தோன்றும் போது மிக நுட்பமாக இருந்தன. பிறபூதங்களுடன் இவை சேரவில்லை. அப்போது இவற்றிற்குப் பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத பூதங்கள் என்று பெயர்.

பிறகு இப் பூதங்கள் ஒன்றோடு மற்றொன்று பஞ்சீகரண முறையில் கலந்து பருமனாயின. அவற்றிலிருந்து பருவுடல் தோன்றியது.

பஞ்சீகரணம் என்பதற்கு ஐந்தாக்கல் என்பது பொருள். ஒவ்வொரு பூதத்திலும் முதல்பாதி அப்படியே இருக்கும். மற்றொரு பாதியை நான்கு பாகமாக்கி, ஒவ்வொரு பாகத்தையும் பிற பூதங்களுடன் சேர்த்தால் இந்தப் பஞ்சீகரணச் செயல் நிறைவேறிவிடும்.

உதாரணமாக பூமி என்ற பூதத்தில் அரைபாகம் பூமியே. மீதமுள்ள அரைபாகம், நீர் தீ, வளி, வானம் என்பவற்றின் அரைக்கால் பாகக் கூட்டுப் பொருளாகும்.

இவ்வாறு பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்ட பிறகே ஒவ்வொரு பூதமும் பருமனையடையும். அப்பூதங்களிலிருந்து ஏற்றபடி எல்லா உலகங்களும் தோன்றின. பருவுடலும் தோன்றிற்று.

சில விடங்களில் தீரிவ்ருத்தகரணம் (முன்றக்கல் முறை) கூறப்பட்டுள்ளது. அங்கு தீ, நீர், பூமி ஆகிய பூதங்கள் மூன்று மட்டுமே கொள்ளப்படும்.

எங்ஙனமாயினும் பூதங்களின் கலப்பே பருப்பொருள்களுக்குக் காரணம் என்றுரை வேண்டும்.

ஐந்து பூதங்களுக்குரிய குணங்களையும் அவற்றால் பந்தம் ஏற்படுவதையும் கூறுகிறார்.

மருவிய பஞ்ச பூத மாத்திரை ஐந்து மெங்கும்
புரிவிசெய் சத்த மாதிப் புலன்களாய்ச் சீவருக்குக்
கருதிய ஈகம ளிக்கக் காரணம் போலத் தோன்றும்
பரவிய அவைகள் தம்மைப் பற்றினோர் கெடுவதைக்கேள்.

பதவுரை: பஞ்சபூதம் மருவிய மாத்திரை ஐந்தும் - ஐந்து பூதங்களிலும் உள்ள ஐந்து குணங்களும், எங்கும் புரிவி செய் - எல்லாவிடத்திலும் விருப்பத்தை உண்டாக்கும்,

சத்தம் ஆதி புலன்களாய் - ஒலி, ஊறு, ஒளி, சுவை நாற்றம் என்ற ஐந்து புலன்களாகி, சீவருக்குக் கருதிய சுகம் அளிக்க-மக்கள் விரும்பிய இன்பத்தைத் தருவதற்கு, காரணம் போலத் தோன்றும் - காரணமாக இருப்பன போல் தோன்றும். பரவிய அவைகள் தம்மை - இன்னல் தரும் என்று பெரியோர் கூறிய அப்புலன்களை, பற்றினோர் கெடுவதைக் கேள் - உறுதியாக - மேற் கொண்டவர்கள் கெட்டுப் போவதை நீ அறிவாய்.

விளக்கம்:—பூதங்களின் குணங்களான ஒலி முதலிய ஐந்தையும் “பஞ்ச தன் மரத்திரைகள்” என்று கூறுவதுண்டு. இவை பொறிகளால் அநுபவிக்கப்படும் விஷயங்கள் ஆகும். இவற்றையே புலன்கள் என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

இவை மக்களுக்கு இன்பமளிப்பனபோல் தோன்றும் “உண்மையில் இன்பம் இவற்றால் ஏற்படுவதன்று” என்பதை விளக்க “சுகமளிக்கக் காரணம் போல” என்று கூறினார்.

பரவிய என்ற சொல்லுக்கு “அறியாதவர் போற்றிப் புகழும்” எனவும் பொருள் கூறலாம். அறியாதவர்களே புலன்களில் நாட்டம் கொள்வர். அறிந்தவர் அவற்றில் நாட்டம் கொள்ளார்.

இப்போது அப்புலன்களில் ஈடுபட்டோருக்கு வரும் இன்னல்களைக் கூறுகிறார்.

பேசிய புலன்கள் தம்மில் பேதையாம் எந்த மூர்க்கர்
ஆசையாம் பாசத் தாலே அழுந்தவே கட்டுண்டாரோ
தூசுறு தங்கள் கன்மத் தூதனால் இழுக்கப் பட்டு
வீசவே கீழும் மேலும் வெறிதவர் அலைந்து சோர்வர்.

பதவுரை: பேசிய புலன்கள் தம்மில் - கீழே கூறிய புலன்களில், பேதை ஆம் எந்த மூர்க்கர் - நல்லறிவற்ற எந்த மூடர், ஆசை ஆம் பாசத்தால் - ஆசைக் கயிற்றால், அழுந்த கட்டுண்டாரோ - இறுகப் பிணிக்கப்பட்டாரோ, அவர் தூசு உறு தங்கள் கர்மம் தூதனால் - குற்றம் வாய்ந்த

தங்கள் தீச்செயலாகிய தூதுவனால், வீச இழுக்கப்பட்டு - வேகமாக இழுக்கப்பட்டு, கீழும் மேலும் - கீழுலகிலும் மேலுலகிலும், வெறிது அலைந்து சோர்வர்-வீணே அலைந்து களைத்துப் போவர். ஏ, ஆசைகள்.

விளக்கம்:—புலன்களில் ஆசை கொண்டவர்கள் இன்பமுற எண்ணம் கொண்டு நல்லவற்றையும் செய்வர். தீயவற்றையும் செய்வர்.

நற்செயல்களினால் மேலுலக இன்பம் பெறுவர். தீச்செயல்களால் கீழ்நிலையை அடைவர். நற்செயலும் தீச்செயலும் பிறவியைக் கொடுப்பதில் சமமாகவே இருக்கும்.

கயிற்றால் தூணுடன் பிணிக்கப்பட்ட பசு முதலிய விலங்குகள் அதினின்றும் விடுபடுவது அரிது. அதுபோல் புலன்களில் ஆசை கொண்டவர் அவற்றினின்றும் விடுபடுவது அரிது. ஆகையால் “ஆசையாம் பாசம்” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

அவர்கள் செய்த நற்செயல்களும் தீச்செயல்களும் அவர்களை முறையே உயர்பிறப்பையும் தாழ்பிறப்பையும் அடையச் செய்கின்றன. அவைகள் தூதர் போலிருந்து கொண்டு அவர்களை இழுத்துச் செல்கின்றன. சுதந்திரமில்லாத குற்றவாளி அரசு தூதனால் இழுத்துச் செல்லப்படுவதுபோல, புலனாசை கொண்டவர் சுதந்திரமின்றி கர்மங்களுக்கு அடிமையாகி அவற்றால் மேலும் கீழும் இழுக்கப்படுகின்றனர். என்பதை விளக்க ஆசிரியர் ‘கன்மத் தூதனால் இழுக்கப்பட்டு’ என்று கூறினார்.

இவ்வாறான அலைவுகளினால் யாதும் பயனில்லை. இன்னலே உண்டாகும். ஆகையால் “வெறிதவர் அலைந்து சோர்வர்” என்றார்.

ஒவ்வொரு புலனாலும் தனித்தனியே உண்டாகும் துன்பம் பற்றிக்கூறி, ஐம்புலன்களுடனும் கூடியுள்ள மனிதன் அடையும் துன்பத்தைப்பற்றிக் கேட்பானேன்? என்று கூறுகிறார்.

உலவுமான் யானை விட்டில் ஊருமீன் வண்டிவ் வைந்தும்
ஒலிமுதல் புலனென் றென்றில் உவந்ததால் இறக்கு மாகில்

புலனிவை ஐந்தினும்மால் பொருந்திய புருடன் சேரும் :
பலவிதத் துன்பந் தன்னைப் பகர்ந்திட முடியுமோசொல்.

பதவுரை: உலவு மான் ஆணை விட்டில் ஊரும்மீன் வண்டு இ ஐந்தும் - காடுகளில் உலவும் மான், யானை, விளக்குப்பூச்சி, நீரில் செல்லும் மீன், வண்டு ஆகிய இந்த ஐந்து உயிர்களும், ஒலி முதல் புலன் ஒன்று ஒன்றில் - ஓசை ஒளி முதலிய விஷயங்களில் ஒவ்வொன்றை, உவந்த தால் இறக்கும் - விரும்பியதால் உயிரைவிடும், ஆகில் - இவ்வாறாயின், இவை ஐந்து புலன் ஆல் உம் - இந்த ஐந்து புலன்களோடும், பொருந்திய புருடன் - சேர்ந்திருக்கும் மனிதன், சேரும் பலவிதம் துன்பம் தன்னை - அடையும் பல வகைத் துன்பங்களையும், பகர்ந்திட முடியுமோ? சொல் - இவ்வளவு என்று கூறுதல் இயலுமோ? நீயே சொல்.

விளக்கம்:—மாணப்பிடிப்பதற்கு வேடர்கள், சில இடங்களில், இனிய ஓசையை உண்டாக்குவர். அந்த ஓசையில் மான் மயங்கி ஓடாமல் பிடிபட்டு இறக்கும். இந்த விலங்கை, அசுணம் என்று கூறுவதும் உண்டு. இது இசைவயப்படும் தன்மை கொண்டது.

பெண்யானையை அணுப்பி ஆண்யானையைப் பிடிக்கும் வழக்கம் உண்டு. இனிய ஸ்பர்சத்தில் ஆண்யானை மயங்கும்.

விட்டில் பூச்சி, விளக்கின் ஒளியைக்கண்டு மயங்கி அதில் விழுந்து உயிரை விடும்.

சுவையில் மயங்கிய மீன் தூண்டிலில் அகப்பட்டு இறக்கும். வண்டு எல்லா மலர்களிலும் மொய்ப்பது போல சம்பகப் பூவிலும் மொய்த்து, அதன் நறுமணத்தைத் தாங்கமுடியாமல் இறக்கும்.

“இவ்வாறு ஒவ்வொரு புலனில் ஆசை கொள்வதாலேயே, பெரிய தீங்கு நேரிடுகிறது. மனிதனிடம் ஐந்து புலன்களையும் துரும் திறமை உண்டு. அவற்றால் அவனடையும் தீமைக்கு அளவே இல்லை,” என்ற கருத்தை விளக்க “துன்பத்தன்னைப் பகர்ந்திட முடியுமோ” என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு கூறும் முறைக்கு “கைமுத்திக ந்யாய முறை” என்று பெயர்.

“ஐம்புலன்களிலும் ஆசைகொண்டு நல்ல செயல்களைச் செய் யாதவனுக்கு, இம்மை இன்பமும் இல்லை, மறுமை இன்பமும்

இல்லை” என்பது கருத்து. “ஐந்தினும் மால்” என்ற தொடரை ஐந்தினாலும் என உருவு பிரித்துக் கூட்டுக.

புலன்கள் நஞ்சைக்காட்டிலும் கொடியவை என்கிறார்.

தவ்விய புலனனைத்தும் தன்னுடைத் துகளி னாலே
வெவ்விய கருநா கத்தின் விடத்தினும் கொடிதே ஆகும்
கவ்விய அவ்விடந்தான் கடித்தலுற்றவனைக் கொல்லும்
தவ்விய புலன்கணற் பார்த்தவரையும் கொல்லுமன்றே.

பதவுரை: தவ்விய புலன் அனைத்தும் - மனிதரை இறுகப் பிடித்துக் கொள்ளும் ஐந்து புலன்களும், தன்னுடை துகளினால் - தம்முடைய தீய செயல்களால், வெவ்விய கருநாகத்தின் விடத்தினும் - கொடிய கரிய நாகப் பாம்பின் நஞ்சைவிட, கொடிது ஆகும் - தீமை புரியும், கவ்விய அவ்விடம் - உடலை அடைந்த அந்த நஞ்சு, கடித்தல் உற்ற வனைக் கொல்லும் - பாம்பால் கடிக்கப்பட்டவனையே கொல்லும், தவ்விய புலன் - மக்களைப் பிடித்துக் கொள்ளும் புலன்கள், கணற் பார்த்தவரையும் கொல்லும் - கண்களால் பார்த்தவரையும் கொன்றுவிடும். அன்றே - அல்லவா? தான், ஏ, அசைகள்.

கண்ணால், என்பது, கணால் என விகாரப்பட்டது.

விளக்கம்: - விஷம், உண்டவனையே கொல்லும், விஷயம் பார்ப்பவரையும் கொல்லும். பார்ப்பது என்பது கேட்பது என்ப தற்கு உபலக்ஷணமாகும்.

உலகில் நல்ல அழகுடைய வடிவிலும், இனிய இசையிலும் மயங்கி, தம்மை இழப்பவர் பலர் உண்டு.

விஷம் உடலின் ஒருபகுதியில் மட்டும் இருந்தால் அதிகமான தீமை ஏற்படாது. சுவையும், மணமும், ஊறும், உடலின் ஒருபகுதியில் இருந்தாலும் தீமைகள் ஏற்படும் என்று பொருத்தமாகக் கொள்க. ஆகையால் நஞ்சினும், புலன்கள் கொடியவை.

ஆசையுள்ளவன் பலவற்றைக் கற்றாலும் நல்ல பயனை யடையான் என்கிறார்.

பரவிய புலன்கள் தம்மைப் பற்றிய ஆசை யாகும்
உரவிய மாபாசத்தை உள்ளவா றறுத்த வன்தான்
அருமையாம் முத்திப் பேற்றை அடைந்திடச்

சதுரன் மற்றோன்
கருதிய வாறு நூல்கள் கற்கினும் சதுரன் அன்றல்.

பதவுரை: பரவிய புலன்கள் தன்மை - கீழோர் புகழும் ஐம்புலன்களை, பற்றிய ஆசை ஆகும்-நுகர வேண்டும் என்ற விருப்பமாகிய, உரவிய மா பாசத்தை-வலிமையுள்ள பெருங் கயிற்றினை, உள்ள ஆறு - நன்றாக, அறுத்தவன்தான் - அறுத்தவனே, அருமை ஆம் முத்தி பேற்றை அடைந்திட சதுரன் - கிடைத்தற்கரிய வீடுபேற்றை அடைவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவனாவான். மற்றோன் - அவ்வாறு இல்லாத வன், கருதிய - தான் விரும்பிய, ஆறு நூல்கள் கற்கினும்- ஆறு நூல்களை நன்கு கற்றறிந்தாலும், சதுரன் அன்று - வீட்டைப் பெறும் தகுதியற்றவனே ஆவான். ஆல் - அசை.

விளக்கம்:—விஷயங்களை விரும்புவது, மனிதனைக் கயிறுபோல் பிணித்துவிடும், ஆகையால் ஆசையை “மா பாசம்” என்றார்.

ஆறு நூல்களாவன : ஆறுதர்சனங்கள். அவை, ஸாங்க்ய தர்சனம், யோகதர்சனம், வைசேஷிகதர்சனம், தர்க்க தர்சனம், பூர்வமீமாம்ஸாதர்சனம், உத்தரமீமாம்ஸாதர்சனம் என்பன. தர்சனம் என்பதற்கு சாஸ்த்ரம் என்பது பொருளாகும்.

புலன்களில் தலையாய வெறுப்பு இல்லையானால் இன்னலே உண்டாகும் என்கிறார்.

திடமிலா விரதி யோடே தீர்க்கமாம் பவமா கின்ற
கடலுடைக் கரையி லேறக் காதல்செய் முமுட்சு தன்னை

அடருமா நக்கரந்தான் அவனுடைக் கண்டத் தீழ்த்துக்
கடலுடை மத்தியத்தில் கடிதினின் மூழ்க வைக்கும்.

பதவுரை: திடம் இலா விரதியோடு - உறுதி பெறாத
அவாவின்மையோடு, தீர்க்கம் ஆம்பவம் ஆகின்ற கடலுடை
கரையில் ஏற - மிக ஆழமான பிறவியாகிய கடலினது
கரையை அடைய, காதல் செய் முழுட்சு தன்னை - ஆசை
கொண்ட வீடுபெற விரும்புவோனை, அடரும் மாநக்கரம் -
தாக்கும் பெரிய முதலை, அவனுடை கண்டத்து - அவ
னுடைய கழுத்தைப் பற்றி, ஈழ்த்து - இழுத்து, கடலுடை
மத்தியத்தில் - அக்கடலின் நடுவில், கடிதினின் மூழ்க
வைக்கும் - விரைவாக முழுகும்படி. செய்யும், தான், அசை.

விளக்கம்:—திடமிலா விரதியாவது: - துன்பம் வந்த காலத்தில்
தோன்றும் வைராக்யமாகும். பிள்ளைப்பேறு காலத்திலும், மரணக்
காலத்திலும் அது மக்களிடையே பெரும்பாலும் காணப்படும்.

91

மேலே கூறிய கருத்து எதிர்மறை முறையில் விளக்கப்
படுகிறது.

ஆதலால் விடய வாசை ஆகிய நக்க ரத்தை
யாதொரு முழுட்சு வானேன் இலங்கிய விவேக மாகும்
கோதிலா அசியி னாலே கொய்வனன் னவனே யாதும்
வாதிக மிலாமல் இந்த வாரிதி கடக்க வல்லோன்.

பதவுரை: ஆதலால் - திடமிலா விரதி பயன் தராது
ஆகையால், விடய ஆசை ஆகிய நக்கரத்தை-புலனவா ஆகிய
முதலையை, யாது ஒரு முழுட்சு ஆனேன் - எந்த முழுட்சு,
இலங்கிய விவேகம் ஆகும் - மிகச் சிறந்த திடவைராக்ய
மாகிய, அசியினாலே கொய்வன் - கத்தியால் அழிப்பாலே,
அன்னவனே - அவனே, யாதும் வாதகம் இலாமல்-சிறிதும்
தடங்கலின்றி, இந்த வாரிதி கடக்க வல்லோன் - இந்தப்
பிறவிக் கடலைத் தாண்டும் திறமை உடையவராவான்.

விளக்கம்:—திடமான அவாவின்மையே, புலஞ்சையை அழிக்கும். ஆகையால் அதைக், “கோதிலா அசி” என்றார். ஆசையை முதலையாகவும், அவாவின்மையை கத்தியாகவும் ஆசிரியர் உருவகம் செய்தார். இவ்வாறு செய்தது நன்கு விளங்கலின் பொருட்டேயாகும்.

92

மேற் கூறிய கருத்தையே வலியுறுத்துகிறார்.

சுத்தமாம் புத்தி இன்றிச் சூழ்புலன் நெறியில் சென்றோன்
மெத்தவும் துன்பம் துஞ்சல் மேவுவன் மேலும் மேலும்
உத்தம புத்தி யோடே உயர்ந்தவன் ஆசான் சொல்லி
வைத்தநன் னெறிநடந்தோன் வரமான பயனே சார்வன்.

பதவுரை: சுத்தம் ஆம் புத்தி இன்றி - தூய அறிவில்
லாமல், சூழ் புலன் நெறியில் சென்றோன் - தன்னைச் சூழ்ந்து
இருக்கும் புலன்களை நுகரும் வழியில் ஈடுபட்டவன்,
துன்பம், துஞ்சல், மேலும் மேலும் மெத்தவும் மேவுவன் -
மேன் மேலும் இன்னல்களையும் மரணத்தையும் மிகுதியாக
அடைவான், உத்தம புத்தியோடு உயர்ந்தவன் - சிறந்த
அறிவோடு நல்லொழுக்கம் கொண்டவன், ஆசான் சொல்லி
வைத்த நன்னெறி நடந்தோன் - ஆசிரியர் கூறிய நல்வழி
யில் ஒழுகுபவனாகி, வரமான பயனே சார்வன் - மேலான
பயன்களைப் பெறுவான்.

விளக்கம்:—“விஷயங்களை நுகர விரும்புதல் என்பது, நல்ல
புத்தி இல்லாமையாலேயே ஏற்படும். புத்தியில் ரஜோ குணமும்
தமோ குணமும் நிறைந்து இருந்தால் அது மாசுள்ள புத்தியாகும்.
அந்த புத்திக்கு புலன்களால் ஏற்படும் இன்னல்களை ஆராய்ந்து
பார்க்கும் திறம் இராது. அது நல்லதைக் கெட்டதாக நினைக்கும்.
கெட்டதை நல்லதாக நினைக்கும்”.

“அந்த புத்தியே ஸத்வ குணம் நிரம்பியதாக இருந்தால்
“உத்தம புத்தி” என்று வழங்கப்படும்; அது மக்களை நல் வழியில்
ஒழுகும்படி செய்யும்; தீயவற்றை விலக்கும்; நல்லவற்றை மேற்
கொள்ளும்; அதை உடையவனே உயர்ந்தவன்; அவன் தன்
ஆசிரியனின் சொல்வழி நடப்பான்; அதனால் நற்பயனை அடை
வான்”.

ஆகையால் ஒருவனுடைய தாழ்விற்கும், உயர்விற்கும் அவனுடைய மனமே காரணமாகும். எனவே யாவரும் மனத்தைத் தூய்மையுள்ளதாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இங்கே குறிப்பிடும் கருத்தாகும். புத்தி-மனம் என்ற சொற்கள் இங்கு ஒரே பொருளில் வந்தன.

வீடுபேற்றை விரும்புவோன் கொள்ளத்தக்கவற்றையும் தள்ளத்தக்கவற்றையும் கூறுகிறார்.

நிச்சய மீதே மைந்தா நினக்குநன் முத்தி சேர
இச்சையே இருக்கு மாகில் இப்புல னனைத்தையும்
துச்சமாம் விடத்தைப் போலத் தூரவே போகத் தள்ளி
உச்சமாம் நற்குணத்தை ஒழிவற உவந்து சார்வாய்.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே, நிச்சயம் ஈதே - யான் கூறும் இப்புலனடக்க வழி மிக உறுதியானது ஆகும், நன் முத்திசேர நினக்கு இச்சை இருக்குமாகில் - வீடு பெற உனக்கு விருப்பம் இருக்குமானால், நீ இப்புலன் அனைத்தையும் துச்சமாம் விடத்தைப் போல - நீ இப்புல நுகர்வுகளையெல்லாம் அற்ப விஷத்தைப் போல, தூர போக தள்ளி - தொலைவில் நீங்கும்படி போக்கி, உச்சமாம் நற்குணத்தை - உயர்ந்த நல்ல பண்புகளை, உவந்து - விரும்பி, ஒழிவு அற - இடையீடின்றி, சார்வாய் - மேற்கொள்வாய்.

விளக்கம்:—உச்சமாம் நற்குணங்களாவன: - மகிழ்வு, கருணை, பொறுமை, நேர்மை, சமம், தமம் முதலியவைகள். இவைகள் மனதிற்குரிய இயல்புகள். இவற்றை உடையதாக மனத்தை ஆக்க வேண்டும்.

புலனாகையைத் தள்ளவேண்டும், மகிழ்வு முதலிய நற்குணங்களைக் கொள்ளல் வேண்டும். இந்த வழியே மிகச் சிறந்ததாகும் என்பது கருத்து. ஈதே - ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் வந்தது.

மாணவனுக்கு வீடு பெறும் விருப்பம் உள்ளது என்பதை ஆசிரியர் முன்பே அறிவார். அதில் அவருக்கு ஐயமில்லை எனினும் “முத்தி சேர இச்சையே இருக்குமாகில்” என்று ஐயம் தோன்றும்

படி கூறியது, அநுவாதம் என்று கொள்ளல் வேண்டும். அது ஐயத்தை தெரிவிப்பதன்று.

கொள்ள வேண்டிய நல்ல குணங்களை விரித்துக் கூறுகிறார்.

நித்தமும் அருள் களிப்பு நேர்நடை பொறுமை மற்றும் சுத்தமாம் சாந்தி தாந்தி சூக்கநூல் உரைத்த மற்ற உத்தம குணம் னைத்தும் ஓங்கிய சுதையைப் போலப் புத்திர வன்பினோடே புந்தியில் பொருந்து வாயே.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வா, நித்தமும்-நாள் தோறும், அருள் களிப்பு நேர்நடை பெறுமை - முதிர்ந்த கருணை, மகிழ்வு, வஞ்சமிலா ஒழுக்கம், பொறுமை ஆகியவற்றையும், மற்றும் - மேலும், சாந்தி தாந்தி சூக்க நூலுரைத்த மற்ற உத்தம குணம் அனைத்தும் - மனவடக்கம், வெளிப் பொறி அடக்கம், நுட்பமான சிறந்த நூல்கள் கூறும் பிற மேலான குணங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும், ஓங்கிய சுதையைப் போல - சிறந்த அமுதத்தைப் போல, அன்பினோடே-உணக்கத் துடன், புந்தியில் பொருந்துவாய் - உன்னுடைய புத்தியில் அமைத்துக் கொள்வாயாக. ஏ - அசை.

விளக்கம்:— நூலுரைத்த மற்ற உத்தம குணங்களாவன: இன் சொல், வாய்மை, பிறர்க்கு உதவுதல் முதலியனவாகும். புத்தி என்பது புந்தி என விகாரப்பட்டது.

புலன்களின் நுகர்வுகள் பருவுடலை அடிப்படையாகக் கொண்டே நிகழ்கின்றன. பருவுடலில் ஆசையை நீக்கினால் புலனடக்கம் எளிதில் கூடும். எனவே ஆசிரியர், பருவுடலில் விருப்பம் கொள்ளல் ஆகாது என்று கூறுகிறார்.

சாதுவே சந்ததம்நீ சகலகா ரியமும் விட்டே
ஆதியில் லாவ வித்தை ஆக்கிய பந்தம் தன்னின்

கோதிலா முத்தி தன்னைக் குறைவறத் தேடுவா யில் :
வேதமாம் தேகம் தன்னை யெவளவும் நம்பிடாதே.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, நீ சந்ததம் - நீ எப் போதும், சகல காரியமும் வீட்டு - எல்லாச் செயல்களையும் துறந்து, ஆதி இல்லா அவித்யை ஆக்கிய - அநாதியான அவித்யை உண்டாக்கிய, பந்தம் தன்னின் - அபிமானத்தி லிருந்து விடுபட்டு, கோது இலா-குற்றமே இல்லாத, முத்தி தன்னை - வீடு பேற்றை, குறைவு அறத் தேடுவாய் - குறை வின்றித் தேடி அடைவாய். (அதற்காக) இ ஏதம் ஆம் தேகம் தன்னை - இந்த துன்பம் தரும் உடலை, எ அளவும் நம்பிடாதே - சிறிதளவும் நம்பாமலிரு.

விளக்கம்:—சகல காரியமும் விடுதலாவது:—எல்லாக் காரியங் களிலும் பற்றை விடுதலாகும். காரியங்களின் பயனை விடுவது தான் ஸந்யாஸம் எனப்படும். அது மெய்யறிவுக்கு நெருங்கிய காரணமாகும்.

அவித்யை எப்போது தோன்றியது என்று கூறுவது இயலாது. ஆகையால் அது அநாதியாகும். ஆனால் அதற்கு அழிவுண்டு. அதனாலேயே பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் “அவித்யையாக் கியபந்தம்” என்றார்.

குறைவறத் தேடுதலாவது :—இடையருமல் ஆத்ம விசாரம் செய்தலாகும்.

உடலில் பற்று வைத்துக் கொண்டு வீடுபெறுவது என்பது இயலாத செயலாகும். உடற்பற்று, மேலும் மேலும் பிறவியையே தரும். ஆகையால், “அதை நம்பாதே” என்கிறார்.

உடற் பற்றே ஆத்ம சிந்தனையை அழிக்கும் என்கிறார்.

மோதிய விர்தத் தேகம் முடிவிலே பரார்த்த மேயாம்
ஈதினை யாவன் காப்ப இச்சைசெய் தபிமாநிப்பன்
ஓதிய வவன்தே கத்தில் ஒன்றிய வபிமாநத்தால்
கோதிலாத் தன்னுந் மாவைக் குமரனே கொன்றவன்தான்.

பதவுரை: குமரனே - குழந்தாய், மோதிய இந்த தேகம் - இன்ப துன்பங்களுடன் மோதும் இந்த உடல், முடிவில் - ஆராய்ச்சியின் முடிவில், பரார்த்தமே ஆம் - பிறருக்காகவே இருப்பதாகும், ஈதினை - இந்த உடலை, யாவன் காப்ப இச்சை செய்து அபிமானிப்பன் - எவன் பாதுகாக்க விரும்பி இதில் அபிமானம் கொள்வானே; அவன், ஓதிய தேகத்தில் ஒன்றிய அபிமானத்தால் - கீழே கூறிய உடலில் தான் வைத்த மயக்க எண்ணத்தால், கோது இலாதன் ஆன்மாவை - தூய்மையுள்ள தன் ஆத்மாவை, கொன்றவன் தான் - அழித்தவனேயாவான்.

விளக்கம்:—உடல் பல பொருள்களின் தொகுதியாகும்; அது தனக்காக இருப்பதன்று; பிறருக்காகவேயுள்ளது; அது அழியும்; “உடலே ஆத்மா” என்ற மயக்க எண்ணம் அறியாதவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. அதனால் உண்மையான ஆத்மா விளங்குவதில்லை. உண்மையான ஆத்மா அறிவால் ஏற்படும் பயனும் உண்டாவதில்லை.

அறிவற்றவனிடம் ஆத்மா விளங்கிக் கொண்டிருந்த போதிலும் அதன் பயனை அவன் பெறவில்லை. ஆகையால் அவன் ஆத்மாவைக் கொன்றவன் என்று கூறப்படுகிறான்.

இன்பங்களும் துன்பங்களும் உடலில் வந்து மோதுகின்றன. ஆகையால் “மோதிய இந்தத் தேகம்” என்றார்.

உடல் தனக்காக இருப்பதில்லை. அது ஜீவன் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கு இடமாக இருக்கிறது. எது பிறருக்காக உள்ளதோ அது அழியும். ஆத்மா ஒன்றுதான் பிறருக்காக இல்லை. அது தனக்காகவே உள்ளது. ஆகையால் அது அழியாது.

“அழியும் உடலில் ஆத்மா என்ற மயக்க எண்ணங் கொண்டவனுக்கு ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் விளங்குவது அரிது என்பது கருத்து.

“உடற்பற்றை வைத்துக் கொண்டு வீடுபெறுவது” அரிது என்பதை உவமையால் விளக்குகிறார்.

மருவிய தேகம் காக்கும் மதியுடைத் தாகி யாவன் அருமையாம் ஆன்ம ரூபம் அறிந்திடக் காதல் செய்வன்

உரவிய நக்கரத்தை ஒன்றிய தெப்ப மென்று
கருதியே கடக்க வன்னோன் காதல் செய்கின்ற வன்தான்.

பதவுரை: யாவன் மருவிய தேகம் காக்கும் மதி
உடைத்து ஆகி-எவன் தன்னுடைய உடலைப் பாதுகாக்கும்
எண்ணமுடையவனாகி, அருமையாம் ஆன்மரூபம் - பொது
வாக யாவர்க்கும் அரிய ஆத்ம வடிவினை, அறிந்திட காதல்
செய்வன் - அறியவும் விரும்புகிறோடு, அன்னோன் -
அத்தகையவன், உரவிய நக்கரத்தை-வலிமை வாய்ந்த ஒரு
முதலையை, ஒன்றிய தெப்பம் என்று கருதி - பொருத்தமான
மிதவைக் கட்டை என்றெண்ணி, கடக்க காதல் செய்கின்ற
வன் - அதுகொண்டு நதியைத் தாண்ட விரும்புகிறவன்
போலாவான். தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—வெள்ளம் போகும் நதியை தாண்ட விரும்புகிற
ஒருவன், ஒரு மிதவைக் கட்டையின் உதவி கொண்டு, தான் அந்த
நதியில் அமிழாமல் அக்கரை சேர்வான். அவன் நதியிலுள்ள ஒரு
முதலையை மிதவைக் கட்டை என எண்ணி அதனைக் கொண்டு
தாண்ட முயன்றால், அவனே அழிந்து விடுவான்; அவன் விருப்பம்
ஒரு போதும் நிறைவேருது.

அதுபோல, உடலின் துணைகொண்டு ஒருவன் பிறவிக்கடலைக்
கடக்க முயன்றால், அம்முயற்சி என்றுமே பயன் தராது. அவன்
என்றுமே ஆத்மாவை அறிதல் இயலாது.

“உடைத்து ஆகியாவன்” என்ற தொடரில் பால் மயங்கி
வந்தது.

உடல் மோஹமே வீடுபேறு கிட்டாதபடி செய்யும் என்கிறார்.

தேகமே யாதியான திரளிலே தியங்கா நின்ற
மோகமே பெரிய காலன் முழுட்சுவாம் புருடனுக்கு
சோகமா ரம்மோ கத்தைச் சுத்தமாய் வென்றவன்தான்
ஏகமாம் முத்திப் பேற்றை எய்திடச் சதுர னானோன்.

பதவுரை: தேகமே ஆதி ஆன திரளிலே - உடல்
முதலிய பொருள்களில், தியங்கா நின்ற - மயக்கமாக

வந்துள்ள, மோகமே - அபிமானமே, முமுட்சு ஆம் புருட
னுக்குக் காலன் - வீடு பெற விரும்புவோனுக்கு யமனாகும்,
சோகம் ஆர் அ மோகத்தை - சோகம் தரும் அந்த அபி
மானத்தை, சுத்தமாய் வென்றவன் தான்-அடியோடு அழித்
தவனே, ஏகம் ஆம் முத்தி பேற்றை - ஒன்றாக இருக்கும்
ஆத்மரூப நிலையை, எய்திட சதுரன் ஆனோன் - அடைவதற்
குத் திறமையுடையவனாவான்.

விளக்கம்:--உடல் முதலிய பொருளாவன: செல்வம், புதல்வன்,
வீடு முதலியன. யமன், மனிதனை உயிரற்றவனாக்கிச் செயல் புரியாத
வாறு செய்வான். அதுபோல மோஹமும் முமுக்ஷுவை அறிவற்ற
வனாக்கி ஆத்ம விசாரணையில் ஈடுபடாமல் செய்யும். ஆகையால்
“மோகமே பெரிய காலன்” என்றார்.

99

ஆகையால் நீயும் மோஹத்தை விடுக என்று
கூறுகிறார்.

மோகம் யாதினைமுன் னுள்ள முனிவர்கள் வென்றுநன்றாய்
ஏகபூ ரண வாந் மாவின் ஏத்திய பதமடைந்தார்
தேகதா ரஞ்சு தாதித் திரளிலே இசைந்த வந்த
மோகமா காலன் தன்னை முழுதும் வென்றப் பதஞ்சேர்.

பதவுரை: முன் உள்ள முனிவர்கள் - முற்கால முனி
வர்கள், மோகம் யாதினை - எந்த அபிமானத்தை, நன்றாய்
வென்று - நன்கு அழித்து, ஏத்திய - யாவரும் புகழும்,
ஏக பூரண ஆந்மாவின் - எங்கும் நிறைந்த ஒன்றான சைதன்
யத்தின், பதம் அடைந்தார் - இடத்தை அடைந்தார்களோ,
அப்பதம் - அந்த வீட்டினை, தேகம், தாரம், சுதாதி திரளில்-
உடல், மனைவி, புதல்வன் முதலிய பொருள்களின் கூட்டத்
தில், இசைந்த அந்த மோஹம் மாகாலன் தன்னை - பொருந்
திய அந்த அபிமானமாகிய பெரிய யமனை, முழுதும் வென்று
- மிச்சமில்லாமல் அழித்து, சேர் - அடைவாய்.

விளக்கம்—ஆன்மாவின் பதமடைதல் என்பது, தான் ஆத்ம வடிவாகவே இருக்கும் நிலையாகும். இதுவே மோட்சம், “ஆன்மாவின் பதம்” என்ற தொடர், இங்கு ராஹுவின் தலை என்பது போல், ஒரே பொருளைக் காட்டியது. ராஹுவே தலை. தலையே ராகு அதுபோல ஆத்மாவே பதம். பதமே ஆத்மா என்றறிக.

மாணவனுக்கு அந்த வழியில் மேலும் நம்பிக்கையை உண்டாக்குவதற்காக இங்கு முற்கால முனிவர்களைச் சான்றாகக் கூறினர்.

100

பருவுடலில் அதிகமான வைராக்யத்தை மேற்கொள்ளச் செய்வதன் பொருட்டு அதில் உள்ள வெறுக்கத்தக்க இயல்புகளை விளக்குகிறார்.

மெத்திய தொக்கு மேதை மேதசு மச்சை அத்தி
சுத்திய நரம்பி ரத்தம் சுழல்மல மூத்தி ரங்கள்
இத்தனை வகைநி ரம்பி யிருக்குமித் தூல தேகம்
இத்தினும் வைய கத்தில் இகழ்ந்திடும்

பொருள் வேறுண்டோ ?

பதவுரை: மெத்திய - மிகுதியான. தொக்கு, மேதை, மேதசு, மச்சை, அத்தி - தோலும் சதையும், கொழுப்பும், ஊன் நீரும், எலும்பும். சுத்திய நரம்பு இரத்தம் சுழல் மலம் மூத்திரங்கள் - உடலைச் சூழ்ந்து இருக்கும் நரம்புகளும் குருதியும், நாற்றமுள்ள மலமும், சிறு நீரும். இத்தனை - ஆகிய இவ்வளவு பொருள்களும். இத்தூல தேகம் நிரம்பி இருக்கும் - இப்பரு உடலில் நிரம்பி இருக்கும். வையகத்தில் - பூமியில். இத்தினும்-இதைக் காட்டிலும், இகழ்ந்திடும் வேறு பொருள் உண்டோ - வெறுக்கத் தகுந்த வேறு பொருள்கள் உண்டோ ? இல்லை.

101

பருவுடலின் தோற்றத்தையும், அதன் நுகர்வு நிலையையும் கூறுகிறார்.

முந்திய கன்மத் தாலே முன்சொன தூல பூதம்
தந்தவித் தூல தேகம் தடையிலா வான்மா வுக்குத்

தொந்தபோ கம்பு சிக்கத் தொடர்ந்தவோ ரிடமே யாகும்
இந்தவாக் கையின் வத்தை இலங்குசாக் கிரமே யாகும்.

பதவுரை: முன் சொன தூல பூதம் - முன்பு கூறிய பஞ்சீகரணமான பருத்த பூதங்கள், முந்திய கன்மத்தாலே. முற்பிறவியில் செய்த ஊழ்வினை யால், தந்த - நமக்குக் கொடுத்த, இத்தூல தேகம் - இப்பருவுடல், தடையிலா ஆன்மாவுக்கு - எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவுக்கு, தொந்த போகம் புசிக்க - உலக போகங்களை நுகருவதற்காக, தொடர்ந்த ஓர் இடமே ஆகும் - இடைவிடாமல் வருகின்ற இடமாகும். இந்த ஆக்கையின் அவத்தை-இப்பருவுடலின் அநுபவ நிலை, இலங்கு சாக்கிரம் ஆகும்-எல்லாப் பொருளும் பொறிகளால் விளங்குகின்ற விழிப்பு நிலையாகும்.

விளக்கம்:—பருவுடல் ஐம்பெரும் பூதங்களால் உண்டாவது எனினும் முற் பிறப்பில் செய்த வினைக்கு ஏற்றவாறே அந்த உடல் உண்டாகும். நல்வினையால் தேவருடலும், தீவினையால் விலங்கு பறவை முதலியவற்றின் உடலும் ஏற்படும். நன்மையும் தீமையும் கலந்த வினையால் மனித உடல் ஏற்படும். அந்தந்த ஜீவர்களின் வினைகளுக்கு ஏற்றவாறு உடலை மாயையுடன் கூடிய இறைவன் அவர்களுக்கு அளிக்கிறான். ஆகையால் “முந்திய கன்மத்தாலே” என்றார்.

“மனம், பொறிகள் இவற்றோடு கூடிய ஆத்மாவையே ஜீவன் என்கிறோம். அவன் கர்த்தாவாகவும், போக்தாவாகவும் தோற்ற மளிக்கிறான். அவனது போக நுகர்வுக்கு இடமாக இப்பருவுடல் உள்ளது” என்று உபதேச முறையில் வழங்குகிறோம். ஆகையால் “பருவுடல் ஜீவாத்மாவின் போகத்திற்கு இடமாகும்” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

ஜீவனுக்கு மூன்று நிலைகள் உண்டு. அவை நளவு, களவு, உறக்கம் என்பன. அற்றுள் பருவுடலில் அபிமானம் கொண்ட ஜீவனின் நிலை விழிப்பாகும். அந்த ஜீவனுக்கு விசுவன் என்று பெயர். ஆகையால் இந்த உடல் ஆத்மாவன்று.

102

ஜீவாத்மாவின் விழிப்பு நிலையை விளக்குகிறார்.

பெருகிய கந்தம் மாலை பெண் முதல் விவித தூலப்
பொருள்களின் போகந் தன்னைப் புறத்துள பொறிகளாலே

கருதுமித் தேகத் தோடே கவ்வுதா தாந்மி யத்தால்
பரவிய ஆந்மா உண்ணும் பகர்ந்தசா க்கிரமீ தேயாம்.

பதவுரை: பெருகிய கந்தம் மாலை பெண் முதல் -
மிகுதியான சந்தனம் மலர் மாலை பெண் முதலிய, விவித
தூலம் பொருள்களின்-பலவகையான பருப் பொருள்களின்,
போகம் தன்னை - நுகர்வை, பரவிய ஆந்மா - உடலில் பரவி
இருக்கும் ஜீவாத்மா, கருதும் இ தேகத்தோடு கவ்வுதா தான்
மியத்தால் - அறிஞர்கள் இழிவாகக் கருதும் இந்த
உடலோடு பொருந்திய நான் என்ற மயக்கத்தால், புறத்து
உள பொறிகளால் - வெளிப் பொருள்களின் உதவியால்,
உண்ணும் - அநுபவிக்கும், பகர்ந்த - மேலே கூறிய,
சாக்கிரம் இதே ஆம் - நனவு நிலை இதுவே ஆகும்.

விளக்கம்:— ஜீவாத்மா உடலை நான் என எண்ணுகிறது. அது
மயக்க எண்ணமே. அந்த எண்ணத்தால் அது உடலாகி கண்
முதலிய புறப் பொறிகளின் உதவியைக் கொண்டு போகங்களை
நுகர்கிறது. இவ்வாறு பருவுடலை நான் என்று அபிமானிக்கும் ஜீவ
நிலையே விழிப்பு நிலையாகும். விழிப்பில் மக்கள் சந்தனம் மாலை
முதலியவற்றை அநுபவித்து மகிழ்தல் வெளிப்படல். இவ்வாறு
விழிப்பு நிலை விளக்கப்படது.

103

பருவுடலில் நான் என்ற மயக்கத்தை விடல் வேண்டும்
என்கிறார்.

ஆகையால் சாக்கி ரத்தில் அறியலாம் இந்தத் தேகம்
வாகிய பவம னைத்தும் வந்தது புருடர்க் கித்தால்
ஆகுமோ ரில்வாழ் வோனுக் கமைந்தவோ ரில்லம் போலப்
போகவா லயமே யாகும் புகலுட லான்மா னிற்கே.

பதவுரை: ஆகையால் - பருவுடலை நான் என்று எண்
ணும் மயக்கத்தால், சாக்கிரத்தில் இந்தத் தேகம் அறியலாம்.

விழிப்பு நிலையில் உள்ளது என்று இப்பருவுடலை அறியலாம், இத்தால் - இந்த உடலினாலேயே, புருடர்க்கு - ஸம்ஸாரமற்ற ஆத்மாவிற்கு, வாகிய பவம் அனைத்தும் வந்தது ஆகும் - வெளியேயுள்ள ஸம்ஸாரமெல்லாம் உண்டாயின, ஓர் இல் வாழ்வோனுக்கு - இல்லறத்தான் ஒருவனுக்கு, அமைந்த ஓர் இல்லம் போல - தன் வாழ்வுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்துள்ள ஒரு வீடுபோல, ஆன்மாவிற்கு - ஜீவாத்மாவிற்கு, புகல் உடல் - இத்தகைய உடல், போக ஆலயம் ஆகும் - போக நுகர்விற்கான இடமாகும்.

விளக்கம்:—வீட்டில் வாழும் இல்லறத்தான் வீடாகான் அதுபோல உடலில் விளங்கும் ஆத்மா உடலன்று. இப்பருவுடல் விழிப்பில் மட்டுமே விளங்கும். கனவிலும் உறக்கத்திலும் இது விளங்காது. விழிப்பில் இதனாலேயே பல துன்பங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை பிறப்பு, நோய், மூப்பு, மரணம் முதலியன. இவற்றிற்கு, வெளியே உள்ள ஸம்ஸாரம் என்று பெயர்.

இங்கு புருடர் என்ற சொல் சிறப்பியல்பற்ற ஆத்மாவைக் காட்டும். ஆத்மாவிற்கு எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லை. எனினும் ஆத்மாவிற்கு பருவுடல் என்ற உபாதியால் இன்பதுன்பங்கள் வருவன போல் உள்ளன. உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு இன்பதுன்பங்கள் இல்லை. பருவுடலை ஆத்மா என்று எண்ணுவதால், ஆத்மா இன்பதுன்பமுடையது போன்ற தோற்றம் ஏற்படுகிறது. அது பொய்த் தோற்றம். ஆகையால் பருவுடலில் நான் என்ற மயக்க எண்ணத்தை விடல் வேண்டும். கனவிலும், உறக்கத்திலும் இல்லாமல் நனவில் மட்டும் இருக்கும் இப்பருவுடல் ஆத்மாவன்று. அநாத்மாவே.

104

பருவுடலுக்குள்ள வெளிப்படையான இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

ஓதிய இத்தே கத்திற்கு உற்பவம் சரை மரித்தல் சாதுவே பெருத்தல் ஆதி சகலமும் தரும மாகும் ஏதமாம் சைசவம்மற் றெய்திய கௌமாராதி யாதுமே இத்தேகத்தில் இசைந்துள அவத்தை யாகும்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே. ஓதிய - மேலே கூறிய. இ தேகத்திற்கு - இந்தப் பருவுடலுக்கு. உற்பவம், சரை, மரித்தல், பெருத்தல் ஆதி - பிறப்பு பருப்பது, முப்பு, சாவு முதலிய. சகலமும் தருமம் ஆகும் - எல்லாச் செயல்களும் இயல்பாக இருக்கும். மற்று - மேலும். ஏதம் ஆம் - துன்பம் தரும். எய்திய சைசவம் கௌமாராதி யாதும் - தன்னை அடைந்த குழந்தைப்பருவம், குமரப்பருவம் முதலிய யாவும். இத்தேகத்தில் இசைந்து உள அவத்தை ஆகும் - இப்பருவுடலில் அமைந்துள்ள மாற்று நிலைகளாகும். ஏ, அசை.

விளக்கம்:—பெருத்தல் ஆதி என்ற தொடரில், ஆதி என்ற சொல் இளைத்தல், இருத்தல், மாறுதல் முதலிய வேறுபாடுகளைக் காட்டும். கௌமாராதி என்ற தொடரில், ஆதி என்ற சொல், யௌவணம், கிழட்டுத்தனம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்.

“கிழட்டுத்தனம் என்பது, பொதுவாக முப்புப் பருவத்தைக் காட்டும். ஜரை என்பது, உடலில் ஏற்படும் நரை திரைகளைக் காட்டும்” என்று கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

105

இதுவுமது.

வன்னமாச்சிரமமாதி வகுப்பிதன் நியமமாகும்
முன்னுமா நாவ மான முதலிதன் விசேடமாகும்
இன்னல்செய் பிணிகள் எல்லாம் இருப்பிட மிந்தத் தூலம்
துன்னிய சூக்க தேகத் தொடர்பினை இனியி சைப்பாம்.

பதவுரை: வண்ணம் ஆச்சிரமம் ஆதி வகுப்பு - நான்கு வர்ணங்கள், நான்கு ஆச்சிரமங்கள், கோத்தரம், ஸூத்தரம் ஆகிய இவற்றிற்குரிய ஒழுக்கங்கள். இதன் நியமமாகும் - இந்தப் பருவுடலில் மேற்கொள்ளப்படும் ஒழுக்கங்களாகும். முன்னும் மான அவமானம் முதல் - யாவரும் எண்ணிப் பார்க்கும் மதிப்பு, அவமதிப்பு, அலக்ஷ்யம் ஆகியவைகள். இதன் விசேடம் ஆகும் - இந்த உடலுக்குரிய சிறப்பு இயல்புகளாகும். இந்த தூலம்-இப்பருவுடல்.

இன்னல் செய் பிணிகள் எல்லாம் இருப்பிடம் - துன்பம் தரும் எல்லா நோய்களும் தங்கும் இடமாகும். இனி துன்னிய சூக்க தேகத் தொடர்பினை இசைப்பாம் - இனி மேல் ஜீவனுடன் நெருங்கிய நுண்ணுடலின் இயல்புகளைக் கூறுவோம்.

விளக்கம்:—நான்கு வர்ணங்கள் உண்டு. அவை அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பவைகளாகும். வர்ணம் என்பது ஜாதிய் பிரிவு என்ற பொருளைக் காட்டும்.

நான்கு ஆச்ரமங்கள் உண்டு. அவை ப்ரஹ்மசர்யம், இல்லறம், வானப்ரஸ்தம் ; துறவு என்பனவாகும்.

இந்த வர்ணங்களுக்கு ஏற்றவாறும், ஆச்ரமங்களுக்கு ஏற்ற வாறும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய பல கட்டுப்பாடான ஒழுக்கங்கள் உண்டு. அவற்றிற்கு நியமம் என்று பெயர்.

ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே கோத்ரமும் ஸுத்ரமும் உண்டு. கோத்ரம் என்பது குடிப்பிறப்பைக் காட்டும். ஸுத்ரம் என்பது தான் மேற்கொள்ளும் ஒழுக்க முறைக்குச் சான்றாக உள்ள முனிவர்கள் செய்துள்ள நூல்களைக் காட்டும். இவற்றில் சொல்லப் பட்டமுறையைப் பின்பற்றியே யாவரும் ஒழுகி வருகிறார்கள். இவைகள் யாவும் பருவுடலுக்கே உரியவை. ஆத்மாவுக்கு உரியவை யல்ல.

அவமதிப்பும், நன்மதிப்பும், அலக்ஷ்யமும், பருவுடலுக்கே உரியவை. பிணிகளும் பருவுடலுக்கே உரியவை.

நுண்ணுடலில், உள்ள ஐந்து செயல் பொறிகளையும் ஐந்து அறிவுப் பொறிகளையும் கூறுகிறார்.

சிரவணம் தொக்குச் சட்சுச் சிங்குவை நாசி ஐந்தும் பொருள்களை அறிவதாலே போதவிந் திரிய மாசும் பரவிய வாக்குப் பாணி பாத பாயுருவு பத்தம் கருமமே செய்வ தாலே கருமவிந்திரிய மாசும்.

பதவுரை: சிரவணம் தொக்கு சட்சு சிங்குவை நாசி ஐந்தும் - காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு இவை ஐந்தும்.

பொருள்களை அறிவதாலே போத இந்திரியமாகும் - பொருள் களைத் தெரிந்து கொள்ளக் கருவியாயிருப்பதால் அறிவுப் பொறிகள் எனப்படும். பரவிய வாக்கு பாணிபாதம் பாயுரு உபத்தம் - உடலில் பரவியுள்ள, வாக்கு, கை, கால் பாயு உபஸ்தம் ஆகிய ஐந்தும். கருமம் செய்வதால் கரும இந்திரியம் ஆகும் - செயல்களைப் புரிவதால் கர்மப் பொறிகள் எனப்படும். ஏ-அசைகள்.

விளக்கம்:—பருஷ்டலில், கண் காது முதலிய பருப்பொருள்களில், பொறிகள் நுட்பமாக ஆமைந்திருக்கும். பத்துப் பொறிகளும் பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத பூதங்களின் காரியங்கள். ஆகையால் அவை மிகவும் நுண்ணியவை. அவை பருஷ்டலில் உள்ள காது, கண், மூக்கு, நாக்கு முதலிய சதைக் கோளகங்களின் உள்ளே இருப்பவை என்றறிதல் வேண்டும். இவை வெளியிலுள்ள பொறிகளாகும்.

உட்பொறியான அந்தக்கரணத்தையும் அதன் வகையையும் கூறுகிறார்.

துன்னுமுட் கரண மொன்றே தோன்றிய விருத்தி யாலே மன்னிய மனது புத்தி மற்றகங் காரம் சித்தம் .

என்னவே நான்க தாக இசைந்ததாம் எவ்வி டத்தும் பன்னிய விதன் விருத்திப் பகுப்பினை பகரக் கேளாய்.

பதவுரை: துன்னும் உன்கரணம் ஒன்றே—உடலினுள் பொருந்திய உட்பொறியாகிய அந்தக் கரணம் ஒன்றே. தோன்றிய விருத்தியாலே - தன்னிடம் தோன்றிய செயல்களால், மன்னிய மனது நான்கதாக - பெருமை வாய்ந்த மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்று நான்கு வகையாக. இசைந்தது ஆம் - பொருந்தியுள்ளது. எ இடத்தும் - எல்லா இடங்களிலும். பன்னிய - மேலே கூறிய. இதன் விருத்திப் பகுப்பினை - இந்த அந்தக்கரணத்தின் செயல் பாகு பாட்டினை. பகரக் கேளாய் - நான் கூற நீ கேள்.

விளக்கம்:—அந்தக்கரணம் என்ற பொறி ஒன்றே ஆகும். அதுவே வெளிப் பொறிகள், தம் செயலைப் புரிய முக்கிய காரணமாக

இருக்கிறது. அஃது துணையாக இல்லாவிடில் வெளிப்பொறிகள் தத்தம் செயல்களைப் புரியமாட்டா. அந்தப் பொறியே, தன் செயல் வேற்றுமையால், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அது கண் காது முதலியவற்றைக் காட்டிலும் உள்ளே இருப்பது; ஆகையால் உட்கரணம் என்று பெயர் பெற்றது.

உட்பொறியின் செயல் வேறுபாடுகளைக் கூறுகிறார்.

விரிவுறு சங்கற்பாதி விருத்தியான் மநமிதாகும்
பொருளுணர் நிச்சயத்தால் புகன்றபுத் தியுமி தாகும்
பரவிய வபிமானத்தால் பகரகங் கரமு மீதாம்
பொருளனு சந்தானத்தால் புகன்றசித் தமுமீ தாமே.

பதவுரை: விரிவு உறு-விரிவாக வளரும், சங்கற்பாதி விருத்தியான் - சாதாரண எண்ணம். ஐய எண்ணம் ஆகிய வற்றைச் செய்வதால் இது மனமாகும் - இந்த உட்பொறி மனம் என்று கூறப்படும். பொருளுணர் நிச்சயத்தால் - பலபொருள்களை நிச்சயமாக அறிவதால். புகன்ற - யாவரும் புகழும். புத்தியும் இது ஆகும் - புத்தி என்று இதுவே கூறப்படும். பரவிய அபிமானத்தால்-பொருள்களில் பரவிய நான் என்ற அபிமானச் செயலால். பகர் அகங்கரமும் ஈது ஆம் - இதுவே யாவரும் கூறும் அகங்காரம் ஆகிவிடும். பொருள் அநுசந்தானத்தால் - இறந்தகாலப் பொருளை நினைப்பதால். புகன்ற சித்தமும் ஈது ஆம் - இதுவே சித்தம் என்று யாவராலும் கூறப்படும். ஏ-அசை.

விளக்கம்:—அந்தக்கரணம் என்பது, பஞ்சீகரணம் ஆகாத ஐம்பூதங்களின் மொத்தமாகிய ஸத்வ குணங்களிலிருந்து தோன்றிய உட்பொறியாகும். தனித்தனியான பூதத்தினுடைய ஸத்வ குணத்திலிருந்து ஐந்து அறிவுப் பொறிகளும் தனித்தனி உண்டாயின. வானின் ஸத்வகுணம் காதிற்கும், வளியின் ஸத்வகுணம் தோலுக்கும், தீயின் ஸத்வகுணம் கண்ணிற்கும், நீரின் ஸத்வகுணம் நாக்கிற்கும், பூமியின் ஸத்வகுணம் முக்கிற்கும் காரணமாகும்.

ஐந்து ப்ராணன்களின் இயல்பைக் கூறுகிறார்.

விரிவுறும் பிராணன் ஒன்றே விருத்தியின் பேதத் தாலே
பரவிய பிராணா பானன் பகர்வியா நன்உ தானன்
உரவிய சமானன் ஐந்தாம் உதகசொன் னுதி தாமே
பரவிய விருத்தி யாலே பலவித மாவ தேபோல்.

பதவுரை: உதகம் சொன்னம் ஆதி தாமே - நீரும் தங்கமும் தாமாகவே, பரவிய விருத்தியால் - தம்மிடம் நேர்ந்த, செயலால் பலவிதம் ஆவதுபோல் - பலவகைகளாக வழங்கப்படுவது போல, விரிவுஉறும் பிராணன் ஒன்றே - எல்லா உயிர்களிலும் பரவிநிற்கும் ஒரே ப்ராணன், பகர் விருத்தியின் பேதத்தால் - யாவரும் கூறும் தன் செயலின் வேறுபாடுகளினால், பரவிய பிராண அபானன் - யாவரும் புகழும் பிராணன் என்றும் அபானன் என்றும், வியானன் உதானன் - வ்யானன் என்றும் உதானன் என்றும், உரவிய சமானன் - வலிமை வாய்ந்த சமானன் என்றும், ஐந்து ஆம் - ஐந்து வகையான பிரிவையுடையவன் ஆவான்.

விளக்கம்:—ஒரே தங்கம் வேலைப்பாடுகளால், வளையல், மாலை, மோதிரம் முதலிய பல பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது.

ஒரே நீர், தான் சென்று தங்கும் இடத்தால் கிணறு, குளம், ஏரி, கடல் என்று பலவாறு வழங்கப்படுகிறது. அதுபோல ஒரே வாயு, ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்று தன் தொழிலால் வழங்கப்படும்.

இந்த ஐந்தும், பஞ்சீகரணமாகாத ஐம் பூதங்களின் ஒன்று செர்ந்த ரஜோ குணங்களிலிருந்து தோன்றின.

தனித்தனியான ஐந்து பூதங்களின் ரஜோ குணத்திலிருந்து தனித்தனியே செயல் பொறிகள் ஐந்தும் தோன்றின.

வானின் ரஜோ குணம், வாக்கிற்கும், வளியின் ரஜோ குணம் கைகளுக்கும், தீயின் ரஜோ குணம் கால்களுக்கும், நீரின் ரஜோ குணம் உபஸ்தத்திற்கும், பூமியின் ரஜோ குணம் பாயு என்ற உறுப்பிற்கும் காரணம் ஆகும்.

பசியையும் தாகத்தையும் உண்டாக்குபவன் ப்ராணன் ஆவான்.

மலங்களைக் கீழே கொண்டு போகிறவன் அபானன் ஆவான்.

உண்ட உணவின் சாரத்தை நரம்புகளில் பரப்புவன் வ்யானன் ஆவான்.

மேல் நோக்கி வரும் செயலை உடையவன் உதானன் ஆவான்.

உண்ட உணவைப் பக்குவப் படுத்தும் செயலைப் புரிபவன் ஸமானன் ஆவான்.

110

நுண்ணுடலாகிய புர்யஷ்டகங்களின் விளக்கம்.

சிரவண மாதி ஐந்தும் செறிந்த வாக்காதி ஐந்தும் வருபிரா னாதி ஐந்தும் மருவும்வா னாதி ஐந்தும் இருதய மாதி நான்கும் எய்திய அவித்தை காமம் பரவுகன் மம்மிவ் வெட்டும் பகர்புரி அட்டகம் காண்.

பதவுரை: செறிந்த - உடலில் பொருந்திய. சிரவணம் ஆதி ஐந்தும் - காது, கண், மூக்கு, நாக்கு, தோல் ஆகிய ஐந்தும். வாக்காதி ஐந்தும் - வாக், பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் ஆகிய ஐந்தும். வருபிராணாதி ஐந்தும் - மேலும் கீழும் போய் வரும் ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் ஆகிய ஐந்தும். மருவும் வாணாதி ஐந்தும் - நுட்பமாய் எங்கும் பரவியுள்ள வானம், வளி, தீ, நீர், பூமி ஆகிய ஐந்தும். இருதயம் ஆதி நான்கும் - மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய நான்கும். எய்திய - மக்களை அடைந்த. பரவு அவித்தை காமம் கன்மம்-அறியாத வரிடம் பரவியுள்ள அவித்யை, ஆசை, செயல். இ எட்டும் - இந்த எட்டுப் பொருள்களும். பகர்புரி அட்டகம் காண் - அறிஞர் கூறுகின்ற புர்யஷ்டகமாகும். நீ அறிக.

விளக்கம்:—1. ஐந்து அறிவுப் பொறிகள், 2. ஐந்து செயற் பொறிகள், 3. ஐந்து ப்ராணன்கள், 4. நான்கு அந்தக்கரணங்கள், 5. ஐந்து நுட்பபூதங்கள், 6. அவித்யை, 7. காமம், 8. கர்மா ஆகிய இந்த எட்டும் சேர்ந்தது நுட்ப உடலாகும்.

இந்த எட்டும் புர்யஷ்டகம் எனப்படும். அறிவு வடிவாகிய சைதன்யம், இதில் தங்கி ஆபாஸ் வடிவமாகி எல்லா வ்யவஹாரங்களையும் செய்கிறான். ஆகையால் புர்யஷ்டகம் என்று பெயர் வந்தது எனலாம். புர் - இடம், அஷ்டகம் - எட்டின் கூட்டம்.

111

நுண்ணுடலின் இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

ஈதுதான் சூக்க தேகம் ஈதுபஞ் சீகரித்த
பூதமே தந்த தாகும் பொருந்துவா தனையு டைத்தாம்
சாதமார் கன்ம போக சாதன மான்மா விற்கீது
ஓதிய அஞ்ஞா னம்செய் உபாதியாம் அநாதி ஈதாம்.

பதவுரை: சூக்க தேகம் ஈது தான் - நுட்ப உடல் இதுவேயாகும். ஈது அபஞ்சீகரித்த பூதம் தந்தது ஆகும் - இந்த உடல் பஞ்சீகரணம் ஆகாத ஐம்பூதங்களும் உண்டாக்கியது ஆகும். பொருந்துவாதனை உடைத்து ஆம் - பல பிறவிகளில் உண்டான செயல் வாஸனைகளை உடையது ஆகும். ஈது - இந்த உடல். சாதம் ஆர் கன்ம போக சாதனம் - பிறப்பைத் தரும் வினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயன்களை நுகர்வதற்குக் கருவியாகும். ஆன்மாவிற்கு - ப்ரஹ்மத்திற்கு. ஓதிய அஞ்ஞானம் செய் உபாதி ஆம் - "இன்னதென விளக்க முடியாதது" எனப் பெரியோர் கூறிய மாயையால் உண்டான உபாதியாகும். ஈது அநாதி ஆம் - இவ்வுடல் எப்போது முதல் பிறந்து வந்தது என்று கூற முடியாததாகும். ஈது என்பது நீட்டல் விகாரம்.

விளக்கம்:—பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத பூதங்கள் உண்டாக்கிய உடல் ஆகையால் இது நுண்ணுடலாயிற்று. பருவுடல் அடிக்கடி அழியும். நுண்ணுடலோ விதேக கைவல்யம் வரும்வரை அழியாமல் இருக்கும். அதனாலேயே நுண்ணுடல் பல பிறவிகளில் ஏற்பட்ட போக வாஸனைகளோடு கூடியிருக்கும். பருவுடல் மாறினாலும் எந்த உயிருக்கும் நுட்ப உடல் அப்படியே இருக்கும்.

ஆகையாலேயே அது பல அனுபவ வாஸனைகளுக்கு இடமாக இருந்து கொண்டு, பல பிறவிகளிலும் அந்த வாஸனைகளுக்கு ஏற்ற

வ்யவஹாரங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆதலால் இதை "பொருந்து வாதனையுடைத்து" என்றார் ஆசிரியர்.

பல பிறவிகளில் ஒருவன் செய்த செயல்களின் நற்பயனையும் தீய பயனையும் நுண்ணுடலே அனுபவிக்கச் செய்கிறது. உறக்கத்தில் நுண்ணுடல், லயமடைந்து விடுவதால், அங்கு ஊழ்வினைகளின் பயன்களை நாம் அனுபவிப்பது இல்லை. நளவிலும், கனவிலும் அவற்றை நுகர்கிறோம். ஆகையால் நுண்ணுடலே கர்மப்பயனை நுகர்வதற்குக் கருவியாக உள்ளது. ஆகையாலேயே அதை, "கன்ம போக ஸாதனம்" என்றார்.

இது ஆத்மாவிற்கு உபாதியாக இருந்து கொண்டு ஆத்மாவை அளவுக்குட்பட்டவன் போல் காட்டுகிறது.

எந்தப் பொருள், தன்னிடம் உள்ள பொருளுக்கு வேற்று வடிவத்தைத் தோன்றச் செய்து, தான் அதனினும் வேருக உள்ளதோ அது உபாதி எனப்படும்.

"கடாகாசம்" என்று வழங்குமிடத்தில், குடம் தன்னிடமுள்ள ஆகாசத்தைச் சிறிய வடிவாகத் தோன்றச் செய்கிறது. தான் ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் தனியாக உள்ளது. ஆகாசம் மிகப் பெரியது. குடம் அதைச் சிறிய வடிவாகக் காட்டுகிறது. ஆகையால் ஆகாசத்திற்குக் குடம் உபாதியாகும்.

அதுபோல எங்கும் நிறைந்த ஆத்ம வடிவத்தை நுண்ணுடல், தான் வேருக இருந்து கொண்டு சிறிய வடிவினதாகக் காட்டிவிடுகிறது. ஆகையால் அது ஆத்மாவின் உபாதியாகும்.

பொறிகளும், ப்ராணன்களும், அந்தக்கரணமும், ஐம்பூதங்களிலிருந்து பிறந்தவை. ஆகையால் அவை பிறப்புள்ளவைகளேயன்றி பிறப்பற்ற அநாதிகளல்ல. எனினும் பருவுடல் போல விரைவில் அழியாமல் விதேக முக்திவரும்வரை உள்ளன. ஆகையால் அநாதி என உபசாரமாகக் கூறினார்.

"எப்பொருளுடனும் தொடர்பில்லாத சுத்த சைதன்யத்திற்கு எவ்வாறு உபாதித் தொடர்பு ஏற்படும்? என்றால் அத்தொடர்பு, தன்னை அறியாமையால் ஏற்பட்ட தொடர்பாகும்" என்பதை விளக்க "ஓதிய அஞ்ஞானம் செய் உபாதி" என்றார்.

சைதன்யத்திற்கும், நுண்ணுடலாகிய உபாதிக்கும் உள்ள தொடர்பு, மயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆத்யாஸிகத் தொடர்பேயாகும். அது உண்மைத் தொடர்பன்று.

நுண்ணுடலுக்கே உரிய சிறப்பு நிலையைக் கூறுகிறார்.
 கனவிதன் அவத்தை யாமிக் கனவினி லுள்ள மொன்றே
 நனவுகா லத்தநேக நாடுவா தனைக ளாலே
 தனியதாய்க் கர்த்தி ராதித் தன்மையை அடைந்து
 தோன்றும்
 சொன வவித் தையிலே ஆந்மா சுத்தசிற் சோதி யாகும்.

பதவுரை: இதன் அவத்தை கனவு ஆம் - இந்த நுண்
 ணுடலின் நிலை கனவு நிலையாகும். இக்கனவினில் உள்ளம்
 ஒன்றே தனியதாய் - இந்தக் கனவு நிலையில் மனம் தான்
 ஒன்றே தனியாக இருந்து கொண்டு, நனவு காலத்து
 அநேக நாடுவாதனைகளாலே - விழிப்பின்போது பலபொருள்
 களை நுகர்ந்த வாஸனைகளால், கர்த்திராதி தன்மை
 அடைந்து தோன்றும் - செய்தல் நுகர்தல் முதலிய இயல்பு
 களைப் பெற்றது போல் தோன்றும், சொன அவித்தையில் -
 முற்கூறிய கனவில், ஆந்மா சுத்த சித் சோதி ஆகும் -
 ஆத்மா தூயதான அறிவொளி கொண்டதாக விளங்கும்.
 சொன்ன என்பது சொன என விகாரப்பட்டது.

விளக்கம்:— நுண்ணுடலை ஜீவன் கனவில் எனது என அபிமானிக்
 கிறான். அப்போது அவனுக்கு தைஜஸன் என்று பெயர். கனவில்
 விழிப்பு நிலையில் இருந்த பருஷ்டல் இல்லை நுண்ணுடல் மட்டுமே
 உள்ளது.

கனவில் உள்ள மனம், தனக்கு விழிப்பு நிலையில் உண்டான
 அநுபவ வாஸனைகளுடன் கூடியுள்ளது. அப்போது அது தன்
 வாஸனைகளால் விரிவடைந்து விழிப்பு நிலைப்பொருள்களைப் பார்ப்
 பது போன்ற தோற்றத்தைப் பெறுகிறது. அங்கு, பார்ப்பவன்,
 பார்க்கப்படும் பொருள், பார்வை, கருவி, இடம், காலம் ஆகிய
 எல்லாப் பொருளாகவும் மனமே மாறுபட்டுத் தோன்றுகிறது.
 அங்கு ஸூர்யன் முதலிய ஒளிப் பொருள்கள் இல்லை. கண் காது
 முதலிய கருவிகளுமில்லை. இடமும் காலமுமில்லை. பார்ப்பதற்
 குரிய பொருளுமில்லை. பார்வை என்ற செயலும் இல்லை. தனியே
 பார்ப்பவனும் இல்லை. விழிப்பு நிலை வாஸனையுடன் கூடிய மனம்
 ஒன்றே இத்தனை பொருள்களாகவும் மாறி விழிப்பு நிலைபோன்ற
 காட்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

ஐடமான மனத்திற்கு இத்தகைய திறமை, சைதன்ய ஒளியின் தொடர்பால் ஏற்படுகிறது. அந்த சைதன்யம், கனவில் பிறவற்றின் துணையை நாடாமல் தன்னொளி கொண்டதாய் விளங்குகிறது. அத்த ஒளியாலேயே கனவுப் பொருள்கள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் அப்பொருள்களை “ஸாக்ஷிபாஸ்யம்” என்று பெரியோர் கூறுவர். சைதன்யமாகிய ப்ரஹ்மம் எப்போதும் தன்னொளி கொண்டதாகவே இருக்கும். விழிப்பு நிலையிலும் அதனாலேயே எல்லாப் பொருள்களும் விளங்குகின்றன. இதுதான் உண்மை.

எனினும் விழிப்பில் ஸூர்யன் முதலிய பிற ஒளிகள் இருந்து கொண்டு, பொருள் விளக்க நிலையில் குழப்பத்தை உண்டாக்கி விடுகின்றன.

கனவிலோ பிற ஒளிகள் இல்லை. கனவுப் பொருள்கள் ஆத்ம ஒளியால் மட்டுமே விளங்குகின்றன என்பதை அங்கு நன்கறியலாம். ஆத்மாவின் தன்னொளித் தன்மையையும், அங்கு நன்கு தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆகையால் தான் “கனவில் ஆந்மா சுத்த சிற்சோதியாகும்” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

ஆத்மாவின் தொடர்பற்ற தன்மையை விளக்குகிறார்.

சருவ சான்றான ஆந்மா சாற்றிய அவத்தை தன்னில் ஒருமனோ மாத்திரத்தை உபாதியாய் உடைத்தாய் அங்குப் பரவிய பாவமாதிப் பலவித கன்மத் தோடும் மருவிடான் தரனே யாக மாசற இலங்கா நிற்பன்.

பதவுரை: சருவ சான்று ஆன ஆந்மா - எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாக இருக்கும் ஆத்மா, சாற்றிய அவத்தை தன்னில் - மேலே கூறிய கனவில், ஒரு மனோமாத்திரத்தை - மனத்தை மட்டும், உபாதியாய் உடைத்தாய் - உபாதியாகக் கொண்டு, அங்கு - கனவில், பரவிய காமம் ஆதி - நிறைந்த ஆசை, கோபம் முதலியவற்றோடும், பலவித கன்மத்தோடும் - பலவகையான செயல்களுடனும், மருவிடான் - தொடர்பு கொள்ளமாட்டான், மாசு அற - குற்றமின்றி, தானே ஆக இலங்கா நிற்பன் - தான் தனியாகவே விளங்குவான்.

விளக்கம்:—கனவில் நடைபெறும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும், ஆத்மாவுடன் தொடர்பு கொள்ளா. ஏனெனில், ஆத்மா எல்லா வற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாக இருப்பவன். ஆகையாலேயே தொடர்பற்றவன். கனவு என்று கூறியது உபலக்ஷணம். நனவிலும் உறக்கத்திலும், ஆத்மாவுக்கு எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லை. ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையில் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன.

இதுவுமது

யாதினாஸ் இந்த ஆந்மா என்றுமே அசங்கமாகும்
ஆதலால் அவத்தை ஈதில் அம்மன உபாதியாலே
சாதமாம் கன்ம மெல்லாம் சற்றுமே சார மாட்டாது
ஆதியாம் சோதி யாகி அகிலமும் விளக்கி வைக்கும்.

பதவுரை: யாதினாஸ் - ஸாக்ஷியாக இருக்கும் காரணத்தால், இந்த ஆந்மா என்றுமே அசங்கமாகும் - எப்போதும் எப்பொருளுடனும் தொடர்பற்றிருக்கும், ஆதலால் - ஆகையால், அவத்தை ஈதில் - இந்தக்கனவில், அ மன உபாதியாலே - அந்த மனத்தை உபாதியாகக் கொண்டமையால், சாதம் ஆம் கன்மம் எல்லாம் - செய்கின்ற எல்லாச் செயல்களையும், சற்றும் சாரமாட்டாது - சிறிதும் அடையாது, ஆதியாம் சோதி ஆகி - பிறப்பற்ற ஒளிவடிவாய் இருந்துகொண்டு, அகிலமும் விளக்கி வைக்கும் - எல்லாப் பொருள்களையும் விளங்கச் செய்யும்.

“தொடர்பு என்பது ஆத்மாவுக்கு உபாதியால் ஏற்படுவது. ஆத்மாவின் இயல்பு தொடர்பில்லாமையே” என்கிறார். அறிவுறும் ஆந்மா விற்கிங் ககிலமாம் தொழிலும் செய்யச் செறியமிச் சூக்க தேகம் சேர்ந்தவோர் கரணமாகும் முறி உளி வாச்சி யாதி முற்றுமோர் தச்சனுக் கிங்கு உறு தொழில் யாவும் செய்ய ஒன்றிய கரணமே போல்.

பதவுரை: அறிவுறும் ஆந்மாவிற்கு-அறிவு வடிவான ஆத்மாவுக்கு இங்கு, அகிலம் ஆம் தொழிலும் செய்ய - இவ்வுலகில் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்ய, ஓர் தச்சனுக்கு - மரவேலை செய்யும் ஒருவனுக்கு, இங்கு முறி உளி வாச்சி ஆதி முற்றும் - இவ்வுலகில் வாள், உளி, வாச்சி முதலிய எல்லாக் கருவிகளும், உறுதொழில் யாவும் செய்ய ஒன்றிய காரணம் போல் - தன் மிகுந்த தொழில் எல்லாவற்றையும் செய்வதற்கான கருவிகளைப் போல், செறியும் இச்சூக்க தேகம் - பலபொருள்கள் செறிந்துள்ள இந்த நுண்ணுடல், சேர்ந்த ஓர் கரணமாகும் - பொருந்திய ஒரு கருவியாகும்.

விளக்கம்:—தச்சன் செயல் புரிவதற்கு வாள் உளி முதலியவை கருவிகளாக உள்ளன. அதுபோல ஆத்மா செயல்புரிய இந்த நுண்ணுடல் கருவியாக உள்ளது. தச்சுத் தொழில் செய்யவேண்டிய நிலையில், தச்சன் கர்த்தா ஆகிறான். செய்ய வேண்டாத நிலையில், அவன் கர்த்தா இல்லை. சும்மா இருக்கிறான். மரவேலையை நோக்க, தச்சன் கர்த்தாவே அன்றி இயல்பாக அவன் கர்த்தா இல்லை.

அதுபோல, ஆத்மாவுக்கு இயல்பாக, செய்தல் முதலியவற்றுடன் தொடர்பு இல்லை. அவித்யையால் ஏற்பட்ட நுண்ணுடலாகிய உபாதியாலே தான், தொழில் செய்யும் தன்மை ஏற்படுகிறது. அதை அடிப்படையாக வைத்தே, ஆத்மா கர்த்தா போக்தா என்று வழங்கப்படுகிறான். ஆத்மாவின் இயல்பை நோக்க, அவன் தொடர்பற்ற அஸங்க புருஷனே ஆவான்.

இந்த வகையில் தான் இங்கு உபமான விளக்கத்தைப் பெறல் வேண்டும்.

உறக்கத்தில் நுண்ணுடல் இல்லை. செயல் புரிதலும் இல்லை. விழிப்பிலும் கனவிலும் நுண்ணுடல் இருக்கிறது. எல்லாச் செயல்களும் இருக்கின்றன. ஆகையால் ஆத்மா தன்னைப் பொறுத்த வரையில் தொடர்பற்றவனே ஆவான்.

“செய்தல் நுகர்தல் முதலியவை மனம் முதலிய கரணங்களின் இயல்புகளே” என்று கூறுகிறார்.

ஓதிய கரணம் தானே உள்ள கன் மங்கள் எல்லாம் நீதியாய் ஆந்மா முன்னர் நித்தமும் செய்வ தாலே சாதுவே சகலத்திற்கும் சாட்சியாம் ஆந்மா எந்தப் போதுமே அசங்கமாகும் பொருந்திடா தொரு விகாரம்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே !, ஓதிய கரணம் - முன்பு கூறிய மனம் முதலிய கருவிகள், உள்ள கன்மங்கள் யாவும் - தம்மால் செய்ய முடிந்த எல்லாச் செயல்களையும், நீதியாய் - முறையாக, ஆந்மா முன்னர் நித்தமும் செய்வ தால் - ஆத்மாவின் முன்னிலையில் எப்போதும் செய்வதால், ஆந்மா சகலத்திற்கும் சாட்சி ஆம் - ஆத்மா எல்லாத் தொழில்களுக்கும் சாட்சியாக இருக்கும், எந்தப் போதும் அசங்கமாகும் - எப்போதும் தொடர்பற்று இருக்கும், ஒரு விகாரம் பொருந்திடாது - ஒரு மாறுபாட்டினையும் அடையாது. தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையில் எல்லாச் செயல்களும் பொறிகளால் நடைபெறுகின்றன. எனவே ஆத்மா லாக்ஷி ஆகும். அது எந்த மாறுபாடும் இல்லாததும் ஆகும். செயல்கள் யாவும் பொறிகளின் தர்மங்களாகும்.

நான் செய்கிறேன்; போகிறேன், நான் குருடன்; செவிடன் என்று வழங்கப்படுவதால் ஆத்மா குணங்களற்றது என்று கூறுவது எவ்வாறு? எனில்.

மெத்தவும் பார்க்கும் தன்மை மெதுவதாய்ப் பார்க்கும்

தன்மை

சுத்தமாய்ப் பாராத் தன்மை சுழன்றகன்

குணதோ டத்திற்கு

ஓத்ததாய் வருவ தாலே உரைத்தவை கண்ணின் தர்மம் சுத்தமாம் ஆந்மா விற்குச் சொன்னவை தர்ம மாகா.

பதவுரை: மெத்தவும் பார்க்கும் தன்மை - நன்றாகப் பார்க்கும் திறமையும், மெதுவு அதாய் பார்க்கும் தன்மை - மந்தமான பார்வையும், சுத்தமாய் பாராத் தன்மை - அடியோடு பார்க்க முடியாத தன்மையும், சுழன்ற கண் குணதோடத்திற்கு ஒத்ததாய் - அசைகின்ற கண்களின் குணத்திற்கும் குற்றத்திற்கும் ஏற்றபடி, வருவதால் - நிகழ்வதால், உரைத்தவை - மேலே கூறிய பார்வைகள், கண்ணின் தர்மம்-கண்களின் இயல்பாகும், சுத்தமாம் ஆன்மாவிற்கு - தூய ஆத்மாவிற்கு, சொன்னவை - மேலே கூறிய பலவகைப் பார்வைகள், தர்மம் ஆகா - இயல்புகள் ஆகமாட்டா.

விளக்கம்:—குருட்டுத் தன்மையும், மந்தப் பார்வையும், நல்ல பார்வையும் கண்களின் இயல்புகள்; அவை ஆத்மாவின் இயல்புகளல்ல. இவ்வாறே பிறவற்றையும் கொள்க. இங்கே கண்களின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

118

பிற பொறிகளின் இயல்பைக் கூறுகிறார்.

ஈதுபோல் செவிட்டுத் தன்மை எய்திய மூகத்தன்மை ஆதிய சோத்தி ராதி அடைந்ததர் மங்க ளாகும் போதபூ ரணமா யாதும் பொருந்திடா வான்மா விற்கிங்கு ஓதிய விகார மெல்லாம் ஒன்றிய தர்ம மன்றால்.

பதவுரை: ஈதுபோல் - கண்ணின் இயல்பைப் போல், எய்திய செவிட்டுத் தன்மை, மூகத்தன்மை ஆதிய - மனிதனுக்குள்ள செவிட்டு இயல்பு ஊமையியல்பு முதலியவைகள், சோத்திராதி அடைந்த தர்மங்களாகும் - காது நாக்கு முதலிய கருவிகளின் இயல்புகளாகும். போத பூரணமாய் - நிறைந்த அறிவாக, யாதும் பொருந்திடா - எந்த இயல்புடனும் சேராத, ஆன்மாவிற்கு - சைதன்யத்திற்கு, இங்கு ஓதியவிகாரம் எல்லாம் - இங்கே கூறிய எல்லா இயல்புகளும், ஒன்றிய தர்மம் அன்று - பொருந்திய குணங்களாகமாட்டா.

விளக்கம்:—பிறபொறிகளில் காணப்படும் சுவைத்தல், முகர்தல், தொடுதல், எடுத்தல், போதல், விடுதல் முதலியவைகளும் அப் பொறிகளின் இயல்புகளேயாகும். அவை காணப்படுகின்றன. ஆகையாலேயே அவை ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. ஆத்மா காண்பவன் காணப்படுபவை காண்பவனின் தர்மங்களாகா.

பிரானனின் இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

பின்னுமுட் புறமார் மூச்சுப் பெற்ற கொட்டாவி தும்மல்
மன்னிய மரண மாதி மற்றும் சலனம் யாவும்
துன்னும் ப்ராணாதி தர்மம் துயர்தரு பசிதா கங்கள்
பன்னிய பிராண னென்றின் பரவுதர் மங்க ளாகும்.

பதவுரை: பின்னும் - மேலும், உள்புறம் ஆர் மூச்சு - உள்ளேயும் வெளியேயும் பொருந்திய மூச்சும், பெற்ற கொட்டாவி தும்மல்-மனிதன் பெற்ற கொட்டாவியும் தும்மலும், மன்னிய மரணம் ஆதி - நிச்சயமான சாவு முதலியனவும், மற்றும் உள்ள சலனம் யாவும் - மேலுமுள்ள கண்முடல், இமைத்தல் ஆகிய அசைவுகள் எல்லாமும், ப்ராணாதி துன்னும் தர்மம் - ப்ராணன் அபானன் முதலியவற்றிடம் பொருந்தும் இயல்புகளாகும், துயர்தரு பசி தாகங்கள் - துன்பம் தரும் பசியும், தாகமும், பன்னிய ப்ராணன் ஒன்றின் - பெரியோர் சிறப்பாகக் கூறிய ப்ராணன் ஒன்றினுடைய, பரவு தர்மங்களாகும் - பொருத்தமான இயல்புகளாகும்.

விளக்கம்:—ப்ராணன்கள் தம் செய்கையால் பத்தாகப் பிரிக்கப் படுவதும் உண்டு. அவை ப்ராணன், அபானன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன், நாகன், கூர்மன், க்ருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்ஜயன் என்பன ஆகும்.

அவற்றுள்

1. ப்ராணனின் இயல்பு பசியும் தாகமும்
2. அபானனின் இயல்பு கீழ் நோக்கிப் போதல்

3. வ்யானஸின் இயல்பு உணவின் சாரத்தை நரம்புகளில்
இழுத்தல்
4. உதானஸின் இயல்பு மேலே செல்கை
5. சமானஸின் இயல்பு சமப்படுத்துதல்
6. நாகஸின் இயல்பு வாந்தி செய்தல்
7. கூர்மஸின் இயல்பு இமைத்தல்
8. க்ருகரஸின் இயல்பு கொட்டாவி விடுதல்
9. தேவதத்தஸின் இயல்பு தும்முதல்
10. தனஞ்ஜயஸின் இயல்பு பிணத்தை வீங்க வைத்தல்.

120

மேலே கூறிய இயல்புகளை, ஆத்மா தன்னுடையன
வாக ஏன் எண்ணுகிறது? எனில்,

ஆடுமுட் கரண மொன்றே அமைசிதா பாஸத் தோடே
கூடியிச் சட்சு வாதிக் கூட்டமாம் அவய வத்தில
ஓடிநான் என்பதாக உரமதாய் அபிமா னிக்கும்
பாடுமவ் வபிமானந்தான் பகையகங் காரமாகும்.

பதவுரை: ஆடும் உள் கரணம் ஒன்றே - அசையும்
அந்தக் கரணம் தான் மட்டும், அமை சிதாபாஸத்தோடே
கூடி - தன்னிடம் அமைந்த பிரதிபிம்ப அறிவுடன் கூடி,
இச்சட்சு ஆதி கூட்டம் ஆம் அவயவத்தில் - இந்தக்கண்
முதலிய உறுப்புக்களின் கூட்டமாகிய உடலில், ஓடி -
பரவி, உரம் அது ஆய் - வன்மையாக, நான் என்பது ஆக
அபிமானிக்கும் - நான் என்று அவற்றோடு கூடிய தன்னை
மயங்கி எண்ணும், பாடும் - வருத்தம் தரும், அ அபிமானம்
தான் பகை அகங்காரம் ஆகும் - அந்த அகங்காரமே
பகைமைதரும் அகங்காரம் எனப்படும்.

விளக்கம்:—அந்தக்கரணத்தில் சைதன்யம் பிரதிபிம்ப வடிவாக
இருக்கும். அதற்கு ஆபாஸன் என்று பெயர். அந்தக்கரணத்தோடு
கூடிய ஆபாஸன் ஜீவன் எனப்படுவான். அவனுக்கு அகங்காரம்
என்றும் பெயர்; அந்த ஜீவன் உடலோடு கூடிய தன்னை ஆத்மா
என்று எண்ணுகிறான். உடலில் கலந்த அவன் உடலையும் பொறி
களையும் தனித்தனியாக நான் என எண்ணுகிறான். அந்தக்கரணம்

ஜடமே எனினும் ஆபாஸ அறிவின் சேர்க்கையினால் சேதனன் போல இருந்து தொழில் செய்கிறது. அஹங்காரம் பொறிகளை நான் என்று எண்ணுவதால், பொறிகளின் தர்மம் ஆத்மாவிடம் ஆரோபிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் நான் குருடன், குட்டை செவிடன், பசியுள்ளவன் என்ற வழக்குகள் உண்டாகின்றன.

அஹம் என்ற சொல்லின் வாச்யப் பொருள் ஜீவனாகிய அகங்காரம்.

அஹம் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப்பொருள் ஸாக்ஷி சைதன்யம் ஆகிய ப்ரஹ்மம்.

அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஜீவன் தன்னை ஆத்மாவாக நினைப்பதோடு, தன்னோடு தொடர்பு கொண்ட பொறி, ப்ராணன், உடல் முதலியவற்றையும் ஆத்மாவாக மயக்கமுற்று எண்ணுகிறான். ஆதலால் உடல் முதலியவற்றின் தர்மம் ஆத்மாவில் இருப்பதாகக் தோன்றுகிறது. நான் போகிறேன் வருகிறேன் என்பன போன்ற வ்யவஹாரங்களும் உண்டாகின்றன.

121

அகங்காரத்தின் இயல்பைக் கூறுகிறார்.

அகங்கரம் கர்த்தா போக்தா அதுவேதான் சத்து வாத்மிகுந்தமுகக் குணவ சத்தால் மேவிய அவத்தை மூன்றும் வகுத்துத்தான் அநுப விக்கும் வந்துள விடயம் நன்றேல் சுகிக்குமவ் விடயம் தீங்கேல் சோர்ந்திடும்

அதுதான் காணே.

பதவுரை:—அகங்கரம் கர்த்தா போக்தா - அகங்காரமே செய்பவனாகவும் நுகர்பவனாகவும் உள்ளது. அதுவே மிகுந்த சத்துவாத்மிகுண வசத்தால் - அந்த அகங்காரமே தன்னிடம் மிகுந்துள்ள சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களாலும். தான் மேவிய அவத்தை மூன்றும் வகுத்து - தான் அடைவதற்குரிய மூன்று நிலைகளையும் வகுத்துக் கொண்டு. அநுபவிக்கும் - அந்த நிலையில் வரும் போகங்களை நுகரும். வந்துள விடயம் நன்றேல் - தான் நுகரும் பொருள் நல்லதாக இருந்தால். சுகிக்கும் - இன்பமுறும். அவ்விடயம்

தீங்கேல் - தான் நுகரும் பொருள் தீயதாக இருந்தால். அது சேர்ந்திடும் - அது துன்பமுறும். தான், காண், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—ஆபாஸனுடன் கூடிய அந்தக்கரணம், அல்லது அந்தக்கரணத்தோடு கூடிய ஆபாஸன் உடல் முதலியவற்றை நான் என்று எண்ணுகிறது. ஆகையால் அதற்கு அஹங்காரம் என்று பெயர். அதுவே கர்த்தா என்றும் போக்தா என்றும் கூறப்படுகிறது. அதற்கு விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளும் உண்டு. ஸத்வ குணத்தால் கனவும், ரஜோ குணத்தால் விழிப்பும், தமோ குணத்தால் உறக்கமும் மாறி மாறி ஏற்படுகின்றன. அந்த நிலையிலுள்ள பொருள்களை அது அநுபவிக்கிறது. எப்போதுமே அதற்கு மூன்று குணங்களும் உண்டு. எனினும் சில சமயங்களில் ஒவ்வொரு குணம் அதிகமாகும். மற்றவை குறையும். அவற்றிற்கு ஏற்றற்போல வ்யவஹாரங்களும் ஏற்படும்.

122

“இன்பமும் துன்பமும் அஹங்காரத்தின் இயல்புகளே” என்று கூறுகிறார்.

ஆதலால் இன்பதுன்ப மகங்கரத் தர்ம மேயாம் சாதுவே அகண்டா நந்த சாகர வான்மாவிர்கீது ஏதுமே இல்லை யென்றும் எய்திய விடயமெல்லாம் ஒதுமான் மாப்பொ ருட்டால் ஒன்றிடும் பிரியமாக.

பதவுரை: ஆதலால் - அஹங்காரமே போகங்களை நுகர்வதால், இன்ப துன்பம் அகங்கரத் தர்மமே ஆம் - இன்பமும் துன்பமும் அஹங்காரத்தின் இயல்புகளே ஆகும்.

சாதுவே - நல்லவனே!, அகண்ட ஆநந்த சாகர ஆந்மாவுக்கு - அளவிடமுடியாத இன்பக் கடலாகிய ஆத்மாவிற்கு, என்றும் ஈது ஏதுமே இல்லை - என்றைக்கும் இன்பதுன்பம் சிறிதுமில்லை. எய்திய விடயம் எல்லாம் - நாம் நுகரும் பொருட்டு அடைந்த எல்லாப் பொருள்களும், ஒதும் ஆந்மாப் பொருட்டு - யாவரும் அழிவற்றது என்று கூறும் ஆத்மாவின் பொருட்டாகவே, பிரியமாக ஒன்றிடும் - விருப்பத்திற்கு கிடமாக அமைந்து இருக்கும்.

விளக்கம்:—தூக்கத்தில் அஹங்காரம் இல்லை. இன்ப துன்பமும் இல்லை. விழிப்பில் அஹங்காரமுள்ளது. இன்ப துன்பங்களுமுண்டு. ஆகையால் அவை அஹங்காரத்தின் தர்மங்களேயாகும்.

ஆத்மாவோ அளவற்ற இன்ப வடிவாக உள்ளது. அதற்கு விஷயங்களால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களில்லை. மேலும் பொருள்கள் யாவும் ஆத்ம இன்பத்தின் பொருட்டே விரும்பப்படுகின்றன. பொருள்களிடம் விருப்பம் ஒரே மாதிரியாக ஏற்படுவதில்லை. சில நாள் விரும்பப்பட்ட பொருள், பிறகு வெறுப்புக்கு இடமாகிறது. மனம் “நல்லது இன்பம் தரும்” என்று ஒரு பொருளை விரும்புகிறது. பிறகு அப்பொருளையே மனம் வெறுக்கிறது. அதனால் துன்பமேற்படும் என்று எண்ணுவதே வெறுப்பிற்குக் காரணம். பொருளால் இன்ப துன்பம் ஏற்படுவது மனத்தைப் பொறுத்து இருக்கிறது. ஆகையால் இன்ப துன்பங்கள் மனமாகிய அஹங்காரத்தின் இயல்புகளே. ஆத்மாவின் இயல்புமல்ல. பொருள்களின் இயல்புகளுமல்ல. ஆத்ம வடிவ ஆநந்தம் உண்டாக்கப்படுவதன்று. அது விஷயத்தால் ஏற்படும் ஆநந்தம் போன்றதும் அன்று.

123

ஆத்மா எப்போதும் ஆநந்த வடிவினன் என்பதை நிரூபிக்கின்றார்.

ஓதிய விடயம் தானே உள்ளவா பிரியமாகாது ஏதமில் ஆந்மாத் தானே எவர்க்கும் நற்பிரியமாகும் ஆதலால் ஆன்மா வென்றும் அகண்ட வானந்த மேயாம் தூயதாம் ஆந்மா விற்குத் துன்பமோர் காலும் இல்லை.

பதவுரை:—ஓதிய விஷயம் உள்ள ஆ பிரியமாகாது-மேலே கூறிய விஷயப்பொருள் உள்ளபடி மிகுந்த விருப்பத்தைத்தராது, ஏதம் இல் ஆன்மாவே - குற்றமற்ற ஆத்மாவே, எவர்க்கும் நல் பிரியமாகும் - எல்லா உயிர்களுக்கும் நல்ல விரும்பும் பொருளாகும், ஆதலால் - ஆகையால், ஆந்மா என்றும் அகண்ட ஆநந்தமே ஆம் - ஆத்மா எப்போதும் அளவற்ற இன்பவடிவாகவே உள்ளது, தூயது ஆம் - அது பரிசுத்தமானது ஆகும், ஓர்காலும்

ஆந்மாவிற்ரு துன்பம் இல்லை-ஒரு போதும் ஆத்மாவிற்ருத் துன்பம் என்பதே இல்லை.

விளக்கம்:—உலகில் எப்பொருள் இன்பமளிக்கிறதோ அப் பொருள் விரும்புவதற்கு உரியதாகும். பொருள், புதல்வன், வீடு முதலியவை ஆத்ம இன்பத்திற்காகவே விரும்பப்படுகின்றன. அவற்றால் ஆத்ம இன்பம் ஏற்படாவிடில் அவை வெறுக்கப்படு கின்றன. ஆகையால் வெளிப்பொருள்கள் எப்போதும், விரும்பப் படும் பொருள்களாக இருப்பதில்லை. விருப்பம் மாறுபட்டு விடுகிறது.

ஆத்மாவோ என்றுமே விரும்பப்படுவதாகவே உள்ளது. தன்னை வெறுப்பவன் யாருமே இல்லை. உடலை வெறுக்கலாம். உடல் தானன்று. எனவே ஆத்மா மிகமிக அதிகமான ப்ரியத் திற்குரிய பொருளாகிறது. அது எல்லையற்ற இன்பவடிவாக இருப்பதால் தான் அவ்வாறு அதிகமாக விரும்பப்படுகிறது. ஆத்மவிருப்பம் என்றும் மாறுவதில்லை.

ஆத்மாவை மிக நெருங்கி இருக்கும் பொருள்களில், படிப்படி யாக, விருப்பம் மிகுந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். நண்பன், பணம் உடலின் அவயவம், பொறிகள், ப்ராணன் இவை முறையே படிப் படியாக ஆத்மாவை நெருங்கியுள்ளன. இவற்றினிடம் படிப்படி யாக ஒன்றைவிட மற்றொன்றில் விருப்பம் அதிகப்படும்.

பணத்திற்காக நண்பனைவிடுவதுண்டு. உடலுறுப்புக்காகப் பணத்தை விடுவதுண்டு. கண்ணுக்காக, கைகால் முதலியவற்றை விடுவதுண்டு. ப்ராணனுக்காக கண்ணை விடுவதுண்டு. ஆத்மாவுக் காக ப்ராணனை விடுவதுமுண்டு. ஆத்மாவே எல்லாப் பொருள் களைக் காட்டிலும் ப்ரியமானது; அதிக இன்பத்தைத் தருவது; அது இன்பத்தையே வடிவமாக உடையது. ஆகையால் அதற்குத் துன்பமே இல்லை. எனவே, ஆசிரியர் “ஆன்மாவிற்ருத் துன்பம் ஒருபோதுமில்லை” என்றார்.

ஆத்மா எப்போதும் ஆநந்த வடிவாகவே உள்ளது. என்பதற்கேற்ற சான்றுகளைக் காட்டுகிறார்.

புரிவுசெய் சுழுத்தி யின்கண் புலனிலா வான்மா நந்தம் திரமதா யாவராலும் தினமநு பவிக்க லாகும் சுருதிதான் ப்ரத்யட் சந்தான் சொல்லிய ஐதிகம்தான் பரவிய வநுமானந்தான் பகர்ந்ததிற் பிரமா ணங்கள்.

பதவுரை: புரிவு செய் சுழுத்தியின் கண் - நாம் மேற் கொள்ளும் உறக்கத்தில், புலன் இலா ஆந்மாநந்தம் - மன மற்ற ஆத்ம இன்பத்தை, திரம் அது ஆ - உறுதியாக, யாவராலும் தினம் அநுபவிக்கல் ஆகும் - யாவரும் நாடோறும் நுகர்வர். பகர்ந்ததில் - இப்போது கூறிய “ஆத்மா ஆநந்த வடிவம்” என்பதில். சுருதி, ப்ரத்யட்சம், ஐதிகம், பரவிய அநுமானம் பிரமாணங்கள் - வேதமும், மக்களது பவமும், ஐதிஹ்யமும், தார்க்கிகர் புகழும் அநுமானமும் சான்றுகளாகும். தான் - அசைகள்.

விளக்கம்:—உறக்கத்தில், புலன்கள் இல்லை. ஆத்மா தனித்து உள்ளது. அதன் இன்ப நிலையை யாவரும் தினமும் நுகர்கின்றனர். இதுமயக்க அநுபவமன்று. இது ப்ரத்யக்ஷம்.

வேதம் உறக்கநிலை இன்பத்தைப்பற்றி, “இது உயர்ந்த இன்பம். இந்த இன்பமே பெருஞ் செல்வம்” என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு கூறுவது பொருத்தமானதே. ஏனெனில் மற்ற இன்பங்களைவிட உறக்க இன்பம் மிக உயர்ந்தது என்பது யாவராலும் உணரப்படுகிறது.

ஐதிஹ்யம் என்பது பெரியோர்களின் மொழியாகும். சான்றோர்கள் ஸமாதியில் ஆத்ம இன்பத்தை நுகர்ந்து தம் அநுபவத்தை வெளியிடுகிறார்கள்.

“ஆத்மா, ஆநந்த வடிவினன், ஒப்பற்ற விருப்பத்திற்கு இடமாயிருப்பதால் எது இவ்வாறு இல்லையோ அது விருப்பத்திற்கு இடமாகாது புலன்களைப் போல” என்று அநுமானம் செய்து ஆத்மாவின் இன்ப வடிவை அறியலாம். இது அநுமானச் சான்றாகும்.

இப்போது காரண உடலை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

அரியனே காரணக்கை அடைவினி யறையக் கேளாய் இருளவ்வி யத்த மாயை ஏதமாம் அவித்தை பேராய்த் திரிகுண வடிவ மாகித் திருசியங் கட்டு மேலாய்ப் பரவியே அநாதி யாமோர் பரசிவ சத்தி உண்டாஃ.

பதவுரை: அரியனே - சிறந்தவனே !, இனி காரண ஆக்கை அடைவு அறைய கேளாய் - இனிமேல் காரண உடலைப்பற்றிய செய்தியை முறையாக நான் கூற நீ கேள், ஓர் பரசிவசக்தி - ஒப்பற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தின் ஒரு சக்தியானது, ஏதம் ஆம் இருள் அவ்வியத்தம் மாயை அவித்தை பேராய் - துன்பம் தரும் இருள் என்றும், கண்ணுக்குத் தெரியாதது என்றும், மாயை என்றும், அவித்யை என்றும் பெயர் கொண்டதாய். திரிகுண வடிவமாகி-ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற முக்குணங்களையும் வடிவமாகப் பெற்று. திருசியங்களுக்கு மேலாய் பரவி - காணப்படும் உலகப் பொருள்களுக்கு முதற் காரணமாகப் பரவி இருந்து. அநாதி ஆம் - எப்போது தோன்றியது என்று கூறமுடியாததாகி. உண்டு - இருக்கிறது. ஆல், அசை.

விளக்கம்:—அந்த சக்தி இருள் போல உண்மைப் பொருளை மறைப்பதால் இருளெனப்படுகிறது; பொறிகளுக்கு விளங்காததால், அவ்யக்தம் என்று பெயர் பெற்றது. உண்மையில் இல்லாததால், மாயை என்று பெயர் பெற்றது. மெய்யறிவுக்கு எதிரானதால், அவித்யை என்று பெயர் பெற்றது.

மூன்று குணங்களும் அதன் வடிவம்; உலகிற்கு அது உபாதான காரணம்; உண்மையில் இல்லாதது; ஆகையால் எப்போது தோன்றிற்று என்று கூறமுடியாதது; எனவே அநாதி எனப்படுகிறது; அது ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை அடைந்து அதையே மறைக்கிறது; அதற்கும் சைதன்யத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு, அதிஷ்டான ஆரோபிதத் தொடர்பேயாகும்.

பரசிவ சக்தியாகிய மாயையை மேலும் விளக்குகிறார்.

தரணியி லந்தச் சக்தி தன்னுடைக் காரியம் கொண்டு அருமையாம் புத்தி மாண்கள் ஆகினோர் அநுமானிக்கும் உருவமாய் சகம னைத்தும் ஒழுங்குறப் படைப்பதாகி ஒருவிதம் ஈதாம் என்ன உரைத்திட ஒணாத தாகும்.

பதவுரை: தரணியில் - பூமியில், அந்த சக்தி - அந்த மாயை, தன்னுடை காரியம் கொண்டு-தன்னால் உண்டாகும்

காரியப் பொருள்களால், அருமையாம் புத்திமாண்கள் ஆகினோர்-சிறந்த அறிஞர்கள், அநுமானிக்கும் உருவமாய்- அநுமானம் செய்து தெரிந்து கொள்ளும் உருவமுடைய தாய், சகம் அனைத்தும் ஒழுங்கு உறப்படைப்பது ஆகி - எல்லா உலகங்களையும் முறை தவறாமல் உண்டாக்கிக் கொண்டு, ஈது ஒருவிதம் ஆம் என்ன - இப்பொருள் இப்படிப் பட்டது என்று, உரைத்திட ஒணுதது ஆகும் - சொல்லு வதற்கு முடியாததாக இருக்கும், ஈது - நீட்டல் விகாரம் ஒணுதது - தொகுத்தல் விகாரம்.

விளக்கம்:— அந்த மாயை, காரியப் பொருளினால் அநுமானித்து அறியத்தக்கது. அது இல்லையானால், இறைவனுக்கு உலகினை உண்டாக்கும் திறமே இருக்காது. உலகினை மிகவும் ஒழுங்காக இது படைக்கிறது. உலகப் படைப்பில் சிறிதும் குழப்பமில்லாத வாறு இது ஆக்குகிறது. ஆகையால் இதனை “ஒழுங்குறப் படைப்ப தாகி” என்றார்.

இதை உள்ளது என்றும் கூறமுடியாது. இல்லாதது என்றும் கூறல் முடியாது. இதை அநிர்வசனீயம் என்பார்கள். “ஸத், அஸத் இவற்றிற்கு வேறுபட்டது” என்பது அநிர்வசனீயம் என்ற சொல்லின் பொருளாகும்.

வேதத்தை ப்ரமானமாக நம்பும் பேரறிஞர்கள், இதை ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

மாயை என்பது ஜடப்பொருளே. எனினும் அது சைதன்யத் தொடர்பால் அறிவாளி போல் எல்லாவற்றையும் நிறை வேற்றும்.

127

இதுவுமது.

ஈதுசத் தானதல்ல ஈதுதான் அசத்து மல்ல
ஈதுமற் றுபயமல்ல ஈதுதான் பின்ன மல்ல
ஈதுமற் றபின்ன மல்ல ஈதுதான் உபய மல்ல
ஈதுசா வயவ மல்ல இதுநிர வயவ மல்ல.

பதவுரை:—ஈது சத்து ஆனது அல்ல - இந்த மாயை நிலைத்து இருப்பதும் அன்று, ஈதுதான் அசத்தும் அல்ல -

இது நிலைத்து இராததும் அன்று, ஈது உபயமல்ல - இது ஸத் அஸத் இரண்டுமன்று, ஈது பின்னமல்ல - இது ப்ரஹ்மத்திற்கு வேருனதன்று, ஈது அபின்னமல்ல - இது ப்ரஹ்மத்திற்கு வேறின்மையுமன்று. ஈது உபயமல்ல - இது ப்ரஹ்மத்துடன், பேதம், அபேதம் இவ்விரண்டையும் உடையதன்று. ஈது சாவயவமல்ல - இது உறுப்போடு கூடியதுமன்று. இது நிரவயவமல்ல-இது உறுப்பில்லாதது மன்று. இது அல்ல என்பதில் ஒருமை பன்மை மயங்கி வந்தது. ஈது - நீட்டல் விகாரம்.

விளக்கம்: - உலகில் எது அழியாததோ அதை ஸத் என்பர். மாயை அழிகிறது. ஆகையால் அது ஸத் அன்று.

முயல் கொம்பை "அஸத்" என்று கூறுவர். அது எப்போதும் இல்லை மாயையோ மெய்யுணர்வுக்கு முன்பு இருக்கிறது. ஆகையால் அது "அஸத்தும்" அன்று.

இருப்பு, இன்மை இந்த இரண்டும் ஒரு பொருளினிடம் இரா. ஆகையால், மாயை அந்த இரண்டையும் ஒருங்கே பெருதது. ஒன்றே இல்லை எனில் இரண்டும் எவ்வாறு இருத்தல் முடியும்.?

கனவுப் பொருளையும், மாயாவியின் பொருளையும் போன்றது மாயை ஆகும்.

மாயை ப்ரஹ்மத்திற்கு வேருக இருந்தால் "சைதன்யம் ஒன்றே" என்று கூறும் வேதத்திற்கு விரோதம் வரும்.

மாயை ப்ரஹ்மத்திற்கு வேருக இல்லையானால், அதுவும் அழியாதது ஆகும். அவ்வாறு இல்லை.

வேற்றுமையும், வேற்றுமை இன்மையும் மாறுபட்டவை. அவை ஒரே பொருளிடம் இருக்கமாட்டா. இந்த இரண்டும் மாயையிடம் இருத்தல் இயலாது.

மாயை அவயத்தோடு கூடியதாக இருப்பின், அது பிறந்து இருக்கும். அதை அநாதி என்று கூறல் இயலாது.

மாயை அவயவமற்றதாக இருப்பின், அது வேறுபொருளாக மாருது. அவயமில்லாத பொருள் மாறுவதில்லை. மாயையோ உலகமாக மாறும்.

அவயவமும், அவயவமின்மையும் ஒன்றான மாயையிடம் இருக்க மாட்டா. அவை தம்முள் மாறுபட்டவை.

ஆகையால் மாயை என்பது, இவ்வாறு உள்ளது என முடிவு கூறமுடியாத ஓர் ஆச்சரியமான பொருளாகும்.

மாயையின் அழிவுக்குரிய காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

ஈதும்ற்றுபயமல்ல இதுவிசித் திரமே யாகி
யாதிதென் றுணர வொண்ணு அநிர்வசநீய மாகும்
தீதிலாப் பரசீவைக்யத் தெரிவுதான் இதை அழிக்கும்
சாதுவே பழுதை ஞானம் சர்ப்பமால் அழிப்ப தேபோல்.

பதவுரை: சாதுவே-நல்லவனே, ஈது உபயம் அல்ல - இது அவயவமும் அவயவ மின்மையையும் உடையதன்று, இது விசித்திரமே ஆகி - இது வியப்பைத் தருவதாய், இது யாது என்று உணர ஒண்ணு - இது எத்தகையது என்று நிச்சயமாக அறியமுடியாத, அநிர்வசநீயம் ஆகும் - மொழி களால் கூறமுடியாத சக்தியாகும், பழுதை ஞானம் - கயிறு என்ற அறிவு, சர்ப்பம்மால் அழிப்பதே போல் - பாம்பு என்ற மயக்கத்தை அழிப்பது போல, தீது இலா பரசீவ ஐக்யத் தெரிவு - உறுதியான மெய்யறிவு, இதை அழிக்கும் - இந்த மாயையை அழிக்கும்.

விளக்கம்:—பரசீவ ஐக்ய அறிவு என்பது மெய்யறிவே. அதாவது ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற அறிவாகும். இது ஐயமற்று இருத்தல் வேண்டும் என்பதை விளக்க "தீதிலா" என்று அடை மொழி தரப்பட்டது. மற்று - அசை.

மாயைக்குள்ள முக்குணங்களையும் அவற்றின் விளைவையும் கூறுகிறார்.

சகலரும் அறிவதான தன்னுடைக் காரியத் தால்
மிகவுமெங் கும்ப்ரசித்தம்மேவிய முக்கு ணந்தான்
புகல் பரன் சத்திக் குண்டு புகன்றவிம் முக்குணத்தில்
அகலிரா சதகு ணத்தால் ஆகும்விட் சேப சத்தி.

பதவுரை: சகலரும் அறிவதான - யாவரும் அறியும், தன்னுடை காரியத்தால் - தனது செயலால், எங்கும் மிகவும் ப்ரசித்தம் மேவிய - எல்லாவிடங்களிலும் மிகவும் புகழ் பெற்ற, பரன் சத்திக்கு - இறைவனின் மாயைக்கு, புகல் முக்குணம் - அறிஞர் கூறும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களும், உண்டு - உள்ளன. புகன்ற இ முக்குணத்தில் - மேலே கூறிய இந்த மூன்று குணங்களுள். அகல் இராசத குணத்தால் - விரிந்த ரஜோ குணத்தினால். விட்சேப சத்தி ஆம் - விட்சேப சக்தி தோன்றும்.

விளக்கம்:—மாயை முக்குணவடிவானது என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. அவற்றுள் ரஜோ குணத்தால் விட்சேப சக்தி தோன்றும். விட்சேப சக்தி என்பது வேறு பொருளைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியாகும். ஆவரண சக்தி என்பது பொருளை மறைக்கும் சக்தியாகும். இவ்விரண்டும் மாயைக்கு உண்டு.

கயிற்றில் பாம்பு தோன்றுமிடத்தில், கயிற்றின் மறைவு ஆவரண சக்தியின் செயலாகும். பாம்பின் தோற்றம் விட்சேப சக்தியின் செயலாகும். விட்சேப சக்தி மேலும் பல செயல்களைப் புரியும்.

விட்சேப சக்தியின் செயல்களைக் கூறுகிறார்.

கிரியையே வடிவ மாகிக் கிட்டும்ப்ர விருத்தி எல்லாம்
தருவதற் கேதுவாகத் தங்கும்விட் சேப சக்தி
பரவிய காம மாதிப் பலதுய ராதி யான
விருதய விகார மெல்லாம் ஈதினால் இசையும் என்றும்.

பதவுரை: விட்சேப சக்தி கிரியையே வடிவமாகி - விட்சேபம் என்ற சக்தியானது செயலையே வடிவமாகப் பெற்று, கிட்டும் ப்ரவ்ருத்தி எல்லாம் - எதிர்படும் எல்லாச் செயல் முயற்சிகளையும், தருவதற்கு ஏதுவாகத் தங்கும் - கொடுப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கும், ஈதினால் - இந்த சக்தியால், பரவிய - உயிர்களிடம் பரவி நிற்கும், பலதுயர்

ஆதியான - பலதுன்பங்களுக்குக் காரணமான, காமம் ஆதி - ஆசை முதலிய, இருதய விகாரம் எல்லாம் - மனத்தின் இயல்புகள் யாவும்; என்றும் இசையும் - எப்போதும் தோன்றும்.

விளக்கம்:—மாயைக்கு முன்று வகையான சக்திகள் உண்டு. அவை ஜ்ஞான சக்தி, ஆவரண சக்தி, விட்சேப சக்தி என்பனவாகும். அவற்றுள் ஜ்ஞான சக்தி வீடு பெறுவதற்குத் துணைபுரியும். மற்ற இரண்டும், பிறவிப் பிணிக்குத் துணைபுரியும் விக்ஷேப சக்தி என்பது, செயல் புரியத் தூண்டும். அது ரஜோ குணத்தின் கார்யமாகும். ரஜோகுண மாயையால் இறைவன் உலகை உண்டாக்குகிறான். மனிதன் அந்த மாயையால் ஆசை முதலியவற்றை உண்டாக்கிக் கொள்கிறான்.

இறைவன் ரஜோகுண மாயையால் உலகினைத் தோன்றும் படி செய்கிறான். எனினும் அவன் ஆசை கோபம் முதலியவற்றினால் ஆட் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஏனெனில் அவன் தூய்மையான ஸத்வ குணத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட மாயையை உபாதியாக உடையவன். ரஜோகுணம் மிகவும் அற்பமாக அவனது மாயையில் இருப்பதால், அவன் தன் ஸத்வ குணத்தால், ரஜோ குண கார்யங்களான, ஆசை கோபம் முதலியவற்றை வென்று விடுகிறான்.

ஜீவனுடைய மாயையில் ஸத்வ குணம் குறைந்து உள்ளது. ரஜோ குணம் அதிகமாக உள்ளது. எனவே ரஜோ குணம் ஸத்வ குணத்தை வென்று விடுகிறது. ஆசை கோபங்களால் ஜீவன் ஆட் கொள்ளப் படுகிறான்.

மாயை, தூய ஸத்வ குணத்தை அதிகமாகப் பெற்றிருக்கும். ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் அதில் அற்பமாக இருக்கும்.

அந்த மாயையில் ஸத்வ குணம் மிகக் குறைவாகவும் ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் மிக அதிகமாகவும் இருந்தால், அதற்கு "அவித்யை" என்று பெயர்.

மாயையை உபாதியாக உடையவன் ஈச்வரன்.
அவித்யையை உபாதியாக உடையவன் ஜீவன்.

உபதேசிக்கும் போது நன்கு விளங்குவதற்காக, மாயை என்றும் அவித்யை என்றும் பிரித்துக் கூறப்படுகிறது.

ரஜோ குணத்தின் காரியங்கள் பிறவியை அளிக்கும் என்கிறார்.

உரவிய காமம் கோபம் உலோப டம்பம் அகந்தை மருளுறும் அசூயை ஈர்ஷைமச்சர முதல்விகாரம் தரணியில் ராச தத்தின் தர்மமாம் இக்கு ணந்தான் புருடரில் பிரவிர்த்தி செய்யும் புரையினால் பந்த ஏது.

பதவுரை: தரணியில் - பூமியில். உரவிய காமம் - வலிமையான ஆசை. கோபம் உலோபம் டம்பம் - கோபம், உலோபித்தனம், டம்பம், அகங்காரம். மருளுறும் அசூயை-மயக்கம் தரும் அசூயை. ஈர்ஷை மச்சரம் முதல் விகாரம் - ஈர்ஷயை மத்ஸரம் முதலிய குணங்கள். ராசதத்தின் தர்மம் ஆம் - ராஜஸ குணத்தின் செயல்களாகும். இக்குணம் - இந்த ராஜஸ குணம். புருடரில் பிரவிர்த்தி செய்யும் புரையினால் - மக்களிடம் செயல் முயற்சியை உண்டாக்கும் குற்றத்தால். பந்த ஏது - ஸம்ஸாரத் துன்பத்திற்குக் காரணமாகும்.

விளக்கம்:—உலோபம் - தானும் நுகராமல் பிறரையும் நுகர விடாமல் இருக்கும் குணம். டம்பம் - தன்னுடைய செயல்களை விளம்பரம் செய்து கொள்ளல். அகந்தை - “நானே உயர்ந்தவன்” என எண்ணுதல். அசூயை - பிறர் முன்னேறுவதைப் பொறுக்காமலிருப்பது. ஈர்ஷை - குணங்களைக் குற்றமாகக் கூறுதல். மச்சரம் - பிறருடைய சிறந்த பொருளைக் கைவிட விரும்பாமலிருத்தல். முதலிய என்ற சொல்லால், மதம், அபிமானம், கொடுமை ஆகிய வற்றைக் கொள்ளலாம்.

மேலே கூறியவை, ரஜோ குணத்தால் உண்டாகும்; அதனால் பல தீயச்செயல்களில் ஈடுபாடு தோன்றும்; பாபம் பெருகும்; பிறப்பும் இறப்பும் உண்டாகும். எனவே அக்குணம் துன்பமளிப்பதாகும்.

தமஸ் என்ற குணத்தின் இயல்பைக் கூறுகிறார்.

இருளுறு தமகுணத்தால் ஈன்றதா வரண சத்தி பரமமாம் வத்து வித்தால் பார்க்கலாம் வேறே யாகப்

பிரிவுறு விட்சேபத்தைப் பெற்றவே துவினா லீதே
புருடரின் பவத்தி னுக்குப் பூருவ கார ணங்காண்.

பதவுரை: இருளுறு தம குணத்தால் - அறியாமை
நிறைந்த தமோ குணத்தினால், ஆவரணசத்தி ஈன்றது -
மறைக்கும் சக்தி உண்டாக்கப்பட்டது, இத்தால் - இந்த
ஆவரண சக்தியால், பரமம் ஆம் வத்து - உண்மையான
ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, வேறே ஆகப்பார்க்கல் ஆம் - வேறு
பொருளாகப் பார்த்தல் ஏற்படுகிறது, ஈதே-இந்த ஆவரண
சக்தியே, பிரிவு உறு விட்சேபத்தை - பலவாருன தோற்றங்
களை, பெற்ற ஏதுவினால் - பெறுவதற்குக் காரணமாக
இருப்பதால், புருடரின் பவத்திலுக்கு - மக்களின் துன்ப
வாழ்விற்கு, பூருவ காரணம் - முதன்மை வாய்ந்த காரண
மாகும். காண், அசை.

விளக்கம்:—விக்ஷேப சக்திக்கு, ஆவரண சக்தியே காரணம்.
ஆவரணத்தோடு கூடிய விக்ஷேபமே துன்பம் தரும். தனித்த
ஆவரணத்தோடு கூடாத விக்ஷேபம் துன்பம் தராது.

மரத்தால் ஆகிய புலி வடிவில், மரம் என்று அறியாத போது,
ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் உள்ளன. ஆகையால் சிறுவர்கள்
அதைப் புலி என்றே எண்ணி நடுங்குகின்றனர். மரம் என்று
தெரிந்து கொண்டவுடன், ஆவரணம் நீங்கி விடுகிறது. ஆனால்
புலியின் உருவமாகிய விக்ஷேபம் அப்படியே உள்ளது. அதைப்
பார்த்த சிறுவர்கள் அப்போது பயமடைவதில்லை.

அது போலவே ஜீவன் முக்தர்களாகிய அறிஞர்களுக்கு
ஆவரணம் இல்லை. உலகத் தோற்றமாகிய விக்ஷேபம் இருக்கிறது.
அதனால் அவர்களுக்கு சோகங்கள் உண்டாவதில்லை.

எனவே ஆவரண சக்தி, தான் விக்ஷேபத்தை உண்டாக்குவதன்
மூலம், ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகிறது.

133

“இரு சக்திகளுள் ஆவரண சக்தியே மிகுந்த பலம்
உடையது” என்கிறார்.

பெரிது பண்டிதனானும் பிரஞ்ஞையுள் ளவனானும்
அருமையாம் சூக்கமார்த்தம் அற அறிந்தவனானும்

சருவ வல்லவனாலும் சாற்றுமாவரண சக்தி
இருளினால் மூடப்பட்டோன் இயல்பினை இயம்பக் கேளாய்.

பதவுரை: பெரிது பண்டிதன் ஆனாலும் - ஒருவன் சிறந்த நூலறிவு பெற்றவனாக இருந்தாலும், பிரஞ்ஞை உள்ளவன் ஆனாலும் - முக்காலத்தையும் அறியும் திறமை பெற்றவனாயினும், அருமை ஆம் சூக்கம் அர்த்தம் - மிக அரிய நுட்பமான பொருள்களை, அற அறிந்தவன் ஆனாலும் - மிச்சமின்றி அறிந்தவனாக இருந்தாலும், சருவ வல்லவன் ஆனாலும் - எல்லாவற்றிலும் செய்திறம் பெற்றவனாக இருந்தாலும், சாற்றும் ஆவரண சக்தி இருளினால் மூடப்பட்டோன் - பெரியோர் கொடிது என்று கூறும் ஆவரண சக்தியாகிய இருளால் மூடப்பட்ட அவனின், இயல்பினை இயம்புகேளாய் - குணங்களை நான் கூற நீ கேள்.

விளக்கம்:—பண்டா என்பது நூலறிவாகும். அதை உடையவன் பண்டிதன். ப்ரஞ்ஞா என்பது முக்கால அறிவாகும்.

134

இதுவுமது

அருமையாம் குரவன் மேலோர் ஆன்மரூ பத்தை அன்பால்
உரமதாய் வெகுவி தத்தால் உணர்த்தினும்

உணரான் அன்றோன்
பிரமத்தா லாரோ பித்த பேதமாம் பொருளைத் தானே
திரமெனும் நன்றி தென்னும் தியங்கியே அவலம் பிப்பன்.

பதவுரை: அன்றோன் - சென்ற செய்யுளில் கூறிய தகுதிகளை உடையவன், அருமை ஆம் குரவன் மேலோர் - பெறுவதற்கரிய குரு சான்றோர் ஆகியவர்கள், அன்பால் ஆன்ம ரூபத்தை வெகுவிதத்தால் உரம் அது ஆய் உணர்த்தினாலும் - அன்போடு ஆன்ம வடிவை பல முறைகளில் உறுதியாக உபதேசித்தாலும், உணரான் - நன்கறிய மாட்டான், பிரமத்தால் ஆ ரோ பி த த - மயக்கத்தால் ஆத்மாவிடம் ஏற்றிக் கூறப்படும், பேதம் ஆம் பொருளையே.

வேறான பொருள்களையே, திரமெனும் - நிலைத்து நிற்பவை என்பான், இது நன்று எனும் - இவைகளே இன்பம் தருவன என்பான், தியங்கி அவலம்பிப்பன் - மயக்கமுற்று அப்பொருள்களை நுகர முற்படுவான்.

விளக்கம்:—நூலறிவும், பலவற்றைச் செய்யும் திறமையும் மெய்யறிவை உண்டாக்கமாட்டா, ஆவரணம் போகவேண்டுமானால் மெய்யறிவையே மேற்கொள்ளல் வேண்டும். நூலறிவு வேறு; மெய்யறிவு வேறு. நூலறிவு மெய்யறிவு பெறக் காரணமாகும். மெய்யறிவின்றி நூலறிவாலேயே ஆவரணத்தை அழித்தல் முடியாது. ஆவரண சக்தி எத்தகையவனையும் மயக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பது கருத்து.

மேலும் ஆவரண சக்தியின் தீமையே கூறப்படும்.

ஆதலால் பொல்லாங்காக அமைந்த தாமத குணத்தில் சாதமாய் உரமே யாகச் சார்ந்த ஆவரண சக்தி சாதுவே அற்பராலே சாலவும் கடக்க ஒண்ணாது ஈதுடை வல்லபத்தை என்னவென்றுரைப்பம் அந்தோ !

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, ஆதலால் - சென்ற செய்யுளில் கூறப்பட்ட செய்தியால், பொல்லாங்காக அமைந்த - தீமை தருவதாக உள்ளதும், தாமதகுணத்தில் சாதம் ஆய் - தாமஸகுணத்தால் தோன்றியதும், உரமே ஆக - மிக உறுதியாக, சார்ந்த - மனத்தைச் சார்ந்து உள்ளதும் ஆகிய, ஆவரணசக்தி அற்பராலே சாலவும் கடக்க ஒண்ணாது-ஆவரணசக்தி மிகவும் அறிவற்றவரால் தாண்ட முடியாதது ஆகும், ஈது உடை வல்லபத்தை - இதனுடைய திறமையை, என்ன என்று உரைப்பம் - என்னவென்று கூறுவோம். அந்தோ - அசை.

விளக்கம்:—ஆவரண சக்தி என்பது, உண்மைப் பொருளை மறைக்கும் சக்தி என்று முன்பே கூறப்பட்டது; இது தமோகுணத்தால் தோன்றும்; சாதாரண மக்கள் இதை வெல்லமாட்டார்கள்; மெய்யறிவே இதை அழிக்கும்; இது பலவகையான தோற்றங்

களுக்குக் காரணமாய் இருக்கும்; இது மிகுந்த வலிமை கொண்டது; இஃது இல்லாமல் விசேஷம்மட்டும் இருந்தால் யாதொருதீங்கும் இல்லை; விசேஷம் இன்றி ஆவரணம் மட்டும் இருந்தாலும் தீங்கே விளையும்; ஆதலால் இது விசேஷத்திலும் மிகக் கொடியது.

136

ஆவரண சக்தியினால் ஏற்படும் தீங்கைக் கூறுகிறார்.

ஈதிலேடு இசைந் தோன் தன்னை ஏதுமே அறியாத் தன்மை ஒதினும் உணராத் தன்மை உணரினும் ஐயம் சேர்க்கை பேதமாய் அறியும் தன்மை பேசிய இவைகள் தீரா ஏதவிட்சேபமும் தான் என்றுமே இழுத்த லைக்கும்.

பதவுரை: ஈதிலேடு இசைந்தோன் தன்னை - இந்த ஆவரண சக்தியோடு கூடியவனை, ஏதும் அறியாத தன்மை-எதையும் அறியாமையும், ஒதினும் உணரா தன்மை-சொன்னாலும் தெரிந்துகொள்ளாமையும், உணரினும் ஐயம் சேர்க்கை - அறிந்தாலும் ஐயம் கொள்ளுதலும், பேதம் ஆய் அறியும் தன்மை-எல்லாவற்றையும் வேறு என்று அறியும் தன்மையும், இவைகள் தீரா - ஆகிய இந்த குணங்கள் விட்டு நீங்கா. பேசிய ஏதம் விட்சேபமும் - முன்பு கூறிய துன்பம்தரு விசேஷ குணமும், இதனால் உண்டாகி என்னும் இழுத்து அலைக்கும் - எப்போதும் துன்ப வாழ்வில் இழுத்துச் சென்று வருத்தும்.

137

இப்போது தமஸ் என்ற குணத்தின் விளைவுகளை விளக்குகிறார்.

நித்திரை சோம்பல் வெண்மை நிகிலமும் தவிர்ந்தல் மோகம் புத்தியின் சாட்டி யாதிப் புகல் தமோ குணவிகாரம் இத்திலே டிசைந்தோன் யாதும் எவளவும்

உணரா வண்ணம்

நித்தமும் துயில்வோன் போலும் நீண்ட

தூண்போலும் நிற்பன்.

பதவுரை: புகல் தமோகுண விகாரம் - தீயதென்று யாவரும் கூறும் தமோ குணத்தால் ஏற்படும் செயல்கள், நித்திரை சோம்பல் வெண்மை - தூக்கம், சோம்பல் பகுத்தறிவின்மை, நிகிலமும் தவிர்த்தல் - செய்யவேண்டியதை எல்லாம் செய்யாமை, மோகம்-ஓன்றை மற்றொன்றாக அறிதல், புத்தியின் சாட்டியம் - மந்த புத்தி, ஆதி முதலியன ஆகும். இத்தினோடு இசைந்தோன் - இதை உடையவன், யாதும் எ அளவும் உணராவண்ணம் - எதையும் எவ்வளவும் உணராதவாறு, நித்தமும் துயில்வோன் போலும் - எப்போதும் தூங்குபவனைப் போலும், நீண்ட தூண்போலும் நிற்பன் - பெரிய தூணைப் போலும் இருப்பான்.

விளக்கம்:—இங்கு ஆதி என்ற சொல்லால் ஐயம், திரிபு என்பவற்றையும் கொள்ளல் வேண்டும்.

மாயையில் உள்ள ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் வீடுபேற்றைத் தடுக்கும் செயல்களை உண்டாக்கும். ஸத்த்வ குணமோ அறிவை உண்டாக்கி வீடு பேற்றினுக்குத் துணைபுரியும். ஆகையால் இக்குணத்தை மேற்கொண்டு மற்ற இரு குணங்களையும் நீக்குதல் வேண்டும். ஆகையால் ஸத்த்வ குணத்தின் செயல்களை விளக்குகிறார்.

சத்துவ குணம் சலம்போல் சாலவும் சுத்த மேனும் தொத்திய இருகுணத்தைத் தொடர்ந்ததால் பவத்திற்கேது நித்தமும் ஆன்மா இத்தின் நிகழ்வுறப் பதிபிம் பித்துச் சித்திய ஐடமனைத்தும் சூரியன் போல்விளக்கும்.

பதவுரை: சத்துவ குணம் சலம் போல் சாலவும் சுத்தம் ஏனும் - ஸத்த்வ குணமானது நிரைப்போல் தூய்மையானது என்றாலும், தொத்திய இரு குணத்தை - மக்களைப் பற்றிக் கொள்ளும் மற்ற ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களோடு,

தொடர்ந்ததால்-தொடர்பு கொண்டு உள்ளதால், பவத்துக்கு ஏது-பிறவிப் பிணிக் குக் காரணமாகும், ஆந்மா-சைதன்யம், நித்தமும் - எப்போதும், இத்தின் நிகழ்வு உற பதிபிம்பித்து-இந்த ஸத்த்வ குணத்தில் பிரதி பிம்பத்தை நன்கு பதியச் செய்து, சுத்தியசடம் அனைத்தும் - நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள எல்லா ஜடப் பொருள்களையும், சூரியன் போல் விளக்கும் - சூரியனைப் போல் விளங்கும்படி செய்யும்.

விளக்கம்:—அந்தக்கரணம் பூதங்களின் ஸத்வகுண கார்யமும், சைதன்யம் அதில் பிரதிபிம்பத்தை அடைகிறது. அந்தக் கரணத் தோடு கூடிய அந்த பிரதிபிம்ப ஒளி, நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள ஜடப் பொருள்களை விளக்குகிறது.

சூரியன் கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பித்து, இருளில் உள்ள பொருளை விளக்குகிறது. அதுபோல ஆத்மசைதன்யமும், அந்தக் கரணத்தில் பிரதி பிம்பித்து, ஆபாஸன் என்ற பெயருடன் ஜடப் பொருள்களை விளக்குகிறது. அந்தப் பொருள் விளக்கத்தையே நாம் ஜ்ஞானம் என்கிறோம்.

139-140

ஸத்த்வ குண விளைவுகளைக் கூறுகிறார்.

புருடன் நன் முயற்சியாலே பூருவம் போல மெத்த இருகுணம் மிகுந்திடாமல் இயங்கிய சத்துவத்தின் மருவிய தருமம் கேளாய் மானமில் லாமை ஆதி வரியம நியமமாதி வரன் மிகுசிரத்தை பக்தி திரமுறு முமுட்சுத் தன்மை தெய்வசம்பத்தி மற்றும் புரையுறு செய்கை யின்கண் பொருந்திடா மீட்சி ஆதி சருவமும் மிசிரமான சத்துவ குணத்தின் தர்மம் சர்வதா சுத்தமான சத்துவ மகிமை கேளாய்.

பதவுரை: புருடன் நன் முயற்சியால் - முமுட்சுவின் நல்ல முயற்சியால், பூருவம் போல - தொடக்கத்தில் இருந்தது போல, மெத்த இருகுணம் மிகுந்திடாமல் - மிகுதியான ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் தன்னை மறைத்து

விடாமல், இயங்கிய சத்துவத்தின் - செயல் புரியும் ஸத்த்வ குணத்தின், மருவிய தருமம் கேளாய் - பொருத்தமான விளைவுகளைக் கேள்.

மானம் இல்லாமை ஆதி - அமாநித்வம் முதலியவைகளும், வரியும் நியமம் ஆதி - மேற்கொள்ளத்தக்க யமம் நியமம் முதலியவைகளும், வரன்மிகு சிரத்தை பக்தி - மிகுதியான ச்ரத்தையும் பக்தியும்.

திரமுறு முமுட்சுத்தன்மை - உறுதியான வீடுபெறும் விருப்பமும், தெய்வசம்பத்தி - தைவீசம்பத்தும், மற்றும் - மேலும், புரையுறு செய்கையின்கண் பொருந்திடா மீட்சி ஆதி - குற்றமுள்ள செயலை விட்டு நீங்கல் முதலியவையும், சருவமும் - இந்த எல்லாமும் மிசிரமான சத்துவகுணத்தின் தர்மம், ரஜோ குணத்துடன் சிறிது கலந்த ஸத்வ குணத்தின் கார்யங்களாகும். சர்வதர் சுத்தமான-எப்போதும் தூய்மையான, சத்துவ மகிமை கேளாய் - ஸத்த்வ குணத்தின் பெருமையைக் கேள்.

விளக்கம்:—முதலில் ஸத்த்வ குணம், பிற குணங்களால் மூடப்படாமல் இருக்கும். பிறகு அது வாஸனைக்கு ஏற்றவாறு மூடப்படும். அறிஞன் தன் முயற்சியால் பிறகு ணங்களை விலக்கி அவற்றால் மூடப்பட்ட அதை மூடப்படாதபடி ஆக்குதல் வேண்டும்.

அப்போதும் அந்த ஸத்த்வ குணம் சிறிதே ரஜோ குணத்தோடு கூடியிருக்கும். அப்போது தான் நற்காரியங்களில் ஈடுபாடும் நற் குணங்களும் தோன்றும். அந்த ஸத்வ குணத்திற்கு “மிசரஸத்வ குணம்” என்று பெயர். அதன் செயல்கள் தாம் இங்கே கூறப்படுகின்றன.

மானமில்லாமை ஆதி என்ற தொடர், அமாநித்வம், அதம்பித்வம், அஹிம்ஸை, கூடாந்தி ஆர்ஜவம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். அமாநித்வம் - கல்வி முதலியவற்றால் தன்னைப் பெரியவனாக எண்ணாமை. அதம்பித்வம் - புகழை விரும்பி தன் நற் செயல்களை விளம்பரப் படுத்தாமை. அஹிம்ஸை - மனம் மொழி மெய்களால் பிறர்க்குத் துன்பம் தராமை. கூடாந்தி - பிறர் செய்யும் அவமதிப்பைப் பொறுத்தல். ஆர்ஜவம்-உள்ளும் புறமும் ஒன்றாக இருப்பது. யமம் - அஹிம்ஸை, பொய்யின்மை, திருடாமை, ப்ரஹ்மசர்யம்,

சேர்த்து வைக்காமை என்ற ஐந்துமாகும். நியமம் - தூய்மை, மகிழ்வு, தவம், மந்த்ரஜபம், ஈசுவரார்ப்பணம் செய்தல் என்ற ஐந்துமாகும். முதலியவை என்பது ஆஸநம், ப்ராணையாமம் முதலிய யோகத்தின் அங்கங்களைக் குறிக்கும். சிரத்தை - கடவுள் உண்டு என்ற நம்பிக்கை. பக்தி - கடவுளிடம் அன்பு செலுத்துதல், இது ஒன்பது வகைப்படும். தெய்வசம்பத்தி-அபயம், ஸத்த்வ ஸம்சுத்தி, ஜ்ஞான யோகவ்யவஸ்திதி, தானம், தமம் முதலியவை. (இவை பகவத் கீதையில் விரிவாக உள்ளன). அபயம் - துன்பத்தைக் கண்டு பயப்படாமை. ஸத்த்வ ஸம்சுத்தி - மனத்தூய்மை. ஞான யோக வ்யவஸ்திதி - உண்மையுணர்வு, அநுபவ உணர்வு ஆகிய வற்றில் நிலையாக இருத்தல். தானம் - நல்ல இடத்தில் செய்யும் கொடை. தமம் - வெளிப் பொறியடக்கம். முதலியவை என்பதால், யாகம், த்யாகம் ஆகியவற்றைக் கொள்க.

141

சிறிது ரஜோ குணத்துடன் கூடிய ஸத்த்வ குணத்தின் விளைவுகள் கூறப்பட்டன. இப்போது பிறகுணங்களுடன் சிறிதும் கலப்பே இல்லாத ஸத்த்வகுணத்தின் செயல்கள் கூறப்படுகின்றன.

சுத்த சத்துவ குணத்தின் சூக்குமத் தெளிவி னாலே
 நித்தியாந்மாநுபூதி நிகழ்ந்திடும் பரமசாந்தி
 சித்தியாய் திருப்தி மேவும் சேர்ந்திடும் மிகக் களிப்பு
 நித்தமும் ஆநந்தம் செய் நிம்மல நிட்டை கூடும்.

பதவுரை: சுத்த சத்துவ குணத்தின் - பிற குணங்களுடன் கலப்பில்லாத ஸத்த்வ குணத்தின், சூக்கும தெளிவினால் - நுட்பமான தெளிந்த அறிவால், நித்திய ஆந்ம அநுபூதி - அழிவற்ற ஆத்மாநுபவம், நிகழ்ந்திடும் - ஏற்படும். பரம சாந்தி சித்தி ஆம் - மேலான அமைதி கூடும். திருப்தி மேவும் - போதும் என்ற உறுதி ஏற்படும். களிப்பு மிகச் சேர்ந்திடும் - இயல்பான ஆநந்தம் மிகுதியாக வந்தடையும். நித்தமும் - எப்போதும், ஆநந்தம் செய் நிம்மல நிட்டை கூடும் - ஆநந்தத்தைத் தரும் தூய நிர்விகல்ப ஸமாதி கை கூடும்.

விளக்கம்:—ரஜோ குணத்தோடும், தமோ குணத்தோடும் ஸத்த்வ குணம் கூடியிருந்தால், அது ஆத்மாநுபவம் முதலிய வற்றைத் தராது. தராதபடி அக்குணங்கள் தடை செய்யும். அது கலப்பற்று இருந்தாலேயே அமைதியும் ஆனந்தமும் உண்டாகும்.

142

மாயையே காரண உடலாக விளங்குகிறது என்கிறார்.

இவ்விதம் முக்கு ணத்தோ டிசைந்தவவ் வியத்த சத்தி செவ்விய ஆன்மா விற்குச் சேர்ந்தகா ரணவு டம்பாம் விவ்விதப் பொறிம னங்கள் விருத்தியில் லாச்சு முத்தி எவ்வமார் இவ்வு டம்பின் இசைந்துள வவத்தை யாகும்.

பதவுரை:—இவ்விதம் - இவ்வாறு, முக்குணத்தோடு இசைந்த அவ்வியத்த சத்தி - முக்குணங்களோடு கூடிய மாயை, செவ்விய ஆன்மாவிற்கு - தூய்மையான ஆத்மாவுக்கு, சேர்ந்த காரண உடம்பு ஆம் - பொருந்திய காரண உடலாகும். எவ்வம் ஆர் இவ்வுடம்பின் இசைந்துள அவத்தை - தீமை தரும் இந்த உடலுக்குள்ள நிலை, விவ்வித பொறி - வேறு வேறான பொறிகளின் தொழிலும், மனங்கள் விருத்தி - நான்குவகையான அந்தக்கரணங்களின் தொழிலும், இல்லா சுமுத்தி ஆகும் - இல்லாத உறக்கநிலையாகும்.

விளக்கம்:—“காரண உடம்போடு கூடியது ஆன்மா எனினும், ஆன்மா அவ்வுடலுடன் உண்மையில் தொடர்பில்லாதது” என்பதை விளக்க “செவ்விய ஆன்மா” என்றார்.

“இது கண்ணால் காணமுடியாத பீஜ உடம்பு என்றாலும் இதனாலேயே கனவுடலும், பருவுடலும் தோன்றித் துன்பம் தருகின்றன” என்பதைக் காட்ட எவ்வமார் உடம்பு என்றார்.

உறக்கத்தில், பொறிகளின் தொழிலும் இல்லை; மனத்தின் தொழிலும் இல்லை. இஃது யாவருமறிந்ததே.

143

உறக்க நிலையின் இயல்பினைக் கூறுகிறார்.

அகிலமாம் விதமு மான அறிவிலாச் சுமுத்தி யின்கண் இகல்மனம் வித்தாய் நிற்கும், ஏதுமே உணர்கி லோம்யரம்

சுகமதாய்த் துயின்றேரூம் என்று சொலும்பிர சித்தி யாலே
மிசுகசுக வான்மாத் தானே மிஞ்சியே இதில்வி ளங்கும்.

பதவுரை: அகிலம் ஆம் விதமும் ஆன - எல்லா வகை யுமான, அறிவு - அறிவுகளும், இலா சுழுத்தியின்கண் - இல்லாத உறக்க நிலையில், இகல் மனம் வித்தாய் நிற்கும் - மாறுபாடான எண்ணங்களை நினைக்கும் மனம் விதை வடிவாய் அடங்கியிருக்கும்; யாம் ஏதும் உணர்கிலோம் - யாம் எதையும் அறியவில்லை என்றும், சுகம் அது ஆய் துயின்றேரூம் என்று - சுகமாக உறங்கினோம் என்றும், சொலும் பிரசித்தியால் - மக்கள் கூறும் அநுபவ வழக்கால், ஆந்மாமிஞ்சி தானே - ஆத்மாமட்டும் இருந்து கொண்டு தானாகவே, இதில் - இந்த உறக்க நிலையில், மிசு சுகம் விளங்கும் - மிசுந்த இன்ப வடிவமாக விளங்கும். ஏ, அசை.

விளக்கம்:--“உறக்கத்தில் ஆத்மா இருக்கிறது. அது இன்ப வடிவாகவே இருக்கிறது. அறியாமையாகிய காரண உடல் உள்ளது.” என்பதற்கு ப்ரமாணம், உறங்கி எழுபவன் கூறும் அநுபவ மொழிகளை ஆகும். அவன் “நான், நன்கு இன்பமாக உறங்கினேன்” “ஒன்றையும் அறியவில்லை” என்கிறான். இம் மொழிகளால் உறக்கத்தில் ஆத்மா இருக்கிறது என்பதையும், அது இன்ப வடிவாக உள்ளது என்பதையும், அறியாமையும் உள்ளது என்பதையும் அறியலாம்.

144

அநாத்மப் பொருள்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார்.

உடலுயிர் பொறி புலன்கள் உலைமனம் அகங்கா ராதி
இடர்தரும் விகாரம் யாவும் இன்பதுன் பாதியும் மற்று
அடர்தரு வான மாத்ரி ஆகிய சுகம னைத்தும்
இடரவ்வி யத்தம் ஈரூம் இவையெலாம் அநாந்மா வாகும்.

பதவுரை: உடல் உயிர் பொறி புலன்கள் - உடலும் ப்ராணனும் இருவகைப் பொறிகளும் புலன்களும், உலை மனம் - அலைகின்ற மனமும், அகங்கார ஆதி இடர் தரும்

விகாரம் யாவும்-துன்பம் தரும் அகங்காரம் முதலிய காரியங்
களும், இன்ப துன்ப ஆதியும்-இன்பம் துன்பம் முதலியவை
களும் மற்று - மேலும், அடர்தரு வானம் ஆதி - எங்கும்
செறிந்து இருக்கும் வானம் முதலிய ஐந்து பூதங்களும்,
சகம் அனைத்தும்-எல்லா உலகங்களும் இடர் அவ்வியத்தம்
ஈறும் இவை எல்லாம் - துன்பம் தருகின்ற மாயையை
இறுதியாகக் கொண்ட எல்லாப் பொருள்களும், அநாந்மா
ஆகும் - அநாத்மப் பொருள்களாகும்.

விளக்கம்:—இருவகைப் பொறிகள், ஜ்ஞானப் பொறிகள்
ஐந்தும் செயல் பொறிகள் ஐந்தும் ஆகும்.

அகங்காராதிகளாவன!—அகங்காரம் சித்தம், புத்தி, மனம்
என்பன. இன்பதுன்பாதிகள்! இன்பம், துன்பம், மோஹம், பயம்,
ஸங்கல்பம், என்பன. ஆத்மாவைத் தவிர பிற எல்லாமும் அநாத்மா
என்பது கருத்து. எது அநாத்மா? என்ற வினாவிற்கு விடை
கூறப்பட்டது.

145

“மேற்கூறிய அநாத்மப் பொருள்கள் யாவும் உண்மை
யில் இல்லாதவைகளே” என்று கூறுகிறார்.

மாயைகா ரியமே யான மகத்தத்து வாதியாயிக்
காயமீருள யாவும் கலங்கிய பொய்யே யாகும்
தூயனே சொன்ன வெல்லாம் தொகுத்தநாந் மாவுமாகும்
நீயிதைக் கானல் நீரின் நிகரென நினைதி என்றும்.

பதவுரை:—தூயனே - மாசற்றவனே!, தொகுத்து
சொன்ன எல்லாம் - நான் மேலே தொகுத்துச் சொன்ன
பொருள்கள் யாவும், அநாந்மாவும் ஆகும் - அநாத்மப்
பொருளுமாகும் (மேலும்), மாயை காரியம் ஆன-மாயையின்
கார்யமாக இருக்கும், மகத்தத்துவ ஆதியாய் - மகத் தத்து
வம் முதலாக, இக்காயம் ஈறான யாவும் - இந்தப் பருவுடல்
ஈறாக உள்ள எல்லாமும், கலங்கிய பொய்யே ஆகும் -
மக்களை கலங்கவைக்கும் பொய்ப்பொருளே ஆகும். இதைக்
கானல் நீரின் நிகர்என - இப்பொருள்கள் யாவும் கானல்

நீருக்குச் சமம் என்று, நீ என்றுடல் நினைதி - நீ எப்போதும் எண்ணுவாயாக.

விளக்கம்:—“உலகத் தோற்றத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது, முதலில் ஆத்மாவை அடைந்துள்ள மாயையிடமிருந்து மகத் தத்துவம் தோன்றிற்று. அதிலிருந்து அகங்காரம் தோன்றிற்று. பிறகு பூதங்கள் தோன்றின” என்று சிலர் கூறுவர். அதற்கேற்ப “மகத் தத்துவாதியாய்” என்றார்.

உலகப் பொருள்கள் மெய்ப்போல் தோன்றி அறியாதவரைக் கலங்கச் செய்யும். ஆகையால் “கலங்கிய பொய்யே” என்றார்.

மூன்று காலங்களிலும் எது உண்டோ அதுவே மெய்.

மூன்று காலங்களிலும் எது இல்லையோ அது பொய்.

உலகப் பொருள்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பு இல்லை. அழிந்த பின்பும் இல்லை. நிகழ்காலத்தில் மட்டும் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் அவை பொய் ஆகும்.

மாயையின் காரியங்கள் யாவும் மெய்யறிவால் அழியும். பாலைவனத்தில் தோன்றும் நீர்வெள்ளக்காட்சி, ஆராய்ந்து பார்ப்போருக்கு இல்லாமலே போய்விடும். அதுபோல, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்த மெய்யறிவு கொண்டவர்க்கு உலகப் பொருள்கள் யாவும் இல்லாமலே போகும். மெய்யுணர்வு பெறுவதற்கு முன்பு தான் மாயையும் அதன் காரியங்களும் விளங்கும்.

அநாத்மவியல் முற்றும்.

146

ஆத்மவியல் 4.

சென்ற இயலில் அநாந்மாவைப் பற்றிய உண்மைகள் விரிவாகக் கூறப்பட்டன. “ஏது அநாத்மா?” என்று மாணவன் வினவியதற்கு விடை கூறப்பட்டது. இப்போது “ஏதுதான் ஆத்மாவாகும்” என்று வினவிய மாணவனுக்கு, விடை கூறுவதன் பொருட்டு ஆத்மாவைப் பற்றிய செய்தி களைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

எத்தனை நுணர்ந்தோன் பந்தம் இகந்து

கேவலனாம் என்றும்
பத்தனே யினி உளக்கப் பரமாந்ம சொரூபம் சொல்வாம்

நித்தமும் நான்நான் என்று நிகழ்ந்திடும் அநுபூதிக்கிம்
மெத்திய பொருளே யாகி மெய்ம்மையாய் நிற்கும் ஆந்மா.

பதவுரை: பத்தனே: - அறியாமையை உடையவனே!, எத்தை நன்று உணர்ந்தோன் - எதை நன்றாக அறிந்தவன், பந்தம் இகந்து - பிறவியை நீக்கி, என்றும் கேவலனும் - எப்போதும் ப்ரஹ்ம வடிவாய் இருப்பானே, அ பரமான்ம சொருபம் - அந்தப் பரமாத்மாவின் வடிவினை, உனக்கு இனி சொல்வாம்-உனக்கு இனிமேல் சொல்லப் போகிறோம். ஆந்மா - ஆத்மாவானது, நித்தமும் - நாள்தோறும், நான் நான் என்று நிகழ்ந்திடும் இ அநுபூதிக்கு-நான் நான் என்று விளங்கிக் கொண்டு இருக்கும் இந்த அநுபவ வழக்கிற்கு, மெத்திய பொருளே ஆகி - பொருத்தமான பொருளாய், மெய்ம்மையாய் நிற்கும் - உண்மைப் பொருளாக விளங்கும்.

விளக்கம்:—“ஆத்மா ஒன்றேயாகும்; அது வேற்றுமையற்றது; தான் மட்டும் இருப்பது. அதை அறிந்தால் மாயையும் அதன் காரியங்களும் நீங்கும்” என்பதை விளக்க, “பந்தமிகந்து கேவலனும்” என்றார்.

அந்த ஆத்மவடிவை மாணவன் இன்றியமையாது பெற வேண்டும் என்பதைக் காட்ட “பத்தனே” என்று மாணவனை அழைத்தார்.

ஒவ்வொருவரும் நான் நான் என்று தினமும் அறிகின்றனர். கூறுகின்றனர். அந்த நான் என்ற அறிவுக்கு பற்றுக்கோடாக இருப்பது ஆத்மாவேயாகும். ஆத்மா என்றைக்கும் அழியாத உண்மைப் பொருள் ஆகும்.

நான் என்ற சொல்லுக்கு, அந்தக்கரணத்தோடு கூடிய ஆபாஸன் என்ற பொருளும் உண்டு. அந்தக்கரணமற்ற ஸாக்ஷியான ஆத்மா என்ற பொருளும் உண்டு. முதற்பொருள் நான் என்ற சொல்லின் வாச்யப் பொருள். இரண்டாம் பொருள் நான் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப் பொருள். இரண்டு பொருள்களும் ஆத்மாவைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டே வருகின்றன. எனினும் இங்கு லக்ஷ்யப் பொருளான ஸாக்ஷியையே ஆத்மா என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

அடுத்துவரும் செய்யுள் இக்கருத்தையே வலியுறுத்தும். இங்குச் செய்யுளில் “நான் என்ற அநுபவ அறிவுக்கு பற்றுக்

கோடாக ஆத்மா உள்ளது" என்று பொதுவாகக் கூறுகிறார். மக்களுடைய நான் என்ற அநுபவம் ஜீவனையே பொருளாகக் கொண்டது. அந்த ஜீவன் ஸாக்ஷியைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டவன். ஜீவன் ப்ரதி பிம்பம்; ஸாக்ஷி பிம்பம் : பிம்பமின்றிப் பிரதி பிம்பம் இல்லை. எனவே நான் என்ற அறிவுக்கு உண்மையான பற்றுக்கோடு ஸாக்ஷிசைதன்யமே அன்றி ஜீவனன்று. மக்கள் அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஜீவனையே ஆத்மா என்று மயங்கி எண்ணுவதால், நான் கர்த்தா போக்தா என்று மயக்க அறிவு ஏற்படுகிறது. எனவே நான் என்ற அறிவுக்கு ஆலம்பனமாக விளங்குபவன் ஸாக்ஷி சைதன்யமே. ஆகையால் ஆசிரியர் "நானென்று நிகழ்ந்திடு மனுபூதிக்கு மெத்திய பொருளேயாகி" என்றார். அதனால் தான் அது மெய்மையாய் நிற்கின்றது. ஜீவாத்மாவுக்கு மெய்மமைத்தன்மை இல்லை.

ஆத்மாவின் இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

திரிவித அவத்தை கட்டும் திருந்திய சாட்சியாகி
விரிவுறு பஞ்சகோச விலட்சணமாகி யாது
மருவிய மனவிருத்தி மற்றதன் பாவா பாவம்
கருதிய அவத்தை மூன்றில் கண்டிடும் அஃதே ஆத்மா.

பதவுரை: யாது - எப்பொருள். த்ரிவித அவத்தை கட்டும் - விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளுக்கும். திருந்திய சாட்சி ஆகி - நல்ல ஸாக்ஷியாக இருந்தும். விரிவுறு பஞ்சகோச விலக்ஷணமாகி - பெருகிவரும் ஐந்து கோசங்களுக்கும் வேறுபட்டவனாக இருந்தும், மருவிய - விஷயங்களுடன் பொருந்திய. மனவிருத்தி - மனத்தின் செயல்களையும், அதன் பாவ அபாவம் - அம் மனத்தின் உண்மையையும் இன்மையையும். கருதிய அவத்தை மூன்றில் - பெரியோர் அழிவுறும் என்று கருதிய மூன்று நிலைகளிலும். கண்டிடும் - விளக்குமோ. அஃதே ஆத்மா - அதுவே ஆத்மாவாகும்.

விளக்கம்:—ஆத்மா, மூன்று நிலைகளிலும் உள்ள பொருள்களை என்னுக்குகிறது. எனினும் ஆத்மா அப்பொருளுடன் தொடர்பு

கொள்ளாமல் தனித்தே இருக்கிறது. ஆகையாலேயே அதை ஸாக்ஷி என்கிறோம். ஸாக்ஷியின் இயல்பு தொடர்பின்றி இருப்பதே யாகும்.

பஞ்ச கோசங்கள் : அன்னமய கோசம், ப்ராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஜ்ஞானமய கோசம், ஆநந்தமய கோசம் என்பன. இவை நம் உடலாக விளங்குகிறன.

அன்மைய கோசம் என்பது பருவுடலாகும். ஐந்து ப்ராணன் களும் ப்ராணமய கோசமாகும். மனம், மனோமய கோசமாகும். புத்தி, விஜ்ஞானமய கோசமாகும். காரண உடல் ஆநந்தமய கோசமாகும். ஆத்மாவினால் இந்த ஐந்து கோசங்களும் விளக்கம் பெறுகின்றன. இவற்றை விளக்கும் ஆத்மா இவற்றினும் வேருக உள்ளது. ஆகையால் "பஞ்ச கோசவிலக்ஷணமாகி" என்றார்.

ஐந்து கோசங்களும் ஆறு விகாரங்களையுமுடையன. ஆதலால் "விரிவுறும் பஞ்ச கோசம்" என்றார். இங்கு விரிவு என்ற சொல் பிற விகாரங்களையும் காட்ட உபலக்ஷணமாக வந்தது. உண்டாதல், இருத்தல், பெருகுதல், மாறுதல், தேய்தல், அழிவு இவை ஆறு விகாரங்களாகும்.

விழிப்பிலும், கனவிலும், நான் பார்க்கிறேன், அனுமானம் செய்கிறேன், கோபம் கொள்கிறேன் என்ற அனுபவம் உள்ளது. பார்த்தலும், அனுமாநித்தலும், கோபமும் மனத்தின் செயலால் ஏற்படுபவை. அவற்றை ஆத்மா விளக்குகிறது. உறக்கத்தில் ஒன்றையும் அறியவில்லை என்ற அநுபவம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஆத்மா விழிப்பிலும் கனவிலும், மனத்தையும் அதன் செயல்களையும், அறிகிறது, உறக்கத்தில் மனம் அதன் செயல் ஆகிய இவற்றின் இல்லாமையையும் அறிகிறது. ஆகையால் ஆசிரியர் "அதன் பாவாபாவம் கருதிய அவத்தை முன்றில் கண்டிடும்" என்றார்.

"ஆத்மா முன்று நிலைகளுக்கும் ஸாக்ஷி.

அது ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது.

அது மனத்தின் உண்மையையும் இன்மையையும் அறியும்"

என்ற முன்று கருத்துக்கள் இச்செய்யுளில் கூறப்பட்டன.

ஆத்மா எல்லாவற்றையும் அறியும்; ஆனால் பிற பொருளால் அறியப்படாமல் இருக்கும் என்பதை விளக்கிறார்.

யாதனைத்தினையும் காணும் யாதினை அனைத்தும் காண
யாதுதான் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யும்
யாதினைப் புத்தி யாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யாது
ஓதிய அதுதானேயுன்னுடைய ஆன்மாவாம் மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே! யாது அனைத்
தினையும் காணும் - எப்பொருள்களையும் விளக்குமோ,
யாதினை அனைத்தும் காண - எப்பொருளை எல்லாப்
பொருள்களும் விளக்கமாட்டாவோ, யாது புத்தி ஆதி
யாவும் சித்தாய் செய்யும் - எப்பொருள் புத்தி முதலியவை
களை அறிவாளிகள் போலத் தோன்றவைக்குமோ, புத்தி
ஆதி யாவும் யாதினை சித்தாய் செய்யாது-புத்தி முதலியவை
கள் எப்பொருளை விளங்கும்படி செய்யாவோ, ஓதிய அது
தான், - யான் இதுவரை கூறிய அப்பொருள்தான், உன்னு
டைய ஆன்மா ஆம் - உன்னுடைய ஆத்மாவாக உள்ளது.

விளக்கம்:—ஆத்மாவாலேயே எப்பொருளும் விளங்குகின்றன.
ஏனெனில் அது அறிவு வடிவாயுள்ளது. ஆகையால் “யாது அனைத்
தினையும் காணும்” என்றார்.

கண் முதலிய பொறிகளும் மனமும் ஆத்மாவை விளக்க
மாட்டா. ஏனெனில் ஆத்மா தன்னொளி கொண்டது. பொறிகளும்
மனமும் ஜடப்பொருள்கள். ஜடம் அறிவை விளக்காது. ஆகை
யால் “யாதினை அனைத்தும் காண” என்றார்.

புத்தி ஜடப்பொருள் எனினும் அது ஆத்ம ஒளியின் ப்ரதி
பிம்பத்தை அடைந்து அறிவுடையது போல இருந்து கொண்டு
பலபொருள்களை அறிகிறது. பிற பொறிகளும் உடலும் ஆத்மாவின்
தொடர்பாலேயே சேதனன் போல விளங்குகின்றன. ப்ராணனும்
அப்படியே. உண்மையில் அதை ஜடப்பொருள்கள் என்பதை
விளக்க “புத்தியாதி யாவுமே சித்தாய்ச் செய்யும்” என்றார்.

புத்தி முதலியவற்றால் ஆத்மாவுக்கு அறிவு உண்டாவதில்லை.
ஏனெனில் அது தன்னறிவு கொண்டது. புத்தி முதலியவை ஜடங்
கள் என்பதைக் காட்ட “யாதினை புத்தியாதி யாவுமே சித்தாய்ச்
செய்யா” என்று கூறினார்.

ஜீவனும், பரமாத்மாவும் வேறில்லை என்பதைக் காட்ட “அது
தானே உன்னுடைய ஆன்மாவாம்” என்றார். தான், ஏ - அசை.

ஆத்மா எங்கும் நிறைந்துள்ளது என்பதைக் கூறுகிறார்.

யாதினால் சகமனைத்தும் எங்குமே பரவலாகும்
 யாதினைச் சகமனைத்தும் எவளவும் பரவமாட்டா
 யாதொரு போத ரூபம் இசைந்து இச்சடமனைத்தும்
 நீதியாய் நிகழும் ஈதே நின்னுடை ஆன்மா என்றும்.

பதவுரை: யாதினால் சகம் அனைத்தும் எங்கும் பரவல் ஆகும் - எந்தப் பொருள் உலகம் முழுதும் எங்கும் பரவி யுள்ளதோ, சகமனைத்தும் யாதினை எ அளவும் பரவமாட்டா- உலகம் யாவும் எப்பொருளில் சிறிதளவும் பரவியில்லையோ, யாது ஒரு போத ரூபம் இசைந்து - எந்த அறிவு வடிவப் பொருளுடன் பொருந்தி இருப்பதனால், இச்சடம் அனைத்தும் நீதியாய் நிகழும் - இந்த ஜடமான எல்லாப் பொருள்களும், (முறைப்படி தம் செயல்களைப் புரியுமோ) ஈதே என்றும் நின்னுடை ஆன்மா - இதுவே எப்போதும் உனது ஆத்மா வாக உள்ளது.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் விவர்த்த உபாதான காரணமாயுள்ளது. ஆகையால் எல்லாப் பொருள் களிலும் அது ஊடுருவி நிற்கும். ஆரோபித உலகுக்கு அதிஷ்டான ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தின் வடிவமே வடிவமாகும். அதனால்தான் “இந்த எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே” என்று வேதம் கூறுகிறது. எனவே இந்த ஆத்மா, தேசம், காலம், வஸ்து இவற்றால் அளவிடப் படாமல் எங்கும் நிறைந்துள்ளது.

வெளிப் பொருள்கள் யாவும் அநாத்மப் பொருள்கள். அவை ஆத்மாவில் ஊடுருவி இல்லை. ஆரோபிதப் பொருள்கள் ஜடங்கள். அவைகளுக்குப் பிற பொருளில் ஊடுருவி இருக்கும் தனிமை இல்லை. மேலும் அதிஷ்டானப் பொருளின் வடிவமே ஆரோபிதப் பொரு ளின் வடிவம். ஆரோபிதப் பொருளின் வடிவம், அதிஷ்டானப் பொருளின் வடிவமன்று. ஆரோபிதப் பொருள் அழியும். அதற்குத் தனி வடிவமில்லை. அதிஷ்டானப் பொருள் அழியாது. அதற்குத் தனிவடிவம் உண்டு. எனவே “உலகம்யாவும் ஆத்மாவிடம் பரவி யில்லை” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

உலகப்பொருள்கள் யாவும் ஜடம், அவற்றிற்கு இயங்கிவாழும் திறம் அறிவினால்தான் ஏற்பட்டது. அறிவற்ற ஜடம் வளர்ந்து வாழ்வதில்லை. அந்த அறிவு சைதன்யத்தின் அறிவேயாகும். பொதுவாக சைதன்ய அறிவு எங்குமுள்ளது. அது இல்லாத இட மில்லை. எனினும் மனத்தோடு கூடிய ஆபாஸ அறிவு எங்குமில்லை. அதைப்பெறாத பொருளை ஜடம் என்கிறோம். ஆபாஸ அறிவை அடிப்படையாக வைத்தே ப்ராணன்களின் இயக்கம் நடைபெறு கிறது. ஆபாஸ அறிவு என்பது ஆத்மாவின் அறிவேயாகும். எனவே சைதன்ய அறிவாலேயே ஜடங்கள் முறைப்படி வயவஹா ரம் செய்து வாழ்கின்றன என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

“இச்செய்யுளின் மூன்றாமடிக்கு” சைதன்யத்தின் ஒளியை அடிப்படையாகக் கொண்டே எல்லா ஒளிகளும் பொருள்களும் விளங்குகின்றன” என்றும் பொருள் கூறலாம்.

150

“ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையில் பொறிகள் இயங்கு கின்றன” என்று கூறுகிறார்.

தீதுடல் இந்தியங்கள் தியங்கிய மனது புத்தி
ஈது தன் செய்கை யின்கண் ஏவிடப்பட்டதேபோல்
சாதுவாம் மைந்த யாதின் சந்நிதி மாத்திரத்தால்
நீதியாய்ச் செல்லு மீதே நின்னுடை ஆன்மரூபம்.

பதவுரை: சாதுவாம் மைந்த - நல்ல புதல்வனே!, யாதின் சந்நிதி மாத்திரத்தால் - எப்பொருளின் முன்னிலை யாலேயே, தீது உடல் இந்தியங்கள் - தீமை தரும் பருவுட லும் பொறிகளும், தியங்கிய மனது - கலங்கிய மனமும், ஈது புத்தி - இந்தப் புத்தியும், தன் செய்கையின் கண் - தத்தம் தொழில்களில், ஏவிடப்பட்டதேபோல் - கட்டளை யிடப்பட்டவைபோல, நீதியாய் செல்லும் - முறை தவறாமல் ஈடுபடுமோ, ஈதே நின்னுடை ஆன்மரூபம் - இஃதே உன்னு டைய ஆத்ம வடிவமாகும்.

விளக்கம்:—உடலும், பொறிகளும், மனமும் ஐம்பூதங்களின் கார்யங்கள். அவைகள் ஜடப்பொருள்கள் ஆகும். ஆபாஸனோடு கூடிய மனம் எல்லாப் பொறிகளுடனும் கலந்து தம் தொழிலில்

ஈடுபாடு கொள்ளும்படி அவற்றைச் செய்கிறது. ஐந்து பொறிகளும் குழப்பமின்றி மாறுபடாமல் தம் தொழிலைச் செய்யும்படி மனமே கட்டுப்படுத்துகிறது. மனம் எப்பொறியுடன் சேர்ந்துள்ளதோ அப்பொறிதான், அப்போது தன் தொழிலைச் செய்யும். பிற பொறிகள் அப்போது சும்மாவிருக்கும். மனமும் ஜடப் பொருளாயிருந்தாலும், ஆபாஸ ஒளியின் தொடர்பால் சேதனன் போல இயங்குகிறது. மனம் இயங்கும் போது ஆபாஸ ஒளியும் இயங்குவது போல் தோன்றுகிறது. உண்மையில் அது இயங்கவில்லை. ஆபாஸ ஒளியின் உண்மை வடிவம் ஆத்ம ஒளியே ஆகும். எனவே “ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையில், உடலும் பொறிகளும் பிறவும் தத்தம் தொழிலை முறைப்படி செய்கின்றன” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். வேதமும் “ஆத்மா, கண்களுக்குக் கண்ணாகவும், காதுக்குக்காதகவும். வாக்கிற்கு வாக்காகவும், ப்ராணனுக்கு ப்ராணாகவும் இருக்கிறான்” என்று கூறுகிறது.

எல்லாப் பொருள்களும் ஆத்மா அறிவாலேயே உணரப்படுகின்றன என்பதைக் கூறுகிறார்.

**தொத்திய வகங்காராதித் தூல மீருன யாவும்
சுத்திய புலன னைத்தும் சுகாதியும் கடமே போல
நித்திய போத மாகி நிலைமையாய் நிகழா நின்ற
எத்தினால் அறிய லாகும் ஈது நின் ஆந்மா வாகும்.**

பதவுரை: தொத்திய - மக்களைப் பிடித்துக்கொண்ட, அகங்கார ஆதி-அஹங்காரம் முதல், தூலம் ஈருன யாவும்-பருவுடல் முடிய எல்லாப் பொருள்களும், சுத்திய புலன் அனைத்தும் - தூழ்ந்துள்ள எல்லா விஷயங்களும், சுக ஆதியும் - இன்பமும் துன்பமும் பிறவும் (ஆகிய இவற்றை) கடமே போல - குடத்தை அறிவது போல, நித்திய போத மாகி நிலைமையாய் நிகழாநின்ற - அழிவற்ற அறிவாயும் ஸத்தாயும் விளங்கும், எத்தினால் - எந்த அறிவால், அறியல் ஆகும் - அறிதல் கூடுமோ, ஈது நின் ஆந்மா ஆகும் - இதுவே உனது ஆத்மா ஆகும்.

விளக்கம்:—“அகங்காராதி தூலம்” என்ற தொடர் ஐந்து கோசங்களையும் காட்டும். புலன்கள்: சுவை, ஒளி, உறு, ஓசை, நாற்றம் என்பனவாகும். சுகாதி என்ற தொடர், இன்பம் துன்பம் ஆசை, பொருமை முதலியவற்றைக் காட்டும். இப்பொருள்கள் யாவும் பார்க்கப்படும் பொருள்களாகும். பார்ப்பவன் ஆத்மா. அவனுக்கு இப்பொருள்களின் தொடர்புகளால் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. அவன் அஸங்களுள் பரமாத்மா ஆவான்.

ஆத்மாவின் இயல்பை மேலும் கூறுகிறார்.

யாதினால் உயிரும் வாக்கும் யாவுமே இயங்கும் அந்தப் போதமாம் அந்தரா ந்மாப் பூரணன் புராணன் என்றும் பேதமில் அகண்டா நந்தன் பெருகிய ஏக ரூபன் சாதமார் விருத்தி தோறும் சாட்சியாய்ச் சார்ந்து நிற்பன்

பதவுரை: யாதினால் - எந்த ஆத்மாவினால், உயிரும் வாக்கும் யாவுமே - ப்ராணன்களும், சொல்லும் பொறியும் பிறயாவையும், இயங்கும் - தங்கள் வேலைகளைச் செய்யுமோ, அந்த போதம் ஆம் அந்தராந்மா - அந்த அறிவு வடிவான அந்தராத்மாவாகிய சைதன்யன், பூரணன் - எங்கும் நிறைந்தவன். புராணன் - மிகப்பழமையானவன்; என்றும் - எப் போதும், பேதம் இல் அகண்ட ஆநந்தன்-வேறுபாடில்லாத பேராநந்தமுடையவன், பெருகிய ஏகரூபன்-எங்கும் நிறைந்த ஒரேவடிவினன், சாதம் ஆர் விருத்தி தோறும் - புதிது புதிதாய் உண்டாகும் ஒவ்வொரு மனோ விருத்தி அறிவிலும், சாட்சியாய் சார்ந்து நிற்பன் - ஸாக்ஷியாக விளங்குவான்.

விளக்கம்:—வாக்கும், ப்ராணனும் ஜடப் பொருள்கள். அவற்றை இயங்க வைப்பவன் சைதன்ய ஆத்மாவே. சேதனனின் துணையின்றி வண்டி முதலியவை இயங்கா. அதுபோல் சேதனனான ஆத்மாவின் உதவியின்றி ஜடப்பொருள்கள் இயங்கா.

அறிவு வடிவான சைதன்யமே மக்களின் உடல்களினூடே புகுந்து பயனை அளிக்கிறது. ஆகையால் அதை “போதமாம் அந்த ராத்மா” என ஆசிரியர் கூறினார்.

புராணன் என்ற சொல், பழமைக்கும் பழமையானவன், புதுமைக்கும் புதுமையானவன் என்ற பொருளையும் தரும்.

“ஆத்மா அளவிட முடியாத இன்ப வடிவன். எனைய இன்பங்கள் சிறியவை. அவைகளும் ஆத்ம இன்பக் கடலின் திவலைகளே யாகும்” என்பதை விளக்க “அகண்டாநந்தன்” என்றார்.

அவன் இரண்டற்றவன். அவனைப்போல் அழியாத வேறு பொருளில்லை. ஆகையால் “ஏகரூபன்” என்றார்.

நாம் மனத்தால் ஒவ்வொரு பொருளையும் அறிகிறோம். அந்த அறிவுக்கு விருத்தி அறிவு என்று பெயர். அந்த விருத்தி அறிவும் ஆத்ம அறிவின் அடிப்படையிலேயே உண்டாகிறது. ஒவ்வொரு விருத்தி அறிவுக்கும் ஸாக்ஷியாக ஆத்ம அறிவே உள்ளது. ஆத்ம அறிவின் ஆபாஸமே விருத்தி அறிவாகும். ஆத்ம அறிவு இல்லை யானால் விருத்தி அறிவு ஏற்படாது. ஆகையால் ஆசிரியர் “விருத்தி தோறும் சாட்சியாய்ச் சாந்து நிற்பன்” என்றார்.

153

இதுவரையில் தத் த்வம் அஸி என்ற மஹாவாக்யத்தில் உள்ள த்வம் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப் பொருளாக ஆத்மாவைக் கூறினார். இனி தத் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப் பொருளாக ஆத்மாவை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

சாதுவே இத்தே கத்தில் சார்மனக் குகையின் கண்ணே ஓதும்அவ் வியத்த விண்ணில் ஒளிர்ந்திடு மிந்த வான்மா பேதமாம் பொருளை எல்லாம் பெருகிய தன்தேசாலே நீதியாய் விளக்கும் விண்ணில் நிகழ்ந்திடு மிரவியேபோல்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, இத்தேகத்தில் சார்மனக் குகையின் கண் - இந்த உடலில் உள்ள மனமாகிய குஹையில், ஓதும் - இருப்பதாகப் பெரியோர்கள் கூறும், அவ்வியத்த விண்ணில் - மாயையில், ஒளிர்ந்திடும் இந்த ஆந்மா - ஒளியோடு விளங்கும் இந்த சைதன்யம், பெருகிய தன்தேசாலே - மிகுந்த தன்னுடைய ஒளியால், பேதம் ஆம் பொருளை எல்லாம் - பலவகையான உலகங்களை எல்லாம், விண்ணில் நிகழ்ந்திடும் இரவியே போல் - வானத்தில் செல்லும் ஸூர்யனைப் போல, நீதியாய் விளக்கும் - முறையாக விளங்கச் செய்யும்.

விளக்கம்:—இச்செய்யுளில், வந்த தேகம், மனக்குகை, அவ்வியத்தவிண் ஆகிய மூன்றும், முறையே பருவுடல், நுண்ணுடல் காரண உடல் என்பவற்றைக் காட்டும். ஆத்மா இம்மூன்று உடல்களிலும் தொடர்பு கொண்டவன் போல விளங்குகிறான். என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

வானில் விளங்கும் ஸூர்யன் எல்லாப் பொருள்களையும் ஒளி பெறச் செய்வது போல, அறிவே வடிவாகிய ஆத்மாவும், பலவகை ஜடப்பொருள்களையும் அறிவினால் விளங்கச் செய்கிறான் என்பது உவமையின் கருத்து.

154

சைதன்யம் விகாரமற்றது என்றும் செயலற்றது என்றும் கூறுகிறார்.

அடர்மன வகங்காரங்கள் ஆக்கிய விகாரம் யாவும் உடல் பொறி உயிர்கள் செய்யும் உலைத்தலு முணரு மாந்மா சுடுகனல் அயப்பிண்டம் போல் சொல்லிய அனைத்தினோடும் தொடரினும் விகாரம் மேவான் சொற்பமும்

செய்தோனாகான்.

பதவுரை: அடர்மனம் அகங்காரங்கள் - துன்பம்தரும் மனமும் அகங்காரமும், ஆக்கிய விகாரம் யாவும் - செய்யும் எல்லாச் செயல்களையும், உடல் பொறி உயிர்கள் செய்யும் - பருவுடலும் பொறிகளும், பிராணன்களும் செய்யும். உலைத்தலும் உணரும் ஆன்மா - செயல்களையும் அறியும் ஆத்மாவானது, சுடுகனல் அயம் பிண்டம் போல் - நெருப்புடன் கூடிய இரும்பின் வடிவம் போல, சொல்லிய அனைத்தினோடும் - கீமலே கூறிய எல்லாச் செயல்களுடனும், தொடரினும் விகாரம் மேவான் - தொடர்ந்து இருந்தாலும் விகாரத்தை அடையான். சொற்பமும் செய்தோன் ஆகான் - சிறிதும் செயலைச் செய்தவனும் ஆகான்.

விளக்கம்:—மனத்தின் செயல்கள் - ஆசை ஸங்கல்பம் முதலியவைகள். அஹங்காரத்தின் செயல்கள்: - கர்வம், டம்பம் முதலியவைகள். உடலின் செயல்கள்: - ஓடுதல், நடத்தல் முதலியவை

கள். பொறியின் செயல்கள்: - பார்த்தல் கேட்டல் முதலியவைகள். உயிர்களின் செயல்கள்: இழுத்தல், விடுதல் முதலியவைகள் இவைகள் யாவும் ஆத்ம அறிவாலேயே விளக்கம் பெறுகின்றன. ஆத்ம அறிவு உடலோடும் பொறிகளோடும் கூடியுள்ளது. அது நெருப்புடன் கூடிய இரும்பின் உருண்டை போல் இருக்கிறது. இரும்பின் வடிவ அமைப்புக்கு ஏற்றப்படி நெருப்பு இருக்கிறது. உண்மையில் நெருப்புக்கு அந்த வடிவ அமைப்பு இல்லை. எனினும் இரும்பின் வடிவத்துக் கேற்றவாறு அது நீளம் என்றும் சதுரம் என்றும் உருண்டையென்றும் வழங்கப்படுகிறது. அதுபோல ஆத்ம அறிவுக்குச் செயல்களோ, மாறுபாடோ இல்லை. எனினும் தான் கூடியிருக்கும் உடல், பொறி, உயிர்களால், செயலுடையது போலவும், வேறுபாடு கொண்டது போலவும் வழங்கப்படுகிறது.

மேலும் நெருப்புடன் கூடிய இரும்பு சுடுகிறது என்று வழங்கப்படுகிறது. அதுபோல அறிவோடு கூடிய கண் பார்க்கிறது என்றும் உடல் செய்கிறது என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

உடலும் பொறிகளும் ஜடப்பொருள்கள். அவற்றிற்குப் பார்த்தலும், செய்தலும் தனித்த வகையில் ஏற்படா.

உடலுடனும் பொறிகளுடனும் சேராத சைதன்யத்திற்கும் பார்த்தலும் செய்தலும் தனித்த வகையில் ஏற்படா.

எனவே, பார்த்தலும், செய்தலும் எப்பொருளின் தர்மங்கள் என்று ஐயம் ஏற்படலாம். அவை ஆத்ம தர்மங்களில்லை என்ற முடிவுதான் இங்கே கொள்ளத்தக்கது. பின் எப்பொருளின் தர்மம் எனில் எப்பொருளினுடைய தர்மமாகவாவது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்பது தான் பதில். சைதன்யமும் ஜடப்பொருளும் சேர்ந்தால் அவை உண்டாகின்றன. சைதன்ய ஜடசேர்க்கைக்கு "சிஜ்ஜடக்ரந்தி" என்று பெயர். அதனுடைய தர்மமே பார்த்தலும், கேட்டலும் போதலும் என்று உணரவேண்டும்.

ஆத்மா விகாரமற்றது என்பது காரணத்துடன் கூறப்படுகிறது.

சாதுவே இந்த ஆன்மா சன்னமா கான்மரிக்கான் ஏதுமே வளர்வுருன் மற்றினைத்திடான் விகாரி யாகான் ஏதமாம் இந்தத் தேகம் இறக்கினும் இறவான் இத்தன் பேதமாம் கடயிறக்கின் பெருகுவானிறப்பதுண்டோ.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, இந்த ஆத்மா சன்ன மாகான் - இந்த ஆத்மா பிறக்கவில்லை, மரிக்கான் - இவன் மரணமடையான், ஏதுமே வளர்வுறான் - சிறிதும் வளர்ச்சியடையான், இளைத்திடான் - இளைத்துப் போகமாட்டான்-விகாரி ஆகான் - வேறு மாறுபாடுகளை அடையமாட்டான், ஏதம் ஆம் இந்த தேகம் இறக்கினும்-துன்பம் தரும் இந்தப் பருஷுடல் அழிந்தாலும், இறவான் - தான் அழியான், இத்தன் பேதமாம் கடம் - இந்த ஆத்மாவினிடம் உண்டான வேறுபொருளாகிய குடம், இறக்கின் - அழிந்தால், பெருகுவான் இறப்பது உண்டோ - பெரிய வானம் அழிவதுண்டோ? இல்லை. இதன் என்பது இத்தன் என விகாரப்பட்டது.

விளக்கம்:—குடத்திலுள்ள வானம் “குடாகாசம்” எனப்படும். ஆகாசத்திற்குக் குடம் என்பது உபாதியாகும். குடம் உடைந்தால் அதிலுள்ள ஆகாசம் பேராகாசத்துடன் ஒன்றுகிவிடும். அது அழியாது. ஆகையால் பெருகுவான் என்றார்.

அதுபோல இந்த உடல் ஆத்மாவிற்கு உபாதியாகும். இது அழிந்தால் ஆத்மா அழியாது. ஆத்மா தன் உண்மை வடிவான சைதன்யமாக இருக்கும்.

பிறப்பு, இருத்தல், பெருகுதல், மாறுபடுதல், தேய்தல், அழிதல் என்று ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் ஆறு விகாரங்கள் உண்டு. இந்த ஆறும் ஆத்மாவிற்கு இல்லை. ஆறும் உடலுக்குண்டு. எப்பொருள் உண்டாகி அழிகிறதோ அப்பொருளுக்கு ஆறு விகாரங்களுண்டு செயலும் உண்டு. ஆத்மா உண்டாவதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை, வளர்வதுமில்லை, மாறுவதுமில்லை, தேய்வதுமில்லை, உண்டாகி இருப்பதுமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா மாறுதலற்றது; அது அவயவமற்றது; எப்போதும் இருப்பது. பிற பொருளையும் அது விகாரமடையச் செய்யாது.

வானத்திற்கும் குடத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைப் போன்றதே ஆத்மாவிற்கும் உடலுக்கும் உள்ள தொடர்பாகும்.

ஜீவனுடைய வடிவையும் பரமாத்மாவின் வடிவையும் ஒன்று படுத்தி விளக்குகிறார்.

பத்தனே பகுதி யாதிப் பகுப்பினுக் கெல்லாம வேறாய்ச் சுத்தசிற் சொரூப மாகிச் சுழல்வுறும் சதசத் தெல்லாம் நித்தமும் விளக்கி வைத்து நிருவிசே டம்பொருந்தும் சத்தியப் பரமான் மாவே சாக்கிரா தியிலிலங்கும்.

பதவுரை: பத்தனே - அன்பனே !, பகுதி ஆதி பகுப் பினுக்கு எல்லாம் வேறாய் - மாயை அதன் கார்யங்கள் இவற்றிற்கு வேறுபட்டதாய், சுத்தசித் சொரூபம் ஆகி - தூய்மையான அறிவு வடிவாகி, சுழல்வு உறும் சத் அசத் எல்லாம் - அழியும் தன்மையுள்ள உருவமுடைய பூதங்களை யும் உருவமற்ற பூதங்களையும், நித்தமும் விளக்கிவைத்து - எப்போதும் விளங்கும்படி செய்து, நிருவிசேடம் பொருந் தும் - குணமற்ற தன்மையோடு கூடியிருக்கும், சத்தியம் பரமாந்மாவே - அழியாத ப்ரஹ்ம சைதன்யமே, சாக்கிராதி யில் இலங்கும் - விழிப்பிலும், கனவிலும், உறக்கத்திலும் விளங்கும்.

விளக்கம்:—பக்தன் என்பது பத்தன் என மாறிவந்தது. பகுதி என்பது மாயையாகும். ஆதி என்பது மாயையின் கார்யங்களான எல்லாவற்றையும் குறிக்கும். காரணகார்யங்களுக்கு சைதன்யம் அப்பாற்பட்டது என்பது கருத்து.

ஜடமான எப்பொருளுடனும் அதற்குத் தொடர்பில்லை; அது எல்லாவற்றையும் விளங்கச் செய்கிறது. ஆகையால் “சுத்தசித் சொரூபமாகி” என்றார்.

தீ, நீர், நிலம் ஆகிய மூன்று பூதங்களுக்கும் சத் என்று பெயர். வளி வானம் இவற்றிற்கு உருவம் காணப்படாமையால், அஸத் என்று பெயர். இந்த ஐந்து பூதங்களும் அறிவாலேயே விளக்கம் பெறுகின்றன. இவை ஜடங்கள்; இவை தன்னொளி கொண்டவை கள் அல்ல. இவற்றை சைதன்ய ஆத்மாவே விளக்குகிறது.

சைதன்யம் எப்பொருளுடனும் தொடர்பு கொள்ளாதது. அது அவயவமில்லாதது. எனவே எக்குணமுமில்லாதது ஆகும். அது மூன்று காலத்திலும் அழியாதது.

சைதன்யமே விழிப்பிலும், கனவிலும், உறக்கத்திலும் ஸாக்ஷியாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“மன ஒருமைப்பாடு வீடுபேற்றிற்குக் காரணம். அதை மேற்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை அடைக” என்கிறார்.

நித்தமும் நான்நான் என்றே நிலைமையாய் நிகழாநின்று புத்தியின் சாட்சி யாகப் பொருந்திய பரமான் மாவைச் சித்தவே காக்கி ரத்தைச் செறிந்து நான் பிரமம் என்றே புத்தியின் தெளிவினாலே புலனுற உணர்தி மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே, நித்தமும் - எப்போதும், நான் நான் என்று நிலைமையாய் நிகழாநின்று - நான் நான் என்று அநுபவவடிவாய் நிலைத்து விளங்கிக் கொண்டு, புத்தியின் சாட்சியாக - மூன்று நிலைகளிலும் புத்தி விருத்திகளின் ஸாக்ஷியாக, பொருந்திய பரமான்மாவை - இருக்கும் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, சித்த ஏகாக்கிரத்தைச் செறிந்து - மன ஒருமைப்பாட்டை உறுதியாகப் பெற்று, புத்தியின் தெளிவினால் - தெளிவடைந்த புத்தியால், நான் பிரமம் என்றே - யானே ப்ரஹ்மம் என்று, புலன்உற அறிதி - மன மார அறிவாய்.

விளக்கம்:—மூன்று நிலைகளிலும் பரமாத்மா புத்திச் செயல்களுக்கு ஸாக்ஷியாக உள்ளான். மூன்று நிலைகளிலும் புத்தியோடு கூடிய ஆபாஸனுக்கு முறையே விச்வன், தைஜஸன், ப்ராஜ்ஞன் என்று பெயர். இவன் ஜீவனாவான். இவனுக்கு அடிப்படையான பரமாத்மா புத்தி ஸாக்ஷியாக இருப்பவன். விகாரமில்லாதவன். அவன் மூன்று நிலைகளிலும் நான் நான் என்று அநுபவிக்கப்படுகிறான்.

மூன்று நிலைகளிலும் நான் நான் என்று அநுபவிக்கப்படுபவன், ஜீவனுமாவான்; எனினும் இவன் தனக்கென்று இருப்பற்றவன். இவனை நான் என்று அநுபவிப்பது மயக்க அநுபவமேயாகும்.

ஸாக்ஷியோ எப்போதும் தன்னிருப்போடு கூடியவன். எதனுடனும் தொடர்பில்லாதவன். இதனாலேயே கேட்பவரின் மனத்தில் பதியவைப்பதற்காக, அந்தக்கரணவிசிஷ்டன் ஜீவன் என்றும், அந்தக்கரண உபஹிதன் ஸாக்ஷி என்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

குணமற்ற ஸாக்ஷி சைதன்யம் அந்தக்கரணத் தொடர்பால் ஜீவன் என்ற பெயரையடைகிறது. அதற்கேற்ற அறியாமை முதலியவற்றையும் அது பெறுகிறது. தன் உண்மையான நிலை பற்றிய அறிவு அதற்கு ஏற்படுவதில்லை. அந்த ஜீவர்தாம் நாம் யாவரும் ஆவோம்.

நாம் நமது உண்மை நிலையை அறிய வேண்டும். அதற்காக மன ஒருமைப்பாட்டை அடைய வேண்டும். அதனால் தூய்மையடைந்த மனம், உள்ளடங்கியதாகி, ஆத்மாவைப் பற்றிக் கொள்ளும். அதற்கு அகண்டாகார விருத்தி அறிவு என்று பெயர். அந்த நிலையில் நான் ப்ரஹ்மம் என்ற தெளிவு நன்கு ஏற்படும். பிறகு அந்த வ்ருத்தி அறிவும் அழியும். உடனே உண்மையான தன்வடிவநிலை விளங்கும். "அந்த நிலையை நீ பெறுக" என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

158

ஆத்ம அறிவால் ஏற்படும் பயனைக் கூறுகிறார்.

நித்தமும் நின்னாந் மாவை நின்னிடை நீயுணர்ந்து
தத்திய சனன மாதித் தரங்கமாய்ப் பாரமற்ற
கத்து சம்சாரமாகும் கடலினைக் கடந்து நன்றாய்ச்
சத்தியப்பிரம மாகிச் சார்பயன் சார்ந்து நிற்பாய்.

பதவுரை: நித்தமும் - எப்போதும், நின் ஆந்மாவை - உனது உண்மை ஆத்மவடிவினை, நீ நின்னிடை உணர்ந்து. நீ உன்புத்தியால் ஆராய்ந்து அறிந்து, தத்திய - மேலும் தாவிவரும், சனனம் ஆதி தரங்கமாய் - பிறப்பு இறப்பு ஆகியவற்றை அலைகளாக உடையதும், கத்து - ஆரவாரம் நிறைந்ததும் ஆகிய, பாரம் அற்ற சம்சாரக்கடலினை - கரை இல்லாத ஸம்ஸாரமாகிய கடலை, நன்றாய் கடந்து - நன்றாகத் தாண்டி; சத்தியம் ப்ரஹ்மம் ஆகி - உண்மையான ப்ரஹ்மமாகி, சார்பயன் சார்ந்து நிற்பாய் - அடைய வேண்டிய பெரும்பயனை அடைந்து இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—நின்னான்மாவை நீ உணர்தலாவது: தன்னை தொடர்பற்ற பரமாத்மா என்று உண்மையாகத்தான் அறிதலாகும்.

உலக வாழ்வு ஸம்ஸாரம் எனப்படும். அதைக் கடலாக ஆசிரியர் உருவகம் செய்துள்ளார். அலைகளும் ஆரவாரமும் கடலில் இருக்கும். அவை ஓயமாட்டா. அதுபோல் உலக வாழ்விலும் பிறப்பும் இறப்பும் இன்பதுன்ப ஆரவாரங்களும் ஓயமாட்டா.

நன்றாகக் கடத்தலாவது : உறுதியான மெய்யறிவை பெற்று வாஸனைகளையும் மனத்தையும் அழித்துத் தன் உண்மை வடிவை உணர்தலாகும். ப்ரஹ்மம் என்றைக்குமுள்ளது; அந்த ப்ரஹ்ம வடிவாகவே இருத்தலே வீடுபேறு ஆகும். அதுவே மக்கள் அடைவதற்குரிய பெரும்பயனாகும் என்பதை விளக்க "சத்திய ப்ரஹ்மமாகி சார்பயன் சார்ந்து" என்றார்.

5. பந்தவியல்

முன் கூறிய 12 செய்யுட்களாலும், "ஏதுதான் ஆந்மா வாகும்" என்று மாணவன் 57 ஆம் செய்யுளில் வினவிய தற்கு விடை கூறினார். இனி "ஏதுதான் பந்தமாகும்" என்ற வினாவுக்கு விடை கூறத் தொடங்குகிறார்.

அந்நிய அநாந்மா வின் கண் அகமெனும் புந்தி பந்தம்
இன்னது புருடர்க் கெல்லாம் ஏதமாம் அஞ்ஞானத்தால்
துன்னிய சனன மாதித் துயர்தரும் ஏது வாக
மன்னுமிய வஞ்ஞானத்தின் மயலினை மற்றும் கேளாய்.

பதவுரை: அந்நிய அநாந்மாவின் கண் - வேறான ஆத்மா அல்லாத பொருளினிடம், அகமெனும் புந்தி - நான் என்றாண்ணம் கொள்வது, பந்தம் - பந்தமாகும், இன்னது - இந்த மயக்க எண்ணமாகிய பந்தம், புருடர்க்கு எல்லாம் - மக்களுக்கெல்லாம், அஞ்ஞானத்தால் - தன்னை யறியாமை யால், ஏதம் ஆம்-வந்து துன்பம் தருவது ஆகும், துன்னிய- நெருங்கிய, ஐந்நம் ஆதித்துயர்தரும் ஏதுவாக மன்னும் - பிறப்பு இறப்பு முதலியவற்றைத் தருவதற்கு காரணமாகி இருக்கும், இ அஞ்ஞானத்தின் மயலினை - இந்த அறியாமை யால் உண்டாகும் மயக்க விளைவுகளை, மற்றும் கேளாய் - மேலும் கேட்பாயாக.

விளக்கம்: உலகில், உடலை ஆத்மாவாக எண்ணி மக்கள், நான் மனிதன், நான் பசியுள்ளவன், நான் விரும்புகிறேன் என்று பல வ்யவஹாரங்களைச் செய்கின்றனர். இதுவே பந்தமாகும். இது தன் உண்மை வடிவை அறியாமையாலேயே ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு எண்ணம் கொள்வதால் ஆசை வளர்கிறது. அதை நிறைவேற்றப் பல செயல்களைப் புரிதலும் நிகழ்கிறது. செயல்களால் பிறனியும் பிறகு மரணமும் பிறகு பிறனியும் என இவ்வாறு தொடர்ந்து துன்ப நுகர்வுகள் ஏற்படுகின்றன. இதனையே பிறவிக் கடல் என்கிறோம். ஸம்ஸாரக் கடல் என்றும் கூறுகிறோம். இந்த பந்தம் அறியாமையால் ஏற்படுவதேயாகும். அறியாமையை மெய்யறிவே அழிக்கும். பந்தம் அறியாமையால் ஏற்படுவதால் அது உண்மையற்றது. அதனால் தான் அதை அழித்துவிடலாம். பந்தம் உண்மையாக இருந்தால் அதனை அழித்தல் இயலாததாகி விடும்.

அறியாமையால் வரும் இன்னல்களைக் கூறுகிறார்.

புத்திர வெண்மையாலிப் பொய்யுடல் மெய்யென் நெண்ணி
இத்தினில் ஆந்ம புந்தி இசைந்திதைப் புலன்களாலே
நித்தமும் வெகுவாய்க் காப்பர் நிகிலரும் கோசகார
மெத்துவாய் நூல்களாலே மேனியைக்காப்பதே போல்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வா, வெண்மையால் - அறியாமையால், இப்பொய்யுடல் மெய் என்று எண்ணி - இந்த அழியும் உடம்பை அழியாதது என்று எண்ணி, இத்தினில் ஆந்ம புந்தி இசைந்து - இந்த உடலை ஆத்மா என்று நினைத்து, நிகிலரும் - யாவரும், இதைப் புலன்களால் நித்தமும் வெகுவாய் காப்பர் - இந்த உடலை, விஷயங்களை நுகர்வதால் நாடோறும் மிகவும் கவனமாகப் பாதுகாப்பார்கள். கோசகாரம் - கோசகாரம் என்ற பூச்சி, வாய் எத்து நூல்களால் - தன்வாயில் தோன்றும் எச்சிலாலான நூல்களால், மேனியைக் காப்பதே போல் - தன் உடலைக் காப்பதுபோல.

விளக்கம்: மக்கள் அறியாமையால் அழியும் உடலை அழியாத ஆத்மா என்று எண்ணுகிறார்கள். உடலைப் பாதுகாப்பதற்கு நல்ல

உணவை உண்கின்றனர். அதை அழகு படுத்துவன் பொருட்டுப் பல செயல்களை மேற் கொள்கின்றனர்.

கோசகாரம் என்பது பட்டுப்பூச்சி. அது தன் வாயில் உள்ள எச்சிலால் நூலை உண்டாக்குகிறது. அந்த நூல்களைத் தன் உடலைச் சுற்றி உண்டாக்கிக் கொண்டு தான் அதற்குள் பத்திரமாக இருப்பதுபோல் எண்ணுகிறது. ஆனால் அந்த நூல்கவர் உறுதியானவுடன் தான் அதிலிருந்து வெளிவர முடியாமல் தானே இறந்து விடுகிறது.

அதுபோல மக்கள் பலவகைச் செயல்களால் தம் உடலை வளர்க்கின்றனர். முடிவில் அதன் வசமாகி, பிறப்பு இறப்பு முதலிய பல வகைத் துன்பங்களை துக்கின்றனர். உடலபிமானத்தை அவர்களால் விடமுடிவது இல்லை.

161

பந்தம் என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்குகிறார்.

சதுரனே அவிவேகத்தால் சர்ப்பமே ரச்சு வென்னும்
மதிநிகர் தமசினாலே மறைந்திடப்பட்டோர்க் கெல்லாம்
அதுவலாப் பொருளிடத்தில் அதுவெனும் புந்தி உண்டாம்
அதனினால் அசத்தின் மாலே அநர்த்தமாம் பந்தமாமே.

பதவுரை: சதுரனே - திறமையுள்ளவனே, நிகர்தமசினால் - அறிவைப் பகைக்கும் அறியாமையால், மதி மறைந்திடப் பட்டோர்க்கு எல்லாம் - புத்தி மறைக்கப்பட்டுள்ள மக்களுக்கெல்லாம், அது அலா பொருள் இடத்தில் - காணப்படும் பொருளில்லாத வேறு பொருளிடம், அதுவெனும் புந்தி உண்டாம் - "காணப்படும் பொருளாகிய அது உள்ளது" என்ற மயக்க எண்ணம் உண்டாகும். அதனினால் - ஆகையாலேயே, அவிவேகத்தால்-பிரித்துணரும் திறமை இல்லாததால், சர்ப்பமே ரச்சு என்னும் - பாம்பைப் பார்த்து இது கயிறே என்று அறியாதவன் கூறுவான். (ஆகையால்) அசத்தின் மாலே - இல்லாத பொருள் இருக்கிறது என்ற மயக்க அறிவே, அநர்த்தமாம் பந்தம் ஆம் - பல இன்னல்களைத் தரும் பந்தம் எனப்படுவதாகும்.

விளக்கம்: ஆரோபிதமான பொருளுக்கும், அதிஷ்டானமாயுள்ள பொருளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெரியாமையாலேயே பாம்பில் கயிறு என்ற மயக்க எண்ணம் தோன்றுகிறது. வேறுபாடு தெரிந்துவிட்டால் இந்த மயக்க எண்ணம் தோன்றாது.

அதுபோல உடலினிடம் ஆத்மா என்ற மயக்க எண்ணம் தோன்ற அவற்றின் வேறுபாடு தெரியாமையே காரணமாகும்.

பாம்பைப் பார்த்துவிட்டு இது கயிறு என்று எண்ணி அதை எடுக்க முற்பட்டால் மிகுந்த இன்னலும் மரணமுமே உண்டாகும். அதுபோல உடலை ஆத்மா என்று எண்ணி அதை வளர்க்க முற்பட்டால், பல இன்னல்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்று உவமையைப் பொருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஆகையால், அதுவல்லாத இடத்தில் அது என்ற எண்ணமே பந்தமாகும்.

பெரும்பாலான இடங்களில், கயிற்றில் பாம்பின் தோற்றத்தையே எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவது வழக்கம். இங்கோ பாம்பில் கயிற்றின் தோற்றத்தை எடுத்துக்காட்டாக ஆசிரியர் கூறினார். இவ்வாறு கூறியது மயக்க அறிவால் உண்டாகும் இன்னல்கள் மிக அதிகம் என்பதைக் காட்டவே ஆகும்.

162

பந்தம் என்பது யாது? என்ற வினாவிற்குரிய விடையை இதுவரை ஆசிரியர் விளக்கினார். இனி அது எப்படி வந்தது? என்ற வினாவிற்குரிய விடையை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

அகண்டமாய் நித்தமாகி அவிநாசியான போதம் மிகுந்ததன் மகிமையாலே மிகவுமே விளங்கி மெத்தத் தகுந்ததன் ஆத்மாவை இத்தமமயாவரண சத்தி இகழ்ந்திட மறைப்பதாகும் இராகுதானிரவியைப்போல்.

பதவுரை: அகண்டமாய் - எங்கும் நிறைந்ததாய், நித்தம் ஆகி - அழியாமல் இருப்பதாகி, அவிநாசியான போதம் மிகுந்த - விகாரமில்லாத தன்னுடைய அறிவொளி நிறைந்த, தன் மகிமையால் - தன்னுடைய சிறப்பால், மிகவும் விளங்கி - மேலாக விளக்கமுற்று, மெத்தத்தகுந்த

யாவரும் மெச்சத்தகுந்த, தன் ஆத்மாவை - தனக்கு இடமாயுள்ள ஆத்மாவை, இத்தமமய ஆவரணசக்தி - இந்த இருள் வடிவான ஆவரண சக்தி, இராகு தான் இரவியைப் போல் - இராகு என்ற பாம்பு சூரியனை மறைப்பது போல, இகழ்ந்திட - யாவரும் இகழும் படி, மறைப்பது ஆகும் - மறைத்து விடும்.

விளக்கம்:—மாயைக்கு அஜ்ஞானம் என்று பெயருண்டு. அது இருவகையான சக்திகளையுடையது. ஒன்று ஆவரணசக்தி; மற்றொன்று விசுடிப சக்தியாகும். ஆவரணசக்தி மறைத்தலைச் செய்யும். விசுடிபசக்தி பிற தோற்றத்தை உண்டாக்கும். இந்த ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்.

ராகு என்ற பாம்பு க்ரஹணவேளையில் சூரியனை மறைக்கும். அதனால் சூரியன் ஒளியற்றவன் போல் காணப்படுவான். அது போல் அறிவொளி நிறைந்த ஆத்மாவை ஆவரணசக்தி மறைக்கும். அதனால் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் விளங்காமல் இருக்கும்.

சூரியன் அளவற்ற ஒளியோடு விளங்குபவன். உலகப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் விளக்குபவன்.

அதுபோலவே ஆத்மாவும் அளவிட முடியாத அறிவுத்திறத்தோடு கூடியது: அது உலகப் பொருள்கள் யாவும் விளங்கக் காரணமாக உள்ளது.

இங்கு ஆத்ம ஒளிக்கு, ஸூர்யனின் ஒளி ஒப்புமையாகாது. ஏனெனில் ஸூர்யனே ஆத்ம ஒளியால்தான் விளங்குகிறான். எனினும் உபதேச முறையில் மாணவன் மனத்தில் எளிமையாகப் பதிய வைப்பதற்கு இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

ஸூர்யன் மறைக்கப்பட்டு விளங்குவதில்லை. அதுபோல் ஆத்மா மறைக்கப்பட்டு நன்கு விளங்குவதில்லை, என்ற அந்த அளவில் உவமையைப் பொருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இருவகையான சக்திகளின் விளைவுகளைக் கூறுகிறார். நிருமலத் தேசினாலே நிகழ்ந்திடும் தன்னுந்மாவை இருளுமா வரணசக்தி இவ்விதம் மறைத்த லோடும் புருடனில் வநாந்மா வான பொய்யுடல் நானே என்று கருதுவன் மோகத் தாலே காமமாதியினைச் சேர்வன்

பதவுரை: இருளும் ஆவரணசத்தி - இருளைப்போல் மறைக்கும் ஆவரணசக்தியானது, நிருமலம் தேசினால் - மாசற்ற அறிவொளியோடு, நிகழ்ந்திடும்-விளங்கிக் கொண்டிருக்கும், தன் ஆர்மாவை - தனக்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கும் ஆத்மாவை, இவ்விதம் மறைத்தலோடும்-இவ்வாறு ராகுவைப் போல மறைத்தவுடன், புருடன் - மனிதன், இ அநாந்மா ஆன பொய் உடல்-அநாத்மப் பொருளான இந்தப் பொய்யான உடலை, நானே என்று கருதுவன் - நானாகிய ஆத்மா என்று நினைப்பான், (பிறகு) மோகத்தால் - மயக்கத்தால், காமம் ஆதியினைச் செய்வான் - காமம் வெகுளி முதலியவற்றை மேற்கொள்வான்.

விளக்கம்:—ஆத்மா எப்போதும் மாசற்ற ஒளிவடிவாக இருக்கும். அந்த ஆவரண சக்தி மறைக்கும். உடனே ஜீவன் தன் உண்மை வடிவை உணர்வான். உடலை நான் என எண்ணுவான். இது விசேஷசக்தியால் ஏற்படும் விளைகளால் மேலும் அந்த விசேஷபத்தால் ஆசை கோபம் முதலியவை தோன்றும். அதனால் மனிதனை மீளுவதற்கரிய நரகத்தில் ஆழ்த்தும். இவ்வாறு ஆவரண சக்தியாலும் விசேஷ சக்தியாலும் மனிதனுக்கு பந்தம் ஏற்படுகிறது.

164

மேலும் அந்த இருவகையான சக்திகளின் விளைவுகளை விளக்குகிறார்.

பின்னரக் காம மாதிரிப் பெந்த வேதுக்க ளாவே
துன்னுவிட் சேப சத்தி துயர்தரும் புருடனுக்கு
முன்னுமா மோக மாகும் முதலையால் விழுங்கப்பட்டுத்
தன்னுடைச் சொருப ஞானம் தவிர்ந்தவன்

தளர்வதைக்கேள்.

பதவுரை: பின்னர் - பிறகு, அ காமம் ஆதி பந்த ஏதுக்களால் - ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமான அந்தக் காமம் முதலியவற்றால், துன்னு விட்சேபசத்தி - நெருங்கிய விசேஷசக்தி, புருடனுக்கு துயர் தரும் - மனிதனுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கும். (உடனே) முன்னும் மா மோகம்

ஆகும் முதலையால் - யாவரும் கொடிதென எண்ணும் பெரிய
மோகமாகிய முதலையால், விழுங்கப்பட்டு - மறைக்கப்பட்டு,
தன்னுடை சொருபருானம் - தனது உண்மையான ஆத்ம
வடிவின் அறிவை, தவிர்த்தவன் - தவறவிட்ட மனிதன்,
தளர்வதைக் கேள் - துன்பமடைவதைக் கேட்பாய்.

விளக்கம்:—தன்னைத்தான் அறியாமையே ஸம்ஸாரத் துன்பத்
திற்குக் காரணமாகும். அந்த அறியாமையை உண்டாக்குவது
மாயையின் இரு சக்திகளாகும். முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனைப்
போல மோஹத்தால் விழுங்கப்பட்டவனும் அதிலிருந்து மீள்
அரிது. ஆகையால் மோஹத்தை முதலையாக உருவகம் செய்தார்.

165

இதுவுமது.

அணையவன் மனவவத்தை யகிலமும் தன்ன தென்றே
நனியபிமானம்செய்து நாடிய விடயமென்னும்
நினைவுறு விடங்களாலே நிரம்பிய அபாரமான
கனபவக் கடலின் முழ்கிக் கலங்குவன் கதி கெட்டோராய்.

பதவுரை: அணையவன் - மோஹம் கொண்ட அவன்,
அகிலம் மன அவத்தையும் - மனத்தில் ஏற்படும் எல்லா
விதமான இன்ப துன்பங்களையும், தன்னது என்றே நனி
அபிமானம் செய்து - தன்னுடையது என்று மிகவும் அபி
மானம் கொண்டு, நாடிய விடயம் என்னும் - தான் விரும்பி
நுகரும் புலன்களாகிய, நினைவு உறு விடங்களால் - மனத்
தில் வாஸனையை உண்டாக்கும் நஞ்சுகளால், நிரம்பிய
அபாரம் ஆன கன பவக்கடலில் - நிறைந்ததும் கரையற்ற
தும் ஆழமானதும் ஆகிய பிறவிக்கடலில், முழ்கி-ஆழ்ந்து,
கதி கெட்டோராய் - நல்லகதியை அடையாமல், கலங்குவன்-
மனக் கலக்கமடைவான்.

விளக்கம்:—அந்தக் கரணத்துடன் கூடியவன் ஜீவன். இவன்
சைதன்யத்தின் ப்ரதிபிம்பம். இவனுக்கு ஆபாஸன் என்று பெயர்.
இன்பம் துன்பம் காமம் கோபம் முதலியவைகளெல்லாம் அந்தக்

கரணத்தின் பரிணாமங்களே ஆகும். அந்தக்கரணத்திலுள்ள பிரதிபிம்பவடிவான ஆபாஸன் அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமங்களைத் தன்னுடையவை என அபிமானம் கொள்கிறான். ஜலம் அசையும் போது அதிலுள்ள ஸூர்யனின் ப்ரதிபிம்பமும் அசைவது போல் காணப்படுகிறது. உண்மையில் நீர் தான் அசைகிறது. நீரின் அசைவு ப்ரதிபிம்பத்திடம் தோன்றுகிறது. அதுபோல அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாகிய இன்ப துன்பம் முதலியவை ஆபாஸனிடம் தோன்றுகின்றன.

இவ்வாறு ஜீவன் அந்தக்கரணத்தின் இயல்புகளைத் தன்னுடையவை என எண்ணுகிறான். அதனால் பல செயல்களைப் புரிகிறான். அதன் பயனாகப் பல பிறப்புக்களையடைந்து மரணமுறுகின்றான். பிறப்பும் மரணமும் தொடர்கின்றன. அவனுக்கு வீடு பேறுகிட்டுவதில்லை. இந்த இன்னல்கள் யாவும் உண்மைப் பொருளைப் பிரித்தறியாமையாலேயே உண்டாகின்றன.

166

சைதன்யத்திடம் தோன்றிய அஹங்காரமாகிய மாயை சைதன்யத்தையே மறைக்கும் என்பது எப்படியெனில், பானுவின் கிரணத்தாலே படைத்துள முகிலின் பந்தி பானுரூபம் மறைத்துப் பரவியே வளருமாபோல் ஆனதன் ஆந்மாவின்கண் ஆகிய அகங்காரந்தான் மானமில் ஆந்மரூபம் மறைத்துடன் வளருமன்றே.

பதவுரை: பானுவின் கிரணத்தால்-ஸூர்யனின் ஒளிகளால், படைத்துள முகிலின் பந்தி - உண்டாக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டம், பானுரூபம் மறைத்து-ஆதவனின் வடிவை மறைத்து, பரவி வளருமாபோல் - வானில் பரவிப் பெருகுவது போல, ஆனதன் ஆந்மாவின்கண் - கார்யமாகிய தனது பற்றுக்கோடான ஆத்மாவினிடம், ஆகிய அகங்காரம் - தோன்றிய அஹங்காரம், மானம் இல் ஆந்மரூபம் மறைத்து - அளவின்றி எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்மவடிவை மறைத்துக் கொண்டு, உடன் வளரும்-அந்த மறைப்புடன் பெருகிவரும்.

விளக்கம்:—மேகங்கள் ஆதவனால் உண்டாகின்றன. ஆதவனையே மறைக்கின்றன. அதுபோல அஹங்காரம் ஆத்மாவினால்

தோன்றுகிறது. ஆத்மாவையே மறைக்கிறது. அதனால் ஆத்மாவின் தூயவடிவும், அளவற்றிருக்கும் தன்மையும், எப்பொருளுடனும் தொடர்பற்ற தன்மையும் விளங்குவதில்லை.

ஆவரண விசேஷப சக்திகளால் ஏற்படும் இன்னல்களை எடுத்துக்காட்டால் விளக்குகிறார்.

அநகனே யானமைந்தா அமுந்திய மழைக் காலத்தில் கனமுகில் திரளிணலே கதிரவன் மறைக்கப்பட்ட தினமதில் பனிமி குந்து தியங்கிய கொடியகாற்று நனிபுவி யிருக்கின்றோரை நண்ணியே துயர்செய்மாபோல்.

பதவுரை: அநகனே ஆனமைந்தா - குற்றமற்ற புதல்வனே!, அமுந்திய மழைக்காலத்தில் - ஸூரியன் மறைந்துள்ள மழைக்காலத்தில், கனமுகில் திரளிணல் - நீருண்ட மேகங்களின் கூட்டத்தால், கதிரவன் மறைக்கப்பட்ட தினமதில் - ஸூரியன் மறைக்கப்பட்டுள்ள நாளில், பனிமிகுந்து தியங்கிய கொடிய காற்று - குளிர்ச்சி மிகுந்து வீசும் புயல் காற்று, புவி நனி இருக்கின்றோரை - பூமியில் நன்றாக வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பவரை, நண்ணி துயர் செய்மாபோல் - நெருங்கித் துயர் செய்யும் விதம் போல, ஆறு - என்பது, ஆ என விகாரப்பட்டது, செய்யும் என்பது செய்ய்ம என ஆயிற்று.

(இச்செய்யுளில் உபமானம் மட்டும் வந்தது)

இனி உபமேயத்தைக் கூறுகிறார்.

அகலுமா வரணசத்தி அமலமாம் தன்னாந் மாலை
இகழவே மறைக்கும் போதில் ஏதவிட்சேபசத்தி
மிகவுமே மூடபுத்திமேவிய புருடன் தன்னை
வெகுவிதத் துயர்களாலே விவிதமாய் வருத்தம் செய்யும்.

பதவுரை: அகலும் ஆவரண சத்தி - விரிவடையும். மறைப்பு சக்தியானது. அமலம் ஆம் தன் ஆந்மாவை = தன் பற்றுக் கோடான தூய ஆத்மாவை, இகழ் மறைக்கும் போதில் - யாவரும். வெறுக்கும்படி மறைக்கும் போதில், ஏதம் விட்சேபசக்தி - துன்பம் தரும் விட்சேபசக்தி, மூடபுத்தி மிகவும் மேவிய புருடன் தன்னை - மோஹபுத்தி அதிகமாயுள்ள மனிதனை, வெகுவிதம் துயர்களால் - பலவகையான இன்னல்களால், விவிதமாய் - பலவகைகளில், வருத்தம் செய்யும் - வருத்தப்படுத்தும். ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—மழைக்காலத்தில் நீருண்ட மேகம் ஆதவனை மறைக்கும். அப்போது மழையோடு கூடிய காற்று வீசும். அக் காற்றினால் அறிவற்ற மக்கள் துன்புறுவர். அறிவுள்ளவர்கள் காற்றால் ஏற்படும் துன்பங்களை அறிந்து தகுந்த பாதுகாப்புடன் இருப்பார்கள்.

அதுபோல உலக வாழ்வில் ஆவரணசக்தி அறிவொளி வடிவாகிய ஆத்மாவை மறைக்கும். அப்போது விசேஷ சக்தி, ஆசை கோபம் பொருமை முதலிய பலவற்றை உண்டாக்கும். அவற்றால் அறிவற்ற மூடர்கள் மிகுதியான துன்பத்தைப் பெறுவார்கள். அறிவுள்ளவர்களோ, ஆசை கோபம் முதலியவற்றிற்கு இடம் கொடாமல் பொறிகளை அடக்கிப் பாதுகாப்புடன் இருப்பார்கள்.

ஆவரணத்தோடு கூடிய விசேஷம் “இந்த வகையில் தான் துன்பம் தரும்” என்று யாவராலும் அறிய முடியாததாக இருக்கும். ஆகையால் “விவிதமாய் வருத்தம் செய்யும்” என்றார்.

ஆவரணத்தோடு கூடிய விசேஷ சக்தியே துன்பம் தரும். ஆவரணத்தோடு கூடாத விட்சேப சக்தி துன்பம் தராது. ஆகையால் “மறைக்கும் போதில் ஏதவிட்சேப சக்தி” என்றார்.

இந்த இரண்டு சக்திகளாலேயே பந்தம் வந்தது என்கிறார்.

சாதுவே சாற்றுகின்ற சத்தியில் விரண்டினாலும் ஏதமாய் இந்தப் பந்தம் இசைந்ததாய் புருடனுக்கிங்கு ஈதினான் மோகமுற்றே எவனுமில் வநாந்மா வாக ஓதிய உடலாந்மா வென்றுன்னியே மயங்கலாலே.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, சாற்றுகின்ற சத்தி இ இரண்டினாலும் - நான் கூறுகின்ற இந்த இரண்டு சக்திகளாலும், ஏதம் ஆம் இந்த பந்தம் - துன்பம் தரும் இந்த மயக்கம், இங்கு புருடனுக்கு இசைந்தது ஆம் - இப்பூமியில் மனிதனுக்கு வந்தது ஆகும். எவனும் - யாவரும், ஈதினால் மோகம் உற்று - இந்த பந்தத்தால் உண்மையறியாமல், அநாந்மாவாக ஓதிய - அநாத்மா என்று கூறப்படும், உடல் ஆந்மா என்று உன்னி - உடலை ஆத்மா என்று எண்ணி, மயங்கல் - மயங்குதலை (அடைவர்) ஆல், ஏ, அசைகள்.

விளக்கம்:—பந்தம் எதனால் வந்தது என்ற வினாவிற்கு இவ்வாறு விடை கூறப்பட்டது. அதாவது: ஆவரண விசேஷ சக்திகளால் பந்தம் வந்தது என்பது விடை. இங்கு, பந்தமென்பது “அஃதில்லா விடத்தில் அஃதைக் காண்டல்” என்பதாகும். மனதில் இதை மறுபடி மறக்காமல் கொள்ளல் வேண்டும். இது மெய்யறிவாகிய அதிஷ்டான் அறிவாலேயே அழியும்.

170, 171

மாணவர்கள் நன்கு தெளிவடைவதன் பொருட்டு உலக வாழ்வாகிய ஸம்ஸாரத்தை ஒரு மரமாக உருவகம் செய்து விளக்குகிறார்.

விரிபவத் தருவினுக்கு வீங்கிய தமசே வித்தாம்
மருவுதேகான்மபுத்தி மற்றதன் முளையாம் காமம்
தருவதன் தளிர்ராம் கர்மம் தாக்கிய சலமாம் தேகம்
உரவடிக்கடடையாகும் உயிர்களே பணைகளாகும்.

பொறிநிரை நுணிகளாகும் புலன்களே மலர்களாகும்
செறிபலவானகன்மம் செய்ததுன்பங்கள் யாவும்
உறுபலம் அப்பலத்தை உன்பது சீவனென்னும்
பறவையே யிவிதமாகப் பவத்தரு பரவலாகும்.

பதவுரை: விரிபவத் தருவினுக்கு - விரிவடையும் ஸம்ஸாரமாகிய மரத்திற்கு, வீங்கிய தமசே வித்து ஆம் - பெருத்த மெய்யறிவின்மையே விதையாகும். மருவுதேக

ஆன்ம புத்தி - உடலில் பொருந்திய ஆத்மா என்ற நிச்சயம், மற்றதன் முளை ஆம் - அந்த மரத்தின் முளையாகும். காமம் - ஆசையானது, தரு அதன் தளிர் ஆம் - அம்மரத்தின் தளிதாகும். கர்மம்-நல்வினையும் தீவினையும், தாக்கிய சலம் ஆம் - மரத்தைத் தாங்கி வளர்க்கும் நீராகும். தேகம்-உடல், உரம் அடிக்கட்டை ஆகும் - வலிமை வாய்ந்த அடிமரம் ஆகும். உயிர்கள் - ஐந்து பிராணன்களும், பணைகள் ஆகும் - பெருங்கிளைகளாகும். (தாங்கிய என்பது தாக்கிய என்று விகாரப்பட்டது).

பொறி நிரை - பொறிகளின் கூட்டம், நுனிகளாகும் - கிளைகளின் நுனிபகுதிகளாகும். புலன்களே மலர்கள் ஆகும் - நுகர் பொருள்கள் மலர்களாகும். செறி-நெருங்கிய, பலவான கன்மம் செய்த துன்பங்கள் யாவும் உறுபலம் - பல செயல்களால் உண்டான துன்பங்கள்யாவும் மரத்தில் தோன்றும் பழமாகும். அப்பலத்தை உண்பவன் - அந்தப் பழத்தை உண்பவன், சீவன் என்னும் பறவை - ஜீவனாகிய பறவையாகும். இ விதமாக - இவ்வாறு, பவத்தரு பரவல் ஆகும் - ஸம்ஸாரமாகிய மரம் பரவி வளர்வதை உடையதாகும்.

விளக்கம்:—விதையிலிருந்து மரம் தோன்றுகிறது. முதலில் விதையிலிருந்து முளை தோன்றும். பிறகு முளையிலிருந்து தளிர் தோன்றும். நீர் அதை வளர்க்க இன்றியமையாதது. பிறகு அடிமரம் தோன்றும். பிறகு கிளைகள் தோன்றும். கிளையின் நுனியில் மலர் தோன்றும். பிறகு படிப்படியே பழம் தோன்றும். அப்பழத்தைப் பறவைகள் உண்டு வாழும்.

அதுபோல, உலக வாழ்வும் அமைந்துள்ளது. முதலில் அறியாமை தோன்றும், அதனால் உடலை ஆத்மாவாக எண்ணும் எண்ணம் தோன்றும். பிறகு உடலை வளர்க்கும் ஆசை தோன்றும், அதனால் நல்வினையும் தீவினையும் நிகழ்ந்து ஆசையை வளர்க்கும். கர்மாவின் பயனாக உடல் தோன்றும், அதில் ப்ராணன்கள் தோன்றும். பிறகு பொறிகள் தோன்றும். பிறகு அவை நுகர்வதன் பொருட்டுப் புலன்கள் தோன்றும். புலன்களை நுகர்வதால் துன்பங்கள் தோன்றும். ஜீவன் அத்துன்பங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு வாழ்வான். இதுதான் ஸம்ஸார வாழ்க்கை ஆகும்.

ஸம்ஸார வாழ்க்கை மரம் போன்றது. அறியாமை விதை போன்றது. உடலை ஆத்மா என எண்ணுவது முளை போன்றது. ஆசை தளிர் போன்றது. செயல்கள் நீர் போன்றவை. உடல் அடிமரம்போன்றது. ப்ராணன்கள் கிளைகள் போன்றவை. பொறிகள் கிளை நுனி போன்றவை. புலன்கள் மலர்கள் போன்றவை. துன்பங்கள் பழம் போன்றவை. ஜீவன் பறவை போன்றவன்.

பறவை பழத்தை உண்டு மரத்தில் வாழும். அதுபோல ஜீவன் துன்பங்களை நுகர்ந்து கொண்டு உடலில் வாழ்கிறான்.

ஜீவன் உடலில் இன்பத்தையும் நுகர்கிறான்; எனினும் அவ் விஷயம் இன்பமும் துன்பமாகவே அறிஞர்களால் கருதப்படும். ஆகையால் “கன்மம் செய்த துன்பங்கள் யாவும்” என்று ஆசிரியர் கூறினார். “ஏதுதான் இருப்பு இதற்காம்” என்ற மாணவனின் வினாவிற்கு விடை கூறப்பட்டது.

172

கீழே கூறிய பந்தத்தை மறுபடி சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்.

ஓதிய அநாந்மபந்தம் மூலவஞ்ஞானமூலம்
ஈதுதான் அநாதியேனும் ஏகஞானத்தில் ஈரும்
சாதுவே சனனம் துஞ்சல் சரைபிணி முதலாம் துன்பம்
யாதுமேயிவற்றினாலே யிசைந்ததாம் சீவர்க்கெல்லாம்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, ஓதிய அநாந்ம பந்தம் - நான் கீழே கூறிய அநாத்ம மயக்கம், மூலம் அஞ்ஞானம் மூலம் - அடிப்படையான அறியாமையைக் காரணமாகக் கொண்டதாகும். ஈது தான் அநாதி ஏனும் - இது எப்போது தோன்றியது என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும். ஏக ஞானத்தில் ஈறு ஆம்-மெய்யறிவால் அழியும், சீவர்க்கு எல்லாம் - எல்லா ஜீவர்களுக்கும், இவற்றினால் - இந்த மூலமாயையினால், சனனம், சரை, பிணி, துஞ்சல் முதல் ஆம் துன்பம் யாதும் - பிறப்பு, மூப்பு, பிணி மரணம் முதலிய எல்லாவகைத் துன்பங்களும், இசைந்தது ஆம் - தோன்றுவனவாகும். ஏ - அசை.

விளக்கம்:—அறியாமையை அஞ்ஞானம் என்பார்கள். இது இரண்டு வகைப்படும். அவை மூல அஜ்ஞானம், தூல அஜ்ஞானம்

எனப்படும். ஒரு தோஷத்தோடு கூடிய அஜ்ஞானம், தூல அஜ்ஞானம், தோஷத்தோடு கூடாத தனித்த அஜ்ஞானம் மூலஅஜ்ஞானம் எனப்படும்.

ஜீவன் கனவு காண்கிறான். இது அஜ்ஞானத்தால் நிகழ்கின்றது. விழித்தவுடன் கனவு பொய் என்று உணர்கிறான். அவனது அஜ்ஞானம் நீங்கி விடுகிறது. எனினும் ஆத்மாவை உணர்வதில்லை. ஆத்மாவை மறைக்கும் மூல அஜ்ஞானம் அங்கு அழியவில்லை. நித்திரை என்ற தோஷத்தோடு கூடிய ஸ்தூல அஜ்ஞானமே அழிகிறது. ஆகையாலேயே அவன் நனவுப் பொருளறிவைப் பெறுகிறான். கனவுப் பொருளறிவை இல்லாதது என்கிறான். இவ்வாறான இடங்களில் அறியாமையின் இருவகைகளைப் போதிப்பதன் பொருட்டுக் கூறுவது பெரியோர்களின் வழக்கம்.

அதற்கேற்ப இங்கு “அநாந்ம பந்தம் மூல அஜ்ஞான மூலம்” என்று ஆரிசியர் கூறினார்.

இது அநாதியாகும் எனினும் அந்தமுடையது. மெய்யறிவால் இது அழியும். மக்கள் பிறவிப் பிணிகளை அடைய இதுவே காரணமாகின்றது.

173

6. மோட்சவியல்

“எவ்விதம் ஈது இறக்கும்” என்று மாணவனின் வினாவிற்கு விடையாக தன்னையறிதலாகிய மெய்யறிவாலேயே இது அழியும் என்று கூறுகிறார்.

கரணமார் தெளிவினாலே கறையறத்தீட்டப்பட்ட அருமையாம் ஞானமென்னும் அசியினால் சிதையும்பந்தம் பரவிய அத்திராதி படைகள் மற்றநிலம் வந்நி உரவிய கன்ம கோடி ஒன்றிலும் சிதையமாட்டா.

பதவுரை: கரணம் ஆர் தெளிவினாலே - மனத்தில் நிறைந்துள்ள தெளிவால், கரை அற தீட்டப்பட்ட - ஐயமும் திரிபும் இன்றி உண்டாக்கிய, அருமை ஆம் ஞானம் என்னும் அசியினால் - பெறுவதற்கரிய மெய்யறிவு என்ற கத்தியினால், பந்தம் சிதையும் - மயக்க அறிவுகள் அழியும்.

(அல்லாமல்) பரவிய அத்திராதி படைகள் - மிக அதிகமான அஸ்திரம் முதலிய படைக்கருவிகளாலும், மற்று அநிலம் வந்நி - ஏனைய வளி, தீ முதலிய ஐந்து பூதங்களாலும், உரவிய கன்ம கோடி - வலிமை வாய்ந்த கோடிக்கணக்கான நற் செயல்களாலும், ஒன்றிலும் - வேறு யாதொன்றாலும், சிதையமாட்டா - அழியா.

விளக்கம்:—பந்தம் என்பது அறியாமையால் வந்தது. அறிவு ஒன்று தான் அறியாமையைப் போக்கும். மற்றவைகள் அதைப் போக்கா என்பது கருத்து.

“மெய்யறிவு என்பது கடவுளருளால் பெறத்தகுந்தது. அதை யாவராலும் பெறுதல் முடியாது” என்பதைக் காட்டி “அருமையாம் ஞானம்” என்றார்.

அநிலம், வந்நி, என்ற சொற்கள் பிற பூதங்களுக்கும் உப லக்ஷணம் மறைகளில் கூறிய நற்செயல்கள் அறியாமைக்குத் துணை புரியுமே யன்றி அதைவிலக்கா. ஆகையால் நற்செயல்களால் பந்தம் அழியாது.

உபாஸனைகளும் “நான் வேறு; அவன் வேறு” என்ற எண்ணத் தோடு செய்யப்படுவன; ஆகையால் அவைகளாலும் பந்தம் அழியாது. நற்செயல்களும், உபாஸனைகளும் மனத்தூய்மையை உண்டாக்குவதன் வழியே மெய்யறிவுக்குக் காரணமாகும். ஆகையால் அவை மெய்யறிவுக்குப் பரம்பரைக் காரணங்களாகும்.

174

“வேதங்களில் கூறப்படும் நற்செயல்கள் மெய்யறிவுக்குப் பரம்பரையான காரணங்களாகும்” என்பதைக் கூறுகிறார்.

சுருதியை நம்பினோர்க்குச் சொன்னதங்கனம் நிட்டை, மருவிடும் அவற்றினாலே மன்னிடும் சித்த சுத்தி பரவுமச் சுத்தியாலே பரமுணர் ஞான முண்டாம் விரிவுறும் பவமவற்றால் வேருடன் நசிக்குமன்றே.

பதவுரை: சுருதியை நம்பினோர்க்கு - வேதத்தை நம்பும் மக்களுக்கு, சொன்ன தம் கன்மநிட்டை-செய்யுமாறு

கூறப்பட்ட நற்செயல்கள், மருவும் - அவரவர்க்கு உரியன வாகப் பொருந்தியிருக்கும். அவற்றினாலே சித்த சுத்தி மன்னிடும் - அச்செயல்களால் மனத்தூய்மை உண்டாகும். பரவும் அ சுத்தியால் - பெருகிவரும் அத்தூய்மையால், பரன் உணர் ஞானம் உண்டாம் - ப்ரஹ்மத்தை அறியும் அறிவுண்டாகும். அவற்றால் - அந்த அறிவால், விரிவு உறும் பவம் வேருடன் நசிக்கும் - விரிவடைந்து கொண்டே போகும் ஸம்ஸார வாழ்வு அடியோடு அழியும். அன்றே - அசை.

விளக்கம்:—வேதங்களில் கூறப்படும் நற்செயல்களை, பயன் விரும்பிச் செய்பவை என்றும் பயன் விரும்பாமல் செய்பவை என்றும் இருவகையாக மேலோர் பிரித்துக் கூறுவர். இவை முறையே “காம்ய கர்மம்” “நிஷ்காம்ய கர்மம்” என்று கூறப்படும் இவற்றுள் பயனை விரும்பாமல் செய்யும் நற்செயல்களே மனத் தூய்மையைத் தரும். பிறகு அத் தூய்மையால் மெய்யறிவு தோன்றும்.

பயனை விரும்பிச் செய்யும் வினைகள் என்றைக்கும் அவற்றிற்குக் கூறப்பட்டுள்ள பயனைத் தருமேயன்றி வீடுபெற்றினைத் தரமாட்டா.

175

எங்குமுள்ள ஆத்மா நம் உடலிலும் இருக்கிறது; அங்ஙனமாயின் ஏன் அது நன்கு விளங்குவதில்லை? எனில்

அந்நிய மிலாத ஆன்மா அடைந்த தன்சக்தியாலே
மன்னிய அன்னமாதி மயமதாம் பஞ்ச கோசம்
தன்னினால் மூடப்பட்டுத் தடையற விளங்கவில்லை
முன்னிய பாசிக்கொத்தால் முடிய வாவிநீர்போல்.

பதவுரை: அந்நியம் இலாத ஆன்மா - பரமாத்மாவுக்கு வேறுகாத இந்த ஆத்மா, அடைந்த தன் சக்தியால்-தன்னைப் பற்றுக் கோடாக அடைந்த தனது அவித்யா சக்தியினால், மன்னிய அன்னம் ஆதி மயமதாம் பஞ்சகோசம் தன்னினால் - நிலைபெற்றவை போலுள்ள அந்நமய கோசம் முதலிய

ஐந்து கோசங்களாலும், மூடப்பட்டு - மறைக்கப்பட்டு (உள்ளதால்) முன்னிய - மேலேயுள்ள, பாசிக் கொத்தால் - பாசிக் கூட்டத்தால், மூடிய வாவி நீர்போல் - மூடப்பட்ட குளத்தின் தண்ணீர்போல, தடை அற விளங்கவில்லை - தடையின்றி விளங்காமல் இருக்கின்றது.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகும்; ஆகையால் "அந்நிய மிலாத" என்றார் ஆத்மாவினிடம் உள்ள மாயாசக்தியால் ஐந்து கோசங்கள் தோன்றின. அவை அந்நமயகோசம், ப்ராணமய கோசம், மனோமயகோசம், விஜ்ஞானமயகோசம், ஆநந்தமய கோசம் என்பன. இந்த ஐந்து கோசங்களும், உறைபோல இருந்து ஆத்மாவை மூடி மறைக்கின்றன. அதனால் ஆத்மா நன்குவிளங்குவதில்லை.

குளத்தில் நீர் உள்ளது. அந்த நீரின் சக்தியால் பாசிகள் உண்டாயின. உண்டான பாசிகள் நீறையே மறைக்கின்றன. பாசிகளை நீக்கினால் நீர்தூயதாகத் தெரியும். அதுபோல ஐந்து கோசங்களையும் நீக்கி ஆராய்ந்தால் ஆத்மவிளக்கம் நன்கு ஏற்படும்.

176

மேலே கூறிய எடுத்துக் காட்டினை விளக்குகிறார்.

ஓதிய பாசிக்கொத்தை உதகநின்றொதுக்கும் காலை சாதுவே புருடனுக்கு சலிலமே தூய்தாய்த் தோன்றித் தீதுறு தாகம் தாபம் தீர்ப்பதாய்ச் சுகமளிக்கும் ஏதுவாய் உதவுகின்ற இயல்பினை இங்குக் கண்டோம்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, புருடனுக்கு - மனிதனுக்கு, ஓதிய பாசிக்கொத்தை - மேலே கூறிய பாசிக் கூட்டத்தை, உதகம் நின்று ஒதுக்கும் காலை - நீரினின்றி விலக்கும் வேளையில், சலிலம் தூய்தாய் தோன்றி - நீர்தூய்மைபுடையதாகத் தோன்றி, தீது உறுதாகம்-இன்னல் மிகுந்த நீர் வேட்கையையும், தாபம் - வெப்பத்தையும், தீர்ப்பது ஆய் - நீக்கி, சுகம் அளிக்கும் ஏதுவாய் - இன்பம் தருவதற்குக் காரணமாய், உதவுகின்ற இயல்பினை - உதவி புரியும் தன்மையை, இங்கு - இக்குளத்தினிடம், காண் போம் - பார்த்தறிவோம்,

உபமேயத்தை விளக்குகிறார்.

இந்தவா பஞ்சகோசம் இவற்றினை யபவாதித்தால் சந்ததா நந்தமாகிச் சாலவுமிலங்கா நின்ற பெந்தமில் பரமாந்மாவும் பிரத்தியக் கான்மாவாக மைந்தனே தூய்தாய்த் தோன்றி மாசுகமளிக்கும்ன்றே.

பதவுரை: இந்த ஆ-இதுபோல, மைந்தனே-புதல்வா ! பஞ்சகோசம் இவற்றினை - ஐந்து கோசங்களையும், அபவாதித்தால் - நீக்கி ஆராய்ந்தால், சந்தத ஆநந்தமாகி - எப்போதுமே இன்பவடிவமாகி, சாலவும் - மிகவும், இலங்கா நின்ற - அறிவொளியுடன் விளங்கும், பெந்தமில் பரம ஆந்மாவும் - பிறவிப் பிணியற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யமும், பிரத்தியக் ஆந்மாவாக - எல்லா உயிர்களின் உள்ளேயும் இருக்கும் ஆத்மவடிவாக, தூய்தாய் தோன்றி - மாசில்லாத படி விளங்கி, மாசுகம் அளிக்கும் - மிகப் பெரிய இன்பத்தைத் தரும். அன்றே - அசை.

விளக்கம்:—நீரை மூடியிருக்கும் பாசியை நீக்கினால், நீர் தூய்மையாகத் தோன்றும். அந்த நீர், நீர் வேட்கையை நீக்கும், வெப்பத்தைப் போக்கும். நீராடுவதால் குளிர்ச்சியைத்தரும். இன்னும் பலவகைகளில் இன்பம் தரும்.

அதுபோல், ஆத்மாவை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஐந்து கோசங்களையும் நீக்கினால், ஆத்மா உண்மையான ஆநந்தவடிவுடன் அறியப்படும். அதுவே மிக்க ஆநந்தத்தை அளிக்கும். சோகங்களையும் போக்கும். மோஹங்களையும் போக்கும். பரமாத்மாவே இவ்வாறு ப்ரத்யக் ஆந்மாவாக உள்ளான் என்ற அநுபவ மெய்யறிவு உண்டாகும்.

ஆகையால் வீடுபேற்றை விரும்புவோன் ஆத்ம - அநாத்ம விவேகத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

ஆகையால் விவேகியானேன் அடைந்ததன் பந்தம் நீக்க, வேகமாய் ஆந்மாநாந்ம விவேகமே செய்ய வேண்டும் ஊகமாம். விவேகத்தாலே உண்மை யாநந்த சித்தாய் ஏகமாம் பரமாந்மாலை இங்கறிந்தின்பம் சார்வான்.

பதவுரை: ஆகையால் - சென்ற செய்யுளில் கூறப் பட்ட உண்மையால், விவேகி ஆனேன் - அறிஞன், அடைந்த தன் பந்தம் நீக்க - தன்னையடைந்த பந்தத்தை நீக்குவதன் பொருட்டு, வேகமாய் - மன ஒருமைப்பாட்டுடன், மிகவும் தீவ்ரமாக ஆந்ம அநாந்ம விவேகமே செய்ய வேண்டும் - இது ஆத்மா இவை ஆத்மா அல்லாதவை என்று பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஊகம் ஆம் விவேகத்தால் - யுக்திகளுடன் கூடிய விவேக அறிவால் உண்மை ஆந்ந்த சித்தாய் - ஸத்தாயும் ஆந்ந்தமாயும், அறிவாயும் வடிவம் கொண்டு, ஏகம் ஆம் பரமாந்மாலை - இரண்டற்றதாக விளங்கும் ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை, அறிந்து இங்கு இன்பம் சார்வான் - அநுபவமாக அறிந்து இங்கேயே இன்பத்தை அடைவான்.

விளக்கம்:—அநாத்மப் பொருள்கள் யாவும் அழியும். ஆத்மாவே அழியாதது. என்று முதலில் நன்கறிந்து, “அந்த ஆத்மாவே நான்” என்று அநுபவ அறிவைப் பெற்றவன் இங்கேயே வீடுபேற்றை அடைவான். அவனுக்கு வேறுலகத்தை நோக்கிய கதிகள் இல்லை.

அந்த வேகத்தைத் தீவ்ரமாக மேற்கொள்ள வேண்டும். மந்த முயற்சியோடு கூடிய அந்த விவேகம் பயன் தராது என்பதைக் காட்ட “வேகமாய் ஆந்மாநாந்ம விவேகம் செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

ஆத்மாவிற்கு, உண்மை, ஆந்ந்தம், சித் என்பவை ஸ்வரூப லக்ஷணம். அவை ஆத்மாவின் குணமல்ல என்பதை விளக்க, “உண்மையாநந்தசித்தாய் என்றார்.

ஆத்ம-அநாத்ம விவேகத்தின் பிறகு செய்ய வேண்டிய வற்றைக் கூறுகிறார்.

மருவிய முஞ்சிப் புல்லின் மத்தியுள் ஆணியைப்போல்
திருசியத்திரளின்றும் திகழ்ந்திடும் தன்னுள்மாவை
அருமையாம் புத்தியாலே அசங்கமாய் அசலமாக
மருவியதென்று கண்டு மாசற வகுக்க வேண்டும்.

பதவுரை: மருவிய முஞ்சிப் புல்லின் மத்தியுள் - பூமி
யில் முளைத்துள்ள முஞ்சி என்ற புல்லின் நடுவிலிருந்து,
ஆணியைப் போல் - இஷ்டை என்ற நுட்பமான பொருளைத்
தனியே பிரித்தெடுப்பதுபோல, நிகழ்ந்திடும் தன் ஆன்மாவை-
அறிவொளி கொண்ட தன் ஆத்மாவை, திருசியத்திரளி
ன்றும் - நாம் பார்க்கும் நாமரூபப் பொருள்களிலிருந்து,
அருமையாம் புத்தியால் - பக்குவமடைந்த தூய்மையான
புத்தியால், அசங்கமாய் - பிற பொருளுடன் தொடர்பற்ற
தாகவும், அசலமாக - யாதொரு தொழிலும் அற்றதாகவும்,
மருவியது - அந்த ஆத்மா நாமரூபங்களுடன் பொருந்தி
யுள்ளது, என்று மாசறக்கண்டு - என்று ஐயமும் திரிபும்
இன்றி அறிந்து, வகுக்க வேண்டும் - தனியே பிரித்தறிதல்
வேண்டும்.

விளக்கம்:—முஞ்சம் என்பது ஒருவகை நாணல்புல். அதன்
நடுவில் இஷ்டை என்ற ஒரு பகுதி உண்டு. அது மிகவும் நுட்ப
மானது. அது முஞ்சைப் புல்லின் பிற பாகங்களால் சூழப்பெற்றி
ருக்கும். அதை அப்படியே முழு வடிவத்துடன் பிரித்தெடுப்பதற்கு
மிகவும் முயற்சி வேண்டும். கூரிய அறிவும் வேண்டும்.

அதுபோல் ஆத்மா மிக நுட்பமானது. அது நாம் பார்க்கும்
எல்லா நாமரூபப் பொருள்களின் உள்ளேயும் இருக்கிறது. நுட்ப
புத்தியால் அதை உணர வேண்டும். பிறகு அதை நாமரூபங்களி
லிருந்து தனியே பிரித்து அறியவேண்டும். அதற்குக் கூரிய அறிவு
வேண்டும். மிகுந்த முயற்சி வேண்டும்.

அருமையாம் புத்தி என்ற தொடர், நற்செயல்களாலும், நல்ல
உபாஸனைகளாலும் தூய்மை பெற்ற புத்தி என்ற பொருளைக்
காட்டும். இந்த புத்தியை யாவராலும் எளிதில் பெறமுடியாது.
ஆகையால் “அருமையாம் புத்தி” என்றார்.

ஆத்மாவின் அஸங்கவடிவமும், அசலவடிவமும் இத்தகைய புத்தியுள்ளவர்களுக்கே விளங்கும். இவர்களாலேயே ஆத்மாவை உலகப் பொருள்களில் இருந்து பிரித்தறிதல் முடியும்.

180

பிரித்தறிந்த பின் செய்ய வேண்டியவற்றைக் கூறுகிறார்.

இவ்விதம் வகுத்தபின்னர் இங்குள திருசியங்கள் அவ்வித வான்மா வென்றே அநிசமும் பிரவிலாபித்துத் தவ்வற வான்மாவாகத் தரணியில் இருப்பவன் தான் செவ்விய முத்திப் பேற்றைச் சேர்ந்தவன் அநக மைந்தர !

பதவுரை: அநகமைந்தா - குற்றமற்ற புதல்வனே, இவ்விதம் வகுத்த பின்னர் - இவ்வாறு பிரித்து அறிந்த பிறகு, இங்கு உள திருசியங்கள் - இங்கே காணப்படும் பொருள்களையாவும், அ வித ஆந்மா என்று - அத்தகைய அறிவு வடிவமான ஆத்மாவேயாகும் என்று, அநிசமும் பிரவிலாபித்து - எப்போதும் ஆத்மாவிடம் லயமடையச் செய்து, தவ்வற - தவறில்லாமல், தரணியில் - பூமியில், ஆந்மாவாக இருப்பவன் தான் - தான் ஆத்மவடிவாக இருப்பவனே, செவ்விய முத்திப்பேற்றை = மிகச் சிறந்த வீடு பேற்றினை, சேர்ந்தவன் - அடைந்தவனாவான்.

விளக்கம்:—பார்க்கப்படுபவை யாவும் ஆத்மா அல்ல; அவை நாமரூபங்களே. அவைகளுக்குத் தனித்த இருப்பு என்பதில்லை. அவை ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப் பெற்றவைகளேயாகும். ஆரோபிக்கப்பட்டவற்றிற்கு அதிஷ்டான வடிவமே வடிவமாகும். எனவே நாமரூபங்களான “இவ்வுலகப் பொருள் யாவும் ஆத்மாவேயாகும்” என்று உறுதியாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு அறிந்தால் உலகப் பொருள் அழியாதவை என்ற மயக்கம் நீங்கும். இதற்கு “தருச்யப்ரவிலாபனம்” என்று பெயர். இதைச் செய்த முனிவர்கள் ஆத்ம நிலையை அடைவார்கள். அதுவே முக்தியாகும். இந்த முக்தி மறு பிறவியைத் தராதது; ஆகையால், ‘செவ்வியமுத்தி’ என்றார். ஆத்மாவின் மாசற்ற தன்மையைக் காட்ட “தவ்வற வான்மாவாக” என்றார். அவன் இங்கேயே முக்தி பெறுவான் என்பதை விளக்க “தரணியில்” என்றார்.

பஞ்சகோச வியல் 7

பொறிகளால் காணப்படும் பொருள்களுக்கு 'த்ருச்யம்' என்று பெயர். அவைகள் நாமரூபவடிவங்களாக உள்ளன. அவற்றை ஆத்மாவில் ப்ரவிலாபனம் (லயமாகும்படி) செய்ய வேண்டும் என்று கீழே கூறினார். அவற்றுள் மக்களுக்கு மிகுந்த மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுபவைகள், ஐந்து கோசங்களே ஆகும். அவற்றினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரித்தறிதல் மிக இன்றியமையாதது. அவற்றை இல்லை யென்று ப்ரவிலாபனம் செய்வதும் மிகவும் இன்றியமை யாதது. இவ்வாறுசெய்து மாணவனுக்கு ஆத்மாவை விளக்கவேண்டும் என்று கருதிய ஆசிரியர் காணப்படும் பொருள்களில் மிகுந்தமயக்க உணர்வைத்தரும் ஐந்து கோசங்களையும் விரிவாக விளக்கிக்கூற எண்ணி முதலில் அந்நமயகோசத்தை விளக்கிச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

அந்நமே செய்ததூல வாக்கையே அந்நகோசம்
அந்நமுண்டாலஃதுய்யும் அஃதிலா தேலிறக்கும்
துன்னிய மேதை அத்தி தோல் முதல் கூட்டமான
அன்னது நித்தசுத்தமாகிய ஆந்மாவாகா.

பதவுரை: அந்நமே செய்த தூல ஆக்கையே - உண் பொருள் உண்டாக்கிய பருவுடலே, அந்நகோசம் - அந்நமய கோசமாகும். அஃது அன்னம் உண்டால் உய்யும் - அது உணவை உண்ணுவதால் வாழும். அஃது இலாது ஏல் இறக்கும் - உணவு இல்லாவிடில் இறந்து விடும். துன்னிய- நெருங்கிய, மேதை அத்தி தோல் முதல் கூட்டமான அன்னது - கொழுப்பு, எலும்பு, தோல் முதலிய பல பொருள் களின் தொகுதியாக இருக்கும், அப்பருவுடல் நித்த சுத்தம் ஆகிய - அழிவற்றதும் தூய்மையானதுமாகிய, ஆந்மா ஆகா - ஆத்மாவாக இல்லை.

விளக்கம்:— பருவுடல் உணவினால் உண்டாக்கப்படுகிறது. பெற்றோர் உண்ட உணவு வீர்யமாக மாறி உடல் உண்டாகக்

காரணமாகிறது. உண்டான உடல் உணவாலேயே வாழ்கிறது. அஃதில்லையெனில் அழிகிறது. ஆகையால் அதை “அந்நமய கோசம்” என்று பெரியோர் கூறினர். மேலும் அது குருதி, சதை முதலிய பலபொருள்களின் கூட்டுப் பொருளாக உள்ளது. ஆகையால் அது தூய்மையற்றது. அழியும் இயல்புடையது. ஆத்மாவோ உண்டானதன்று. அழிவதும்ன்று; கூட்டுப் பொருளாக இருப்பது மன்று; தூய்மையாக இருப்பது. ஆகையால் பருவுடல் ஆத்மாவாகாது.

182

உடலின் அழியுந்தன்மையை விளக்குகிறார்.

ஈதுமுன் பின்னி லாதாய் இடையிலுண்டாய்க் கணத்தில்
பேதமாய் விகார முற்றுப் பேசுமோர் நியம மற்றுத்
தீததாய் கடமே போல் திருசிய மானதாலே,
ஆதியாய் அறுவிகாரம் அறிந்திடும் ஆந்மா வாகா.

பதவுரை: ஈது முன் பின் இலாதாய் - இந்த உடல் தோன்றுவதற்கு முன்பும் இறந்த பின்பும் இன்மை கொண்டதாய், இடையில் உண்டாய் - நிகழ்காலத்தில் மட்டும் இருப்பதாகி, கணத்தில் பேதமாய் - ஒவ்வொரு கணத்திலும் வேறுபாடு கொண்டதாய், விகாரம் உற்று - பலவகை விகாரங்களை அடைந்து, பேசும் ஓர் நியமம் அற்று - இவ்வாறு இருக்கும் என்று கூறக்கூடிய ஓர் ஒழுங்குமுறை இல்லாததாய், தீது அதாய் - தீமை பயப்பதாய், கடமே போல - குடத்தைப் போல, திருசியமானது - காணப்படுவதற்குரியது, ஆல் - ஆகையால், (இந்த உடல்) ஆதியாய் அறுவிகாரம் அறிந்திடும் - எல்லாவற்றிற்கும் முன்பு இருப்பதாய், ஆறுவிகாரங்களை அறிந்து கொள்ளும், ஆந்மா ஆகா - ஆத்மாவாகாது.

விளக்கம்:—நமது உடல் முன்னும் இல்லை; பின்னும் இராது; நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே தோன்றுகிறது. அத்தகையது அழியாமல் இராது. உடல் ஒவ்வொரு கணநேரத்திலும் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கூறப்படும்

ஒழுங்கு முறையில்லாதது! மக்களுக்கு நோய் முதலியவற்றால் தீமை தருகிறது; பார்க்கப்படுகிறது. ஆகையால் இது ஆத்மாவாக இருத்தல் முடியாது. ஆத்மாவோ மூன்று காலத்திலும் இருக்கும். எப்போதுமே மாறாமல் இருக்கும். ஒரேவகையான ஒழுங்கு நிலையோடு இருக்கும். தன்னை அறிந்தவர்களுக்கு அளவற்ற இன்பத்தைத் தரும். எல்லாவற்றையும் அது விளக்கும். ஆகையால் ஆத்மா உடலாகாது. உடல் ஆத்மா இல்லை.

183

உடல் ஆத்மா இல்லை என்பதை மேலும் விளக்குகிறார்.

அத்தபா தாதியான அவயவம் கெடினும் ஆந்மா உய்த்திருக் கின்ற தாலும் ஒன்றிய அந்த அந்தச் சத்திகள் நசியாதாலும் சந்ததம் ஏவப்பட்ட இத்துனித் தேகமென்றும் ஏவிடும் ஆந்மா வாகா.

பதவுரை: அத்தம் பாதம் ஆதி ஆன - கை கால் முதலிய, அவயவம் கெடினும் - உறுப்புக்கள் அழிந்தாலும், ஆந்மா உய்த்து இருக்கின்றதாலும் - ஆத்மா அழியாமல் விளங்கிக் கொண்டு இருப்பதாலும், ஒன்றிய அந்த அந்த சத்திகள் - உடலில் பொருந்திய உறுப்பின் சக்திகள், நசியாதாலும் - அழியாமல் இருப்பதாலும், சந்ததம் ஏவப்பட்ட - எப்போதும் ஏவல் கொள்ளுவதற்கேற்ற, இதுனி தேகம் - இந்த வெறுக்கத்தக்க உடல், என்றும் ஏவிடும் ஆந்மா ஆகா - எப்போதும் பிற பொருளை ஏவல் கொள்ளும் ஆத்மா ஆகாது.

விளக்கம்:—கை கால் முதலியவற்றுடன் கூடிய உடல் ஆத்மா ஆகாது. ஏனெனில் கையும் காலும் அழிந்தாலும் ஆத்மா அழிவதில்லை. மேலும் பருமனான கையும் காலும் அழிந்து விடினும், கையின் சக்தியும், காலின் சக்தியும் அழிவதில்லை. மரக்கையாலும் மரக்காலாலும், எடுத்தலும் நடத்தலும் நிகழ்கின்றன. மேலும், ஆத்மா ஆன்பவன், உடலோ ஆளப்படுவது; ஏனெனில் அது இயல்பாகவே ஜடப்பொருளாகும். ஆகையால் உடல் ஆத்மா இல்லை.

இவ்வாறு உடல் ஆத்மா ஆகாது என்றார். இப்போது ஆத்மா உடலாகாது என்கிறார். இவ்வாறு கூறுவது தெளிவிற்காக.

மோதிய மேதையத்தி மூத்திர மலமே ஆதி யாதுமே நிரம்பி மெத்த ஈனமாய் ஊழலான தீதுடல் எவ்விதத்தில் திகழ்ந்திடும் ஆந்மா வாகும் ஈதினை உணருமாந்மா இதனிலந்நியமே என்றும்.

பதவுரை:—மோதிய - உடலுடன் பொருந்திய, மேதை அத்தி மூத்திரம் மலம் ஆதி - கொழுப்பு, எலும்பு, சிறுநீர், மலம் முதலிய, யாதும் நிரம்பி - எல்லா இழிந்த பொருளாலும் நிரம்பி, மெத்த ஈனமாய் ஊழல் ஆன - மிகவும் இழிந்த தாய் வெறுக்கத் தகுந்த, தீது உடல் - தீமை தரும் உடம்பு, எவ்விதத்தில் - எவ்வாறு, திகழ்ந்திடும் ஆந்மா ஆகும் - அறிவொளியாக விளங்கும் ஆத்மாவாகும்? ஈதினை உணரும் ஆந்மா - இந்த உடலை அறியும் ஆத்மா, என்றும் இதனில் அந்நியமே - எப்போதும் உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே யாகும்.

விளக்கம்:—உடல்; சதை, எலும்பு, முதலிய பொருள்களின் சேர்க்கையாலானது; வெறுக்கத்தகுந்தது; மிகவும் இழிந்தது; அறியப்படுவது, தீமை தருவது; ஆத்மாவோ, தனியாக இருப்பது; விரும்பத் தகுந்தது; மிகவும் மேலானது; ஒப்பற்ற இன்பத்தைத் தருவது. அறியும் தன்மை கொண்டது. ஆகையால் ஆத்மா உடலாகாது.

ஆத்மா ஸாக்ஷியாக இருப்பதால் உடலாகாது என்கிறார். ஒதிய உடலம் தன்னில் ஒன்றிய தர்மம் கர்மம் ஈதுடை அவத்தை யாதி யாதுமே அறியும் சாட்சி ஆதலால் சாட்சியாக அமைந்த இவ்வாந்மாவிற்கிங்கு ஈதினில் வேறும் தன்மை எங்குமே சுபாவசித்தம்.

பதவுரை: உடலம் தன்னில்-உடலில், ஒன்றிய தர்மம்= பொருந்திய இயல்புகளாகிய, ஓதிய கர்மம் - மக்கள் கூறும் பலவகைச் செயல்களையும், ஈது உடை அவத்தை ஆதி - இந்த உடலில் தோன்றும் பலவகையான நிலைகள் முதலிய, யாதுமே - எல்லாவற்றையுமே, சாட்சி அறியும் - ஸாக்ஷி யாகிய ஆத்மா அறியும். ஆதலால் - ஆகையால், சாட்சி யாக அமைந்த இ ஆந்மாவிற்கு - எல்லாப் பொருள்களுக்குமே ஸாக்ஷியாக இருக்கும் இந்த ஆத்மாவிற்கு, இங்கு - இவ்வாழ்வில், ஈதினில் வேறு ஆம் தன்மை - இந்த உடலைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கும் தன்மை, என்றுமே - எப்போ தும், சுபாவசித்தம் - இயல்பாக அமைந்துள்ளது.

விளக்கம்:—ஆத்மா எல்லாவற்றையும் விளக்குகிறது. எனினும் எல்லாவற்றுடனும் தொடர்பு கொள்ளாமல் இருக்கிறது. அதனால் ஆத்மாவை ஸாக்ஷி என்கிறோம். உலகில் ஸாக்ஷியாக இருப்பவன் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கமாட்டான். தொடர்பு கொண்டிருந்தால் அவன் ஸாக்ஷியாகமாட்டான். ஆத்மா ஸாக்ஷியாக இருப்பதாலேயே அது உடலினும் வேருனது. இதற்கு வேறு காரணம் வேண்டாம்.

உடலில், போதல், வருதல் முதலிய செயல்கள் நடைபெறு கின்றன. உட்காருதல், உறங்குதல், இளைத்தல் முதலிய பல நிலை கள் உண்டாகின்றன. இவற்றையெல்லாம் ஆத்மாவே விளக்கு கிருன். உடலோடு தொடர்பு கொள்ளாமல் இருக்கிறான். உடலின் புண்பாபவங்கள் அவனுக்கில்லை. ஆகையால் அவன் ஸாக்ஷியா வான். ஏ - அசைகள்.

உடலை ஆத்மா என்று எண்ணுபவனையும் எண்ணாத வனையும் கூறுகிறார்.

மேதை தொக்கத்தியாதி மேவிய கூட்டமான ஏதமாம் தேகம் நான் என்று எண்ணுவன் மூடனானேன் கோதிலா விசாரசீலன் குரம்பையின் வேறே யான ஆதியாம் ஆன்மரூபம் அகமென அறிவன் மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே, மூடன் ஆனோன் - அறிவற்றவன், மேதை தொக்கு அத்தி ஆதி - கொழுப்பு, தோல், எலும்பு முதலியவைகள், மேவிய கூட்டமான - பொருந்திய கூட்டுப் பொருளான, ஏதம் ஆம் தேகம் - துன்பம் தரும் உடலை, நான் என்று எண்ணுவன் - ஆத்மா என்று நினைப்பான். கோது இலா - குற்றமற்ற; விசார சீலன் - ஆராயும் இயல்புடையவன், குரம்பையின் வேறே ஆன - உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட; ஆதி ஆம் ஆந்ம ரூபம் - பிறப்பற்ற ஆத்மவடிவினை, அகம் என அறிவன் - நான் என்று அறிந்து கொள்வான்.

விளக்கம்:—“ஆகையால் நன்றாக விசாரம் செய்து, உண்மையான ஆத்ம வடிவை அறிய யாவரும் முயலவேண்டும்” என்பது கருத்து.

அறிவற்றவன், நூலறிவுடையோன், மெய்யறிவுடையவன் இம்முவரின் இயல்புகளைக் கூறுகிறார்.

உடலிது நானே என்றிங்குன் னுவன் மூடனானோன்
உடலுயிர் இரண்டும் நான்என்றுன்னுவன் கரும ஞானி
திடமுறு விவேக ஞானத் திறமுடைத்தான மேலோன்
இடரிலாச் சொரூபம் நான் என்று எண்ணுவன்
தன்னை என்றும்.

பதவுரை: இங்கு - இப்பூமியில், மூடனானோன் - அறிவற்றவன், இது உடல் நானே என்று உன்னுவன் - இந்த உடலே ஆத்மா என்று நினைப்பான், கரும ஞானி - வேதங்களில் கூறப்படும் நல்வினைகளை அறிந்தவன், உடல் உயிர் இரண்டும்-உடலையும், ஜீவனையும், நான் என்று உன்னுவன் - ஆத்மா என்று நினைப்பான். திடம் உறு - மிக உறுதியான, விவேக ஞானத்திறம்-ஐடத்தையும், சேதனத்தையும் பிரித்து அறியும் திறமையை, உடைத்து ஆன மேலோன் - உடைய சான்றோன், இடர் இலா சொரூபம் - இன்பவடி

வான ஆத்ம ஸ்வரூபமே, என்றும் - எப்போதும், நான் - நானாக இருக்கிறேன், என்று தன்னை எண்ணுவான் - என்று தன்னை நினைப்பான்.

விளக்கம்:—அறியாதவன் உடலை ஆத்மா என்று எண்ணுவான் ஆகையால், உண்பதிலும் உறங்குவதிலும் காலம் கழிப்பான். நூலறிவுள்ளவன், உலகவாழ்வில் உடலை ஆத்மா என எண்ணுவான் தேவருலக வாழ்விற்கு ஜீவனை ஆத்மாவாக நினைப்பான். ஆகையால் நற்செயல்களைப் புரிந்து மேலுலகை அடைந்து இன்பமுற முயல்வான்.

விவேக அறிவு கொண்டவனே” நானே ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்” என்று அநுபவமுறையில் தன்னை நினைப்பான்.

விவேக அறிவின் பயனைக் கூறுகிறார்.

மேதைதொக் கென்பே யாதி மேவிய யாக்கையின் கண்
சாதுவே ஆந்மபுந்தி சற்றும் நீ சார்ந்திடாதே
போத வானந்த உண்மைப் பூரண சொரூபம் நானென்று
ஈதினைச்சார்ந்தே என்றும் எய்திடும் பரம சாந்தி.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, மேதை தொக்கு என்பே ஆதி - கொழுப்பு, தோல், எலும்பு முதலியவைகள், மேவிய யாக்கையின் கண் - பொருந்திய உடலில், ஆந்ம புந்தி - ஆத்மா என்ற நிச்சயத்தை, சற்றும் - சிறிதும், நீ சார்ந்திடாதே - நீ அடையாதே, போத ஆநந்த உண்மை பூரண சொரூபம் - அறிவு, ஆநந்தம், ஸத் ஆகியவற்றின் வடிவாகி எங்கும் நிறைந்த சைதன்யத்தையே, நான் என்று - ஆத்மா என்று (எண்ணுக), என்றும் - எப்போதும், ஈதினைச் சார்ந்தே - இந்த மெய்யறிவைப் பற்றுவதாலேயே, பரம சாந்தி எய்திடும் - மேலான அமைதி தோன்றும்.

விளக்கம்:—“நானே ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன் என்ற அநுபவ அறிவே மேலான சாந்தி நிலைமையைத் தரும். வேறு எதனாலும் அத்தகைய அமைதியின்பத்தை உண்டாக்குதல் முடியாது. அந்த

அநுபவ அறிவு ஆத்ம - அநாத்ம அறிவாலேயே கைக்கூடும். அதை நீ மேற்கொள்வாயாக" என்பது கருத்து.

189

வேதாந்த நூலறிவால் வீடுபேறுகிட்டாது. அநுபவ அறிவாலேயே வீடுபேறுகிட்டும்' என்கிறார்.

மொழியும் வேதாந்த நீதி முழுவதும் தெரிந்தோனேனும் அழியுடல் ஆதியின் கண் அத்தியாசத்தினாலே எழுமகம் புந்தி தன்னை எவன் விடான் எம்மட்டு அம்மட்டு ஒழிவிலா முத்தி என்று இங்குரைத்தலும் அவனுக்கில்லை.

பதவுரை: மொழியும் வேதாந்த நீதி முழுவதும் - முன் னோர் மொழிந்த வேதாந்த நூல்கள் முழுவதையும், தெரிந்தோன் ஏனும் - ஒருவன் அறிந்தவனாக இருப்பினும், அழி உடல் ஆதியின் - அழிந்துபோகும் உடல் முதலியவற்றில், அத்தியா சத்தினால் - மயக்கத்தால், எழும் அகம்புந்தி தன்னை - எழுகின்ற நான் என்ற எண்ணத்தை, எம்மட்டு எவன் விடான் - எதுவரையில் எவன் விடானோ, அம்மட்டு அதுவரையில், அவனுக்கு இங்கு முத்தி என்று உரைத்தலும் இல்லை - அவனுக்கு இப்பூமியில், வீடுபேறு என்ற மொழியும் இராது.

விளக்கம்: - வீடுபேறு என்ற மொழியே இராது என்பதால், வீடு பேறு நிச்சயமாகக் கிடைக்காது என்பதை அறியலாம். "வேதாந்த நூலறிவு மட்டும் பயனற்றது. நூலால் ஏற்படும், அநுபவ அறிவே பயனுள்ளது. அதைப்பெற முயலவேண்டும்" என்பது கருத்து.

190

உடலில் ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை விடுவதற்குரிய வழியைக் கூறுகிறார்.

உன்னுடைச் சாயா தேகம் உன்பதி பிம்ப வாக்கை உன்னுடைக் கனவு தேகம் உன்மனோ ராச்சி யாக்கை இன்னதில் ஆந்மபுந்தி ஏதும் நீ இயற்றாதே போல் இன்ன தூலாக்கை மீதும் இதனை நீ இயற்றிடாதே.

பதவுரை: உன்னுடைய சாயாதேகம் - கண்ணாடியில் தெரியும் உன்னுடைய நிழலுடல், உன் பதிபிம்ப ஆக்கைநீரில் தெரியும் உன்னுடைய ப்ரதிம்ப உடல். உன்னுடைய கனவு தேகம் - உன்னுடைய கனவுடல், உன்மனோராச்சிய ஆக்கை - விழிப்பில் உன்னுடைய எண்ண வடிவ உடல், இன்னதில் - இந்த உடல்களில், நீ ஏதும் ஆந்மபுந்தி இயற்றுதுபோல் - நீ ஆத்மா என்ற எண்ணத்தைச் சிறிதும் கொள்ளாமல் இருப்பது போல், இன்ன தூல ஆக்கை மீதும் - இந்தப் பருவுடல் மீதும், இதனை நீ இயற்றிடாதே - ஆத்மா என்ற எண்ணத்தைக் கொள்ளல் வேண்டாம்.

விளக்கம்:—உடலின் நிழல் நீரில் தோன்றுகிறது. கண்ணாடியிலும் தோன்றுகிறது. அதை நாம் ஆத்மாவாக எண்ணுவதில்லை. நிழல் என்றே நிச்சயம் கொள்கிறோம். கனவில் தோன்றும் உடலையும் மனோராஜ்ய உடலையும் நாம் ஆத்மாவாக எண்ணுவதில்லை. அவை மனத்தின் வாஸனைத் தோற்றமே என்று விட்டுவிடுகிறோம். 'அதுபோலவே பருவுடலையும் ஆத்மாவென்று எண்ண வேண்டாம்' என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். "இந்த நான்கு உடல்களும் பார்க்கப் படுகின்றன. ஆகையால் ஆத்மா அல்ல 'என்று உறுதி கொள்வாயாக' என்கிறார்.

191

பருவுடலை ஆத்மா என்று எண்ணுவதே எல்லா இன்னல்களுக்கும் காரணம் என்கிறார்.

ஓதுதேகாந்ம புத்தி உணர்விலா மூடர்க்கெல்லாம்
ஏதமாம் ஜனனமாதி இன்னல் செய் வித்தே யாகும்
ஆதலான் முயற்சி யாலே அதனைவிட் டுளத்தின் நாசம்
தீதறச்செய் இவற்றால் திரும்ப இப்பவமே சாராய்.

பதவுரை: ஓது தேகாந்ம புத்தி - யாவரும் கூறுகின்ற உடலை ஆத்மா என்று எண்ணுவது, உணர்வுஇலா மூடர்க்கு எல்லாம் - அறிவில்லாத மூடர்களுக்கு எல்லாம், ஏதம் ஆம் ஜனனம் ஆதி இன்னல் - வருத்தம் தரும் பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்களை, செய் வித்தே ஆகும் - உண்டாக்கு

கின்ற விதையாகும், ஆதலான் - ஆகையால், முயற்சியால் அதனை விட்டு - முயன்று அந்த எண்ணத்தைத் துறந்து, உளத்தின் நாசம் - அபிமானத்தின் அழிவை, தீது அற செய் - தீமைகள் நீங்கும்படி மேற்கொள்வாய், இவற்றால் - இச்செய்கைகளால், திரும்ப - மறுபடியும், இப்பவம் சாராய்-இந்த உலக வாழ்வை அடையமாட்டாய்.

விளக்கம்:—உடலை நான் என எண்ணுவதால், பிறகு “இவை என்னுடையவை” என்ற அபிமானம் தோன்றும். அதனால் ஆசையும், ஆசையால் செயலும், செயலால் பிறப்பும், பிறப்பால் பல துன்பங்களும் மரணமும் தோன்றும். ஆகையால் அந்த எண்ணத்தை ஆசிரியர் “இன்னல் செய் வித்து” என்றார்.

இங்கு உளத்தின் நாசம் என்பது இருவகையான அபிமானங்களின் அழிவைக் காட்டும். அபிமானங்களின் அழிவே அவித்யையின் அழிவுக்குக் காரணமாகும்.

192

இவ்வாறு அன்னமயகோசத்தை ஆசிரியர் விளக்கினார். இப்போது அடுத்துள்ள பிராணமய கோசத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

ஐந்து கன்மேந்தியத்தோடு அமை பிராணன் கலந்து மைந்த முன் சொல் பிராண மயமெனும் கோசமாகும் இந்தக் கோசத்தினால் முன் னிசைத்த கோசம் நிறைந்து வந்ததன் செய்கை எல்லாம் வலியுறச் செய்யா நிற்கும்.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வா!, ஐந்து கன்மேந்தியத்தோடு - ஐந்து செயல் பொறிகளுடன், அமை பிராணன் கலந்து - உடலில் அமைந்துள்ள பிராணன் கூடி, முன் சொல் - முன்பு சொன்ன, பிராணமயம் எனும் கோசம் ஆகும் - பிராணமய கோசம் என்று கூறப்படும், இந்தக் கோசத்தினால் - இந்தப் பிராணமய கோசத்தினால், முன் இசைத்த கோசம் - முன் சொன்ன அன்னமய கோசம், நிறைந்து - நிறைவு பெற்று, வந்த தன் செய்கை எல்லாம் - தனக்கு ஏற்பட்ட எல்லாச் செயல்களையும், வலியுற - வலிமையாக, செய்யாநிற்கும் = செய்யும்.

விளக்கம்:—ஐந்து செயற்பொறிகள், வர்க், பாணி, பாதம், பாபு, உபஸ்தம் என்பன. இவை நுட்ப பூதங்களில் ஒவ்வொன்றின் ரஜோகுணத்தால் தோன்றியவை. ப்ராணன் என்பது நுண்பூதங்களின் ஒன்று சேர்ந்த ரஜோகுணத்தால் தோன்றியது. ஐந்து செயல் பொறிகளுடன் கூடிய பிராணனே ப்ராணமய கோசம் எனப்படும்.

ஆபாஸ ஒளியோடு கூடிய இந்த ப்ராணமய கோசம், அன்னமய கோசமாகிய பருஷ்டலில் நிறைந்து இருக்கும். அப்போது பருஷ்டல் தன் கார்யங்களாகிய நடத்தல் ஒடுதல் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்யும்.

ப்ராணமய கோசம் ஆத்மாவை மறையச் செய்கிறது. அதனால் பசிதாகமற்ற ஆத்மா, “நான் பசிதாகமுள்ளவன்” என்று வழங்குவதற்குரிய நிலையைடைகிறது.

ஆபாஸ ஒளியுடன் கூடிய ஆநந்தமயகோசம், விஜ்ஞானமய கோசத்தில் நிறைந்து அதை ஒளியுடன் கூடியதாகச் செய்கிறது. விஜ்ஞானமய கோசம் மனோமய கோசத்தையும், மனோமயகோசம் ப்ராணமய கோசத்தையும், ப்ராணமய கோசம் அன்னமய கோசத்தையும் ஒளியால் நிறைவித்து ஆபாஸ ஒளியுள்ளதாகச் செய்கிறது. இதனால் எல்லாக் கோசங்களும் அறிவொளி பெற்று விளங்கித் தம் கார்யங்களை இயற்றுகின்றன. எல்லாவற்றினுடைய ஆபாஸ ஒளிக்கும் காரணமாக இருப்பது ஆத்மாவின் ஒளியேயாகும். ஆத்ம ஒளியின் ப்ரதி பிம்பத்தைப்பெற்ற ஜடப் பொருள்கள் அறிவாளிகள் போல் தோன்றிப் பல செயல்களைப் புரிகின்றன.

193

ப்ராணமய கோசம் ஆத்மாவன்று என்பதைக் கூறுகிறார். உன்னிய வாயுவைப்போல் உள்ளிலும் வெளியிலும்போய் இன்னதின் விகாரமாகி யெங்குமே இட்டா நிட்டம் அந்நியம் தனதிதென்ன அணுவுமே யறியா தத்தால் பின்னரும் பரவசத்தால் பேசும் ஈதாந்மா வாகா.

பதவுரை: உன்னிய வாயுவைப் போல்-மக்கள் மிகவும் இன்றியமையாதது என்று எண்ணும் காற்றைப் போல,

உள்ளிலும் வெளியிலும் போய் - உடலினுள்ளும் உடலின் வெளியிலும் செல்வதாய், இன்னதின் விகாரமாகி - வாயு வின் கார்யமாகி, எங்கும் - எல்லாவிடங்களிலும், இட்ட அநிட்டம் - தனக்கு விருப்பமானதையும் தனக்கு விருப்ப மில்லாததையும், அந்நியம் - வேறு பொருளையும்; தனது - தன்பொருளையும், இது என்ன - இப்படிப்பட்டதென்று, அணுவுமே அறியாது - சிறிதும் அறியாது, அத்தால் அந்தக் காரணத்தாலும், பின்னரும் - மேலும், பரவசத்தால்- பிறருக்கு வசமாகியிருப்பதால், பேசும் ஈது - நாம் கூறும் இந்த பிராணமய கோசம், ஆந்மா ஆகா - ஆத்மாவாகாது.

விளக்கம்:—ப்ராணமய கோசம், வாயுயின் கார்யம். அது தொழிலை உடையது அளவுக்கு உட்பட்டது; அறிவற்றது. பிற ருக்கு அடங்கியது. ஆகையால் ஆத்மாவாகாது.

ப்ராணன் வெளியேயுள்ள காற்றைப்போல, உள்ளேயும் வெளியேயும் செல்கிறது, ஆகையால் தொழிலை உடையது.

ப்ராணன் வாயு என்ற பூதத்திலிருந்து உண்டானது. ஆகையால் அழியும் தன்மை கொண்டது.

ப்ராணன் உடலில் மட்டும் இருப்பது. ஆகையால் அது அளவுக்கு உட்பட்டது.

உறங்கும் போது ப்ராணன் உள்ளது. அது எதையும் அறிவ தில்லை. ஆகையால் அது அறிவற்றது.

நாம் விரும்பினால் ப்ராணனை அடக்கலாம், இயங்கும்படியும் செய்யலாம். ஆகையால் அது பிறருக்கு வசப்பட்டது. இந்த இயல்புகளெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு ஒருபோதும் இல்லை. ஆகையால் ப்ராணமய கோசம் ஆத்மாவன்று.

194

மனோமய கோசம் விளக்கப்படுகிறது.

அநகரூநேந்தியங்கள் ஐந்துடன் மனங்கலந்து மனமய கோச மீது மமதை செய் விகற்ப வேது கனபல விருத்தி பேதம் கலந்ததாய் வலியுடைத்தாய் முன மிசை கோசம் தன்னை முற்றுமே பரவலாகும்.

பதவுரை: அநக - குற்றமற்றவனே!, ஞானேந்தியங்கள் ஐந்துடன் - ஐந்து அறிவுப் பொறிகளுடன், மனம் கலந்து - மனம் கூடியிருந்து, மனமய கோசம் - மனோமய கோசம் என்று கூறப்படும், ஈது - இக்கோசமானது, மமதை செய் விகற்ப ஏது - நான் எனது என்று வேறு பாடான அபிமானங்களை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளது, (மேலும்) கன பல விருத்தி பேதம் கலந்தது ஆய் - அழுத்தமான பல வ்ருத்தி வேறுபாடுகளுடன் கலந்து, வலியுடைந்து ஆய் - மிகவும் வலிமையை உடைய தாய், முனம் இசை கோசம் தன்னை - முன்கூறிய ப்ராணமய கோசத்தை, முற்றுமே பரவல் ஆகும் - முழுவதும் பரவிக் கொண்டு இயங்கும்.

விளக்கம்:—மனம் என்பது ஐந்து நுட்ப பூதங்களின் ஒன்று சேர்ந்த ஸத்வ குணங்களின் கார்யம். அறிவுப் பொறிகள் ஐந்தும் தனித்தனி பூதங்களின் ஸத்வ குண கார்யம். மனம் பொறிகளை இயக்கும் ஆற்றலுள்ளது. பொறிகளின்றி மனம் கனவில் இயங்கும். மனமின்றிப் பொறிகள் இயங்கா. ஆகையால் பொறிகளினும் மனம் வலிமையுள்ளது. ஆகையால் “மனோமய கோசம்” என்று மனத்தின் பெயரால் இக்கோசம் அழைக்கப்படுகிறது.

இக்கோசம், நான் பார்க்கிறேன், எண்ணுகிறேன் என்று பல வாருக இயங்கி ஆத்மாவின் உண்மையியல்பை மறைக்கிறது. ஆகையால் கோசமாயிற்று.

இது உடலிலும் பொறிகளிலும் நான் என்று அபிமானம் கொள்வதற்கும், வீடு பணம் முதலியவற்றில் எனது என்று அபிமானம் கொள்வதற்கும் காரணமாக உள்ளது.

மனத்தின் வ்ருத்திகள் பலவாக உள்ளன. வ்ருத்திகள் என்பன செயல்களாகும். இந்த வ்ருத்திகள் பலவாருன நாமங்களையும், வடிவங்களையும் தமக்கு உரிய விஷயமாகப் பற்றிக் கொள்கின்றன. உலகம் நாமரூப வடிவமாக உள்ளது. எனவே மனம் தன் வ்ருத்திகளுக்கு உலகத்தையே விஷயமாக்கிக் கொண்டுவிடுகிறது. ஆகையால் இது மிகுந்த பலமுடையது. இதை விளக்க “வலியுடைத்தாய்” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

மேலும் அன்னமய கோசத்திலும், ப்ராணமய கோசத்திலும் அறிவு என்பதில்லை. இது அறிவுடையதாய் அமைந்துள்ளது.

இதன் துணையாலேயே அவை இரண்டும் அறிவுடையவைபோல விளங்குகின்றன. ஆகையாலும் அவற்றினும் இது பலமுடையது. இக்கோசம் ப்ராணமய கோசத்தில் முழுவதும் நிரம்பி இருந்து அதை இயங்கச் செய்கிறது என்பதை விளக்க, “முனம் இசை கோசம் தன்னை முற்றுமே பாவலாகும்” என்றார்.

மனோமய கோசத்தால் வரும் இன்னல்களைக் கூறுகிறார். ஓதிய பொறிகளென்னும் ஓமகர்த்தாக் களாலே வாதனை விறகினாலும் வருபுலன் நெய்யினாலும் தீதுறவளர்க்கப்பட்டுத் திறமுறச் சொலிக்காநின்ற ஓதிய மனமயத்தீ உலகமெல்லாம் தகிக்கும்.

பதவுரை: ஓதிய பொறிகள் என்னும் - கீழே கூறிய ஐந்து பொறிகளாகிய ஓமகர்த்தாக்களால் - ஹோமம் செய்பவர்களால், வாதனை விறகினாலும் - வாஸனைகளாகிய விறகுகளாலும், வரு புலன் நெய்யினாலும் - தீமைதரும் புலன்களாகிய நெய்யினாலும், தீது உற வளர்க்கப்பட்டு - தீமை உண்டாகும்படி வளர்க்கப்பட்டு, திறம் உற - நன்றாக, சொலிக்காநின்ற - பற்றி எரிகின்ற, ஓதிய மனமயம் தீ-கீழே கூறிய மனோமய கோசமாகிய நெருப்பு, உலகமெல்லாம் தகிக்கும் - உலகம் முழுவதையும் வருந்தச் செய்யும்.

விளக்கம்:—மனத்தால் வரும் கேடுகளை நன்கு புரியவைப்பதற்காக இவ்வாறு உருவகம் செய்யப்பட்டது. ஹோமம் செய்வோர், காந்த சுள்ளிகளைக்கொண்டும், நெய்யைக்கொண்டும், நெருப்பைப் பெருகச் செய்வார்கள். அந்த நெருப்பு ஜ்வாலையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எரியும். அதுபோல மக்கள் தம்முடைய ஐந்து பொறிகளாலும், மனத்திற்குப் போகங்களை அளிப்பர். அவர்களின் போகங்களுக்கு வாஸனைகள் துணைபுரியும். சுவை ஒளி ஊறு ஓசை முதலியவைகள் போகத்தை விரிவாக்கும். போகங்களை அனுபவிக்கும் மனம் வளரும். மனம் வளர வளர மக்களுக்கு ஆசை வளரும். ஆசை வளர வளர இன்னல் வளரும். இவ்வாறு மனோமய கோசம் மக்களைத் துன்புறுத்தும்.

பொறிகள் மனத்திற்கு நுகர்வுகளைத் தருகின்றன. ஆகையால் அவற்றை ஹோமம் செய்பவராக உருவகம் செய்தார்,

வீறகாலும் நெய்யாலும் தீ வளரும். அதுபோல், வாஸனைகளாலும் புலன்களாலும் மனம் வளரும். வீறகின்றி நெய்யால் மட்டும் தீ நிலையாக எரியாது. அதுபோல வாஸனையின்றிப் புலன்களால் மட்டும் மனம் வளராது.

வாஸனையாவது : மிகுந்த பழக்கத்தால், முன்பின் ஆராயாமல் ஒரு பொருளை மேற்கொள்ளும் இயல்பு ஆகும். இஃது இல்லையானால், புலன்களால் அதிகமான கேடுகள் நிகழா.

பொறிகளும், புலன்களும், வாஸனைகளும், போகநுகர்வுக்குத் துணை புரிந்து மனத்தை தீயதாக்குகின்றன என்பது கருத்து.

196

மேலே கூறிய கருத்தே விளக்கப்படுகின்றது.

மனதினையன்றி வேறாய் மற்றொரு அவித்தையில்லை
மனதுதான் அவித்தையாகும் மற்றிதே பந்த வேது
மனதுதான் வளரும்போது மற்றதும் வளர்ந்த தாகும்
மனதுதான் நசிக்கும்போது மற்றதும் நசித்த தாமே.

பதவுரை: மனதினை அன்றி வேறு ஆய் - மனத்தைத் தவிர வேறாக, மற்று ஒரு அவித்தை இல்லை - வேறானதொரு அவித்யை என்பது இல்லை, மனது தான் அவித்தையாகும் - மனமே அவித்யை என்று வழங்கப்படும், மற்று - மேலும், இதே பந்தம் ஏது - இதுவே ஸம்ஸார வாழ்விற்குக் காரணமாகும், மனது தான் வளரும்போது - மனம் தான் வளரும் காலையில், மற்றதும்-பிறவிப் பிணியும், வளர்ந்தது ஆகும் - வளர்ந்து விடும், மனது தான் நசிக்கும் போது - மனம் தான் அழியும்போது, மற்றதும் நசித்ததாம் - பிறவிப்பிணியும் அழிந்து விடும்.

விளக்கம்:—அவித்யையால் உண்டாவது மனமாகும். காரிய காரணங்களை ஒன்றுபடுத்தி மனமே அவித்யை என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

உறக்கத்தில் மனமில்லை; அப்போது எந்த இன்னலுமில்லை. மனம் இருந்தால் இன்னல்; இல்லையானால் இன்னலில்லை. எனவே மனமேயே கோசமே ஸம்ஸார இன்னல்களுக்குக் காரணம் என்பதை அறியலாம்.

இதுவுமது.

மனது தன் சத்தியாலே மற்றொரு பொருளூழில்லாக் கனவினில் போக்திராதிக் கற்பணையாவும் செய்யும் அணையவா சாக்கிரத்தும் அகிலமும் செய்வதாலே மனதுடை வளர்வே யாகும் மன்னிய சகமனைத்தும்.

பதவுரை: மனது தன் சத்தியால் - மனமானது தன்னுடைய வாஸனூபலத்தால், மற்றொருபொருளும் இல்லா-வேறு எப்பொருளூழில்லாத, கனவினில் போக்திராதி கற்பணையாவும் செய்யும் - கனவில் நுகர்பவனாகவும் செய்பவனாகவும் தன்னைப் பலவாறு கற்பித்துக் கொள்ளும், அணைய ஆ - அவ்வாறே, சாக்கிரத்தும் - விழிப்பிலும், அகிலமும் செய்வதால் - எல்லாக் கற்பணைகளையும் செய்வதால், மன்னிய சகம் அனைத்தும் - வெளியே தோன்றும் எல்லா உலகமும், மனதுடை வளர்வே ஆகும் - மனத்தின் விகாரவடிவங்களேயாகும்.

விளக்கம்: - கனவில் யாதொரு பொருளூழில்லை. மனமே, காண்பவனாகவும், காணப்படுபவனாகவும் காட்சியாகவும் மாறு பட்டுத் தோன்றுகிறது. அது போலவே விழிப்பிலும் காட்சிகள் தோன்றுகின்றன. விழிப்புக் காட்சிகள் வெளியே உள்ளவை போல் தோன்றுகின்றன. உண்மையில் அவை வெளியே இல்லை. வாஸனையோடு கூடிய மனமே பலவாறு தோன்றுகிறது. இதற்கு "த்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டி வாதம் என்று பெயர். இதுதான் வேதத்தில் கூறப்படும் உயரிய முடிவு. இது ஆராய்வு இல்லாத பலருக்குப் புரியாது. ஆகையால் அவர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டி த்ருஷ்டிவாத முறையில் முதலில் உபதேசிக்க வேண்டும்.

"மனத்தின் விரிவே உலகம்" என்பதை நிலைநாட்டுகிறார். சாதுவே சுழுத்தியின்கண் சலமனம் ஒடுங்கும்போது யாதுமே யணுவுழில்லை யாவருமறிவரித்தை ஆதலால் புருடனுக்கிவ் வசத்திய பவசம்பந்தம் ஒதிய மனத்தால் உண்டாம் உண்மையில் பவமே யில்லை.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே ! சமுத்தியின் கண்-
உறக்கத்தில், சலமனம் ஒடுங்கும்போது - அசையும் மனம்
அடங்கிய காலத்தில், யாதுமே அணுவும் இல்லை - எப்
பொருளும் சிறிதுகூட இல்லை, யாவரும் இத்தை அறிவர்-
யாவருமே இந்தநிலையை அறிவார்கள், ஆதலால் - ஆகை
யால், புருடனுக்கு - ஜீவருக்கு, இ அசத்திய பவ சம்பந்தம் -
இந்தப் பொய்யான ஸம்ஸாரத் தொடர்பு, ஒதிய மனத்தால்
உண்டு ஆம் - கீழே கூறிய மனத்தாலேயே உண்டாகும்,
உண்மையில் - உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது,
பவமே இல்லை - ஸம்ஸாரம் என்பதே இல்லை.

விளக்கம்:—மண் இருந்தால் குடமிருக்கும். மண் இல்லை
யெனில் குடமும் இல்லை. அதுபோல் மனம் இருந்தால், கனவு
நனவுத் தோற்றங்கள் உள்ளன. மனம் இல்லையானால் அத்
தோற்றங்களில்லை. கனவு நனவுத் தோற்றங்களைத் தவிர உலகம்
என்பது வேறாக இல்லை. கனவுக் காட்சிகளும் நனவுக் காட்சி
களுமே ஸம்ஸார வாழ்க்கையாகும். மனமிருந்தால் இவை உண்டு.
மனமின்றேல் இவை இல்லை. ஆகையால் இவை மனத்தின்
விகாரங்களே; இவை பொய்யானவை. உண்மையில் ஸம்ஸாரம்
என்பதே இல்லை. அது பொய். அதனால் தான் அதை அழித்து
விடலாம். அது பொய்யற்ற உண்மையாக இருந்தால் அதை
அழித்தல் இயலாது. உண்மையாக அழிவற்றது ஆத்ம
சைதன்யமேயாகும்.

199

மனத்திற்கு நல்லியல்பும் உண்டு; தீயவியல்பும் உண்டு
என்கிறார்.

வீசிய காற்றே முன்னர் விண்மிசை முகிலைச் சேர்த்துப்
பேசிய வஃதே பின்னும் பெருமுகில் தீர்ப்பதே போல்
தூசுறு மனமே முன்னம் துன்பமரர் பந்தம் செய்யும்
மாசறு மனமே மற்று மாசுக வீடளிக்கும்.

பதவுரை: வீசிய காற்று - வேகமாக வீசும் காற்று
னது, முன்னர் - முன்பு, விண்மிசை - வானில், முகிலைச்
சேர்த்து - மேகங்களை ஒன்று சேர்த்துவிட்டு, பின்னர் -

பின்பு, பேசிய அஃதே - கூறிய அந்தக் காற்றே, பெரு முகில் தீர்ப்பதே போல் - பெருத்த மேகங்களைச் சிதறச் செய்கின்ற செயல் போல, தூசு உறுமணமே - தீயகுணங்களால் மாசடைந்த மனமே, முன்னம்-முதலில், துன்பம் ஆர்பந்தம் செய்யும் - துன்பம் நிறைந்த ஸம்ஸார வாழ்வைத் தரும், மற்றும் - பிறகு, மாசு அறுமணமே - குற்றமில்லாத தூய மனமே, மாசுகவிடு அளிக்கும் - மிகவும் இன்பவடிவான மோட்சத்தைத் தரும்.

விளக்கம்:—காற்றானது மெள்ளவீசி மேகங்களை வானில் ஒன்று சேர்க்கிறது. பிறகு அதுவே பெருவேகத்துடன் வீசி வானில் உள்ள மேகங்களைக் கலைத்து விடுகின்றது. அதுபோல, ஸத்வ குணத்தால் நிரம்பிய மனம் தூய்மையுற்று நல்லகாரியங்களில் ஈடுபாடு கொண்டு வீடுபெறுவதற்குத் துணைபுரிகிறது. ரஜோ குணத்தாலும் தமோ குணத்தாலும் நிரம்பிய மனம் மாசடைந்து, தீய செயல்களில் ஈடுபாடுகொண்டு ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகிறது.

200

இதுவுமது.

விரிமனம் தேகமாதி விவிதமாம் விடயத்தின்கண்
புருடனுக் காசையை முன் புரிந்ததால் பந்தம் செய்யும்
மருவுமவ் விடயத்தின்கண் மற்றதே நஞ்சினைப் போல்
விரதியைத் திடமாய்ச்செய்து விடுத்திடும் பந்த நின்றும்.

பதவுரை: விரிமனம் - விரிவுறும் இயல்பு கொண்ட மனம், தேகம் ஆதி - உடல் முதலிய; விவிதம் ஆம் - பலவகையான, விடயத்தின் கண் - விஷயங்களில், புருடனுக்கு - ஜீவனுக்கு, முன் ஆசையை புரிந்ததால் - முதலில் ஆசைகளை உண்டாக்குவதால், பந்தம் செய்யும் - பிறவித் துன்பத்தைத்தரும், மற்றும் - பிறகு, அதே - அம்மணமே, மருவும் அ விடயத்தின் கண் தன்னையடைந்த அந்தப் பொருளினிடம், நஞ்சினைப் போல் - விஷத்தை வெறுப்பது போன்ற, விரதியை - வெறுப்பை, திடமாய் செய்து -

உறுதியாக உண்டாக்கி, பந்த நின்றும் - பிறவிப்பிணியி னின்றும், விடுத்திடும் - விடுதலை பெறச் செய்துவிடும்.

விளக்கம்:—தூய்மையற்ற மனம், வெளிப் பொருள்களை, “என்னுடையவை” என்று எண்ணும். அதனால் ஆசை உண்டா கும். பிறகு பலவகையான செயல்கள் தோன்றும், செயல்களால் பிறவி தோன்றும். இவ்வாறு தூய்மையற்ற மனம் பிறவிக்குக் காரணமாகும்.

தூய்மையுள்ள மனமோ நுகர்பொருள்களால் ஏற்படும் இன்னல் களை ஆராயும். அவற்றில் வெறுப்பைக் கொள்ளும். அதனால் பொறிகள் அடங்கும், பின்பு மனமும் அடங்கி உள்நோக்குடைய தாகும். அத்தன்மையைப் பெற்ற மனம் வாஸனைகளை அழித்து ஆத்மவடிவாகும். பிறகு அந்த மனோ வ்ருத்தியும் அழியும். அப்போதே ஸ்வரூப நிலை என்ற வீடு பேறுகிட்டும். இவ்வாறு தூய்மையான மனம் ஸம்ஸாரப்பிணிப்பிலிருந்து மக்களை விடுதலை பெறச் செய்யும்.

201

பந்தத்திற்கும் மோட்சத்திற்கும் மனமே காரணம் என்கிறார்.

பெருகிய கயிற்றால் ஆவைப் பிணிப்பதும் விடுவதும் போல் திரிவிதக் குணங்கள் தம்மின் திறமையால் ஜீவனுக் கிங்கு உரைதரு மனது தானே உபயமும் செய்வதாலே பரவிய பந்தமோட்சம் படைப்பதற்கேது வீதே.

பதவுரை: பெருகிய கயிற்றால் - உறுதியான கயிற்றி னால், ஆவை - பசுவை, பிணிப்பதும் விடுவதும் போல் - கட்டுவதையும் விடுவதையும் போல, திரிவிதக் குணங்கள் தம்மின் - மூன்றுவகையான குணங்களுடைய, திறமையால் - பலத்தினால், இங்கு - இவ்வுலகில், சீவனுக்கு - மனிதனுக்கு, உரைதரும் மனது தானே - கீழே கூறிய மனமே, உபயமும் செய்வதால் - பந்தம் வீடு ஆகிய இரண்டையும் செய்வத னால், பரவிய பந்த மோட்சம் - யாவரும் தள்ளவும் கொள்ள வும் கூறும் பந்தத்தையும் மோட்சத்தையும், படைப்பதற்கு- உண்டாக்குவதற்கு, ஈதே ஏது - இதுதான் காரணமாகும்,

விளக்கம்:—பசுவைக் கயிற்றால் கட்டிப்போட்டால் அது கண்ட இடத்தில் சென்று மேயாது. பயிரைக் கெடுக்காது. யஜமானன் கொடுப்பதை உண்டு வாழும். அதனால் உடையவனுக்கு நன்மையே உண்டாகும். இவ்வாறின்றி அதை அவிழ்த்துவிடின், அது கண்ட இடத்திற்குச் செல்லும். பயிர்களை மேய்ந்து அழிக்கும் யஜமானனுக்குத் துன்பம் தரும்.

அதுபோல ஒரு மனிதன் தன் மனத்தை ஸத்வ குணமரகிய கயிற்றால் கட்டினால் அந்த மனம் கண்டவற்றை விரும்பாது. தீமைகளை எண்ணாது. அதனால் அம்மனிதனுக்குத் தீங்கு நேராது. அவ்வாறின்றி அவன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அவிழ்த்து விட்டால், அந்த மனம் பலவற்றை விரும்பும். அதனால் பல இன்னல்களை அடையும். மனிதனுக்கு அதனால் பல தீமைகள் நேரிடும்.

எனவே கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய மனம் ஸம்ஸார விடுதலைக்குக் காரணமாயிருக்கும். கட்டுப்பாடற்ற மனம் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் என்பது கருத்து.

202

இதுவுமது.

இதுதமோரச குணங்கள் இசைந்து தான் மலினமாகித் திதமுறு பந்தவேது திகழ்ந்திடும் சத்து வத்தை நிதமுயீதநுசரித்து நிருமல வடிவ மாகி அதிசய முத்தியேது வாயிடு மனக மைந்தா.

பதவுரை: அநகமைந்தா - குற்றமற்ற புதல்வனே!, இது - இந்தமனம், தமோரச குணங்கள் இசைந்து - தமஸ் ரஜஸ் ஆகிய இரு குணங்களோடும் பொருந்தி, தான் மலினம் ஆகி - தான் மாசுகளை அடைந்து, திதம் உறு பந்த ஏது - நிலையான பந்தத்திற்குக் காரணமாகிவிடும். திகழ்ந்திடும் - நன்மையுடன் விளங்கும் சத்துவத்தை - ஸத்வம் என்ற குணத்தை, ஈதுநிதமும் அநுசரித்து - இந்த மனம் எப்போதும் மேற்கொண்டு, நிருமல வடிவமாகி - மாசில்லாத வடிவ முடையதாய், அதிசய முத்தி ஏதுவாயிடும் - சிறந்த வீடு பேற்றுக்குக் காரணமாகிவிடும்.

விளக்கம்:—ஸத்வகுணம் நிறைந்தமனம், வீடுபெறத் துணை புரியும். ரஜோ குணமும், தமோகுணமும் நிறைந்த மனம், ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் என்பது கருத்து.

203

மனத்தூய்மை பெறும் வழியைக் கூறுகிறார்.

கோதிலா விவேகத்தாலும் குறைவிலா விரதியாலும்
ஈதுதான் சுத்தமாகி இன்பவீட்டின் பொருட்டாம்
ஆதலால் புத்திமாறாய் அமைந்துள முழுட்சுவானேன்
ஓதுமில் விரண்டையும் முன் உரமதாய் அடைய வேண்டும்.

பதவுரை: ஈது - இந்தமனம், கோது இலா விவேகத்தாலும் - குற்றமற்ற பகுத்தறிவாலும், குறைவு இலா விரதியாலும் - குறைவற்ற அவாவின்மையாலும், சுத்தமாகி - தூய்மை பெற்று 'இன்பவீட்டின் பொருட்டு ஆம் - இன்பவடிவான வீடுபெறடைய உதவும், ஆதலால் - ஆகையால் புத்திமாறாய் அமைந்து உள முழுட்சு ஆனேன் - நல்ல புத்தியுள்ள வீடுபெறும் நோக்கமுள்ளவன், முன் - முதலில் ஓதும் இ இரண்டையும் - கூறிய இந்த இரண்டு குணங்களை யும், உரம் அது ஆய் - மிக உறுதியாக, அடைய வேண்டும் - பெறவேண்டும்.

விளக்கம்:—“ப்ரஹ்மம் அழிவற்றது. உலகம் அழிவுறுவது” என்ற அறிவு, விவேகம் எனப்படும். அவாவின்மை தீவ்ரமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை “குறைவிலாவிரதி” என்பதால் கூறினார்.

ஆசைகளால் பீடிக்கப்படாமல் இருப்பதே மனத்திற்குத் தூய்மையாகும். வீட்டின் ஆநந்தமிகுதியைக் கூற “இன்பவீடு” என்றார்.

வீட்டின்பம் பெற விரும்புவோன், விவேகத்தையும், அதனால் உண்டாகும் வைராக்யத்தையும் திடமாக முதலில் பெறவேண்டும் என்பது கருத்து.

204

மனத்தைப் புலியாக உருவகம் செய்து அதன் கொடுமையை விளக்குகிறார்.

மனமெனும் பெயருடைத்தாய் மகத்தான புலியொன்றிந்தக்
கனமுறுவிடய மென்னும் கானகத் தேசத்தின் கண்
அநுதினம் சஞ்சரிக்கும் ஆதலால் அத்தேசத்தில்
அரிசமும் நன் முழுட்சு அற்பமும் அணுக வேண்டா.

பதவுரை: மனம் எனும் பெயர் உடைத்து ஆய் -
மனம் என்ற பெயரை உடைய, மகத்து ஆன புலி ஒன்று -
பெரிய ஒரு புலியானது, இந்த கனம் உறுவிடயம் என்னும்
கானகத் தேசத்தின் கண் - நிறைவு செறிந்த புலன்களாகிய
இந்தக் காட்டில், அநுதினம் சஞ்சரிக்கும் - நாடோறும்
சுற்றித்திரியும், ஆதலால் - ஆகையால், அத்தேசத்தில் -
அந்த இடத்தில், நன் முழுட்சு - நல்ல முழுட்சுவானவன்,
அரிசமும் - எப்போதும், அற்பமும் - சிறிதும், அணுக
வேண்டா - நெருங்கிப் போகவேண்டாம்.

விளக்கம்:—புலிகள் திரியும் காட்டில் யாரும் செல்லமாட்டார்
கள். சென்றால் மரணமே நேரிடும். அதுபோல் புலன்களை அநு
பவிக்கும் உலகவாழ்வில் நல்லவன் ஈடுபடமாட்டான். ஒருவன்
அதில் ஈடுபட்டால் மனத்திற்கு வசப்பட்டுத் துன்பங்களை நுகர்
வான், மறுபடியும் பிறப்பையும் இறப்பையும் அடைவான். ஆகை
யால் நல்ல கதியை அடைய விரும்புவோன் விஷய நுகர்வில்
ஈடுபடல் தகாது.

205

மனத்தினால் வரும் இன்னல்களை மேலும் கூறுகிறார்.

முன்னிய தூலம் சூக்கம் முதலிய விடயம் யாவும்
வந்நவாச் சிரமமாதி வகுப்புடன் உடலங் கன்மம்
துன்னிய குணங்கள் ஏது தொடர் பயன் இவை அனைத்தும்
மன்னிய ஜீவனுக்கு மனமிதே படைக்கும் என்றும்.

பதவுரை: இதே மனம் - இந்த மனமே, முன்னிய -
யாவருக்கும் தோன்றும், தூலம்-பருவுடல், சூக்கம் உடலம்-
நுட்ப உடல், முதலிய விடயம் யாவும் - முதலிய எல்லாப்
பொருள்களையும், வந்நம் ஆச்சிரமம்-ஆதி வகுப்பு உடல்.

நான்கு வர்ணங்கள், நான்கு ஆச்ரமங்கள் முதலிய பலபிரிவுகளில் செய்யப்படும், அம் கன்மம் - நல்ல வினைகளையும், துன்னிய குணங்கள் - ஒளி ஒளி ஊறு முதலிய புலன்களையும், ஏது தொடர் பயன் - காரணப் பொருள்களையும் அதனால் தோன்றும் கார்யப் பொருள்களையும், இவை அனைத்தும் - இவ்வாறு கூறிய எல்லாப் பொருள்களையும், மன்னிய ஜீவனுக்கும் - வாழும் ஜீவர்களுக்கு, என்றும் படைக்கும் - என்றும் உண்டாக்கித்தரும்.

விளக்கம்:—மக்கள் உலகில் வாழ்கின்றனர்; அவர்களுக்குப் பருவுடல் உண்டு. பொறிகள் ப்ராணன்களாகிய நுட்ப உடலுமுண்டு. பருவுடலுக்கு, நான்கு வர்ணங்கள் உண்டு. அவை அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர். என்ற பிரிவுகளாகும். நான்கு ஆச்ரமங்களுண்டு. அவை ப்ரஹ்மசர்யம். இல்லறம், வானப்ரஸ்தம், துறவுநிலை என்பன. வர்ணங்களுக்கு ஏற்றவாறு கடமைச் செயல்கள் உண்டு. ஆச்ரமத்திற்கு ஏற்றவாறும் கடமைச் செயல்கள் உண்டு. பருவுடலால் நுகரப்படும் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்து குணங்களுண்டு. இது காரணம், இது காரியம், இது பயன் என்ற வேறுபாடுள்ள வ்யவஹாரங்கள் உண்டு. இவை அனைத்தும் மனத்தின் கற்பனைகளேயாகும். இவற்றால் உலக வாழ்வில் ஜீவர்கள் அடையும் இன்னல்கள் பலவாகும். இந்த இன்னல்கள் மனமில்லாத உறக்க நிலையில் இல்லை. மனம் தோன்றும், கனவு நிலையிலும் நனவு நிலையிலும் தான் உண்டு. ஆகையால் மனமே இவற்றை யெல்லாம் கற்பித்துப்படைத்து ஜீவனுக்கு அளிக்கிறது.

அதனால் ஜீவன் துன்பமுறுவது போல விளங்குகிறான். மயக்கத்தால் மனத்தின் இயல்புகளைத் தன்னிடம் ஏற்றிக் கொண்டு நான் செய்கிறேன், நுகர்கிறேன், துன்பமுறுகிறேன் என்கிறான். உண்மையில் ஜீவனுக்கு இத்துன்பங்களில்லை. எனினும் துன்பமுடையவன் போல வழங்கப்படுகிறான். இது மயக்கத்தால் வந்தது. அந்த மயக்கத்திற்குக் காரணம் மனமேயாகும்.

மனமே உடல் முதலிய நுகர் பொருளை ஜீவனுக்கு அளித்து அவனை அவற்றில் அபிமானம் கொள்ளச் செய்து துன்புறச் செய்கிறது என்பது கருத்து.

மனம், ஜீவனை அல்லல் படுத்தும் வகையைக் கூறுகிறார்.

சிறுமனம் அசங்க போதச் சீவனை மோகிப் பித்துக் குறுகுடல் இந்தி யாதிக் குணங்களால் பந்திப் பித்து வறிதுதன் செய்கையாக மருவிய பல போகத்தில் வெறிது நான் எனதிதென்றே விவிதமாய் மயக்கு மென்றும்.

பதவுரை: சிறுமனம் - அற்பமனமானது, அசங்க போதம் சீவனை - எப்பொருளுடனும் தொடர்பில்லாதவனும், அறிவுவடிவனும் ஆகிய ஜீவனை, குறுகு உடல் - சிறிய உடல், இந்திய ஆதி குணங்களால் - பொறிகள் முதலிய வற்றாலும், அவற்றின் குணங்களாலும் (முறையே) மோகிப் பித்து - மோஹமடையச் செய்தும், பந்திப் பித்து - அபிமானம் கொள்ளச் செய்தும், தன் செய்கையாக மருவிய - தன் செய்கைகளாக இருக்கும், பல போகத்தில் - விஷய நுகர்வுகளில், வறிது - பயனற்ற வகையில் (ஆழ்த்தி) வெறிது - வீணாக, இது நான் எனது - "இவ்வுடலே நான்" இப்பொருள் என்னுடையது, என்று - என்று அபிமானம் கொள்ளச் செய்து, விவிதமாய் - பலவாறாக, மயக்கும் - மயங்க வைத்து இன்னல் தரும்.

விளக்கம்:—ஜீவனின் உண்மை வடிவம் ப்ரஹ்மமேயாகும். எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்ம சைதன்யம் மனத்தின் தொடர்பால் ஜீவன் என்று வழங்கப்படுகிறது. மனத்தொடர்பு கொண்ட ஜீவன் தன் உண்மை வடிவை அறிவதில்லை. தனது உண்மை வடிவம் அஸங்கவடிவமாயிருக்க, அவன் தன்னை ஸம்ஸாரியாக எண்ணுகிறான். தனது உண்மை வடிவம் அறிவு வடிவமாயிருக்க, அவன் தன்னை அறிவற்றவகை எண்ணுகிறான். இவ்வாறு அவனை எண்ணும்படி செய்து மயக்குவது மனமேயாகும். அது தனக்குத் துணையாக உடலையும் பொறிகளையும் வைத்துக் கொள்கிறது. பிறகு அது உடற்பொறி முதலியவற்றின் குணங்களில் "எனது" என்ற அபிமானத்தை உண்டாக்குகிறது. அதனால் ஜீவன் உடற் பொறிகளை நான் என எண்ணுகிறான். பிறகு பொறிகளின் குணங்களான பார்த்தல் கேட்டல் முதலியவற்றை எனது என்று

அபிமானிக்கிறான். அதனால் பந்தமுறுகிறான். மனத்தின் செயல்களால் வரும் போகங்களைத் தான் நுகர்வதாக எண்ணுகிறான். அதனால் பிறப்பையும் இறப்பையும் அடைகிறான்.

இதுவுமது.

துனியுறும் அத்தியாசத் துகளினால் மனதே இந்தக் கனமுறு பவபந்தத்தைக் கற்பனை செய்வதாகும் நனிதமோ ரச விகாரம் நண்ணி நல் விவேக மற்றோர்க்கு இணையதே சன்னமாதி யின்னல் செய்கின்றவேது.

பதவுரை: துனி உறும் - துன்பம் தரும், அத்தியாசத்துக்களினால் - ஒன்றை மற்றொன்றாகப் பார்க்கும் இயல்பினால், மனதே - மனமே, இந்த கனம் உறுபவ பந்தத்தை - இந்த உறுதியான ஸம்ஸாரப் பிணிப்பை, கற்பனை செய்வது ஆகும் - கற்பித்துக் கொண்டது ஆகும், தமோ ரச விகாரம் - தமோகுணம் ரஜோகுணம் இவற்றின் விளைவுகளை, நண்ணி - அடைந்து, நல்விவேகம் அற்றோர்க்கு - நல்ல பகுத்தறிவு இல்லாதவர்களுக்கு, இணையதே - இந்த மனமே, சன்னமாதி இன்னல் செய்கின்ற ஏது - பிறப்பு முதலிய துன்பங்களைச் செய்வதற்குக் காரணமாகும்.

விளக்கம்:—ரஜோகுணமும் தமோகுணமும், விசுஷபத்திற்கும், ஆவரணத்திற்கும் காரணமாகும். இவற்றையுடையவன், ஆத்மாவையும், அநாத்மாவையும் பிரித்தறியும் திறமையற்றவனாக இருப்பான். அவன் அநாத்மப் பொருளை ஆத்மாவாக எண்ணுவான், அதுவே அத்யாஸம் ஆகும். அந்த அத்யாஸத்தால் அவனுக்கு ஸம்ஸாரப்பிணிப்பு ஏற்படும். அந்த அத்யாஸத்திற்குக் காரணம் மனமேயாகும். மனம் உடலையும் பொறிகளையும் கற்பிக்கின்றது; மேலும் அது அத்யாஸத்தையும் கற்பிக்கிறது. அத்யாஸத்தால் பிறப்பு, இறப்பு முதலிய இன்னல்கள் நேரிடுகின்றன. ஆகையால் மனமே பிறப்பு முதலிய இன்னல்களுக்குக் காரணமாகிறது என்று கூறப்பட்டது.

மனத்தை அவித்யை என்று கூறுவதற்குக் காரணம் யாதென விளக்குகிறார்.

ஆதலால் ஆன்மரூபம் அறிந்தபண் டிதர்க ளெல்லாம் ஓதிய மனதே என்றும் ஓங்கிய அவித்தை யென்பர் மோதிய காற்றினாலே முகில் திரள் சுழல்வதே போல் ஈதினால் இந்த ஞாலம் யாவுமே சுழலுமன்றோ.

பதவுரை: ஆதலால்-மனம் பிறப்பு முதலிய இன்னல் களுக்குக் காரணமாகிறது என்பதால், ஆன்ம ரூபம் அறிந்த பண்டிதர்கள் எல்லாம் - ஆத்ம அறிவைப் பெற்ற சான்றோர் யாவரும், என்றும் - எப்போதும், ஓதிய மனதே ஓங்கிய அவித்தை என்பர் - கீழே கூறிய மனமே பெரிய அவித்யை ஆகும் என்று கூறுவர், மோதிய காற்றினால் - வீசியடிக்கும் காற்றினால், முகில் திரள் சுழல்வது போல் - மேகக் கூட்டம் சிதறுவதைப் போல, ஈதினால் - இந்த மனத்தால், இந்த ஞாலம் யாவும் - இந்த உலக மக்கள் யாவரும், சுழலும் - பிறந்தும் இறந்தும் சுழல்வார்கள், அன்றோ - அசை.

விளக்கம்:—அவித்யை மனத்தின் மூலமே ஸம்ஸாரப் பிணிப்புக்குக் காரணமாகிறது. தனியாக அவித்யையால் ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்குதல் இயலாது. ஆகையால் பெரியோர்கள் மனத்தையே அவித்யை என்பர்.

புயற்காற்றால் மேகங்கள் அங்குமிங்கும் அலைகின்றன. அது போல, மக்கள் தம்முடைய மனத்தால் பிறந்தும் இறந்தும் உழல்கின்றனர்.

மனத்தை சோதனை செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

ஆதலால் முழுட்சு வானேன் அலைவுறும் தன் மனத்தைச் சூதிலா முயற்சியாலே சோதிக்க வேண்டும் ஈது சோதனை செய்யப்பட்டுச் சுத்தமா நிற்கும் காலை ஓதிய முத்தி சித்தி உளங்கையில் கனி நேராமே.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆகையால், முழுட்ச ஆனோன்-
வீடுபெறும் விருப்பமுடையவன், அலைவு உறும் தன்
மனத்தை - அலைந்து கொண்டு இருக்கும் தன்னுடைய
மனத்தை, துது இலா முயற்சியால் - வஞ்சகமற்ற முயற்சி
யால், சோதிக்கவேண்டும் - தூய்மையுடையதாகச் செய்ய
வேண்டும், ஈது - இந்த மனம், சோதனை செய்யப்பட்டு -
குற்றங்கள் நீக்கப்பட்டு, சுத்தம் ஆ நிற்கும் காலை-தூய்மை
யாக இருக்கும்போது, ஒதிய - யாவரும் புகழ்ந்து கூறிய,
முத்திசித்தி - வீடுபேறு, உளங்கையில் கனி நேராம் -
உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனி போல நன்கு விளங்
கும். ஏ, அசை.

விளக்கம்:—சூது இலா முயற்சியாவது, வைராக்யம் தமம் சமம்
மூதலிய குணங்களை மேற்கொண்டு இடைவிடாமல் ஒழுகுதலாகும்.
அவ்வாறு ஒழுகுவதால் மனத்திலுள்ள ரஜோகுணமும் தமோகுண
மும் நீங்கும். நீங்கவே மனம் தூய்மையுறும். தூய்மையுற்ற
மனமே, ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸநம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடும்.
பிறகு மெய்யுணர்வு உண்டாகும்.

210

மனம் தூய்மை பெறுவதற்குரிய முயற்சியை விளக்குகிறார்.
வீடும் விருப்பத்தாலே விவிதமாம் விடயத்தின்கண்
ஏடணைவிட்டுக் கன்மம் யாவையும் துறந்தன்போடே
நீடும் சிரவணாதி நிட்டையில் நிற்பவன் தான்
மூடிய மனோவிகாரம் முழுவதும் விடுத்தோனாவான்.

பதவுரை: வீடு உறும் விருப்பத்தால் - வீடு பெற
வேண்டும் என்ற ஆசையால், விவிதம் ஆம் விடயத்தின்
கண் - பலவகையான வெளிப்பொருள்களில், ஏடணை விட்டு-
ஆசைகளை நீக்கி, கன்மம் யாவையும் துறந்து - எல்லாச்
செயல்களையும் நீக்கி, அன்போடு-ஊக்கத்தோடு, நீடுஉறும்-
சிறப்புப் பொருந்திய, சிரவணாதி நிட்டையில் - ச்ரவணம்,
மனனம், நிதித்யாஸனம் ஆகிய நிலைகளில், நிற்பவன்
தான் - இருப்பவனே, மூடிய = ஆத்ம வடிவை மறைத்துக்

கொண்டிருக்கும், மனோவிகாரம் முழுவதும் - மனத்தினால் ஏற்படும் எல்லா இன்னல்களையும், விடுத்தோன் ஆவன் - விட்டவன் ஆவான்.

விளக்கம்:—வெளிப்பொருள்களில் ஆசை கொள்ளாமல் இருப்பதும், எல்லாச் செயல்களிலும் அபிமானமில்லாமல் இருத்தலும், கேட்டல், சிந்தித்தல், தியானம் செய்தல் ஆகிய செயல்களும் மனம் தூய்மை பெறுவதற்குரிய ஸாதன முயற்சிகளாகும்.

211

இத்தகைய மனோ மயகோசம் ஆத்மாவன்று என்பதற்குரிய காரணங்களை விளக்குகிறார்.

பரவியே ஒடுங்கலாலும் பரிணாமி யாதலாலும்
விரிதுயர் வடிவதாலும் விடயமாம் தன்மையாலும்
உரைமனோ மயகோசந்தான் உணர்வுறும் ஆந்மா வாகா
தெரிவுறு வான ஆந்மா திருசியப் பொருளாமோசொல்.

பதவுரை: உரைமனோமய கோசம் - கீழே கூறிய மனமானது, பரவி ஒடுங்கலாலும் - தோன்றி மறைவதாலும், பரிணாமி ஆதலாலும் - விகாரமுள்ளது ஆகையாலும், விரிதுயர் வடிவு அதாலும் - மிகுந்த துன்ப வடிவாக உள்ளது ஆகையாலும், விடயம் ஆம் தன்மையாலும் - அறியப்படும் தன்மை கொண்டதாக இருப்பதாலும், உணர்வு உறும் ஆந்மா ஆகா - அறிவு வடிவான ஆத்மாவாகாது, தெரிவு உருவான ஆந்மா-பார்ப்பவனாக இருக்கும் ஆத்மா, திருசியப் பொருள் ஆமோ - பார்க்கப்படும் பொருளாகுமோ? சொல் - நீ கூறு.

விளக்கம்:—கனவிலும் நனவிலும் மனம் தோன்றுகிறது; உறக்கத்தில் மனம் அடங்குகிறது. ஆத்மாவோ தோன்றுவதுமில்லை. அடங்குவதும் இல்லை. எப்போதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

மனம், ஆசை, கோபம், லோபம் முதலியவைகளாக வேறுபாடு கொள்கிறது. ஆத்மாவோ விகாரமற்று யாதொரு பொருளுடனும் தொடர்பு அற்றதாக உள்ளது.

மனம் துன்பத்தைக் கொள்கிறது; ஆத்மாவோ என்றும் ஆநந்த வடிவமாகவேயுள்ளது.

மனம் பார்க்கப்படும் பொருளாக இருக்கிறது. அதாவது ஸாக்ஷியால் விளக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவோ பார்ப்பவனாக உள்ளது. மனம் இருப்பதையும் மனம் இல்லாதிருப்பதையும் ஸாக்ஷி விளக்குகிறான். ஸாக்ஷியே ஆத்மா ஆவான். விளக்குபவன் விளக்கப்படும் பொருளாக இருக்கமாட்டான். ஆகிய இக்காரணங்களால் மனோமய கோசம் ஆத்மாவன்று என்று அறிதல் வேண்டும்.

212

இவ்வாறு 194ஆம் செய்யுள் முதல் 211ஆம் செய்யுள் வரையுள்ள 17 செய்யுட்களால் மனோமய கோசத்தை விளக்கியார். இப்போது விஞ்ஞானமய கோசத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

போதவிந்திரிய மைந்தும் பொருந்திய புந்தியே இங்கு ஓதுவிஞ்ஞானகோசம் உரைத்தவிக் கோசந் தானே காதல் செய் விருத்தியோடே கலந்ததாய்க்கர்த்தா வாகிச் சாதுவே புருடனுக்குச் சம்சார வேது வாகும்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, இங்கு - இந்த உடலில், போத இந்திரியம் ஐந்தும் - ஐந்து அறிவுப் பொறிகளுடனும், பொருந்திய - கூடிய, புந்தியே - புத்தியே, ஓது விஞ்ஞான கோசம் - யாவரும் கூறுகின்ற விஞ்ஞானமய கோசமாகும், உரைத்த இ கோசம் - மேற்கூறிய இந்தக் கோமானது, காதல் செய் விருத்தியோடு - நிச்சய வடிவான வ்ருத்தியோடு, கலந்ததாய்-கூடியதாய், கர்த்தா ஆகி-செய்பவன் ஆகி, புருடனுக்கு - ஜீவனுக்கு, சம்ஸார ஏது ஆகும் - ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும். தான். ஏ, அசைகள்.

விளக்கம்: --நிச்சயவடிவ வ்ருத்தியை உடையது புத்தியாகும். ஐயவடிவ வ்ருத்தியை உடையது மனமாகும். புத்தி கர்த்தாவாகும் மனம் கரணமாகும். ஆகையால் மனத்தினும் புத்தி நுட்பமானது; உள்ளே உள்ளது.

213

நிகாரமாகி பரமசிற் பதிபிம்பத்திற்

ர்வதாலே தியங்கிய கிரியை ஞாந்த்

தகைமையை உடையதாகி தாக்கு தேகாதியின் கண் அகமகமெனவே யென்றும் அறவுமீதபிமானிக்கும்.

பதவுரை: ஈது -\இந்த புத்தியானது, பகுதியின் விகாரமாகி - அவித்யையின் கார்யமாகி, பரமசித் பதிபிம்பத்தின் - ப்ரஹ்ம அறிவின் ப்ரதிபிம்ப சக்தியின், திகழ்வினை - விளங்கும் செயல், தொடர்வதால் - தொடர்ந்து இருப்பதால், தியங்கிய கிரியை ஞானம் தகைமையை உடையது ஆகி - விளங்கும் செயல் புரியும் திறம் அறியும் திறம் ஆகியவற்றை உடையதாய், தாக்கு தேகாதியின் கண் - இன்னல்கள் தாக்கும் உடல் பொறி முதலியவற்றில், என்றும் - எப்போதும், அகம் அகம் என அறவும் அபிமானிக்கும் - நான் நான் என்று மிகவும் அபிமானம் செய்து கொண்டிருக்கும். ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—நுட்ப பூதங்களின் கார்யம் புத்தியாகும். நுட்ப பூதங்கள் ப்ரக்ருதியான மாயையின் கார்யங்கள். ஆகையால் புத்தியையும் “பகுதியின் விகாரமென்று ஆசிரியர் கூறினார்.

புத்தி என்பது நுட்ப பூதங்களின் ஒன்று சேர்ந்த ஸத்த்வகுண கார்யமாகும். அது எப்போதும் கண்ணாடிபோல் தூயதாக இருக்கும். அதில் ஆத்ம அறிவொளியின் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றும். அந்த ப்ரதிபிம்பமும் ஒளிவடிவமாகவே இருக்கும். அந்த ஒளியைப் பெற்ற புத்தி அறிவாளிபோல் செயல் புரியும். பலவற்றை அறியும்.

ஆதவனின் ப்ரதிபிம்ப ஒளியோடு கூடிய கண்ணாடி, இருட்டறையில் உள்ள பொருளை விளக்கும்; அதுபோல ஆத்ம ப்ரதிபிம்ப ஒளியோடு கூடிய புத்தி பலவற்றை விளக்கும். புத்தி, இயல்பாக ஜடப்பொருள். அதற்கு ப்ரதிபிம்ப ஒளியின் சேர்க்கையால் விளக்கும் திறமை உண்டாகி உள்ளது. அந்தத் திறமையாலேயே அது உடல் பொறி முதலியவற்றை நான் என்று எண்ணுகிறது. புத்தியுடன் கூடிய அறிவின் ப்ரதிபிம்பத்தையே ஜீவன் என்கிறோம். அதற்கு ஆபாஸன் என்றும் பெயருண்டு.

புத்தியோடு கூடிய ஆபாஸன், நான் மனிதன்; நான் பருத்தவன்; நான் செய்கிறேன்; நான் போகிறேன், பார்க்கிறேன், கிறேன், மூச்சுவிடுகிறேன் என்றெல்லாம் வ்யவஸ்தை அவன், உடல், பொறி ப்ராணன் முதலியவற்றைப் பதே இதற்குக் காரணம்,

இந்த புத்தியோடு கூடிய ஆபாஸின் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை மறைப்பதால் விஞ்ஞானமயகோசன் எனப்படுகிறான்.

214

விஞ்ஞானமய கோசனாகிய ஜீவனின் செயல்களைக் கூறுகிறார்.

அகமெனும் சுபாவமாகி அநாதியாம் கோசமீதே
நிகிலமாம் விவகாரத்தை நிருவகிக் கின்ற சீவன்
புகலறம் பாவம் யாவும் பூருவ வாத னைக்குத்
தருவதாய்ச் செய்த வற்றால் தாக்கிய பயன் புசிக்கும்.

பதவுரை. அநாதி ஆம் கோசம் ஈது - இப்போது வந்தது என்று கூற முடியாத தன்மை வாய்ந்த இந்தக் கோசமானது, அகம் எனும் சுபாவம் ஆகி - நான் என்று உடற்பொறிகளை எண்ணும் இயல்பு கொண்டதாகி, நிகிலம் ஆம் விவகாரத்தை எல்லா வகையான வ்யவஹாரங்களையும் நிருவகிக்கின்ற சீவன் - செய்து கொண்டு வாழ்கின்ற ஜீவனாகும். (இது) புகல் அறம் பாவம் யாவும் - பெரியோர் கூறும் புண்யங்களையும் பாவங்களையும், பூருவவாதனைக்குத் தருவதாய் செய்து - முன் பிறவியின் வாஸனைக்கு ஏற்றபடி செய்து, அவற்றால் தாக்கிய பயன் புசிக்கும் - அவற்றால் உண்டாகும் பயன்களை நுகரும்.

விளக்கம்:—புத்தி என்பது மாயையின் கார்யம். அதற்குத் தோற்றமுண்டு. எனினும் அதற்கு விதேக கைவல்யம் ஏற்படும் வரை அழிவில்லை. அது எப்போது தோன்றிற்று என்று கூறுவதற்கு இயலாமல் உள்ளது. ஆகையால் அதை “அநாதியாம் கோசம்” என்றார்.

புத்தியே ஜீவனாகும் : ஜீவன் உடலையும், பொறிகளையும், ப்ராணனையும் நான் என்று அபிமானித்துக் கொண்டு வாழ்கிறான்; ஆகையால் அவனை “அகமெனும் சுபாவமாகி” என்றார்.

“ஜீவன் ஊழ்வினைக்குத் தக்கவாறு நல்வினைகளையும் தீவினைகளையும் செய்கிறான். அவன் விருப்பப்படி யாதும் நடப்பது இல்லை அவன் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயனை நுகர்கிறான்” ஆகையால் “அவற்றால் தாக்கிய பயன் புசிக்கும்” என்றார்.

விரிவுறும் கோசமீது விசித்திர யோனிகட்குள்
மருவியே கீழும்மேலும் மாருது திரியும் மற்றும்
பரவிய சாக்கிராதி பலவித வவத்தை மேவும்
பிரிவுரு சுக துக்கங்கள் பெருகவே புசிக்கும்தே.

பதவுரை: விரிவு உறும் இது கோசம் - ஆசை பெருகி
வரும் இயல்பு கொண்ட இந்தக் கோசமானது, விசித்திர
யோனிகட்குள் - பலவகையான பிறப்புக்களை, மருவி -
அடைந்து, மாருது-ஊழ்வினைப்படி மாருமல், கீழும் மேலும்
திரியும் - கீழ் நிலைகளிலும் மேல் நிலைகளிலும் மாறி மாறி
வந்து கொண்டு இருக்கும், மற்றும் - மேலும், பரவிய -
ஆசை முதலியவை பரவுவதற்குக் காரணமான, சாக்கிராதி
பலவித அவத்தை மேவும் - விழிப்பு, கனவு முதலிய பல
நிலைகளை அடையும், பெருக - மிகுதியாக, பிரிவு உரு சுக
துக்கங்கள் - வேறு வேறான பெரிய இன்ப துன்பங்களை,
ஈதே புசிக்கும் - இந்த விஞ்ஞானமய கோசனே அநுபவிப்
பான்.

விளக்கம்:—புத்தி, விஞ்ஞானமய கோசன், ஜீவன், அந்தக்
கரணத்தோடு கூடிய ஆபாஸன், என்ற சொற்களும் தொடர்களும்
ஒரே பொருளான ஜீவனையே குறிக்கும்.

ஜீவனிடம் ஆசையை வளர்த்துக் கொள்ளும் இயல்புண்டு.
ஆகையால் “விரிவுறும் கோசம்” என்றார்.

ஜீவன் தான் செய்யும் நல்வினைக்கேற்ப மேலுலகத்தை
யடைந்து தேவராகப் பிறப்பான். தான் செய்யும் தீவினைக் கேற்ப,
கீழான நிலையை அடைந்து இழிந்த உயிர்களாகப் பிறப்பான்.
நல்வினையும் தீவினையும் சேர்ந்த கலப்புவினைகளின் பயனாக மனிதப்
பிறவியை அடைவான். அவன், நனவு கனவுகளில் பலவற்றை
நுகர்ந்து இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பான். உறக்கத்தில் ஒன்றும்
அறியாமல் இருப்பான். இஃது ஜீவனின் வாழ்க்கை முறையாகும்.

நான் விழிப்புடையவன்; நான் கனவு கண்டேன்; நாஃ
உறங்கினேன்; நான் இன்ப துன்பங்களுடையவன் என்ற

ஆத்மாவினைக் குறித்து வழங்கப்படும் இயல்புகள் யாவும், ஜீவனுக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள ஒன்றுபட்ட தன்மையின் மயக்கத்தாலேயே வழங்கப்படுகின்றன.

ஜீவனும், ப்ரஹ்மமும் ஒன்றல்ல ஜீவன் ஜீவத்தன்மையோடு இருக்கும் போது அவன் வேருளவனே. ஜீவனுக்குள்ள ஜீவத்தன்மை நீங்கிய நிலையில் அவன் ப்ரஹ்மமேயாவன்.

“ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே” என்ற தொடரின் பொருளை மேலெழுந்தவாறு நோக்காது, ஆழ்ந்த முறையில் இங்கு அறிதல் வேண்டும்.

கனவு, நனவு, உறக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளையும் உடையவன் ஜீவன். இந்த மூன்று நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டது ப்ரஹ்மம். அது எந்த வியல்பும் இல்லாதது.

விஜ்ஞானமய கோசத்தை விளக்குவது இப்போது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட விஷயம்; ஆகையால் இங்கு ஜீவனை வேறு பிரித்தே உணர்த்துதல் வேண்டும். இங்கு ஒன்று என்ற கொள்கையை நினைத்துக் கொண்டு குழப்பம் அடைதல் தகாது.

216

இதுவுமது

தகவில்தே காதி தம்மின் தன்ம கர்மங் குணங்கள்
அஃதினாச் சிரம மாதி அகிலமும் எனதே யென்று
மிகவுமீதபிமானிக்கும் மெத்தவும் பரமாந்மாவின
தகமையைக் கிட்டலாலே தடையிலா திது விளங்கும்.

பதவுரை: ஈது - இந்த விஜ்ஞானமய கோசம், தகவு இல் தேக ஆதி தம்மின்-நற்குணங்களில்லாத உடல் பொறிகளின், தன்ம கர்ம குணங்கள் - இயல்புகளையும் செயல்களையும் குணங்களையும், அஃதின் - அந்த உடல் பொறிகளின், ஆச்சிரமம் ஆதி - நான்கு வகை நிலைப் பிரிவுகளையும் நான்கு வகை ஜாதிகளையும், அகிலமும் - எல்லாவற்றையும், எனதே என்று மிகவும் அபிமானிக்கும் - என்னுடையவையே என்று நன்றாக அபிமானம் கொள்ளும், பரமாந்மாவின தகமையை - பரப்ரஹ்மத்தின் அறிவொளியை,

மெத்தவும் கிட்டலால் - மிகவும் நெருங்கி அடைந்து இருப்பதால், இது தடையிலாது விளங்கும் - இந்தக் கோசம் வேறு எப்பொருளின் துணையுமில்லாமல் ஒளி வீசும்.

விளக்கம்:—உடல் பொறிகளின் தர்மங்கள். மனிதத்தன்மை, ப்ராஹ்மணத் தன்மை புலனுக்ர்வு முதலியவைகளாம். அவற்றின் கர்மங்கள்: நின்றல், நடத்தல், பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகளாகும். அவற்றின் குணங்கள்: நீளம், குட்டை, செம்மை, தீமை முதலியவைகளாகும்.

ஜீவன் இவற்றை எல்லாம் என்னுடையவை என்று எண்ணுவான். புத்தி இயல்பாக ஜடமானது. அது ஆத்ம ஒளியின் சேர்க்கையால், சேதனன் போல விளங்கும். ப்ராணனும், பொறிகளும், பருவுடலும் ஆத்ம ஒளியின் சேர்க்கையை உடையவைகளே. எனினும் அவற்றைக் காட்டிலும் இந்தக்கோசம் ஆத்மாவை நெருங்கியுள்ளது. ஆத்மாவின் அறிவொளியை அதிமாகப் பெற்று விளங்குவது. இதன் மூலம் மனமும், மனத்தின் மூலம் ப்ராணனும் பிராணனின் மூலம் பருவுடலும் அறிவொளி பெறுகின்றன. புத்தியோ, அவ்வாறின்றி நேரே நெருங்கி ஆத்ம ஒளிபெறத் தகுதியுடையது. ஆகையால் அதிகமான அறிவொளியோடு விளங்குகிறது.

ஆத்மாவுிற்கு அதிக நெருக்கத்தில் இது இருப்பதால், இதுவும் ஆத்மாவின் உபாதியே ஆகும். ஜீவன் வேறு, ஆத்மா வேறு என்று பிரிப்பதற்கு இதுவே காரணமாய் இருக்கிறது. “நான் செய் பவன்” “நுகர்பவன்” என்ற மயக்க எண்ணங்களுக்கு இதுவே காரணமாயுள்ளது.

இதுவுமது

ஆதலால் ஆந்மாவிற்ஈது அணுகிய உபாதியாகும் ஓதிய கரணங்கட்குள் உளமெனும் கரணத்தின்கண் சோதியாய் இலங்கு மாந்மாச் சுத்த கூடத்தனேனும் ஈதினை மயலால் நானென்று எண்ணியே பவத்தைச்சாரும்.

பதவுரை: ஆதலால் - தடையற்ற அறிவு ஒளியைப் பெற்று விளங்குவதால், ஈது ஆந்மாவிற்கு அணுகிய

உபாதி ஆகும் - இக்கோசம் ஆத்மாவிற்கு நெருங்கிய உபாதியாகும், ஓதிய கரணங்கட்குள் - முன்பு கூறிய பொறிகளுக்குள், உளமெனும் கரணத்தின் கண் - புத்தி என்ற பொறியில், சோதியாய் இருக்கும் ஆந்மா - அறிவொளி வடிவாக இருக்கும் ஆத்மா, சுத்த கூடத்தனேயும் - தூய—விகாரமற்ற ப்ரஹ்மமாக இருப்பினும், மயலால் - மயக்கத்தால், ஈதினை நான் என்று எண்ணி - இக்கோசத்தை "நான்" என எண்ணி, பவத்தைச்சாரும் - ஸம்ஸாரத்துன்பத்தை அடையும். ஏ - அசை.

விளக்கம்:—எங்கும் நிறைந்து மாறுபாடின்றி விளங்கும் அறிவு வடிவமாகிய ப்ரஹ்ம சைதன்யம், அந்தக்கரணத்தின் தொடர்பால் ஜீவத்தன்மையை அடைகிறது. அதாவது ஜீவன் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த ஜீவன் உண்மையில் விகாரமற்ற சைதன்யமே யாகும். எனினும் மயக்கத்தால் அது தன் உண்மை வடிவை அறிவதில்லை. தன்னை கர்த்தா என்றும் போக்தா என்றும் நானாகிய ஆத்மா என்றும் எண்ணுகிறது. இக்கருத்தை "சுத்த கூடத்தனேயும் ஈதினை மயலால் நான் என்று எண்ணியே பவத்தைச் சாரும்" என்ற தொடரால் விளக்கினார். தன்னை அறியாமல் இருப்பதே ஸம்ஸாரத் துன்பத்திற்குக் காரணமாகும்.

இதுவுமது

ஞானமெய் யான வாந்மா நவையில் கூடத்தனேனும்
ஈனவிஞ் ஞான கோசம் என்னுமில் வுபாதி சேர்ந்தே
ஊனதா தான்மி யத்தால் ஒன்று செய் கர்த்தா போலும்
ஏனையுண் போக்தா போலும் இலங்கிடும் எங்கும் மைந்தா!

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே, ஞானம் மெய்யான ஆந்மா - அறிவையே வடிவாகக் கொண்ட சைதன்யம், நவையில் கூடத்தன் ஏனும் - தூய்மை வாய்ந்த விகாரமற்றதாக இருப்பினும், ஈனம் விஞ்ஞான கோசம் என்னும் இ உபாதி சேர்ந்து - இழிவான புத்தி என்ற இந்த உபாதியை அடைந்து, ஊனம் தாதாந்மியத்தால் - குற்றமுள்ள 'நானும் அதுவும் ஒன்றே' என்ற மயக்கத்தால், ஒன்று

செய் கர்த்தா போலும் - ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் கர்த்தா வைப் போலவும், ஏனை உண் போக்தா போலும் - பல பயன் களை நுகர்பவனைப் போலவும், எங்கும் இலங்கிடும் - எல்லா விடங்களிலும் விளங்கிக் கொண்டு இருக்கும்.

விளக்கம்:—விஜ்ஞானமய கோசனாகிய ஜீவன், உண்மையில் மாறுபாடற்ற சைதன்யமேயாவான். சைதன்யம் ஜீவத்தன்மையை யடைந்து மயக்கத்தால் செய்பவனைப் போலவும் நுகர்பவனைப் போலவும் தோன்றுகிறது என்பது கருத்து.

219

மேலேகூறிய கருத்தை உவமையால் விளக்குகிறார்.

நித்தமும் இந்த ஆந்மா நிகில பூர்ணமே யேனும்
புத்திதா தாந்மியத்தால் பொய்ப் பரிச்சேதம்மேவி
மித்தையாய்த் தன்னைத் தன்னின் மிகவுமே வேறாய்க்காணும்
கொத்துறு மண்ணின் வேறாய் குடத்தினைக்
காண்பதே போல்.

பதவுரை: இந்த ஆந்மா நித்தமும் நிகில பூர்ணமே ஏனும் - எப்போதும் இந்த ஆத்ம சைதன்யம் எங்கும் நிறைந்து இருக்குமாயினும், புத்தி தாதாந்மியத்தால் - புத்தியுடன் ஒன்றுபட்டிருப்பதால், பொய் பரிச்சேதம் மேவி-பொய்யான அளவுக்குட்பட்ட தன்மையை அடைந்து, தன்னை தன்னின் வேறாய் - தன் உண்மை வடிவைத் தன்னைக் காட்டிலும் வேறானதாக, மிகவும் - உறுதியாக, கொத்து உறு மண்ணின் - தன்னுடன் சேர்ந்து இருக்கும் மண்ணைக் காட்டிலும், வேறு ஆய் - வேறுபொருளாக, குடத்தினைக் காண்பது போல் - குடத்தை தப்பார்ப்பது போல, மித்தையாய் காணும் - பொய்யாகப் பார்க்கும்.

விளக்கம்:—ஆத்ம சைதன்யம் எங்கும் நிறைந்துள்ளது; அது எந்த அளவுக்கும் உட்படாதது. அது புத்தியோடு சேர்ந்தவுடன் அளவுக்குட்பட்டது போல் தோன்றும். அந்த அளவுக்குட்பட்ட தோற்றம் பொய்யானது. மேலும் அந்த சைதன்யம், தன் உண்மை

வடிவைத் தன்னைக் காட்டிலும் வேருனதாகக் காணும். ஜீவன் வேறு ப்ரஹ்மம் வேறு என்று இப்போதும் பலர் கூறுவதைக் கேட்கிறோம். இந்தக் கொள்கை, மயக்கத்தால் ஏற்பட்டது. எதுபோல வெளில்,

மண்ணேதான் குடம். குடம் மண்ணினும் வேறில்லை. மண்ணை எடுத்துவிட்டால் குடம் இல்லை. இவ்வாறு இருப்பினும் மண் வேறு, குடம் வேறு என்று தான் மக்கள் கூறுகின்றனர். இந்தக் கூற்று பொய்யானது.

மண்ணே குடமாவது போல ப்ரஹ்ம சைதன்யமே ஜீவன். வேறன்று. இதுவே உண்மை.

மண்ணே குடமானால், குடம் செய்யும் செயலை மண் ஏன் செய்ய வில்லை? வெறும் மண்ணைக் கொண்டு நீர் கொண்டு வர இயலாது. ஆகையால் மண் வேறு குடம் வேறு தான் என்று பலர் வாதம் செய்வர். இது தவறு.

எந்தக் காரணப் பொருளும் ஒரு காரியத்திற்குப் பயன்பட வேண்டுமானால் தன் நிலையில் சிறிது மாறுபாட்டை அடைந்தே காரியத்தைச் செய்யும். துணி பையாக மாறிப் பல பொருள்களைத் தன்னுள் வைக்கப் பயன்படுகிறது. மனிதன் தன் உடலைக் குனிய வைத்துக் கொண்டு சிறு வாயிற்படியில் நுழைகிறான். அதனால் அங்கு இரண்டு மனிதர்கள் இல்லை. மனிதனின் குனிந்த நிலை அவனை வேருனவனாக ஆக்கிவிடாது. துணியின் வேற்றுநிலை துணியை வேருக்கிவிடாது. அதுபோல் மண்ணின் வேற்றுநிலை, மண்ணேவேருக்கிவிடாது. மண்ணின் வேற்றுநிலையே குடமாகும். அது தனிப்பொருளன்று. துணியின் வேற்றுநிலையே பையாகும். அது தனிப்பொருளன்று. மனிதனின் வேற்றுநிலையே குனிந்த மனிதன். அவன் வேருன மனிதனல்லன்.

நிலை மாறும்போது, பெயரும் வடிவமும் வேருகலாம். பெயரும் வடிவமும் தோற்றமே யன்றி உண்மைப் பொருளன்று. வேதமும் “வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்” என்று கூறுகிறது. பெயரும் வடிவும் சொல்லளவேயன்றிப் பொருளன்று” என்பது இதன் பொருளாகும்.

“குணங்களற்ற சைதன்யம் உபாதியின் தொடர் பாலேயே விகாரமுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது” என்கிறார்.

புத்திர ஆந்மா வென்றும் பூரண ஏகரூபம்
 ஒத்துள சுபாவ மேனும் உபாதியின் சம்பந்தத்தால்
 அத்துடைத் தர்மந் தன்னை அநுசரித்ததுபோல் தோன்றும்
 மெத்திய அயோவிகாரம் மேவிய வந்நியே போல்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே!, ஆந்மா என்றும்
 பூரணம் - ஆத்ம சைதன்யம் எப்போதுமே எங்கும் நிறைந்
 துள்ளது, ஏகரூபம் - ஒரே வடிவானது, ஒத்துள சுபாவம்-
 எங்கும் உயர்வு தாழ்வின் றிச் சமமாயிருக்கும் இயல்புள்ளது,
 ஏனும் - என்றாலும், மெத்திய - மிகுந்த, அயோவிகாரம் -
 இரும்பின் வடிவ வேறுபாட்டினை, மேவிய வந்நியே போல் -
 அடைந்துள்ள நெருப்பைப் போல, உபாதியின் சம்பந்தத்
 தால் - புத்தி என்ற உபாதியின் தொடர்பால், அத்து உடை
 தர்மம் தன்னை-அந்தப் புத்தியின் தர்மங்களை, அநுசரித்தது
 போல் தோன்றும்-பின்பற்றி இருப்பது போலத் தோன்றும்.

விளக்கம்:—இருப்பைப் பற்றியுள்ள தீப்பிழம்பு இரும்பின்
 உருவத்தை ஒத்து வட்டமாகவோ சதுரமாகவோ நீண்டோ இருக்
 கும். வட்டமும், சதுரமும், நீளமும் நெருப்பின் குணங்களல்ல.
 எனினும் நெருப்பின் குணங்கள் போல் தோன்றும். அவை இரும்
 பின் குணங்கள். அதுபோல் குணங்களற்ற ஆத்மா புத்தியாகிய
 உபாதியின் தொடர்பால், அந்த புத்தியின் குணங்களாகிய, செய்
 தல், நுகர்தல், ஆசை, கோபம் முதலியவற்றை உடையது போல
 விளங்கும். அவை புத்தியின் குணங்களேயன்றி ஆத்மாவின்
 குணங்களல்ல. தண்ணீர் அசைந்தால் அத்தண்ணீரிலுள்ள ப்ரதி
 யிம்பம் அசைவது போலிருக்கும்; அது போல புத்தி தியானம் செய்
 தால், ஆத்மா த்யானம் செய்வதுபோல் இருக்கும். புத்தி அசைந்
 தால் ஆத்மா அசைவதுபோல இருக்கும்.

221

மாணவனின் ஐயம்

என்னனும் குருவை நோக்கி ஈநமில் சீடன் கேட்பான்
 பன்னிய ஆந்மாவிற் குப் பகர்ந்த இச்சீவ பாவம்
 மன்னிய மயலாலேனும் மற்றுமே எவற்ற லேனும்
 துன்னிடுமேல் இவற்றில் தோன்றிய சங்கை சொல்வேன்.

பதவுரை: என்னலும் - குரு இவ்வாறு கூறியவுடன், ஈனம் இல் சீடன் குருவை நோக்கிக் கேட்பான் - குற்றமற்ற மாணவன் குருவிடம் வினவலுற்றான், பன்னிய ஆந்மா விற்கு - தாங்கள் கூறிய சைதன்யத்திற்கு, பகர்ந்த இ சீவபாவம் - வந்தது என்று கூறிய இந்த ஜீவத்தன்மை, மன்னிய மயலாலேனும் - நிலையான மயக்கத்தாலாவது, மற்றும் - மேலும், எவற்றுலேனும் - வேறு எக்காரணத்தாலாவது, துன்னிடம் ஏல்-வந்து உள்ளது எனில், இவற்றில் தோன்றிய சங்கை சொல்வேன் - இந்த விஷயத்தில் எனக் குண்டான ஐயத்தைக் கூறுவேன்.

222

அநாதியான பொருளுக்கு எப்படி அழிவு வரும்? எனல் ஏதமாம் ஜீவபாவத்து ஏதுவாய் இசை உபாதிக்கு ஆதி இல்லாததாலே அழிவிலா தாக வேண்டும் நாதனே யநாதிக் கெல்லாம் நாசமும் இல்லையன்றோ? ஆதலால் ஜீவபாவம் அழிவிலா நித்தமாமே.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் - துன்பம் தருவதாகிய, ஜீவ பாவத்து - ஜீவத்தன்மைக்கு, ஏதுவாய் - காரணமாய், இசை உபாதிக்கு - பொருந்திய புத்திக்கு, ஆதி இல்லாத தால் - பிறப்பு இல்லையாததால், அழிவு இலாதாக வேண்டும் - அழிவு வராமல் இருக்க வேண்டும், நாதனே - குருவே, அநாதிக்கெல்லாம் நாசமும் இல்லை அன்றோ? - அநாதி யான பொருளுக்கு அழிவு ஏற்படாதல்லவா?, ஆதலால் - ஆகையால், ஜீவபாவம் அழிவிலா நித்தமாம் - ஜீவத்தன்மை அழிவில்லாத நித்யப் பொருளாகும். ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்: - "ஆத்மா அநாதியானது; ஆகையால் அழிவற்றது. அதுபோலவே விஜ்ஞானமய கோசமும் அநாதியானது; 214 ஆம் செய்யுளில் இதை அநாதி என்று நீங்கள் கூறியுள்ளீர்கள். ஆகையால் இதற்கும் அழிவில்லை." எனவே இதனால் ஏற்பட்ட ஜீவ பாவமும் அழிவற்றது. ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரத் துன்பம் உண்டு. ஜீவன் அழியாமையால் ஸம்ஸாரத் துன்பமும் அழியாமல் அவனுக்கு இருக்கும். ஆகையால் மோகும் என்பது எவ்வாறு ஏற்படும்?

ஸம்ஸாரத்தின் அழிவே மோக்ஷமாகும். ஜீவன் அழியாததால் ஸம்ஸாரமும் அழியாது. விஜ்ஞானமய கோசமாகிய புத்தி அழியாததால், அதில் ப்ரதிபிம்பமாகத் தோன்றும் ஜீவனும் அழியாது. எனவே எங்ஙனம் விடுதலை பெறமுடியும்? என்பது மாணவனின் கருத்து.

223

இதுவுமது (சீடனின் வினா)

ஈதினால் இச்சம் சாரம் என்றுமே நீங்காதாமே ஆதலான் மோட்சப் பேற்றை அடைந்திடு நீதி எங்ஙன்? நாதனே இந்தச் சங்கை நசிப்பதற்குத் தரத்தை ஓதி நீ அருளுகென்ன உத்தரம் குரவன் சொல்வான்.

பதவுரை: நாதனே - குருவே, ஈதினால் - இக்காரணத்தால், இச்சம்சாரம் - இந்த ஸம்ஸாரத் துன்பம், என்றும் நீங்காது ஆம் - எப்போதும் அழியாது. ஆதலால் மோட்சப் பேற்றை அடைந்திடும் நீதி எங்ஙன்? - ஆகையால் வீடு பேற்றை அடையும் முறை எப்படி?, இந்த சங்கை நசிப்பதற்கு - இந்த ஐயத்தை அழிப்பதற்கு, உத்தரத்தை - பதிலை, நீ ஓதி அருளுக என்ன - நீவீர் கூறுவீராக என்று மாணவன் வினவ, குரவன் உத்தரம் சொல்வான்-குருபதில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

224

குருவின் விடை

விரிவுறு விவேக முற்றேய் விகிதமாய் வினவு கின்றாய் உரைசெயும் உத்தரத்தை-உளத்துடன் ஒருமையாய்க்கேள் கருதொண மயலினாலே கற்பனையாவ வெல்லாம் உரிய நற்பிரமாணத்தால் ஓர்ந்திடில் உண்மையாகா.

பதவுரை: விரிவி உறு விவேகம் உற்றேய்-விரிவான அறிவைப் பெற்றவனே!, விகிதமாய் வினவுகின்றாய் - முறைப்படி வினாவைக் கேட்கின்றாய், உரை செய்யும்

உத்தரத்தை யான் கூறப்போகும் விடையை, ஒருமை உளத்துடன் ஆய்கேள்-ஒருமைப்பட்ட மனத்துடன் இருந்து கேட்பாயாக, கருது ஒணு மயலினால்-இப்படிப்பட்டதென்று எண்ணவும் இயலாத அவித்யையினால், கற்பனை ஆவது எல்லாம் - கற்பிக்கப்பட்ட பொருளையெல்லாம், உரிய நல் பிரமாணத்தால் ஓர்ந்திடில்-தக்க ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்தால், உண்மை ஆகா - அவைகள் உண்மைப் பொருள்களல்ல.

விளக்கம்:—விஜ்ஞானமயகோசம் முதலிய எல்லா அநாத்மப் பொருள்களும் ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்டவை. ஆதலால் அவை அழிவுள்ளவை. ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை அறியாமையால் ஏற்பட்ட தோற்றமே ஜீவத் தன்மையின் தோற்றம். தக்க ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அதை ஆராய்ந்தால் அது இல்லாமலே போய்விடும். ப்ரமாண ஆராய்வினால் எப்பொருள் நிலையற்றதாகி விடுமோ? அப்பொருளுக்கழியாத தன்மை என்பது இல்லை. அந்தக் கரணம், அதில் தோன்றும் சைதன்ய ப்ரதிபிம்பம், அதற்கு ஆதாரமான பிம்ப சைதன்யம், ஆகிய இம்மூன்றும் சேர்ந்ததே ஜீவன். தண்ணீரில் தோன்றும் ஆதவனின் ப்ரதி பிம்பத்திற்கு எவ்வாறு பொருளாகும் தன்மை இல்லையோ அவ்வாறே ஜீவனுக்கும் ஒரு பொருளாகும் தன்மையில்லை. நீரை அழித்தால் அதிலுள்ள ப்ரதி பிம்பமும் அழிகிறது. அதுபோல் உபாதியாகிய அந்தக் கரணம் நீங்கினால் ஜீவனும் இல்லாமற் போகும். இவ்வாறு நீ ஆராய்ந்தால் “வீடுபேறு எவ்வாறு கிட்டும்?” என்ற ஐயம் நீங்கும்.

“இங்கே விஜ்ஞானமயகோசம் அநாதியாதலால் அது அழிவற்றதாகத் தானே இருத்தல் வேண்டும்!” என்ற வினாவிற்கு நேரிடையான விடையைக் கூறாமல் “மோகும் எவ்வாறு கிட்டும்” என்ற வினாவிற்கு மட்டும் ஆசிரியர் விடை கூறினார். “அநாதியாக இருப்பவை எவ்வாறு அழிவுறும்” என்ற வினாவின் நேரிய விடையை 230-ஆம் செய்யுளில் ஆசிரியர் கூறப்போகிறார்; ஆத்மாவல்லாத பொருள்கள் அழியும் ஆதலால் வீடுபேறு கிட்டுதலில் ஐயம் கொள்ளுதல் வேண்டாம் என்பதை மிக விரிவாக மேலும் கூறுகிறார்.

ஜீவனின் உண்மையற்ற தன்மையை விளக்குகிறார்.

ஒருவடிவொரு விகாரம் ஓர்செயல் ஓர்பற்றினி
மருவிய ஆன்மாவின் கண் மன்னிய மயலாலன்றி
ஒருபொருட்புணர்ச்சி யேனும் உண்மையாய் ஒன்றமாட்டா
நிருமலக்ககனத்தின் கண் நீல பீதாதியைப் போல்.

படிவுரை: ஒருவடிவு - எத்தகையதொரு வடிவமும், ஒருவிகாரம் - எந்த மாறுதலும், ஓர் செயல் - எந்தச் செய்கையும், ஓர்பற்று - எவ்விதமான தொடர்பும், இன்றி மருவிய - இல்லாமல் எங்கும் நிறைந்துள்ள, ஆன்மாவின் கண் - ஆத்மாவினிடத்தில், நிருமலம் ககனத்தின் கண் - மாசில்லாத வானத்தில், நீலப் பீத ஆதியைப் போல் - நீல நிறம், பொன்னிறம், வளைந்திருக்கும் தன்மை ஆகியவற்றைப் போல, மன்னிய மயலால் அன்றி - மிக்க மயக்கத்தால் அல்லாமல், உண்மையாய் - மெய்யாக, ஒரு பொருள் புணர்ச்சி ஏனும் - ஒரு பொருளின் தொடர்பாவது, ஒன்ற மாட்டா - பொருந்தியிருக்காது.

விளக்கம்:—ஆத்மாவுக்கு வடிவில்லை; விகாரமில்லை; செயலுமில்லை. எப்பொருளின் தொடர்புமில்லை. அது அஸங்கமானது; தூய்மையானது. அதற்கு அந்தக்கரணத்துடன் தொடர்பு என்பது உண்மையாக இல்லை. அவித்யையின் மயக்கத்தினால் அத்தொடர்பு தோன்றுகிறது. அதனால் அதற்கு ஜீவத்தன்மையும் தோன்றுகிறது, ஆத்மாவை ஜீவன் என்று மயக்க நிலையில் கூறுகிறோம். வானம் மாசற்றது; தூய்மையானது; எப்பொருளுடனும் தொடர்பற்றது. எனினும், அந்த வானம் நீல நிறம் உள்ளது, பொன்னிறமுள்ளது. அண்டாவைப்போல் வளைந்துள்ளது என்று பல இயல்புகளை அதில் ஏற்றிக் கூறுகிறோம். இவ்வாறு கூறுவது மயக்கத்தின் விளைவு. இதனால் வானத்திற்கு இந்த இயல்புகள் வந்துவிடமாட்டா. அதுபோல் எங்கும் நிறைந்த ஆத்ம சைதன்யத்திற்கு ஜீவத்தன்மை உண்மையாக வந்துவிடாது. ஜீவத்தன்மை பொய் ஆதலால் அதை அடுத்துவரும் ஸம்ஸாரமும் பொய். ஆத்மா என்றுமே விடுதலை பெற்றதாக உள்ளது; ஆத்மாவை “நித்ய முக்தன்” என்று பெரியோர் கூறுவர். ஸம்ஸாரம் என்பது பொய்த் தோற்றம்,

ஆதலால் அது அழியும். அது என்றும் இருப்பதாகிய நித்யப் பொருளன்று. எனவே, அந்தக்கரணமும், ஜீவனும், ஸம்ஸாரமும் யாவும் கற்பனையால் வந்த பொய்ப் பொருள்களே ஆகும். அவைகள் ஆத்மாவில் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

226

“ஜீவத்தன்மை பொய்யானது” என்பதை விளக்க ஆத்மாவின் உண்மை வடிவைக் கூறுகிறார்.

பிரிவறு சாட்சியாகி பிரத்தியக்குரு வமாகி
 நிருமல நிருவிகார நிர்க்குண போதாநந்த
 சொரூபமாம் ஆந்மாவிற்குச் சொல்லிய ஜீவபாவம்
 புரையறு புத்திதன்னின் பொய்ம்மயலதனால் தோன்றும்.

பதவுரை: பிரிவு அறு சாட்சி ஆகி - எல்லாப்பொருள் களிலும் பிரிவின்றி இருந்து, எல்லாப்பொருள்களுடனும் தொடர்பில்லாமல் சாட்சியாக விளங்கி, பிரத்தியக் உருவமாகி - மனத்துள்ளே இருக்கும் அறிவுவடிவமாகி, நிருமல நிருவிகார நிர்க்குணபோத ஆநந்த சொரூபமாம் ஆந்மா விற்கு - மாசின்றியும், மாறுபாடின்றியும், குணமின்றியும் இருக்கும், அறிவு ஆநந்தம் இவற்றின் வடிவாக விளங்கும் ஆத்மாவிற்கு, சொல்லிய ஜீவபாவம் - முன்பு கூறிய ஜீவத் தன்மை, புரை உறு புத்தி தன்னின் - மாசுகள் பொருந்திய புத்தியின், பொய்மயலதனால் - அதுவே இது என்ற மயக்க எண்ணத்தால், தோன்றும் - உண்டாகும்.

விளக்கம்:—ஆத்ம சைதன்யம் எங்கும் நிறைந்தது; அது எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாக உள்ளது; மனத்தில் அறிவுவடிவாக விளங்குவது; மாசுகளற்றது; வேறுபாடுகளில்லாதது; குணங்களில்லாதது; நிறைந்த அறிவாயும் ஆநந்தமாயும் இருப்பது; அதற்கு ஜீவனாக இருக்கும் இயல்பு உண்மையாக இல்லை. புத்தியையும் ஆத்மாவையும் பிரித்தறியாமல் ஒன்று என்று எண்ணுவதால் இந்த ஜீவத்தன்மை வந்தது. இந்த எண்ணத்திற்கு “தாதாத்மய அத்யாஸம்” என்று பெயர். இத்தகைய மயக்கத்தால் வந்த ஜீவத்தன்மை, மயக்கம் நீங்கியவுடன் அழிந்துவிடும். ஆத்ம

சைதன்ய வடிவை அறிவதால் மயக்கம் நீங்கும், குருவின் உபதேசத்தால் ஆத்ம அறிவாகிய மெய்யறிவைப் பெறலாம். இதுவே வீடுபேற்றிற்குரிய வழியாகும்.

227

அவித்யையின் மயக்கம் நீங்கினால், ஜீவத்தன்மையும் அதைப் பற்றிவரும் ஸம்ஸாரத் தோற்றமும் நீங்கும் என்கிறார்.

ஓதிய நீதியாக ஊநமாம் மயலினாலே
சாதமாம் ஜீவபாவம் சத்தியம் ஆகா தென்றும்
ஏதமாம் மயலிறக்கின் ஈதுடன் இறந்துபோகும்
ஏதெனில் வத்துவாகா இயல்பினால் அநக மைந்தா!

பதவுரை: அநகமைந்தா - குற்றமற்ற புதல்வனே, ஓதிய நீதி ஆக-கீழே கூறிய முறையாக, ஊனம் ஆம்மயலினால்-இழிந்த மயக்க எண்ணத்தால், சாதம் ஆம் ஜீவபாவம் - உண்டாகிய ஜீவத்தன்மை, என்றும் சத்தியம் ஆகாது - என்றும் நிலைத்து நிற்பதன்று, ஏதம் ஆம் மயல் இறக்கின் - துன்பம் தரும் மயக்கம் நீங்கிவிட்டால், ஈது உடன் இறந்து போகும் - இந்த ஜீவபாவமும் அதைப்பற்றிவரும் ஸம்ஸாரமும் அழியும், ஏது எனில் - இது எப்படி எனில், வத்து ஆகா இயல்பினால் - ஜீவனும் ஸம்ஸாரமும் உண்மைப் பொருளாக இல்லை. ஆகையால் (அழியும்) ஏ - அசை.

விளக்கம்:—மயக்கத்தால் தோன்றும் பொருள், உண்மைப் பொருளாகாது. கயிற்றில் மயக்கத்தால் தோன்றும் பாம்பு உண்மைப் பொருளன்று. அதுபோல் ஆத்மாவினிடம் மயக்கத்தால் தோன்றும் ஜீவத்தோற்றமும், ஸம்ஸார நிலையும் உண்மையல்ல. மயக்கம் போனால் அவைகளும் போகும்.

228

மயக்கத்தால் தோன்றுவது, மயக்கம் நீங்கினால் அழியும்' என்கிறார்.

தோதக மயலினாலே தோன்றிய பொருளுக்கெல்லாம்
ஓதும் அம்மயல் எம்மட்டோ உண்மையும் அந்தமட்டே

மோதிய இரச்சு சர்ப்பமுதல் மயலளவே தோன்றிக்
காது செய் மயலிறக்கும் கணத்திலே இறக்கு மன்றே.

பதவுரை: தோதகம் மயலினால் - வஞ்சனைபுரியும்
மயக்கத்தால், தோன்றிய பொருளுக்கு எல்லாம் - தோற்ற
மளிக்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும், ஓதும் - காரணமாகக்
கூறும், அம்மயல் எம்மட்டோ - அந்தமயக்கம் எதுவரை
உண்டோ, அந்தமட்டே உண்மையும் - அதுவரையே
ஆயுளும் உண்டு, மோதிய இரச்சு சர்ப்பம் முதல் - மன
மயக்கத்தால் தோன்றும் கயிற்றில் பாம்பும், கிளிஞ்சலில்
வெள்ளியும், மயல் அளவே தோன்றி - மயக்கம் இருக்கும்
வரையில் தோன்றிவிட்டுப் பிறகு, காது செய் மயல் இறக்
கும் கணத்தில் - துன்பம் செய்யும் மயக்கம் அழியும்
காலத்தில், இறக்கும் - அழியும். அன்றே - அசை.

விளக்கம்:—கயிற்றில் பாம்பும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும்
அறியாமையாலேயே தோன்றுகின்றன. அறியாமை இருக்கும்
வரை அவைகளும் இருக்கும். அதிஷ்டானமாகிய கயிறு சிப்பி
இவற்றின் அறிவு வந்தவுடன் அவைகளும் அழியும். அதுபோல
அறியாமை இருக்கும்வரை “நான் ஜீவன்; ஸம்ஸாரீ” என்ற
தோற்றமே இருக்கும். அறியாமை நீங்கி மெய்யறிவு வந்தவுடன்
அத்தோற்றம் அழியும் “நான் ப்ரஹ்மம்; நான் அஸம்ஸாரீ”
என்ற உண்மை அநுபவம் உண்டாகும். இதுவே மோகூ நிலை
யாகும்.

229

நனவினால் கனவு அழியும்; அதுபோல் வித்யையால்
அவித்யை அழியும் என்கிறார்.

கனமுறும் அவித்தை அத்தின் காரியமான யாவும்
வினவிடில் அநாதி யேனும் வித்தை நன்றுதிக்கும்காலை
அநகனே அணுவுமில்லாது அழிந்திடும் ஐயமில்லை
கனவு நன்னைவிறுங்கால் காணாமலழிவ தேபோல்.

பதவுரை: கனம் உறும் அவித்தை - உறுதியான
அவித்யையும், அத்தின் காரியமான யாவும்-அந்த அவித்யை

யால் தோன்றிய அந்தக்கரணம் முதலிய யாவும், வினவிடில்-
ஆராய்ந்து பார்த்தால், அநாதி ஏனும் - எப்போது
உண்டாயின என்று கூறமுடியாதவை என்றாலும், அநகனே-
குற்றமற்றவனே!, வித்தை நன்று உதிக்கும்காலை - மெய்
யறிவு தோன்றியவுடன், அணுவும் இல்லாது அழிந்திடும் -
சிறிதும் இல்லாமல் அழிந்து விடும், நன் நனவு உறுங்கால் -
நல்ல விழிப்பு ஏற்படும்போது, கனவு காணாமல் அழிவது
போல்-கனவுப் பொருள்கள் காணப்படாமல் அழிவதுபோல,
(அவை அழியும்) ஐயம் இல்லை-இதில் சந்தேகமே இல்லை.

விளக்கம்:—ஆத்மாவல்லாத பொருள்கள் யாவும் அவித்யையின்
விளைவுகளாகும். அவித்யை, மாயை, அறியாமை, மோஹம்,
மயக்கம், ப்ராந்தி ப்ரமம், என்ற சொற்கள் பலவிடங்களில் ஒரே
பொருளில் வரும். வித்யை என்பது மெய்யறிவாகும்.

230

கீழே 222ஆம் செய்யுளில் மாணவன் “அநாதிக்கெல்லாம்
நாசமில்லை; ஜீவபாவமும் ஸம்ஸாரமும் அநாதிகள்; ஆகை
யால் அவைகள் எவ்வாறு அழியும்?” என்று வினவினான்.
அவ்வினாவிற்கு நேராக இங்கே இப்போது விடை கூறு
கிறார்.

ஆதியில் பிராக பாவம் அநாதியே யான போதும்
ஓதிய அதற்கு நாசம் ஒப்பிய நீதியே போல்
சாதுவே அவித்தை யாதி சஞ்சல உபாதி எல்லாம்
ஆதியில் லாததேனும் அழிவதில் ஐயமில்லை.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, ஆதி இல் பிராக
பாவம் அநாதியே ஆனபோதும் - தோன்றுதல் என்பது
இல்லாத “ப்ராகபாவம்” என்ற பொருள், அநாதியாக
இருந்தாலும், ஓதிய அதற்கு - கூறிய அந்த ப்ராகபாவத்
திற்கு, நாசம் ஒப்பிய நீதியேபோல - அழிவுண்டு என்று
கூறும் முறையைப்போல, அவித்தை ஆதி சஞ்சல உபாதி
எல்லாம் - அவித்யை அந்தக்கரணம் முதலிய நிலையற்ற
உபாதிகள் யாவும், ஆதி இல்லாததேனும் - அநாதியாக

இருப்பினும் அழிவதில் ஐயமில்லை - அழிந்துபோகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

விளக்கம்:—தர்க்க நூலில் வல்லவர், நான்கு வகையான அபாவங்கள் உண்டு என்பர். அவை 1. ப்ராகபாவம் 2. ப்ரத்வம் ஸாபாவம் 3. அந்யோந்யாபாவம் 4. அத்யந்தாபாவம் என்பன. அபாவம் என்ற சொல்லுக்கு இல்லை என்பது பொருளாகும். தர்க்க நூலோர் அபாவம் என்பது ஏழு பதார்த்தங்களுள் ஒன்று என்கின்றனர். மற்ற ஆறு ஆவன; த்ரவ்யம், சூனம், கர்மம், ஸாமாந்யம், விசேஷம், ஸமவாயம் என்பன.

குடம் தோன்றுவதற்கு முன் அது இல்லை. அந்தக் குடத்தின் இன்மையை “ப்ராகபாவம் என்பர். குடத்தின் அழிவை ப்ரத்வம் ஸாபாவம் என்பர். ஆடையில் குடமில்லை என்பதை அந்யோந்யாபாவம் என்பர். வானில் தாமரை எப்போதும் இல்லை என்பதை அத்யந்தாபாவம் என்பர்.

இங்கு “ப்ராகபாவம் என்பது அநாதியாகும். குடம் தோன்றியவுடன் அது அழிந்துவிடும்” என்று அவர்கள் கூறுவார்கள்.

ப்ராகபாவம் அநாதியாக இருந்தாலும் எவ்வாறு அழிவை அடையுமோ, அவ்வாறே அவித்யை முதலியவை அநாதியாக இருப்பினும் அவை அழியும் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

இது பிறர் மதத்தை ஒப்புக்கொள்வது போல் கொண்டு கூறும் விடையாகும். வேதாந்திகள் அபாவத்தைப் பொருளாகவே ஏற்பதில்லை. அபாவத்தின் நான்கு பிரிவுகளையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளார்; என்பதில் ஐயமே இல்லை. அபாவம் என்பது இன்மையாகும். பாவம் என்பது உள்ளதாகும். அபாவம் பாவமாக இருத்தல் இயலாது என்பது வேதாந்திகளின் கருத்து. வேதாந்த முறையில் இதற்கு யாதுவிடை? எனில்,

அநாதி என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள்களுண்டு. அவை “1. பிறப்பே இல்லாதது” என்பதும் 2. எப்போது பிறந்தது என்று கூறமுடியாதது” என்பதுமாகும். முதற்பொருளில் அநாதி என்ற சொல் ஆத்ம சைதன்யத்திற்கே பொருந்தும். பிறவற்றிற்குப் பொருந்தாது. இரண்டாம் பொருளில் அநாதி என்ற சொல் பிறவற்றிற்குப் பொருந்தும். மாயை எப்போது தோன்றிற்று என்று தெரியாது. ஆனால் அழிவடையும். உலகம் முன்னால் தோன்றியதா? கர்மா முன்னாலா? எது முன்னால் தோன்றிற்று? எப்போது? என்று கூற முடியாது. ஆனால் இவை அழியும். ஜீவ

பாவம் எப்போது ஏற்பட்டது என்று கூற முடியாது. ஆனால் அது அழியும். ஆத்மாவைத் தவிர பிற பொருள்கள் யாவும் எப்போது தோன்றின என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத அநாதிப் பொருள்கள். ஆனால் அவை எல்லாமும் அழியும்.

ப்ரஹ்மசைதன்யமோ பிறப்பே இல்லாதது. ஆகையால் இறப்பும் இல்லாதது. பிறபொருளின் பிறப்பையும் இறப்பையும் எவன் அறிகிறானோ அவனையே ஆத்மா என்று நாம் கூறுகிறோம். தன் பிறப்பையும் தன் இறப்பையும் தானே எவ்வாறு அறிதல் முடியும்? பிறப்புக்கு முன்னால் இருந்துகொண்டல்லவா பிறப்பை அறிதல்வேண்டும்? அவ்வாறு பிறப்புக்கு முன் இருப்பவனைப் பிறந்தவன் என்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? எனவே அந்த ப்ரஹ்மமே பிறப்பற்றது; இறப்பும் அற்றது, அதுவே அநாதியாகும். அதுவே அநந்தமுமாகும்.

பிறபொருள்கள் அநாதி என்று கூறப்படினும் அந்தத்தோடு கூடியே உள்ளன. உபதேசநிலையில் அவற்றை அநாதி என்று கூறுவது பெரியோர்களின் வழக்கம். அவைகள் அந்தமில்லாத அநாதிகளல்ல. அந்தமில்லாத அநாதி ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயாகும்.

ப்ரஹ்மம், மாயை, ப்ரஹ்மத்திற்கு மாயையோடு உள்ள தொடர்பு, ஜீவன், ஈசன், ஜீவஈசபேதம் இந்த ஆறும் அநாதிகள் என்று பெரியோர் கூறுவர். இவற்றுள் ப்ரஹ்மமே அநாதியும் அநந்தமுமாகும். மற்றவை அழிவுடன் கூடிய அநாதிகள்.

எனவே இங்கு “அநாதியாக இருப்பவை எல்லாம் அழிவற்றவைகளாகத்தானே இருத்தல் வேண்டும்” என்ற சீடனின் வினா பொருத்தமற்றது.

231

எங்கும் நிறைந்த சைதன்யத்திற்கு புத்தியின் தொடர்பால் ஜீவனாக இருக்கும் தன்மை வந்தது. அந்தப் புத்தி அழிந்தால் ஜீவபாவமும் போய்விடும் என்கிறார்.

ஊனமாம் புத்தி என்னும் உபாதியின் சம்பந் தத்தால் ஈனமாம் சீவபாவம் ஏகமாம் ஆந்மாவின கண் கானல் நீர் நிகரே யாகக் கற்பித மரத லாலே ஆனவீது உண்மையாகாது அநிர்வசநீயமா மே,

பதவுரை: ஏகம் ஆம் ஆந்மாவின்கண் - இரண்டற்ற ஆத்மாவினிடம், ஊனமாம் புத்தி என்னும் உபாதியின் சம்பந்தத்தால் - குறைவுள்ள புத்தி என்ற உபாதியின் தொடர்பால், ஈனம் ஆம் சீவபாவம் - இழிந்ததான ஜீவத் தன்மை, கானல் நீர் நிகர் ஆக - கானலில் தோன்றும் நீருக்கு ஒப்பாக, கற்பிதம் - ஏற்றிக் கூறப்படுகிறது, ஆகையால் - இக்காரணத்தால், ஆன ஈது - ஜீவகைத்தோற்றும் இந்தநிலை, உண்மையாகாது - உண்மையாக இருப்பதன்று, அநிர்வசநீயம் ஆம் - ஸத் என்றோ அஸத் என்றோ அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத தோற்றமாகும்.

விளக்கம்:—கானலில் நீரின் தோற்றம் ஏற்படுகிறது. அதை முழுவதும் இல்லை என்று சொல்ல இயலாது. ஏனெனில் அது தோன்றுகிறது. உண்மையாக உண்டு என்றும் சொல்வது இயலாது. ஏனெனில் அருகில் சென்று பார்க்கும்போது இல்லாமலே போய்விடுகிறது. அதை ஸத் என்றோ அஸத் என்றோ கூறமுடியாது. இதற்கு அநிர்வசநீயம் என்று பெயர்.

அதுபோல சைதன்யத்திடம் தோன்றும் ஜீவனை இல்லை என்று கூறல் முடியாது. ஜீவன் இருப்பதை யாவரும் அறிவர். அவனை உண்மையாக உள்ளவன் என்று கூறலும் முடியாது. புத்தி அழிந்தால் ஜீவனே இல்லை. எனவே ஜீவன் ஸத் என்றும் கூறத்தக்கவனல்லன், அஸத் என்றும் கூறத்தக்கவன் இல்லை. ஆகையால் இவனை அநிர்வசநீயன் என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

232

ஆத்மாவிற்கு புத்தியோடு உள்ள தொடர்பு மெய்யறிவாலேயே கெடும் என்கிறார்,

புத்தியோடே புணர்ச்சி பூரண வான்மாவிற்கு
மித்தியா ஞானத்தாலே மேவியதாதலாலே
சத்திய ஞானமொன்றால் சாற்றிய புணர்ச்சி நீங்கும்
புத்திர மற்றொன்றால் அப்புணர்ச்சி தான் நீங்கா தென்றும்.

பதவுரை: புத்திர-புதல்வனே!, பூரணம் ஆன்மாவிற்கு-
எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவிற்கு, புத்தியோடு புணர்ச்சி -

புத்தி என்ற பொறியுடன் சேருதல், மித்தியா ஞானத்தால்-
மயக்க அறிவால், மேவியது - ஏற்பட்டது, ஆதலால் -
ஆகையால், சத்தியம் ஞானம் ஒன்றால் - மெய்யறிவு ஒன்று
லேயே, சாற்றிய புணர்ச்சி நீங்கும்-மேலே கூறிய தொடர்பு
போகும், மற்றொன்றால் அப்புணர்ச்சி என்றும் நீங்காது -
வேறு எந்த வகையாலும் அந்த புத்தித் தொடர்பு போகாது
தான், ஏ, அசைகள்.

விளக்கம்:— ஆத்மா அஸங்கமானது; எப்பொருளுடனும்
தொடர்பு இல்லாதது. அது புத்தியோடு தொடர்பு கொள்ளாது.
தொடர்பு கொண்டது போல இருக்கிறது. புத்தியையும் ஆத்ம
ஒளியையும் ஒரே பொருளாக எண்ணி, புத்தி என்று பொதுவாக
வழங்குகிறோம். ஆத்மாவையும் புத்தியையும் மயங்கி ஒன்றாக
எண்ணுவதால், “ஆத்மா செய்பவன்” என்று தோன்றுகிறது. புத்தி
அறிவுடையது என்ற தோற்றம் ஏற்படுகிறது. இத்தோற்றங்கள்
ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கருதுவதால் ஏற்படுபவை.

நெருப்புடன் கூடிய இரும்பை ‘இரும்பு சுடுகிறது’ என்கிறோம்.
நெருப்பு நீண்டு இருக்கிறது என்கிறோம். நெருப்பையும் இரும்பை
யும் ஒரு பொருளாக எண்ணி மயங்குவதால் இவ்வாறு வழங்கு
கிறோம். நெருப்பின் இயல்பான சூட்டினை இரும்பின் மேலேற்றி
இரும்பு சுடுகிறது என்கிறோம். இரும்பின் இயல்பான நீளத்தை
நெருப்பின் மீது ஏற்றி “நெருப்பு நீளமாயுள்ளது” என்கிறோம்.
இதற்கு “தாதாத்மய அத்யாலம்” என்று பெயர். அதாவது :
ஒன்றை மன்னொன்றாக நினைத்தலாகும்.

இதுபோலவே புத்திக்கும் ஆத்மாவுக்கும் “தாதாத்மய அத்யா
லம்” உண்டு. இந்த மயக்கத்தால், ஆத்மாவை கர்த்தா என்றும்
புத்தியை அறிவாளி என்றும் வழங்குகிறோம். ஜடமான புத்தியும்
அறிவான ஆத்மாவும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதை “சித்தஜட்கரந்தி”
என்பர். அறிவு ஜடங்களின் முடிச்சு என்று இதற்குப் பொருள்.
இந்த முடிச்சு அறியாமையால் ஏற்பட்டது. மெய்யறிவு
ஒன்றிலேயே இது நீங்கும். பிறவற்றால் இது நீங்காது. இந்த
முடிச்சு அவிழாத வரையிலும் ஸம்ஸாரம் இருந்து கொண்டே
இருக்கும்.

அறியாதவர்களுக்கு மெய்யறிவு விளங்காது. ஆகை
யால் மறுபடியும் அம். மெய்யறிவின் இயல்பையும், அதை
அடையும் வழியையும் கூறுகிறார்.

நித்தமாம் பரசீவைக்ய நிகழ்த்திய ஞானம் தானே சத்திய ஞானமென்று சம்மதம் சுருதிக் கெல்லாம் சுத்தமாம் ஆந்மாநாந்ம சொரூபநல் விவேகத்தாலே அத்திறஞான முண்டாம் ஆதலால் விவேகம் செய்க.

பதவுரை: நித்தம் ஆம் - அழியாததான, பரசீவ ஐக்யம் நிகழ்த்திய ஞானம் தான் ஏ - "ஈசனும் ஜீவனும் ஒன்று" என்று ஏற்படும் அநுபவ அறிவே, சத்திய ஞானம் என்று - மெய்யறிவு என்று, சுருதிக் கெல்லாம் - எல்லா வேதங்களுக்கும், சம்மதம் - ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க முடிவாகும், அத்திற ஞானம் - அந்த மெய்யறிவு, சுத்தம் ஆம் ஆந்மா - தூய தான ஆத்மா இது, அநாந்ம சொரூபம் - தூய்மையற்ற அநாத்மா இது (என்று பிரித்தறியும்), நல் விவேகத்தால் - நல்ல பகுத்தறிவால், உண்டு ஆம் - ஏற்படும், ஆதலால் விவேகம் செய்க - ஆதலால் ஆத்மா அநாத்ம விவேகத்தை நீ மேற்கொள்வாயாக.

விளக்கம்:—ஆத்மாவையும் ஆத்மா அல்லாதவற்றையும் பிரித்தறிவதால் ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் மயக்கம் ஏற்படாது. மயக்கமில்லையானால் மனம் அலையாமல் ஒரு முகப்படும். பிறகு கேட்டல் சிந்தித்தல், த்யானம் ஆகியவற்றால் ப்ரஹ்மத்தின் அறிவு தோன்றும். இதற்கு ஆசார்யர் உபதேசித்த முறைப்படி இயற்றும் விவேக அறிவு துணை புரியும். ஆகையால் அதைப் பெறுக என்றார்.

234

மாசு நிங்கினால் ஆத்மா விளங்கும் என்கிறார்.

மலமுள சறத்தினின்று மலத்தினை நீக்கும் காலே சலமது நிமலமாகிச்சகத்தினில் தோன்றுமானே நிலையுறு தன்னாந்மாவின நின்றகங்கார மாதிய் பலவித அசத்தை நீக்கின் பரமமாய் ஆந்மாந் தோன்றும்.

பதவுரை: மலம் உள சலத்தில் நின்று - அழுக்குள்ள நீரில் இருந்து, மலத்தினை நீக்கும் காலே - அழுக்கைப் போக்கிவிட்டால், சலம் அது நிமலம் ஆகி - அந்த நீர் தூய

தாகி, சகத்தினில் தோன்றுமாறு - உலகில் தோன்றுவது போல, நிலை உறு தன் ஆந்மாவின் நின்று - நிலையான தனது ஆத்மாவிலிருந்து, அகங்காரம் ஆதி பலவித அசத்தை - அகங்காரம் முதல் பருவுடல் வரையுள்ள பல அநாந்மப் பொருள்களை விலக்கினால், ஆந்மா பரமமாய் தோன்றும் - தன் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவாகவே விளங்கும்.

விளக்கம்:- நீர் தூயது: அதில் அழுக்கு என்பது வந்து போகும். நீரின் இயல்பு அழுக்கன்று. நீரினின்றும் அழுக்கை நீக்கினால் நீர் முதலில் இருந்தபடி தூயதாகவே இருக்கும். அது போல, ஆத்மா தூயது. அதில் மாயை வந்து கலந்தது. அதனால் ஆத்ம வடிவம் உண்மையாக விளங்கவில்லை. மாயை நீங்கினால் ஆத்மாவின் தூய வடிவம் உண்மையாக விளங்கும். ஆத்மாவை அடைந்த மாயை விரிவுற்று ஐந்து கோசங்களாக மாறி அவற்றில் நான் என்ற அபிமானத்தை உண்டாக்கியுள்ளது. பஞ்சகோசங்களும் நானல்ல; அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு அறிவு வடிவாக விளங்குவனே யான்” என்று உறுதியாக அறிந்தால், இதுவரை விளங்காமலிருந்த ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் விளங்கும். இச் செயலே “அஸத்தை நீக்குதலாகும்”.

நீருக்கும் அழுக்குக்கும் ஸம்யோக ஸம்பந்தமுண்டு. அது போல ஆத்மாவுக்கும் மாயைக்கும் ஸம்யோக ஸம்பந்தமில்லை. ஏனெனில் ஆத்மா அவயவமற்றது. ஆத்மாவுக்கும் மாயைக்கும் ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தமே உண்டு. ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தம் என்பது ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் நினைவுத் தொடர்பு. இங்கு உவமை “மாசு நீங்கினால் உண்மை வடிவம் விளங்கும்” என்பதை மட்டும் விளக்க வந்தது. “ஆத்மாவின் ஐந்து கோசங்களும் ஆத்மாவல்ல என்பதை அறிக” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

ஆத்மாவை அறிய அநாத்மப் பொருளை நீக்கவேண்டும் என்கிறார்.

ஆதலால் அகங்காராதி அகிலமாய் அசத்தையும் நன் நீதியாய் ஆந்மானின்று நித்தமும் நீக்க வேண்டும்

ஓதுவிஞ் ஞானகோசம் உண்மையாய் ஆந்மா வாகாது
ஏதெனில் அநகமைந்தா ஏதுவை இயம்பக் கேளாய்.

பதவுரை: அநக மைந்தா - குற்றமற்ற புதல்வனே!,
ஆதலால் - சென்ற செய்யுளில் கூறிய காரணத்தால், அகங்
கார ஆதி அகிலம் ஆம் அசத்தையும் - அகங்கார முதலிய
எல்லா அநாத்மப் பொருள்களையும், நன்நீதியாய் - நல்ல
முறைபடி, ஆந்மா நின்று - ஆத்மாவிலிருந்து, நித்தமும்
நீக்கவேண்டும் - எப்போதும் போக்கிவிடவேண்டும். ஓது
விஞ்ஞானகோசம் - மேலே கூறிய விஜ்ஞானமய கோச
மானது, உண்மையாய் ஆந்மா ஆகாது - உண்மையாகவே
ஆன்மாவாகாது. ஏது எனில் - எப்படியென்றால், ஏதுவை
இயம்பகேளாய் - அதன் காரணத்தை நான் கூற நீ கேள்.

விளக்கம்:—அகங்காரம் முதற்கொண்டு பருவுடல் வரையி
லுள்ள பொருள்களையாவும் அநாத்மப் பொருள்களேயாகும். அவை
கள் ஆத்ம அறிவின் தொடர்பால் ஆத்மாவாகவே வழங்கப்படு
கின்றன. இவ்வாறு வழங்குதல் மயக்கத்தின் விளைவு. பருவுட
லும், பொறிகளும் ப்ராணன்களும், புத்தியும், மனமும், அகங்கார
மும், நானல்ல என ஆராய்ந்து உறுதியாக அறிவதே அவற்றை
நீக்கும் செயலாகும்.

236

“விஜ்ஞானமயகோசம் ஆத்மா ஆகாது” என்பதற்
கான காரணங்களைக் கூறுகிறார்.

சாதுவே விகாரியாலும் சடமதாம் தன்மையாலும்
தீதளவுடையதாலும் திருசிய மாவதாலும்
ஏதுமே நியமமின்றி இதுவிபசாரி யாலும்
ஆதியாம் ஆந்மா வாகாது அநித்தியம் நித்தமாமோ?.

பதவுரை: சா து வே - நல்லவனே!, இது - இந்த
விஜ்ஞானமயகோசமானது, விகாரியாலும் - மாறுபடுவ
தாலும், சடம் அது ஆம் தன்மையாலும் - தன்னொளி அற்று
இருப்பதாலும், தீது அளவு உடையதாலும் - இகழத்தக்க

அளவினை உடையதாய் இருப்பதாலும், திருசியம் ஆவதாலும் - காணப்படுவதாலும், நியமம் ஏதும் இன்றி - எந்த முறையும் இல்லாமல், விபசாரி ஆதலாலும் - தான் இல்லாமல் போவதாலும், ஆதி ஆம் ஆந்மா ஆகாது - எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையாக இருக்கும் ஆத்மாவாக ஆகாது, அநித்தியம் நித்தம் ஆமோ - அழியும் பொருளான புத்தி அழியாத ஆத்மாவாகுமோ ? ஆகாது.

விளக்கம்:—புத்தி மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆத்மாவோ என்றும் மாருதது. புத்தி, தன்னொளி இல்லாத ஜடப்பொருள், ஆத்மாவோ தன்னொளி கொண்ட சேதனப் பொருள். புத்தி அளவிடத்தக்க தன்மையை உடையது. ஆத்மாவோ அளவிட முடியாத தன்மை கொண்டது. புத்தி அறியப்படுகிறது. ஆத்மா அறிகிறது. ஆத்மா உறக்கத்தில் இருக்கும் போது புத்தி இல்லாமல் போகிறது. புத்தி இருக்கும் போதும் இல்லாத போதும் ஆத்மா என்றுமே உள்ளது. புத்தி அழியும். ஆத்மா அழியாது. ஆகையால் புத்தியாகிய விஜ்ஞானமய கோசம் ஆத்மாவன்று.

237

ஆநந்தமய கோசத்தை விளக்குகிறார்.

பரமமாம் ஆநந்தத்தின் பதிபிம்ப மதனைச் சார்ந்த உருவமாம் அவித்தை விர்த்தி ஓதுமானந்த கோசம் பிரிய மோத ப்ரமோதப் பிரிவுடைத் தாகி யிட்டம் மருவிடும் போதுதிக்கும் மற்றகாலத் தொடுங்கும்.

பதவுரை: பரமம் ஆம் ஆநந்தத்தின் - அழிவில்லாத உயர்ந்த ப்ராஹ்ம ஆநந்தத்தின், பதிபிம்பம் அதனைச் சார்ந்த - ப்ரதிபிம்பத்தை அடைந்த, உருவம் ஆம் அவித்தை விர்த்தி - வடிவமாகிய அவித்தையின் மாறுபாடே, ஆநந்தகோசம் ஓதும் - ஆநந்தகோசமென்று வேதம்கூறும், (அது) பிரியம் மோதம் ப்ரமோதம் பிரிவுடைத்து ஆகி - பிரியமென்றும் மோதமென்றும், பிரமோதம் என்றும் பல பிரிவுகளை உடையதாய், இட்டம் மருவிடும்போது உதிக்கும் - தனக்கு விருப்பமான பொருள் தன்னை அடையும்போது தோன்றும்,

மற்ற காலத்து - ஏனைய நேரங்களில், ஒடுங்கும் - மறைந்து இருக்கும்.

விளக்கம்:—அவித்யையின் கார்யமாகிய அந்தக்கரணம் அசையாமல் இருக்கும்போது அதில் ஆநந்தவடிவ ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றும். அப்போது இன்பத்தின் அநுபவம் ஏற்படும். இதை ஆநந்தமயகோசம் என்று பெரியோர் கூறுவர். இது அவித்யையின் செயலேயாகும். மக்கள் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் மகிழ்வுறும்போது, ஆநந்தமயம் கோசத்தின் தொடர்பு உண்டாகிறது. இந்தக்கோசம் பிரியம், மோதம், ப்ரமோதம் என்று பல பிரிவுகளையுடையதாகும்.

விரும்பிய பொருளைக் கண்டதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி பிரியமாகும். விரும்பிய பொருளை அடைவதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி மோதமாகும். விரும்பிய பொருளை நுகர்வதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி ப்ரமோதமாகும்.

ஒருவன் தனக்கு இஷ்டமான பொருளைப் பார்க்கும் போதும், அடையும் போதும், நுகரும்போது இந்த ஆநந்தமய கோசம் தோன்றும். பிறநேரங்களில் இது தோன்றாது.

நல்ல ஊழ்வினையின் பயனால், நனவிலும் கனவிலும் ஏற்படுகின்ற இன்ப வடிவான அந்தக்கரண வ்ருத்தியே ஆநந்தமய கோசமாகும் என்பது கருத்து.

இத்தகைய ஆநந்த கோசம் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை மறைக்கும். ஆத்மாவை நெருங்கினற்போல் இது உள்ளது. ஆகையால் இதில் ஆநந்தத்தின் விளக்கம் அதிகம் உண்டு. அறிவின் விளக்கமும் அதிகமுண்டு. அறிவாலாயே ஆநந்த நுகர்வு ஏற்படுகிறது. இத்தகைய ஆநந்தம் போலியேயாகும். இது உண்மையான ப்ரஹ்மாநந்தமன்று. ஜீவன் முக்தர்கள் இப்போலியான ஆநந்தத்தில் கருத்தைச் செலுத்த மாட்டார்கள். இந்த ஆநந்தத்தை விஷயாநந்தம் என்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

மெய்யறிவு நிலையில் ஏற்படும் ஆநந்தமே கோசமில்லாத ஆநந்தம். அங்கு அவித்யைக்கு இடமேயில்லை.

விஷயமற்ற அறிவு எவ்வாறு ப்ரஹ்ம வடிவமே அவ்வாறே விஷயமற்ற ஆநந்தமே ப்ரஹ்ம வடிவமாகும். அந்தக்கரணம் ஒய்ந்து இருக்கும்போது ஏற்படும் ஆநந்தம் கோசாநந்தமே. அந்தக்கரணம் நாசமடைந்திருக்கும் போது விளங்கும் ஆநந்தமே ப்ரஹ்மாநந்தம். இது அழிவற்றது.

இதுவுமது

யாதொரு கோசந்தன்னில் யாவரும் முயற்சியின்றி
ஓதுமாநந்தம் மெய்யாய் ஒன்றி நித்தம் சுகிப்பர்
போதனே அக்கோசத்தின் பூரண வநுபவந்தான்
சாதுவாம் அறிஞருக்கே சந்ததம் சாரலாகும்.

பதவுரை: போதனே - அறிஞனே, யாதொரு கோசம்
தன்னில் - எந்த ஆநந்த மய கோசத்தில், யாவரும் முயற்சி
இன்றி - எல்லா மக்களும் தற்போதைய உடல் முயற்சி
இல்லாமல், ஓதும் ஆநந்தம் - மேலே கூறிய இன்பத்தை,
மெய்யாய் ஒன்றி - உண்மையாக அடைந்து, நித்தம் சுகிப்
பர் - நாள் தோறும் சுகமடைவார்களோ, அக்கோசத்தின் -
அந்த ஆநந்தமய கோசத்தின், பூரண அநுபவம் - நிறைந்த
நுகர்வு, சாதுவாம் அறிஞருக்கு - நல்ல அறிவாளர்க்கு,
சந்ததம் சாரல் ஆகும் - எப்போதும் உண்டாகும்.

விளக்கம்:—நல்ல ஊழ்வினையால் இன்பம் ஏற்படும் எவர்கள்.
நல்ல ஊழ்வினையுடையவர்களோ, அவர்கள் தற்போது எதுவும்
முயலாமல் இருக்கும்போது இந்த ஊழ்வினையினால் இன்ப
முறுவர். மிகுந்த புண்ணியங்களைச் செய்தவர்கள் அவற்றின்
பயனால் தங்கள் வாழ்வில் ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பர். இது
ஆநந்தமயகோசமாகும்.

உறக்கத்தில் ஆநந்த மயகோசத்தின் நுகர்வு நன்கு
விளங்குவதைக் கூறுகிறார்.

அநகனே சுழுத்தியின்கண் ஆநந்தமய கோசத்தின்
அநுபவம் மிகவும் தோன்றும். அகிலமாம் சீவருக்கும்
இனையதின் அநுபவம் தான் இட்டனோக் காதி யாலே
சொன கனா நனவுகட்குள் சொற்பமாய்த் தோன்றுகிறதும்.

பதவுரை: அநகனே - குற்றமற்றவனே!, சுழத்தியின் கண் - உறக்கத்தில், அகிலமாம் சீவருக்கும் - எல்லா உயிர்களுக்கும், ஆநந்தமய கோச்சத்தின் அநுபவம் - ஆநந்தத்தின் நுகர்வு, மிகவும் தோன்றும் - மிகுதியாகத் தோன்றும், சொன கனா நனவுகட்குள் - முன்பு சொன்ன கனவிலும் நனவிலும், இட்ட நோக்கு ஆதியால் - விரும்பிய பொருளைப் பார்ப்பதாலும் அடைவதாலும் நுகர்வதாலும், இனையதின் அநுபவம் - இந்த இன்பத்தின் நுகர்வு, சொற்பம் ஆய் தோன்றா நிற்கும் - மிகவும் குறைவாகத் தோன்றும்.

விளக்கம்:—உறக்கத்தில் ஏற்படும் இன்பநுகர்வு துன்பக் கலப்பே இல்லாதது. ஆகையால் அதன் நுகர்வு அதிகம் தோன்றும். நனவிலும் கனவிலும் வேறு வேறு அந்தக்கரண வருத்திகளால் இன்பம் மறைபட்டு விடுகிறது. அந்தக்கரணத்திற்கு வருத்தியற்ற அமைதியான நிலை சிறிது காலமே ஏற்படுகிறது. அப்போது மட்டும் இன்பம் விளங்குகிறது. உறக்கத்தில் மனம் வருத்தியில்லாதபடியயமடைந்து விடுவதால் ஆநந்த விளக்கம் அதிகம். எனினும் இந்த ஆநந்தம் பரமாநந்தம் அன்று; கோசானந்தமேயாகும்.

240

“ஆநந்தமயகோசம் ஆத்மாவன்று” என்பதற்குரிய காரணங்களைக் கூறுகிறார்.

பரவு சோபாதியாலும் பகுதியின் விகாரத்தாலும் கருதிய புண்ணியத்தின் காரியம் ஆதலாலும் தரமுறு விகாரக் கூட்டம் தன்னில் உட்பட்டதாலும் மருவுமாநந்த கோசம் மாசிலா ஆந்மா வாகா.

பதவுரை: மருவும் ஆநந்த கோசம் - மக்களையடையும் ஆநந்தமய கோசங்கள், பரவு சோபாதியாலும் - யாவரும் கூறும் காரண முடைமையாலும், பகுதியின் விகாரத்தாலும்- அவித்தையின் மாறுபாடாய் இருப்பதாலும், கருதிய புண்ணியத்தின் காரியம் ஆதலாலும்-யாவரும் உயர்வு என எண்ணும் நல்வினைகளால் பிறப்பதாலும், தரம் உறு விகாரக் கூட்டம்-தன்னில் உட்பட்டதாலும்-தகுதி வாய்ந்த

ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் ஆகியவற்றின் கூட்டமாக இருப்பதாலும், மாசு இலா-சிறிதும் குற்றமில்லாத, ஆந்மா ஆகா - ஆத்மாவாக ஆகா.

விளக்கம்:—கோசாநந்தம், விரும்பிய பொருள்களைப் பார்ப்பதாலும் அடைவதாலும், நுகர்வதாலும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அதை ஆசிரியர் “சோபாதி” என்றார். ஆத்மாநந்தம் இயல்பாகவே உள்ளது. அது சோபாதிமன்று.

கோசாநந்தம் அவித்யா வ்ருத்தியாக உள்ளது; ஆத்மாநந்தமோ எந்த வ்ருத்தியில்லாதது; இயல்பான ஆத்மவடிவாக உள்ளது.

கோசாநந்தம் புண்ணியங்களின் பயனாக அமைவது; ஆத்மாநந்தமோ, புண்ணியங்களின் பயனில்லை. அது எப்போதுமுள்ளது. புண்ணியங்கள் நிகழ்வதற்கு முன்பேயுள்ளது.

கோசாநந்தம், ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம் என்பவற்றின் தொகுதியாகும். ஆத்மாநந்தம் பலவற்றின் தொகுதியன்று. அது ஒரே வடிவாக இருப்பது. அது செயல்களால் உண்டாகாது. ஆகையால் ஆநந்தமயகோசம், ஆநந்தவடிவான ஆத்மாவாகாது.

241

“ஐந்து கோசங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் அவை காண்பவனாகிய ஆத்மாவாகா” என்று பொதுவாகக் கூறுகிறார்.

திருசியக் கடமுணர்ந்து திகழ்ந்திடும் தேவதத்தன்
மருவுமக் கடமுமாகான் மற்றதன் தர்ம மேவான்
பரிசு போல் பஞ்ச கோசப் பகுப்பினை உணரு மாந்மா
மருவுமக்கோசமாகா மற்றதன் தர்மம் மேவா.

பதவுரை: திருசிய கடம் உணர்ந்து திகழ்ந்திடும் தேவதத்தன்-பார்ப்பதற்குரிய குடத்தைப் பார்த்து உணர்ந்த தேவதத்தன், மருவும் அக்கடமும் ஆகான் - எதிரே இருக்கும் அந்தக் குடமாகமாட்டான், மற்று - மேலும், அதன் தர்மம் மேவான் - அக்குடத்தின் இயல்புகளையும் அடையான், பரிசு போல் - அத்தன்மைபோல, பஞ்சகோசப் பகுப்

பினை உணரும் ஆந்மா - ஐந்து கோசங்களையும் அறியும் ஆத்மாவானது, மருவும் அக்கோசம் ஆகா - பொருந்திய அந்தக் கோசங்களாகாது, மற்று - மேலும், அதன் தர்மம் மேவா-அக்கோசங்களுக்குள்ள இயல்புகளையும் அடையாது.

விளக்கம்:—“ஆத்மா ஐந்து கோசங்களாக ஆகாது. பார்க்கப் படுவதால், குடம் போல” என்பது அநுமான வடிவம்.

(இக்கருத்துள்ள ச்லோகம் முதல்நூலில் இல்லை).

242

ஐந்து கோசங்களையும் நீக்கினால், ஆத்மாவின் உண்மை வடிவு மிஞ்சும் என்று கூறுகிறார்.

பரவிய பஞ்ச கோசப் பகுப்பினை யூகத் தாலே
புரையற அபவாதித் தால் புரிந்த அவ்வப வாதத்தின்
மருவிய அவதியாகி மாசிலா அகண்ட போத
உருவமாய் சாட்சி தானே ஒருமையாய் மிஞ்சித் தோன்றும்.

பதவுரை: பரவிய பஞ்சகோசம் பகுப்பினை - மேலே கூறிய ஐந்து கோசங்களையும், ஊகத்தால் - ஆராய்ச்சியால், புரை அற - குற்றமில்லாதபடி, அபவாதித்தால் - நீக்கி விட்டால், புரிந்த அ அபவாதத்தின் - நீ செய்த அந்த அபவாதத்தின், மருவிய எல்லையாகி - கடைசியில் பொருந்தியுள்ள ஆதாரப் பொருளாகி, சாட்சி - ஸாக்ஷி சைதன்யம், மாசிலா அகண்ட போத உருவமாய் - குற்றமற்ற நிறைந்த வடிவாய், ஒருமையாய்-இரண்டற்றதாய், மிஞ்சி தோன்றும்- பாக்கியாகத் தோன்றும்.

விளக்கம்:—பருவுடல் முதல், ஆநந்தமய கோசம் வரை உள்ள யாவும் ஆத்மாவல்ல என்று நீக்கிவிட்டால், பிறகு ஸாக்ஷி சைதன்யம் இரண்டற்றதாய் எஞ்சி நிற்கும். இல்லை என்ற நீக்கத்திற்கு ஓர் எல்லை இன்றியமையாமல் இருக்கும். அந்த எல்லையே ஆத்மாவாகும். அதை இல்லையென்று தள்ளுதல் முடியாது. ஏனெனில் தள்ளுபவனே அதுவாக உள்ளான்.

ஐந்து கோசங்களுடன் கலந்திருக்கும் போது ஆத்மாவின் நிறைந்த தன்மையும், அறிவு வடிவும், அஸங்கவடிவும் நன்கு விளங்கா. அவற்றை நீக்கியபின் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவம் நன்கு விளங்கும்.

243

அந்த ஆத்மாவை அறிதல்வேண்டும் என்கிறார்.

விரிவுறு பஞ்சகோச விலட்சண உருவ மாகிக்
கருதி அவத்தை மூன்றின் கரியதாய் நிருவிகார
நிருமல போதாநந்த நிலைமையாம் இவ்வான்மாவை
அரியனே விவேகியானேன் அகமென அறிய வேண்டும்.

பதவுரை: அரியனே - நற்குண முள்ளவனே!, விரிவு உறு பஞ்சகோசம் விலட்சண உருவம் ஆகி-விரிவான ஐந்து கோசங்களுக்கும் வேறான வடிவமுடையதாகி, கருதிய அவத்தை மூன்றின் - மக்கள் நாடோறும் எண்ணும் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்ற மூன்று நிலைகளுக்கும், கரி அது ஆய் - ஸாஷியாய், நிருவிகாரம் - வேறுபாடு அற்றதும், நிருமல-மாசற்றதும், போத ஆநந்த நிலைமை ஆம்-அறிவாயும் ஆநந்தமாயும் நிலைத்து விளங்குவதாயும் உள்ள, இ ஆன்மாவை - இந்த ஆத்மாவை, விவேகி ஆனேன் - பகுத்தறிவை உடையவன், அகம் என அறிதல் வேண்டும் - நான் என்று தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—ஆத்மா பஞ்சகோசங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது; மூவகை நிலைகளுக்கும் ஸாஷியாக உள்ளது; விகாரமற்றது; மாசுகளில்லாதது; அறிவு வடிவாயுள்ளது; ஆநந்த வடிவாயுள்ளது; நிலைத்து அழியாமல் இருப்பது; “இந்த ஆத்மாவே நான்” என்று வீடுபெற விரும்பும் ஒவ்வொருவனும் அறிதல் வேண்டும்.

பஞ்சகோசவியல் முற்றும்.

8. ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்யவியல்

ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்பதை விளக்கும் பகுதி.

244

மாணவனின் வினா

என்ன வாசானை நோக்கி ஏதமில் சீடன் சொல்வான், சொன்ன விப்பஞ்ச கோசம் சுத்தமாய் மித்தை யென்றே உன்னி நான் ஊகத்தாலே ஒதுக்கிய பின்னர் ஐயா மன்னு சூநியமேயன்றி மற்றேதும் இங்குக் காணேன்.

பதவுரை: என்ன ஆசானை நோக்கி - இவ்வாறு கூறிய ஆசிரியனைப் பார்த்து, ஏதம் இல் சீடன் சொல்வான் - குற்ற மற்ற மாணவன் கூறத் தொடங்கினான், ஐயா - குருவே, சொன்ன இ பஞ்சகோசம் - தாங்கள் கூறிய இந்த ஐந்து கோசங்களையும், சுத்தமாய் - நன்றாக, மித்தை என்றே உன்னி - பொய் என்று எண்ணி, ஊகத்தால் - ஆராய்ச்சி யால், நான் ஒதுக்கிய பின்னர் - நான் விலக்கிய பின்பு, மன்னு சூநியமே அன்றி - நிலையான சூநியத்தைத் தவிர, இங்கு மற்று ஏதும் காணேன் - இங்கு வேறு எதையும் நான் பார்க்கவில்லை.

விளக்கம்:—யான் ஐந்து கோசங்களையும் 'ஆத்மா அல்ல' என்று நீக்கி விட்டேன். அதற்குப் பிறகு ஆத்மாவைக் காண முடியவில்லை. அங்கு ஒன்றும் இல்லை" என்று மாணவன் கூறினான்.

மாணவன் தன் பொறிகளைக் கொண்டு ஐந்து கோசங்களையும் கண்டு அவற்றை நீக்கிப் பார்த்தான். அப்போது ஒன்றுமில்லை என்ற சூநியத்தையே அறிந்தான். அவன் பொறிகளுக்கு யாதும் புலப்படவில்லை. ஆத்மா பொறிகளுக்குப் புலப்படுவதன்று. ஆகையால் அவன் ஒன்றுமில்லை என்றான்.

245

குருவின் விடை

ஆதலால் விவேகி யானேன் அகமென அறியும் வண்ணம் ஏதுதான் வந்து இங்குண்டு இதை இசைத்தருளுவாயென்று

ஓதிய சீடனுக்கில் வுத்தமக் குரவன் சொல்வான்
சாதுவே விசாரமீது சதுரன் நீ உண்மை சொன்னாய்.

பதவுரை: ஆதலால் - பஞ்ச கோசங்களைத் தள்ளிய
பின்பு சூந்யமே இருப்பதால், விவேகி ஆனோன் - பகுத்
தறிவையுடையவன், இங்கு - இப்பூமியில், அகம் என
அறியும் வண்ணம் - நான் என்று அறியும்படி உள்ள,
வத்து ஏது உண்டு - பொருள் எது உண்டோ, இதை
இசைத் தருள்வாய்-அப்பொருளைக் கூறியருளல் வேண்டும்,
என்று ஓதிய சீடனுக்கு - என்ன வேண்டும் மாணவனுக்கு,
உத்தம குரவன் சொல்வான் - உயர்ந்த குரு சொல்லத்
தொடங்கினார், சாதுவே - நல்லவனே, விசாரம் மீது -
ஆராய்வதில், சதுரன் நீ உண்மை சொன்னாய் - திறமை
வாய்ந்த நீ இவ்வண்மையைக் கூறியாய். தான் - அசை.

விளக்கம்:—சீடனுக்கு மேலும் ஆராயும் விருப்பத்தை உண்
டாக்குவதற்காக குரு அவனை இவ்வாறு புகழ்ந்தார்.

246

குரு மாணவனுக்கு ஆத்மாவை உணர்த்துதல்.

விரிவகங்காரமாதி விகாரம் மற்றவற்றபாவம்
இருமையாம் இவற்றையெல்லாமிங்கு யாதுணரும் யாதை
ஒருபொருளுணராதந்த உணர்வுருவான சாட்சிப்
பொருளினை மிகவும் நுண்மைப் புந்தியால் உணர்திமைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, விரிவு அகங்காரம்
ஆதி விகாரம் - மிகவும் விரிந்த அகங்காரம் முதலிய எல்லா
வகையான கார்யப் பொருளையும், மற்று அவற்று அபாவம் -
மேலும் அவற்றின் இன்மையையும், இருமை ஆம்
இவற்றை எல்லாம் - இருவகையான இப்பொருள்களை எல்
லாம், இங்கு - இந்த வேளையில் எது உணருமோ, யாதை -
எப்பொருளை, ஒரு பொருள் உணராதது - வேறு ஒரு பொரு
ளும் அறியாதோ, அந்த உணர் உருவான சாட்சிப் பொரு
ளினை - அந்த அறிவு வடிவான ஸாக்ஷி சைதன்யத்தை

மிகவும் நுண்மைப் புந்தியால் உணர்ந்தி - மிக நுட்பமான புத்தியால் அறிவாயாக.

விளக்கம்:—ஆத்மா அறிவு வடிவானது; அது அநாத்மப் பொருள் எல்லாவற்றையுமே அறியும், அவற்றின் இல்லாமையையும் அறியும்; அதை வேறு எப்பொருளாலும் அறிதல் முடியாது; அது தன்னிருப்புக் கொண்டது; தன் விளக்கம் கொண்டது; அது எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லாதது; ஆகையால் ஸாக்ஷி என்று கூறப்படும்; அந்த அறிவே நீயாவாய். நீ இருந்து கொண்டே “ஒன்றுமில்லை” என்கிறாய் “சூந்யமே காண்கிறேன்” என்று கூறும் நீ. இருக்கும் போது எவ்வாறு சூந்யம் ஏற்படும்? “நான் ஒன்றையும் காணவில்லை” என்று நீ கூறுகிறாய். நீ இருக்கிறாய். உன்னால் காணப்படும் பொருள்தான் இல்லை. இருக்கும் நீதான் ஐந்துகோசங்களை நீக்கியபின் எஞ்சி நிற்பவன்; நீயே அந்த ஆத்மா ஆவாய் உன்னை இல்லை என்று நீ எவ்வாறு மறுத்தல் முடியும்? ஆகையால் ஐந்து கோசங்களையும் விலக்கிய பின் எஞ்சியிருக்கும் நீயே அந்த ஆத்மா; சூன்யமில்லை.

247

ஸாக்ஷியின் இலக்கணத்தைக் கூறுகிறார்.

எதுவெது எதனால் இங்ஙன் இதுவென அறியலாகும்
அதுவது அதனைச் சாட்சி யாகவே அடைந்துநிற்கும்
எதுவுமே யறியாதத்தில் என்றுமே சாட்சி யாகா
சதுரணே இவிதமாகச் சார்ந்திடும் நீதி எங்கும்.

பதவுரை: எதனால் - எப்பொருளால், எது எது - எந்த எந்தப் பொருள், இங்ஙன் இது என அறியல் ஆகும் - இது இவ்வாறுள்ளது என்று அறிவதற்கு முடியுமோ, அது அது-அந்த அந்தப் பொருள், அப்பொருள் - தன்னை அறியும் அந்தப் பொருளை, சாட்சியாக அடைந்து நிற்கும் - தனக்கு ஸாக்ஷியாகப் பெற்று இருக்கும், எதுவுமே அறியாத அத்தில் - ஒரு சிறிதும் அறியப்படாத பொருளில், என்றுமே சாட்சியாகா - எப்போதும் எந்தப் பொருளுமே ஸாக்ஷியாக இராது, சதுரணே! - திறமையுள்ளவனே! இ விதமாக எங்கும் நீதி சார்ந்திடும் - இவ்வாறு எங்கும் விதி கூறப்படும்.

விளக்கம்:—செய்யாமையோடு கூடிய அறிதலின்தன்மையே ஸாஷியின் லக்ஷணமாகும். ஐந்து கோசங்களின் இன்மை உன்னால் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் நீ அதற்கு ஸாஷியாவாய் என்பது கருத்து.

248

ஆத்மாவின் தன்னொளிகொண்ட தன்மையை விளக்கல்.

யாதினால் இந்த வாந்மா என்றுமே தன்னால் தானே நீதியாய் இலங்காநிற்கும் நித்தமும் ஆதலா லே சாதுவே தன்னைத் தானே சாட்சியாய் அடைந்துநிற்கும் ஆதலால் சூரியத்தை அறிந்திடும் நீயே ஆந்மா.

பதவுரை: இந்த ஆந்மா என்றுமே - எப்போதுமே, யாதினால் - எக்காரணத்தினால், தன்னால் தானே நீதியாய் இலங்கா நிற்கும் - தன்னிருப்பினால் தானாகவே ஒளிகொண்டு விளங்குமோ, ஆதலால் - ஆகையால், சாதுவே - நல்லவனே, தன்னை தானே சாட்சியாய் அடைந்து நிற்கும் - தனக்குத் தானே ஸாஷியாக அமைந்திருக்கும், ஆதலால் - ஆகையால், சூரியத்தை அறிந்திடும் நீயே ஆந்மா - ஐந்து கோசங்களின் இன்மையை அறிந்திடும் நீ தான் அந்த ஆத்மாவாக விளங்குகிறாய்.

விளக்கம்:—“ஆத்மா எல்லாவற்றையும் அறிகிறது. ஆகையால் அது எல்லாவற்றிற்கும் ஸாஷி ஆகும். ஆத்மாவை அறிபவன் யாருமில்லை. அதாவது ஆத்மாவுக்கு விளக்கம் தரும் பொருள் யாதுமில்லை. ஆத்மாவைத் தவிர பிற பொருள்கள் யாவும் ஐடம்-ஆகையால் அவற்றை விளக்க சைதன்யமாகிய ஆத்மாவின் துணை வேண்டும். ஆத்மாவோ அழியாத அறிவு வடிவமாய் இருப்பதாகும். ஆகையால் அதை விளக்க, வேறொரு பொருளின் துணை வேண்டாம். எனவே ஆத்மா தன்னொளி கொண்டது. அதை “ஸ்வஸாஷிகம்” என்று பெரியோர் கூறுவர். நீ சூந்யத்தை அறிகிறாய். அறிபவனாகிய உன்னை அறிபவர் யாருமில்லை. தன்னை அறிவதற்கு எத்தகைய துணையும் வேண்டாம். எனவே நீயே ஸாஷியாகிய ஆத்மா” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

ஆத்மாவின் அறியும் தன்மையை விளக்குகிறார்.

சூரியத் தப்பாலாகச் சொல்லிய ஆந்மா விற்கு
மேனிலையாக ஒன்றும் மேவியதில்லை என்றும்,
ஆனதால் அறிபொருட்கும் அறிபடாப்பொருளினுக்கும்
மேனிலை யறிவே மெய்யாய் மேவிய ஆந்மா நீயே.

பதவுரை: சூரியத்து அப்பால் ஆக சொல்லிய ஆந்மா
விற்கு - சூர்யத்திற்கு அப்பாற்பட்டு விளங்குமெனப்
பெரியோர் கூறிய ஆத்மாவிற்கு, மேல் நிலையாக ஒன்றும்
மேவியது என்றும் இல்லை - மேலாக ஒரு பொருளும் என்று
மில்லை, ஆனதால் - ஆகையால், அறிபொருட்கும் அறி
படாப் பொருளினுக்கும் - பொறிகளால் அறியத் தக்க
பொருள்களுக்கும், பொறிகளால் அறியமுடியாத பொருள்
களுக்கும், மேல் நிலை அறிவே மெய்யாய் மேவிய ஆந்மா
நீயே - விளக்கம் தரும் மேன்மையையுடைய அறிவு வடிவா
யுள்ள ஆத்மா நீயே ஆவாய்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவால் எல்லாப் பொருள்களும் விளங்கு
கின்றன; ஆகையால் ஆத்மா எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மேலா
னது; அப்பாற்பட்டது. அது அறிவு வடிவாய் உள்ளதால்
இவ்வாறு உள்ளது. நீயே அந்த ஆத்மா. சூர்யம் உன்னால்
உணரப்படுகிறது. அது ஆத்மாவன்று என்பது கருத்து. (இச்
செய்யுளுக்குரிய கருத்தமைந்த ச்லோகம் முதல் நூலில் இல்லை).

இதுவுமது.

சாதுவே எந்த ஆந்மா சாக்கிரமாதியின் கண்
ஓதிய பிரத்திய காந்ம வருவமாய் நான்நான் என்று
சோதியாய் உளத்தி லென்றும் சொலித்திடு மேகமாக
ஆதியாய் அவ்வான்மாவை அகமென அறி நீ என்றும்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, எந்த ஆந்மா - எந்த
ஆத்ம சைதன்யமானது, சாக்கிரம் ஆதியின் கண் - விழிப்பு,

கனவு, உறக்க நிலைகளில், ஒதிய பிரத்திய காந்ம உருவமாய் - பெரியோர் புகழும் உள்ளத்தில் விளங்கும் ஆத்ம வடிவாய், நான் நான் என்று - நான் நான் என்று குறிக்கப்பட்டு, என்றும்-எப்போதும், உளத்தில்-மனத்தில், ஏகமாக-இரண்டற்றதாய், சோதியாய் சொலித்திடும் - ஒளிவடிவாய் விளங்குமோ, ஆதி ஆம் - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முதன்மையான, அ ஆன்மாவை - அந்த ஆத்மாவை, நீ என்றும் அகம் என அறி - நீ எப்போதும் நான் என்று அறிவாயாக.

விளக்கம்:—எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மசைதன்யம் நமது உடலில் உள்ள ஜீவாத்மாக விளங்குகிறது. அது விழிப்பிலும், கனனிலும், உறக்கத்திலும் நான் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அது எப்போதும் மக்களின் உள்ளத்தில் ஒளிவடிவாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதை ப்ரத்யகாத்மா என்கிறோம். மனத்தில் ஆபாஸவடிவுடன் அது உள்ளது. நான் என்ற சொல்லுக்கு வாச்யப் பொருளாக உள்ளத்தோடு கூடிய ஆபாஸன் விளங்கும். லக்ஷ்யப் பொருளாக ஆபாஸனுக்கு ஆதாரமான ஸாக்ஷி விளங்கும். அந்த ஸாக்ஷியே ப்ரஹ்மசைதன்யம்; “அதுவே நான்” என்று நீ அறிவாயாக என்று குரு கூறுகிறார்.

251

இதுவுமது

வித்தர விகார முற்று விவிதமாய்த் தோன்றுகின்ற
அத்திர அகங் காராதி அகிலமும் நேரே கண்டு
நித்தியா நந்தசித்தாய் நிகழ்ந்திடும் நின்னொந்மாவைப்
புத்திர சூக்கமான புத்தியால் உணர்தி நன்றாய்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே!, வித்தரம் விகாரம் உற்று - பலவகையான வேறுபாடுகளை அடைந்து, விவிதமாய் தோன்றுகின்ற-பலவாகத் தோன்றும், அத்திரம்-நிலையற்ற, அகங்காராதி அகிலமும் - அங்காரம் முதல் பருவுடல் வரையிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும், நேரே கண்டு - தன் முன்னிலையால் விளக்கச்செய்து, நித்தியம்

ஆநந்தம் சித்து ஆய்நிகழ்ந்திடும் - அழிவற்ற இன்பவடிவாயும் அறிவுவடிவாயும் விளங்குகின்ற, நின் ஆந்மாவை - உனது ஆத்மாவை, சூக்கமான புத்தியால்-நுட்ப அறிவால், நன்றாய் உணர்ந்தி - நன்கு தெரிந்து கொள்வாயாக.

விளக்கம்:-“உலகப்பொருள்கள் யாவும் ஜடப்பொருள்களாகும். அவைகள் பிறத்தல் அழிதல் முதலிய பல வேறுபாடுகளை அடைந்துள்ளன. பலவாகவும் இருக்கின்றன; அவைகள் நிலையற்றவைகள்; அவைகளெல்லாம் ஆத்ம ஒளியின் முன்னிலையால் விளக்கத்தைப் பெறுகின்றன. ஆத்மா அழியாதது; இன்பவடிவாக இருப்பது; அறிவுவடிவாக இருப்பது. எல்லாவற்றையும் விளக்கமுறச் செய்யும் ப்ரஹ்மசைதன்யமே நீ ஆவாய்; உனது உண்மை வடிவம் அதுவேயாகும். இந்த ஆத்மாவை நீ உனது நுட்ப புத்தியால் உணர்ந்தல் வேண்டும். ஐந்து கோசங்களையும் நீக்கிய பின் இந்த ஆத்ம ஒளி உனக்கு விளங்கும்” என்று குரு கூறுகிறார்.

252

ஆத்மா, அகங்காரத்தைக் காட்டிலும் வேருளது என்றால், மக்கள் ஏன் அதைப் பிரித்து உணர்வதில்லை? எனின், அதற்கு மக்களின் அறியாமையே காரணம்; என்கிறார்.

கடசலம் தன்னிற்கண்ட கதிரவன் பதிபிம்பத்தை,
மடமையாய் மூடனானே மார்த்தாண்டன் என்பதேபோல்
உடலுறும் புந்தியின் கண் உதித்தசிறு பதிபிம்பத்தை
அடைவுறும் மயலான் மூடன் அகமென அபிமானிப்பன்.

பதவுரை: மடமையாய் மூடன் ஆனே - நல்லறிவு பெறாத மூடன், கடசலம் தன்னில் கண்ட - குடநீரில் தான் பார்த்த, கதிரவன் பதிபிம்பத்தை - ஆதவனின் ப்ரதிபிம்பத்தை, மார்த்தாண்டன் என்பது போல் - “சூரியனே இது” என்று கூறுவது போல, உடல் உறும் புந்தியின் கண் - பருவுடலை அடைந்த புத்தியில், உதித்த சித் பதிபிம்பத்தை- தோன்றிய அறிவின் பிரதிபிம்பத்தை, அடைவு உறும் மயலான் - தன்னை அடைந்த மயக்கத்தால், மூடன் அகம்

என அபிமானிப்பன் - அறிவற்றவன் நான் என்று அபிமானித்துக் கொண்டிருப்பான். ஏ - அசை.

விளக்கம்:—குடநீர் போன்றது அந்தக்கரணமாகிய புத்தி. அதில் தோன்றும் ஆதவனின் எதிர் வடிவம் போன்றது, புத்தியில் தோன்றும் சைதன்ய அறிவின் எதிர்வடிவமாகும். ப்ரதிபிம்பம் பிம்பமாகாது. ப்ரதிபிம்பம் தனித்த ஒரு பொருளுமன்று. அதற்குத் தனியான இருப்பு இல்லை. எனினும் தோன்றுகிறது. அசைதல் முதலிய செயல்களை உடையதுபோல விளங்குகிறது. நீரின் அசைவே பிரதிபிம்பத்தில் தோன்றும் அசைவு ஆகும்.

அதுபோல் புத்தியில் அறிவின் ஒளி தோன்றுகிறது; அது சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமாகும்; அது தனித்த ஒருபொருளன்று; அதற்குத்தனியான இருப்பு என்பது இல்லை; எனினும் தோன்றிப் பிறபொருளை விளக்குகிறது. ஆசை கோபம் முதலிய குணங்களை உடையது போல விளங்குகிறது. மனத்தின் குணங்களே பிரதிபிம்ப அறிவில் காணப்படுகின்றன.

ஆதவனின் ப்ரதிபிம்பத்தை ஆதவன் என்று கூறுவது எவ்வாறு தவறே, அவ்வாறே புத்தியில் தோன்றும் அறிவை ஆத்மாவாகிய நான் என்று கூறுவதும் தவறு. புத்தியோடு சேர்ந்த அறிவையே அகங்காரம் என்கிறோம்; ஜீவன் என்கிறோம்; ஆபாஸ்சைதன்யம் என்கிறோம். அந்த புத்தியைக்கொண்டே உலகில் எல்லா வ்யவஹாரங்களையும் செய்கிறோம். ஆனாலும் அந்த புத்திக்கு, புத்தியாய் விளங்கும் ஆதார பிம்பமான ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை யாரும் அறிவதில்லை. அதற்குக் காரணம் அவித்யா மயக்கமே யாகும்.

அறிஞனின் அறிதலைப்பற்றிக் கூறுகிறார்.

கோதிலா விவேகி யானோன் குடம் ஜலம் பதிபிம்பங்கள் யாதுமே விட்டு விண்ணில் ஏகமாய்ப் பொது வேயாகி ஒதிய இவைகள் மூன்றும் ஒளிர்விப்பனாகித் தானே சோதியாய் கதிரோன் தன்னை சுத்தமாய்க்

காண்பதே போல்,

பதவுரை: கோது இலா விவேகி ஆனோன் - மோஹம் இல்லாத அறிஞன், குடம் சலம் பதிபிம்பம் யாவும் விட்டு - குடத்தையும், நீரையும், ப்ரதிபிம்பத்தையும் விட்டு விட்டு, விண்ணில் - வானில், ஏகமாய் - தன் ஒருவனாக இருந்து கொண்டு, பொது ஆகி - எல்லாவற்றையும் ஒளி பெறச் செய்யும் பொதுப் பொருளாகி, ஒதிய இவைகள் மூன்றும் ஒளிர்விப்பன் ஆகி - முன்பு கூறிய குடம், நீர், பிரதிபிம்பம் ஆகிய இம் மூன்றையும் ஒளி பெறச் செய்பவனாய், தானே சோதி ஆம் - பிறவற்றின் துணையின்றித் தானே ஒளியாக விளங்கும், கதிரோன் தன்னை - ஸூர்யனை, சுத்தமாய்க் காண்பதே போல்-மாசற்றவனாகக் காண்பான். அதுபோல.

விளக்கம்:—அறிஞன் “குட நீரில் தோன்றும் ப்ரதி பிம்பத்திற்குக் காரணம் வானில் உள்ள கதிரவனே ஆவான்; அவனே உண்மைப் பொருள்; அவனின்றி குடமும் விளங்காது; நீரும் விளங்காது; ப்ரதி பிம்பமும் விளங்காது; அவன் ஒளிர்வதற்கு வேறு பொருளின் துணை வேண்டாம். ப்ரதி பிம்பத்தில் காணப்படும் அசைவு முதலியவை அவனுக்கில்லை; அவன் மாசற்றவனாவான் என்று அறிவான்; அதுபோல.

உபமேயத்தை விளக்குகிறார்.

போதமார் விவேகி தேகம் புந்தி சிற்பதிபிம்பங்கள் யாதும் விட்டிதய விண்ணில் ஏகமாய் யாவும் காணும் சோதியாய் அகண்ட போத சொரூபமாய் சதசத்திற்குப் பேதமாம் தன்னாந்மவை பிரித்து நன்று அறியவேண்டும்.

பதவுரை: போதம் ஆர் விவேகி- நன்கு அறிவு பெற்றவன், தேகம் புந்தி சிற்பதிபிம்பங்கள் யாதும் விட்டு-உடலையும் புத்தியையும் அதில் தோன்றும் பிரதி பிம்பத்தையும் உண்மையல்லவென்று நீக்கி விட்டு, இதய விண்ணில் - தன் ஹ்ருதயவானில், ஏகமாய் - இரண்டற்று இருந்து, யாவும் காணும் சோதியாய் - எல்லாப் பொருள்களையும் காண்கின்ற ஒளியாகி, அகண்ட போத சொரூபமாய் - அள

வற்ற அறிவு வடிவாய், சத் அசத்திற்கு பேதமாம் - பொறிகளுக்கு எட்டுவனவும் பொறிகளுக்கு எட்டாதனவுமாகிய ஐம்பூதங்களுக்கும் வேறுபட்டவனாகி விளங்கும், தன் ஆந்மாவை - தன்னுடைய ஆத்மாவை, நன்று பிரித்து அறிய வேண்டும் - அநாத்மப் பொருள்களிலிருந்து வேருக்கி அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

விளக்கம்:—“உடல், புத்தி, அதில் தோன்றும் ப்ரதி பிம்பம் ஆகியவைகள் உண்மையில் இல்லை. இவைகள் தன்னிருப்புக் கொண்டவைகள் அல்ல. இவைகள் ஆத்மாவினாலேயே விளக்கம் பெறுகின்றன. ஆத்மாவே உண்மைப் பொருள். அவனின்றி ஆபாஸனுமில்லை; உடலுமில்லை; புத்தியுமில்லை; ஆத்மா ஒன்றே; அதுவே உள்ளத்தில் விளங்குகிறது. அதுவே எல்லாவற்றையும் காண்கிறது; அது தன்னொளி கொண்டது; அறிவு வடிவானது; ஐம்பூதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது; அதுவே ஆபாஸனுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது; அஃதில்லை யெனில் நாம ரூப வடிவங்களில் எதுவுமே விளங்காது அதுவே நான்” என்று விவேகமுள்ளவன் அறிவான்.

255

மேலும் ஆத்ம வடிவினை விளக்கிக் கூறுகிறார்.

நித்தமாய் விபுவுமாகி நிகில பூரண முமாகி
மெத்தவும் நுண்மையாகி மேவுமுள் வெளிகளின்றிப்
பித்தியக் கான்மாவாகப் பிறங்கிய பரமாந்மாவைப்
புத்திர விவேகியானேன் புலமுற அறியவேண்டும்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வா, நித்தமாய் - கால அளவு இல்லாததாய், விபுவும் ஆகி - தேச அளவும் இல்லாததாகி, நிகில பூரணம் ஆகி - எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்ததாகி, மெத்தவும் நுண்மையாகி - மிகவும் நுட்பமானதாகி, மேவும் உள்வெளிகள் இன்றி - பொருந்திய உள்ளும் புறமும் இல்லாமல், பித்தியக் ஆந்மா ஆக - உடலினுள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவாக, பிறங்கிய பரமாந்மாவை - விளங்கிய ப்ரஹ்மத்தை, விவேகி ஆனேன் - அறிவுள்ளவன், புலம்

உற அறிய வேண்டும் - மனம் அலைவின்றி ஆத்மாவில் சென்று பொருந்தும்படி தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவின் காலம் இன்னது என்று யாராலும் அளவிட்டுக் கூறல் முடியாது. ஆகையால் அது காலத்தால் அளவிட முடியாத அழியாத பொருளாகும். ஆத்மா தேசத்தாலும் அளவிடமுடியாத பொருளாகும். ஆகையாலேயே ஆத்மாவிரிவாய் உள்ளது.

உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மா உபாதான காரணமாகும். உபாதான காரணவடிவில் ஆத்மா எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்துள்ளது; ஆகையால் அது நிகில பூரணமாயுள்ளது என்றார்.

ஆத்மாவுக்கு ரூபம் முதலிய குணங்களில்லை. ஆகையால் அது நுட்பமானது; அறிவதற்கரியது.

ஆத்மா இல்லாத இடமே இல்லை; ஆகையால் அதற்கு உள் வெளி என்ற வேறுபாடு இல்லை. அதுவே உடலுள் இருப்பதை முன்னிட்டு “பிரத்யகாந்மா” என்று கூறப்படுகிறது.

ஆத்மாவை அறிய வேண்டுமானால் மனத்தை வெளி முகப்படுத்தாமல், உள் முகமாக ஆக்குதல் வேண்டும். மனம் ஆத்மவடிவை அடையும். இதை வ்ருத்தி வ்யாப்தி என்று பெரியோர் கூறுவர். மனம் பிற பொருளை அறிய, வ்ருத்தி வ்யாப்தி, பல வ்யாப்தி என்ற இரண்டும் வேண்டும். ஆத்மாவின் விஷயத்திலே வ்ருத்தி வ்யாப்தியே உண்டு; பலவ்யாப்தி இல்லை.

இவ்வாறு ஆத்மாவை அறிய வேண்டும் என்று குரு கூறுகிறார்.

256

ஆத்மாவை நன்கறிந்தவன் அடையும் பயனைக் கூறுகிறார்.

நித்தமும் தன்னாந்மாவை நிலைமையாயறிந்த சீவன் சுத்திய பாவமற்றேருள் சுழலுறு விகாரம் விட்டோன் மெத்திய துயரமற்றேருள் மிகவுமாநந்தம் பெற்றேருள் எத்தினும் பயிறிந்தோன் ஏகமாம் பதமடைந்தோன்.

பதவுரை: தன் ஆந்மாவை - தன்னுடை ஆத்ம வடிவினை, நிலைமையாய்-அழிவற்ற பொருளாக, அறிந்த சீவன்.

தெரிந்து கொண்ட அறிஞன், நித்தியம் - எப்போதும், சுத்திய பாவம் அற்றேன் - தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பாப புண்யங்களிலிருந்து விடுபடுவான், சூழல் உறு விகாரம் விட்டோன் - சூழ்ந்துவரும் விகாரங்களாகிய பிறப்பையும் இறப்பையும் விட்டவனாவான், மெத்திய துயரம் அற்றேன் - மிகுந்த துன்பங்களை விட்டுவிடுவான், மிகவும் ஆநந்தம் பெற்றேன் - ஓப்பற்ற மிகுந்த இன்பத்தை அடைவான், எத்திலும் பயம் இறந்தோன் - எப்பொருளாலும் பயத்தை அடையமாட்டான், ஏகமாம் பதம் அடைந்தோன் - இரண்டற்றதான ஆத்மவடிவாய் இருக்கும் நிலையை அடைவான்.

விளக்கம்:—தன்னைத்தானே உண்மையாய் அறிந்தவன் ஜீவன் முக்தனாவான். அவனுடைய எல்லா ஊழ்வினைகளையும் அவனுடைய மெய்யறிவு அழிக்கும். அவன் மறுபடியும் மறுபடியும் பிறந்திறந்து உழலமாட்டான். ஏனெனில் மறு பிறவியைத்தரும் வாஸனையுடன் கூடிய மனம் அவனிடம் அழிந்து விட்டது.

“உடல் முதலியவை நானல்ல” என்ற உறுதியால், உடலைப் பற்றிவரும் துயரங்கள் அவனிடம் இல்லாமல் போகும்.

ஆத்மா ஆநந்த வடிவானது; அவன் ஆத்ம வடிவாயிருக்கும் தன்மை பெற்றவன்; ஆகையால் அவன் அளவிலா இன்பம் பெற்றவனாவான்.

ஆத்மாவைத் தவிர வேறு எல்லாமும் இல்லாதவைகளே என்று அவன் உணர்ந்திருப்பதால், இரண்டாம் பொருளால் ஏற்படும் பயம் அவனுக்கில்லை.

ஆத்ம வடிவாயிருத்தலே மோகடிமாகும். அது இரண்டாம் இருப்பதன்று. அதை அடைந்து ஜீவன் முக்தன் இருப்பதால் அவனை “ஏகமாம் பதம் அடைந்தோன்” என்றார்.

இங்கு, அற்றேன், விட்டோன், பெற்றேன், இறந்தோன் அடைந்தோன் என்ற சொற்கள், எதிர்காலத்தில் வரவேண்டியவை; உறுதி பற்றிவந்த காலவழுவமைதியால் இறந்த காலத்தில் வந்தன.

இந்த மெய்யறிவே ஸம்ஸாரத் துன்பத்தை அழிக்கும் என்கிறார்.

நல்லன முழுட்சுவுக்கு நவீன்ற இவ் வாந்ம ஞானம்
அல்லது பவபந்தத்தை அகற்றி ஆநந்த முத்தி
செல்லவோர் நெறியுமில்லைச் செப்பினம் உண்மையாக
அல்லல் தீர் ஆந்மஞானம் ஆதலால் அடைதி மைந்தா!

பதவுரை: முழுட்சுவுக்கு - வீடு பெற விரும்புவோ
னுக்கு, நல்லன நவீன்ற - நல்லதாகக் கூறும், இ ஆந்ம
ஞானம் அல்லது - இந்த மெய்யறிவைத்தவிர, ஓர் நெறியும்-
வேறு எந்த வழியும், பவபந்தத்தை அகற்றி - ஸம்ஸார
மயக்கத்தை நீக்கி, ஆநந்த முத்தி செல்ல - இன்பவடிவான
முத்தியை அடைய, இல்லை - ஏற்றதாக இல்லை, உண்மை
யாக செப்பினம் - உண்மையாகக் கூறினோம். ஆதலால்-
ஆகையால், மைந்தா - புதல்வனே, அல்லல் தீர் ஆந்ம
ஞானம் அடைதி - பிறவிப் பிணியைப் போக்கும் ஆத்ம
அறிவைப் பெறுவாயாக.

விளக்கம்:—ஆத்ம அறிவே வீடு பேற்றினைத்தரும். பிற நல்வினை
களும், நல்லுபாசனைகளும், வீடுபேற்றினைத்தரா. ஆனால் அவை
இம்மையிலும் மறுமையிலும் பல பெரிய போகங்களைத் தரும் என்று
அறிக.

258

இவ்வாறு 246 ஆம் செய்யுள் முதல் 11 செய்யுட்களில்,
“தத் த்வம் அஸி” என்ற மஹா வாக்யத்திலுள்ள “த்வம்”
என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்கினார். அதுவே மூன்று
நிலைகளுக்கும் ஸாக்ஷி; ஐந்து கோசங்களுக்கும் அப்பாற்
பட்டது; எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லாதது; என்று
விளங்கவைத்தார். இப்போது தத் என்ற சொல்லின்
பொருளை விளக்கத் தொடங்குகிறார். விளக்கியபின்பு அப்
பொருள்கள் ஒன்றே என்பதை மாணவனுக்கு அறிவுறுத்த
வேண்டும் என்று குரு எண்ணி முதலில் ஐக்ய அறிவின்
பெருமையைக் கூறுகிறார். “ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே;
வேறல்ல” என்ற அறிவே ஐக்ய அறிவாகும்; இதையே,
அபேத அறிவு என்றும், மெய்யறிவு என்றும், உண்மை
அறிவு என்றும், தத்துவ அறிவென்றும், ஆத்ம அறி
வென்றும், ஸ்வரூப அறிவென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

பிரமமே நானென்றிந்தப் பேதமில் ஞானம் தானே
பரவிய மோட்சத்திற்குப் பரம காரண மேதென்னில்
பிரமே அறிந்த ஞானி பேதமெல்லாம் விடுத்துப்
பிரிவிலாந்த வந்தப் பிரமமே யாவதாலே.

பதவுரை: பிரமமே நான் என்று இந்த பேதம் இல் ஞானம் தானே - “ப்ரஹ்மமே நான்” என்ற இந்த வேறு பாடற்ற அறிவே, பரவிய மோட்சத்திற்கு-யாவரும் புகழும் வீடுபெற்றினுக்கு, பரம காரணம் - மேலான காரணம் ஆகும். ஏது என்னில் - ஏனென்றால், பிரமமே அறிந்த ஞானி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த அறிஞன், பேதமெல்லாம் விடுத்து - எல்லாவகையான வேற்றுமைகளையும் போக்கி, பிரிவுஇல் ஆநந்தம் - அழிவற்ற இன்ப வடிவான, அந்த பிரமமே ஆவதால் - அந்த ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகிறான்; ஆகையால் (இதுவே மேலான காரணம்).

விளக்கம்:—“நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன்” என்ற அநுபவ அறிவே மெய்யறிவாகும். இதைப் பெற்றவன் ப்ரஹ்மமேயாகி விடுகிறான். அது இங்கேயே நிகழ்ந்து விடுகிறது. மோக்சுமென்பது எங்கோ இருப்பதன்று; ப்ரஹ்ம வடிவாக இருப்பதே மோக்சுமாகும். அபேத அறிவு மோக்சுத்தைத் தரும். பேத அறிவு பிறவிப் பிணியைத் தரும். இவ்வாறே வேதங்கள் மொழிகின்றன.

259

இதுவுமது.

பிரமமே யான ஞானி பின்னரிச் சம்சாரத்தை
மருவிடான் ஆதலாலே மாசற முழுட்ச வானோன்
பிரமம் நான் பிரமமேநான் பிரமமேநான் என்றிங்ஙன்
திரமதாய்ப் பிரமம் தன்னைத் தினமுமே அறியவேண்டும்.

பதவுரை: பிரமமே ஆன ஞானி - ப்ரஹ்மவடிவாகி விட்ட அறிஞன், பின்னர் இச்சம் சாரத்தை மருவிடான் - பிறகு இந்தத் துன்பவாழ்வை அடையான், ஆதலாலே - ஆகையால், முழுட்ச ஆனோன் - வீடுபெற விரும்புவோன்,

பிரமம் நான், நான் பிரமமே, பிரமமே நான் என்று - நானே ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மமே நான், ப்ரஹ்மமே நான் என்று, இங்ஙன் திரம் அது ஆய் - இவ்வாறு உறுதியாக, தினமும்-எப்போதும், பிரமம் தன்னை மாசற அறியவேண்டும் - ப்ரஹ்மத்தை த்யானம் செய்து விபரீதமும் ஐயமின்றி அறிதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—“நானே ப்ரஹ்மம்” என்று தியானிப்பதற்கு “அஹம்க்ரஹ த்யானம்” என்று பெயர். இது மெய்யறிவு பெறுவதற்கு நெருங்கிய துணையாகும். ப்ரஹ்ம விசாரத்தாலும் மெய்யறிவைப் பெற்றுவிடலாம். அம்முறையை மேற்கொள்ளும் திறமில்லாதவர்களுக்கு, இவ்வகையான த்யானம் துணைபுரியும்.

மக்கள் ப்ரஹ்மத்தை உலகுடன் சேர்ந்ததாகவே நினைக்கிறார்கள். பல குணங்களோடும், பல செயல்களோடும் கூடியிருப்பதாக எண்ணுகிறார்கள். உண்மையான ப்ரஹ்மம் அவ்வாறு இல்லை. அது எந்தவிதமான இயல்புகளும் இல்லாதது; தனித்த அறிவு வடிவாக இருப்பது என்று விளக்கத் தொடங்குகிறார்.

சத்திய ஞானநந்தச் சந்ததாநந்தமாகி
 நித்திய சுத்தமாகி நிகழ் சொத சித்தமாகிப்
 பித்தியக்கபின்னமாகிப் பிரிவற நிறைந்து நின்ற
 வத்துவேததுவே மைந்தா வரமான பிரமமாகும்.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, ஏது - எந்தப் பொருள், சத்தியம் ஞானம் அநந்தம் ஆகி - வரம்பற்றதாயும், அறிவு வடிவாயும், அழிவற்றதாயும் ஆகி, சந்ததம் ஆநந்தம் ஆகி - எப்போதும் இன்பவடிவாகி, நித்தியம் சுத்தம் ஆகி - எக்காலத்திலும் தூயதாகி, நிகழ் சொத சித்தமாகி - பிறவற்றின் துணையின்றி விளங்கும் தன்னிருப்புள்ளதாகி, பித்தியக் அபின்னமாகி - உடலில் விளங்கும் ஜீவ சைதன்யத்திற்கு வேறுபடாததாகி, பிரிவு அற நிறைந்து நின்ற - எப்பொருளைவிட்டும் பிரியாமல் எங்கும்

நிறைந்து நின்ற, வத்து - பொருளாக உள்ளதோ, அதுவே வரமான பிரமமாகும் - அதுவே உயர்ந்த ப்ரஹ்ம சைதன்யமாகும்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம், காலத்தாலும், இடத்தாலும், பிற பொருளாலும் அளவிடமுடியாததாய் இருப்பதாகும். பிறபொருளால் மறுக்கப்பட்டு, இல்லாமல் போகும் பொருளன்று; ஆகையால் அது ஸத்யம் என்று கூறப்படும். ப்ரஹ்மம் அறிவு வடிவாக இருந்து எல்லாவற்றையும் விளக்குகிறது. ஆகையால் அதை விஷயமற்ற ஞானம் என்பர்.

அது முக்காலத்திலும் அழிவில்லாதது ஆகையால் அதை அநந்தம் என்பார்கள்.

அது எப்போதும் இன்பவடிவாக உள்ளது; பிற எல்லா இன்பங்களும் இந்த ஆத்மவடிவ இன்பத்தின் துளிகளேயாகும்; ஆகையால் அதை “சந்ததாநந்தமாகி” என்றார்.

ப்ரஹ்மம் எப்போதும் பிறபொருள்களுடன் தொடர்பில்லாதது. அக்காரணத்தாலேயே அது மாசுகளற்றுத் தூயதாக விளங்குவது; ஆகையால் நித்திய சத்தமாகி என்றார்.

குடத்தின் இருப்பை அறிய அறிவு வேண்டும். குடத்தின் இருப்பு அறிவின் துணையால் விளங்கும். அறிவின் இருப்புக்கு எத்துணையும் வேண்டாம். அது தானாகவே விளங்குவது; ஆகையால் “சொத-சித்தமாகி” என்றார்.

ப்ரஹ்மமே ஜீவனாக விளங்குகிறது. ஜீவனைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறன்று; ஆகையால் “பித்தியக் அபின்னமாகி” என்றார்.

சைதன்யம் எங்கும் எல்லாப் பொருள்களிலும் எப்போதும் இருப்பதாகும்: ஆகையால் “பிரிவற நிறைந்து நின்ற” என்றார்; ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தைப் பற்றி வேதங்கள் கூறும் கருத்துக்களே இங்கும் கூறப்பட்டன.

261

ப்ரஹ்ம சைதன்யம் பிறபொருளால் அளவிடற்கரியது என்பதை விளக்குகிறார்.

பன்னிய பிரமமீது பரம வத்துவிதமாகும்

தன்னினில் வேறாய் ஒன்றும் தானிலாத் தன்மையாலே

பின்னமில் பரமார்த் தத்தைப் பேணிநின்றறியும் காலை
அந்நிய மெனும் அனைத்தும் அணுவில்லாததாமே.

பதவுரை: பன்னிய பிரமம் ஈது - கீழே விளக்கப்பட்ட இந்த சைதன்யம், தன்னினில் வேறாய் - தன்னைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட, ஒன்றும் இலா தன்மையால் - ஒரு பொருளும் உண்மையில் இல்லாமையால், பரம அத்துவிதம் ஆகும் - மிக மேலானது; இரண்டாம் பொருளில்லாதது; (ஆகையால்) பின்னம் இல் பரம அர்த்தத்தை - வேறுபாடில்லாத ப்ரஹ்மத்தை, பேணி நன்று அறியும் காலை - விசாரித்து நன்கு அநுபவமாக அறியும்போது, அந்நியம் அனைத்தும் பிறபொருள்யாவும், அணுவும் இல்லாதது ஆம் - சிறிதும் இல்லாமல் போகும்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் எவ்வகையிலும் இரண்டற்றதாக உள்ளது; என்பதை விளக்க பரம வத்து விதமாகும் என்றார். அது இரண்டற்றதாக இருப்பதற்கு யாது காரணம் எனில், அதைக் காட்டிலும் வேறான பொருளே இல்லை; உலகில் அநாதம்ப் பொருள்கள் பல உள்ளன; அவை இரண்டாம் பொருள்களாகா; ஏனெனில் அவை கல்பிதமான பொருள்கள்.

கல்பிதமான பொருளுடன் உண்மைப் பொருளைச் சேர்த்து எண்ணுதல் தகாது. கயிற்றுடன் பாம்பையும் சேர்த்து யாரும் எண்ணுவதில்லை. அத்வைதம் என்பதற்கு உண்மையான இரண்டாம் பொருளில்லாதது என்பதே கருத்தாகும். ப்ரஹ்மத்தைப் போல மூன்று காலங்களிலும் உள்ள உண்மைப் பொருள் வேறு இல்லை. ஆகையால் அது அத்வைதமாகும்.

உலகப்பொருள்கள், மெய்யறிவு பெற்ற காலையில் இருப்பதில்லை. மெய்யறிவு பெற்ற நிலையில் யாரும் எதையும் பார்ப்பதில்லை யாரும் எதையும் கேட்பதில்லை என்பன போன்ற கருத்துக்களை வேதம் வெளியிடுகின்றது. ஆகையால் இரண்டாம் பொருள் இல்லாத நிலையில், அந்த இரண்டாம் பொருளால் அளவிடப்படும் தன்மை ஆத்மாவுக்கு இல்லை; ஆகையால் அது அத்வைதம் ஆகும்.

எப்போதும் உலகம் முழுவதும் ப்ரஹ்ம வடிவாகவே உள்ளது; தனியாக இல்லை என்ற கருத்தை விளக்குகிறார்.

யாதிது சகல ஞாலம் என்பதாய் நாநா வாகத் தீது செய் அஞ்ஞானத்தால் திருசியம் போலத் தோன்றும் சாதுவே அவை அனைத்தும் சகல கற்பனையும்ற்ற போதவாந்த உண்மைப் பூரணப்பிரமமேயாம்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, யாது இது - நாம் காணும் எந்த இந்தப் பொருள்கள் யாவும், சகல ஞாலம் என்பதாய் - “எல்லா உலகமும்” என்று மக்களால் கூறப் படுவனவாய், நாநாவாக - பலபொருள்களாக, தீது செய் அஞ்ஞானத்தால் - தீமையைச் செய்யும் மயக்கத்தால், திரு சியம் போலத் தோன்றும் - உண்மையாக இருப்பவை போல் காணப்படுமோ, அவை அனைத்தும் - அப்பொருள்கள் யாவும், சகல கற்பனையும் அற்ற-எல்லாவகையான கற்பனை களும் இல்லாத, போத ஆந்த உண்மை - அறிவாயும் ஆநாந்தமாயும் ஸத்யமாயும் உள்ள, பூரண பிரமமே ஆம் - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மமேயாகும்.

விளக்கம்:—உலகப் பொருள்கள் பல பெயர்களையும், பல வடிவங் களையும் கொண்டு உண்மையாக இருப்பன போல் காணப்படு கின்றன. இவைகள் யாவும் சைதன்ய அறிவில் கற்பிக்கப்பட்ட பொருள்களேயாகும். சைதன்ய அறிவு என்பது யாதொரு கற்பனையு மில்லாத அதிஷ்டானப் பொருளாகும். அதில் அறியாமையால் ஆரோபம் செய்யப்பட்டவையே உலகப் பொருள்களாகும். ஆரோபம் செய்யப்பட்ட பொருள்களுக்கு அதிஷ்டான வடிவமே வடிவாகும். அவற்றிற்குத் தனிவடிவம் இல்லை. ஆகையால் உலகம் யாவும் “பூரண பரப்ரஹ்மமே” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

263

மேலே கூறிய கருத்தை எடுத்துக் காட்டால் விளக்குகிறார். கனமுடைத்தான மண்ணின் காரியமானகும்பம் அநகனே மண்ணையன்றி அற்பமும் பின்னமல்ல வினவிடில் கும்பரூபம் வீங்கிய மண்ணின் ரூபம் தனையலால் வேறதாகத் தானிலாத் தன்மையாலே.

பதவுரை: அநகனே-குற்றமற்றவனே!, கனம் உடைத் தான மண்ணின் - பாரமுடைய மண்ணினது, காரியமான

கும்பம் - கார்யமாக இருக்கும் குடம், மண்ணே அன்றி - மண்ணே அல்லாமல், அற்பமும் பின்னம் ஆகா - சிறிதும் மண்ணைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று, வினவிடின் - ஆராய்ந்து பார்த்தால், தனை அலால் - மண்ணைத் தவிர, வேறு அது ஆக - வேறாக, தான் இலா தன்மையால் - குடமாகிய தான் இல்லை, ஆகையால், கும்பரூபம் - குடவடிவம், வீங்கிய மண்ணின் ரூபம்-நிலைமாறிய மண்ணின் வடிவமே யாகும்.

விளக்கம்:—குடம் மண்ணிலிருந்து தோன்றுகிறது. குடம் வேறு, மண் வேறு என வழங்குகிறோம். அந்த வழக்கு தவறானது. மண்ணே தான் குடம். மண்ணைத் தவிர வேறாக குடம் என்ற பொருள் இல்லை. பருத்த உருவமும் குடம் என்ற பெயரும் புதியன வாகக் கற்பிக்கப்பட்டவை. உருவமும் பெயரும் மட்டும் தனிப் பொருளாகா. வேறு வகையான வடிவம் கொண்ட மண்ணே குடமாகும். அந்த மண்ணின் வடிவைத்தவிர தனியானதொரு வடிவம் குடத்திற்கு இல்லை. கைகால்களை மடக்கிக் கொண்ட தேவதத்தனும், கைகால்களை நீட்டிக் கொண்ட தேவதத்தனும் வேறல்லர். அது போலவே மண்ணும் குடமும் வேறல்ல. அதுபோலவே சைதன்யமும் உலகமும் வேறல்ல. குடம் இல்லாதது; மண் இருப்பது; அதுபோல உலகம் இல்லாதது; சைதன்யம் ஸத்யமாக இருப்பது. மண்ணே குடமாக விளங்குவது போல, சைதன்யமே உலகமாக விளங்குகிறது.

264.

இதுவுமது.

விரிவுறு மண்ணையன்றி வேறதாய்க் கடத்தைக் காட்ட ஒருவனும் சமர்த்தனில்லை உலகினில் அதனால் கும்பம் கருதொணு மோகத்தாலே கற்பிதம் பொய்யே மற்று மருவிய அதுதான் நாம மாத்திரம் மண்ணே உண்மை.

பதவுரை: உலகினில் - இவ்வுலகில், ஒருவனும் - எந்த மனிதனும், விரிவு உறு மண்ணே அன்றி வேறு அது ஆய்-குடமாக விரிவடைந்த மண்ணைத் தவிர வேறாக, கடத்தைக் காட்ட சமர்த்தன் இல்லை-குடத்தைக் காட்டுவதற்கு வல்லவ

னில்லை, அதனால் - ஆகையால், கருத ஓணை மோகத்தால் கற்பிதம் - இப்படிப் பட்டதென்று நினைக்கவும் முடியாத அவித்யையால் கற்பிக்கப்பட்ட, கும்பம் பொய்யே - குடம் பொய்யேயாகும், மற்று-மேலும், அதுதான் நாமமாத்திரம்- அக்குடம் பெயரளவாக மட்டுமே உள்ளது, மருவிய மண்ணே உண்மை - முன்பே பொருந்திய காரணமாகிய மண்ணே உண்மைப் பொருளாகும்.

விளக்கம்:—குடம் தோன்றுவதற்கு முன்பும் மண் இருக்கிறது; குடம் அழிந்த பின்னும் மண்ணிருக்கிறது; குடமிருக்கும் போதும் மண் இருக்கிறது; ஆகையால் குடத்தை நோக்க மண் ஸ்த்யமானது. குடமோ முன்னுமில்லை; பின்னும் இல்லை; நிகழ்காலத்திலும் மண்ணை விட்டு விட்டுத் தனியே குடமில்லை. ஆகையால் குடம் அஸ்த்யமானது. அதுபோல் உலகம் முன்னுமில்லை; பின்னுமில்லை; நிகழ்காலத்திலும் சைதன்யத்தை விட்டு விட்டு இல்லை. ஆகையால் உலகம் அஸ்த்யம், சைதன்யம் ஸ்த்யம். சைதன்யமே உலக வடிவாகத் தோன்றுகிறது.

265

உபமேயத்தை விளக்குகிறார்.

சாற்றிய நீதியே போல் சத்தியப்பிரமத்தின்கண்
தோற்றுகாரிய மனைத்தும் துகளிலாப் பிரமமேயாம்
ஏற்றிய பிரமமல்லால் எவ்வவும் வேறேயில்லை
தேற்றமாய் உசாவில் எங்கும் திகழ்வது பிரமந்தானே.

பதவுரை: சாற்றிய நீதியேபோல் - மண் கார்யமாகிய குடம் மண்ணைத்தவிர வேறாக இல்லை என்பதுபோல, சத்திய பிரமத்தின்கண் - மூன்று காலங்களிலும் விளங்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடம், தோற்றுகாரியம் அனைத்தும் - தோன்றிய கார்யங்களாகிய உலகமயாவும், துகளிலா பிரமமே ஆம் - மாசுகளில்லாத ப்ரஹ்மமே ஆகும். ஏற்றிய பிரமமல்லால் - ஆரோபம்செய்வதற்கு அதிஷ்டானமாக அருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர, எ அளவும் வேறு இல்லை - வேறு பொருள் எத்துணையும் இல்லை, தேற்றமாய் உசாவில் - மனத்தெளி

வோடு வினவி ஆராய்ந்தால், எங்கும் திகழ்வது - எவ்விடத் திலும் விளக்கிக்கொண்டிருப்பது, பிரமம்தான் - ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

விளக்கம்:—மண்ணில் தோன்றும் குடம் மண்ணே ஆகும்; வேறில்லை. அதுபோல சைதன்யத்திடம் தோன்றும் உலகம் சைதன்யமே ஆகும் வேறில்லை. ஆகையால் சைதன்யத்தைதவிர வேறு பொருளில்லை; எனவே ப்ரஹ்மசைதன்யம் இரண்டற்றதே; அதாவது அத்வைதமேயாகும்.

“குடத்திற்கு மண் விவர்த்த உபாதான காரணம்; அது போல உலகிற்கு சைதன்யம் விவர்த்த உபாதான காரணமாகும். இங்ஙனமிருக்க, காரணத்தைவிட கார்யம் தனியே இருக்கிறது என்று கூறுபவன் அறியாமையுள்ளவனே யாவான்” என்கிறார்.

கனபரப்பிரமமல்லால் கற்பிதமான ஞாலம்
தினையளவேணும் வேறாய்த் திகழுமென்றுரைப்
போர்க்கெல்லாம்
அநக மோகாந்த காரம் அற்பமும் அகலவில்லை
அணையவர் சொல்வதெல்லாம் அசத்தியம் துயில்வோர்
சொற்போல்.

பதவுரை: அநக - குற்றமற்றவனே!, கனபரப்பிரமம் அல்லால் - அறிவுவடிவான பரப்ரஹ்மத்தைத்தவிர, கற்பிதமான ஞாலம் - அதில் கற்பித்துள்ள உலகம், தினை அளவேணும் - சிறிதளவாவது, வேறாய் திகழும் என்று உரைப்போர்க்கு எல்லாம் - வேறாக இருக்கும் என்று கூறுகின்றவர்களுக்கு எல்லாம், மோக அந்தகாரம் - மயக்கமாகிய இருள், அற்பமும் அகலவில்லை-சிறிதும்போகவில்லை, அணையவர் சொல்வது எல்லாம் - அவர்கள் கூறுவனயாவும், துயில்வோர் சொல்போல் - உறங்குபவர்கூறும் சொல்லைப் போல, அசத்தியம் - பொருளற்றவையாகும்.

விளக்கம்:—உறங்கும்போது ஒருவன் அறியாமல் பிதற்றுவானி அவனுடைய சொற்களுக்குப் பொருளில்லை. அவற்றையாரும் ஏற்றுக்கொள்ளார்.

அதுபோல உபாதான காரணத்தைக் காட்டிலும் கார்யம் தனியாக உள்ளது என்பவனுடையமொழியும் பொருளற்றது ஆராய்வுடன் கூறப்படாததால் அது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

267

மேலே கூறிய கருத்துக்கு வேதச்சான்று கூறுகிறார்.

இதுவெனும் சகமனைத்தும் ஏகமாம் பிரமமே யென்று
அதர்வண உபநிடத்தின் அதிசயமான வாக்கும்
திதமதாய்ச் சொல்வதாலே திருசியச் சகமனைத்தும்
உதயம் அத்தமனமின்றி ஒளிர்ந்திடும் பிரமமேயாம்.

பதவுரை: இது எனும்சகம் அனைத்தும் - இது என்று மக்கள் சட்டிக்கூறும் உலகம் யாவும், ஏகம் ஆம் பிரமமே என்று - “ஒரே ப்ரஹ்மவடிவாக இருக்கின்றன” என்று, அதர்வண உபநிடத்தின் - முண்டகோபநிஷத்தின், அதிசயமான வாக்கும் - மேலான வாக்யமும், திதம் அதாய் சொல்வதாலே - உறுதியாகக் கூறுவதால், திருசிய சகம் அனைத்தும் - நம்மால் பார்க்கப்படும் எல்லா உலகமும், உதயம் அத்தமனம், இன்றி - பிறப்பும் இறப்பும் இன்றி ஒளிர்ந்திடும் பிரமமே ஆம் - விளங்கும் பிரஹ்மமே ஆகும்.

விளக்கம்:—மண்ணையும் குடத்தையும் எடுத்துக்காட்டி, உலகம் யாவும் பிரஹ்மமே என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் கூறும். பிற உபநிஷத்தும் இதையே கூறுகின்றது என்பதைக்காட்ட முண்டகோபநிஷத்தை எடுத்துக்கொண்டார்.

முண்டகோபநிஷத் அதர்வ வேதத்தின் பகுதியாகும்; அதில் “ப்ரஹ்மை வேதம் விச்வமிதம் வரிஷ்டம்” என்ற வாக்யம் உள்ளது அதன் பொருள், “இந்த உலகம் உயர்ந்த ப்ரஹ்ம வடிவமே” என்பதாகும். இவ்வாறு பல வேதாந்த நூல்களும் இக்கருத்தையே வற்புறுத்துகின்றன.

ஆத்மாவினும் வேராக உலகமில்லை என்ற கருத்தை யுத்தியாலும் நிலை நாட்டுகிறார்.

கனம்தாம் அதிட்டாநத்தில் கற்பிதமான யாவும் வினவில் வதிட்டாநத்தை விட்டு வேறுருவமாகா அநக ஆதலினால் ஞாலம் அகிலமும் பிரமமென்று சொன வதிட்டாந மேயாம் சொற்பமும் வேராகாதே.

பதவுரை: அநக - குற்றமற்றவனே!, கனம் அது ஆம் அதிட்டானத்தில்-பெருமை பொருந்திய அதிஷ்டானப் பொருளில், கற்பிதமானயாவும் - ஏற்றிக்கூறிய எல்லாப் பொருள்களும், வினவில் - ஆராய்ந்தால், அ அதிட்டானத்தை விட்டு வேறு உருவம் ஆகா-அந்த அதிஷ்டானப் பொருளை விட்டு விட்டு வேறு வடிவம் கொள்ளமாட்டா, ஆதலினால். ஞாலம் அகிலமும் பிரமமென்றுசொன அதிட்டானமே ஆம்-எல்லா உலகமும் அதிஷ்டானமாகிய ப்ரஹ்மமே யாகும். சொற்பமும் வேறு ஆகாது - சிறிதும் வேறு பொருளாகமாட்டா.

விளக்கம்: - இங்கு கீழ்வருமாறு அநுமானம் செய்து கொள்ள வேண்டும். “உலகம், ப்ரஹ்ம வடிவமே; அதில் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதால், கயிற்றில் பாம்பு போல” என்பது அநுபமான வடிவம்.

“ஆரோபிதப் பொருள், அதிஷ்டான வடிவமேயாகும்; ஆரோபிக்கப்படுவதால், கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோல” என்றும் அநுமான வடிவைக் கூறலாம்.

இதுவுமது.

சகமிது மெய்யா மாகில் சத்தியப் பிரமத்திற்குப் புகல் பரிபூரணத்வம் போயிடும் வேதத்திற்கு மிகவு மப்பிரமாணத்வம் மேவிடும் பரசிவற்கும் இகல் அசத்திய வாதித்வம் எய்திடும் இதுநன்றன்றே.

பதவுரை: இதுசகம் மெய் ஆம் ஆகில் - இந்த உலகம் உண்மைப் பொருளாக இருந்தால், சத்தியப் பிரமத்

திற்கு - அழியாத ப்ரஹ்ம சைதன்யத்திற்கு, புகல் பரிபூரணத்வம் போயிடும் - வேதம் கூறிய நிறைந்திருக்கும் இயல்பு அழியும். வேதத்திற்கு மிகவும் அப்பிரமாணத்வம் மேவிடும் - வேதம் ப்ரமாணம் அற்றதாகிவிடும். பரசிவற்கும் இகல் அசத்திய வாதித்வம் - இறைவனுக்கும் பொய் பேசும் தன்மை, எய்திடும் - வரும், இது நன்று அன்று - இது ப்ரஹ்மாநுபவம் பெற்ற அறிஞர்களுக்கு மகிழ்வு தராது.

விளக்கம்:—உலகம் உண்மையாக இருந்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு மற்றொரு பொருளால் அளவிடப்படும் தன்மை ஏற்படும். இதனை "வஸ்துபரிச்சேத்யம்" என்பர். எது வஸ்துபரிச்சேத்யமோ அது எங்கும் நிறைந்திருக்காது. பரிபூரணத்வம் போய்விடும்; அழியும் இயல்பு வரும்.

போகட்டுமே என்றால், வேதம் ப்ரமாணமற்றதாகும், எப்படி எனில் வேதம் ப்ரஹ்மத்தை "அநந்தம்" என்கிறது. அநந்தம் என்பதற்கு அழிவற்றது என்று பொருள். இவ்வாறு கூறும் வேதம் ப்ரமாணமற்றது ஆகும்.

ஆகட்டுமே என்றால் இறைவரின் மொழி பொய்யாகும். இறைவரின் முகத்திலிருந்து வேதம் வெளிவந்தது. வேதத்தின் பொருள் பொய்யானால் இறைவனும் பொய்யானாகி விடுவான்.

அதுவும் சம்மதமே எனில், அதுதவறு. ப்ரஹ்மாநுபவம் பெற்ற பெரியோர்களுக்கு அது உடன்பாடன்று. அது அவர்களுடைய அநுபவத்திற்கு எதிராக இருப்பதால் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சித்தராது. எனவே, உகலம் உண்மைப் பொருள் என்பது, அநுபவ விரோதமானது; வேதவிரோதமானது.

மேலே கூறிய கருத்துக்கு பகவத் கீதையிலிருந்து: சான்று காட்டுகிறார்.

சாதுவே குற்றம் மூன்றும் சகித்திடார் மேலோர் யாரும்
ஈது ஈசன் மனத்தும் இசைந்ததன்று எதனால் என்னில்
ஏதுமே அறிந்த ஈசன் எவையுமே என்னில் இல்லை
யாதிலும் நானுமில்லை ஏகனும் என்பதாலே.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, மேலோர்யாரும் - ப்ரஹ்மாநுபவம் பெற்ற பெரியோர் எவரும், குற்றம் மூன்றும் சகித்திடார் - மேலே கூறப்பட்ட மூன்று தவறுகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள், ஈது ஈசன் மனத்தும் இசைந்தது அன்று - உலகம் உண்மையான பொருள் என்பது பகவானுன் க்ருஷ்ணன் மனக் கருத்துக்கும் ஏற்ற தன்று, எதனால் என்னில் - எக்காரணம் பற்றி எனில், ஏதும் அறிந்த ஈசன் - எல்லாவற்றையும் அறிந்த இறைவனாகிய கண்ணன் (கீதையில்), எவையும் என்னில் இல்லை - எல்லாப் பொருளும் என்னிடம் உண்மையில் இல்லை, ஏகன் ஆம் - யான் ஒருவனே உளன், யாதிலும் நானுமில்லை - எப்பொருளிலும் நானும் இல்லை, என்பதால் - என்று கூறுவதால் (உலகம் பொய் என்று நாம் அறியலாம்).

விளக்கம்:—மூன்று குற்றங்களாவன : சென்ற செய்யுளில் கூறிய; ப்ரஹ்மத்திற்கு எங்கும் நிறைந்ததன்மை இல்லாமை, 2. வேதம் ப்ரமாணமாகாமை, 3. இறைவன் பொய்யானதால் ஆகியவைகளாம்.

கண்ணன் கீதையில் கூறியதாவது: “1. எல்லாப்பொருள்களும், என்னிடம் நிலை பெற்றுள்ளன; 2. நான் அவற்றில் இல்லை; 3. உண்மையாக எல்லாப்பொருள்களும் என்னிடம் இல்லை; 4. என்னுடைய ஒப்பற்ற திறமையைப்பார்” என்பதாகும். இது கீதையில் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் வந்துள்ளது.

“இங்கு எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் ஆரோபிதங்களாக உள்ளன; அவற்றிற்கு நான் அதிஷ்டானமாக விளங்குகிறேன்” என்பது முதல் வாக்கியத்தின் கருத்து.

“ப்ரஹ்மம் தன் வடிவிலேயே நிலைபெற்றுள்ளது. அது எப்பொருளையும் அதிஷ்டானமாகவோ, ஆதாரமாகவோ கொள்ளவில்லை” என்பது இரண்டாம் வாக்கியத்தின் கருத்து.

“உண்மையாக ஒரு பொருளும் என்னிடமில்லை. எல்லாமும் என்னிடம் கற்பிக்கப்பட்டு விளங்குவதால் அவையாவும் இல்லாதவைகளே” என்பது மூன்றாம் வாக்கியத்தின் கருத்து.

இங்கு முதல் வாக்கியத்திற்கும் மூன்றாம் வாக்கியத்திற்கும் உள்ள முரண்பாட்டைப் போக்கவேண்டுமானால், உலகிற்கும், ப்ரஹ்மத்திற்கும், ஆத்யாஸிகத் தொடர்பை மேற்கொள்ள வேண்டும்,

இரண்டாம் வாக்யம் உலகம் அதிஷ்டானமாக இருக்கவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது.

முதல் வாக்யமும் மூன்றாம் வாக்யமும், ப்ரஹ்மம் அதிஷ்டானமாயுள்ளது என்பதையும், உலகம் ஆரோபிதமாயுள்ளது என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகையாலேயே “எல்லா உலகங்களும் என்னிடம் நிலை பெற்றவை போல் காணப்பட்டனும் அவற்றிற்கு உண்மைத்தன்மை இல்லாததால் அவைகள் உண்மையில் என்னிடமில்லை” என்று கூறுவதன் மூலம் முரண்பாடு நீக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஆரோபிதமான உலகம் உண்மைப் பொருளன்று.

இங்கு “என்னிடம் எல்லாமும் உள்ளன என்பதும், என்னிடம் எல்லாமும், இல்லை என்பதும் முரண்பட்டவைகள்.”

271

உலகம் ஸத்யமன்று என்பதை மேலும் வலியுறுத்துகிறார்.

பின்னரும் சக மெய்யானாலும் பிரிவிலாச் சுழுத்தின் கண் அன்னது தோன்றவேண்டும் அணுவுமே தோன்றாததால் பன்னிய சகமனைத்தும் பார்க்கும் போதிலவே இல்லை பின்னிலாச் சொப்பனத்தில் பிறங்கிய சகத்திரள் போல்.

பதவுரை: பின்னரும் - மேலும், சகம் மெய் ஆனால் - உலகம் உண்மைப் பொருளாக இருந்தால், பிரிவிலா சுழுத்தியின் கண் - பேதங்களில்லாத உறக்கத்தில், அன்னது தோன்ற வேண்டும் - அந்த உலகம் தோன்ற வேண்டும். அணுவும் தோன்றாது அத்தால் - அந்த உலகம் சிறிதும் தோன்றாது; அதனால் பன்னிய சகமனைத்தும் - நம்மால் வழங்கப்படும் எல்லா உலகமும், பார்க்கும் போது - ஆராய்ந்து பார்க்கும் காலையில், பின் இலா-பிறகு இல்லாமல் போகும், சொப்பனத்தில் - கனவில், பிறங்கிய சகத்திரள் போல் - விளங்கும் உலகக் கூட்டம் போல, இலவே இல்லை - உறுதியாக இல்லை.

விளக்கம்:—மனத்தின் விரியே உலகமாகத் தோன்றுகிறது மனம் உறக்கத்தில் ஒடுங்கி விடுகிறது; அப்போது உலகமில்லை; உலகம் பொய்யாக இருப்பதால் தான் சிலபொழுது காணப்படு

கிறது; சிலபொழுது இல்லை. ஆராய்ந்து பார்ப்பவருக்கே இது விளங்கும். கனவு காணும் போது எல்லாமும் இருப்பன போல் உள்ளன; கனவு நீங்கின வேளையில் ஒன்றுமில்லை. கனவுப் பொருள் கள் எவ்வாறு மனத்தின் விரிவுகளோ, அவ்வாறே நனவுப் பொருள் களும் மனத்தின் விரிவுகளேயாகும். ஆகையால் உலகம் அஸ்த்யம்.

272

ப்ரஹ்மத்தை விட உலகம் வேறாக இல்லை என்பதை மறுபடி கூறுகிறார்.

ஆதலால் பிரமத்தின்கண் அந்நிய சகமே இல்லை
பேதமாய்த் தோன்றல் பொய்யே

பெருங்கயிற்றரவதே போல்
ஓதொண ஆரோபத்திற்கு உண்மையுமுண்டோ மாலால்
ஆதியாம் அதிட்டானம் தான் ஆரோபமெனவே தோன்றும்.

பதவுரை: ஆதலால் - கனவு போன்றதே உலகமாதலால், பிரமத்தின் கண் அந்நிய சகமே இல்லை - ப்ரஹ்மத்திடம் வேறான உலகம் உண்மையில் இல்லை, பேதம் ஆய்தோன்றல் - வேறாகத் தோன்றும் உலகத் தோற்றம், பெருங்கயிறு அரவு அது போல் - பெரிய கயிற்றில் பாம்புபோல, பொய்யே - இல்லாததே ஆகும், ஓது ஒண ஆரோபத்திற்கு- இவ்வாறு தான் இருக்க வேண்டும் என்று கூற முடியாத ஆரோபப் பொருளுக்கு, உண்மையும் உண்டோ - உண்மையாக இருக்கும் தன்மையும் உண்டோ?, ஆதி ஆம் அதிட்டானம் தான் - முதலிலேயே இருக்கும் அதிஷ்டானப் பொருளே, மாலால் - மயக்கத்தால், ஆரோபம் என தோன்றும்-ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருளாகத் தோன்றும். ஏ-அசை.

விளக்கம்:—கயிற்றில் பாம்பு எவ்வாறு இல்லையோ அவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தினிடம் உலகம் உண்மையாக இல்லை. கயிறே பாம்பாக மயக்கத்தால் தோன்றுகிறது; அதுபோல ப்ரஹ்மமே உலகமாக மயக்கத்தால் தோன்றுகிறது.

இதுவுவது.

பித்தனும் மூடனுக்குப் பிரமத்தால் காண்பதெல்லாம் வித்தரப் பிரமமேயாம் வெள்ளி சுத்திகையே அன்றே சத்தியப் பிரமம் தானே சகமெனக் காண்பதாலே வத்துவாய் சகமுண்டென்னல் வாக்கு மாத்திரமேயாகும்.

பதவுரை: பித்தனும் மூடனுக்கு - உண்மையறியாத மயக்கம் கொண்டவனுக்கு, பிரமத்தால் காண்பதெல்லாம் - மயக்கத்தால் காணப்படுவன யாவும், வித்தரம் பிரமமே ஆம் - எங்கும் நிறைந்த பிரஹ்மமேயாகும், வெள்ளி சுத்திகையே அன்றே - வெள்ளி கிளிஞ்சலல்லவா?, சத்தியம் பிரமம் தான் - அழியாத ப்ரஹ்மமே, சகம் என காண்பதால் - உலகமாகத் தோன்றுவதால், சகம் வத்துவாய் உண்டு என்னல் - உலகம் உண்மையாய் உண்டு என்று கூறுவது, வாக்குமாத்திரம் ஆகும் - பேச்சளவேயல்லாது பொருளில்லாததாகும். ஏ-அசை.

விளக்கம்:—மயக்கமுற்ற இடத்திலும் மூடன் “இது ப்ரஹ்மம்” என்பதற்குப் பதில் இது உலகம் என்கிறான். அங்கு இது என்பது அதிஷ்டானத்தின் சாமான்ய வடிவம். விசேஷ வடிவமாகிய ப்ரஹ்மம் என்பதற்குப் பதில் உலகம் என்கிறான். ஆகவே மூடனுடைய பார்வையிலும் சைதன்யம் சாமான்ய வடிவில் விளங்குகிறது. விசேஷவடிவில் விளங்கவில்லை. அங்கேதான், உலகம் என்பது ஆரோபிக்கப்படுகிறது. அது இல்லாத பொருள். ஆகையால் அதை “வாக்கு மாத்திரமேயாகும்” என்றார். இது என்பது வாக்கு மாத்திர வடிவான பொய்யில்லை. அது உள்ள பொருளே யாகும்.

இவ்வாறு உலகமென்பது ஒரு உண்மைப் பொருளன்று; அது இல்லாத பொருள் என்பதை ஆசிரியர் விளக்கினார். உலகமே இல்லை ஆதலால் அதற்குக்காரணமாயிருக்கும் தன்மையும் ப்ரஹ்மசைதன்யத்திற்கு இல்லை; வேறு எவ்வகையான சிறப்பியல்பும் அதற்கு இல்லை; அது குணமற்றவடிவம் என்பதை விளக்குகிறார்.

சாற்றிய ஏதுவாலே சத்தியம் பிரமம் மேலாய்த்
தோற்றுமத் துவிதமாகும் தூயசித்தகன முமாகும்
மாற்றுமோர் மலமிலாதாம் ஆதி அந்தம் பெருதாம்
ஏற்றுமோர் செயலிலாதாம் என்றுமே சாந்தமாகும்.

பதவுரை: சாற்றிய ஏதுவாலே-உலகம் பொய்யானது என்ற காரணத்தால், பிரமம் சத்தியம் - ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாக உள்ளது, மேலாய்த் தோற்றும் - அது எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக விளக்குவது, அத்துவிதம் ஆகும்-இரண்டற்றது, தூயசித்தகனமும் ஆகும்-மாசற்ற அறிவின் கனவடிவாகும், மாற்றும் ஓர்மலம் இலாது ஆம் - தன்வடிவை மாறச்செய்யும் எத்தகைய மாசும் இல்லாதது, ஆதி அந்தம் பெருது ஆம்-பிறப்பும் இறப்பும் அற்றது, ஏற்றும் ஓர் செயலிலாது ஆம் - அறியாதவர் ஏற்றிக்கூறும் எச்செயலும் இல்லாதது, என்றுமே சாந்தம் ஆம் - என்றும் அமைதியுற்று இருப்பது ஆகும்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் மூன்று காலங்களிலும் இருப்பது; ஆகையால் “ஸத்யம்” என்றார்.

எல்லாப்பொருள்களையும் அது தன்னொளிகொண்டு விளக்குவதால் அதை “மேலாய்த் தோற்றும்” என்கிறார்.

ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு இரண்டாம் பொருள் உண்மையில் இல்லை; ஆகையால் “அத்துவிதம்” என்றார்.

ப்ரஹ்மம் அறிவு வடிவமானது. அதில் அறியாமைக்கு இடமேயில்லை ஆகையால் “தூயசித்தகனம்” என்றார்.

குறைதல் வளர்தல் முதலிய விகாரங்கள் இல்லாதது; ஆகையால் “மாற்றுமோர் மலமிலாதது” என்றார்.

பிற பொருள்களின் பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் அது ஸாக்ஷியாகும்; ஆகையால் “ஆதி அந்தம் பெருது” என்றார்.

ஆத்மாவைக் கர்த்தா என்றும் போக்தா என்றும் பலர் கூறுவர்; அது தவறு; அதனிடம் ஒரு செயலுமில்லை என்பதை விளக்க “ஏற்றுமோர் செயல் இலாதாம்” என்றார்.

மனம் பொறி முதலியவை அதற்கு இல்லை. அவற்றால் ஏற்படும் குழப்பங்களும் அதில் இல்லை என்பதை விளக்க “என்றுமே சாந்தமாகும்” என்றார்.

இதுவுமது

பரமவா நந்தமாகும் பங்கமார் மாயை செய்து,
பிரிவு யாதும் பெருதாம் பேதியா நித்த மாகும்
மருவும் அவ்விய த்தமாகும் அப்பிர மேய மாகும்
கருதுமோர் கலையிலாதாம் காட்டுமோர்; பெயரிலாதாம்.

பதரைவு: (அந்த ப்ரஹ்மம்) பரம ஆநந்தம் ஆகும் - ஓப்புயர்வற்ற இன்பவடிவாக இருக்கும், பங்கம் ஆர் மாயை செய்த - குற்றம் நிறைந்த மாயை இயற்றிய, பிரிவு யாதும் பெருது ஆம் - எந்தப் பிரிவையும் அடையாது, பேதியா நித்தமாகும் - வேறுபாடற்ற நித்யப் பொருளாகும், மருவும் அவ்வியத்தமாகும் - பொறிகளால் உணரப்படாததாகும், அப்பிரமேயமாகும் - எந்த ப்ரமாணத்தாலும் அளவிட முடியாததாகும். கருதும் ஓர்கலையிலாது - யாவரும் எண்ணிப் பார்க்கும் அவயமில்லாதது ஆகும், காட்டுமோர் பெயரிலாது ஆம் - தன்னைக் குறிக்கும் ஒரு பெயரு மில்லாததாகும்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் இன்பவடிவம். பிறவற்றால் வரும் இன்பம் ப்ரஹ்மாநந்தத்தின் துளிகளேயாகும்; ஆகையால் "பரம ஆநந்தமாகும்" என்றார். உலகில் மாயையால் பல பொருள்கள் தோன்றின. அப்பொருள்களால் ப்ரஹ்மம் எந்த வேறுபாட்டையும் அடையாது. ப்ரஹ்மத்தில் மாயையால் கற்பிக்கப்படும் பல பொருள்களும் ப்ரஹ்மத்திடம் எந்த மாறுதலையும் செய்யா; ஆகையால் "மாயை செய்த பிரிவுயாதும் பெருதாம்" என்றார்.

ப்ரஹ்மம் ஒன்றாகவே எப்போதும் இருப்பதால் அதற்கு அழிவில்லை. அழிவு என்ற விகாரம் பிறபொருளால் ஏற்படும், பிற பொருளே இல்லாத நிலையில் ப்ரஹ்மம் அழிவற்ற ஒரே பொருளாகத் தான் இருக்கும். ஆகையால் 'பேதியா நித்தமாகும்' என்றார்.

பொருள்களுக்கு எட்டாமலும் மனத்திற்கு எட்டாமலும் அது உள்ளது; ஆகையால் "மருவும் அவஹ்யமாகும்" என்றார்.

ப்ரஹ்மம் எந்த ப்ரமாணங்களுக்கும் விஷயமன்று; ஆகம் ப்ரமாணமும் அவித்யையைப் போக்குதற்குகே உதவும். ஆகையால் அப்பிரமேயமாகும்” என்றார்.

ப்ரஹ்மம் அவயவமில்லாதது. ஆகையாலேயே அது அழியாமலுள்ளது; இதை விளக்க “கலையிலாதது” என்றார்.

ப்ரஹ்மத்திற்கென்று தனிப் பெயரில்லை; ஆயிரக்கணக்கான பெயர்கள் அன்பர்களால் கற்பிக்கப்பட்டவை; ப்ரஹ்மம் வாக்கிற்கு எட்டாதது; ஆகையால் “பெயரிலாதது” என்றார்.

இதுவுமது

ஒருமையாய் ஒருவிகாரம் ஒன்றிடாப் பிரம சோதி
சருவதா விளங்காநிற்கும் சஞ்சல ஞாதிராதித்
திரிபுடியாதுமின்றித் திருசிய விகற்பமற்ற
பிரிவிலா அகண்டசித்தே பிரமமென்றறிவர் மேலோர்.

பதவுரை: ஒருமையாய் - இரண்டற்றதாய், ஒரு விகாரம் ஒன்றிடா - எந்த வேறுபாடும் அடையாமல், பிரம சோதி - ப்ரஹ்ம ஒளி, சருவதா விளங்கா நிற்கும் - எப்போதும் ஒளிவீசிக் கொண்டிருக்கும். சஞ்சலம் ஞாதிராதி திரிபுடியாதும் இன்றி-மாறும் இயல்பு கொண்ட எவ்வகையான த்ரிபுடிகளும்ல்லாமல் திருசிய விகற்பம் அற்ற - பலவகை நாமங்களும் ரூபங்களும் இல்லாத, அகண்ட சித்தே - எங்குமுள்ள அறிவே, பிரமம் என்று மேலோர் அறிவர் - ப்ரஹ்ம சைதன்யம் என்று மேலோர் அறிந்திருப்பர்.

விளக்கம்: அறிபவன், அறியப்படும் பொருள், அறிதல் இந்த மூன்றின் கூட்டத்திற்கும் த்ரிபுட என்று பெயர். மக்கள் பொறிகளால் அறியும் எல்லாமும் த்ரிபுடியாகவே இருக்கும். ப்ரஹ்ம அறிவோ த்ரிபுடியற்றது. அந்த அறிவில், அறிபவன் அறியப்படுபொருள், அறிதல் என்ற செயல் ஆகியவற்றில் எதுவுமில்லை. அதை நிர்வீகல்பக அறிவு என்று கூறுதல் தகும். பொறிகளால் உணரப்படும் அறிவே த்ரிபுட அறிவாகும். இந்த த்ரிபுட அறி

வுக்கு ஆத்ம அறிவே காரணமாகும். ஆகவே ஆத்ம அறிவு தீர்ப்புடி இல்லாத கேவல அறிவாகும். ஆகையால் “தீர்ப்புடி யாதுமின்றி” என்றான்.

உலகத்தில் பார்க்கப்படும் பொருளுக்கு தஞ்சயம் என்று பெயர்; அவை பலவாக உள்ளன; பார்ப்பவனோ ஒருவனேயாவான். பார்க்கப்படும் பொருளின் வேறுபாடு பார்ப்பவனுடன் தொடர்பு கொள்ளாது; ஆகையால் “திருசிய விகற்பமற்ற” என்றார்.

கண்டம் என்பது சிறியது ஆகும். அகண்டம் என்பது மிகப் பெரியது, எதை விட மிகப்பெரியது வேறு இல்லையோ அதையே அகண்டம் என்பர். அத்தகைய அகண்டமான அறிவே ப்ரஹ்மமாகும். எங்கும் நிறைந்ததாக அது இருப்பதால் எதை விட்டும் அது பிரியாமல் இருக்கும்; ஆகையால் “பிரிவினா அகண்டசித்” என்றார்.

அது தன்னொளி கொண்டது. அது ஒளிவீச, பிறபொருளின் துணை வேண்டாம்; ஆகையால் அது எப்போதும் ஒளிர்ந்து கொண்டே இருக்கும்; இதை விளக்க” சருவதா விளங்காநிற்கும் என்றார்.

277

இதுவுமது

உரியனே தள்ளக் கூட்ட ஒணாததாய் மனது வாக்கால் பரவியே கோசரிக்கப் படாததாய் அறிவதற்கிங்கு அருமையாய் ஆதி அந்த மற்ற அவ்வகண்டமான பிரமமே நாமும் நீயும் பிறிதுள சீவரும் காண்.

பதவுரை: உரியனே - உபதேசிப்பதற்கு உரியவனே! தள்ள கூட்ட ஒணாததாய் - எடுக்கவும் விடவும் இயலாத தாய், மனது வாக்கால் பரவி கோசரிக்கப்படாததாய் - மனத்தாலும் மொழியாலும் குறிப்பிட முடியாததாய், இங்கு அறிவதற்கு அருமையாய் - அறியாமை நிலையில் அறிவதற்கு அரிதாய் இருக்கும், ஆதி அந்தமற்ற - பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத, அ அகண்டமான பிரமமே - அந்த பூரண ப்ரஹ்மமே - நாமும், நீயும் பிறிதுளசீவரும் - நானும் நீயும் மறற உயிர்களும் ஆவோம், காண் - நன்கு தெரிந்து கொள்.

விளக்கம்:—குடத்தை நாம் எடுக்கலாம்; விடலாம்; அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தை யாராலும் எடுத்தல் முடியாது; விடவும் முடியாது; ஏனெனில் எடுப்பவனின், விடுபவனின் வடிவமாகவே ப்ரஹ்மம் உள்ளது;

மனமும் மொழியும் ப்ரஹ்ம ஒளியின் துணை கொண்டே பிற பொருள்களைக் காட்டுகின்றன; அவை இயல்பாகவே ஐடப்பொருள்கள்; அவைகளால் ப்ரஹ்மத்தை விஷயமாகக் கொள்ளல் முடியாது; ஆகையால் “மனது வாக்கால் கோசரிக்கப்படாதது” என்றார்.

ஆத்மா அறிவதற்கரியது; அதை அறிய முயலுபவனுக்குப் பல் இடையூறுகள் அவித்யையால் நேரும். குருவருள் இருந்தாலேயே அதை அறிதல் முடியும்; ஆகையால் “அறிவதற்கு அருமையாம்” என்றார்.

எல்லா ஜீவர்களும் உண்மையில் ப்ரஹ்ம வடிவாகவே இருப்பதால் “பிரமமே நாமும் நீயும் பிறிதுள ஜீவரும்” என்றார்.

இவ்வாறு 258ஆம் செய்யுள் முதல் இதுவரை 19 செய்யுட்களால் ப்ரஹ்மத்தின் வடிவை விளக்கினார். இவற்றின் சாரமாவது; “ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானது; அறிவு வடிவானது; இன்ப வடிவானது, எதனாலும் அளவிட முடியாதது; தூய்மையானது; தன்னொளி கொண்டது; ஜீவனை இருப்பது; எங்கும் நிறைந்தது; இரண்டற்றது; அதிஷ்டானமாக விளங்குவது; உலகமாகத் தோன்றுவது; பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது; எந்தவகையான வேறுபாடும் இல்லாதது; எதனுடனும் தொடர்பு கொள்ளாதது; ப்ரமாணங்களால் அறிய முடியாதது; மனத்திற்கும் மொழிக்கும் எட்டாதது; மாசுகளில்லாதது; செயலும் நுகர்வும் இல்லாதது; பெயரும் வடிவமும் இல்லாதது; அவயவமற்றது; த்ரிபுடி இல்லாதது; எடுக்கவும் விடுக்கவும் முடியாதது;” இவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தை அறிதல் வேண்டும்.

“தத் த்வம் அஸி” என்ற மஹாவாக்யத்தில் அமைந்த தத் என்ற சொல்லின் சோதிக்கப்பெற்ற பொருளே மேற்கூறிய ப்ரஹ்மமாகும். இவ்வாறு அறிவது தத் பதார்த்த சோதனம் எனப்படும். சோதனம் என்ற சொல் ஆராய்தல் என்ற பொருளில் வந்தது.

முன்பு 246ஆம் செய்யுள் முதல் 257 செய்யுள் வரை 11 செய்யுட்களால் “த்வம்” என்ற சொல்லின் பொருளை சோதித்தார். த்வம் என்ற சொல்லிற்கு ஐந்து கோசங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அறிவே பொருளாகும் என்று கூறினார்; இது சோதிக்கப்பட்ட பொருளாகும்,

“தத்” என்ற சொல்லிற்கு சோதிக்கப்படாத பொருள், எல்லா இயல்புகளும் பொருந்திய ப்ரஹ்மம் என்பதாகும்; இதை வாச்யப் பொருள் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

“தத்” என்ற சொல்லிற்கு சோதிக்கப்பட்ட பொருள், எவ்வித இயல்புகளும் இல்லாத ப்ரஹ்மம் என்பதாகும்; இதை லக்ஷ்யப் பொருள் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

“த்வம்” என்ற சொல்லிற்கு சோதிக்கப்படாத பொருள், ஐந்து கோசங்களுடனும், மூவகை நிலைகளுடனும் கூடிய ஜீவன் என்பதாகும்; இதை வாச்யப் பொருள் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

“த்வம்” என்ற சொல்லிற்கு சோதிக்கப்பட்ட பொருள், ஐந்து கோசங்களுக்கும், மூவகை நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸாக்ஷி அறிவு என்பதாகும். இதை லக்ஷ்யப் பொருள் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

கனவு, நனவு, உறக்கம் இவை மூவகை நிலைகள் ஆகும்.

இப்போது, சோதிக்கப்பெற்ற “தத் த்வம்” என்ற சொற்களின் பொருள்கள் ஒன்றே என்பதை விளக்குகிறார்.

இத்திறம் சோதிப்புற்ற இப்பரப்பிரம சீவர்
தத்துவம் பதங்களுக்குத் தகைமையாம் பொருள்களாகும்
நித்தமும் அவர்களுக்கு நிலைமையாம் ஐக்கியத்தைத்
தத்துவமசியாம் வாக்குத் தடையறச் சாற்றும் நன்றாய்.

பதவுரை: இத்திறம் - இவ்வாறு, சோதிப்புற்ற - சோதிக்கப்பட்ட, இ பர பிரம சீவர் - இந்த ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும், தத்துவம் பதங்களுக்கு - தத், த்வம் என்ற இரு சொற்களுக்கும், தகைமை ஆம் பொருள்கள் ஆகும் - ஏற்ற பொருள்களாகும். அவர்களுக்கு - அந்த ப்ரஹ்ம ஜீவர்களுக்கு, நித்தமும் நிலைமை ஆம் - எப்போதும் நிலைத்து இருக்கும், ஐக்கியத்தை - ஒருமைப்பாட்டை, தத் துவமசியாம் வாக்கு - “தத் த்வமஸி” என்ற மஹாவாக்யம், தடையற நன்றாய் சாற்றும் - தடையில்லாமல் நன்கு வெளியிடும்,

விளக்கம்:—மஹா வாக்யத்திலுள்ள தத் என்ற சொல் நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும். த்வம் என்ற சொல் ஜீவத்தன்மையில்தலாத ஸாக்ஷி சைதன்யத்தைக் குறிக்கும். இவை இரண்டும் எப்போதும் ஒன்றே, இப்போது புதியதாக ஒன்றாவது இல்லை. அந்த எப்போதும் ஒன்றாயிருக்கும் நிலையை “அஸி” என்ற சொல் காட்டும்.

“தத் த்வம் அஸி” என்ற மஹாவாக்யம், சீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்குமுள்ள ஒன்றான தன்மையைப் புதிதாக ஏற்படுத்தவில்லை. ஜீவன் தனியே இருந்து பிறகு ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றுபடுவதில்லை. முன்பே ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது. ப்ரஹ்மம் ஜீவனாகவே இருந்தது. உண்மைப் பொருள் ஒன்றேயாகும்.

அதை அநுவாதம் செய்து மஹா வாக்யம் காட்டுகிறது. ஒன்றாகவே இருக்கும் ப்ரஹ்மம் மயக்கத்தால் இரண்டாகத் தோன்றிற்று. மயக்கம் நீங்கியவுடன் ப்ரஹ்மம் பழையபடி ஒன்றாகவே இருக்கிறது. மயக்க காலத்திலும் அது ஒன்றுதான்; மயக்கம் நீங்கின காலத்திலும் அது ஒன்று தான். இடையில் இரண்டான தோற்றம் ஏற்பட்டது. அது பிறகு நீங்கிற்று. இதையே ஐக்யம் என்கிறோம். ஐக்யம் என்பது உபசாரமாகச் சொல்லப்படுவதே ஆகும். உப்பும் நீரும் கலந்து ஒன்றாவதைப் போல ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றாகக் கலப்பதில்லை.

மகாவாக்யத்திலுள்ள “அஸி” என்ற சொல், எப்போதும் ப்ரஹ்மத்தின் ஒன்றான நிலையையே விளக்கவந்தது. ஒன்றான நிலை என்பது புதிதாய் ஏற்படுவதன்று.

முன்பே ஒன்றாக இருப்பதை மறுபடி ஒன்றே என்று கூறுவது கூறியது கூறல் என்ற குற்றமாகாதோ? எனின்,

ஒன்றாக இருக்கும் அதை மயக்கமுற்ற மனிதன் இரண்டு என எண்ணுகிறான். பலமுறை போதித்த பின்பே “அது ஒன்றே” என்று முடிவு கொள்கிறான். அது “இரண்டன்று; ஒன்றே” என்று வற்புறுத்தவே மஹா வாக்யம் வந்தது. ஆதலால் அது குற்றமன்று. மனத்தில் உண்மையைப் பதியவைக்கப் பலமுறை கூறுதல் பெரியோர்களின் இயல்பாகும்.

தத், த்வம் என்ற சொற்களின் நேர்ப்பொருள்கள் அல்ல என்பதைக் கூறுகிறார். நேர்ப்பொருள் என்பது அப்பொருள் ஆகும்.

சாதுவே சாமவேதம் சார்மஹா வாக்கியத்தால்
 பேதமை யாவும் போக்கப் பிரிவறப் பேசப்பட்ட
 வேதமில் ஐக்கியம் தான் இலக்கியப் பொருள்கட்காகும்
 வாதகம் இருப்பதாலே வாச்சியப் பொருள்களுக்கில்லை.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே! சாமவேதம்சார்
 மஹா வாக்கியத்தில் - சாமவேதத்திலுள்ள சாந்தோக்யம்
 என்ற உபநிஷத்தில் உள்ள “தத் த்வம் அஸி” என்ற
 பெருமை பொருந்திய வாக்கியத்தால், பேதமையாவும் போக்க-
 எல்லா அறியாமைகளையும் நீக்கும் பொருட்டு, பிரிவு அற
 பேசப்பட்ட - வேறுபாடு நீங்கும்படி கூறிய, ஏதம் இல்
 ஐக்யம் - இன்பம்தரும் ஒன்றே என்ற கருத்து, இலக்கியப்
 பொருள்கட்கு ஆகும் - தத் த்வம் என்ற சொற்களின்
 லக்ஷ்யப் பொருள்களுக்கே பொருந்தும். வாதகம் இருப்ப
 தால் - ஒன்றோடொன்று மாறுபாடு உள்ளதால், வாச்சியப்
 பொருள்களுக்கு இல்லை - நேர் பொருள்களுக்கு இல்லை.

விளக்கம்:—வாச்சியப் பொருள், லக்ஷ்யப் பொருள், வ்யங்கியப்
 பொருள் என்று மூன்றுவகையான பொருள்கள் உண்டு, இவற்றைக்
 கூறும் சொற்கள் முறையே வாசகம், லக்ஷகம், வ்யஞ்ஜகம் எனப்
 படும்.

வாச்சியப்பொருளை நேர்பொருள் என்று அறிஞர் கூறுவர். நதி
 என்ற சொல்லுக்கு ஆறு என்று பொருள். இது வாச்சியப்பொருளா
 கும். தாமரை மலர்ந்தது என்ற இடத்தில் தாமரை என்ற சொல்
 தாமரைப் பூவையே உணர்த்தும். இது லக்ஷ்யப் பொருள். தாமரை
 என்பதற்கு நேர்பொருள், இலை கொடி, வேர், பூ ஆகியவற்றின்
 தொகுதியாகும்.

இருவர் பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது ஒருவர் மற்றவரிடம்,
 “நேரமாகிவிட்டது; எனக்கு வேலையிருக்கிறது” என்று கூறினால்
 அதற்கு நீ போய்வா என்றே நான் போகிறேன் என்றே பொருள்
 கொள்ளலாம் இதற்கு வ்யங்கியப் பொருள் என்று பெயர்.

ஸாமவேதத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் “தத் த்வம் அஸி” என்
 மூன்று சொற்கள் கொண்டவாக்யம். உருவத்தில் இது சிறி
 எளிதும் மிகமிகப் பெருமை வாய்ந்த பொருளை உணர்த்துக்
 ஆகையால் “மஹாவாக்யம்” என்று பெயர் பெற்றது.

இதில் உள்ள தத் என்ற சொல்லிற்கு வாச்யப் பொருளாவது: எல்லாமறிந்தவனும், எல்லாவற்றையும் ஆட்டுவிப்பவனும், இன்பக்கடலாக இருப்பவனும், எங்கும் நிறைந்தவனும் ஆகிய ஈசுவரன் என்பதாகும்: இந்த ஈசுவரனை ஸகுண ப்ரஹ்மம் என்று சான்றோர் கூறுவர்.

தத் என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப்பொருள் எந்த இயல்பும் இல்லாத "ப்ரஹ்மம்" என்பதாகும். இதை நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மம் என்று சான்றோர் கூறுவர்.

த்வம் என்ற சொல்லின் வாச்யப்பொருளாவது: அற்ப அறிவுள்ளவனும், பிறர் விரும்பியபடி நடப்பவனும், துன்பங்களை நுகர்பவனும், சிறிய இடத்தில் இருப்பவனும் ஆகிய ஜீவன் என்பதாகும்.

"த்வம்" என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப்பொருள், மேற்கூறிய இயல்புகள் இல்லாத ஸாக்ஷி சைதன்யம் என்பதாகும். இந்த சைதன்யம் நம் உடலில் உள்ள ஹ்ருதய வெளியில் உணரப்படும்.

இங்கு "தத், த்வம், என்ற சொற்களின் வாச்யப்பொருள்கள் ஒன்றல்ல; லக்ஷ்யப்பொருளே ஒன்றாகும்" என்று ஆசிரியர் உபதேசம் செய்கிறார்.

280

வாச்யப்பொருள்கள் ஒன்றல்ல என்பதற்குக் காரணங்களைக் கூறுகிறார்.

பருவத அணுக்கள் போலும் பானுமின்மினிகள் போலும் அரசசேவகர்கள் போலும் ஆழிகூபங்கள் போலும் விரிவுறு வாச்சியங்கள் விரோதமே மேவலாலே பிரிவிலா வயிக்கியத்தைப் பெற்றிடா அவைகள் என்றும்.

பதவுரை: விரிவு உறுவாச்சியங்கள், தத் த்வம் சொற்களின் நேர்பொருள்கள், பருவத அணுக்கள் போலும் - மலை அணு இவற்றைப்போலும், பானுமின்மினிகள் போலும் - சூரியன் மின்மினிப்பூச்சி இவற்றைப்போலவும், அரசசேவகர்போலும் - அரசன் சேவகன் இவர்களைப்போலும், ஆழி கூபங்கள் போலும் - கடல் கிணறு இவற்றைப்போலும்,

விரோதம் மேவலால் - ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு இருப்பதால், அவை பிரிவிலா அயிக்கியத்தை என்றும் பெற்றிடா - அந்த வாச்யப்பொருளான ஜீவனும் ஈச்வரனும், பிரிவின்றிய ஒருமைப்பாட்டை என்றும் பெறமாட்டார்கள்.

விளக்கம்:—ஈச்வரன் எவ்ருமளவன்; ஜீவனே ஒருசிறிய இடத்தில் இருப்பவன்; ஆகையால் இவர்கள் மலையும் அணுவும் போல வேறுபட்டவர்கள்.

ஈச்வரன் எல்லாநிந்தவன்; ஜீவன் அற்ப அறிவுளவன்; ஆகையால் இவர்கள், ஸூர்யனும் மின்மினிப் பூச்சியும் போல வேறுபட்டவர்கள்.

ஈச்வரன் எல்லாநிறையும் ஆட்டுவிக்கிறான்; ஜீவன் ஆடுகிறான்; ஆகையால் இவர்கள் அரசனும் வேலைக்காரனும் போல வேறுபட்டவர்கள்.

ஈச்வரன் தனிபமே இல்லாத இன்பவடிவாக உள்ளான். ஜீவனே தன்பங்கள் நிறைந்த அற்ப இன்பத்தையே நுகர்கிறான்; ஆகையால் இவர்கள் கடலும் கிணறும் போல வேறுபட்டவர்கள்.

ஆகையால் இவர்கள் தமக்குரிய எல்லா இயல்புகளோடும் பொருந்தியுள்ள நிலையில் ஒன்றாகமாட்டார்கள். இவர்களின் இயல்புகள் நேர்மாறுபாடானவைகள்.

இன்னும் பலவகையான முரண்பட்ட இயல்புகளை இவர்களுக்குக் கூறலாம். அங்கங்கு வேண்டியபடி பொருத்திக்கொள்க.

இவ்வகை இயல்புகளை உடைய இவ்விருவரும் "தத் தவம் சொற்களின் வாச்யப்பொருள்களாவார். இந்த நிலையில் இவர்களை ஒன்று என்று மஹாவாக்யம் கூறவில்லை. மற்ற வேதங்களும் கூறவில்லை.

இருவர்க்குமுள்ள இயல்புகள் நிலைத்திருப்பவை அல்ல என்கிறார்.

அரியனே வாச்சியார்த்தம் ஆயின பரசீவர்க்குக் கருதிய அவ்விரோதம் கற்பித உபாதியாலே

உரைசெயும் இவ்வுபாதி ஒன்றுமே உண்மையாகாது
 இருமைசெய் இவ்வுபாதி ஏதெனில் இயம்பக் கேளாய்.

பதவுரை: அரியனே - அருங்குணமுள்ளவனே! வாச்சி யார்த்தமாயின பரசீவர்க்கு - தத் த்வம் சொற்களின் நேர் பொருளான ஈச்வரனுக்கும் ஜீவனுக்கும், கருதிய இ விரோதம் - மேலே கூறப்பட்ட முரண்பாடான இயல்புகள், கற்பித உபாதியாலே - மாயையால் கற்பிக்கப்பட்ட உபாதி களால் வந்தவையாகும். உரைசெயும் இ உபாதி ஒன்றும் உண்மை ஆகாது - மக்கள் வழங்கும் இந்த உபாதிகளில் ஒன்றுகூட உண்மையில்லை. இருமைசெய் இ உபாதி - இரண்டும் என்ற தோற்றத்தை உண்டாக்கும் இந்த உபாதி கள், ஏது எனில் - யாவை எனில், இயம்பக்கேளாய் - நான் கூற நீ கேள்.

விளக்கம்:—ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் கீழே கூறப்பட்ட இயல்புகள் காரணமின்றி ஸ்வபாவமாகவே ஏற்பட்டவைகள் ஆல்ல. அவைகள் உபாதிகளால் உண்டான தோற்றங்கள், அவைகள் வரும்; போகும்; ஆகையால் அறிவுள்ளவை. எக்குணங்களும் இல்லாமல் இருப்பதே ஈசஜீவர்களின் அழியாத இயல்பாகும். அந்த இயல்பு ப்ரஹ்மவடிவமேயாகும்.

ஈசன் ஜீவன் இருவர்களுக்குள்ள உபாதிகளைக் கூறுகிறார்.

காரணமாயை ஆதிகருதிய ஈசோபாதி
 காரிய பஞ்சகோசம் கருதிய சீவோபாதி
 தூரவே இவ்வுபாதித் துவந்துவம் தள்ளும்போது
 தீரனே ஈசனில்லை தியங்கிய ஜீவனில்லை.

பதவுரை: தீரனே - திறமையுள்ளவனே!, காரண மாயை - ஐந்து பூதங்களுக்கும் காரணமான மாயை, ஆதி கருதிய ஈச உபாதி - முதல்வன் என்று சான்றோர் கூறும் ஈச்வரனின் உபாதியாகும், காரிய பஞ்சகோசம் - மாயை

யின் கார்யமாகிய ஐந்து கோசங்களும், கருதிய சீவோபாதி-
வேராக யாவரும் எண்ணும் ஜீவனுடைய உபாதியாகும்,
இ உபாதி துவந்துவம் - இந்த இரண்டு உபாதிகளையும்,
தூரதள்ளும் போது - மறுபடி வராதவாறு விலக்கும்போது,
ஈசன் இல்லை - ஈசன் என்பவன் இருக்கமாட்டான், தியங்கிய
சீவன் இல்லை - மயக்கம் கொண்ட ஜீவனுமிருக்கமாட்டான்.

விளக்கம்:—மாயை என்பது ஒரு சக்தி அதன் கார்யங்களே
உலகப் பொருள்கள் யாவுமாகும். மாயை நிலையற்றது; அதன்
கார்யங்களும் நிலையற்றவை. மாயையையும் அதன் கார்யமான
உலகத்தையும் வைத்தே ப்ரஹ்மத்தை எல்லாமறிந்தவன் என
கிறோம். அந்தர்யாமீ என்கிறோம். எங்கும் நிறைந்தவன் என
கிறோம். துன்பமே இல்லாதவன் என்கிறோம், உலகைப்படைப்ப
வன்; காப்பவன், அழிப்பவன் என்கிறோம்.

மாயை இல்லாவிடில் அதன் கார்யமும் இல்லை. இரண்டும்
இல்லாத நிலையில், எல்லாமறிதல், நியமித்தல், படைத்தல், காத்தல்
முதலியவை யாவும் இல்லை. இவ்வாறு ஈச்வரனுக்கு இந்த இயல்பு
கள் உபாதியால் வந்தவை என அறிதல் வேண்டும்.

இதேபோல் ஐந்து கோசங்களை வைத்தே ஜீவனை ஷம்ஸாரீ
என்கிறோம்; அற்ப அறிவையுடையவன் என்கிறோம். துன்பங்களை
நுகர்பவன் என்கிறோம்; சிறிய இடத்தில் இருப்பவன் என்கிறோம்.
பஞ்சகோசங்களும் இல்லையானால் அவற்றை வைத்துக் கூறப்படும்
ஜீவ இயல்புகளும் இல்லை; இவ்வாறு ஜீவனின் இயல்புகள் உபாதி
யால் வந்தவை என்று அறிதல் வேண்டும். இந்த உபாதிகள்
மெய்யறிவால் அழியும்.

மாயை காரணம் ஆகும்; ஐந்து கோசங்களும் கார்யமாகும்.
ஆகையால் ஈசனை காரண உபாதியுடையவன் என்று கூறுவர்.
ஜீவனை கார்ய உபாதியுடையவன் என்று கூறுவர்.

283

மேலே கூறிய கருத்தை உவமையால் விளக்குகிறார்.

தரணியை ஆளும் தன்மை தரணிபன் தன்னுபாதி
மருவிய கேடயாதி மற்றச்சேவகனுபாதி

பரவிய இவ்வுபாதிப் பகுப்பினைத் தள்ளும்போது தரணிபன் தானுமில்லை தங்கு சேவகனுமில்லை.

பதவுரை: தரணியை ஆளும் தன்மை - பூமியை ஆட்சி புரிவது, தரணிபன் தன் உபாதி, அரசனின் உபாதி யாகும், மருவிய கேடயம் ஆதி - பொருந்திய, கேடயம் தடி, குடை முதலிய பொருள்களை, தரிப்பது அ சேவகன் உபாதி- அரச வேலைக்காரனின் உபாதியாகும், பரவிய இ உபாதி பகுப்பினை - இங்கே கூறிய உபாதிப் பிரிவுகளை, தள்ளும் போது - நீக்கிய போது, தரணிபனும் இல்லை - அரசனு மில்லை. தங்கு சேவகனும் இல்லை - அவனுடன் தங்கும் வேலைக்காரனுமில்லை. மற்று, தான் - அசைகள்.

விளக்கம்:—அரசாய் இருத்தலும், வேலையாளாய் இருத்தலும் எவ்வாறு உபாதிகளால் வந்தனவோ அவ்வாறே ஈசனாக இருப்ப தும் ஜீவனாக இருப்பதும் உபாதிகளால் வந்தவையாகும்.

இங்கு உபமானம், உபாதிகளால் சிறப்பியல்பு வந்தது. உபாதி நீங்கினால் அதுவும் நீங்கும் என்பதை விளக்குவதற்காக மட்டும் வந்தது. வேறுவகையில் இதைப் பொருத்துவது தகாது.

284

உபாதிகளை நீங்கும் முறையைக் கூறுகிறார்.

நிருமலச் சுருதிதானே நேதிநேதியெனும் வாக்கால் கருதொண்பு பிரமத்தின்கண் கற்பிதத்துவிதம் தன்னைத் திரமதாய் அபவாதிக்கும் திறமையைக்கண்டோமன்றே உரியனே ஆதலாலே உபாதியைத் தள்ளவேண்டும்.

பதவுரை: உரியனே - உபதேசம் பெறுவதற்கு உரிய வனே ! நிருமல சுருதி தானே - மாசற்ற வேதம் தானாகவே, நேதி நேதி எனும் வாக்கால் - நேதி நேதி என்ற வடிவான சொல் தொடரால், கருத ஒணு பிரமத்தின் கண் - பொறி களாலும் மனத்தாலும் அறிய முடியாத ப்ரஹ்மத்திடம், கற்பித துவிதம் தன்னை - ஏற்றிக் கூறப்படும் உலகப்

பொருள்களை, திரம் அது ஆய் - மிக உறுதியாக, அபவாதிக்கும் - இல்லையென்று கூறும், திறமையை கண்டோம் அன்றோ - முறையை அறிந்தோம் அல்லவா? ஆதலால் உபாதியைத்தள்ள வேண்டும் - ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதியாக உள்ள பிறபொருள்களை நீக்கி விட வேண்டும்.

விளக்கம்:—வேதம் “நேதி நேதி” என்று கூறி நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டுகிறது. “நேதி நேதி” என்ற தொடருக்கு, நாம் பார்க்கும் இப்பொருள் ப்ரஹ்மத்தில் உண்மையாக இருப்பதன்று. நாம் பார்க்கும் இப்பொருள் ப்ரஹ்மத்தில் உண்மையாக இருப்பதன்று என்பது பொருளாகும். இத்தொடர் ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில் உள்ளது.

வேதம் நேதி நேதி என்று இரு முறை கூறுவதன் மூலம், பார்க்கப்படும் பொருள் யாவும் ப்ரஹ்மத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவை. ஆதலால் அவை தனியாக இல்லை என்று வற்புறுத்துகிறது. அதன் வழியே எஞ்சி நிற்கும் நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் நிர்க்குண ப்ரஹ்மமே உண்மையானது; ஸகுணத்தன்மை உபாதியால் வந்தது என்று அறிதல் வேண்டும். அறிந்து உபாதிப் பொருள்களை அகற்றிவிடுதல் வேண்டும்.

285

இதுவுமது

வேதமாம் மாநத்தாலும் விளங்கிய போதத்தாலும்

மோதிய சொப்பநாதி உத்தம வுத்தியாலும்

ஈதிலை ஈதிலை மற்றீதிலை என்பதாக

பேதமாம் உபாதியெல்லாம் பெயர்ந்திடத்தள்ள வேண்டும்.

பதவுரை: வேதம் ஆம் மாநத்தாலும்-வேதப்ரமாணத்தைக் கொண்டும், விளங்கிய போதத்தாலும் - குருவின் உபதேசத்தால் பெற்ற அறிவைக்கொண்டு, மோதிய சொப்பநாதி - நாடோறும் நம்மை வந்தடையும் கனவு உறக்கம் விழிப்பு ஆகிய, உத்தம உத்தியாலும் மேலான யுக்திகளாலும், ஈதுஇலை ஈதுஇலை, ஈதுஇலை என்பதாக - இங்கே காணப்படுவனயாவும் உண்மையல்ல என்று பலமுறை

எண்ணி, பேதமாம் உபாதி எல்லாம் - பலவாரூன உபாதிப் பொருள்களை எல்லாம், பெயர்ந்திட தள்ளவேண்டும்-மறுபடி வராதவண்ணம் விலக்கவேண்டும்.

விளக்கம்:—உலகம் உண்மையற்றது என்பதை வேதம் கூறுவதாலும் அறியலாம்; குருவினிடம் பெற்ற நல்லறிவாலும் அறியலாம்; கனவு நனவு உறக்கம் ஆகிய நிலைகளைக் கொண்டும் யுக்தியால் அறியலாம். கனவுப் பொருள் நனவில் இல்லை; நனவுப் பொருள் கனவிலில்லை; இவ்விரண்டும் உறக்கத்தில் இல்லை; ஆகையால் உலகம் உண்மையற்றது என்று யுக்தியால் அறிதல்வேண்டும். இவ்வாறு அறிந்து உபாதிகளாக இருக்கும் அநாதம்பொருள்களை எல்லாம் விலக்கி குணங்களற்ற ப்ரஹ்மத்தை எஞ்சியிருப்பதாகக் காணவேண்டும்.

286

“தத் த்வம்” என்ற சொற்கள் லக்ஷண வ்ருத்தியால் “ஈசனும் ஜீவனும் ஒருவரே” என்று காட்டும் என்கிறார்.

இவ்விதம் திருசியத்தை ஏகமாய்த் தள்ளிப் பின்னர் அவ்விதப் பரசீவைக்யம் அறிந்திடத் தக்கதாலே செவ்விலக்கணயினாலே செப்பிய அவர்கள் தம்மை எவ்வமற்றுணரவேண்டும் ஏகமாய் நிற்பதற்கே.

பதவுரை: இவ்விதம்-மேலேகூறியபடி, திருசியத்தை - காணப்படும் உபாதிப் பொருள்களை, ஏகமாய் தள்ளி முதன்மையாக விலக்கி, பின்னர் - பிறகு அவித பரசீவ ஐக்யம்-அந்தவகையான குணமற்ற ஈசஜீவர்களின் ஒருமைப் பாட்டை, அறிந்திடத்தக்கது ஆல் - அறியவேண்டும் ஆகையால், ஏகமாய் நிற்பதற்கு - அவர்கள் இருவரும் ஒருவரே என்ற அறிவுபெற்று நாம் இருப்பதற்கு, செவ்விலக்கண யினாலே செப்பிய-தத் த்வம் என்று சொற்கள் லக்ஷணமுறையில சொல்லிய, அவர்கள் தம்மை - அந்த ஈசஜீவர்களை எவ்வம் அற்று உணரவேண்டும் - ஐயம் முதலிய குற்றங்களின்றி ஒருவரே என உணரதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—உபாதிப் பொருளை நீக்கிய ஈசுவரனும், உபாதிப் பொருளை நீக்கிய ஜீவனும் ஒருவரே என உணர்தல் வேண்டும். இக்கருத்தை உணர்த்துவதற்கு “தத், தவம்” என்ற சொற்கள் லக்ஷணவ்ருத்தியை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு சொல்லுக்கு உள்ள, பொருளை உணர்த்தும் திறமையை வ்ருத்தி என்றுகூறுவர். சொற்கள் வாச்ய வ்ருத்தியால் நேர் பொருளைக்கிட்டும். பூமி என்ற சொல் வாச்யவ்ருத்தியால் நிலத்தைக்காட்டும், தாமரை என்பது லக்ஷணவ்ருத்தியால் மலரைக்காட்டும். நேரமாகிவிட்டது என்பது வ்யஞ்ஜன வ்ருத்தியால் “நீ செல்லலாம்” என்பதைக்காட்டும்.

இங்கு தத் என்பது லக்ஷண வ்ருத்தியால் குணமற்ற ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டும்; த்வம் என்பது லக்ஷண வ்ருத்தியால் கோசங்களற்ற ஆத்மாவைக் காட்டும், இப்பொருள்கள் இரண்டும் ஒன்றே என்பதை அளி என்ற சொல் காட்டும். தத் த்வம் அளி என்ற தொடருக்கு “நீ அந்தப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறாய்” என்பது பொருள்.

287

மஹாவாக்யமான தத் த்வம் அளி என்பது விட்டுவிடா இலக்கணையின் மூலம் ஐக்யத்தை வலியுறுத்தும் என்கிறார்.

விட்டலக்கணையும் வேண்டாம் விடாதலக்கணையும்

வேண்டாம்

இட்டனே உபயமான இலக்கணை வேண்டும் ஈது

திட்டமாம் ஸோயம் தேவதத்தனென்கின்ற வாக்கில்

தட்டிடாது அதுபோல் ஈதாம் தத்துவமசியாம் வாக்கில்.

பதவுரை: இட்டனே - பிரியமானவனே! விட்டலக்கணையும் வேண்டாம் விடாதலக்கணையும் வேண்டாம். - இங்கு ஒருமைப்பாட்டைக் கூறும் மஹாவாக்யத்திற்கு விட்டலக்ஷணையும் வேண்டாம், விடாதலக்ஷணையும் வேண்டாம், உபயமான இலக்கணை வேண்டும் - விட்டு விடா லக்ஷணதான் வேண்டும், ஈது - இந்த ஒருமை அறிவு, ஸோயம் தேவதத்தன் என்கின்ற வாக்கில் - ஸோயம் தேவததன்” என்ற வடிவம் கொண்ட தொடரில், தட்டிடாது திட்டமாம் - முரண்பாடு இன்றி அறியப்படுகிறது. அது

போல் தத்துவமசியாம் வாக்கில் - அதைப்போல தத் த்வம் அஸி என்ற மஹாவாக்யத்தில், ஈது ஆம் - இந்த ஒருமை யறிவு அறியப்படும்.

விளக்கம்:—லக்ஷணையில் முன்று வகை உண்டு. அவை விட்ட லக்ஷணை, விடாதலக்ஷணை, விட்டுவிடாதலக்ஷணை என்பன. இவற்றை முறையே ஜஹல் லக்ஷணை அஜஹல் லக்ஷணை, ஜஹதஜஹல் லக்ஷணை என்று அறிஞர் கூறுவர்.

ஒரு சொல் தன் நேர் பொருளை விட்டுவிட்டு, அதனுடன் தொடர்பு கொண்ட வேறு பொருளைமட்டும் உணர்த்தினால் அதற்கு விட்டலக்ஷணை என்று பெயர். “காஞ்சீபுரம் அணிந்தாள்” என்றவிடத்தில் காஞ்சீபுரம் என்ற சொல் இடத்தை உணர்த்தாமல் அவ்விடத்தில் நெய்யப்பட்ட பட்டாடையை மட்டும் உணர்த்தியது. இதுபோல் வருவன, விட்டலக்ஷணையாகும்.

ஒரு சொல் தன் நேர் பொருளைவிடாமல் அதனுடன் தொடர்பு கொண்ட பொருளை உணர்த்தினால் அதற்குவிடாத லக்ஷணை என்று பெயர். பழம் விற்பவனை நோக்கி “ஏ பழம் இங்கேவா” என்று கூறும் போது பழம் என்ற சொல் பழத்தையும் விற்பவனையும் சேர்த்து உணர்த்துகிறது. இதுபோல் வருவன, விடாத லக்ஷணையாகும்.

ஸோயம் தேவதத்த! என்பது ஒரு வடமொழித் தொடர். இதற்குப் பொருள்: முன்பு காசியில் சிறிய உடலுடனும் குடுமியுடனும் இருந்த தேவதத்தனே இப்போது சென்னையில் பருத்த உடலுடனும் மொட்டையான தலையுடனும் இருக்கும் தேவதத்தன் என்பதாகும்.

இங்கு இந்த வாக்யம், தேவதத்தர்கள் இருவரும் ஒருவரே என்பதைக் காட்டிற்று இங்குள்ள “ஸ:” என்ற சொல், முன்பு, என்ற நேரம் காசி, சிறிய உடல் குடுமி ஆகிய எல்லா இயல்புகளையும் விட்டு தேவதத்தனைமட்டும் காட்டியது. அதுபோல் “அயம்” என்ற சொல் ‘இப்போது’ என்ற நேரம். சென்னை, பருத்த உடல், மொட்டைத் தன்மை ஆகிய எல்லா இயல்புகளையும் விட்டு தேவதத்தனைமட்டும் காட்டியது. இந்த வாக்யம், “ஒரே தேவதத்தன் தான்; இருவர்களில்லை” என்று காட்டுகிறது. இதையேவிட்டுவிடா லக்ஷணை என்று பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வாறே “தத் த்வம் அஸி” என்ற வாக்யத்திற்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். எந்த இடத்தில் வாச்யப் பொருளுக்கு முரண்

பாடு ஏற்படுமோ, அங்கேயே லக்ஷணையை மேற்கொள்ளவேண்டும். இங்கு வாச்யப் பொருளுக்கு முரண்பாடு ஏற்பட்டது; அதை 280 ஆம் செய்யுளில் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

ஜீவனும் ஈசனும் ஒருவரே என்ற கருத்தை இவ்வாக்யத்தினால் வெளிப்படுத்த, விட்டலக்ஷணையும் பயன்படாது. விடாதலக்ஷணையும் பயன்படாது. அவைகளால், ஜீவன் வேறு ஈசன் வேறு என்று தான் பொருள் கொள்ள நேரும்.

அவ்வாறு "அவர்கள் வேருகவே இருக்கட்டுமே" என்று கூறுவது தவறு. "தத் த்வம் அஸி" என்ற வாக்யம் எங்கு வந்துள்ளது? யார் யாரை நோக்கிக் கூறியது? அதற்கு முன்பு யாது உளது? பின்பு யாது உளது? முடிவில் யாது உளது? கூறுபவரின் நோக்கம் என்ன? கேட்பவரின் நோக்கம் என்ன? என்பவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, அந்த வாக்யம் அகண்டமான ஒரே பொருளையே விளக்க வந்தது என்பது விளங்கும்.

சாந்தோக்யம் என்ற உபநிஷத்தில் ஆறாம் அத்யாயத்தில் ச்வேத கேது என்ற தன் புதல்வனுக்கு உத்தாலகர் என்ற தந்தை, ஒன்பது முறை இந்த மஹாவாக்யத்தின் கருத்தை உபதேசிப்பதாக வந்துள்ளது.

ஒரு சொல்லுக்குப் பொருள் கூறும் போது ஆறுவகையான விதிமுறைகளைக் கொள்ள வேண்டும். அவை:—1. உபக்ரம உபஸம்ஹாரம். 2. அப்யாஸம். 3. அபூர்வதை. 4. பலம். 5. அர்த்தவாதம். 6. உபபத்தி என்பன.

இந்த விதிமுறைகளைக் கொண்டு மஹாவாக்யத்தை ஆராய்ந்தால் ஐக்ய அறிவையே அது காட்டும் என்பது உறுதி.

288

இதுவும் அது.

திருத்தமாம் ஸோயம் தேவதத்தன் என்கின்ற வாக்கு விருத்தமாம் தருமமெல்லாம் விட்டவனைக் கியத்தைத் தரித்திடச் சொல்வதேபோல் தத்து வமசியாம் வாக்கும் விருத்தமாம் தருமமெல்லாம் விடுத்தயிக்கியமே சொல்லும்.

பதவுரை: திருத்தம் ஆம் - நன்கு திருந்திய, ஸோயம் தேவதத்தன் என்கின்ற வாகு - ஸோயம் தேவதத்தன்

என்ற தொடர்மொழி, விருத்தம் ஆம் தருமம் எல்லாம் விட்டு முரண்பட்ட இயல்புகளையெல்லாம் நீக்கி, அவன் ஐக்கியத்தை தரித்திட சொல்வது போல - “ஒருவனே தேவதத்தன் இரண்டு இல்லை” என்பதை மனத்தில் பதியும் படி கூறுவது போல, தத்துவமசியாம் வாக்கும் - “தத் த்வம் அஸி” என்ற பெருந்தொடர்மொழியும், விருத்தமாம் தருமமெல்லாம் விடுத்து - ஜீவ ஈசர்க்குள்ள முரண்பட்ட எல்லா இயல்புகளையும் நீக்கி, அயிக்கியமே சொல்லும் - “அவர்கள் ஒருவரே; இருவரல்லர்” என்று கூறும்.

விளக்கம்:—ஸோயம் தேவதத்தன் என்ற வாக்யம் நீக்கிய முரணான இயல்புகள்; 1. முன்பு, பின்பு. 2. பருத்த உடல், சிறிய உடல், 3. காசி, சென்னை 4. குடுமி, குடுமியில்லாமை; முதலியவைகளாகும்.

தத்வமஸி என்ற வாக்யம் நீக்கிய முரணான இயல்புகள்: 1. எல்லாவற்றையும் அறிதல், அற்ப அறிவு. 2. பரிபூரணத்தன்மை, ஓரிடத்திலிருக்கும் தன்மை. 3. அளவிடமுடியா இன்பம், அற்ப இன்பம். 4. ஆட்டு வித்தல், ஆடல். 5. அஸம்ஸாரீ, ஸம்ஸாரீ முதலிய பலவாகும்.

பல வேறு அளவு கொண்ட பாத்திரங்களில் உள்ள கங்கை நீரை நோக்கி, “இந்த எல்லா நீரும் கங்கை நீரேயாகும்” என்று கூறுவது விட்டுவிடலாகுணைக்கு வேறு உதாரணமாகும். இது போல் வருவன எல்லாவற்றையும் கொள்ளலாம்.

அறிஞரின் ஐக்ய அநுபவத்தைக் கூறுகிறார்.

இத்திறம் விரோதம் தள்ளி இலக்கியச் சித்தே ஆன சுத்தமாம் பரசீர்வர்க்குச் சொல்லிய ஐக்கியத்தை நித்தமும் அறிஞரெல்லாம் நிலைமையாய்ப் பரிசயிப்பர் புத்திர நீயும்ங்ஙன் புகன்றதைப் பரிசயிப்பாய்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வா!, இத்திறம் - இவ்வாறு, விரோதம் தள்ளி - முரண்பாடான இயல்புகளை நீக்கி, இலக்கியம் சித்தே ஆன - லக்ஷியப் பொருளாக விளங்கும் அறிவு

வடிவான, சுத்தம் ஆம் பரசீவர்க்கு - தூய்மையான ஈசனுக்கும் ஜீவனுக்கும், சொல்லிய ஐக்யத்தை - கூறிய ஒருமைப் பாட்டினை, அறிஞர் எல்லாம்-பேரறிவுள்ளவர்கள் யாவரும், நித்தமும் நாடோறும் நிலைமையாய் - தளர்வு இன்றி, பரிசயிப்பர் - ஆராய்ந்து அநுபவம் பெற முயலுவார்கள். அங்ஙன் - அவ்வாறே, நீயும் புகன்றதை பரிசயிப்பாய் - நீயும் நான் கூறிய ஐக்ய அறிவை அநுபவிக்க முயல்வாயாக.

290

வேதங்களில் ஐக்ய அறிவைக்காட்டும் வாக்யங்கள் இதுபோல பல உண்டு என்கிறார்.

இத்திறம் வேதம் தோறும் இசைமகா வாக்கநேகம்
அத்திர தூலமாதி அசத்தினை அபவாதித்துச்
சுத்தமாய் வானம் போலச்சூக்கமாய்த் தானே நின்ற
அத்தமில் இந்த ஜீவர்க்ககண்ட வைக்கியமே சொல்லும்.

பதவுரை: இதிறம் - இவ்வாறு, வேதம் தோறும் - ஒவ்வொரு வேதத்திலும், இசை மஹாவாக்கு அநேகம் - சொல்லப்படும் மஹாவாக்யங்கள் பலவாகும் (அவை), அத்திரம் தூலம் ஆதி அசத்தினை - அழியுமியல்பு கொண்ட பருவுடல் முதலிய அநாத்மப் பொருள்களை, அபவாதித்து - இல்லையென்று தள்ளி, சுத்தமாய் வானம்போல சூக்கமாய் நின்ற - தூய்மையான வானத்தைப்போல நுட்பமாய் எங்கும் பரவி நின்ற, அத்தமில் இந்த ஜீவர்க்கு - அழிவற்ற இந்த ஜீவசைதன்யத்திற்கு, அகண்ட ஐக்யம் சொல்லும் - பரஹ்மசைதன்யத்துடன் பரிபூரணமாயிருக்கும் ஒருமைப் பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—தத் த்வம் அஸி என்பது ஸாமவேதத்திலுள்ளது. இதுபோல யஜுர் வேதத்தில் “அஹம் ப்ரஹ்மாஸமி” என்ற மஹாவாக்யமுள்ளது. ருக் வேதத்தில் “ப்ரஞ்ஞானம் ப்ரஹ்ம” என்ற மஹாவாக்யமுள்ளது. அதர்வண வேதத்தில் “அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம” என்ற மஹாவாக்யமுள்ளது. இவையாவும் விட்டுண்டாலக்ஷணியின் மூலம் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற

உண்மையை விளக்குகின்றன. இந்த உண்மைக்கு அகண்ட ஐக்கியம் என்று பெயர்.

291

மஹாவாக்யப் பொருளை நன்கறிந்து அநுபவம் பெறுவாயாக" என்கிறார்.

ஆதலால் பொய்யே யாகி அகமென அறியப்பட்டு இங்கு ஏதெது தோன்றுகின்றதும் இவையெலாம் நன்றாய் விட்டுப் போத வாநந்த வுண்மைப் பூரணப் பிரமம் நானென்று ஏதமில் புந்தியாலே இன்றுனை உணர்தி மைந்தா !

பதவுரை: மைந்தா - புலவனே, ஆதலால் - மஹாவாக்யங்கள் ஐக்கிய அறிவை உணர்த்துவதால், பொய் ஆகி-உண்மையற்றவைகளாகி, இங்கு அகம் என அறியப்பட்டு-இப்பூமியில் நான் என்று மாறாக அறியப்பட்டு, ஏதெது தோன்றுகின்றதும் - எந்த எந்தப் பொருள்கள் எதிரே தோன்றுமோ, இவை எலாம் நன்றாய்விட்டு - இவற்றை எல்லாம் நன்றாக விலக்கி, ஏதம் இல் புந்தியால் - மாசுகள் இல்லாத உனது புத்தியால், நான் போதம் ஆநந்த பூரண பிரமம் என்று - நான் அறிவு ஆநந்த வடிவாய் எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மமாவேன் என்று, இன்று உனை உணர்தி - இப்போது உன்னை அறிவாயாக.

விளக்கம்:—மஹாவாக்யத்தின் பொருளை உள்ளபடி அறிவதற்குத் தாய்மையான புத்தி வேண்டும்." ஆகையால் "ஏதமில் புந்தியால்" என்றார்.

அறியாமையால் உடல், பொறி, மனம் முதலியவைகள் நான் என அறியப்படுகின்றன. "அவை நானல்ல" என்று அவற்றை விலக்க வேண்டும். விலக்கிய நிலையில் ஜீவனுக்கு ஜீவத்தன்மையே இராது. அது ப்ரஹ்மவடிவாகவே எப்போதுமிருப்பது போல இப்போதும் விளங்கும். ஆகையால் "நான் ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன் என்ற அநுபவத்தைப் பெறுக" என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

அறிவாயும் ஆநந்தமாயும் பூரணமாயும் இருப்பது ப்ரஹ்மத்தின் இயல்பு நிலையாகும். இது அநுபவகாலத்தில் விளங்கும். அறிவும், இன்பமும், நிறைதலும் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களல்ல அவை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம்.

மாணவனின்மனத்தில் நன்கு பதிவதன் பொருட்டு சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் வரும் உத்தாலகரின் உபதேசங் களை சுருக்கமாகக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

கருதுமண் செய்கையான கடமுதல் யாவும் என்றும் பரவுமம் மண்ணையாகும் பான்மைபோல் பிரமத்தின் கண் மருவிய காரியம்போல் மயங்கிய சகமனைத்தும் பிரமமாத்திரமே யாகும் பிறிது இதில் எதுவு மில்லை.

பதவுரை: கருதும் மண் செய்கையான - யாவரும் மண்ணின் கார்யம் என்று எண்ணும், கடம் முதல் யாவும்- குடம், சட்டி பானை முதலிய யாவும், என்றும் - எக்காலத் திலும், பரவும் அ மண்ணே ஆகும் - அக்குடத்தின் எல்லா இடங்களிலும் பரவியிருக்கும் அந்த மண்ணே ஆகும். பான்மை போல் - தன்மையைப் போல, பிரமத்தின் கண் - ப்ரஹ்மத்தினிடம், மருவிய காரியம் போல் மயங்கிய சகம் அனைத்தும் - உண்டான கார்யம் போலத் தோன்றும் எல்லா உலகமும், பிரமமாத்திரமே ஆகும் - ப்ரஹ்மமாக மட்டுமே இருக்கும், இதில் பிறிது எதுவுமில்லை - ப்ரஹ் மத்தைக் காட்டிலும் வேறான பொருள் எதுவும் இல்லை.

விளக்கம்:—கீழே 263, 264, 265 ஆகிய செய்யுட்களில் இக் கருத்து நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்து சாந்தோக்ய உப நிஷத்தில் உள்ளதே ஆகும். அந்த உபநிஷத்தில் "நல்லவனே! மண்ணை அறிந்தால் அதன் கார்யங்கள் யாவும் அறியப்பட்டுவிடும். மண்ணின் கார்யங்கள் உண்மையாக இல்லை; அவை வெறும் சொல்வடிவங்களே யாகும்; மண்தான் உண்மையாகும். அது போல, இந்த உலகப் பொருள்கள் ஸத்தில் இருந்து தோன்றின; அதிலேயே நினை பெற்றுள்ளன; ஆகையால் அந்த ஸத் ஆகிய ப்ரஹ்மமே உண்மை, மற்றவை கார்யங்கள்; அவைகள் சொல்லள வாகவே உள்ளன" என்று உத்தாலக முனிவர் தம் புதல்வனான ச்வேத கேதுவுக்கு உபதேசிக்கிறார். அக்கருத்தையே ஆசிரியர் இச்செய்யுளில் கூறினார்.

இதுவும்து

யாதினூல் பிரமமன்றி யாதுமே வேறிங்கில்லை
ஆதலால் அதுவே உண்மை, யாதுதான் எவர்க்கும் ஆந்மா
யாது அத்துவிதம் சாந்தம் அமலமாம் பரமாம் என்றும்
சாதுவே அதுநீ ஆவாய் சத்தியம் ஐயமில்லை.

பதவுரை: சா து வே - நல்லவனே!, யாதினூல் -
காரணத்தைவிட வேறாகக் கார்யம் இல்லை என்ற முறையால்,
இங்கு பிரமம் அன்றி யாதுமே வேறு இல்லை - இவ்வுலகில்
ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எப்பொருளும் இல்லையோ,
ஆதலால் அதுவே உண்மை - ஆகையால் ப்ரஹ்மமே
உண்மைப் பொருளாகும், யாது எவர்க்கும் ஆத்மா - எந்த
ப்ரஹ்மம் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதோ,
யாது அ த் து வி த ம் - எப்பொருள் இரண்டற்றதாக
உள்ளதோ, என்றும் சாந்தம் அமலம் பரம் ஆம் - எபோதும்
அசைவின்றியும், மாசுகளின்றியும், மேலாயும் எது
உள்ளதோ, அது நீ ஆவாய்-அந்தப் பொருளே நீயாக இருக்
கிறாய், ஐயம் இல்லை சத்தியம் - இதில் ஐயமில்லை, இது
உண்மைதான் - இது உண்மையே.

விளக்கம்:—“ஐததாதீயம் இதம் ஸர்வம், தத் ஸதீயம், ஸ
ஆத்மா, தத் த்வம் அஸி ச்வேத கேதோ,” என்ற தொடர்
உத்தாலக முனிவரால் அந்த உபநிஷத்தில் கூறப்படுகிறது. இத்
தொடரின் பொருள்:

“ச்வேத கேதுவே! இந்த எல்லாமும் அந்த ஆத்மாவே ஆகும்.
அந்த ஆத்மா முக்காலத்திலும் அழியாதது; அதுவே எல்லா
வற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருப்பது; அது நீயாக இருக்கிறாய்”
என்பதாகும். இக்கருத்தையே இச்செய்யுளில் ஆசிரியர் கூறினார்.

இதுவும்து. (நனவும் கனவும்)

கனவினில் ஆரோபித்த கால தேசம் புலன்கள்
நினைவுறு ஞாதிராதி நிகிலமும் பொய்யே போல

நனவிலும் அஞ்ஞானத்தால் நம்மிடை ஆரோபித்த கனவுடல் முதலேயாகக் கண்ட இச்சகமும் பொய்யே.

பதவுரை: கனவினில் ஆரோபித்த - கனவு காணும் போது நம்மிடம் ஆரோபித்துக் கொண்ட, காலம் தேசம் புலன்கள் - காலமும், இடமும் நுகர்வுகளும், நினைவுறு ஞாதிராதி நிகிலமும் - அறிதல் செய்தல் முதலிய யாவும், பொய்யே போல - பொய்த் தோற்றங்களேயாகும், அது போல, நனவிலும்-விழிப்பிலும், அஞ்ஞானத்தால்-அறியாமையால், நம்மிடை ஆரோபித்த - ஆத்மாவிடம் ஆரோபித்துக் கொண்ட, கன உடல் முதல் ஆக கண்ட - பருவுடல் முதலியவாக நாம் பார்த்தறியும், இச்சகமும் பொய்யே - இந்த உலகமும் இல்லாத பொருளேயாகும்.

விளக்கம்:—கனவில் வாஸனையோடு கூடியமனம் பல பொருள்களாக விரிவடைகிறது. அந்தப் பல பொருள்களின் விரிவையும், அதிஷ்டானமாக விளங்கும் ஆத்மா தன் ஒளியால் விளக்குகிறது. அதனால் கனவில் பல வ்யவஹாரங்கள் நடப்பன போல் தோன்றுகின்றன.

நனவிலும் அதுபோலவே வ்யவஹாரங்கள் நடைபெறுகின்றன. மனத்தின் விரிவே பல பொருள்களாகத் தோன்றுகின்றது. அவற்றை ஆத்மாவே விளக்குகிறது. நனவில் ஸூர்ய ஒளி, விளக்கொளி, முதலியவைகளிலிருப்பதால் குழப்பமான நிலையில் “ஆத்மாவினுயே இவை விளங்குகின்றன” என்ற முடிவுக்கு நம்மால் வர இயலவில்லை. “வாஸனையோடு கூடிய மனத்தின் பரிணாமங்களே உலகப் பொருள்களாகத் தோன்றுகின்றன” என்ற முடிவிற்கும் நம்மால் வர இயலவில்லை. இதற்குக் காரணம் அதிஷ்டான ஆத்மாவை அறியாமையேயாகும். ஆத்ம அறிவு பெற்ற நிலையில் “கனவு போன்றதே நனவுமாகும்” என்ற உண்மை விளங்கும். எனவே இரண்டு நிலையிலும் தோன்றும் பொருள்யாவும் அஸ்த்யங்களேயாகும்.

295

இதுவுமது.

யாதினால் பிரமமல்லாது இவ்வுடல் கரணம் பிராணன் ஏதமாம் அகங்காராதி இச்சகம் யாவும் பொய்யாம்

ஆதலால் பிரமம் சாந்தம் அமலம் அத்துவிதம் என்றும் சாதுவே அதுநீ ஆவாய் சத்தியம் ஐயமில்லை.

பதவுரை: இவ்வுடல் கரணம் பிராணன் - இப்பருவுடலும், பொறிகளும், ப்ராணன்களும், ஏதம் ஆம் அகங்கார ஆதி இச்சகம் யாவும் - துன்பம் தரும் அகங்காரம் முதலிய இந்த உலகம் யாவும், யாதினால் - எக்காரணத்தால், பிரமம் அல்லாது - அதிஷ்டானமாகிய ப்ரஹ்ம வடிவாக இருப்பதன்றி, பொய்யாம் - வேறுவகையில் இல்லாதவை களாகுமோ, ஆதலால் ஆகையால், பிரமம் சாந்தம் அமலம் அத்துவிதம் - ப்ரஹ்மம் சாந்தமாகவும் மாசற்றதாகவும், இரண்டற்றதாகவும் உள்ளது. சாதுவே - நல்லவனே!, என்றும் - எப்போதும், நீ அது ஆவாய் - நீ அந்த ப்ரஹ்ம மாக இருக்கிறாய், சத்தியம் ஐயம் இல்லை - இது உண்மை; ஐயம் வேண்டாம்.

விளக்கம்:—உலகம் மாசுள்ளது; அமைதியுள்ளது; பலவாக உள்ளது. அது ப்ரஹ்ம சைதன்யத்திடம் ஆரோபிக்கப்பட்டதாக உள்ளது. எப்போதும் ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருளுக்கு அதிஷ்டானத்தின் வடிவமே வடிவமாகும். ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருளின் இயல்புகள் அதிஷ்டானத்திற்கு இரா. ஆகையால், ப்ரஹ்மம் சாந்தமானது; மாசற்றது; ஒன்றாகவே இருப்பது ஆகும். உலகம் அதிஷ்டான வடிவாக இருப்பதை முன்னிட்டு அதை ஸத்யம் என்று கூறலாம். உலகம் நாமரூபவடிவில் அஸத்யமானது. அதிஷ்டான வடிவில் ஸத்யமானது. உலகமில்லாத ப்ரஹ்மம் உண்டு; ப்ரஹ்ம மில்லாத உலகமில்லை. உலகமில்லாத ப்ரஹ்மமே தத் என்ற சொல்லின் லக்ஷயப் பொருள். எனவே அதுவே நீ ஆவாய் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

ஜீவனின் வடிவை வேதத்தின் மூலமும் யுக்தியின் மூலமும் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியலாம். ஈசனின் வடிவை வேதத்தின் மூலமும் யுக்தியின் மூலமும் பரோக்ஷமாக அறியலாம். ஜீவனும் ஈசனும் ஒருவரே என்பதை வேதத்தைக் கொண்டுதான் அறிதல் வேண்டும்.

“நான் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்” என்ற அநுபவநிலையில், ஈசனைப் பற்றிய பரோக்ஷத்தன்மையும், ஜீவனைப் பற்றிய அற்ப அறிவுத் தன்மையும் நீங்கி விடுகின்றன. ஒருவரேயான அவ்விருவரும், ப்ரத்யக்ஷமாகவும் எல்லாமறிந்தவராகவும் அநுபவ நிலையில் இருப்பார்.

மஹாவாக்யத்தின் பொருளையே மேலும் விளக்குகிறார்.

பேதமாம் சாதி நீதி பெருங்குல கோத்திரங்கள்
ஓதிடும் நாமரூபம் ஒருகுணம் தோட மின்றிப்
போதுதேசம் புலன்கள் பொருந்திடாப் பிரமம்யாது
போதனே அது நீ ஆவாய் புந்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: பேதம் ஆம் - பலவகையான, ஜாதி நீதி பெருங்குலம் கோத்திரங்கள் ஓதிடும் நாமரூபம் - ஜாதியும், ஒழுக்கமும், குலமும், கோத்திரமும், பெயரும், வடிவும், ஒரு குணம் தோடம் இன்றி - யாதொரு குணமும் குற்றமும் ஆகிய இவைகளின்றி, போது தேசம் புலன்கள் பொருந்திடா - காலமும் தேசமும் பொறிகளும் புலன்களும் இல்லாத, பிரமம் யாது - ப்ரஹ்மம் எதுவோ, அது நீ ஆவாய் - அதுவே நீயாவாய், போதனே-அறிவுடையவனே, புந்தியில் சிந்தை செய்வாய் - புத்தியால் நன்கு ஆராய்ந்து பார்.

விளக்கம்:—ஜாதி நீதி முதலியவைகள் உடலுக்கு உள்ளவைகள்; அவை ஆக்மாவுடன் தொடர்பு கொண்டவையல்ல.

இதுவுமது.

யாதெலாம் வாக்குகட்கும் இங்குக் கோசரமே யாகா
யாது நற்போதக்கண்ணில் இங்குக் கோசரமாம் யாதிங்கு
ஆதியில் வத்துவாகும் அமலசிற்கனமுமாகும்
போதனே அதுநீயாவாய் புந்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: போதனே - அறிவுள்ளவனே!, யாது - எந்த ப்ரஹ்மம், இங்கு - இப்பூமியில், எலாம் வாக்குகட்கும் - எல்லாமொழிகளுக்கும், கோசரம் ஆகா - விஷயமாகாதோ, யாது - எந்த ப்ரஹ்மம், நல் போதம் கண்ணில் - நல்ல அறிவாகிய கண்ணில், இங்கு கோசரம் ஆம் - இங்கே விஷயமாகுமோ, யாது - எந்த ப்ரஹ்மம், இங்கு ஆதி இல் வத்து ஆகும் - இங்கு இறப்பும் பிறப்புமில்லாத பொருளாக

உள்ளதோ, அமலசிக்கனமும் ஆகும் - மாசற்ற அறிவுச் செறிவாகவும் உள்ளதோ, அது நீ ஆவாய் - அந்த ப்ரஹ்மமே நீயாக இருக்கிறாய். புந்தியில் சிந்தை செய்வாய் - இதை உன் புத்தியில் எண்ணிப்பார்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் மொழிகளுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதது; எனினும் “அறிவின் தெளிவால் தூய்மையற்ற மனம் லமாதியில் ஆத்ம வடிவமாகும் போது அது விளங்கும்” என்பதை விளக்க, “நற்போதக் கண்ணில் கேசரமாம்” என்றார். ஆதி என்ற சொல் அந்தம் என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாகும்.

இதுவுமது.

மருவிய சடூர்மியின்றி மாசில் யோகியர் மனத்தால் கருதிடப்பட்டு மற்றோர் கரணமும் கருதொணாத உருவமாய் மனத்திற்கெட்டா உண்மையாய் நிறைந்துநின்ற பிரமமே தது நீயவாய் பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: மருவிய சடூர்மியின்றி - அறியாத மக்களை வந்தடையும் ஆறு அலைகளும் இல்லாமல், மாச இல் யோகியர் மனத்தால் கருதிடப்பட்டு - குற்றமில்லாத யோகிகளுடைய மனத்தால் தியானிக்கப்பட்டு, மற்றோர் கரணமும் கருத ஒணாத-வேறு எந்தப் பொறிகளாலும் அறியமுடியாத, உருவமாய் - வடிவம் கொண்டதாய், மனத்திற்கு எட்டா உண்மையாய் - மனத்தால் அறிய முடியாத உண்மைப் பொருளாகி, நிறைந்து நின்ற - எங்கும் நிறைந்து விளங்கும், பிரமம் ஏது - ப்ரஹ்மம் ஏதுவோ, அது நீ ஆவாய் - அதுவே நீயாக இருக்கிறாய். பிரிவு அற சிந்தை செய்வாய் - ஓய்வின்றி இக்கருத்தை மனதில் கொள்வாயாக.

விளக்கம்:—பசி, தாகம், சோகம், மோஹம், மூப்பு, மரணம் ஆகிய இந்த ஆற்றிற்கும் ஷடூர்மிகள் என்று பெயர். இவை உடலின் இயல்புகள் ஆகையால் ஆத்மாவிற்கு இல்லை.

ஆத்மா ஆறு அலைகளும் இல்லாதது; ஸத்வகுணம் நிரம்பிய யோகிகளால் த்யானிக்கப்படுவது; மனத்தாலும் பொறிகளாலும் அறியமுடியாதது: உண்மையாக இருப்பது; அதுவே நீ என்று உணர்வு என்பது. கருத்து.

இதுவுமது.

மித்தியா சகமனைத்தும் மேவதிட்டான மாகிச்
சத்தசத்திற்கு வேரூய்ச் சலமறத் தன்னில் தானாய்
நித்த நிட்களமாய் யாது நிகரற நிறைந்து நின்ற
வத்து ஏத்து நீ ஆவாய் வழுவறச் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: மித்தியா சகம் அனைத்தும் - பொய்யான
எல்லா உலகமும், மேவு அதிட்டானம் ஆகி - ஆரோபித
மாகப் பொருந்தி இருக்கும் அதிஷ்டானமாகி, சத் அசத்திற்கு
வேரூய் - காணப்படுவனவும் காணப்பாடதனவுமாகிய
ஐந்து பூதங்களுக்கும் வேராகி, சலம் அற தன்னில் தானாய் -
அசைவின் நித்தன்னிடத்திலேயே நிலை பெற்றதாய், நித்தம்
நிட்களம் ஆய் - அழிவற்றும் அவயவமற்றும் இருப்பதாய்;
யாதும் நிகர் அற நிறைந்து நின்ற - எப்பொருளும் ஒப்பறு
மாறு எங்கும் நிறைந்து விளங்கிய, வத்து ஏது - பொருள்
ஏதுவோ, அது நீ ஆவாய் - அந்த ப்ரஹ்மமே நீயாக இருக்
கிரூய். வழுவு அற சிந்தை செய்வாய் - குற்றமின்றி இதை
மனத்தில் பதியவைப்பாயாக.

விளக்கம்:—சத் என்பது பூமி. நீர், நெருப்பு ஆகியவற்றைக்
காட்டும். அஸத் என்பது, வளி வானம் ஆகியவற்றைக்காட்டும்.
இவற்றிற்கு வேராக உள்ளது ப்ரஹ்மமாகும். அது தன்னில் தானே
நிலைபெற்றுள்ளது. வேறு பொருளில் அது நிலைத்திருக்கவில்லை.
ஆகையால் “தன்னில் தானாய்” என்றார். நிகர் அற என்ற இடத்
தில், நிகர் என்பது உயர்வுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். உலகிற்கும்
ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு, நிலத்திற்கும் மரத்திற்கும்
உள்ள தொடர்பைப்போன்று, ஆதர் ஆதேயத் தொடர்பு அன்று.
அது அதிஷ்டானத் [ஆரோபண] தொடர்பாகும்.

இதுவுமது.

ஆதி னியா திகிளி யாதாய் அறு விகாரம் பெருதாய்ப்
பேதமாம் இச்சகத்தின் பிறப்பு இருப்பு இறப்பைச் செய்யும்

ஆதிகாரண மானாலும் அமலமாம் பிரமம்யாது
போதனே அது நீ ஆவாய் புந்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: போதனே-அறிவுள்ளவனே, ஆதி வியாதி
கள் இலாதாய் - மனநோயும் உடல்நோயும் இல்லாததாகி,
அறுவிகாரம் பெருதாய்-ஆறு விகாரங்களையும் பெருத்தாய்,
பேதம் ஆம் இசகத்தின் - பலவகையான இந்த உலகின்,
பிறப்பு இருப்பு இறப்பை செய்யும் - படைத்தலையும், காத்த
தலையும் அழித்தலையும் செய்யும், ஆதிகாரணம் ஆனாலும் -
முதற்காரணமாக விளங்கினாலும், அமலம் ஆம் பிரமம்
யாது - விகாரணமற்ற தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் எதுவோ,
அது நீ ஆவாய் - அது நீயாக - இருக்கிறாய். புந்தியில்
சிந்தை செய்வாய் - இதை மனத்தில் நன்கு பதியவைப்பாய்.

விளக்கம்:—ஆதி என்பது மனநோயையும் வ்யாதி என்பது
உடல் நோயையும் குறிக்கும்.

ஆறுவகை விகாரங்கள்; பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், மாறு
தல், தேய்தல், அழிதல் என்பன ஆகும்.

குடத்தைச் செய்யும் குயவன் விகாரமடைவதுபோல, உல
கினைப் படைக்கும் ப்ரஹ்மம் விகாரமடைவதில்லை. உலகைக்
காத்தலினாலும் அழித்தலினாலும் அது விகாரமடைவதில்லை.

ஏனெனில், உலகத்தின் படைப்பும், காப்பும், அழிப்பும் ப்ரஹ்
மத்திடம் விவர்த்தமாக விளங்குகின்றன. கயிறு எவ்வாறு பாம்பிற்
குக் காரணமோ அதுபோல. ஆகையால் உலகிற்கு ப்ரஹ்மம்
விவர்த்த உபாதான காரணம் என்று அறிதல் வேண்டும்.

குடத்திற்கு மண் உபாதான காரணம். குயவன் நிமித்த
காரணம். இதை முன்னோர் ஆரம்பவாதம் என்பர். முன்னதை
விவர்த்தவாதம் என்பர்.

301

இதுவும் அது.

தொத்து பேதம் பெருதாய்த் தொடருமோர் குறியிலாதாய்
நித்தரங்காழிபோல நிச்சல மாகி நித்த
முத்தமாய் அகண்டமான மூர்த்தியாம் பிரமம் யாது
புத்திர அது நீ யாவாய் புந்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே!, தொத்து பேதம் பெருது ஆய் - இரண்டு என்ற வேறுபாடின்றி, தொடரும் ஓர் குறி இலாது ஆய் - தன்னைத் தொடர்ந்து காட்டும் அடையாள மற்றதாய், நித்தரங்க ஆழி போல - அலைகளற்ற கடலைப் போல, நிச்சலமாகி - அசைவற்றதாகி, நித்த முத்தமாய் - எப்போதும் விடுதலை பெற்றதாகி, அகண்டமான மூர்த்தி ஆம் - எங்கும் நிறைந்த வடிவை யுடையதாகிய, பிரமம் யாது - ப்ரஹ்மம் எதுவோ, அது நீ ஆவாய் - அதுவாகவே நீ இருக்கிறாய், புந்தியில் சிந்தை சேய்வாய் - மனத்தில் இதை உறுதியாக வைப்பாயாக.

விளக்கம்:—தீவிதீவம் என்ற வட்சொல், தொத்து என மருவியது குறியை லக்ஷணம் என்பர். அவை, ஸ்வரூப லக்ஷணம், தடஸ்த லக்ஷணம் அதத்வயாவ்ருத்தி லக்ஷணம் என்று மூவகைப்படும்.

ஸத்சித் ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம என்பது ஸ்வரூப லக்ஷணம். உலகத்தைப் படைப்பது ப்ரஹ்மம் என்பது தடஸ்த லக்ஷணம். 'காணப்படும் பொருளல்லாதது ப்ரஹ்மம்' என்பது அதத்வயாவ்ருத்தி லக்ஷணம். இங்கு குறி என்பது தடஸ்தலக்ஷணத்தைக் குறிக்கும். தடஸ்த லக்ஷணத்திற்குப் பயன்படும் உலகம் ப்ரஹ்மத்திடம் இல்லை என்று கொள்ளல் வேண்டும். முதல் நூலில் "ஸ்வரூப லக்ஷணத்தை விடாமலிருப்பது" என்ற கருத்து மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

302

இதுவுமது.

காரணமெவற்றினுக்கும் காரணமாகி யொன்றாய்ப் பாரினை முதலநேகம் படைத்தகாரணமாய் நின்றும் காரியகாரணங்கள் கலந்திடாப் பிரமம் யாது தீரனே அது நீ ஆவாய் திறமுறச் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: காரணம் எவற்றினிற்கும் காரணமாகி - எல்லாக் காரணப் பொருள்களும் காரணமாகி, ஒன்றாய் - இரண்டற்றதாகி, பாரினை முதல் அநேகம் படைத்த காரணமாய் நின்றும்-பூமி முதலிய ஐம்பூதங்களையும் உண்டாக்கிய காரணப் பொருளாய் இருந்தும், காரிய காரணங்கள்

கலந்திடா-கார்ய காரணப் பொருள்களுடன் தொடர்பில்லாத, பிரமம் யாது - ப்ரஹ்மம் யாதோ, தீரணே - தைர்யமுடையோனே, அது நீ ஆவாய் - அப்பொருளாக நீயே இருக்கிறாய், திரமுற - உறுதியாக, சிந்தை செய்வாய் - இதை மனத்தில் கொள்க.

விளக்கம்:—உலகில், நூல் காரணம் ஆடைகார்யம். பஞ்சு காரணம் நூல்கார்யம், பூமி காரணம், பஞ்சுகார்யம். இவைபோல எவ்வளவோ காரணப் பொருள்கள் உள்ளன. அக்காரணப்பொருள் யாவும் தன்னொளியற்ற ஜடபொருள்களாகும். தன்னொளி கொண்ட ஆத்ம சைதன்யமே அவற்றை விளக்குகின்றது. இது காரணப் பொருள் என்று வழங்குவதற்கு ஆத்ம ஒளியே காரணமாயுள்ளது. ஆகையால், காரணமெவற்றினுக்கும் காரணமாகி என்றார்.

தான் ஒன்றாக இருந்து கொண்டு, ஐந்து பூதங்களுக்கும் அதிஷ்டான காரணமாய் இருப்பது ப்ரஹ்மம். அவ்வாறு இருப்பதாலேயே காரியமாகிய ஐம்பூதங்களுடனும் காரணமாகிய மாயை என்ற ப்ரக்ருதியுடனும் தொடர்பின்றி ப்ரஹ்மம் உள்ளது. ஆகையால் “காரிய காரணங்கள் கலந்திடா” என்றார்.

303

கருதிய எண்மை வெண்மை காரியங்கட்குவேறாய்
பரம அக்கரமாய் என்றும் பழுதிலாநந்த மாகி
நிருமல நிருவிகற்ப நிலைமையாய் நிறைந்து நின்ற
பிரமமேதது நீயாவாய் பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: கருதிய - மக்கள் எண்ணிப் பார்க்கும், எண்மை - அற்பத்தன்மை, வெண்மை - மாயை, காரியங்கட்டு - அதன் கார்யங்களாகிய பூதங்கள் ஆகியவற்றிற்கு, வேறாய் - வேறுபட்டதாகி, பரமம் - மிகமேலானதாகி, அக்கரமாய் - அழிவற்றதாகி, என்றும் பழுது இல் ஆநந்தம் ஆகி - என்றும் துன்பமற்ற இன்பவடிவாகி, நிருமலம் - மாசுகளில்லாததும், நிருவிகல்பம் - வேறுபாடு இல்லாதது மாகிய, நிலைமையாய் - நிலையினை உடையதாய், நிறைந்து நின்ற ப்ரஹ்மம் ஏது - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மம் எதுவோ, அது நீ ஆவாய் - அதுவே நீயாக உள்ளாய், பிரிவு அற

சிந்தை செய்வாய் - இவ்வுண்மையை இடைவிடாமல் மனத்தில் கொள்வாயாக.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் அற்பமன்று; அற்பமாயிருந்தால் அது இன்பவடிவாய் இராது. “அல்பத்தில் இன்பமில்லை” என்று வேதம் கூறும். வெண்மை என்பது மாயையாகும். தூயஸ்தவ குணத்தை முதன்மையாகக் கொண்டது மாயையாகும். ஸ்தவ குணத்தை வெண்மை நிறமாகக் கூறுவது சான்றோர் வழக்கம். அதன் கார்யங்கள் ஐம்பூதங்களாகும். இவற்றினும் வேருளது ப்ரஹ்மமாகும். மாயையை அக்ஷரம் என்றும் பூதங்களைக் கூர்ம என்றும் சான்றோர் கூறுவர். இவற்றிற்கு மேலானவன் புருஷோத்தமன் ஆவான். அவனே ப்ரஹ்மம். சிலவிடங்களில் அக்ஷரம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டுவதாக வருவதும் உண்டு.

ப்ரஹ்மத்தின் அறிவொளியில் பொருள்கள் விஷயங்களாகத் தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் அது நிர்விகல்பக அறிவு ஆகும். சித்த வருத்தி அறிவு ஸவிகல்பக அறிவாகும். அதைத் தீர்ப்பு அறிவு என்பர்.

304

இதுவும் அது.

ஏதமில் கனகமேபோல் யாதொரு பிரமம் மாலால்
கோதுறு நாமரூபம் குணமுதல் விகாரமான
பேதமாய்த் தோன்றினாலும், பேதியா விகாரி யாகா
சாதுவே அது நீ ஆவாய் சந்ததம் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, யாதொரு பிரமம் - எந்த ப்ரஹ்மமானது, மாலால் - மாயையால், ஏதம் இல் கனகம் போல் - குற்றம் இல்லாத தங்கம் போல, கோது உறு நாமம் ரூபம் குணம் முதல் - குற்றம் வாய்ந்த பெயர் வடிவம் குணங்கள் முதலியவற்றை உடைய, விகாரமான பேதமாய் - கார்யங்களாகிய பல பொருள்களாகத் தோன்றினாலும், பேதியா - உண்மையில் இரண்டற்றதோ, விகாரி ஆகா - உண்மையில் கார்யங்களில்லாததோ, அது நீ ஆவாய் - அந்தப்பொருளாக நீ இருக்கிறாய். சந்ததம் சிந்தை செய்வாய் - எப்போதும் இத்த உண்மையை நீ மனத்தில் கொள்வாயாக.

விளக்கம்:—தங்கம் தட்டாளின் செயலால் பல வடிவங்களை அடைகிறது. பலவாகத் தோன்றுகிறது. எனிலும் தங்கம் அழியாமல் பலவிதமான அந்த நகைகளில் இருக்கின்றது. அதற்கு எந்த வகையான விகாரமும் இல்லை. அது தேயவில்லை; சுருங்கவில்லை, பெருகவில்லை; பெயரும் வடிவமும் அதனிடம் புதியன வாகத் தோன்றின. அவைகள் பொருள்களாகா; அவைகளால் தங்கத்துக்கு ஒரு கேடுமில்லை.

அதுபோல மாயையால் ப்ரஹ்மம் நாம ரூபங்களைக் கொண்ட வேறு பொருள்கள் போல் தோன்றுகிறது. குணங்களால் வேறு பட்ட பொருள்கள் போலும் தோன்றுகிறது. அந்தப் பொருள்கள் உண்மையல்ல; அவற்றிற்குத் தோன்றுதல் மட்டும் உண்டு; அவற்றால் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்திற்கு எவ்வகையான விகாரமும் இல்லை. எந்தவகையான பேதமும் இல்லை. நாமங்களும் ரூபங்களும் அதிஷ்டானப் பொருளை யாதொன்றும் செய்யமாட்டா. அது எப்போதும் வேறுபாடற்றதாகவே இருக்கும். “அதுவே நீ” என்பது கருத்து.

305

இதுவுமது.

யாதினில் வேறே யில்லை யாது மேலுக்கு மேலாம்
 பேதமில்லாமல் என்றும் பிரத்தியக் கபின்னம் யாது
 போதவாநந்த வுண்மைப் பூரணமேகம் யாது
 போதனே அது நீயாவாய் புந்தியில் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: யாதினில் - எந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும், வேறே இல்லை - வேறான எப்பொருளும் உண்மையாக இல்லையோ, யாது மேலுக்கு மேலாம் - எப்பொருள் ப்ரக்ருதி என்ற மாயைக்கும் மேலானதோ, யாது என்றும் பேதமில்லாமல் - எப்பொருள் என்றுமே இரண்டாக இல்லாமல், ப்ரத்யக் அபின்னம் - ஜீவனாகவே விளங்குகிறதோ, யாது போதம் ஆநந்தம் உண்மை பூரணம் ஏகம் - எப்பொருள் அறிவாயும் இன்பமாயும் உண்மையாகவும் நிறைவுற்றும் ஒன்றாகவும் உள்ளதோ, போதனே - அறிவுடையோனே!, அது நீ ஆவாய் - அப்பொருளாக நீ உள்ளாய், புந்தியில் சிந்தை செய்க - இந்த உண்மையை உன் மனத்தில் நன்கு பதியும்படி செய்வாயாக.

இக்கருத்தை மேற்கொள்வதால் உண்டாகும் பயனைக் கூறுகிறார்.

ஓதிய இவ்வர்த்தத்தை உத்தம உத்தியோடே
கோதிலாப் புந்தியாலே குறித்துளம் தன்னில் சிந்தி
ஈதினால் ஐயமாத் தி இன்றியே உளங்கை நீர்போல்
சாதுவே உண்மை ஞானம் சனித்திடும், சங்கையில்லை.

பதவுரை: ஓ சாதுவே - நல்லவனே!, ஓ திய இ அர்த்தத்தை - நான் கூறிய இக்கருத்தை, உத்தம உத்தியோடு - வேதத்திற்கு முரண்படாத யுக்திகளுடன், கோது இலா புந்தியால் - மாசுகளில்லாத புத்தியால், உளம் தன்னில் குறித்து சிந்தி - உன்மனத்தில் ஒருமையுடன் எண்ணுவாயாக, ஈதினால் - இவ்வாறு எண்ணுவதால், ஐயம் ஆதி இன்றி - ஐயமும் திரிபுமின்றி, உண்மை ஞானம் - மெய்யறிவு, உளங்கை நீர் போல் - உள்ளங்கையில் உள்ள தண்ணீரைப் போல, சனித்திடும் - தோன்றும், சங்கை இல்லை - இதில் ஐயமே இல்லை.

விளக்கம்:—உள்ளங்கை நீர், எளிமையாகவும் நேராகவும், வெளிப்படையாகவும் தெரியும். அதுபோல மெய்யறிவும் எளிமையாகவும் நேராகவும் வெளிப்படையாகவும் விளங்கும் என்று கொள்க.

மேலே கூறிய கருத்தை விபரீத யுக்திகளால் குழப்பி விடுதல் தகாது; நாம் மேற்கொள்ளும் யுக்திகள் வேதத்திற்கு மாறுபடாதனவாக இருத்தல் வேண்டும். யுக்தியால் ஆராயும்போது மனம் தூய்மையுற்று ஒரேமுனை கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும். ஆகையால் "கோதிலாப்புந்தியாலே" என்று கூறினார்.

அடர்வுறு சைநியத்துள் அரசனைக் காண்பதேபோல்
உடல் முதல் திரளினுக்குள் உணர்வுமாத்திரமேயாகித்

திட பரிசுத் தமாகத் திகழ்ந்திடும் நின்னைக் கண்டு அவ்
விடரிலாப் பிரமம் நானென்று எண்ணி அவ்வடிவாய்
நிற்பாய்.

பதவுரை: அடர்வுறு சைநியத்துள் - நெருக்கமான
சேனைகளுக்கு இடையில், அரசனைக் காண்பதே போல் -
சிறப்புவாய்ந்த அரசனைக் காண்பது போல, உடல் முதல்
திரளினுக்குள் - பொறி ப்ராணன், மனம், பருவுடல் ஆகிய
இவற்றின் கூட்டத்தில், உணர்வு மாத்திரமே ஆகி - அறிவு
வடிவாகச் சிறப்புற்று விளங்குவதாகி, திட பரிசுத்தமாக
திகழ்ந்திடும் - உறுதியாகவும் தூய்மையாகவும் விளங்கும்,
நின்னைக்கண்டு - உன் உண்மை வடிவைக் கண்டு, அ இடர்
இலா பிரமம் நான் என்று எண்ணி - அந்த ஆந்தவடி
வாகிய ப்ரஹ்மம் நானே என்று அறிந்து, அ வடிவாய் நிற
பாய் - அந்த ப்ரஹ்ம வடிவமாகவே இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—சைநியத்தின் நடுவே அரசன் சிறப்புற இருப்பான்.
அதுபோல ஜடங்களான உடற் கூறுகளின் நடுவே அறிவுவடிவான
ஆத்மா விளங்குகிறது. அதுவே ஜீவன்; அவனுடைய உண்மை
வடிவம் ப்ரஹ்ம வடிவமாகையால் நீ அவ்வடிவாய் இருப்பாயாக
என்றார்.

308

இதுவுமது.

நிருமல ப்பிரமமாக நின்னில் நீ என்றும் நின்று
பிரமமாம் அந்த உன்னில் பிரிவுபோல் தோன்றுகின்ற
திருசியத்திரளை எல்லாம் தீரவே ப்ரவிலாபித்துப்
பரமவாநந்தம் பெற்றுப் பகுப்பிலாச் சாந்தி சேர்வாய்.

பதவுரை:—நீ நிருமல பிரமமாக நின்னில் என்றும்
நின்று-நீ எப்போதும் மாசுகளில்லாத ப்ரஹ்மவடிவாகி உன்
வடிவிலேயே நிலைபெற்று, பிரமமாம் அந்த உன்னில் பிரிவு
போல் தோன்றா நின்ற - ப்ரஹ்ம வடிவாகிய உன்னிடம்
வேறு பொருள்கள் போல் தோன்றுகின்ற, திருசியத்திரளை

எல்லாம் - பார்க்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும், தீரப் பரவிலாபித்து - ஒன்று சேர ஆத்மாவிடம் இல்லை எனக்கி, பரம ஆநந்தம் பெற்று-ஒப்புயர்வற்ற இன்பத்தை அடைந்து, பகுப்பு இலா சாந்தி சார்வாய் - இரண்டற்ற அமைதி நிலையை அடைவாயாக.

வினக்கம்:—ப்ரஹ்மத்திடம் பார்க்கப்படும் பொருளைப் பரவிலாபனம் செய்தலாவது:

“காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யம் வேறு இல்லை” என்ற முறையில் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் அதன் காரணத்தில் அடக்குதல் ஆகும். நீரைத்தவிர பூமியில்லை; தீயினும் வேருக நீரில்லை; காற்றினும் வேருக தீ இல்லை; வானினும் வேருகக் காற்று இல்லை, மாயையினும் வேருக வானமில்லை, ப்ரஹ்மத்தினும் வேருக மாயை இல்லை. என்று எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மத்தில் அடக்குதலே த்ருச்யப்ரவிலாபனம் எனப்படும்.

இதுவுமது.

சத்தசத்திற்கு வேறும் சத்திய ஏக வத்துப் புத்தியாம்குகையின் கண்ணே பொருந்தும் அவ்வத்துவாக நித்தயிக் குகையின்கண்ணே நிலைமையாய் யாவன் நிற்பன் புத்திர அன்றோன் மீண்டு இப்புரையுடல்குகை யிற்சேரான்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே, சத் அசத்திற்கு வேறு ஆம் - ஐந்து பூதங்களினும் வேறான, சத்திய ஏகவத்து - அழியாததும் இரண்டற்றதுமாகிய அந்த ப்ரஹ்மம், புத்தி ஆம் குகையின் கண்ணே பொருந்தும் - நமது புத்தியாகிய வெளியில் பொருந்தி இருக்கும், நித்தம் - எப்போதும், இக் குகையின் கண்ணே - இந்த புத்திகுகையில் பொருந்தும், அவ்வத்துவாக - விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் அந்த ப்ரஹ்ம வடிவாக, யாவன் நிலைமையாய் நிற்பன் - எவன் பிறழாமல் இருப்பாலே, அன்றோன் - அவன், மீண்டும் - மறுபடியும், இ புரை உடல் குகையில் சேரான் - இந்த இழிந்த உடலை எடுக்கமாட்டான்.

விளக்கம்:—பிரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆவான். அவன் இறந்து போனபின் மறுபிறவியை எடுக்க மாட்டான்.

உடல் முழுதும் ஆத்மா பரவி இருந்தாலும், புத்தியில் நன்கு அறிவு வடிவாக விளங்குவதால், புத்தியில் இருப்பவன் என்று இங்கே கூறினார்.

“இப்புரையுடல் குறையில் சேரான் என்ற தொடருக்கு, இந்த இழிந்த உடலில் அபிமானம் கொள்ளமாட்டான் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்ற ஐக்கிய அறிவைப் புகட்டும் இயல் முற்றும்.

அநுபவவியல்

முன்பு, “ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒருவரே என்று அறிவது தான் மெய்யறிவாகும். அதுவே பிறவிப் பிணியைப் போக்கும்” என்று கூறப்பட்டது. இப்போது மெய்யறிவு பெற்றவரின் அநுபவங்களைப் பற்றிய செய்திகள் கூறப்படும். ப்ரஹ்மவடிவாக இருப்பதே மோகும் என்ற கருத்தும் வலியுறுத்தப் பெறும். அந்த நிலையைப் பெறுவோருக்கு ஏற்படும் இடையூறுகள் பற்றியும் கூறப்படும்.

வத்துவை அறிந்தபோதும் வாதனை வலியே யாகும்
இத்துனிச் சம்சாரத்திற்கு ஏதுவாய் அநாதியாகி
அத்திரக் கர்த்தா போக்தா அகமென உறுதிப்பட்ட
தொத்து வாதனை யனைத்தும் துடைத்திடவேண்டும்

தூயோய்.

பதவுரை: தூயோய் - மாசற்றவனே!, வத்துவை அறிந்தபோதும் - ஆத்மாவை ஒருவன் நன்கறிந்த நிலையிலும், வாதனை வலியே ஆகும் - வாஸனை என்பது வலிமை கொண்டதாக இருக்கும், இதுனி சம்சாரத்திற்கு - துன்பம் தரும் இந்த ஸம்ஸார வாழ்விற்கு, ஏதுவாய் - காரணமாகி, அநாதி ஆகி - எப்போது தோன்றிற்று என்று சொல்ல

முடியாததாய், அத்திரம் கர்த்தா போக்தா அகம் என - நிலையற்ற கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் இருப்பவன், ஆத்மாவே என்று உறுதிப்பட்ட-உறுதியான எண்ணத்தை உண்டாக்குகின்ற, தொத்து வாதனை அனைத்தும் - தொடர்ந்துவரும் எல்லா வாஸனைகளையும், துடைத்திடவேண்டும் - அழிக்கவேண்டும்.

விளக்கம்:—வாஸனை என்பது கார்யங்கள் செய்வதாலும் பல வற்றை நுகர்வதாலும் ஏற்படும் ஒருவகையான ஸம்ஸ்காரமாகும். அது மேலும் அக்கார்யத்தைச் செய்யும்படி தூண்டும் இயல்பு கொண்டது; அது மிகுந்த வலிமை கொண்டது; அது அடங்கியிருந்து சமயம் நேரும்போது ஜீவனைக் கனிழ்த்துவிடும் வலிமையுள்ள எதிரியாகும்; அது நம்மனத்தை அடைந்து நமக்கே தெரியாமல் இருக்கும் உள்பகைவன்; அது பல பிறப்புக்களிலும் நம்மைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கும்; கார்யங்களும் அநுபவங்களும் பலவாதலால் அவற்றால் உண்டாகும் வாஸனைகளும் பலவாகும். அதுவே துன்ப வாழ்விற்குக் காரணமாகும். அது “யான் எனது” என்ற செருக்குகளை வளர்க்கும்.

அத்தகைய வாஸனையால் சிலசமயம் மெய்யுணர்ந்தோரும் தடுமாற்றமடைவர்.

தீய கனவைக்கண்டு விழித்தவுடன் சில கணநேரங்கள் அக்கனவால் உடல் நடுங்குவதை நாம் அநுபவத்தில் கண்டுள்ளோம். அதுபோல் சில சமயங்களில் மெய்யறிவு பெற்றவனும் வாஸனைக்கு வசப்படுவது உண்டு. ஆகையால் அந்த வாஸனைகளை அழித்தல் வேண்டும்; அதை அழிப்பதற்கு மனத்தை வெளியே போகாமல் இருக்கச் செய்து, ஸமாதியை மேற்கொள்ளுதல் நல்லது. வாஸனைகள் இருந்தால், ஆத்ம அறிவு இருப்பினும், அநுபவ வடிவாக அது இருப்பது அரிதாகிவிடும். ஆகையால் வாஸனைகளை அடியோடு அழிக்க முயலல் வேண்டும் என்கிறார்.

வாஸனைகளை அழித்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தை மறுபடி வலியுறுத்துகிறார்.

மைந்தனை ஆந்ம நோக்கான் மாசிலாநின்னாந்மாவில்
சந்ததம் நீஇருந்து சலித்திடா முயற்சியாரே

வந்த வாதனையடக்கு வாதனை அடக்கத்தைத்தான் முந்திய சநத்குமாரமுனிவர் முத்தி என்றார்.

பதவுரை: மைந்தனே-புதல்வனே, ஆந்ம நோக்கால் - ஆத்ம அறிவுடன், மாசு இலா நின் ஆந்மாவில் - குற்றங்கள் இல்லாத உனது ஆத்மவடிவான ப்ரஹ்மத்தில், நீ சந்ததம் இருந்து-நீ எப்போதும் நிலையாக இருந்து கொண்டு சலித்திடா முயற்சியால் - தளராத முயற்சியை மேற்கொண்டு, வந்த வாதனை அடக்கு - பல்லாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வரும் வாஸனைகளை அழித்துவிடு, வாதனை அடக்கத்தை - வாஸனைகளின் அழிவையே, முந்திய சநத்குமாரமுனிவர் - முன்னோரான சிறந்த சநத்குமாரமுனிவர், முத்தி என்றார் - வீடுபேறு என்று கூறினார். தான்-அசை.

விளக்கம்:-வாஸனைகள், தம் கார்யங்களைச் செய்யமுடியாதபடி அவற்றை அடக்குதலும், அவை அழிவதற்குக் காரணமாகும். ஆத்ம அறிவைப்பெற்றவன் வாஸனைகளின் அழிவையும் தன் முயற்சியால் செய்திருக்க வேண்டும். அப்போது தான் ப்ரஹ்ம வடிவ நிலையாகிய மோக்டம், அநுபவமாகும்.

சநத்குமாரர் முதலிய பெரிய முனிவர்கள் இவ்வாறு இருந்து வீடு பெற்றனர். ஆகையால் இடைவிடாமல் வாஸனைகளை அழிக்கும் ஸமாதியை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

312

வீடுபேற்றினுக்கு ஏற்படும் இடையூறுகளையும் அவற்றை நீக்கும் வழியையும் கூறுகிறார்.

ஈனதேகேந்தியாதி யெனுமநாந்மா விடத்தில் யானென தென்னும் எண்ணம் யாததே அத்தியாசம் ஞாநியானவனிவற்றை ஞானமாம் தன் ஆந்மாவில் ஆனநன்னிடையாலே அழித்திட வேண்டும் என்றும்.

பதவுரை: ஈனம் தேக இந்தியாதி எனும் - இழிவான பருவுடல் பொறிகள் முதலியவாகிய, அநாந்மாவிடத்தில் - ஆத்மா அல்லாத பொருள்களிடம், யான் எனது என்னும்

எண்ணம் யாது-யான் எனது என்ற அகங்காரமும் மமகாரமும் ஆகிய எண்ணம் எதுவோ, அதே அத்தியாசம் - அதுவே மயக்க எண்ணமாகும், ஞானி ஆனவன் - மெய்யறிவு பெற்றவன், இவற்றை - இந்த அகங்கார மமகாரங்களை, ஞானம் ஆம் தன் ஆந்மாவில் - அறிவாகிய தன் உண்மை வடிவில், ஆன நன் நிட்டையாலே - ஒன்றிய சித்தவ்ருத்தி கொண்ட ஸமாதியால், என்றும் அழித்திடவேண்டும் - எப்போதும் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும்.

விளக்கம்:— நான் சிவந்தவன்; அழகானவன் என்பது பருவுடலை நானென்று எண்ணுவதால் வந்த மயக்க எண்ணம். 'என்னுடைய பொறிகள்' என்று வழங்குதல் மமகாரத்தினால் ஏற்பட்ட மயக்க எண்ணம். இந்த எண்ணங்கள், மனம் ஆத்மவடிவை அடைந்து அசைவற்றிருக்கும் போது அழியும். ஆத்மாவினிடம் மனம் அசைவின்றி இருப்பதையே ஸமாதி என்பர். ஸமாதியால் மனத்தின் அசைவு தடைபடும். மனம் தூயதாகும். ஒரு முகமான வ்ருத்தி அதற்கு ஏற்படும். நான் எனது என்ற சலனம் அழியும். இவ்வாறு அடிக்கடி ஸமாதியைப் பயில்வதால் வாஸனைகள் அழியும்.

313

அத்யாஸ மயக்கத்தை அழிக்கும் முறையைக் கூறுகிறார்.

புத்தியின் வ்ருத்திகட்குப் பொலிவுசெய் சாட்சியாகிப்
பித்தியக் காந்மாவாகப் பிறங்கிய நினை யறிந்து
புத்திர அந்த நானே பூரணப்பிரம மென்னும்
விர்த்தியா லத்தியாசம் விடுத்து நீ விமலமாவாய்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே, புத்தியின் விருத்திகட்கு - புத்தியில் ஏற்படும் செயல்களுக்கு, பொலிவு செய் சாட்சியாகி - விளக்கம் தரும் ஸாக்ஷியாகி, பித்தியக் காந்மாவாக பிறங்கிய - ஜீவ வடிவாக விளங்கும் உன்னை, அறிந்து - ஐந்து கோசங்கட்கும் வேறுபட்டவகை அறிந்து, அந்த பூரணப்பிரமம் நானே என்னும் விர்த்தியால் - நானே அந்த ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன் என்று அடிக்கடி எண்ணுவதால், நீ அத்தியாசம் விடுத்து விமலம் ஆவாய் - நீ மயக்கத்தை விலக்கி, மாசுகளில்லாதவனாவாய்,

விளக்கம்:—நானே ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறேன் என்று இடைவிடாமல் எண்ணுவதால், ஆத்மாவல்லாத பொருளை ஆத்மாவென்று நினைக்கும் மயக்கம் போகும். இதன் பொருட்டு மனத்தின் செயல்களை உள்முகமாக ஆக்குதல் வேண்டும்.

இதுவுமது.

ஒருவிதமிலாததான உலகுடைச்சார்பை விட்டுப் பொருள்களை நாநா வாகப் புகலும் நூற்சார்பும் விட்டுப் பரவிய அநர்த்தமெல்லாம் பற்றுடல் சார்பும் விட்டு, இங்கு அரியனே ஆந்மநோக்கால் அத்தியாசம் தவிர்ப்பாய்.

பதவுரை: அரியனே-அருமையான மாணவனே!, ஒரு விதம் இலாததான - பலவகையான, உலகுடை சார்பை விட்டு - உலக வாழ்விலுள்ள பற்றைவிட்டும், பொருள்களை நாநா ஆகப் புகலும் - பல பொருள்களுண்டு என்று கூறும், நூல் சார்பும்விட்டு - த்வைத நூல் பயிற்சி விருப்பதையும் போக்கி, பரவிய அநர்த்தம் எல்லாம் - விரிவான துன்பங்கள் யாவும், பற்று - அடைந்துள்ள, உடல் சார்பும் விட்டு - உடலைப் பேணுதல்வேண்டும் என்ற ஆசையையும் போக்கி, இங்கு - இந்த நேரத்தில், ஆந்ம நோக்கால் - ஆத்மவடிவை அடைந்த மனத்தின் வருத்தியால், அத்தியாசம் தவிர்ப்பாய்-மயக்க எண்ணத்தை விலக்குவாயாக.

விளக்கம்:—உலகப்பற்று, பயன்தராத நூல்பற்று, உடல்பற்று ஆகியவற்றை நீக்கினால், யான் எனது என்ற செருக்குகள் அழியும். அவ்வாறு செய்க; என்று குரு கூறுகிறார்.

மூன்றுவகை வாஸனைகளும் மெய்யறிவுக்குத் தடையாகும் என்கிறார்.

ஊக்கமாய்ப் பொருந்தாநின்ற உலக வாசனையினாலும் நோக்கிடப்பட்ட நாநா நூலின் வாசனையினாலும் தேக்கமாய் வாராநின்ற தேகவாசனையினாலும் சூக்கமாம் ஆந்மஞானம் சொன்னவாறுதியாது யார்க்கும்.

பதவுரை: ஊக்கமாம் பொருந்தா நின்ற - மிகவும் ஊக்கத்தோடு நம்மை வந்தடைந்த, உலக வாசனையினாலும்-லோகவாஸனையினாலும், நோக்கிடப்பட்ட நானா நூலின் வாசனையினாலும் - நாம் படித்த பல நூல்களின் வாஸனையினாலும், தேக்கம் ஆய் - நீங்குதலின்றி, வாராநின்ற தேக வாசனையினாலும் - தொடர்ந்து வருகின்ற தேகவாஸனையாலும், சூக்கம் ஆம் ஆந்ம ஞானம் - மிகவும் நுட்பமான ஆத்ம அறிவு, யார்க்கும் - எவருக்கும், சொன்னவாறு உதியாது = முன்பு கூறியபடி தோன்றுது.

விளக்கம்:—லோக வாஸனையும், சாஸ்த்ரவாஸனையும், தேக வாஸனையும் மெய்யறிவுக்குத் தடங்கலைப் புரியும் ஆகையால் அவற்றைவிடல் வேண்டும்.

அவற்றுள் லோகவாஸனையாவது: “மக்கள் நம்மைப் புகழ்தல் வேண்டும்; அதற்கு ஏற்றவாறு நாம் ஒழுகுதல் வேண்டும். எவ்வகையிலும் பிறர் இகழும்படி நடந்து கொள்ளல் தகாது” என்று எண்ணி அதற்காக உழைப்பது ஆகும்.

சாஸ்த்ர வாஸனையாவது: “நூல் கூறியவைகளைப் படித்துக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும்; இல்லையானால் மறந்து போகும்; சாஸ்த்ரங்களை என்றும் மறத்தல் கூடாது; அவற்றில் சொல்லப்பட்டவற்றை ஒழுக்கமாக மேற்கொள்ள வேண்டும்” என்று கருதி எப்போதும் அதற்காக முயன்று கொண்டே இருப்பதாகும்.

தேக வாஸனையாவது: தமது உடல் அழகாகவும் நோயில்லாமலும் இருக்கும் பொருட்டுப் பல பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள விரும்புதல் ஆகும்.

இம்முன்று வாஸனைகளும் மெய்யுணர்வைப் பெறுவதகுத்தடை. செய்யும்; ஆகையால் இவற்றைப் போக்க வேண்டும்.

இந்த முன்று வாஸனைகளால் தோன்றும் இன்னல்களைக் கூறுகிறார்.

இப்பவச் சிறையைநீக்கி ஏகஇச் சிப்பவர்க்குச் செப்புவாசனைகள் முன்றும் செறியயோமயவில்வ் கென்று அப்புறப்பட்ட மேலோர் அறைவராதலினால் மைந்தா துப்புற இவற்றைவிட்டோன் தூகளிலாமுத்தி சேர்வன்.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, இப்பவச்சிறையை நீக்கி - இந்த ஸம்ஸாரமாகிய சிறையை விட்டு, ஏக இச்சிப் பவர்க்கு - நீங்க விரும்பியவர்களுக்கு, செப்பு வாசனைகள் மூன்றும் - மேலே கூறிய மூன்று வாசனைகளும், செறி அயோமய விலங்கு என்று - நெருக்கமாகப் பொருந்திய இரும்பு விலங்காகும் என்று, அப்புறப்பட்ட மேலோர் - இந்த மூன்று வாசனைகளையும் கடந்தவர்கள். அறைவர் - சொல்வார்கள், ஆதலினால் - ஆகையால், இவற்றை துப்பு உற விட்டோன் - இவற்றை அடியோடு விலக்கியவன், துகள் இலா முத்தி சேர்வன் - துன்பமே இல்லாத வீடு பேற்றினை அடைவான்.

விளக்கம்:—விலங்கு சிறையிலிருந்து வெளியேறுதபடி தடை செய்யும். அது போல் இந்த மூன்று வாசனைகளும் மனிதனை ஸம்ஸார வாழ்விலிருந்து வெளியேறுதவாறு தடைசெய்யும். ஆகையால் இவற்றை அடியோடு விடல் வேண்டும்.

317

மேற்கூறியதை விளக்க ஓர் எடுத்துக்காட்டைக் கூறுகிறார்.

சல முதல் சம்பந்தத்தால் சனித்த தூர்க்கந்த முற்று
வலியுறுமகிலின் கட்டை வாசனை மறைந்த போது
மலமற அரைத்தலாலே மருவுதூர்க்கந்தம் நீங்கி
நிலைமையாய் அதனிடத்தில் நின்றவாசனையே தோன்றும்.

பதவுரை: வலி உறும் அகிலின் கட்டை - உறுதிய வாய்ந்த அகில் கட்டை, சலம் முதல் சம்பந்தத்தால் - நீர் முதலிய பொருள்களின் தொடர்பால், சனித்த தூர்க்கந்தம் உற்று - உண்டான தீய மனத்தை அடைந்து, வாசனை மறைந்த போது - தன் இயல்பான நறுமணம் மறைந்த சமயத்தில், மலம் அற - அழுக்கு நீங்கும்படி, அரைத்தலால் - அக்கட்டையை அரைத்தலால், மருவு தூர்க்கந்தம் நீங்கி - அதை அடைந்த தீயமணம் விலகி, அதனிடத்தில் நிலைமையாய் நின்ற - அதனிடம் முன்பு நிலைத்து நின்ற, வாசனையே தோன்றும் - நறுமணமே தோன்றும்.

விளக்கம்:—அகில் கட்டை இயல்பாகவே நறுமணம் கொண்டது. அது தண்ணீரில் பலநாள் கிடந்தால் அதனிடம் ஒரு தீய மணம் தோன்றும்; இயல்பான நறுமணம் மறைந்திருக்கும். அக் கட்டையை நன்றூத் தேய்த்தால் வந்த தீயமணம் அழிந்து போகும்; ஏற்கனவேயிருந்த நறுமணமே தோன்றும்.

318

உபமேயத்தை விளக்குகிறார்.

ஈதுபோல் இதயத்துள்ளே இருப்பதாய் வெகுவாய்க்காமம் ஆதி வாசனையினாலே ஆந்ம வாசனை மறைந்தும் போத நற்பழக்கமென்னும் புரையிலா தரைத்தலாலே யாது தான் நீங்கில் ஈதே அமலமாய்த் தோன்றுகிறும்.

பதவுரை: இதைப் போல, ஆந்மவாசனை - ஆத்மாவின் தூய இயல்பு, இதயத்துள்ளே வெகுவாய் இருப்பதாய்-மனத்தினுள் அதிகமாக இருக்கும், காமம் ஆதி வாசனையினால் - ஆசை கோபம் முதலிய குணங்களால், மறைந்தும் - மறைப்பட்டிருந்தும், போதம் நற்பழக்கம் என்னும் - அறிவு வடிவாகிய ஆத்மாவிடம் மனத்தை நிலைக்க வைக்கும் பழக்கமாகிய, அரைத்தலால் - தேய்த்தலினால், அது தான் நீங்கில்-காமம் முதலியவை தாமே விலகிய நிலையில், ஈது புரையிலாது அமலமாய் தோன்றுகிறும் - இந்த ஆத்மா மாசுகளின்றித் தூய வடிவுடன் விளங்கும். அது என்பது ஆது என நீண்டது.

விளக்கம்:—ஆத்மா இயல்பாகவே தூயது; அதன் தூய்மை அந்தக்கரணத்தின் தொடர்பால் ஏற்படும் காமம் முதலிய குணங்களால் மறைபட்டு இருக்கும். மனத்தை இடைவிடாமல் ஆத்மாவின் விடம் நிலைக்கும்படி செய்தால், காமம் முதலியவை அழியும்; ஆத்மாவின் தூய இயல்பு விளங்கும்; ஆகையால் மனத்தை ஆத்மாவின் விடம் நிலைத்து நிற்கும்படி செய்தல் வேண்டும். இதனால் வாஸனைகளும் அழியும்.

319

மேலே கூறிய கருத்தே சுருக்கமாக உரைக்கப்படுகிறது. வத்துவில்லா வநாந்ம வாசனைத்திரளினாலே வத்துவேயான வநாந்ம வாசனை மறைபட்டாலும்

நித்தமும் ஆந்மநிட்டை நிலைமை யாலதனை நீக்கின்
சுத்தமா யீதே தோன்றும் சொப்பிரகாசமாக.

பதவுரை: வத்து இல்லா-உண்மைப் பொருளில்லாத, அநாந்மவாசனைத் திரளிஞால் - ஆத்மாவல்லாத பொருள் களின் குணங்களால், வத்துவே ஆன ஆந்ம வாசனை மறை பட்டாலும் - உண்மைப் பொருளாக விளங்கும் ஆத்மாவின் வடிவம் மறைந்திருந்தாலும், அதனை - அந்த மறைப்பினை, நித்தமும் ஆந்ம நிட்டை நிலைமையால் - நாள்தோறும் மேற் கொள்ளும் ஸமதிப் பழக்கத்தால், நீக்கின்-போக்கிவிட்டால், ஈது சுத்தமாய் சொப்பிரகாசமாக தோன்றும் - இந்த ஆத்மா தூய தன்னொளி கொண்டதாகத் தோன்றும்.

விளக்கம்:—அநான்ம வாஸனைத் திரளாவது; லோகவாசனை, சாஸ்த்ரவாஸனை, தேகவாஸனை, தம்பம் முதலிய ஆஸுரகுணங் கள் முதலியனவாகும். இவைகள் யாவும், ஸமதிப் பயிற்சியால் அறவே நீங்கும். அப்போது ஆத்மா நன்கு விளங்கும்.

320

வாஸனைகளை அழிப்பதற்குரிய வழியைக் கூறுகிறார்.

அரிமன மாந்மாவின்கண் அடங்கிடும் எம்மட்டெம்மட்டு
உரியனே அம்மட்டம்மட்டு ஊனவாசனையும் நீங்கும்
சர்வ வாசனையும் நீங்கில் சாற்றிய ஆந்ம ஞானம்
பிரதிபந் தங்களின்றிப் பிறங்கிடும் உள்ளவாறே.

பதவுரை: உரியனே - உபதேசம் பெறுவதற்குரிய வனே!, அரிமனம் - பகைவனாகிய மனம், ஆந்மாவின் கண்- ஆத்மாவினிடத்தில், எம்மட்டு எம்மட்டு அடங்கிடும் - எந்த அளவாக அடங்குமோ, அட்மட்டு அம்மட்டு - அந்த அளவு, ஊனவாசனையும் நீங்கும் - இழிந்த வாஸனைகளும் அழியும், சர்வ வாசனையும் நீங்கில் - எல்லாவாஸனைகளும் விலகி விட்டால், சாற்றிய ஆந்ம ஞானம் - முன்பு கூறிய மெய் யுணர்வு, பிரதிபந்தங்கள் இன்றி - இடையூறுகள் இல்லா மல், உள்ளவாறே பிறங்கிடும் - உள்ளபடியே விளங்கும்.

விளக்கம்:—மனத்தை மெள்ள மெள்ள அடக்கி ஆத்மாவில் நிலைத்து நிற்கச் செய்தல் வேண்டும். வைராக்யம் இதற்குத் துணை புரியும். வலிந்து மனத்தை அடக்குதல், பிறகு துன்பம் தரும்; வைராக்யத்தால் அமைதியுற்ற மனத்தில், “நான் எனது” என்ற செருக்குகள் படிப்படியாக அழியும். இச்செருக்குகள் வாஸனையின் கார்யங்களாகும். எல்லா வாஸனைகளும் அழிந்தபின் சைதன்ய அநுபவம் இடையூறு இன்றி விளங்கும். வேதாந்த விசாரமும், மனவடக்கமும் ஒன்று சேர்ந்து இந்த அநுபவத்தைத் தந்துவிடும்.

321

“யான் எனது” என்பவை அத்யாஸங்களால் வருபவை; அத்யாஸங்கள் வாஸனைகளால் வருபவை; அத்யாஸங்களைப் போக்கினால், வாஸனைகள் அடங்கும்; செருக்குகளும் அடங்கும் என்று கூறுகிறார்.

சந்ததமா ந்மநிட்டுடை சார்ந்ததால் யோகியர்க்குத்
சொந்தமாம் மனமிறக்கும் துட்டவாதனையடங்கும்
மைந்தனே அதனினுலே மயங்கிய அத்தியாசப்
பந்தனை யாவும் தீர்த்துப் பரமமாம் பதமாய் நிற்பாய்.

பதவுரை: மைந்தனே - புதல்வா, யோகியர்க்கு - மனத்தை அடக்கும் இயல்பு கொண்டவர்களுக்கு, சந்ததம் ஆந்ம நிட்டுடை சார்ந்ததால் - எப்போதும் மனம் ஆத்மாவில் இருக்கும் நிலையைப் பெற்றுள்ளதால், தொந்தம் ஆம் மனம் இறக்கும் - பேதங்களை உண்டாக்கும் மனம் அழியும், துட்டவாதனை அடங்கும் - தீய வாஸனைகள் அடங்கும், அதனினுல - அக்காரணத்தால், மயங்கிய அத்தியாச பந்தனை யாவும் - மயக்க எண்ணங்களாகிய அத்யாசப் பிணிப்புக்கள் எல்லாவற்றையும், தீர்த்து - போக்கி, பரமம் ஆம் பதம் ஆய் நிற்பாய் - ப்ரஹ்ம வடிவ நிலையில் இருப்பாயாக.

விளக்கம்:--உடலும் பிறவும் அநாத்மப் பொருள்கள்; அவைகளை நான் எனவும் என்னுடையவை எனவும் என்னுகிறோம். இதற்கு அத்யாஸம் என்று பெயர். இது வாஸனையால் ஏற்படும் எண்ணங்கள்; மனம் வெளியே செல்வதால் தான் இந்த மயக்க

எண்ணங்கள் தோன்றும். மனம் உள்முகமாகி ஆத்மாவிடம் நிலை பெற்றால் மனம் மெள்ள மெள்ள இறக்கும். அல்லது அதை வெளியே இழுத்து வரும் தீய வாஸனைகள் அடங்கும். மனம் நல்ல சுப வாஸனையோடு இருக்கும்; அப்போது அது ஆத்மாவின் வடிவை உண்மையாக ஆராயும் வலிமையைப் பெறும். ஐந்து கோசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதே ஆத்மா என்று அது அறியும்; ஆத்மாவிலேயே நிலையாக நிற்கும் தன்மையையும் அது பெறும். அப்போது அநாத்மப் பொருளை ஆத்மாவாக அது நினைக்காது. ஆகையால் முதலில் அத்யாஸப் பிணிப்புக்களை நீக்கு என்றார்.

322

ஸத்வகுணத்தால் அத்யாஸத்தை வெல்லலாம் என்கிறார்.

போதனே இருகுணத்தால் போயிடும் தமசு முன்னம்
மீதியிலி ராசதம் போம் மிசிரமாம் சத்துவத்தால்
சோதியாவது தான்போகும் சுத்தமாம் சத்துவத்தால்
ஆதலால் சுத்தம் கொண்டே யத்தியாசம் தவிர்ப்பாய்.

பதவுரை: போதனே - அறிவுள்ளவனே, இரு குணத்தால் - ரஜோகுணத்தாலும் தமோ குணத்தாலும், முன்னம் தமசு பேர்யிடும் - முதலில் தமோகுணம் அழியும், மீதியில் - எஞ்சியுள்ள இரு குணங்களில், மிசிரம் ஆம் சத்துவத்தால் - பிற குணங்கள் சிறிதே கலந்த ஸத்வ குணத்தால், இராசதம் போம் - ரஜோகுணம் அழியும், சுத்தம் ஆம் சத்துவத்தால் - தூய நிரக்குண ப்ரஹ்மத்தில், சோதி ஆவது தான் அழியும் - அறிவைத்தரும் ஸத்வ குணமும் அழியும், ஆதலால் - ஆகையால், சுத்தம் கொண்டே - ராஜோ குணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் வெல்லப்படாத ஸத்வகுணத்தை மேற்கொண்டு, அத்தியாசம் தவிர்ப்பாய் - மறைப்பும் பிற தோற்றமும் செய்யும் தமோகுணத்தையும் ரஜோ குணத்தையும் அழிப்பாயாக.

விளக்கம்:—மக்களிடம் மூன்று குணங்கள் உள்ளன; அவை தத்தம் செயல்களை இயற்றுகின்றன. அவை ஸத்வகுணம், ரஜோ குணம், தமோகுணம், என்பன. அவற்றுள் ஸத்வகுணம் நல்ல

லறிவை உண்டாக்கும். ரஜோகுணம் மனிதனைச் செயலில் ஈடுபடுத்தும். தமோகுணம், சோம்பல் உறக்கம் அறியாமை ஆகிய வற்றை உண்டாக்கும்.

அத்யாஸம் என்பது, உள்ள பொருள் மறைபட்டிருக்க, பிற பொருளின் தோற்றமேயாகும். மறைபடுதல் ஆவரணம் ஆகும். அது தமோகுணத்தின் செயல்; பிற பொருளின் தோற்றம் விசேஷம் எனப்படும். அது ரஜோகுணத்தின் காரியம். ஆத்மாவை உடல் என எண்ணுவது ஒருவகை அத்யாஸமாகும். இது ரஜோகுண தமோகுணங்களால் ஏற்பட்டது.

ஸத்வகுணம் அறிவைத் தருவது ஆகும்; ஸத்வகுணத்தால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் வெல்ல வேண்டும்; இதையே “சுத்தம் கொண்டே அத்தியாசம் தவிப்பாய்” என்றார்.

ரஜோகுணமும் ஸத்வகுணமும் சேர்ந்து தமோகுணத்தை வெல்லும். உடற்பயிற்சியும், காவ்ய ஆராய்வும் சோம்பலை நீக்கி விடுவதைக் காணலாம். ஸத்வகுண கார்யமான மன ஒருமைப்பாடு, ரஜோகுண கார்யமான செயல்களை நீக்கி விடுகிறது. த்யானம் புரிபவன் அப்போது பிறசெயல்களில் ஈடுபடுவதில்லை.

மனம் ஆத்மாகார வ்ருத்தியை அடைந்த பின், அந்த வ்ருத்தியும் அழியும்; ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திடம் ஸத்வவ்ருத்தியும் அழியும் என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

மனத்தை ஸத்வகுணங்களால் நிரம்பச் செய்து அறிவைப் பெற்று அத்யாஸமயக்கத்தை அழிப்பாயாக என்பது கருத்து.

323

உடல் மெய்யறிவைப் பெறுவதற்குத் துணை புரிவதால் அதனிடம் அபிமானம் வேண்டுமே! எனில்;

மித்தையாய் இவ்வுடம்பை மீந்தபிராரத்த கன்மம்
சித்தமாய்க் காக்குமென்றே சிந்தையில் நிச்சயித்து
மெத்தவும் தைரியத்தை மேவி நிச்சலனேயாகி
அத்தியாசம் தவிர்ப்பாய் அநக எம் முயற்சியாலும்.

பதவுரை: அநக - குற்றமற்றவனே, மித்தை ஆம் இ உடம்பை - அழியும் இந்த உடலை, மீந்த பிராரத்த கன்மம் -

மெய்யறிவால் அழியாமல் எஞ்சியுள்ள ப்ரார்ப்த கர்மா வானது, சித்தமாய் காக்கும் என்று - உறுதியாகப் பாது காக்கும் என்று, சிந்தையில் நிச்சயித்து - மனத்தில் முடிவு கொண்டு, மெத்தவும் தைரியத்தை மேவி - மிகவும் தைர்யம் அடைந்து, நிச்சலன் ஆகி - மனக்குழப்பமில்லாதவனாகி, எம்முயற்சியாலும் - எந்த முயற்சி செய்தாவது, அத்தியாசம் தவிர்ப்பாய் - மயக்க எண்ணத்தைப் போக்குவாய்.

விளக்கம்: — மெய்யறிவால், ஸஞ்சிதகர்மங்களும், ஆகாமி கர்மங்களும் அழியும். ப்ரார்ப்தகர்மம் மட்டும் அழியாமல் சில காலம் இருக்கும். அந்தக் கர்மானால் உடல் பேணப்படுகிறது என்று எண்ணி விடவேண்டும். நாம் உண்மையில் உடலைப் பேணுகிறோம் என்று எண்ணி யாவரும் முயல்கின்றனர். நமது முயற்சியால் உடல் வளர்வதில்லை; அது ப்ரார்ப்த ஊழ்வினையின் பயனாகவே வளர்கிறது. இந்த உண்மையைறிந்து அநுபவத்தில் கொண்டு வருவதற்கு மிகவும் தைர்யம் வேண்டும்.

நாம் உண்பதால்லவா உடல் வளர்கிறது? ப்ரார்ப்த ஊழ் வினையை இதற்குக் காரணமாகக் கூறுவது பொருத்ததில்லையே! என்று ஐயம் தோன்றலாம். அது தவறு. நம் விருப்பப்படி சில போது உடல் வளர்வதில்லை; சுருங்குவதுமில்லை; “ப்ரார்ப்தம் என்ற ஊழ், நமது முயற்சியின் மூலம் உணவை அளிக்கச் செய்து உடலைப் பாதுகாக்கிறது” என்றே பெரியோர் கொள்வர். உடலை உண்டாக்கிப் பாதுகாக்கும் ப்ரார்ப்தவினையின் பயன்களில் நமது முயற்சியும் ஒரு பயனாகும்.

பொதுவாக முற்பிறவியில் நாம் செய்த எல்லாச் செயல்களும் ஊழ் எனப்படும். அச்செயல்களை, இரண்டு வகையாகப் பிரிப்பர், ப்ரார்ப்தம் என்றும், ஸஞ்சிதம் என்றும் அவற்றிற்குப் பெயர். ஆகாமி கர்மா என்பது இனிமேல் நாம் செய்யப் போகும் செயலாகும்.

ஸஞ்சிதம் என்பது, அடுத்தபடியாகப் பயன் தருவதற்குக் காத்திருக்கும் கர்மமாகும். ப்ரார்ப்தம் என்பது பயனைக் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மமாகும். மெய்யறிவு பெற்றவுடன் ஸஞ்சித கர்மம் எல்லாம் தீ முன் பஞ்சு போல அழியும். ஆகாமி கர்மமோ பிறக்காது. ப்ரார்ப்த கர்மம் அழியாமல் வில்லினின்றும் வெளியே வந்த அம்பைப் போல் தன் பயனை அளித்தே தீரும். அதன் பயனாகவே உடல் தோன்றி வளர்கிறது; அதற்கு ஏற்ற எல்லாச் செயல்

களையும் அந்த ஊழ்வினை புரிந்து விடுகிறது. நாமோ, “நாம் உடலை வளர்க்கிறோம்” என்று அகங்காரம் கொள்கிறோம்; அது தவறு. ஜீவன் முக்தன் “உடலை ப்ராரப்தம் பேணுகிறது” என எண்ணி குழப்பமடையாமல் இருப்பான். அத்தகைய நிலையை அடைந்து அத்யாஸத்தை வெல்க என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

324

வேறு வகையில் அத்யாஸத்தைப்போக்க வழி கூறுகிறார். நானொரு சீவனன்று நற்பரப்பிரமமேநான் தானெனும் நிச்சயத்தால் தள்ளியே அகத்தை எல்லாம் ஊனவாசனை வேகத்தால் உன்னிடை உதியா நின்ற ஈனமாம் அத்தியாசம் யாவையும் நீ யொழிப்பாய்.

பதவுரை: - நான் ஒரு சீவன் அன்று-நான் ஜீவனில்லை' நான் நல் பரபிரமமே - நான் இன்பவடிவான பரப்ரஹ்மமே, எனும் நிச்சயத்தால் - என்ற உறுதியான அறிவால், அகத்தை எல்லாம் தள்ளி - அகங்காரம் முதலிய எல்லா வற்றையும் விலக்கி, ஊனவாசனை வேகத்தால் - இழிந்த வாஸனையின் தூண்டுதலால், உன்னிடம் உதியா நின்ற - உன்னிடம் தோன்றிய, ஈனம் ஆம் அத்தியாசம் யாவையும்- இழிந்த பயனைத்தரும் எல்லா மயக்க எண்ணங்களையும், நீ ஒழிப்பாய் - நீ நீக்குவாயாக. தான் - அசை.

விளக்கம்:—“நான் ஜீவனல்லன்; உடலுமல்லன், பொறிகளும் அல்லன்; ப்ராணன்களும்ல்லன், மனைவி புதல்வன் வீடு இவற்றையுடையவனுமல்லன்; நான் இரண்டற்ற ப்ரஹ்மமே” என்ற மெய் யறிவுடையோனிடம் அத்யாஸம் இராமல் அழிந்துபோகும்; ஆகையால் அதை அடைக என்றார்.

325

இதுவுமது.

சுருதியால் ஊகம் தன்னால் சூக்கும அனுபவத்தால் பொருவிலா நானே எங்கும் பூரணன் என்றறிந்திங்கு ஒருவொருவிடத்தில் ஓர்கால் உண்மைபோல் உதியாநின்ற சுருவமாமத்தியாசச் சார்பையும் தவிர்ந்தி மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே, சுருதியால் - வேதப்ரமாணத்தாலும், ஊகம் தன்னால் - புத்திப்ரமாணத்தாலும், சூக்கும் அநுபவத்தால் - நுட்பமான அநுபவப்ரமாணத்தாலும், பொருவிலா நானே - ஒப்பற்ற நானே, எங்கும் பூரணன் என்று அறிந்து - எங்கும் நிறைந்துள்ளப்ரஹ்மம் என்று அறிந்து, இங்கு ஒரு ஒரு இடத்தில் - இப்பூமியில் ஒவ்வொரு இடத்திலும், ஓர் கால் - ஒவ்வொரு சமயம், உண்மை போல் உதியா நின்ற - உண்மைப் பொருள்போல் தோன்றும், சர்வம் ஆம் அத்தியாசம் சார்பையும் - எல்லா மயக்கத்தோற்றங்களையும், தவிர்தி - போக்குவாய்.

விளக்கம்:—“இந்த எல்லாமும்ப்ரஹ்மமே” என்று கூறும் பல வேதவாக்யங்களால், ஜீவனேப்ரஹ்மம் என்பதை உணர்க.

“மண்ணினும் குடம் வேறில்லை. அதுபோல் சைதன்யத்தினும் வேருக அதன் கார்யமில்லை” என்பன போன்ற யுக்திகளால்ப்ரஹ்மத்தின் உண்மை வடிவை அறிக.

“ஸமாதியில் ஏற்படும் அநுபவத்தின் மூலம்ப்ரஹ்மத்தின் உண்மை வடிவை உணர்க” என்பதை ஆசிரியர் முதல் இரண்டு வரிகளில் கூறினார்.

“அத்யாஸம், பொறிகளிலோ, உடலிலோ, வெளிப் பொருள்களிலோ ஒவ்வொரு சமயம் ஏற்படும்; அப்போது மயக்கத்தால் தோன்றும் பொருள் உண்மை போல விளங்கும்; அவை எல்லாவற்றையும் விலக்கி விடுக” என்பதைப் பின் இரண்டுவரிகளால் ஆசிரியர் கூறினார்.

326

இதுவுமது.

சாதுவே பிச்சை வாங்கல் சலமலம் விடுதலன்றி
யாதுமே தியானியர்க்கிங் கியற்றிடும் செய்கையில்லை
ஆதலால் ஆந்மநிட்டை அநிசமும் அடைந்ததாலே
மோதிய வத்தியாசம் முழுவதும் நீ ஒழிப்பாய்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, இங்கு - இவ்வுலகில், தியானியர்க்கு - முகிவர்களுக்கு, பிச்சைவாங்கல் -

பிசைஷ எடுத்தலும், சலமலம் விடுதல் - உடலுபாதைகளை நீக்கிக் கொள்ளலும், அன்றி - அல்லாமல், இயற்றிடும் செய்கை யாதும் இல்லை - செய்யும் கார்யங்கள் யாதும் இல்லை, ஆதலால் - ஆகையால், அநிசமும் - எப்போதும், ஆந்ம நிட்டை அடைந்ததால் - ஆத்மாவில் மனம் நிலைபெற்ற தன்மைவைய அடைவதால், நீ மோதிய அத்தியாசம் முழு வதும் - நீ உன்னைத் துன்புறச்செய்யும் மயக்கங்கள் யாவற்றையும், ஒழிப்பாய் - நீக்குவாயாக.

விளக்கம்:—“மெய்யறிவு பெற்றவர்கள், ப்ராரப்த ஊழின் வலிமையால் ஏற்பட்ட உடலைத் தாங்கியிருப்பார்கள்; அந்த உடலைப் பொறுத்த இன்றியமையாத செயல்களில் மட்டும் ஈடுபடுவர். பிற வற்றில் அவர்களுக்கு ஈடுபாடு இராது. அவர்களின் மனம் ஆத்மாவிலேயே நிலை பெற்றிருக்கும். அதனால் அத்யாஸங்கள யாவும் அழியும்” என்பது கருத்து.

327

இதுவுமது.

தத்துவமசியே ஆதி தகுமகாவாக்கியத்தால்
 நித்தமும் பரசீவைக்யம் நிகழ்த்திய போதம் கொண்டு
 வத்துவில் ஆந்ம புந்தி வலியுறக் கிடைப்பதற்கே
 அத்தியாசத்தை யெல்லாம் அநகனே அறவொழிப்பாய்.

பதவுரை: அநகனே - குற்றமற்றவனே, தத்துவ மசியே ஆதி தகு மகாவாக்கியத்தால் - “தத் த்வம் அஸி” என்பது போன்ற பெருமை பொருந்திய வாக்யங்களால், நித்தமும் - நாடோறும், நிகழ்த்திய - தோற்றுவிக்கப்பட்ட, பரசீவ ஐக்ய போதம் கொண்டு - ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒருவரே என்ற மெய்யறிவைப் பெற்று, (பிறகு) வத்துவில் - ப்ரஹ்மத்திடம், ஆந்மபுத்தி - நானே என்ற அறிவை, வலி உற கிடைப்பதற்கு - உறுதியாகப் பெறுவதற்கு, அத்தியா சத்தை எல்லாம் அறஒழிப்பாய் - மயக்கங்களை எல்லாம் அறவே நீக்குவாயாக.

விளக்கம்:—மஹாவாக்யங்களால் ஏற்பட்ட ஐக்ய அறிவு உறுதியாகும் பொருட்டு, ஐந்து கோசங்களிலும் நான் என்ற மயக்க புத்தியை விடல் வேண்டும். ஆகையால் அதைச் செய் என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

எவ்வளவு காலம் இதைச் செய்யவேண்டும்? என்பதைக் கூறுகிறார்.

மூடமாம் இத்தேகத்தின் முளைத்திடும் அகங்காரந்தான் சேடமில் லாது நன்றாய்ச் சிதைவுறும் காலம் மட்டும் சீடனே சாவதானம் சேர்ந்து நற்றியாநி யாகித் தோடமாம் அத்தியாசத் தொடர்பினைப் பரிகரிப்பாய்.

பதவுரை: சீடனே-மாணவனே!, மூடம் ஆம் இதேகத்தில் - ஜடமான இந்த உடம்பில், முளைத்திடும் அகங்காரம் - தோன்றிய அகங்காரம், சேடம் இல்லாது - பாக்கி இல்லாமல், நன்றாய் சிதைவுறும் காலம் மட்டும் - நன்றாக அழியும் காலம் வரையில், சாவதானம் சேர்ந்து - கவனத்தை மேற்கொண்டு, நல்தியானி ஆகி - ப்ரஹ்மத்தையே எப்போதும் நினைப்பவனாகி, தோடம் ஆம் - குற்றங்களைத் தரும், அத்தியாசத் தொடர்பினை - மயக்கத் தொடர்புகளை, பரிகரிப்பாய் - நீக்குவாயாக.

விளக்கம்:—“அஹங்காரம் அழியும் வரையில், அத்யாஸத்தைப் போக்குவதில் முயலவேண்டும்” என்பது கருத்து.

இதுவுமது.

விவிதமாம் சகமிதென்றும் விரிவுறும் சீவர் என்றும் இவிதமாம் தோற்றமெல்லாம் இசைந்த நின் சொப்பநம் போல் எவளவு காலமட்டும் இலங்குமோ வித்துவானே அவளவு மிடைவிடாமல் அத்தியாசம் தவிர்ப்பாய்.

பதவுரை: வித்துவானே - அறிஞனே, இது சகம் விவிதம் ஆம் என்றும் - இந்த உலகம் பலவாறாக உள்ளது என்றும், சீவர் விரிவு உறும் என்றும் - ஜீவர்களும் பல வகைப்பட்டவர்கள் என்றும், இ விதம் ஆம் தோற்றம் எல்லாம் - இவ்விதமாகத் தோன்றும் தோற்றங்கள் யாவும், எவளவு காலம் மட்டும் - எந்த அளவுடைய காலத்தில், இசைந்த நின் சொப்பநம் போல் - உனக்கு வந்த கனவு போல, இலங்குமோ - பொய்யென விளங்குமோ, அ அளவும்- அக்காலம் வரையில், இடைவிடாமல் அத்தியாசம் தவிர்ப் பாய் - இடைவிடாமல் மயக்கங்களைப் போக்கிக் கொள்ள முயலவேண்டும்.

விளக்கம்:—விழிப்பின் போது காணப்படும் தோற்றங்கள் யாவும் கனவுப் பொருள்களைப்போல் இல்லாதவைகளே என்ற உறுதி எப்போது ஏற்படுமோ அதுவரை மயக்கத்தைப் போக்கும் முயற்சியை மேற் கொள்ள வேண்டும். நனவும் கனவு போன்றதே என்ற அறிவு உறுதியாகத் தோன்றிவிட்டால் பிறகு அத்யாஸமே இராது.

330

மெய்யறிவிற்குத் தடங்கலைச் செய்யும் வேறு சில வற்றையும் கூறுகிறார்.

நித்திரை உலகவார்த்தை நீண்ட சத்தாதிகட்கு
 நித்தமாம் ஆந்மரூபம் நினைந்திடா மறதிக்கும் நீ
 இத்தனையேனும் எங்கும் இடைவெளி கொடாமல்என்றும்
 புத்திர நின்னான்மாவைப் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வா, நித்திரை - உறக்கத் திற்கும், உலகவார்த்தை - மக்கள் பேசும் பயனில்லாத சொற்களுக்கும், நீண்ட சத்தாதிகட்கும் - மிகுந்த ஒலி, ஒளி, சுவை, நாற்றம் முதலியவற்றுக்கும், நித்தம் ஆம் ஆந்ம ரூபம் - அழியாத ஆத்மவடிவை, நினைந்திடாமறதிக்கும் - நினைக்கமுடியாதபடி செய்யும் மறதிக்கும், எங்கும் இத்தனை

யேனும் இடைவெளிகொடாமல் - எவ்விடமும் சிறிதும் இடம் கொடாமல், என்றும் - எப்போதும், புந்தியில் நின் ஆந்மாவை நீ சிந்தை செய்வாய் - புத்தியில் உனது ஆந்மாவை நீ த்யானம் செய்வாயாக.

விளக்கம்:—உறக்கமும், பலருடன் வீண்மொழிகளைப் பேசுதலும் விஷயங்களை விரும்புதலும், மறதியும், ஆத்மத்யானத்திற்கு இடையூறுகளாகும். அவற்றை நீக்குதல் வேண்டும்.

331

பருவுடலை அடிப்படையாகக் கொண்டே எல்லா இன்னல்களும் உண்டாகின்றன; ஆகையால் அதை ஆத்மா என்று எண்ணவே கூடாது என்கிறார்.

மாதிரு பிதிருதங்கள் மலத்தினால் உண்டாய் மற்றும் மேதை தோல் மலமேயாதி மேனியாம் இத்தூலத்தை சாதுவே வெகுதூரத்தில் சண்டாளன் நிகராத்தள்ளிப் பேதமில் பிரமமாகிப் பேறுபெற்றவனாய் நிற்பாய்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, மாதிரு பிதிரு தங்கள் மலத்தினால் உண்டாய் - தாய் தந்தையரின் சோணித சுக்லங்களினால் தோன்றி, மேதை தோல் மலம் ஆதி - கொழுப்பு தோல் மலம் முதலிய பொருள்களின் கூட்டமான, மேனி ஆம் இ தூலத்தை - இந்தப் பருவுடலை, சண்டாளன் நிகராய் - சண்டாளனைப் போல, வெகுதூரத்தில் தள்ளி - அருகே நெருங்காதபடி விலக்கி, பேதம் இல் பிரமம் ஆகி - இரண்டற்ற ப்ரஹ்ம வடிவமாகி, பேறு பெற்றவனாய் நிற்பாய் - வீடு பேறு பெற்றவனாக விளங்குவாய்.

விளக்கம்:—உடலைத் தள்ளுதல் என்பது உடலில் அபிமானம் கொள்ளாமலிருத்தல் என்பதைக் காட்டும்.

பருவுடலைப் பற்றிய செய்திகள் முன்பே, 82 ஆம் செய்யுளிலும் 104 ஆம் செய்யுளிலும் வந்துள்ளன.

“உபாதிகளை விட்டு ஒன்றாக இரு” என்கிறார்.

குறுகிய கடாகாசத்தை கூர் மகா காசத்தில் போல் சிறுகிய சீவான்மாவைச் சிற்கனப் பரமாந்மாவில் அறிவினால் பிரவிலாபித்து அவ்வகண்டமாம் வத்துவாகி வெறிதிருந் திடுவாய் என்றும் விமலமாம் யோகத்தோனாய்.

பதவுரை: குறுகிய கட ஆகாசத்தை - குறுகலான குடத்திலுள்ள வானத்தை, கூர் மகா ஆகாசத்தில் போல் - இடைவெளி மிகுந்த பெரிய ஆகாசத்தில் ஒன்றாக்குவது போல, சிறுகிய சீவ ஆந்மாவை - மிகச்சிறிய ஜீவனை, சித்கனம் பரம ஆந்மாவில் - செறிந்த அறிவு வடிவான ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில், அறிவினால் ப்ரவிலாபித்து - நல்ல அறிவினால் லயமடையச்செய்து, அ அகண்டம் ஆம் வத்து ஆகி - அந்த வரம்பற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யமாகி, விமலம் ஆம் யோகத்தோனாய் - தூய ஆத்மாவில் நிலையுள்ளவனாய், என்றும் வெறிது இருந்திடுவாய் - எப்போதும் மெளனமாக இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—பெரிய ஆகாசமே குடம் என்ற உபாதியால் கடா காசம் என்று கூறப்படும். அதுபோல் எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மமே அந்தக் கரணம் என்ற உபாதியால் ஜீவன் என்று கூறப்படுகிறது. குடத்தை விலக்கி விட்டால் கடாகாசமே மஹாகாசமாகும்; அது போல் அந்தக் கரணமாகிய உபாதியை விலக்கினால், ஜீவனே ப்ரஹ்மமாவான். வரம்பற்ற ஆத்மாவிடம் வரம்பைக் காட்டும் உபாதிகள் இல்லாமல் இருக்கும் போது, அந்த ஆத்மா அகண்ட ப்ரஹ்மமாய் விளங்கும். அந்த நிலையில், மொழிகளுக்கும் செயல்களுக்கும் இடமில்லை, அது தான் மெளன நிலை: ‘அதாக நீ இரு’ என ஆசிரியர் கூறினார்.

இதுவுமது

பரவதிட்டாநமாகிப் படர் சுயம் சோதியான பிரமமேநீயாய் நின்ற பிரிவிலா நிட்டையாலே

உருவமாம் பிரமாண்டத் தோடு ஒன்றிய பிண்டாண்டத்தை அரியனே மலபாண்டம்போல் அகத்தினில் அகற்றிநிற்பாய்.

பதவுரை: அரியனே - அருங்குணமுடையோனே!, பர அதிட்டானம் ஆகி - உயர்ந்த அதிஷ்டானப் பொருளாகி படர்சயம் சோதியான - விரிவான தன்னொளி கொண்டுள்ள, பிரமமே - ப்ரஹ்ம வடிவே, நீ ஆய் நின்ற - ஜீவவடிவாய் நின்ற, பிரிவிலா நிட்டையால் - அழிவில்லாத ஐக்ய அறிவால், பிரமாண்டத்தோடு ஒன்றிய ப்ரஹ்மாண்டமாகிய வெளியுலகங்களோடு கூடியிருக்கும், உருவமாம் பிண்டாண்டத்தை - பொறிகளால் அறியப்படும் உருவம் கொண்ட இப்பருவுடலை, மலபாண்டம் போல் - அசுத்தங்கள் நிறைந்த பாத்திரம்போல, அகத்தினில் அகற்றி நிற்பாய் - மனத்தில் விலக்கிக் கொண்டு விளங்குவாயாக.

விளக்கம்: -ப்ரஹ்மம் எல்லாவகையான கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பதால் "பரவதிட்டானமாகி" என்றார்.

பிரமமே நீயாய் நின்ற நிட்டையாவது: நிர்விகல்ப ஸமாதியாகும். அதில் ப்ரஹ்ம ஜீவர்கள் இரண்டாக இல்லை.

'ப்ரஹ்மாண்டம் என்பது பதினான்கு உலகங்களின் தொகுதியைக் குறிக்கும், பிண்டாண்டம் என்பது உடலைக்குறிக்கும். ப்ரஹ்மாண்டமும் பிண்டாண்டமும் வீடு பேற்றிற்குத் தடையான காமத்திற்கு இருப்பிடமாதலால், அவற்றைத் துச்சமென்று அகற்று எனினார்.

334

இதுவுமது

ஏதமாம் இலிங்கதேகத்திசையகம் புந்திதன்னைச் சோதியாநந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய நின்னாந்மாவில் தீதறவைத்து இலிங்க தேகமீதிதை விடுத்துக் கேதமில்லாமல் என்றும் கேவலனாகி நிற்பாய்.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் - துன்பம் தரும், இலிங்க தேகத்து இசை அகம்புந்தி தன்னை - லிங்க தேகத்தில் பொருந்தியுள்ள நான் என்ற நிச்சயத்தை, சோதி ஆநந்த சத்தாய் சொல்லிய - அறிவாயும் இன்பமாயும் ஸத்யமாயும் உள்ளது என்று பெரியோர் கூறிய, நின் ஆந்மாவில்-உனது ஆத்மவடிவில், தீதறவைத்து - ஐயமின்றி வைத்து, இலிங்க தேக மீது இதை விடுத்து - நான் என்ற புத்தியை லிங்க உடல் மீது வைக்காமல் விலக்கி, கேதமில்லாமல் - துன்ப மின்றி, என்றும் கேவலன் ஆகிநிற்பாய் - எப்போதும் இரண்டற்ற சைதன்யமாகி விளங்குவாய்.

விளக்கம்:—லிங்க உடலை நான் என்று எண்ணுவது யாகம் முதலியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களின் வழக்கம். நான் என்று, பருவுடலை எண்ணுவது எவ்வாறு தவறே, அது போலவே லிங்க உடலை நான் என நினைப்பதும் தவறேயாகும். லிங்க உடல் ஆத்மா ஆகாது என்று முன்பு நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. நான் என்பது பஞ்சகோசங்களற்ற ஆத்மாவையே குறிக்கும். அதுவே ஸத்தாயும் சித்தாயும் ஆநந்தமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மமாகும். நானல்லாத பொருளை நான் என்று எண்ணுவதாலேயே இன்னல்கள் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் “லிங்க உடலை ஆத்மா இல்லை என்று விலக்கு. ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக அறிக. இன்னலின்றி வாழ்க.” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

335

இதுவுமது

தீதிலக் கண்ணாடிக்குள் திகழ்ந்திடும் புரமே போல
யாதொரு பிரமத்தின் கண் இச்சகம் யாவும் தோன்றும்
சாதுவே அதுநானென்றே சலமற அறிந்த தாலே
சீதனாய்ச் செய்வதெல்லாம் செய்து நீமுடிந்தோனாவாய்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, யாது ஒரு பிரமத்தின் கண் இச்சகம் யாவும் - எந்த ப்ரஹ்மத்தில் இந்த உலகம் முழுவதும், தீது இலா கண்ணாடிக்குள் திகழ்ந்திடும் புரமேபோல - அழுக்கில்லாத கண்ணாடிக்குள் விளங்கும் நகரத்தைப் போல, தோன்றும் - இருப்பதுபோல் தோன்

றுமோ, அது நான் என்றே - அந்த ப்ரஹ்மமே நான் என்று, சலம் அற அறிந்ததால் - ஐயமும் திரிபும் இன்றி உணர்ந்ததால், நீ சீதனாய் - நீ அமைதியற்றவனாய், செய்வதெல்லாம் செய்து முடிந்தோன் ஆவாய் - செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து முடித்தவனாவாய்.

விளக்கம்:—கண்ணாடிக்குள் உண்மையாக நகரமில்லை; எனினும் இருப்பதுபோலத் தோன்றும். இது ப்ரதிபிம்பமே. ப்ரதிபிம்பத்திற்குப் பொருளாகும் தன்மை இல்லை. அதுபோல் ஆத்மாவில் உலகத்தோற்றம் உள்ளது. உலகம் உண்மையில் ஆத்மாவில் இல்லை. ஆத்மா அறிவுவடிவம்; அறிவில் உலகத்தோற்றம் விளங்குகிறது. அறிவு இல்லையானால் உலகமே விளங்காது. எதனிடம் உலகம் விளங்குகிறதோ, “அதுவே நான்” என்ற அறிவு மெய்யறிவாகும். அந்த அறிவு ஒருவனிடம் அநுபவமாக இருந்தால், அவ்வாறு இருப்பவன் எப்போதும் சாந்தனாக இருப்பான். அவன் செய்யவேண்டியவை யாதொன்றுமில்லை; எல்லாவற்றையும் அவன் செய்து முடித்தவன்.

இங்கு, “கண்ணாடிக்குள் திகழ்ந்திடும் புரம்போல்” என்ற உபமானம் இல்லாத பொருள் இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது” என்ற கருத்தைமட்டுமே விளக்கவந்தது. பிறவகையில் இதை எடுத்துக் கொள்ளல்தகாது.

336

இதுவுமது

அருவவக் கிரியமாகி அறிவு மெய்யின்பமாகி ஒருமையாம் உன்ருபத்தை ஒன்றி இப்பொய்யுடம்பை அரியனே விடுதி கூத்தன் அடைந்து தன் நிசருபத்தை, விரிவுறுவேடருபம் விடுத்திடு நீதியே போல்.

பதவுரை: அரியனே-அருங்குணமுடையவனே!, கூத்தன்-அரங்கில் நடப்பவன், (முடிவில்) தன்நிசருபத்தை அடைந்து-தனது உண்மை வடிவை, அடைந்து, விரிவு உறு வேடருபம் விடுத்திடு நீதியே போல் - மிக விரிவான தன் வேஷவடிவை விட்டு விடுவதைப் போல, அருவம் அக்கிரியமாகி - ருபமும் செயலும் இல்லாததாகி, அறிவு மெய் இன்பமாகி -

அறிவாகவும் உண்மையாகவும் இன்பமாகவும் விளங்கி, ஒருமை ஆம்-இரண்டற்றதாக உள்ள உனது உண்மை வடிவினை, ஒன்றி - அடைந்து, இ பொய் உடம்பை - இந்தப் பொய் வேடமான உடலினை, விடுதி - விலக்குவாய்.

விளக்கம்:—பொய்யுடம்பை விடுதலாவது; அதிலுள்ள அபிமானத்தை விடுதல் ஆகும். அபிமானமே ஒருபொருளை ஒருவனுக்கு உடைமையாக்குகிறது. ஒருவன் எப்பொருளிடம் அபிமானத்தை விடுகிறானோ அப்பொருள் அவனுக்குச் சொந்தமன்று. இக்கருத்தில் இந்த உபமானத்தைப் பொருந்திக் கொள்ளுவது நல்லது.

நான் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் ஆத்மாவை, நன்கு தெரிந்து கொள்வதன் பொருட்டு, மறுபடியும் விளக்கிக் கூறுகிறார். உறுதியான அநுபவத்தைப் பெறும் பொருட்டே இவ்வாறு மறுபடி விளக்கப்படுகிறது.

சருவமாம் விதத்தினாலும் சத்திலா வகங்காராதி
சருவமுமறியாதாலும் சூணிகமாய்க் காண்பதாலும்
சருவமும் அறியா நின்ற சத்திய ஆந்மா வாகா
சருவமும் அறியும் தன்மை சூணிகமாம் அதனுக்குண்டோ.

பதவுரை: சர்வம் ஆம் விதத்தினாலும் - எல்லாவிதத்தாலும், சத்து இலா அகங்கார ஆதி-சாரமே இல்லாத அகங்காரம் முதலியவைகள், சருவமும் அறியாது ஆலும் - எல்லாவற்றையும் அறியாத ஐடம் ஆதலாலும், சூணிகமாய் காண்பதாலும் - சிறிது நேரமே இருப்பவையாதலாலும், சர்வமும் அறியாநின்ற - எல்லாவற்றையும் அறியும், சத்திய ஆந்மா ஆகா - அழியாத ஆத்மா வாகா, சூணிகம் ஆம் அதனுக்கு - அற்பநாளே இருக்கும் அந்த அகங்காரம் முதலியவற்றிற்கு, சர்வமும் அறியும் தன்மை - எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை, உண்டோ - இருக்குமோ? இல்லை.

விளக்கம்:—காணப்படும் பொருகன்யாவும் க்ஷணநேரமே உள்ளன. எங்ஙனம் எனில் நான் இவற்றைப் பார்க்கிறேன்; கேட்கிறேன் என்னும்போது பொருள்கள் க்ஷணநேரமே பார்க்கப்படுகின்றன; கேட்கப்படுகின்றன. எங்கு அஹம் வ்ருத்தித் தொடர்பு உள்ளதோ அங்குதான் பொருள் அறியப்படுகிறது. அஹம் வ்ருத்தி என்பது ஆபாஸனோடு கூடிய மனத்தின் செயல்; அது அகங்காரம் எனப்படும். அது க்ஷணநேர ஆயுளையுடையது. அது க்ஷணிகமாதலால் அதனால் விளங்கும் பொருள்களும் க்ஷணிகமேயாகும். அறிவால் விளங்காதபொருள் இருக்கிறது என்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை. எனவே எல்லாப்பொருள்களும், ஜடமாகவும் க்ஷணிகமாகவும் உள்ளன. மேலும்,

அகங்காரம், பொறிகள் ஆகியவைகளும் எல்லாவற்றையும் அறியா. கண் சுவையையறியாது. காது ருபத்தை அறியாது. மனமும் தன்செயல்களை அறியாது; இவையாவும் எல்லாவற்றையும் அறியும் திறமை பெற்றிருக்கவில்லை. எனவே இவை, எல்லாவற்றையும் அறியும் ஆத்மாவாக இருத்தல் முடியாது. ஆத்மா இவற்றினும் வேறுபட்ட அறிவு வடிவம். தன் ஒளியால் இவை எல்லாவற்றையுமே விளக்கமுறச் செய்யும் இயல்பு கொண்டது.

செய்யுளில் வரும் அகங்காராதி என்ற தொடர் மேலே கூறிய எல்லா அநாத்மப் பொருள்களையும் காட்டும்.

338

இதுவுமது

ஆதலால் அகங்காராதி அறிந்திடும் கரியே ஆந்மா, பேதமில் துயிலின் கண்ணும் பேதியாதிருப்பதாலே சோதியாம் ஆந்மா நித்தன் சுருதியும் ஆங்கே சொல்லும் சாதுவே அதனால் ஆந்மா சத் அசத்திற்கு வேறே.

பதவுரை: ஆதலால்-ஆகையால், சாதுவே-நல்லவனே, அகங்காராதி அறிந்திடும் கரியே ஆந்மா - அஹங்காரம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கும் ஸாக்ஷியே ஆத்மாவாகும், பேதம் இல் துயிலின் கண்ணும் - எல்லா வேறுபாடுகளும் இல்லாத உறக்கத்திலும், பேதியாது

இருப்பதால் - ஆத்மா வேறுபாடின்றி இருப்பதால், சோதியாம் ஆத்மா நித்தன் - அறிவொளியான ஆத்மா என்றும் அழியாதது, ஆங்கே சுருதியும் சொல்லும் - அவ்வாறே வேதமும் ஆத்மா அழியாதது என்று கூறும், அதனால் - இக்காரணத்தால், ஆத்மா சத் அசத்திற்கு வேறே - ஆத்மா பொறிகளால் பார்க்க முடியாதவற்றுக்கும், பொறிகளால் பார்க்க முடிந்தவற்றுக்கும் வேறுனது.

விளக்கம்:—கனவு, ந்னவு, உறக்கம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் நான் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் ஆத்மா உள்ளது. அது ஷ்ணிகமன்று ஜடமும்ன்று; அது எல்லாவற்றையும் விளக்குகிறது; வேதமும் “ஆத்மா பிறப்பற்றது; இறப்பற்றது” என்று கூறுகிறது. ஆகையால் ஆத்மா ரூபமுடைய ரூபமில்லாத எல்லாப் பொருளுக்கும் வேறுனது.

ஆத்மா எல்லாப் பொருள்களையும் தன் முன்னிலையில் விளக்க முறச் செய்கிறது. ஆகையால் அது விகாரமில்லாத ஸாக்ஷியாகும்.

339

இதுவுமது.

சாதுவே விகாரியின்கண் சார்ந்துள விகாரம் யாவும் நீதியாய் அறியும் ஆத்மா நித்தனும் விகாரியாகான் தோதக இவ்விரண்டும் துயில்கனா மனோரதங்கள் மீதடிக்கடியிலாதாய் மீள்வதைக் காண்பதாலே.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, விகாரியின் கண் சார்ந்துள விகாரம் யாவும் - உடல் முதலியவற்றில் ஏற்படும் எல்லா வேறுபாடுகளையும், நீதி ஆய் அறியும் ஆத்மா - முறையாக அறிவும் ஆத்மா, நித்தன் ஆம் விகாரி ஆகான்-அழியாமல் இருப்பவனும் விகாரமடையாதவனுமாக இருப்பான், தோதகம் - வருத்தம் தரும், இ இரண்டும் - உடல் அதன் வேறுபாடுகள் ஆகிய இரண்டும், துயில் கனா மனோரதங்கள் மீது - உறக்கத்திலும், கனவிலும், மனோராஜ்யங்களிலும், அடிக்கடி இலாது ஆய் மீள்வதை - அடிக்கடி இல்லாமல் போய் மீண்டும் வருவதை, காண்பதால் - ஆத்மா காண்பதால், (அவன் அழியாதவன்; விகாரமில்லாதவன்.) ..

விளக்கம்:—கனவிலும், உறக்கத்திலும், மரோராஜ்யத்திலும் பலபொருள்கள் வந்து வந்து இல்லாமல் போகின்றன. இந்த நிலைகளில் ஆத்மா மட்டும் விகாரமில்லாததாய் நான் நான் என்று விளங்கிக்கொண்டேயிருக்கிறது. ஆத்மா இந்த நிலைகளில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் தனது ஒளியால் விளக்கவும் செய்கிறது. ஒவ்வொரு நிலைப்பொருளும் பிறநிலைகளில் இல்லை; ஆகையால் ஆத்மா இவற்றினும் வேருனது; அழியாதது.

“வேறுபாடுகளை அடைந்துள்ள பொருள்களை அறிபவன், தான் வேறுபாடு இல்லாதவனாகவே இருத்தல் வேண்டும்” என்பது யாவரும் ஒப்பமுடிந்த உண்மை.

340

அமைதியுறும் வழியைக் கூறுகிறார்.

ஆதலால் மாம்ச பிண்டமாகிய யாக்கை மீதும்
தீதுறு புந்திசெய்த தேகா பிமாநி மீதும்
சாதமாம் அகந்தை விட்டு சச்சிதநந்தமாச
ஓதிய ஆந்மா நானென்று உணர்ந்து நீ சாந்தி சார்வாய்.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆத்மாவே அழியாதபொருளாக இருப்பதால், மாம்ச பிண்டமாகிய யாக்கை மீதும் - மாம்சத் தொகுதியாகிய உடம்பிலும், தீது உறு புந்தி செய்த - தீமை பொருந்திய புத்தியால் தோன்றிய, தேக அபிமானிமீதும் - உடலை அபிமானிக்கும் ஜீவன் மீதும், சாதம் ஆம் அகந்தை விட்டு - உண்டான நான் என்ற எண்ணத்தைப் போக்கி, சத்தித் ஆநந்தம் ஆக ஓதிய - ஸத்யமாயும், அறிவாயும், இன்பமாயும் உள்ளது என்று வேதம் கூறும், ஆந்மா - ப்ரஹ்மமே, நான் என்று உணர்ந்து - நான் ஆவேன் என்று அறிந்து, நீ சாந்தி சார்வாய் - நீ அமைதியடைவாயாக.

விளக்கம்:—உடலும் நானில்லை; உடலை அபிமானிக்கும் அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய ஆபாஸனாகிய ஜீவனும் நானல்லன். “அறிவாயும் இன்பமாயும் ஸத்யமாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மமே நான்” என்று அறிந்து அமைதி பெறுவாய் என்று குரு கூறுகிறார்.

இங்கு “ஜீவன் ப்ரஹ்மயில்லை” என்ற கருத்து ஜீவ என்ற சொல்லின் வாச்யப்பொருளை முன்னிட்டுக் கூறப்பட்டது என்று உணர்தல் வேண்டும்.

341

ஆத்மாநுபவத்தைப் பெறவேண்டிய முறையைப்பற்றிக் கூறுகிறார்.

ஓதிய சவ தேகத்தில் ஒன்றிய நாமரூபம்
சாதியாச்சிரமமாதிச் சார்பும் விட்டிலிங்கதேக
சாதமாம் கர்த்திராதிச் சார்பையும் விட்டகண்ட
போத வாநந்த வுண்மைப் பொருள் வடிவாகி நிற்பாய்.

பதவுரை: சவம் ஓதிய தேகத்தில் - ஐடம் என்று பெரியோர்கூறிய பருவுடலில், ஒன்றிய - பொருந்திய, நாம ரூபம் சாதி ஆச்சிரமம் ஆதிசார்பும் - பெயர், வடிவம் ஜாதி, நால்வகை நிலை, பிறப்பு மூப்பு முதலிய எல்லாவற்றையும், விட்டு - போக்கி, இலிங்கதேக ஜாதம் ஆம் - லிங்க உடலில் உண்டான, கர்த்திராதி சார்பையும் - செய்தல் நுகர்தல் முதலிய பல இயல்புகளையும், விட்டு - போக்கி, அகண்ட போத ஆநந்த உண்மைப்பொருள்வடிவாகி - வரம்பற்ற அறியும் இன்பமும் உண்மையும் கொண்ட ப்ரஹ்மவடிவாகி, நிற்பாய் - விளங்குவாய்.

விளக்கம்:—“பெயர், ரூபம், ஜாதி, ஆச்ரமம், பதவி, அழகு, செயல், நுகர்தல், பார்த்தல், கேட்டல் முதலியவைகளில் அபிமானம் கொள்ளல் வேண்டாம்; இவைகள் உடல்களின் இயல்புகள்; ஆத்மா எந்த இயல்பும் இல்லாதது; நீ அதாக இருப்பாயாக” என்று கூறுகிறார்.

342

ஆத்மாநுபவத்தைப் பெறமுடியாதபடி செய்யும் தடங்கல்களைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

தொந்தமாம் பவத்தைச் செய்யும் துட்டமாம் பிரதி பந்தம்
மைந்தனே அநேக மேனும் மருவிய அவற்றிற்கெல்லாம்

முந்திய விகாரமாக முளைத்திடும் அகங்காரர் தான் சந்ததம் மூலம் அத்தை சருவதா வொழிக்கவேண்டும்.

பதவுரை: மைந்தனே - புதல்வா, தொந்தமாம் பவத்தைச் செய்யும் - பலவாருன ஸம்ஸாரத் தூன்பங்களைச் செய்யும், துட்டம் ஆம் பிரதிபந்தம் - மிகவும் கொடிய தடங்கல்கள், அநேகமேனும்-பலவாக இருப்பினும், மருவிய அவற்றிற்கு எல்லாம் - மக்களைவந்தடையும் அவற்றினுள், முந்திய விகாரமாக, அறியாமையின் முதல் கார்யமாக, முளைத்திடும் அகங்காரம் தான்-உண்டாகும் அகங்காரமே, சந்ததம் மூலம்-எப்போதும் எல்லா இன்னல்களுக்கும் காரணமாகும், அத்தை சருவதா ஒழிக்கவேண்டும் - அதனை அடியோடு ஒழித்தல்வேண்டும், அதை என்பது, அத்தை என விகாரப் பட்டது.

விளக்கம்:--அவித்யையின் முதல் கார்யம் அகங்காரமாகும். அது தோன்றிய பின்பே ஆசை கோபம் முதலியவை உண்டாகும். ஆசை கோபம் முதலிய பலகுணங்கள் மெய்யறிவிற்குத் தடங்கல்களாகும். அவற்றை உண்டாக்குவது அகங்காரமேயாகும். ஆகையால் முதலில் அதனை ஒழித்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

அகங்காரத்தால் வரும் தீமைகளைக் கூறுகிறார்.

எவளவில் ஆந்மாவிற்சிவ் வீனமாம் அகங்காரத் தோடு எவமுறும் புணர்ச்சி ஏதும் இருப்பதாய்க் காணலாகும் அவளவும் புருடனுக்கிங்கு அணுவின் மாத்திர மானாலும் பவமுறும் முத்தி என்று பகர்தலும் இல்லை மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, ஆந்மாவிற்சு - ஜீவ ஆத்மாவிற்சு, இ ஈநமாம் அகங்காரத்தோடு - இந்த இழிவான அகங்காரத்துடன், எவம் உறும் புணர்ச்சி ஏதும் - துன்பம் தரும் தொடர்பு ஏதாவது, எ அளவில் - எந்த அளவில், இருப்பதாய் காணல் ஆகும் - இருப்பதாக அறியப்படுமோ, அ அளவும் - அந்த அளவு, இங்கு அணுவின்

மாத்திரம் ஆனாலும் - இவ்வுலகில் மிகச்சிறிய அளவாக இருப்பினும், புருடனுக்கு - ஜீவனுக்கு, பவம் அறும் முத்தி என்று பகர்தலும், ஸம்ஸாரத்தை அழிக்கும் வீடு பேறு கிட்டும் என்ற சொல்லும், இல்லை - இல்லாது போகும்.

விளக்கம்:—மனிதனுக்கு அகங்காரம் மிகச்சிறிய அளவில் இருந்தாலும் அது அவனுடைய முத்திப் பேற்றைத் தடுத்துவிடும். முத்திப்பேறு என்ற சொல்லும் அவனிடம் இல்லாமல் செய்துவிடும்.

344

மேலே கூறிய அகங்காரம் இல்லாமல் போயின், ஏற்படும் நன்மையைக் கூறுகிறார்.

இருளகங் காரமென்னும் ஈநமாம் ராகுவாலே
புரையற விடுபட்டோனே பூரண விமலமாகி
ஒரு சுயஞ் சோதியாகி உண்மையாநந்தமான
சொருபமாய் விளங்கா நிற்பன் சுத்தமாம் இந்துவேபோல்.

பதவுரை: இருள் அகங்காரம் என்னும் = அறியாமையைத்தரும் அகங்காரமாகிய, ஈனம் ஆம் ராகுவாலே - இழிவான ராகுவால், புரை அற விடுபட்டோனே - மாசின்றி விடப்பட்டவனே, சுத்தம் ஆம் இந்து போல்-தூயமதியைப் போல, பூரண விமலமாகி - மாசற்ற பரிபூரணனாய், ஒரு சுயம் சோதி ஆய் - ஒப்பற்ற தன்னொளி கொண்டவனாகி, உண்மை ஆநந்தமான சொருபமாய் - அறியாத இன்பவடிவப் பரஹ்மமாய், நிற்பன் - விளங்குவான்.

விளக்கம்:—ராகு என்ற பாம்பால் விடப்பட்ட சந்திரன் எவ்வாறு பூரண ஒளிப்பெற்று விளங்குவானோ, அவ்வாறு அஹங்காரம் இல்லாதவன் தூய ப்ரஹ்ம வடிவாகவே விளங்குவான். அவனிடம் அபிமானம் முதலிய யாதொரு மாசும் இல்லை.

345

இதுவுமது.

இருளினால் மூடப்பட்ட ஈநமாம் புந்தி செய்த
புரையகங் காரம்பாது பூருவம் தோன்றிற்றந்தப்

பரவிய அகங்காரர் தான் பற்றற நசித்துப் போனால் விரிவுறு பரசீவைக்யம் விக் கினமின்றித்தோன்றும் .

பதவுரை: இருளினால் முடப்பட்ட - அறியாமையால் முடப்பட்ட, ஈநம் ஆம் புந்தி செய்த - இழிவான புத்தியால் ஏற்பட்ட, யாது புரை அகங்காரம் - எந்த மாசுள்ள அஹங்காரமானது, பூருவம் தோன்றிற்று - அவித்யையிலிருந்து முதன் முதலில் தோன்றிற்றே, அந்த பரவிய அகங்காரம் - ப்ராணன் முதலியவற்றில் பரவி நிற்கும் அந்த அஹங்காரம் பற்று அற நசித்துப் போனால் - அடியோடு அழிந்தால், விரிவு உறு பரசீவ ஐக்யம்-எங்கும் நிறைவுறும் மெய்யறிவு, விக் கினம் இன்றி தோன்றும் - தடங்கலில்லாமல் விளங்கும், தான் - அசை.

விளக்கம்:—புத்தி என்பது ஐம்பூதங்களின் ஸத்வகுணத்தால் தோன்றிய பொறியாகும். அதில் சைதன்யத்தின் ப்ரதிபிம்பம் தோன்றும். அதை ஆபாலன் என்பார்கள்; ஆபாலனேடு கூடிய புத்தியே அகங்காரம் எனப்படும். புத்தி வேறு ஆபாலன் வேறு என்று அறிய முடியாதபடி புத்தி அறியாமையால் முடப்பட்டிருக்கும்; அதனாலேயே அஹங்காரத்தோற்றம் ஏற்படுகிறது. புத்தி ஆபாலன் என்ற இரண்டையும் ஒரே பொருளாக எண்ணும் எண்ணமே இன்னல்களுக்குக் காரணம். புத்தி ஐடம்; ஆபாலன் சேதன ஒளி; இந்த இரண்டும் வேறு என்று பிரித்தறிந்தால் ஆபாலனே இருக்கமாட்டான். இதைத்தான் பெரியோர் “சித்ஜடக்ரந்திபேதம்” என்பார்கள். சித்ஜடக்ரந்தி” என்பதே அகங்காரம். இஃது நீங்கினால் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கும்; இதையே பரசீவ ஐக்யம் என்று உபதேச முறையில் கூறுகின்றனர். தண்ணீர் அழிந்தால் ப்ரதிபிம்பம் இல்லை; பிம்பம்மட்டும் உண்டு. இதை “பிம்ப ப்ரதிபிம்ப ஐக்யம்” என்று உபசாரமாக வழங்குவது போலவே “பரஜீவ ஐக்யம்” என்று வழங்குவதும், உபசாரவழக்கு ஆகும்.

அஹங்காரமே ஆத்ம வடிவை மறைக்கும் என்கிறார்.

நிருமலப் பிரமாநந்த நிதி மகா வலியைப் பெற்ற திரிகுணச்சிரங்களும் தீயகங்காரப் பாம்பால்

இருதயப் பூமிக்குள்ளே இருளுறச் சூழப்பட்டிங்கு
ஒருவரும் பெருதவண்ணம் ஒளித்திடப்பட்டதாகும்.

பதவுரை: நிருமலம் பிரமாநந்த நிதி-மாசற்ற ப்ரஹ்மா
நந்தமாகிய புதையல், மகாவலியைப் பெற்ற - மிகுந்த
பலத்தை அடைந்ததும், திரிகுணம் சிரங்கள் உற்ற -
மூன்று குணங்களாகிய தலைகளைப் பெற்றதும் ஆகிய, தீ
அகங்காரப் பாம்பால் - தீமைதரும் அஹங்காரமாகிய பாம்பால்,
இருதய பூமிக்குள்ளே - ஹ்ருதயமாகிய பூமிக்குள்,
இருள் உற சூழப்பட்டு - பிறர் அறியாதபடி சூழப்பெற்று,
இங்கு ஒருவரும் பெருதவண்ணம் - இப்பூமியில் யாவரும்
அடைய முடியாதபடி, ஒளித்திடப்பட்டதாகும் - மறைக்கப்
பட்டுள்ளது.

விளக்கம்:—மூன்று தலைகளையுடைய ஒரு பெரிய பாம்பு, பூமியில்
உள்ள புதையலை யாரும் எடுத்து அநுபவிக்காதபடி தடுப்பதுபோல,
அகங்காரமும் ஹ்ருதயத்தில் இன்பவடிவாயுள்ள ப்ரஹ்ம சைதன்
யத்தை மறைத்து யாரும் அந்த இன்பத்தைப் பெறமுடியாதபடி
செய்கிறது.

மூன்று குணங்கள்; ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்பன.

347

அஹங்காரத்தைப் போக்கும் வழியைக் கூறுகிறார்.

தீரனாமொருவன் ஞானத்திமையாம் திகழ்வாளாலே
கோரமாம் சிரங்கள் மூன்றும் கொய்தகங்காரமான
சாரமில் சர்ப்பம் தன்னைச் சற்றுமில்லாதறுத்துப்
பூரணச் சுகம் செய்விக்கும் புகழ்நிதி புசிக்கவல்லோன்.

பதவுரை: தீரன் ஆம் ஒருவன் - நல்ல திறமையுள்ள
ஒருவன், ஞானத்திறமையாம் - மெய்யறிவின் அநுபவ
மாகிய, திகழ்வாளால் - விடாங்கும் வாளினால், அகங்கார
மான சாரமில் சர்ப்பம் தன்னை - அஹங்காரமாகிய நன்மை
தராத பாம்பை, கோரம் ஆம் சிரங்கள் மூன்றும் கொய்து -
பயங்கரமான மூன்று தலைகளையும் அறுத்து, சற்றுமில்

இல்லாதவாறு அறுத்து - சிறிதும் பிழைக்காதபடி அப் பாம்பை அழித்து, பூரணம் சுகம் செய்விக்கும் - குறைவற்ற இன்பத்தைத் தரும், புகழ்நிதி புசிக்கவல்லோன் - யாவரும் புகழும் அந்தப் புதையலை நுகர வல்லவனாவான்.

விளக்கம்:—தையமுனைவன் நிதியைப் பிறர் எடுக்காதபடி செய்யும் பாம்மை அழித்து அதைப் பெறுவது போல, நல்ல அறிவாளி, மெய்யறிவின் துணை கொண்டு அஹங்காரத்தை அழித்து, ஹருதய குறையிலுள்ள ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை அநு பவித்தறிந்து இன்பம் பெறுவான்.

மனத்தில் நன்கு பதியும் பொருட்டு இவ்வாறு உருவகம் செய்து கூறினார்.

348

சிறிதளவு அஹங்காரமும் தடங்கலைச் செய்யும் என்கிறார். வெப்பமாம் விடதோடந்தான் வீங்கு தேகத்தில் எம்மட்டு அற்பமுமிருக்கும்மட்டு அரோகமில்லாது கண்டோம் அப்படி யோகியார்க்கும் அகங்கரம் எம்மட் டம்மட்டு ஒப்பிலா முத்தி சித்தி உள்ளவாறுதிப் பதில்லை.

பதவுரை: வெப்பம் ஆம் விடதோடம் - துன்பம் தரும் நஞ்சின் தீமை, வீங்கு தேகத்தில் - விகாரமுள்ள உடலில், எம்மட்டு அற்பமும் இருக்கும் - எவ்வளவு காலம் கொஞ்சம் இருக்குமோ, அம்மட்டு - அவ்வளவு காலம், அரோகம் - நோயின் நீக்கம், இல்லாது - இருக்காது, கண்டோம் - இதை நேரில் பார்த்துள்ளோம், அப்படி - அவ்வாறே, யோகியார்க்கும் - மெய்யறிவுபெற ஸமாதியில் இருப்பவர்களுக்கும், அகங்கரம் எம்மட்டு - அஹங்காரம் எந்த அளவு அற்பமும் உண்டோ, அம்மட்டு - அவ்வளவு காலம் வரை, ஒப்பு இலா முத்தி சித்தி - ஒப்பற்ற வீடுபேறு, உள்ளவாறு உதிப்ப தில்லை - உள்ளபடி தோன்றுவது இல்லை. தான்-அசை.

விளக்கம்:—நஞ்சு சிறிதளவாவது உடலில் தங்கி விட்டால் அது நோயை உண்டாக்கியே தீரும். அதுபோல் அஹங்காரமும்

மனத்தில் சிறிதளவாவது இருந்து விட்டால் அது ஸம்ஸாரத் துன்பத்தை அளித்தே தீரும். ஆகையால் அதை அடியோடு இல்லாதபடி அழித்து விடுதல் வேண்டும்.

349

அஹங்காரம் நீங்கியபின் ஏற்படும் பயனைக் கூறுகிறார்.

பகையகங்காரம் யாதும் பற்றற நசித்தாலும்
அதுநின்று செய்விசுற்பம் அறவுமே அடங்கலாலும்
சுககன ப்ரத்யகாந்ம சொரூபநல் விவேகத்தாலும்
அகம்அது வானேன் என்றே அடையலாம் தத்துவத்தை.

பதவுரை: பகை அகங்காரம் யாதும் - பகையான அஹங்காரம் முழுவதும், பற்றற நசித்தாலும் - அடியோடு அழிந்தமையாலும், அது நின்று செய் விசுற்பம் - அந்த அகங்காரம் உண்டாக்கிய பலவகை அபிமானங்கள், அறவும் அடங்கலாலும்-அடியோடு அழிந்தமையாலும், சுக கன ப்ரத்யகாந்ம சொரூபம் - இன்பமே செறிந்த ஜீவனின் உண்மை வடிவினைப் பற்றிய, நல்விவேகத்தாலும் - நல்ல பகுத்தறிவாலும், அகம் அதுவானேன் என்று - நான் ப்ரஹ்மமாய் ஆனேன் என்று அநுபவம் பெற்று, தத்துவத்தை அடையலாம் - வீடுபேற்றினை அடையலாம்.

விளக்கம்:—அகங்காரம் அழிந்தால் அதன் விளைவுகள் யாவும் அழியும். அதன் விளைவுகளாவன, குலம், கோத்ரம், ஜாதி, நிலை முதலியவற்றில் கொள்ளும் அபிமானங்களாகும். இவை எல்லாவற்றின் அழிவே மயக்கமாகிய அவித்யையின் அழிவாகும். இது அழிந்தால் “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்ற அநுபவம் ஏற்படும்.

350

நீ ஆத்ம வடிவாக விளங்குக என்று கூறுகிறார்.

சொரூப நற்சத்தையாலே சுயமே சத்துப்போலாய்
வெருளுறும் கர்த்தாவாகி விகாரியாய் சொரூபம் தன்னின்
பிரதிபிம் பத்தைமேவிப் பிறங்கிய அகங்காரத்தின்
மருவிய ஆந்மபுந்தி மாற்றுவாய் விரைவில் மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே! சொருபம்நல் சத்தையாலே - ப்ரஹ்மத்தினது அழியாத இருப்பினால், சுயமும் சத்துபோலாய் - தானும் இருப்பது போல் விளங்குவதாய், வெருள் உறும் கர்த்தா ஆகி - தான் செய்பவன் என்ற மயக்கத்தை உடையதாகி, விகாரி ஆய் - மாறுபாட்டினை அடைவதாய், சொருபம் தன்னின் பிரதிபிம்பத்தை மேவி - ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தின் ப்ரதிபிம்ப ஒளியை அடைந்து, பிறங்கிய அகங்காரத்தின் - விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் அஹங்காரத்தினிடம், மருவிய ஆந்மபுந்தி-மயக்கத்தால் தோன்றியுள்ள ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை, விரைவில் மாற்றுவாய் - விரைவாக நீக்கிவிடுவாய்.

விளக்கம்:—அஹங்காரம் என்பது சைதன்யப்ரதிபிம்ப ஒளியோடு கூடிய புத்தியாகும். அது சைதன்யத்தின் இருப்பினால், தான் இருப்பைப் பெற்றுள்ளது; தன்னைச் செய்பவன் என்று அது மயக்க எண்ணம் கொள்கிறது. அடிக்கடி அது வேறுவேறுக மாறுகிறது; இதை நாம் அறிகிறோம். இந்த புத்தியோடு கூடிய ப்ரதிபிம்ப ஆபாஸனை ஆத்மா என்று எண்ணுகிறோம். அதனாலேயே “ஆத்மா கர்த்தா” “ஆத்மா போக்தா” என்ற மயக்கம் ஏற்படுகிறது. இதை நீ விடுவாயாக என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

351

அஹங்காரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுவதால் வரும் தீமைகளைக் கூறுகிறார்.

சுககனச் சொருபமாகிச் சுத்த சிந்முர்தியாகும் தகவுள பிரத்தியகாந்ம தத்துவமாமுனக்குஇவ்வகமுடன் அத்தியாசம் அடைந்ததால் சனனமாதிச் சகலமாம் துயர் மிகுந்த சம்சாரம் உற்றதன்றே.

பதவுரை: சுககன சொருபம் ஆகி - செறிந்த இன்பவடிவாகியும், சுத்தசித் முர்த்தி ஆகும் - தூய அறிவுவடிவாகியும் இருக்கும், தகவு உள பிரத்தியக் ஆந்ம தத்துவமாம் உனக்கு - நிலைத்த தன்மையை உடைய ஜீவதத்வமாக விளங்கும் உனக்கு, இ அகமுடன் அத்யாசம் அடைந்த

தால் - இந்த அஹங்காரத்துடன் அத்யாஸம் கொண்டதால், சனனம் ஆதி சகலம் ஆம் சம்சாரம் - பிறப்பு முதலிய எல்லா ஸம்ஸாரத் துன்பங்களும்; உற்றது அன்றே - உண்டாயின அல்லவா ?

விளக்கம்:—ப்ரஹ்ம சைதன்யமே ஜீவனாக உள்ளது; அது அறிவு வடிவாகவும் ஆநந்தவடிவாகவும் உள்ளது; என்றும் நிலையாக இருப்பது. அத்தகைய ஆத்மாவாக அஹங்காரத்தை எண்ணுவதால், எல்லாவகையான ஸம்ஸாரத் துன்பங்களும் ஆத்மாவுக்கு வந்தவைபோல் தோன்றுகின்றன: எனவே நான் ஸம்ஸாரி; நான் துன்பமுள்ளவன்; இன்பமுள்ளவன்; குறுகிய அறிவுடையவன்; என்றெல்லாம் வழங்கும் வ்யவஹாரங்கள் உண்டாயின.

352

இதுவுமது.

புகழ்சதாநந்தச் சித்தாய்ப் பூரணவேகரூபத்
தகவுள நிர்விகார தத்துவமாழுனக்கிவ்
வகமுடனத்தியாசம் அன்றியின் சுபாவமாக
இகமுமிச் சம்சாரந் தான் ஏதுமே எங்குமில்லை.

பதவுரை: புகழ் சதாநந்த சித்தாய் - யாவரும் புகழும் அழியாத இன்ப வடிவாயும் அறிவு வடிவாயும் இருப்பதும், பூரணம் ஏகரூபம் - எங்கும் நிறைந்ததும் ஒன்றாகவே இருப்பதும், தகவுள - நிலைத்தன்மையை உடையதும், நிர்விகார தத்துவம் - வேறுபாடுகளற்ற மெய்ப்பொருளாக இருப்பது மான, உனக்கு ப்ரஹ்மவடிவமான உனக்கு, இ அகமுடன் அத்தியாசம் அன்றியின் - அஹங்காரத்தோடு அத்யாஸம் இல்லையெனில், இகமும் இச்சம்சாரம் ஏதும் - நல்லவர் யாவரும் வெறுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத் துன்பம் ஏதுவும், சுபாவமாக எங்கும் இல்லை - இயல்பாகவே எங்கும் இல்லை யாகும். தான், ஏ-அசைகள்.

விளக்கம்:—அஹங்காரத்தை நான் என்று மயங்காமல் இருந்தால் எந்தவகைத் துன்பங்களும் இல்லையாகும்.

ஆதலால் துய்ப்போன் கண்டத்தடைத்த கண்டகமேபோல
வாதகமுனக்குச் செய்து வந்த இவ்வகங்காரத்தைக்
கோதிலா ஞான வாளால் கொய்து நன்றுன் சொருப
பூதசாம்ராச்ய வின்பம் புசித்திடு நினைத்தவாரே.

பதவுரை: ஆதலால் - அகங்காரத்தை நான் என்று
எண்ணுவதால் பிறவித் துன்பம் வருவதால், துய்ப்போன்
கண்டத்து அடைத்த கண்டகமே போல-பருகுபவனுடைய
குரல்வளையில் அடைத்துக் கொண்ட முள்ளிப்போல,
உனக்கு வாதகம் செய்து வந்த - உனக்குத் துன்பம் செய்து
வரும், இ அகங்காரத்தை இந்த அஹங்காரத்தை, கோது
இலா ஞானம் வாளால் - குற்றமற்ற மெய்யறிவாகிய வாளி
னால், கொய்து - அழித்து, உன் சொருப பூத சாம்ராச்ய
இன்பம் - உனது உண்மை வடிவான பேரின்பத்தை,
நினைத்த ஆறு புசித்திடு - நீ நினைத்தபடி தடங்கலின்றி
அருபவிப்பாயாக.

விளக்கம்:—தொண்டையினுள்ளே உள்ள முள், பாளங்களைப்
பருகத்தடை செய்யும். அதுபோல அஹங்காரம், ஆத்மாநந்த
அருபவத்தைப் பெறுவதற்குத் தடை செய்யும். ஆகையால் அதை
அழிப்பாயாக என்று கூறுகிறார். இங்கு ஞானம் என்பது ஐந்து
கோச விவேகவடிவான அறிவைக் குறிக்கும். ஐந்து கோசங்களுள்
ஒன்றான புத்தி ஆத்மாவாகாது என்று அறிந்து அஹங்காரத்தை
அழித்தல் வேண்டும்.

அஹங்காரம் அழிந்தபின் செய்ய வேண்டியது யாதெனில்,
பிந்தியும் பரமார்த்தத்தைப் பெற்றதால் காதல் நீங்கி
நிந்தைசேர் அகங்காராதி நின்ற விர்த்தியினை மீட்டிங்கு
அந்தஉன் சொருபாநந்தம் அருபவித் தகண்டமாகிப்
பந்தமில் நிருவிகற்ப பதத்தினில் வெறிதிருப் பாய்.

பதவுரை: பிந்தியும் - அதன் பிறகும், பரமார்த்தத் தைப் பெற்றதால் - பரம்பொருளை அடைந்தமையால், காதல் நீங்கி - ஆசையற்று, நிந்தை சேர் - வெறுக்கத்தக்க, அகங்காராதி நின்ற - அஹங்காரம் முதலியவைகள் தங்கி இருக்கும், விர்த்தியினை இங்கு மீட்டு - மனத்தின் செயலை இப்போது அழித்து, அந்த உன் சொருப ஆநந்தம் அநுபவித்து - உனது உண்மை வடிவாகிய அந்தப் பேரின்பத்தை நுகர்ந்து, அகண்டமாகி எங்கும் நிறைந்து, பந்தம் இல் - பிறவிப்பிணி இல்லாத, நிருவிகற்ப பதத்தினில் = எச்சிறப்பியல்பும் இல்லாத ப்ரஹ்ம வடிவில், வெறிது இருப்பாய் செயலற்று இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—தான் தானாகவே இருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப நிலை. இங்கு, “நிருவிகற்ப பதம்” என்ற தொடரால் குறிப்பிடப்பட்டது. வெறிது இருத்தலாவது: மௌனமாக இருப்பது ஆகும்.

355

அஹங்காரம் அழிந்து போனது போல் தோன்றினும் அழியாமல் தீமை பயக்கும் என்கிறார்.

பெருகிய அகந்தை மெத்தப் பெயர்த்திடப்பட்டபோது ஒருகணமேனும் மற்றும் உளத்தினால் நினைக்கப்பட்டால் விரிவுறப்பின்னும் உண்டாய் விட்சேபம் வெகுவாய்ச் செய்யும்
மருவுகாற்றால்லந்த மழைக்கால மேகமேபோல்.

பதவுரை: 'பெருகிய அகந்தை-பலபிறவிகளில் பெருகி வளர்ந்த அஹங்காரம், மெத்த - நன்றாக, பெயர்த்திடப்பட்ட போது - அழிக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில், ஒரு கணமேனும்-சிறிது நேரமாயினும், மற்றும் - மறுபடியும், உளத்தினால் நினைக்கப்பட்டால் - மனத்தால் எண்ணப்பட்டு விடின், மருவுகாற்றால் அலைந்த - பொருந்திய ஈரக்காற்றால் உண்டாகிய, மழைக்கால மேகம் பொல - மழைக்காலத்தில் உள்ள மேகத்தைப்போல, பின்னும் விரிவுற உண்டாய் - மேலும்

விரிவாகத் தோன்றி, விட்சேபம் வெகுவாய்ச் செய்யும் - இன்னல்களை மிகுதியாகச் செய்யும்.

விளக்கம்:—மழைக்காலம் தவிர ஏனைய காலங்களில் வானில் மேகங்கள் அதிகமாக இரா. இருப்பினும் அவை நீருண்ட மேகங்களாக இரா. அவை மழையைத் தரமாட்டா. ஆனால் அவை களுடன் ஈரக்காற்று கலந்து விட்டால், உடனே மழைக்கால மேகம் போலாகிக் கரு நிறமடைந்து மழையைத் தரத் தொடங்கும்.

அதுபோல அஹங்காரம் இன்னல்களைத் தராமல் அழிந்து விட்ட போதிலும், மறுபடியும் அதை நினைத்தால், அது வளர்ந்து பல இன்னல்களைத் தரும். ஆகையால், மனத்தால், சிறிதளவும் அதை நினைத்தால் தகாது.

இதுவுமது.

பலபுலச்சிந்தையால் இப்பகை யகங்காரத்திற்கிங்கு அலைவுற அவகாசத்தை அற்பமுமளிக்க வொண்ணாது உலரெலுமிச்சைய்ய ஊற்றிய நீரேபோல் இச் சலவகங்காரமுய்யச் சலசிந்தை ஏதுவன்றே.

பதவுரை: உலர் எலுமிச்சை உய்ய - உலர்ந்து போன எலுமிச்சை மரம் பிழைப்பதன் பொருட்டு, ஊற்றிய நீர் போல் - அதனடியில் ஊற்றிய தண்ணீரைப் போல, இசல அகங்காரம் உய்ய - இந்த அழியும் அஹங்காரம் வளர்வதற்கு, சல சிந்தை ஏது அன்றே - அலைகின்றமனம் காரணமல்லவா? (ஆகையால்) இப்பகை அகங்காரத்திற்கு - இந்தப் பகைவனாகிய அஹங்காரத்திற்கு, இங்கு - இப்போது, பலபுலம் சிந்தையால் - பல விஷயங்களை எண்ணுவதன் மூலமாக, அலைவு உற - வருத்தம் உண்டாகும்படி (செய்யும்) அவகாசத்தை - வாய்ப்பினை, அற்பமும் அளிக்க ஒண்ணாது - சிறிதும் அளித்தல் தகாது,

விளக்கம்:—எலுமிச்சை மரம் காய்ந்து போயிருக்கும்; இது இனிமேல் பிழைக்காது என்று கூறும் வகையில் அது நன்றாகப் பட்டுப்போயிருக்கும். அதனுடைய அடிபாகத்தில் நீரை ஊற்றினால் அது பிழைத்து வளரத் தொடங்கும்; அதுபோல அஹங்காரமும் அழிந்திருக்கும்; மனம் விஷயபோகங்களை எண்ணத் தொடங்கினால் அது வளர்ந்து இன்னல்தரத் தொடங்கிவிடும்; விஷயங்களை நினைப்பதே, அஹங்காரத்தை வளரச் செய்யும் துணையாகும்.

விவேக அறிவால் அழிக்கப்பட்ட அஹங்காரம், விஷயங்களை நினைப்பதால் பிழைத்துவிடும்; விஷயங்களை எண்ணும் மனம் பலவாறு அவற்றையடைய வழிகளைத்தேடும்; அதனால் ஆசைவளரும்; ஆசையால் முயற்சிவளரும்; முயற்சியால் தன்வடிவ நிலையிலிருந்து பிறழ்ச்சி ஏற்படும். எனவே தன் உண்மை வடிவின் மறதி ஏற்படும்; மறதி ஏற்பட்டால், அஹங்காரமே ஆத்மா என்ற மயக்கம் தோன்றும்; அந்த அஹங்காரம், ப்ராணன்கள் பொறிகள், உடல் ஆகியவற்றில் யான் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கிவிடும்; பிறகு படிப்படியாக ஸம்ஸாரத் துன்பங்கள் தொடரும். ஆகையால் மறந்தும் விஷயங்களைப் பற்றி நினைத்தல் தகாது. மனத்தை ஆத்மவடிவாகச் செய்து அதிலிருந்து பிறழாமலிருத்தலே யாவரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயலாகும்.

357

விஷயங்களை நினைப்பதால் அகங்காரம் வளரும் என்கிறார்.

தேகாதி சிந்தை யுற்றேன் திருசியப் பாசம் பெற்றேன்
தேகாதி சிந்தை யற்றேன் திருசியப் பாசம் விட்டோன்
ஆகாத சிந்தைதானே ஆதலால் பேதம் கொண்டு இவ்
வேகாத பவபந்தத்திற்கு ஏதுவாயிசையும் மைந்தா.

பதவுரை, மைந்தா - புதல்வனே!, தேக ஆதி சிந்தை உற்றேன் - உடல் முதலியவைகளை ஆத்மா என்று எண்ணுபவன், திருசியம்பாசம் பெற்றேன் - காணப்படும் விஷயங்களில் ஆசை கொள்வான், தேக ஆதி சிந்தை அற்றேன் - உடல் முதலியவற்றை நான் என்று எண்ணாதவன், திருசியம் பாசம் விட்டோன் - காணப்படும் விஷயங்களில் ஆசையை விட்டவன் ஆவான், ஆதலால் - ஆகை.

யால், ஆகாத சிந்தை - நன்மைதராது விஷயங்களின் நினைப்பு, பேதம் கொண்டு - பலவகையான பொருள்களை அடையும் ஆசையை மேற் கொள்ளச் செய்து, இ ஏகாத நீங்காத இந்த ஸம்ஸாரத் துன்பங்களுக்கு, ஏதுவாய் இசையும் - காரணமாக அமையும், தான், ஏ-அசைகள்.

விளக்கம்:—உடலில் பற்றை விட்டவன் தனது உண்மை நிலையில் இருந்து பிறழ்ச்சியடைமாட்டான். “யான் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்” என்ற உறுதியைக் கொண்டவன் எதையும் விரும்ப மாட்டான். ஆகையால் விஷங்களை மனத்தில் நினைப்பது, தன் உண்மை நிலையிலிருந்து ஒருவனை வருவச் செய்து, அதன் மூலம் உடல் முதலியவற்றில் நான் என்ற அகங்காரத்தை உண்டாக்கி விடும். அதனால் ஸம்ஸாரத் துன்பம் பெருகும். இவ்வாறு விஷய நினைப்பு அகங்காரத்தை உண்டாக்கும்.

358

அழிந்து போனது போலிருக்கும் அஹங்காரம் எவ்வாறு பிழைத்து வளரும்? என்பதை மேலும் விளக்குகிறார்.

காரியம் வளருமாகில் காரணமானவித்தும்
பாரினில் வளர்ந்ததாகப் பார்க்கலாம் அதுதான்நீங்கில்
காரணமான வித்தும் கடிதினில் நீங்கலாலே
தீரனே காரியத்தைத் தீர்த்திட வேண்டும் முன்னே.

பதவுரை: தீரனே - தைர்யமுள்ளவனே! பாரினில் - உலகில், காரியம் வளருமாகில் - முனை, கிளை, இலை முதலிய கார்யப் பொருள்கள் வளருமானால், காரணம் ஆன வித்தும்- அவற்றிற்குக் காரணமான விதையும், வளர்ந்ததாகப் பார்க்கலாம் - வளர்வதைப் பார்க்கலாம். அது நீங்கில் - அக் கார்யம் அழிந்து போனால், காரணமான வித்தும்-காரணமாயுள்ள விதையும், கடிதினில் நீங்கல் ஆல் - விரைவாக அழியும் ஆகையால், முன்னே - முதலில் காரியத்தை தீர்த்திடவேண்டும் - காரியங்களை அழிக்க வேண்டும்.

விளக்கம்:—விதை காரணம்; மரம் காரியம். மரமாகிய கார்யத்தில் இருந்து வேறுவிதைகள் உண்டாகின்றன. மரம் அழிந்து போனால் அந்த விதைகள் உண்டாகா; மரம் வளர்ந்து பெருகினால் விதையும் வளர்ந்து பெருகும். விதைகளை அழிக்க விரும்புவோன் மரத்தை அழிக்க வேண்டும்.

அதுபோல அஹங்காரம் காரணம். விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் கார்யம். விஷயங்களில் ஈடுபடுதலால் மறுபடி அகங்காரம் வளரும்; விவேக அறிவால் அஹங்காரம் அழியும்; அழிந்தாலும் அது வாஸனாமயமாக மனத்திலிருக்கும். அது இருப்பது யாருக்குமே தெரியாது; சமயம் நேர்ந்த போது அதுதன் வளர்ச்சியை மேற்கொண்டுவிடும். அஹங்காரம் உண்டான பிறகே, விஷய நினைப்பு உண்டாகும்; அஹங்காரம் வளரவளர அஹங்காரமும் வளரும். தனது நிலையில் பிறழாமல் இருந்தால் அஹங்காரத்திற்கு இடமே இராது; அவ்வாறு இருந்து கொண்டு விஷய நினைப்பிற்கு இடம் கொடாமல் இருந்தால், அஹங்காரம் வாஸனையுடன் அழியும்; ஆகையால் அஹங்காரத்தின் கார்யமான விஷய நினைப்பை முதலில் அகற்ற வேண்டும்.

359

அஹங்கார வாஸனையும், விஷய நினைப்பும், ஒன்றினால் மற்றொன்று வளரும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

காரியமான சிந்தை கருத்தினில் வளரும்போது காரணவாதனைக்கோள் கருத்தினில் வளராநிற்கும் காரணவாதனைக்கோள் கருத்தினில் வளரும்போது காரிய சிந்தையும் தன் கருத்தினில் வளரும்' மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, காரியமான சிந்தை-கார்யமாகிய புலன்களின் நினைப்பு, கருத்தினில் வளரும் போது - மனத்தின் வளரும்போது, காரணவாதனைக்கோள்-அதற்குக்காரணமான அஹங்காரவாஸனையைக் கொள்ளுதலும், கருத்தினில் வளரா நிற்கும் மனத்தில் வளரும், காரணவாதனைக்கோள் கருத்தினில் வளரும்போது - அஹங்காரவாஸனைகள் மனத்தில் வளரும்போது, காரியசிந்தையும்.

தன் சுருத்தினில் வளரும்-புலன்களின் நினைப்பும் மனத்தில் வளரும்.

விளக்கம்:—நெருப்புப் பொறி மிகச்சிறியது; எனினும் காய்ந்த புல்லுடன் சேர்ந்தால் மிகவும் பெருக்கமடைந்து தீமைகளைத்தரும்; அதுபோல் வாஸனாமயமான அஹங்காரம் இருக்குமிடமே தெரியாமல் மிகவும் சிறியதாக இருக்கும்; அது புலன்களின் நினைப்பால் பெருகிவிடும் உண்மை நிலையிலிருந்து மனிதனை வழுவும்படி செய்யும். பலவகையான அபிமானங்களை உண்டாக்கி ஆசைகளையும் உண்டாக்கும்; பிறகு ஆசைகளையும் நிறைவேற்றும் செயல்களில் ஈடுபடச் செய்து பலவகைத் துன்பங்களைச் செய்யும்.

இவ்வகையான துன்ப அநுபவங்களால் மனத்தில் அகங்கார வாஸனைகள் பெருகும், அவைபெருகினால் விஷய நினைப்புகளும் பெருகும். பிறகு அபிமானம், ஆசை, கார்யமுயற்சி இவையாவும் வளரும்; அவற்றுல் வாஸனை மறுபடி பெருகும். இவ்வாறு வாஸனையும் விஷய நினைப்பும், ஒன்றினால் மற்றொன்று வளரும். ஆகையால் விஷய நினைப்பை முழுதும் விடல் வேண்டும்.

360

இதுவுமது.

வந்தவச்சிந்தையாலே வாகியச்செய்கையுண்டாம்
தொந்தமாம் சிந்தை செய்கைத் தொடர்பினால்

முன்னுரைத்த

வந்தவாதனைவளர்ந்து இங்கு அகிலமாம் ஜீவருக்கும்
பந்தமாம் சம்சாரத்தைப் பலவிதம் படைக்குமன்றே.

பதுவுரை: வந்த அசிந்தையால் - விஷயங்களைப் பற்றிய எண்ணங்களால், வாகியச் செய்கை உண்டு ஆம் - அதை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குரிய வெளிச்செயல்கள் உண்டாகும், முன்னுரைத்த அந்த வாதனை - முன்பு கூறிய அஹங்காரவாஸனை, தொந்தம் ஆம் - இரட்டையான, சிந்தை செய்கைத் தொடர்பினால் - விஷய நினைப்பு வெளிச் செயல் ஆகிய இவற்றின் தொடர்பினால், வளர்ந்து - மேலும் பெருகி, இங்கு அகிலம் ஆம் சீவருக்கும் - இவ்வுலகில்

எல்லா மக்களுக்கும், பந்தம் ஆம் சம்சாரத்தை - ஸம்ஸாரப் பிணியை, பலவிதம் படைக்கும் - பலவகைகளாக உண்டாக்கும். அன்றே-அசை.

விளக்கம்:—விஷய நினைப்பால் வெளிச் செயல்கள் தோன்றுகின்றன; வெளிச் செயல் விஷய நினைப்பு இந்த இரண்டினாலும், மனத்துள் இருக்கும் அஹங்காரவாஸனை வளரும். அது மக்களின் நினைப்பையும் செயலையும் மேலும் தூண்டும், அதனால் மேலும் மேலும் பலவகைத் துன்பங்களும் இன்பங்களும் ஏற்படும். இவ்வாறு ஸம்ஸார வாழ்வு வளரும்; இதை அழிக்க அந்த வாஸனையையும், அதன் கார்யமான விஷய சிந்தனையையும் விடல் வேண்டும்.

361

ஸம்ஸாரப் பிணிப்பைப் போக்குவதற்குரிய உபாயத்தைக் கூறுகிறார்.

ஓதிய ஏதுவாலே ஒழிவிலாது உதித்த இந்தப் பேதமாம் பவபந்தத்தைப் பெயர்த்திட வேண்டி முன்னர் ஓதிய முன்றையும் தான் ஒழித்திட வேண்டும் அத்தில் ஏது நல்லுபாய மென்னில் இதனை நீ இயம்பக் கேளாய்.

பதவுரை: ஓதிய ஏதுவால் - கீழே கூறிய காரணங்களால், ஒழிவு இலாது உதித்த - ஓய்வின்றித் தோன்றிய, இந்த பேதம் ஆம் பவபந்தத்தை - இந்தப் பலவகையான ஸம்ஸாரப்பிணியை, பெயர்த்திட வேண்டி - அழிப்பதன் பொருட்டு, முன்னர் ஓதிய முன்றையும் - முன்பு கூறிய முன்று காரணங்களையும், ஒழித்திட வேண்டும் - அழிக்க வேண்டும், அத்தில் - அவற்றை ஒழிப்பதில், நல் உபாயம் ஏது என்னில் - நல்ல உபாயம் யாதென்றால், இதனை இயம்ப நீ கேளாய் - நான் இதைச் சொல்ல நீ கேட்பாயாக. தான்-அசை.

விளக்கம்:—ஓதிய ஏது என்பது வாஸனை, விஷய நினைப்பு ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். ஓதிய முன்றுவன, வாஸனை, விஷயநினைப்பு, வெளிச்செயல் ஆகியவையாகும்.

உபாயத்தின் வடிவத்தைக் கூறுகிறார்.

எவ்வவத்தையிலும் எந்தவிடத்திலும் எக்காலத்தும் விவ்விதத் தோற்றம் பெற்று வேறெனக் காண்பவெல்லாம் செவ்விய பிரமமேயாம் சிறிதும் வேறில்லை என்னும் இவ்விதப்பார்வைதான் இங்கு இயம்பிய நல்லுபாயம்.

பதவுரை: விவ்விதத் தோற்றம் பெற்று - பலவகையான உருவங்களையும் பெயர்களையும் பெற்று, வேறு எனக் காண்ப எல்லாம் - வேறுவேறாக நாம்காணும் பொருள்கள் யாவும், எ அவத்தையிலும் - எந்த நிலைகளிலும், எந்த இடத்திலும் - எந்த இடங்களிலும், எகாலத்தும் - எந்தக் காலங்களிலும், செவ்விய பிரமமே ஆம் - எந்த இயல்புந்ருமில்லாத ப்ரஹ்மவடிவமேயாகும். சிறிதும் வேறு இல்லை - இவை ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் அற்பமும் வேறாக இல்லை, என்னும் இவ்விதப்பார்வை தான் - என்ற இத்தகைய மெய்யறிவே, இங்கு இயம்பிய நல் உபாயம் - இப்போது யான் கூறுகின்ற மேலான உபாயமாகும்.

விளக்கம்:—“விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் ஆகிய நிலைகளில் அறியப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் ப்ரஹ்ம சைதன்யவடிவாகவே உள்ளன; இப்பொருள்கள் உண்மையாக இல்லை; இவை சைதன்யத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவை. இவை ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருள்கள்; இவற்றிற்கு அதிஷ்டான வடிவத்தைத் தவிர வேறுவடிவமில்லை; ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தைத் தவிர வேறு எப்பொருளும் எந்த விடத்திலும் எக்காலத்திலும் ஸத்யமாக இல்லை.” என்ற அறிவே வாஸனே, விஷய நினைப்பு, வெளிச் செயல் இம்முன்றையும் அழிக்கும்.

மேற் கூறிய உபாயத்தால் முன்றும் அழியும் முறை யைக் கூறுகிறார்.

ஓதிய பார்வை யாகும் உண்மை வாதனை யுரத்தால் கோதுறு செய்கை முன்னர் குவிந்திடும் பின்புசிந்தை

யாதுமே இறக்கும் பின்னர் ஏதுவாதனை யடங்கும்
வாதனை அடக்கம் தானே வழுவிலாச் சீவந்முத்தி.

பதவுரை: உண்மை வாதனை உரத்தால் - "எங்கும்
ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறு பொருள் யாதுமில்லை" என்று
அடிக்கடி நினைவுகூர்வதன் பழக்கத்தால், ஓதிய பார்வை
ஆகும் - சிறப்பாகக்கூறப்பட்ட மெய்யறிவு ஏற்படும்,
(அதனால்) முன்னர் - முதலில், கோது உறு செய்கை குவிந்
திடும் - மாசுள்ள வெளிச்செயல்கள் அழியும், பின்பு சிந்தை
யாதும் இறக்கும் - பிறகு விஷயநினைப்புகள் எல்லாமும்
அழியும், பின்னர் ஏது வாதனை அடங்கும்-பிறகு அவற்றிற்
குக் காரணமான வாஸனைகள் அடங்கும், வாதனை
அடக்கம் தான் ஏ - வாஸனைகளின் அழிவே, வழு இலா
சீவன் முத்தி - குற்றமற்ற ஜீவன்முத்தி நிலையாகும்.

விளக்கம்:—முதலில் வெளிச்செயல்களை அழித்துப் பிறகு விஷய
எண்ணங்களை அழித்துப் பிறகு வாஸனைகளையும் அழித்தல்
வேண்டும். இதற்கான முயற்சியை யாவரும் மேற்கொள்ளல்
வேண்டும் என்பது கருத்து.

364

ஸத் வாஸனையால் ஏற்படும் பயனை எடுத்துக்காட்டால்
விளக்குகிறார்.

சருவமும் பிரமமென்னும் சத்துவாதனைவளர்ந்தால்
மருளகங் காரமாதி மலினவாதனை யடங்கும்
கருமையாம் எவ்விடத்தும் கலந்துள வந்தகாரம்
அருணனின் காந்தி தோன்றும் அளவிலே அழியுமாபோல்.

பதவுரை:—சருவமும் பிரமம் என்னும் - இந்த எல்லா
மும் ப்ரஹ்மமே என்ற, சத்துவாதனை வளர்ந்தால் - நல்ல
வாஸனை பெருகினால், மருள் - மயக்கம் தரும், அகங்காரம்
ஆதி மலினவாதனை - அஹங்காரம் உடல் ஆகியவற்றை
அபிமானிக்கும்படி தூண்டும் மாசடைந்த வாஸனைகள்,
எவ்விடத்தும் கலந்துள - எல்லா இடங்களிலும் பொருந்தி

யுள்ள, கருமை ஆம் அந்தகாரம் - கருமை நிறமுள்ள இருட்டு, அருணனின் காந்தி தோன்றும் அளவில் - காலை யில் அருணனின் ஒளி தோன்றிய அளவில், அழியுமா போல் - அழிவதைப்போல, அடங்கும் - அழிந்துவிடும்.

விளக்கம்:—அமாவாஸ்யை நாளில் இரவில் இருளின் செறிவு நிறைந்து இருக்கும்; காலை யில் ஸூரியனின் ஸாரதியான அருணனின் ஒளி தோன்றத் தொடங்கிய உடனேயே எல்லா இருளும் அழியத் தொடங்கும்; பிறகு முழுதும் அழிந்து விடும் அதுபோல "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி" "இந்த எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே" என்ற நல்ல வாஸனைகள் தூயமனத்தில் வளரத் தொடங்கி விட்டால், அஹங்காரம் முதலிய எல்லாமும் அறியத் தொடங்கும்; பிறகு எல்லாமுமே அழிந்து விடும். ஆகையால் ஸத்வாஸனைகளை வளர்க்க வேண்டும்.

365

இதுவுமது.

இருளிருட் செய்கையாக இசைந்துள அநர்த்தமெல்லாம்
இரவி நின்றுஉதிக்கும் போதிங்கு இறந்திடும் நீதியேபோல்
அருவ அத்துவிதாநந்த அநுபவம் உதிக்கும் போது
பெருகிய பந்தம் அத்தால் பெற்றதுன்பமும் இலாவாம்.

பதவுரை: இரவி நின்று உதிக்கும் போது - ஆதவன் கீழ்த்திசையினின்று தோன்றும் போது, இங்கு - இப்பூமியில், இருள் இருள் செய்கையாக இசைந்துள - இருளும் அதன் செய்கையாக இருக்கும், அநர்த்தம் எல்லாம் - இன்னல்கள் யாவும், இறந்திடும் நீதியே போல் - அழிந்து போகும் தன்மையைப் போல, அருவ அத்துவித ஆநந்த அநுபவம் - ரூபங்களற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்ய வடிவாகி இருத்தலாகிய ஆநந்தத்தின் அநுபவம், உதிக்கும் போது - தோன்றும் போது, பெருகிய பந்தம் - விரிவுற்ற மயக்கங்களாகிய அத்யாஸங்களும், அத்தால் பெற்ற துன்பமும் இலா ஆம் - அவற்றால் உண்டாகும் துன்பங்களும் இல்லாமல் போகும்.

விளக்கம்:—இருளின் செய்கைகளாவன; கண்ணை மறைத்தல், பயத்தை உண்டாக்குதல், இன்னல் தரும் உயிர்களையும், திருடர்களையும் உலாவ விடுதல் முதலியனவாகும்.

அத்யாஸத்தால் பெரும் துன்பமாவன; காமம், கோபம், லோபம், தம்பம், அபிமானம் முதலியனவாகும்.

366

ப்ராரப்தம் என்ற ஊழ்வினை இருக்கும் வரை மேற் கொள்ள வேண்டியவற்றை கூறுகிறார்.

திருசியத் தோற்றம் தன்னைத் திருக்குமாத்திரமேயாகப் பிரவிலாபித்து நினைப்பிரமமாத்திர மாய்ப்பார்த்திங்கு அரியனே வெளியிலுள்ளிலாவது சமாதி பெற்றுக் கருமபந்தம் வரைக்கும் காலம் நீ தள்ளுவாயே.

பதவுரை: அ ரி ய னே - அருங்குணமுடையவனே!, திருசியத் தோற்றம் தன்னை - வெளியில் காணப்படும் பொருள்களை, திருக்கு மாத்திரம் ஆக - ப்ரஹ்ம சைதன்ய வடிவாக, பிரவிலாபித்து - லயமடையச் செய்து, நினைப்பிரமமாத்திரமாய் பார்த்து - உன்வடிவினை ப்ரஹ்ம வடிவாகவே அநுபவித்து, இங்கு - இவ்வுலகில், கரும பந்தம் வரைக்கும் - ப்ராரப்த ஊழ் முடியும்வரை, வெளியில் உள்ளில் ஆவது சமாதி பெற்று - வெளியிலாவது உள்ளிலாவது ஸமாதியை அடைந்து, நீ காலம் தள்ளுவாய் - நீ காலம் கழிப்பாயாக.

விளக்கம்:—“இந்த, பூமி, நீர், நெருப்பு, வளி, வானம், இவற்றினின்றும் தோன்றிய பொருள்கள் ஆகிய எல்லாமும் நானல்ல; இவற்றிற்கு அதிஷ்டானமாக இருக்கும் ப்ரஹ்ம சைதன்யமே நான்” என்று மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவது, வெளி ஸமாதியாகும்.

இந்த உடலும், பொறிகளும், ப்ராணனும், மனமும், புத்தியும் அஹங்காரமும் நானல்ல; இவற்றிற்கு அதிஷ்டானமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மமே யான் என்று மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஆத்மாவில் பொருத்துவது உள் ஸமாதியாகும்.

ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ரார்ப்த ஊழ்வினையால் உலகத்தோற்றமும், உடல் தோற்றமும் இருக்கும். அந்தத் தோற்றங்களால், தனது நிலையிலிருந்து பிறழ்தல் கவனக் குறைவால் ஏற்பட்டுவிடும்; கவனக்குறைவின்றி விழிப்புடனிருத்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

367

ஸ்வரூப நிலையில் கவனம் வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

சொரூப நிஃடையை ஓர்காலும் சொற்பமும் தவிர ஒண்ணு தரணியில் அந்த நிஃடை தவிர்தலே கால மென்று பிரியனே பகவானான பிரமபுத்திரரே யாதி பர சனச் சுஜாதீயத்தில், பலவிதம் பகர்ந்தாரன்றே.

பதவுரை: பிரியனே - அன்புள்ளவனே!, சொரூப நிஃடையை-தான் தானாகவே இருக்கும் நிலையை, ஓர்காலும்-ஒருபோதும், சொற்பமும் - சிறிதும், தவிர ஒண்ணு - தவிர்தல் கூடாது, தரணியில் - பூமியில், அந்த நிஃடை தவிர்தலே காலன் என்று - அந்த நிலையிலிருந்து பிறழ்தலே யமன் என்று, பகவான் ஆன பிரம புத்திரரே ஆதி - கடவுளான நான்முகப்ரஹ்மாவின் புதல்வரான ஸநத்ஸுஜாதர் முதலியோர், பரஸநத்ஸுஜாதீயத்தில் - மேலான "ஸநத்ஸுஜாதீயம்" என்ற நூலில், பலவிதம் பகர்ந்தார் - பலவாறு சொல்லியிருக்கிறார். அன்றே - அசை.

விளக்கம்:—ஸ்வரூப நிஷ்டை தவிர்தலை, "ப்ரமாதம்" என்று அறிஞர் கூறுவர். இந்த குணம் ஐக்ய அநுபவத்திற்கு மிகவும் தடைபுரியும்.

ஸநத்ஸுஜாதர் என்பவர் சிறந்த ஒரு முனிவர்; இவர் ப்ரஹ்மாவின் புதல்வர்; இவர் இயற்றிய நூலுக்கு "ஸநத்ஸுஜாதீயம்" என்று பெயர்; இது ஓர் உயர்ந்த வேதாந்த நூலாகும்; இதற்கு ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் ஒரு சிறந்த பாஷ்யம் எழுதியுள்ளார்.

அதில் அம்முனிவர் "ப்ரமாதம் என்பதை நான் யமன் என்று கூறுகிறேன்" என்ற கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். இதை மேலும் பலவாறு வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் இக்குணத்தை விலக்குதல் ஆத்மாநுபவ நிலைக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது.

ப்ரமாதம் தரும் இன்னல்களைக் கூறுகிறார்.

ஆதலால் சொரூப நிடை அன்றியும் தவிர்தல் ஞானிக்கு ஏதமாம் அநர்த்தமாகும் ஏதெனில் தவிர்தலாலே சாதமாம் மோகம் அத்தால் சனித்திடும் அகந்தை அத்தால் கோததாம் பந்த முண்டாம் கூடிடும் அவற்றால் துன்பம்.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆகையால், ஞானிக்கு - ஆத்ம அறிவு உள்ளவனுக்கு, சொரூப நிடை தவிர்தல் - ஆத்ம வடிவநிலை பிறழ்தல், ஏதம் ஆம் அநர்த்தம் ஆகும் - துன்பம் தரும் தடங்கலாகும். ஏது எனில் - எப்படி எனில், தவிர்தலால் - அத்தகைய பிறழ்ச்சியால், மோகம் சாதம் ஆம் - மோஹம் உண்டாகும், அன்றியும் - அல்லாமலும், அத்தால் அகந்தை சனித்திடும் - அதனால் அகங்காரம் உண்டாகும், அத்தால் கோது அது ஆம் பந்தம் உண்டாம் - அதனால் இன்னல் தரும் ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாகும், அவற்றால் துன்பம் கூடிடும் - அவற்றினால் துன்பங்கள் ஏற்படும்.

விளக்கம்:—ப்ரமாதத்தால், ஆத்மாவைப் பற்றிய மறதி ஏற்படும் அதுவே மோஹம். மோஹத்தால், புத்தியினிடம் நான் என்ற மயக்க எண்ணம் ஏற்படும். பிறகு உடல் முதலியவற்றில் நான் எண்ணம் ஏற்படும். பிறகு அவற்றால் பல துன்பங்கள் விளையும்.

இதுவுமது.

பொருவிலா ஞானி யேனும் புலத்தின் நேர்சென்றேன்-

தன்னைத்

தரணியில் சொரூபநிடை தவிர்தலாம் மறதி புந்திப் புரைகளால் அலைக்கும் சோர புருடனைச் சோரமாது இங்கு அரியனே விவிதமாக அலைத்திடும் நீதியே போல்.

பதவுரை: அரியனே - அருங்குண முள்ளவனே!, பொரு இலா ஞானியேனும் - ஒப்பற்ற ஆத்ம நூல் அறிவு பெற்றவனாக ஒருவன் இருந்தாலும், புலத்தில் நேர்சென்றேன்

தன்னை - விஷயங்களில் ஈடுபட்டவனை, தரணியில் - பூமியில், சொருபு நிட்டை தவிர்தல் ஆம் மறதி - ப்ரஹ்ம வடிவ நிலையிலிருந்து பிறழ்வதால் ஏற்படும் மறதி, புந்திப் புரைகளால் - குற்ற நினைவுகளால், சோரமாத சோரபுருடனை இங்கு விவிதமாக அலைத்திடும் நீதியே போல் - விலைமாத காமமுள்ளவனை இந்த வாழ்க்கையில் பலவாறு மோஹ மடையச் செய்து துன்புறுத்துவது போல, அலைக்கும்-துன்பம் செய்யும்.

விளக்கம்: — அறிவுள்ளவனையிருந்தாலும் விழிப்புடனிருந்து மறதிக்கு இடமளித்தல் தகாதது.

இதுவுமது.

தீரணம் ஞானியேனும் திருசியம் சென்றேன்தன்னைக் கோரவாவரணசத்தி குறைவுற மறைக்குமன்றே நீரினுள் பாசிக் கொத்தை நீக்கினும் கணத்திலந்த வாரியை அதுதான் மற்றும் வழுவற மறைப்பதேபோல்.

பதவுரை: நீரினுள் பாசிக் கொத்தை நீக்கும் - நீரை மூடிக்கொண்டிருக்கும் பாசிக்கூட்டத்தை, நீக்கினும் - விலக்கினாலும், கணத்தில் - சிறிது நேரத்தில், அந்த வாரியை - அந்த நீரை, மற்றும் - மேலும், வழுவற-குற்றம் ஏற்படும்படி, அது மறைப்பது போல் - அப்பாசிக் கொத்து மறைத்துக் கொள்வது போல, தீரன் ஆம் ஞானி ஏனும் - மிகத் திறமை வாய்ந்த அறிஞரை இருந்தாலும், திருசியம் சென்றேன் தன்னை-வெளிப்பொருள்களில் பற்றுக் கொண்டவனை, கோர ஆவரண சத்தி - கொடுமை தரும் மாயையின் மறைக்கும் சக்தி, குறைவு உற - எல்லா வகைகளிலும் குறைவு ஏற்படும்படி, மறைக்கும் - ஆத்மாவை மறைத்துக் கொள்ளும். அன்றே, ஏ-அசைகள்.

விளக்கம்:—நீரை இடமாகக் கொண்ட பாசியை விலக்கினும் அது சிறிது நேரத்தில் மறுபடி நீரை மூடிக்கொள்ளும். அதுபோல,

ஆத்மாவை இடமாகக் கொண்ட மாயை, ஐந்து கோசங்களையும் விலக்கி அறியப்படினும், கணநேரத்தில் மறுபடியும் தன் ஆவரண சக்தியால் ஆத்மாவின் தூயவடிவை மறைத்து விடும். ஐந்து கோசங்களிலும் அபிமானத்தை உண்டாக்கிவிடும். ஆகையால் விழிப்புடன் இருத்தல் வேண்டும்.

371

ப்ரமாதம் ஒருமுறை தவறி வந்து விட்டால் அதை மறுபடியும் திருத்துவது மிக அரிதாகிவிடும் என்பதை எடுத்துக் காட்டால் விளக்குகிறார்.

சலித்தடிக்கின்ற பந்து சற்றுமே தவறி மாடித் தலத்துள படியில் வீழ்ந்த தன்மைபோல் சொரூபமென்னும் இலக்கிய நின்று சித்தம் எவளவும் தவறு மாகின் புலத்தினேர் முகமேயாகிப் போய் விழுமங்கங்கே காண்.

பதவுரை: சலித்து அடிக்கின்ற பந்து - விளையாடி அடிக்கின்ற பந்தானது, சற்றும் ஏ தவறி - சிறிது தவறி, மாடித்தலத்துள படியில் வீழ்ந்த தன்மை போல - மாடிப் படிகளில் வீழ்வது போல, சொரூபம் என்னும் இலக்கியம் நின்று - ஆத்ம வடிவாகிய லக்ஷ்யத்திலிருந்து, சித்தம் எ அளவும் தவறும் ஆயின் மனம் சிறிதாவது தவறி விடுமானால், புலத்தின் நேர்முகமே ஆகி - புலன்களில் நேராக, அங்கங்கே போய் விழும் - அவ்வவ்விடத்தில் சென்று விழும், காண் - அறிவாய்.

விளக்கம்:—மாடியில் சிறுவர் பந்தாடும் போது தன் குறியை அடிக்க வேண்டிய பந்து தவறி மாடிப்படிகளில் விழுந்து விட்டால் அதை உடனே திரும்ப எடுப்பது கடினம். பந்து ஒவ்வொருபடியாக விழுந்து கீழே போய் விடும்.

அதுபோல மனம் தன் லக்ஷ்யமாகிய ஆத்ம வடிவிலிருந்து ஒரு முறை பிறழ்ந்தால் அது, அஹங்காரம், ப்ரானன், பொறிகள், பருஷ்டல், வெளிப்பொருள்கள் முதலியவற்றில் படிப்படியே விழுந்து விடும். பிறகு அதை மறுபடியும் ஆத்ம வடிவில் நிலைநிறுத்துவது மிக அரிதாகிவிடும். இது கவனக்குறைவால் ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால் அதற்கு இடந்தருதல் தகாது.

372-373

ப்ரமாதம் யமனைப் போன்றது என்பதை விளக்குகிறார்.

புலனிடைச் சென்ற சித்தம் புலத்தையே நன்றிதென்று
பலவிதம் சங்கற்பிக்கும் படர்ந்த அச்சங்கற்பத்தால்
தொலைவிலாக் காமமுண்டாம் தொடர்ந்த

அக்காமம் தன்னால்

சலமுறு ப்ரவிர்த்தி யுண்டாம் சார்ந்த வப்ரவிர்த்தியாலே.

அருமையாம் ஆந்மநிட்டை அகன்றுபோம் மற்றவற்றால்
புருடனும் தீங்கில் வீழ்ந்து போகுவதன்றி மற்றும்
சொருபமே சாரான் இங்ஙன் சொன்னவிய் வநர்த்த

மெல்லாம்

தருவதாம் சங்கற்பத்தைத் தள்ளுவான் விவேகி யானேன்.

பதவுரை: புலனிடை சென்ற சித்தம் - விஷயங்களில்
நடுபட்டமனம், புலத்தையே இது நன்று என்று - விஷ
யத்தையே நல்லதென்று, பலவிதம் சங்கற்பிக்கும் -
பலவாறு எண்ணும், படர்ந்த அ சங்கற்பத்தால் - பரவிய
அந்த எண்ணங்களால், தொலைவு இலா காமம் உண்டாம் -
அழியாத ஆசை உண்டாகும், தொடர்ந்த அக்காமம்
தன்னால் - தொடர்ந்து வந்த அந்த ஆசையால், சலம் உறு
ப்ரவிர்த்தி உண்டாம் - மனத்திற்குக் கவலை தரும் செயல்
முயற்சி உண்டாகும், சார்ந்த அ ப்ரவிர்த்தியால் - தன்னை
அடைந்த அந்தச் செயலீடுபாட்டினால்.

அருமை ஆம் ஆந்மநிட்டை - மிக அரிய ஆத்மவடிவ
நிலைபேறு, அகன்றுபோம் - நழுவி விடும், அவற்றால் - மேற்
கூறிய நிகழ்ச்சிகளால், புருடனும் - ஜீவனும், தீங்கில்
வீழ்ந்து போவது அன்றி - பிறவிப் பிணியில் விழுந்து
விடுவானேயல்லாமல், மற்றும் - மறுபடியும், சொருபம்
சாரான் - தன் உண்மை வடிவை அடையான், இங்ஙன்
சொன்ன இ அநர்த்தம் எல்லாம் - இவ்வாறு கூறிய இந்தத்
தீமைகள் எல்லாவற்றையும், தருவது ஆம் சங்கற்பத்தை -

அளிக்கும் எண்ணங்களை, தள்ளுவான் - விலக்கியவனே, விவேகி ஆனேன் - விவேகியாவான்.

விளக்கம்:—மனம் விஷயங்களில் செல்லும்; அதனால் அவற்றை அடையும் எண்ணம் தோன்றும்; எண்ணங்களால் ஆசை வளரும்; ஆசையால் செயல் உண்டாகும்; செயலால் ஆத்மநிலைவிலகும்; அதனால் பிறவிப்பிணி தொடரும்; மறுபடி மேல்நிலையை அடைவது மிக அரிதாகிவிடும்; ஆகையால் முதலில் விஷய எண்ணங்களை விடல் வேண்டும்.

ஆதலால் ஆந்மநிட்டை அன்றியும் தவிர்தல் தானே சாதுவே விவேகியர்க்குச் சாற்றிய காலனாகும் கோதிலா வான்மநிட்டை கூடினேன் பேற்றைச்சார்வன் ஆதலால் சாவதான மாக வந்நிட்டை சார்வாய்.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆகையினால், சாதுவே - நல்லவனே, ஆன்மநிட்டை - ஆத்மாவில் மனத்தை நிலைக்க வைத்தல், அன்றியும் - தவிர்தல் - இல்லாமல் வழுவச்செய்தல், விவேகியர்க்கு-பகுதித்தறிவுள்ளவர்களுக்கு, சாற்றிய காலன் ஆகும் - யமன் என்று கூறப்படுவதாகும், கோது இலா ஆந்ம நிட்டை கூடினேன் - குற்றமற்ற ஸமாதி நிலையை அடைந்தவன், பேற்றைச் சார்வன் - முக்திப் பேற்றைச் அடைவன், ஆதலால் - ஆகையால், சாவதான மாக அநிட்டை சார்வாய் - கவனமாக அந்த நிஷ்டையை மேற்கொள்வாய்.

விளக்கம்:—விவேகியர்க்குக் காலனாகும் என்ற தொடர் அறிஞர்களின் ஸமாதி நிலைக்கு அழிவைச் செய்யும் யமன் போன்றதாகும்” என்ற கருத்தைக் காட்டியது.

வேற்றுமையறிவால் பயமே வளரும் என்கிறார்.

கேதமார் உடலிருந்தும் கேவலனானவன் தான்
பேதமார் உடலிலாத பேற்றிலும் கேவலன் காண்

சாதுவே பேதந்தன்னைச்சற்றுமே காண்பவர்க்கு
மேதக யசுருவேதம் மிகவுமே பயத்தைச்செய்யும்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, கேதம் ஆர் உடல் இருந்தும் - துன்பம் நிறைந்த பருவுடல் இருக்கும்போது, கேவலன் ஆனவன் தான் - எல்லாத் தொடர்புகளையும் விட்டு சைதன்ய வடிவமாய் இருந்தவனே, பேதம் ஆர் - வேற்றுமைகள் நிறைந்த, உடல் இலாத பேற்றிலும் - உடல் அழிந்த விதேக முக்தி நிலையிலும், கேவலன் காண் - இரண்டற்ற சைதன்ய வடிவாய் இருப்பான், சற்றும் பேதம் தன்னைக் காண்பவர்க்கு - சிறிதளவாவது வேற்றுமையைப் ப்ரஹ்மத்திடம் அறிபவர்களுக்கு, மேதகு யசுரு வேதம் - சிறந்த தைத்திரீய உபநிடத்தானது, மிகவும் பயத்தை சாற்றும் - மிகுதியாக பயம் உண்டாகும் என்று கூறும்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனாக இருப்பவனே விவேஹ முக்தியை அடைகிறான். இந்த இருநிலைகளிலும் மெய்யறிவு கொண்டவனுக்கு யாதொரு வேறுபாடுமில்லை. பிறர் கண்களுக்கு “அவனது உடல்” என்று கூறுதல் இருக்கும் அவனுக்குத் தன் உடலில் எனது என்ற அபிமானம் இல்லையாகையால், அவனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு உடலில்லை. ஜீவன் முக்திநிலை பெற்றவனே விதேஹ முக்திநிலையைப் பெற இயலும்; அதைப் பெருதவனின் உடல் இறப்பது அவனுக்கு முக்திப் பேற்றைத் தராது.

தைத்திரீய உபநிஷத், எப்போது இந்த மனிதன், ப்ரஹ்மத்தினிடம் அறபமான வேற்றுமையையும் அறிகிறானோ, அப்போது அவனுக்கு பயம் உண்டாகிறது” என்று கூறுகிறது. ஆகையால் அது இரண்டற்றது என்று அறிதல் வேண்டும்.

376

இதுவும் அது.

போதவான் எப்போதேனும் பூரணப்பிரமத்தின் கண் ஏதமாம் பேதம் தன்னை எவளவும் காண்பனேல் அப் பேதமே அன்னோனுக்குப் பீதியாம் ஆதலாலே சாதுவே மறந்தும் பேதம் சற்றுமே காணவொண்ணா.

பதவுரை: போதவான் - அறிஞன், எப்போதேனும் - எப்பொழுதாவது, பூரணம் பிரம்மத்தின் கண் - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்ம வடிவில், ஏதம் ஆம் பேதம் தன்னை - தீமைதரும் வேறுபாட்டை, எ அளவும் காண்பனேல் - எந்த சிறிய அளவாவது காண்பானானால், அப்பேதமே அன்றோனுக்கு பீதி ஆம் - அந்த வேறுபாடே அவனுக்கு பயத்தை உண்டாக்கும், ஆதலால்-ஆகையால், சாதுவே - நல்லவனே மறந்தும் - மறந்து போய்க்கூட, பேதம் - வேறுபாட்டை, சற்றும் காண ஒண்ணா - சிறிதும் காணாதல் தகர்து.

விளக்கம்:—“ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் இரண்டாவது பொருள் உண்டு” என்று எண்ணுவதுதான் ப்ரஹ்மத்திடம் பேதத்தைக் காண்பதாகும். இரண்டாவது பொருள் இருப்பது போல தோன்றுவது மயக்க எண்ணத்தின் விளைவேயாகும். மயக்க எண்ணமே ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம்.

377

அநாத்மாவிடம் ஆத்ம புத்தியை வைப்பதால் ஏற்படும் தீமை பற்றிக் கூறுகிறார்.

சுருதிகள் மிருதி நீதி சுத்தமாய் நிதேதம் செய்து
திருசியத் தான்மபுந்தி செய்பவன் விவேகியேனும்
விரிவுற மேலும் மேலும் விவிதமாம் துன்பம் சார்வன்
அரியனே நிதேத கர்த்தா ஆகிய பாவினே போல்.

பதவுரை: அரியனே-அருங்குணமுள்ளவனே!, சுருதிகள் மிருதி நீதி - வேதங்களும் ஸ்மிருதி நூல்களும் பல வகையுத்திகளும், சுத்தமாய் நிதேதம் செய்த - அடியோடு இல்லையென்று கூறிய, திருசியத்து - வெளிப்பொருளில், ஆந்மபுந்தி செய்பவன் - ஆத்மா என்ற எண்ணத்தை மேற்கொள்பவன், விவேகியேனும் - அறிவுடையவனாய் இருப்பினும், நிதேதகர்த்தா ஆகிய பாவி போல்-வேதம் விலக்கிய வற்றைச் செய்யும் பாவியைப் போல, மேலும் மேலும் விவிதம் ஆம் துன்பம் விரிவுற சார்வன் - மேன்மேலும் பல வகையான துன்பங்களை விரிவாக அடைவான்,

விளக்கம்:—வெளிப்பொருள்கள் இல்லை என்பதை வேதங்களைக் கொண்டும், ஸ்ம்ருதிகளைக் கொண்டும், யுக்திகளைக் கொண்டும் நிலைநாட்டலாம். அவற்றை ஆத்மாவாக எண்ணுவது மயக்க எண்ணம். அதனால் பலவகையான துன்பங்கள் ஏற்படும்.

வேதம் எச்செயலை விலக்கியதோ அதைச் செய்தல் தகாது. மீறிச் செய்பவன் பாபங்களை அடைகிறான். பாபங்களின் பயன்கள் பலவாறுள்ளன. வெளிப்பொருள்களை வேதம் விலக்குகிறது; விலக்கிய அவற்றை ஆத்மாவாக எண்ணுவது பாபச் செயல்; அதன் விளைவு ஸம்ஸாரத் துன்பங்களாகும்.

378

உண்மைப் பொருளை நினைப்பவனும் பொய்ப்பொருளை நினைப்பவனும் அடையும் பயன்களைக் கூறுகிறார்.

சத்தியவநு சந்தானம் சார்ந்தவன் முக்தனாகி
மெத்தவும் மகத்துவத்தை மேவுவன் நித்தமாக
மித்தையின் அநுசந்தானம் மேவினோன் மிகநசிப்பன்
பத்தனே அசோர சோரர் பாலிதைப்பார்க்கலானோம்.

பதவுரை: சத்திய அநுசந்தானம் சார்ந்தவன் - உண்மைப் பொருளையே நினைப்பவன், முக்தனாகி - விடுதலை பெற்றவனாகி, நித்தமாக மெத்தவும் மகத்துவத்தை மேவுவன் - மிகவும் மேன்மையை உறுதியாக அடைவன், மித்தையின் அநுசந்தானம் மேவினோன் - பொய்ப்பொருளையே நினைப்பவன், மிகநசிப்பன் - மிகவும் அழிவான், பத்தனே - அன்பனே!, அசோர சோரர்பால் - திருடனல்லாதவன், திருடன் ஆகியவர்களிடம், இதைப் பார்க்கலானோம் - இதை நாம் பார்க்கலாம்.

விளக்கம்:—சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கீழ்வரும் நிகழ்ச்சி உள்ளது. “மெய்யுணர்வுடையோனும், மெய்யுணர்வு இல்லாதவனும், மரணமடைந்தால், மெய்யுணர்வு உடையவன்மட்டும் மறுபடி பிறப்பதில்லை; மற்றவன் பிறக்கிறான் என்பது எப்படி? இருவமே மரணமுற்றபோது ஸத் என்ற உண்மைப் பொருளிடமே லயத்தை அடைகிறார்கள்;” என்ற வினா எழுகிறது. அதற்கு விடையாக,

“அரசனின் வேலையாட்கள் சிலர் ஒருவனைத் திருடன் என்று கூறிப்பிடித்து இழுத்துவந்தனர். அவன் நான் திருடவில்லை என்றான். அப்போது ஒருவன் இவன் கையில் நெருப்பில் காய்ந்த இரும்புத் துண்டைக் கொடுங்கள். இவன் பொய்யால் தன்னை மறைத்துப் பேசினால், அந்த இரும்பு இவனைச் சுடும். இவன் உண்மை பேசினால் அது இவனைச் சுடாது; இவனை விட்டுவிடுவோம் என்றான்.

மற்றவரும் அவ்வாறே செய்தனர்; அவனைக் குற்றமற்றவன் என அறிந்து விடுவித்தனர்.

இங்கு காய்ந்த இரும்பைப் பிடித்தல் என்பது, குற்றம் செய்தவன் செய்யாதவன் ஆகிய இருவருக்கும் சமமாக இருந்தாலும், அது பொய்யனைச் சுடுகிறது மெய்யனைச் சுடவில்லை; அதுபோல அறிஞனும், அறிவில்லாதவனும் மரணமுற்று ஸ்த என்பதோடு கலந்தாலும் ஒருவன் மறுபடி பிறக்கிறான். மற்றவன் பிறப்பில்லை” என்பது கூறப்படுகிறது.

ஆகையால் உண்மைப் பொருளை நினைப்பவன் துன்பங்களை அடைகிறான்.

379

ஆதலால் சந்நியாசி அசத்தனு சந்தானந்தான்
ஏதமாம் பந்தவேது என்றிதை இகழ்ந்து நன்றாய்ச்
சோதியாநந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய பிரமம் நானென்று
ஓதிய பிரமநிட்டை ஒழிவற வொன்றவேண்டும்.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆகையால், சந்நியாசி - துறவியாக இருப்பவன், அசத் அநுசந்தானம் - ஆத்மாவல்லாதவற்றை நினைப்பது, ஏதம் ஆம் பந்தம் ஏது - துன்பந்தரும் பந்தத்திற்குக் காரணமாகும், என்று இதை நன்றாய் இகழ்ந்து - என்று எண்ணி அநாந்மப் பொருளை நன்றாக வெறுத்து, சோதி ஆநந்த சத் ஆய் சொல்லிய பிரமம் நான் என்று - அறிவு ஆநந்தம் ஸத் இம்மூன்றின் வடிவாயுள்ள ப்ரஹ்மம் நானாவேன் என்று உறுதி கொண்டு, ஓதிய பிரமநிட்டை - கீழே கூறிய “ப்ரஹ்மத்தில் இருத்தல்” என்பதை, ஒழிய அற - ஓய்வு இல்லாமல், ஒன்ற வேண்டும் - பெற வேண்டும்.

விளக்கம்: — எல்லாவற்றையும் துறந்தவனே மெய்யறிவு பெற்றவனாக இருத்தல் இயலும். ஆகையால் “சந்நியாசி” என்று கூறினார். துறவியாக இருப்பவன் வெளிப்பொருள்களை நினைத்தல் தகாது.

380

மந்ததை ப்ரஹ்மத்தில் நிலைக்க வைப்பதால் ஏற்படும் நன்மைகளைக் கூறுகிறார்.

தீதிலான் மாநுபூதித் திகழ்வினால் திடமாய்ப் பெற்ற பேதமில் பிரமநிட்டை பெருகிய சுகம் செய்விக்கும் ஏதமாம் அஞ்ஞானத்தால் எய்திய துயரை எல்லாம் சாதுவே அந்தநிட்டை சற்றுமில்லாது செய்யும்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே, திடமாய் பெற்ற - உறுதியாக அடைந்த, பேதம் இல் பிரம நிட்டை - வேறு பாடில்லாத ப்ரஹ்ம வடிவ நிலை, தீது இல் ஆன்மாநுபூதித் திகழ்வினால் - குற்றமற்ற ஆத்மாநுபவ ஒளியால், பெருகிய சுகம் செய்விக்கும் - மிகுந்த இன்பத்தை அடைவிக்கும், ஏதம் ஆம் அஞ்ஞானத்தால் - துன்பம் தரும் அறியாமையால், எய்திய துயரை எல்லாம்-அடைந்த இன்னல்களையெல்லாம், அந்த நிட்டை-அந்த சைதன்ய வடிவநிலை, சற்றும் இல்லாது செய்யும் - சிறிதும் இல்லாமல் அழித்து விடும்.

விளக்கம்:—மனத்தின் செயல்களை ப்ரஹ்மத்திடமே நிலைக்க வைப்பது, ப்ரஹ்ம நிட்டையாகும். மனத்தின் செயல் வெளியில் சென்றாலேயே இன்னல்கள் தோன்றும். எனவே ப்ரஹ்ம நிஷ்டை உறுதியாக இருந்தால், அது இன்பத்தை நல்கும்; துன்பங்களை அழிக்கும்.

381

வெளிப் பொருள்களில் ஈடுபடலாகாது என்கிறார்.

வாகிய வநுசந்தான மலிந வாசனையைத் தானே பாகனே மேலும் மேலும் பயனதாய் வளர்ப்பண்ணும் ஆகையால் விவேகியத்தை அறிந்துடன் பாகியம் விட்டு ஏகமாம் ஆன்ம ரூபம் என்றுமே அநுசந்திப்பான்.

பதவுரை: பாகனே - பக்குவம் பெற்றவனே!, வாகிய அநுசந்தானம் - வெளிப் பொருள்களில் ஈடுபாடு, மலின வாசனையை - கெட்ட வாசனையை, மேலும் மேலும் பயன் அதாய் வளரப் பண்ணும் - மேலும் மேலும் தன் பயனாகப் பெருகச் செய்யும், ஆகையால் - ஆதலால், விவேகி அத்தை அறிந்து - அறிஞன் அதை அறிந்து, உடன் பாகியும் விட்டு - தாமதமின்றி வெளிப்பொருளீடு பாட்டினை விலக்கி, என்றும் - எப்போதும், ஏகம் ஆம் ப்ரஹ்ம ரூபம் - இரண்டற்ற ப்ரஹ்ம வடிவை, அநுசந்திப்பான் - த்யானம் செய்து கொண்டு இருப்பான், தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—ரஜோகுலா = தமோகுணச் செயல்களால் உண்டாகும் வாசனை மலின வாசனையாகும்; இது மறுபிறப்பைத் தரும் ஆற்றல் கொண்டது. செயல்களால் வாசனையும், வாசனையால் செயல்களும் வளரும். விஷயங்களை எண்ணுவதால் இவை உண்டாகும்.

382

வெளிப்பொருள்களில் ஈடுபாட்டின்மையால் வரும் நன்மைகளைக் கூறுகிறார்.

வாகியம் விட்டபோதே மனது நின்மலமாம் மைந்தா ஆகிய அம்ம னத்தால் அடையலாம் ஆந்ம ஞானம் ஏகமாம் அந்த ஞானம் இசைந்ததால் பவபந்தம் போம் ஆகையால் பாகியத்தை அடக்கலே முத்தி மார்க்கம்.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, வாகியம் விட்ட போதே-வெளிப்பொருள்களை விட்ட சமயத்திலேயே, மனது நின்மலம் ஆம் - மனம் தூயதாகி விடும், ஆகிய அம்மனத்தால்-தூயதாகிய அந்த மனத்தினால், ஆந்ம ஞானம் அடையலாம் - ஆத்ம அறிவைப் பெறலாம், ஏகம் ஆம் அந்த ஞானம்-இரண்டற்ற அந்த மெய்யறிவு, இசைந்ததால் - நம்மிடம் வந்ததானால், பவபந்தம் போம் - ஸம்ஸாரப்பிணி நீங்கும், ஆகையால் பாகியத்தை அடக்கலே - ஆதலினால் வெளிப் பொருள்களில் ஈடுபாட்டை விடுதலே, முத்தி மார்க்கம் - வீடு பேற்றிற்கு உரிய வழியாகும்.

விளக்கம்:—மனத்தின் ஒருமுகப்பாடும், அசைவின்மையும், அதன் தூய்மைக்கு அடையாளங்களாகும். அந்த மனமே மெய்யறிவு பெறுவதற்குத் தகுதியுள்ளதாக இருக்கும். மனம் அவ்வாறு ஆவதற்கு வெளிப் பொருள்களில் ஈடுபாட்டினை அறவே விடுதல் வேண்டும்.

வெளிப் பொருள்களில் ஈடுபடுபவன் அறியாதவனே என்கிறார்.

சாதுவே முமுட்சுவாகிச் சதுரனாய்ச் சதசத் தோர்ந்து
வேதமேநம்பி ஆந்ம விபுத்துவம் அறிந்தோன் ஆர்தான்
கேதமார் அசத்துத் தன்னைக் கெடுத்திடும் என்றறிந்தும்
பேதமாம் அவ்வசத்தைப் பேணுபவன் பாலனே போல்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, முமுட்சுவாகி - வீடு பெறும் விருப்பம் கொண்டவனாகி, சதுரனாய் - நூலறிவு பெற்றவனாகி, சத் அசத் ஓர்ந்து - நிலைபொருள் நிலையிலாப் பொருள் ஆகியவற்றை இவையென அறிந்து, வேதமே நம்பி-வேதத்தையே ப்ரமாணமாக நம்பி, ஆந்மவிபுத்துவம் அறிந்தோன் - ஆத்மாவின் வரம்பற்ற நிலையை அறிந்தவன், ஆர்தான் - எவன் தான், கேதம் ஆர் அசத்து - துன்பம் நிறைந்த அநாத்மப் பொருள்கள், தன்னைக் கெடுத்திடும் என்று அறிந்தும் - தன்னை வீடுபெறாதபடி ஆக்கி விடும் என்று அறிந்தும், பேதம் ஆம் அ அசத்தை - வேறுபாடு கொண்ட அந்த அநாத்மப்பொருளை, பாலன் போல் பேணுவன் - குழந்தையைப் போல மேற்கொள்வான்?

விளக்கம்:—குழந்தைக்கு அறிவு வளர்ந்திராது; அது நெருப்புைத் தொடும்; பள்ளத்தில் விழும்; பிறகு துன்பமுற்று அழும். அக்குழந்தையைப் போல, வெளிப் பொருளில் ஈடுபாடு கொண்டவனும் அறிவில்லாதவனேயாவான். அறிவுடையவன் அவற்றி லிருந்து விலகுவான்.

உடலபிமானமும் வீடுபேறும் ஒன்றோடொன்று முரண் பட்டவை என்கிறார்.

உடல் முதலபிமானத்தை உடையவன் முத்தி சாரான் திடமுற முத்தி சார்ந்தோன் தேகாதி அபிமானிக்கான் சடமுறுதுயிலுடைத்தோன் சாக்கிரம் சாரான் அத்தை உடையவன் துயிலைச் சாரான் உபயமும் வெவ்வேறன்றோ.

பதவுரை: சடம் உறுதுயில் உடைத்தோன் - அறிவற்ற தூக்க நிலையை உடையவன், சாக்கிரம் சாரான் - விழிப்புநிலையை அதேகாலத்தில் அடைவதில்லை. அத்தை உடையவன் - விழிப்புநிலையை உடையவன், துயிலைச் சாரான் - உறக்க நிலையை அதேசமயத்தில் அடைய மாட்டான், (அதுபோல்) உடல் முதல் அபிமானத்தை உடையவன்-உடல், பெற்றி, முதலியவற்றில் அபிமானத்தை உடையவன், முத்திசாரான் - மோக்ஷத்தை அடைய மாட்டான். திடம்உற - உறுதியாக வீடுபேற்றை அடைந்தவன், தேகம் ஆதி அபிமானிக்கான் - உடல், பொறிகள் முதலியவற்றில் அபிமானம் கொள்ளமாட்டான்.

விளக்கம்:—வெளிப் பொருள்களை விரும்பி நுகர்ந்து கொண்டே இருந்து மோக்ஷத்தையும், நல்ல காரியங்களைச் செய்து, பெற்று விடலாம் என்பது சிலருடைய கொள்கை. அது தவறு. நல்ல செயல்களும் பிறவிப்பிணிக்குக் காரணமாகவே இருக்கும். அவற்றால் வேறுபல நல்ல பயன்கள் தோன்றலாம். மோக்ஷம் பெறுதல் இயலாது. அவை பொன் விலங்கைப் போன்றவை.

385

வீடுபேறடைந்தவனின் இயல்பைக் கூறுகின்றார்.

தன்னையே சராசரங்கள் சகலத்தின் உள்புறத்தும் துன்னிய சாட்சியாயும் தொடரதிட்டான மாயும் உன்னி இவ்வுபாதி யெல்லாம் ஒழித்தெவன் அகண்டமாகி மன்னு பூரணமாய் நிற்பன் மாசிலாதவனே முத்தன்.

பதவுரை: எவன் - எந்த ஜீவன், தன்னையே - தனது உண்மை வடிவையே, சராசரங்கள் சகலத்தின் - அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றின்,

உள் புறத்தும் - உள்ளேயும் வெளியேயும், துன்னிய சாட்சி யாயும் - நெருங்கிய ஸாக்ஷிவடிவாகவும், தொடர் அதி டானமாயும் - தொடர்ந்து இருக்கும் அதிஷ்டானப் பொரு ளாகவும், உன்னி - உறுதியாக எண்ணி, இ உபாதி எல்லாம் - இந்த உடல் முதலிய உபாதிகள் எல்லாவற்றை யும், ஒழித்து - போக்கி, அகண்டமாகி - எதனாலும் அளவிடப்படாத வடிவனாகி, மன்னுபூரணமாய் - அழியாத நிறைவு கொண்டவனாய், நிற்பன் - விளங்குவானோ, அவனே மாசு இலாத முத்தன் - அவனே குற்றங்களில்லாத முத்தன் ஆவான்.

விளக்கம்:—அளவிடுவதற்குரிய உடலிலும் பொறிகளிலும் அபிமானம் உள்ளவன் வீடுபேறு அடையமாட்டான் என்பது கருத்து.

386

வீடு பெறுவதற்குரிய வழியையும், அவ்வழியை அடை வதற்குரிய உபாயத்தையும் கூறுகிறார்.

சகலமாம் விதத்தினாலும் சம்சாரம் விடுதற் கேது அகமிலா வகண்டபாவம் அன்றிமற் றேது மில்லை துகளிலா வாந்மநிட்டைத் தொடர்பினால் திருசியத்தை இகழிலல் வகண்டபாவம் இசைந்திடுமதி காரிக்கே.

பதவுரை: சம்சாரம் விடுதற்கு ஏது - பிறவிப் பிணியைப் போக்குவதற்குக் காரணம், சகலம் ஆம் விதத்தி னாலும் - எல்லாவகைகளாலும் ஆராய்ந்தாலும், அகம் இலா- அஹங்காரமற்ற, அகண்டபாவம் அன்றி - எல்லாவற்றிற் கும் யானே ஆத்மா என்றெண்ணுகின்ற 'ஸர்வாத்ம பாவம்' அன்றி, மற்று ஏதும் இல்லை - வேறு ஏதுவும் இல்லை. அ அகண்டபாவம் - அந்த ஸர்வாத்மபாவமும், அதிகாரிக்கு - உபதேசம் பெறத் தகுதி உள்ளவனுக்கு, துகள் இலா ஆந்ம நிட்டை தொடர்பினால் - குற்றமில்லாத ஸமாதியின் தொடர் பினால், திருசியத்தை இகழில் - பார்க்கப்படும் பொருள்கள் இருப்பற்றவை என்று ஒதுக்கிவிட்டால், இசைந்திடும் - பொருந்தியிருக்கும். ஏ - அசை.

விளக்கம்:—இங்கு அகண்டபாவம் என்பது “நானே எல்லா வற்றிற்கும் ஆத்மாவாக விளங்குகிறேன்” என்று கொள்ளும் உறுதிப்பாடாகும். இது “வெளிப்பொருள்கள் உண்மையில் இல்லாதவை” என்ற அறிவால் வளரும். இந்த வெளிப்பொருள் விலக்கும், ஸமாதியாகிய ஆத்மநிஷ்டையால் உண்டாகும். ஆகையால் மனத்தை ஆத்ம சைதன்யத்தில் நிலைநிறுத்துதலாகிய ஆத்ம நிஷ்டையை யாவரும் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

387

வெளிப்பொருள் விலக்கை அடையமுடியாமைக்குக் காரணம் கூறுகிறார்.

மருவு தேகாந்ம புந்தி மன்னிப் பாகியமே யான பொருளுடை அநுபவத்தில் போகிய மனத்தனாகி ஒருவித மிலாத செய்கை ஒழிவிலாதுற்றேனுக்குத் திருசியம் தன்னை நீக்கும் திறமை எவ்விதத்திலுண்டாம்.

பதவுரை: மருவு தேகாந்ம புந்தி மன்னி - ஜடமான உடலை ஆத்மா என்று எண்ணி, பாகியமே ஆன பொருளுடை அநுபவத்தில் - வெளிப்பொருள்களின் நுகர்வில், போகிய மனத்தன் ஆகி - ஈடுபாடு கொண்ட மனமுடையவனாய், ஒருவிதம் இலாத செய்கை - பலவகைச் செயல்களை, ஒழிவு இலாது உற்றேனுக்கு - ஒய்வின்றிச் செய்பவனுக்கு, திருசியம் தன்னை நீக்கும் திறமை - வெளிப்பொருள்களை விலக்கும் திறமை, எ விதத்தில் உண்டுஆம் - எவ்வாறு வரும்?

விளக்கம்:—உடலில் நான் என்று அபிமானம் கொண்டு, பொறிகளால் பொருள்களை நுகர்வதன் பொருட்டுப் பல செயல்களைப் புரிவது, வெளிப்பொருளீடு பாட்டை வளர்க்குமேயல்லாமல், அதை அழிக்காது.

388

வெளிப்பொருள் விலக்கை, அடைவதற்குரிய வழியைக் கூறுகிறார்.

அகிலாமாம் தர்மம் கர்மம் அசத்தியப் புலனைத்தும் மிகவுமே துறந்து நித்தம் மெய்யான நிட்டை சார்ந்து

சுககன சொரூபம் ஓர்ந்து அச்சுகத்தையே இச்சிப்போர்க்கே திகழ்வுறு முயற்சியாலே திருசிய நீக்க முண்டாம்.

பதவுரை: அகிலம் ஆம் - எல்லா வகையான, தர்மம்-வேதத்தில் கூறப்பட்ட செயல்களையும், கர்மம் - உலக வாழ்விற்கான செயல்களையும், அசத்தியம் புலன் அனைத்தும் - நிலையற்ற எல்லா விஷயங்களையும், மிகவும் துறந்து-நன்றாக விலக்கி, நித்தம் - நாள்தோறும், மெய்யான நிட்டை சார்ந்து - உண்மையான ஆத்ம வடிவநிலையை அடைந்து, சுககன சொரூபம் ஓர்ந்து - இன்பமே நிறைந்த அவ்வடிவை நன்குணர்ந்து, அச்சுகத்தை இச்சிப்போர்க்கே - அந்த இன்பத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கே, திகழ்வு உறு முயற்சியால் - இடைவிடாத முயற்சியால், திருசிய நீக்கம் உண்டாம் - வெளிப்பொருள்களை விலக்கும் திறம் ஏற்படும்.

விளக்கம்:—வெளிப் பொருள்களை விலக்குவதற்கு மிகுந்த முயற்சி வேண்டும். ப்ரஹ்மாநந்த இன்பத்தில் விருப்பம் வேண்டும். ப்ரஹ்மம் ஆநந்தவடிவம் என்பதை குருவின் துணைகொண்டு வேதத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். மனத்தின் வ்ருத்திகளை வெளியே விடாமல் ஆத்மாவின் டமே நிலைத்து நிற்கும் படி செய்தல் வேண்டும். உலகச் செயல்களையும் வேதம் கூறும் நற்செயல்களையும், பலவாறான விஷய போகங்களையும், நீக்குதல் வேண்டும். இவ்வாறு செய்துவந்தால், வெளிப் பொருள் விலக்கு என்பது முழுவதும் கைகூடும்.

வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட நல்லினைகளும் மனத்தை வெளியே இழுத்துச் சென்றுவிடும். மனத்திற்கு அசைவை உண்டாக்கும் வகையில், வேத நல்லினைகளும், உலகவாழ்க்கைக் கான வினைகளும், விஷயங்களும் சமமேயாகும். ஆகையால் இவற்றை விடுதல் வேண்டும்.

389

துறவிகள் நிர்விகற்ப ஸமாதியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார்.

திருசியம் யாவும் நீக்கித் திடமுற அகண்டபாவம் சருவதா அடைவதற்கே சாதுவாம் எதிகளுக்குச்

சிரவணமாதிரி கந்தம் செய்தபின் சுருதி தானே
சருவதா நிருவிகற்ப சமாதியை விதிக்கு மன்றே.

பதவுரை: சாதுவாம் எதிகளுக்கு - நல்ல துறவி
களுக்கு, திருசியம் யாவும் நீக்கி - எல்லா வெளிப்பொருள்
களையும் விலக்கி, திடம் உற - உறுதியாக, அகண்டபாவம்
சருவதா அடைவதற்கு - ஸர்வாத்மாபாவத்தை எப்போதும்
அடையும் பொருட்டு, சிரவணம் ஆதி கந்தம் செய்தபின் -
கேட்டல் சிந்தித்தல் ஆகிய செயல்களைச் செய்த பிறகு,
சுருதி - வேதம், சருவதா - எப்போதும், நிருவிகற்ப
சமாதியை - நிர்விகல்ப ஸமாதியை, விதிக்கும் அன்றே -
விதித்தது அல்லவா? தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—வேதம் “ஆகையால் குருவினிடமிருந்து சைதன்யத்
தைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டவன், மன அடக்கத்தையும்,
பொறியடக்கத்தையும் மேற்கொண்டு, பொறுமையுடனும், ஊக்கத்
துடனும் இருந்து கொண்டு, மனத்தை வெளியே விடாமல்,
ஸமாதியை மேற்கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறுகிறது.

390

நிர்விகல்ப ஸமாதியின் நல்ல விளைவைக் கூறுகிறார்.

ஆதலால் அச்சமாதிரி அடைந்ததால் அசலரான
சாதுவாம் எதிகளன்றிச் சதகோடி சன்மத்துற்ற
வேதவாதனை யிசைந்தோர் எவ்விதச் சதுரரேனும்
தீதகங்காரமாதிரித் திருசியம் விரைவில் தீர்க்கார்.

பதவுரை: ஆதலால்-ஆகையால், அ சமாதிரி அடைந்த
தால் - அந்த நிர்விகல்ப ஸமாதியை மேற்கொண்டதால்,
அசலரான சாதுவாம் எதிகள் அன்றி - கலக்கமில்லாத நல்ல
துறவிகள் வெளிப்பொருள்களை விலக்குவார்களேயன்றி,
சதகோடி சன்மத்து உற்ற - பலகோடிப் பிறவிகளையடைந்த,
வேதவாதனை இசைந்தோர் - துன்பம் தரும் வாசனையை
அடைந்த மக்கள், எவ்விதம் சதுரரேனும் - எத்துணைத்
திறமை வாய்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், தீது அகங்காரம்

ஆதி - தீமை தரும் அஹங்காரம் முதலிய, திருசியம் - வெளிப்பொருளை, விரைவில் தீர்க்கார் - விரைவாக விலக்க மாட்டார்கள்.

விளக்கம்:—நிர்விகல்ப ஸமாதி என்றும் ஸனிகல்ப ஸமாதி யென்றும் இருவகை ஸமாதிகள் உண்டு. மனத்தை ஆத்மா வினிடம் அசையாமல் நிலைத்து நிற்கச் செய்வதே ஸமாதி எனப்படும்.

மனத்தில், அறிபவன் அறியப்படு பொருள் என்ற வேற்றுமைகள் விளங்கிக் கொண்டிருக்க, மேற்கொள்ளப்படும் ஸமாதி ஸனிகல்பஸமாதியாகும்.

மனத்தில் அறிபவன் முதலிய பேதங்களில்லாமல் அழிந்து போக, மேற்கொள்ளப்படும் ஸமாதி நிர்விகல்ப ஸமாதியாகும்.

இத்தகைய நிர்விகல்ப ஸமாதியை மேற்கொள்ளாதவர்கள் எவ்வளவு அறிவாளிகளாக இருப்பினும், அவர்களால் வெளிப்பொருள் விலக்குதலை மேற்கொள்ளல் இயலாமலேயே போகும். அதற்குக் காரணம் அவர்களின் மனத்தில் பல பிறவிகளில் சேர்ந்த வாஸனைகள் தங்கியிருப்பதேயாகும்.

இவ்வாறு இடைவிடாத ஆத்மநிஷ்டையால் வெளிப்பொருள் களை விலக்கி ஸர்வாத்ம பாவத்தை அடைதல் வேண்டும்.

391

ஆவரணத்துடன் கூடிய விசேஷபசுத்தி மக்களைத் துன்புறுத்தும் முறையைக் கூறுகிறார்.

ஓதுமாவரணம் தன்னின் உரத்தினால் விட்சேபம் தான் போதமில் புருடன் தன்னைப் பொய்யம் மயக்கத்தினுக்கோர் ஏதுவாம் அகங்காரத்தோடு ஏகமாய் இசைத்துவைத்துப் பேதமாம் அதின்குணத்தால் பேயென அலைத்துவைக்கும்.

பதவுரை: ஓதும் ஆவரணம் தன்னின் உரத்தினால் - யாவரும் தீதானது என்று கூறும் ஆவரண சக்தியின் வலிமையால், விட்சேபம் - விட்சேப சக்தியானது, போதம் இல் புருடன் தன்னை - அறிவில்லாதவனை, பொய் மயக்கத்தினுக்கு ஓர் ஏது ஆம் - பொய்யான மயக்க எண்ணங்

களுக்குக் காரணமாயுள்ள, அகங்காரத்தோடு ஏகமாய் இசைத்து வைத்து - அஹங்காரத்துடன் ஒன்று சேரச் செய்து, பேதம் ஆம் அதின் குணத்தால் - பலவாரூன அந்த அஹங்காரத்தின் குணங்களால், பேய் என அலைத்து வைக்கும் - பேய் போல அம்மனிதனை அலையச்செய்யும்.

விளக்கம்:—ஆவரணசக்தி ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை மறைக்கும். விசுஷேபசக்தி மனிதனை அஹங்காரத்துடன் கூட்டி வைக்கும். ஆத்மாவல்லாத அஹங்காரத்தை ஆத்மா என்று எண்ணுவதால், தன்னிலையிலிருந்து வழுவுதல் என்பது நேரும். பிறகு ஆசை, கோபம், ஸங்கல்பம் முதலியவை வளரும். அவை தம்முடைய செயல்களால் அறிவற்றவனை, வெளிநோக்குடைய வனாகச் செய்யும். அந்த மனிதன் தன் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள, பேய் போல் அலைந்து துன்புறுவான். அவன் விரும்பிய படி எல்லாச் செயல்களும் நடைபெறமாட்டா. இவ்வாறு விசுஷேப சக்தி மனிதனை இன்னலுக்குள்ளாக்கும்.

392

விசுஷேபத்தை அழிக்கும் வழியைக் கூறுகிறார்.

இருளுமாவரண சக்தி யாவுமே நசியா தாகின்
மருளும் விட்சேபசக்தி மாசற நசிக்க மாட்டா
பரவுமா வரணநாசம் பாலின் நீர்பகுப்பதைப்போல்
திருசியம் திருக்கிரண்டைத் திகழ்வுறப் பகுத்தாலுண்டாம்.

பதவுரை: இருளும் ஆவரண சக்தி - உண்மையை மறைக்கும் ஆவரண சக்தியானது, யாவுமே நசியாது ஆகின் - அடியோடு அழியாவிட்டால், மருளும் விட்சேப சக்தி - மயக்க எண்ணத்தை உண்டாக்கும் விசுஷேப சக்தி, மாசு அற நசிக்க மாட்டா - குற்றமின்றி அடியோடு அழியாது, பாலின் நீர் பகுப்பதைப் போல் - பாலிலிருந்து தண்ணீரைப் பிரிப்பதைப்போல, திருசியம் திருக் இரண்டை திகழ்வு உற பகுத்தால் - அநாத்மாவையும், ஆத்மாவையும் நன்கு பிரித்துவிட்டால், பரவும் ஆவரண நாசம் உண்டாம் - மேன்மேலும் பெருகும் ஆவரண சக்தியின் அழிவு உண்டாகும்.

விளக்கம்:—ஆவரணசக்தியோடு கூடிய விக்ஷேபசக்தியே இன்னல் தரும். ஆவரணசக்தியின்றிய விக்ஷேபசக்தியால் யாதும் தீங்கில்லை. எனவே ஆவரணசக்தி அழியும்வரை விக்ஷேபசக்தி அழியாது.

பார்க்கும் ஆத்மா, பார்க்கப்படும் அநாத்மா இவற்றைப் பிரித்தறிவதால் ஆவரணசக்தி நசிக்கும். அது நசித்தால் விக்ஷேபமும் அழியும். ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் அழிந்தால், ஆத்மவடிவநிலை தூயதாக விளங்கத் தடை எதுவும் இராது.

393

இதுவுமது.

சாற்றுமாவரண நாசம் சாரவே ஆந்ம ரூபம்
தோற்றிய சம்சயாதி துகளறத் தானே தோன்றும்
ஊற்ற விட்சேபமுந்தான் ஒழிந்திடும் அதுதான் மற்றும்
தோற்றுமேயாகின் பொய்யே தோன்றிடு மென்று
கொள்வாய்.

பதவுரை: சாற்றும் ஆவரண நாசம் சார - நாம் கூறிய ஆவரண சக்தி அழிந்தவுடன், ஊற்றம் விட்சேபமும் ஒழிந்திடும் - வலிமையுள்ள விக்ஷேப சக்தியும் அழியும். (பிறகு) ஆந்ம ரூபம் - ஆத்மவடிவம், தோற்றிய சம்சய ஆதி துகள் அற - தோன்றும் ஐயம் திரிபு முதலிய மாசுகள் நீங்க, தானே தோன்றும் - தானாகவே விளங்கும். அது - அந்த விக்ஷேபம், மற்றும் - மீண்டும், தோற்றுமே ஆகின் - ஆவரணத்துடன் உண்டாகுமானால், பொய்யே தோன்றிடும் - பொய்ப் பொருளே தோன்றும் (உண்மைப் பொருள் தோன்றாது) என்று கொள்வாய் - என்று மனத்தில் கொள்வாயாக.

விளக்கம்:—ஆகையால் ஆவரணத்துடன் கூடிய விக்ஷேபத் திற்கு இடம்தருதல் தகாது.

394

ஆத்ம - அநாத்ம விவேகம் பிறவியை அழிக்கும் என்கிறார். நல்ல போதத்துதித்த நல்லதாம் விவேகம் தானே சொல்லிய வாந்மா நாந்ம சொரூபம் நன்றாய்ப் பகுத்துத்

தொல்லையாமஞ்ஞாநத்தால் தொடர்ந்த பந்தம் சிதைக்கும்
அல்லல் செய் பந்தம் அற்றோர்க்கு அற்பமும் பவமீண்டில்லை.

பதவுரை: நல்லபோதத்து உதித்த - மெய்யறிவால்
தோன்றிய, நல்லது ஆம் விவேகம் - நல்ல பகுத்தறிவு,
சொல்லிய - முன்பு நாம் கூறிய, ஆந்ம் ஆநாந்ம் சொருபம் -
ஆத்மவடிவினையும் அநாத்மவடிவினையும், நன்றாய் பகுத்து-
நன்றாகப் பிரித்துகாட்டி, தொல்லை ஆம் அஞ்ஞானத்தால் -
பழமையான அறியாமையால், தொடர்ந்த பந்தம் சிதைக்
கும் - தொடர்ந்துவரும் மயக்கத்தைப் போக்கும், அல்லல்
செய் பந்தம் அற்றோர்க்கு-துன்பம் தரும் மயக்கம் இல்லாத
வர்களுக்கு, ஈண்டு அற்பமும் பவம் இல்லை - இங்கே
சிறிதும் பிறவிப்பிணி இல்லை.

விளக்கம்:—பந்தம் என்பது ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கருதும்
மயக்கமாகும். அதற்கு அத்யாஸம் என்று பெயர். அது விவேகத்
தால் அழியும். அத்யாஸம் அழிந்தால் பிறவிப்பிணி அழியும்.

நல்ல போதம் என்பது நிர்விகல்பலமாதியால் ஏற்படும்
ஆத்மாநுபவம் ஆகும். அதனால் ஏற்படும் விவேகமாவது;
“ப்ரஹ்மம் அழியாதது; உலகம் அழியும் தன்மை வாய்ந்தது”
என்ற விவேகமாகும்.

395

மெய்யறிவு அவித்யையின் விளைவுகளை அழிக்கும்
என்கிறார்.

புத்திர பரசீவைக்ய போதமாம் பெரிய வந்நி
மெத்தவும் அவித்தைக் காட்டை மீதியன்றித் தகிக்கில்
அத்துவிதாண்மருபமடைந்துள முத்தனுக்கிங்கு
இத்துனிப் பவத்தை மீண்டும் ஈன்றிடும் வித்தேதாகும்.

பதவுரை: புத்திர - புதல்வனே, பரசீவைக்ய போதம்
ஆம் பெரியவந்நி - மெய்யறிவாகிய நெருப்பு, அவித்தைக்
காட்டை - அவித்யையாகிய காட்டினை, மீதி அன்றி - மிச்ச
மில்லாமல், மெத்தவும் தகிக்கில் - நன்கு பொசுக்கிவிடின்,

அத்துவித ஆன்ம ரூபம் அடைந்துள்ள முத்தனுக்கு - இரண்டற்ற ஆத்மவடிவை அடைந்துள்ள விடுபட்டவனுக்கு, இங்கு இதுனி பவத்தை - இந்தப் பூமியில் இத்துன்பம் தரும் பிறப்பை, மீண்டும் ஈன்றிடும் வித்து ஏது ஆகும் - மறுபடியும் தரும் விதை எதுவாகும்? ஒன்றுமில்லை.

விளக்கம்:—அவித்யையே மறுபிறவிக்குக்காரணமான விதையாகும். அதை மெய்யறிவால் போக்கிவிடின் மறுபிறவியே ஏற்படாது. விதை வறுக்கப்பட்டுவிட்டால் அதுமறுபடி முளைவிடாது. அதுபோல் அவித்யையின் முளைக்கும் தன்மையுடன், அதுவே அழிக்கப்பட்டுவிட்டால் மறுமடியும் பிறப்பு ஏற்படாது.

பரசீவைக்ய போதமாவது “ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே” என்ற மெய்யறிவாகும். இது அவித்யையை அழித்துவிடும்.

396

உண்மையறிவால் அழியும் மூன்றினைக் கூறுகின்றார்.

செவ்விதாய் ஆந்மரூப தெரிசனம் செய்வதாலே
எவ்வ வாவரணம் நீங்கும் இறந்திடும் மித்தை ஞானம்
விவ்வித விட்சேபத்தால் விளைந்துள துன்பம் நீங்கும்
இவ்விதம் சொன்னமூன்றும் இசைந்தவோர்
திருட்டார்ந்தம்கேள்.

பதவுரை: ஆந்ம ரூப தெரிசனம் - ஆத்ம வடிவக் காட்சியை, செவ்விதாய் செய்வதால் - நன்றாக அடைவதால், எவ்வ ஆவரணம் நீங்கும்-எத்தகைய ஆவரணமும் அழிந்து போகும், மித்தை ஞானம் இறந்திடும் - பொய்யறிவு அழியும், விவ்வித விட்சேபத்தால் - பலவகையான விசேஷபங்களால், விளைந்துள துன்பம் நீங்கும் - உண்டான துன்பங்கள் போகும், இவிதம் சொன்ன மூன்றும் - இவ்வாறு கூறிய மூன்று அழிவுகளும், இசைந்த ஓர் திருட்டார்ந்தம்கேள் - பொருந்தியுள்ள ஓர் எடுத்துக்காட்டைக் கூறுவேன், நீ கேட்பாயாக.

இதற்குரிய எடுத்துக்காட்டைக் கூறுகிறார்.

தீதற இரச்சுருப தரிசனம் செய்வதாலே
மோதுமா வரணமாதி மூன்றுமே முடிந்த வன்றே
ஆதலால் பந்தம் நீக்கம் அடைந்திட விவேகியானேன்
ஆதியாம் ஆன்ம ரூபம் அவசிய மறிய வேண்டும்.

பதவுரை: இரச்சுருப தரிசனம் - கயிற்றின் வடிவக் காட்சியை, தீ தற செய்வதால் - நன்றாகக் காண்பதால், மோதும் - துன்புறுத்தும், ஆவரணம் ஆதி மூன்றும் - ஆவரணம், மயக்கம், பயம் ஆகிய இந்த மூன்றும், முடிந்த ஆன்றே - அழிந்துவிடும் அல்லவா? ஆதலால்-ஆகையால், விவேகியானேன் - ஆத்மாவையும் அநாத்மாவையும் பிரித்து அறிந்தவன், பந்தம் நீக்கம் அடைந்திட - மயக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ள, ஆதி ஆம் ஆன்மரூபம் - எல்லாப்பொருள் களுக்கும் முதன்மையாக விளங்கும் ஆத்மவடிவினை, அவசியம் அறிய வேண்டும்-இன்றியமையாமல் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

விளக்கம்:—கயிற்றினைப்பார்த்து பாம்பு என்று மயங்குமிடத்தில், விளக்கொளியால்” கயிறுதான் இது” என்ற உண்மையை அறிந்தவுடன், கயிற்றின் மறைவும், பாம்பு என்ற எண்ணமும், அதனால் உண்டான பயமும் நடுக்கமும் அழியும்; அதுபோல அதிஷ்டானமாகிய சைதன்யத்தை ஒருவன் அறிந்து விட்டால், அதனைப்பற்றிய மறைவும், உலகம் என்ற எண்ணமும், அதனால், ஏற்படும் அகங்காரமகாரங்களும் பிற இன்னல்களும் அழியும். ஆகையால் அறிஞன் ஆத்மசைதன்யவடிவினை நன்கு அறிதல் வேண்டும்.

ஆத்மவைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லாத் தோற்றங்களும் பொய்யே என்கிறார்.

ஏதமாம் புந்தி யொன்றே எரியயப் பிண்டம் போலப்
போத சற்பிரமத் தோடே பொய்யதாம் புணர்ப்பு டைந்து

ஞாதிரு ஞாந் ஞேய ஞாலமாய்ப் பரிணாமிக்கும்
ஆதலால் இவையனைத்தும் அசத்தியமாகும் என்றும்.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் புந்தி ஒன்றே - துன்பம் தரும்
புத்தியானது, எரி அயப்பிண்டம் போல - நெருப்போடு
கூடிய இரும்பு உருண்டைபோல, போதம்சத் பிரமத்தோடு-
அறிவுவடிவும் சத்வடிவுமாக விளங்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு,
பொய் அது ஆம் புணர்ப்பு அடைந்து - பொய்யான
சேர்க்கையை அடைந்து, ஞாதிரு ஞானம் ஞேய ஞாலமாய் -
அறிபவகையும், அறிவாகவும், அறியப்படும் உலகமாகவும்,
பரிணாமிக்கும் - மாறுபடும், ஆகையால் இவை அனைத்
தும் - ஆகையால் இந்த மாறுபாடுகள் எல்லாமும், என்றும்
அஸத்தியமாகும் - எப்போதும் நிலையற்றவைகளாகும்.

விளக்கம்:—இரும்பின் உருண்டை நெருப்புடன் சேர்ந்த பிறகு,
அதைத் தொடுகின்றவர்களுக்கு சூட்டினைத் தருகிறது; அப்போது
இரும்பு சுடுகிறது என்ற வழக்கு ஏற்படுகிறது. இரும்புக்கு சுடும்
தன்மை இல்லை; நெருப்புக்கே அது உண்டு; அதனுடைய சேர்க்கை
யால் இரும்பு சுடுகிறது என்று வழங்குகிறோம். இந்த வழக்கு
மயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட வழக்காகும்.

இதுபோல ஜடமான் புத்தி ஆத்ம அறிவுடன் தொடர்பைப்
பெற்று அறிபவன் என்றும் அறிவு என்றும் அறியப்படுபொருள்
என்றும் பலவாக வழங்கப்படுகிறது. இவை யாவும் புத்தியின் மறு
தோற்றங்களேயாகும்; இவை உண்மையில் இல்லாதவை;
ஆத்மாவைத் தவிர மீதிகளாக இருக்கும் யாவும் இந்தப் புத்தியின்
மறுதோற்றங்களே. இவற்றிற்கு தரிபுட என்று பெயர். ஆகை
யால், அறியும் தன்மையுடையவனும் பொய்; அறிவும் பொய்;
அறியப்படுபொருளும் பொய்; ஆத்மாவே மெய்யானது.

399

மேற்கூறிய கருத்திற்குரிய எடுத்துக் காட்டுகளை
விளக்குகிறார்.

புந்தி கற்பித மேயாகப் பொருந்திய ஞாதிராதி
மைந்தனே மனமயக்கம் மனோரதம் கனவிவற்றில்

சந்ததம் பொய்யே ஆக சகலரும் காண்பதாலே
அந்தமில் ஆந்மரூபம் அநிசமும் நிர்விகாரம்.

பதவுரை: மைந்தனே - புதல்வா!, புந்தி கற்பிதமே ஆகப் பொருந்திய - புத்தியால் கற்பிக்கப்பட்டதாக இருக்கும், ஞாதிராதி - அறிபவன், அறிவு, அறிபடுபொருள் ஆகிய மூன்றும், மனமயக்கம் - மயக்கம் கொண்ட நிலையிலும், மனோரதம் - மனோரதம் செய்யும் நிலையிலும், கனவு-கனவு காணும் நிலையிலும், இவற்றில் - ஆகிய இந்த மூன்றிலும், சந்ததம் - எப்போதும், பொய்யே ஆக - பொய்யானவை என்று, சகலரும் காண்பதால் - யாவரும் அறிவதால், அந்தம் இல் ஆந்மரூபம் - அழிவற்ற ஆத்மவடிவம், அநிசமும் - எப்போதும், நிர்விகாரம் - மாறுபாடு அற்றதாக உள்ளது.

விளக்கம்:—மயக்கம், மனோரதம், கனவு ஆகியவற்றில் விளங்கும் பொருள்கள், ஸாக்ஷியால் விளக்கப்படுகின்றன, அவற்றை "ஸாக்ஷிபாஸ்யம்" என்பார்கள். அங்கு, காணப்படுபவைகள் ஒரே காலத்தில் காணப்படுகின்றன. சிறிய இடத்தில் காணப்படுகின்றன; அவைகள் மனத்தின் பரிணாமங்களேயாகும். ஒரே சித்தம் ஒரே சமயத்தில் பலவாருள வாஸனைகளால் தூண்டப்பெற்று, பார்ப்பவனாகவும், பார்வையாகவும், பார்க்கப்படும் பொருளாகவும் காட்சி தருகிறது. கனவில் புலியைக் கண்டு பயந்தோடிய ஒருவன் விழித்துக் கொண்டபின், நான் புலியைப் பார்க்கவில்லை; புலி இல்லை; அதனைப்பற்றிய காட்சியுமில்லை; பயமும் இல்லை; ஓடினதும் இல்லை; எல்லாம் வெறுந்தோற்றங்களே என்று உறுதி கொள்கிறான்.

இதைப் போன்றதே நனவு நிலையும் ஆகும். இதிலிருந்து விழித்துக் கொண்டவனே மெய்யுணர்ந்தவன், அவனுக்கு எல்லா வ்யவஹாரங்களும் கனவுபோலவே இருக்கும். கனவிலிருந்து விழித்தவனுக்குக் கனவு இல்லாத பொருளாகும். அதுபோல மெய்யுணர்வு பெற்றவனுக்கு விழிப்பு நிலைப் பொருள்கள் இல்லாதவை. ஆத்ம சைதன்யம் மட்டுமே என்றும் அழிவற்று விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இதுவுமது.

பகுதியின் விகாரமாகப் பரவிய அகங்காராதி புகலுடல் ஈறும் யாவும் புலனணைத்தும் கணத்தில் வெகுவித விகாரமேவும் விமலமாம் ஆந்மா என்றும் இகழ்வுறுழ் விகாரமேவாது ஏகசித்துருவமேயாம்.

பதவுரை: பகுதியின் விகாரமாக - மாயையின் விளைவுகளாக, பரவிய அகங்காராதி புகல் உடல் ஈறும் யாவும் - பெருகிய அஹங்காரம் முதல் பருவுடல் வரையில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும், புலன் அணைத்தும் - ஒலி ஒளி முதலிய எல்லாமும், கணத்தில் வெகுவிதவிகாரம் மேவும் - சிறிது நேரத்திலேயே பலவகையான வேறுபாடுகளை அடைந்துவிடும், விமலம் ஆந்மா - தூயதான ஆத்மாவே என்றும் - எப்போதும், இகழ்வுறும் விகாரம் மேவாது - பிறர் இகழும் தன்மை வாய்ந்த மாறுபாடுகளை அடையாது. ஏகம் சித்து உருவமே ஆம் - ஒரே அறிவு வடிவமாகவே இருக்கும்.

விளக்கம்:—உடலும் வெளிப்பொருள்களும் இருப்பவைபோல் தோன்றும்; ஆராய்ந்தால் இல்லாமலே போகும் அவை மாயையின் கார்யங்கள். ஆத்மா, மாயையின் கார்யம் அன்று; அது உண்டாகாது; அழியாது; மாறுபடாது; என்றும் ஒரே அறிவு வடிவாக இருக்கும்.

மறுபடியும் ஆத்மவடிவினை விளக்குகிறார்.

சத்தசத்திற்கு வேறாய்ச் சாட்சியாய்ப் புந்தி யாதிக் கித்திறம் அகம்பதத்தின் இலக்கியப் பொருளுமாகி நித்தவத்து விதாசுண்ட நிமலசித் துருவே யான சுத்தமாம் பிரத்திய காந்மா சுககனப்பரமாந்மாவே.

பதவுரை: சத் அசத்திற்கு வேறாய் - உருவமுடைய பொருளுக்கும் உருவமற்ற பொருளுக்கும் வேறுபட்டதாகி, புந்தியாதிக்கு சாட்சியாய் - புத்தி முதலியவற்றிற்கு ஸாஷி யாகி, அகம்பதத்தின் இலக்கியப் பொருளும் ஆகி - அஹம்

என்ற சொல்லின் லக்ஷ்யப்பொருளாகி, நித்தம்-எப்போதும், அத்துவித அகண்ட நிமலசித் உருவே ஆன - இரண்டற்ற தும் வரம்பற்றதும் தூயதும் அறிவுவடிவாக இருப்பதும் ஆகிய, இத்திறம் - இத்தன்மைவாய்ந்த, சுத்தமாம் பிரத்திக் ஆந்மா - மாசுகளற்ற ஜீவனின் உண்மை வடிவே, சுக கனம் பரம ஆந்மா - இன்பம் நிறைந்த ப்ரஹ்மசைதன்யமாகும்.

விளக்கம்:—சத் என்பது பூமி. நீர், நெருப்பு ஆகிய மூன்று பூதங்களையும் அவற்றின் கார்யங்களையும் காட்டும். அஸத் என்பது வளி, வானம். மாயை ஆகியவற்றைக் காட்டும்.

ஆத்ம அறிவின் முன்னிலையில் எல்லா புத்தி வ்ருத்திகளும் செயல்பட்டு விளங்குகின்றன; ஆகையால் "சாட்சியாய்" என்றார். அஹம் என்ற சொல்லின் வாச்யார்த்தம் மனத்தோடு கூடிய ஆபாஸ சைதன்யமாகிய ஜீவன். லக்ஷ்யார்த்தம் மனத்தை நீக்கி விட்டபின் எஞ்சியிருக்கும் சுத்தசைதன்யமாகும்.

அது இரண்டற்றது; ஆகையாலேயே, வரம்பற்றது; அதனாலேயே தூய்மைவாய்ந்தது; அது ஜடமன்று அறிவு வடிவானது; ப்ரத்யகாந்மாவாகிய ஜீவனின் உண்மை வடிவமே பரமாத்மசைதன்யமாகும்; ஆகையால் "பிரத்தியகாந்மா சுக கணப் பரமான்மாவே" என்றார்.

402

ஆத்ம அறிவின் பயனை மறுபடி கூறுகிறார்.

இத்திறம் நித்தா நித்த இயல்பினைப் பகுத்தவற்றில் நித்தமாம் தன்னான்மாவை நிச்சயித் தறிவாம் கண்ணால் அத்திறமான நானே அகண்டசிற் பிரம மென்று தத்துவம் அறிந்தோன் யாவும் தவிர்த்து தான்

சாந்தனாவான்.

பதவுரை: இத்திறம் - இவ்வாறாக, நித்த அறித்த இயல்பினை-நிலைத்த பொருள் நிலையற்ற பொருள் இவற்றின் தன்மைகளை, பகுத்து - பிரித்து அறிந்து, அவற்றில் அவ்விருவகைப் பொருள்களுள், தன் அந்மாவை - தனது ஆத்மாவை அறிவு ஆம்கண்ணால் - விசார அறிவாகிய கண்ணினால், நித்தம் ஆம் நிச்சயித்து-அழியாமல் இருப்பது ஆகும் - என்று முடிவுகொண்டு, அத்திறம் ஆன நானே :

அத்தகையநானே, அகண்டசித் பிரமம் என்று - வரம்பற்ற அறிவான ப்ரஹ்மம் என்று, தத்துவம் அறிந்தோன் - உண்மையை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவன், யாவும் தவிர்ந்து - ஆத்மாவல்லாத பொருள்களை யெல்லாம் போக்கி விட்டு, தான் சாந்தன் ஆவான்-தான் தன்னொளிகொண்டவனாக விளங்கி அமைதியுறுவான்.

விளக்கம்:—“ஆத்மா அழிவற்றது; பிற பொருள்கள் அழிவன்” என்று பகுத்தறிவது நித்தாந்த இயல்பையறிவதாகும்.

“நானே அகண்டசித் பிரமம்” என்பது ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்ற மஹாவாக்யப் பொருளின் அநுபவ நிலையைக்காட்டும்.

மெய்யை நன்குணர்ந்தவன் ஆவரணமும் விக்ஷேபமுமின்றி விளங்குவான் என்பதை “தான் சாந்தனாவான்” என்ற தொடரால் விளக்கினார்.

403

எப்போது இந்த அமைதி நிலை ஏற்படும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

நிருவிகற்பகமே யாக நிகழ்ந்திடும் சமாதியாலே
ஒருமையாம் தன் ஆந்மாவின உண்மையை எந்தப்போது
புருடனிங்கறிவனந்தப் போது தான் அஞ்ஞானந்தான்
மருவிய சகலமான மனமுடிச்சிறந்து போகும்.

பதவுரை: நிருவிகற்பகமே ஆக நிகழ்ந்திடும் சமாதியாலே - நிர்விகல்ப ஸமாதியால், இங்கு - இவ்வுலகில், புருடன் - ஒரு மனிதன், எப்போது எச்சமயத்தில் தன் ஒருமையாம் ஆந்மாவின உண்மையை-தனது இரண்டற்ற ஆத்மாவின உண்மை வடிவை, அறிவன் - தெரிந்து கொள்வானோ, அந்த போது தான் - அந்த நேரத்திலேயே, அஞ்ஞானம் மருவிய - அறியாமை பொருந்திய சகலமான மனமுடிச்சு - எல்லா மனமுடிப்புக்களும், இறந்து போகும் - அழிந்து போய்விடும்.

விளக்கம்:—நிர்விகல்ப ஸமாதியின் வழியே ஐயமும் விபரீதமும் நீங்கும்; அப்போதே ஆத்மாவின் குணமற்ற தன்மை நன்கு அநுபவமாகும்; மனம் ஆத்மவடிவமாக நிற்கும் நிலையை அகண்டாகார வ்ருத்தி என்பர்; அப்போது அறியாமை அழியும்; அந்த வ்ருத்தியும் அழியும்; பிறகுதான் தானாக இருக்கும் நிலை ஏற்படும். அறிவின் ப்ரதிபிம்பத்தையும் மனத்தையும் ஒரு பொருளாக எண்ணுவதுதான் மனமுடிச்சு என்று கூறப்படும்.

இதை சித் ஜடக்ரந்தி என்று கூறுவார்கள்; க்ரந்தி என்ற சொல்லுக்கு முடிச்சு என்று பொருள்; இதுதான் அகங்காரமாகும்; இது பிரிக்க முடியாதவாறு இருந்து கொண்டு யாவரையும் மயக்க எண்ணம் கொள்ளச் செய்யும்; இவ்வாறு எண்ணம் கொள்ளச் செய்வது மனமா? அறிவின் ப்ரதி பிம்பமா என்று ஆராய்ந்தால், இரண்டுமில்லை என்று முடிவு கொள்ள நேரும்; ஏனெனில் மனம் ஜடமான பொருள்; அது தனியே எதையும் செய்யாது; ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பமோ, மனத்தை விட்டு விட்டால் இல்லாமல் போய் பிம்பமான ஆத்மாவாகவே இருக்கும்? ஆத்மாவுக்கு எப்போதுமே செய்தல் முதலியவைகள் இல்லை. அப்படியானால் மயக்கத்தைச் செய்தவர் ஒருவருமில்லை என்ற முடிவே வரும்.

மயக்கமோ இருக்கிறது; அது வெறும் தோற்றமான பெர்யே ஆகும்; சித்தான ஆத்மாவையும் ஜடமான மனத்தையும் சேர்த்து ஒரு பொருளாக எண்ணுவதால், அந்த ஒரு பொருள், மயக்கத்தை உண்டாக்கிற்று என்று கூறுதல் வேண்டும்; அந்த மன முடிச்சே பொய்ப்பொருள்; அதனால் ஏற்படும் மயக்கமும் பொய்; அதனால் ஏற்படும் ஸம்ஸார பந்தமும் பொய்; இந்தப் பொய்க்கூட்டங்கள் யாவும் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை அறிவதால் அழியும். ஆகையால் “மனமுடிச்சு இறந்து போகும்” என்றார்.

அநுபவ வியல் முற்றும்.

சாதனவியல்

இதுவரை ஆத்ம வடிவை உணர்ந்து அநுபவிக்கும் நிலைபற்றிக் கூறப்பட்டது; இனி அந்த நிலையைப் பெறுவதற்கு நெருங்கிய துணையாக இருக்கும் ஸமாதியைப் பற்றிய பல செய்திகளைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

பத்தனே நிருவிகற்பப் பரம வத்து விதாந் மாவில்
 புத்தியின் தோடத்தாலே பொருந்தி நீ நானிதென்று
 நித்தமும் விகற்பமுண்டாம் நிமலமாம் சமாதி தோன்றில்
 தத்துவ அநுபவத்தால் தவிரும் அவ்விசுற்ப மெல்லாம்.

பதவுரை: பத்தனே - அன்பனே!, நிருவிகற்பம் பரம
 அத்துவித ஆந்மாவில் - குணங்களற்றதும், மேலானதும்
 இரண்டற்றதுமாகிய ஆத்மாவில், புத்தியின் தோடத்தால்-
 புத்தியிலுள்ள மாசுற்றகுணங்களால், நித்தமும்-நாடோறும்
 நீ நான் இது என்று - நீயென்றும், நானென்றும் இது
 என்றும், விகற்பம் - கற்பனைகள், பொருந்தி உண்டாம் -
 பொருத்தமாகத் தோன்றும். நிமலம் ஆம் சமாதி தோன்றின்
 மாசுகளற்ற ஸமாதி நிலையில், தத்துவ அநுபவத்தால் -
 ப்ரஹ்மவடிவ அநுபவத்தினால், அ விகற்பம் எல்லாம்
 தவிரும் - அந்தக் கற்பனைகள் யாவும் அழியும்.

விளக்கம்:—மனத்தில் ரஜாகுணமும் தமோகுணமும் நிரம்பி
 யிருந்தால் ஆத்மாவின் உண்மை வடிவை அறியும் வாய்ப்பே
 உண்டாகாது; அப்போது, ஆத்மாவல்லாத உடல் முதலிய பொருள்
 களை, நீ என்றும் நான் என்றும், இது என்றும் ஆத்மாவாக எண்ணி
 வழங்குகிறோம். உடல் முதலியவற்றைத் தான் என்றும் தனது
 என்றும் எண்ணுவதால் இவ்வழக்குகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்
 வாறு தூய ஆத்மாவினிடம் “யான் எனது” என்ற கற்பனைகள்
 தோன்றுகின்றன.

மனம் ஸத்வகுணத்தால் நிரம்பியிருந்தால், நல்ல தெளிவும்,
 இன்பமும், த்ருப்தியும், ஸமாதி நிலையும் உண்டாகும்; அவ்வாறு
 உண்டாகும் ஸமாதியால் ஆத்ம அநுபவம் விளங்கும். அப்போது
 அதிஷ்டான வடிவம் நன்கு விளங்குவதால், அரோபிதங்களான,
 நான், நீ, இது என்பவை நீங்கும்.

எனவே ஆத்மாநுபவம் பெற ஸமாதியை மேற் கொள்ளல்
 வேண்டும்.

ஸமாதியின் பயனைக் கூறுகிறார்.

சமதமா தியை யடைந்த சதுரனும் சந்நியாசி
அமலமாம் சமாதியால் தன் அகண்டபாவம் பொருந்தித்
தமசிநால் வருவிகற்பம் தள்ளி நிர்விகற்ப னேயாய்
அகலமாம் பிரமாகார மாகவே சுகித்து நிற்பான்.

பதவுரை: சமதம ஆதியை அடைந்த - சமம், தமம், உபரதி முதலிய நல்ல குணங்களையடைந்த, சதுரன் ஆம் சந்நியாசி - பற்றற்ற துறவியானவன், அமலம் ஆம் சமாதியால்-மாசற்ற ஸமாதியால், தன் அகண்ட பாவம் பொருந்தி-தன்னுடைய வரம்பற்ற இயல்பை அறிந்து, தமசிநால் வருவிகற்பம் தள்ளி - தமோகுணத்தால் உண்டாகிய கற்பனைகளை அழித்து, நிர்விகற்பனே ஆய் - குணமற்றவனாகி, அகிலம் ஆம் பிரம ஆகாரம் ஆகவே - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்ம வடிவனாகவே, சுகித்து நிற்பான் - இன்பமுற்று விளங்குவான்.

விளக்கம்:—சமதமாதிகளாவன; சமம், தமம், திதிக்கை, உபரதி ச்ரத்தை, ஸமாதானம் என்ற ஆறுமாகும். இவை 25 முதல் 30 ஆம் செய்யுள் வரை கீழே விளக்கப்பட்டன.

இங்கே தமசு என்ற சொல் அவித்யை என்ற பொருளையும் காட்டும்.

ஸமாதி என்பது ஆத்மாவினிடம் மனத்தை, பிறழாதவாறு நிலைத்து நிற்கச் செய்தலாகும். இதனால் ஆத்மாவின் உண்மையறிவு தோன்றும். பிறகு ஸ்வரூபநிலையாகிய முக்தி விளங்கும்.

“முக்தியை அடைய ஸமாதிவேண்டும்; ஸாமதியை அடைய உடல் முதலியவற்றையும் வெளிப்பொருள்களையும் ஆத்மாவில் அடக்கம் செய்தல் வேண்டும். வெறும் சொல்லினால் வீடுபேறு கிட்டாது” என்பதைக் கூறுகிறார்.

எவர்கள்தம் சுரோத்தி ராதி இந்தியம் இதயம் யாவும்
 சுவமதாம் ஞாநாந்மாவில் சுத்தமாய்ப் பிரவிலாபித்தங்கு
 அவயிலாச் சமாதி பெற்றோர் அவர்களே முத்தரானோர்
 விவிதமாம் பரோட்ச வார்த்தை விளம்புவோர்
 முத்தரன்றால்.

பதவுரை: எவர்கள் - எந்தத் துறவிகள், தம் சுரோத்தி
 ராதி இந்தியம் இதயம் யாவும் - தம்முடைய காதுமுதலிய
 பொறிகளையும் ஹ்ருதயம் முதலிய எல்லாவற்றையும்,
 சுவம் அது ஆம் ஞான ஆந்மாவில்-தன்வடிவாக விளங்கும்
 அறிவுவடிவ ஆத்மாவில், சுத்தமாய் பிரவிலாபித்து-நன்றாக
 அடங்கச்செய்து, அங்கு - அப்போதே, அவம் இலாசமாதி
 பெற்றோர்-இன்னல் இல்லாத ஸமாதியை அடைந்தார்களோ,
 அவர்களே முத்தர் ஆனோர் - அவர்களே வீடுபேற்றினை
 அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள், விவிதம் ஆம் பரோட்ச
 வார்த்தை விளம்புவோர் - பலவகையான பயனற்றமொழி
 களைப் பேசுவோர், முத்தர், அன்று - மோகூத்தை அடை-
 யார். ஆல் - அசை.

விளக்கம்:—உடலையும் பொறிகளையும் பிறபொருள்களையும்
 ஆத்மாவில் பிரவிலாபநம் செய்தலாவது : ஆத்மாவைத் தவிர இப்
 பொருள்கள் உண்மையில் இல்லை; ஆத்மாவே எப்போதுமுள்ளது!
 என்ற உறுதியை மேற்கொள்ளுதலாகும்.

எல்லாருக்கும் தன்வடிவாக ஆத்மா விளங்குவதால் “சுவமதாம்
 ஞாநாந்மாவில்” என்றார்.

விவிதமாம் பரோட்ச வார்த்தையாவது; அநுபவமின்றி
 நூலறிவைக் கொண்டு பேசும் வாத மொழிகளாகும்.

ஸமாதியால் மனத்தை அழிக்கலாம் என்கிறார்.

பேதமாம் உபாதி யாலே பின்னனும் ஒருவன் தானே
 ஏதமாம் உபாதி தீர்ந்தால் ஏகனும் அவனே மற்றும்
 ஆதலால் உபாதி தீர்க்க அநிசமும் விவேகி யானோன்
 சாதக நிருவிகற்ப சமாதியே செய்ய வேண்டும்.

பதவுரை: ஒருவன் - ஒருவனாக விளங்கும் ஆத்மா, பேதம் ஆம் உபாதியால் - வேறுபாட்டினைச் செய்கின்ற உபாதியாகிய மனத்தினால், பின்னன் ஆம்-வேறு வேறாகத் தோன்றுவான், ஏதம் ஆம் உபாதி தீர்ந்தால் - தீமைதரும் மனம் அழிந்தால், அவனே மற்றும் ஏகனும் - அந்த ஆத்மாவே மேலும் ஒருவனாகவே இருப்பான், ஆதலால் - ஆகையால், விவேகியானேன் - நல்லறிவுகொண்டவன், உபாதி தீர்க்க - மனத்தை அழிப்பதன் பொருட்டு, சாதகம் நிருவிகற்ப சமாதியே - துணை புரியும் நிர்விகல்ப ஸமாதியையே, அநிசமும் செய்யவேண்டும் - எப்போதும் மேற்கொள்ளல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—“ஆத்மா ஒன்றே; இரண்டல்ல” என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன; மனம் என்ற பொருளால் “ஆத்மா பல” என்ற தோற்றம் உண்டாகிறது; ஆத்ம அறிவு சமமாக எங்கும் இருந்தாலும், பல மனங்கள் இருப்பதால், அந்த மனத்தின் தூய்மைக் கேற்றபடி அறிவில் குறைவும் அதிகமும் காணப்படுகின்றன. வேலன் வேறு; முருகன் வேறு என்பது போன்ற வழக்குகளும் உள்ளன; இந்த வழக்குகளும் தோற்றங்களும் மனமாகிய உபாதிகளால் ஏற்பட்டவை; மனம் அழிந்தால் ஆத்மாவில் காணப்படும் வேற்றுமைத் தோற்றங்கள் அழியும். அந்த மனத்தை அழிக்க வல்லது நிர்விகல்ப ஸமாதியே ஆகும்; ஆகையால் அறிஞன் நிர்விகல்ப ஸமாதியை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

408

ஸமாதியை யடைவதால் ப்ரஹ்மவடிவநிலை ஏற்படும் என்கிறார்.

ஏகமாம் நிட்டையாலே என்றுமே பிரமத்தின்கண் ஆகுமாசத்தியுள்ளோன் அகண்டசற்பிரமமாவன் சோகமேயற்ற கீடம் சுற்றிய பிரமரத்தை ஏகமாய்ப் பாவித்துத்தான் என்றுமேயஃதாயிற்றே.

பதவுரை: சோகம் அற்ற - கவலையில்லாத, கீடம் - புழு வானது, சுற்றிய பிரமரத்தை - தன்னைச்சுற்றி ரீங்காரமிடும் வண்டை என்றும் ஏகமாய் பாவித்து - எப்போதும் ஒரே

முகமாய் எண்ணிக்கொண்டிருந்து, தான் - தானாகவே, அஃது ஆயிற்று - அந்த வண்டைப் போன்றதாக ஆகி விட்டது. (அதுபோல) என்றும் - எப்போதும், பிரமத்தின் கண்-ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தினிடம் ஏகம் ஆம் நிட்டையால் - ஒரே முகமான த்யானத்தால், ஆம் ஆசத்தி உள்ளோன் - பெருகிய மனோநிலையை உடையவன், அகண்டசத் பிரமம் ஆவன் - வரம்பில்லாத சத்தான ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுவான்.

விளக்கம்:—வண்டையே நினைத்தாக் கொண்டிருக்கும் புழு, தான் வண்டாகவே ஆகிவிடுவது போல, ப்ரஹ்மத்தையே ஒரே முகமாக த்யானிப்பவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுவான்.

409

எடுத்துக்காட்டை விளக்குகிறார்.

கிரியைகள் யாவும் விட்டு கீடகம் பிரமரத்தை மருவியே தியானம் செய்து மற்றதே ஆகுமாபோல் ஒருமையாம் நிட்டையாலே உண்மையாம் பிரமம் தன்னைச் சருவதா தியானிப் போனும் சத்தியம் பிரமமாவான்.

பதவுரை: கீடகம் - புழுவானது, கிரியைகள் யாவும் விட்டு - எல்லாச் செயல்களையும் விட்டு, பிரமரத்தை மருவி தியானம் செய்து - தன்னைக்கொட்டிய பெரிய வண்டையே நினைத்து இருந்து, மற்று அதே ஆகுமாபோல் - பிறகு அந்த வண்டைபோலவே உருவம் குரல் முதலியவற்றை அடைந்துவிடுவதுபோல, ஒருமையாம் நிட்டையால் - இடையூறில்லாத ஸமாதி நிலையால், உண்மையாம் பிரமம் தன்னை - குணங்களற்ற ப்ரஹ்மத்தை, சருவதா தியானிப் போனும் எப்போதும் த்யானம்செய்து கொண்டு இருப்பவனும், பிரமமாவான் - ப்ரஹ்மமாகிவிடுவான், சத்தியம் - இஃது உண்மை; பொய்யன்று.

விளக்கம்:—வண்டு பல முட்டைகளை இடும்; அவற்றிலிருந்து குஞ்சுகள் வெளிவந்தவுடன் அவை புழுவடிவாக இருக்கும். அந்த எல்லாப்புழுக்களும் தாய் வண்டுபோல் பிற்காலத்தில் வளர்ச்சி

யடையமாட்டா, எனவே தாய் வண்டு தன்னைப்போலவே சிறிதும் குவைவில்லாத அங்கம், சிறகு, குரல் முதலியவைகளை உடையமற்ற ருண்றைத்தயார்செய்ய, ஒரு புழுவைப் பொறுக்கி எடுத்து அதைக் கொட்டும். பிறகு அதை ரீங்காரத்துடன் சுற்றிச் சுற்றி வரும். புழு வலிதாங்கமுடியாமல் பயந்தும், தாயின் ரீங்காரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டும், பயத்தால் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கும். பெரிய வண்டு இவ்வாறு பலமுறை செய்யும். புழு எப்போதும் பயத்தால் தாய் வண்டையே நினைத்துக்கொண்டு இருப்பதால், அப்பெரிய வண்டினது உருவத்தையும் பிற இயல்புகளையும் சிலகாலம் சென்றபின் அடையும்.

அதுபோல இடைவிடாமல் ப்ரஹ்மத்தை தீயானம் செய்வதாகிய ஸமாதி நிலையை அடைந்தவன் தனது உண்மை வடிவாகிய ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுவான்.

இங்கு "தீயானிப்பவன், தான் தீயானம்செய்த பொருளின் வடிவாகவே ஆகி விடுவான்" என்ற கருத்தை விளக்குவற்காக மட்டும் இந்த உபமானம் வந்தது. இதையே 'ப்ரமரகீட நீயாயம்' என்பார்கள்.

பெரிய வண்டு, தன் இனமல்லாத வேறொரு வகைப் புழுவை இவ்விதமாக ஆக்குவதில் முயலாது. அப்புழுவும் அவ்வாறு ஆகாது; தன் இனப் புழுவையே அந்த வண்டு தன் உண்மையான வடிவையடைச்செய்ய இவ்வாறு முயலும். அதனால் அப்புழுவும் தன் உண்மை வடிவைப் பிற்காலத்தில் அடைந்துவிடும்.

இவ்வாறே ஜீவனும் தன் குருவால் நல்வழிப்படுத்தப்பட்டு அவரிடம் நல்லுபதேசங்களைப் பெற்று, பிறகு தன் உண்மையான ஸ்வரூப நிலையை அடைவான்.

"புழு தன் ஸ்வரூப நிலையை அடைய வண்டின் முயற்சி இருப்பதுபோல மாணவன் தன் ஸ்வரூபநிலையை அடைய குருவின் முயற்சி நிகழ்கிறது." என்ற வகையிலும் இந்த உபமானத்தை விரித்துப் பொருள்கொள்ளலாம்.

இங்கு புழு தான் தீயானித்த வடிவை அடைந்த பிறகு, தன்னைக் கொட்டிய வண்டினும் வேருகத்தான் உள்ளது; அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தை தீயானிப்பவனும் ப்ரஹ்மவடிவை அடைந்தாலும், ப்ரஹ்மத்தினும் வேறுபட்டவகைத்தானே இருக்கவேண்டும்? அப்போது எவ்வாறு அத்வைதநிலை பொருந்தும்? என்று சிலர் ஐயம் கொள்வர். இது தவறு.

“த்யானத்தால், த்யானிக்கப்பட்ட பொருளின் வடிவம் கைகூடும்” என்பது தான் இங்கு விளக்கப்பட இருக்கும் கருத்து.

இக்கருத்து இங்கே உபமான உபமேயங்களின் பொதுத் தன்மையாக உள்ளது; பெரிய வண்டு அவயத்துடன் கூடிய பொருள். த்யானிக்கும் புழுவும் அவயத்தோடு கூடிய பொருள்; இவைகளுக்கு வேறுபாடு இருக்கலாம்.

உபமேயத்தில் த்யானிக்கப்படும் பொருள் அவயமற்றது; த்யானிக்கும் பொருளும் உண்மையில் அவயமற்றது; ஆனால் அவயமுடையது போல் தோன்றுவது; ஆகையால் த்யானிக்கும் ஜீவன் த்யானம் செய்யப்படும் ப்ரஹ்மமாகும் போதுதான் தன் வடிவாகவே இருக்கும் நிலை ஏற்படுவதால் வேற்றுமைத் தோற்றத்திற்கு வாய்ப்பே இல்லை.

உபமானம் எக்கருத்தை விளக்கவந்ததோ அக்கருத்திற்கு மட்டும் அதனை மேற்கொள்ளவேண்டும். பிற கருத்துக்களை அதில் பொருத்தி குழப்பமடைதல் தகாது.

410

நுட்பமான இந்த உண்மையை அறிதல் யாவார்க்கும் அரிது என்கிறார்.

மிகவுமே துண்மையான மெய்ப்பரப்பிரமம் தன்னைத் தகவிலாத் தூலதிட்டி தன்னினால் எவருங் காணார்
 நிகழ்மதி நுண்மையுள்ள நிமலரே சமாதி யாலே
 மிகவுமே சூக்கமான விருத்திமாம் கண்ணாற்காண்பார்.

பதவுரை: மிகவும் துண்மையான-மிகவும் நுட்பமாய் உணர்வதற்கரிதான மெய் பரப்பிரமம் தன்னை - உண்மையான பரப்ரஹ்மத்தை, எவரும் - யாவரும், தகவு இலாதூலதிட்டி தன்னினால் - தகுதியற்ற மேலெழுந்தவாறுள்ள அறிவினால், காணார் - அறியமாட்டார்கள், நிகழ்மதி நுண்மை உள்ள - மதிநுட்பம் சிறப்பாக உள்ள, நிமலரே - பாபமற்ற பெரியோர்களே, மிகவும் சூக்கமான வருத்தி ஆம் ஸமாதியால் - மிகவும் நுட்பமான சித்தவ்ருத்தி கொண்ட ஸமாதி நிஷ்டையால், கண்ணால் காண்பார் - ப்ரத்யக்ஷமர்க அறிவார்கள்.

விளக்கம்:—ஆகாசம் மிகவும் நுட்பமானது; அதனினும் மிகவும் நுட்பமானது ப்ரஹ்மம். இதனைச் சாதாரண அறிவால் அறிதல் இயலாது; எவர்கள் பாபம் அற்றவர்களோ, எவர்களுடைய புத்தி மிகவும் கூர்மையாக உள்ளதோ, அவர்கள் தங்களுடைய மனத்தின் வருத்தியால் ப்ரஹ்மத்தை அறிவர். அவர்களின் மனேவிருத்தி ப்ரஹ்மாகாரமாக இருக்கும்; அதற்கு அகண்டாகார வருத்தி என்று பெயர். மனத்திற்கு ஆத்மாவினிடம் வருத்தி வ்யாப்திதான் உண்டு. பல வ்யாப்தி இல்லை.

இங்கு ப்ரத்யக்ஷம் என்பது பரோக்ஷமில்லாமையைக் குறிக்கும் பரோக்ஷம் என்பது கண்களுக்கு எதிரில் இல்லாமையைக் குறிக்கும் கண்ணுக்கும், காணப்பட வேண்டிய பொருளுக்கும் இடையில் ஏதாவது மறைபொருள் இருந்தால் அதைப் பரோக்ஷமான பொருள் என்கிறோம். நம் கண்களுக்கும், கண்களால் பார்க்கும் குடத்திற்கும் இடையே சுவர் இருந்தால் அப்போது குடம் பரோக்ஷமாக உள்ளது என்கிறோம்; மறைபொருள் ஒன்றும் இல்லாவிடில், குடம் ப்ரத்யக்ஷமாக உள்ளது என்கிறோம்.

பார்க்கும் அறிவே ஆத்மாவாக உள்ளது; அதற்கும் அறிவிற்கும் இடையே யாதொரு மறை பொருளில்லை; எனவே “ஆத்மா ப்ரத்யக்ஷமாக விளங்குகிறது” என்று வழங்குகிறோம்.

குடத்தைப் பார்ப்பது போல ஆத்மாவைக் கண்ணால் காண முடியாது; எனினும்; அது ப்ரத்யக்ஷமேயாகும். ஆகையால் “கண்ணால் காண்பர்” என்றார். ப்ரத்யக்ஷமாய் அறிவர் என்பது இத்தொடரின் பொருள்.

411

மனத்தூய்மை த்யானத்தால் உண்டாகும் என்கிறார்.

மெத்தவும் புடபாகத்தான் மேவிய மலத்தை விட்டுச் சுத்தமாம் தன் குணத்தைச் சொன்ன மேவுவதே போலச் சித்தமும் தியானத்தாலே சேர்ந்தமுக்குண மலத்தைச் சுத்தமாய் விட்டுத் தன்னின் சுபாவமாம் சொரூபம் சேரும்.

பதவுரை: சொன்னம் - தங்கமானது, மெத்தவும் புடபாகத்தால் - மிகுந்த புடபாகத்தினால், மேவிய மலத்தை விட்டு - தான் அடைந்த அழுக்குகளை நீக்கி, சுத்தம் ஆம்

தன் குணத்தை - தூயதான தனது ஒளிவடிவை; மேவுவது போல-அடைவதைப் போல, சித்தமும் - மனமும், தன்னின் சுவாவமாம் சேர்ந்த முக்குண மலத்தை - தன்னிடம் இயல்பாகவே சேர்ந்துள்ள ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களாகிய அழுக்குகளை, த்யானத்தால் - ஒரு முனைப்பட்ட த்யானத்தால், சுத்தமாய் விட்டு - அடியோடு நீக்கி, சொரூபம் சேரும்-ப்ரஹ்ம வடிவாகும்.

விளக்கம்:--புட்பாகம் என்பது, தங்கத்தினை ஒரு சிறு மண் பாத்திரத்திலிட்டு நெருப்பில் காய்ச்சுவதாகும். அதனால் தங்கத்தின் அழுங்குகள் நீங்கும்.

தங்கம் தன் இயல்பான ஒளிவடிவை பாகத்தால் அடைவது போல மனமும் த்யானத்தால் தன் இயல்பான ப்ரஹ்ம வடிவை அடைந்து விடும்; என்று உபமானத்தை விரித்துப் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மனத்தின் இயல்பான வடிவம் ப்ரஹ்மமே என்பது எவ்வாறு எனில் மனம் என்பது ப்ரஹ்மத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருள்; ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருளின் உண்மை வடிவம் அதிஷ்டான வடிவமே. ஆகையால் மனம் த்யானத்தால் முக்குண அழுக்குகளை நீக்கி அதிஷ்டான வடிவமாகும் என்பது கருத்து.

அழுக்குகளின் நீக்கம் நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சுவதால் உண்டாகும். முக்குணங்களின் நீக்கம் த்யானத்தால் உண்டாகும் என்பதை இங்கு அறிதல் வேண்டும்.

முக்குணங்களையும் அழுக்கு என்று கூறினார். தனித்த ஸத்வ குணம் அறிவைத்தரும்; அது நல்ல குணம்; அதை அழுக்கு எனல் தகாது; எனினும் அதுவும் மறுபிறவிக்குக் காரணமாகும்; ஆகையால் அதையும் சேர்த்து அழுக்கு என்றார்.

412

நிர்விகல்ப ஸமாதி உண்டாகும் காலத்தைக் கூறுகிறார்.

இடைவிடாத் தியானத்தாலே இருதயம் சுத்தமாகித் திடமுறப் பிரமத்தின் கண் தியங்கிதாதங்குமெப்போது அடர்மிகு மகண்டாநந்த வனுபவ ஏதுவான சடமிலா நிருவிகற்ப சமாதியப் பொழுதே உண்டாம்.

பதவுரை: இடைவிடா தியானத்தாலே - இடையீடு இல்லாத தொடர்ந்த தியானத்தால், இருதயம் சுத்தம் ஆகி - மனம் தூய்மையை அடைந்து, தியங்கிடாது - விபரீத பாவனையில்லாமல், பிரமத்தின் கண் - ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில், திடமுற - உறுதியாக, எப்போது அடங்கும் - எப்போது ஒடுங்கிவிடுமோ; அப்போதே - அச்சமயத்திலேயே, அடர்மிகும் - செறிவு நிறைந்த, அகண்ட ஆந்த அநுபவ ஏதுவான - வரம்பில்லாத இன்ப நுகர்விற்குக் காரணமான, சடமிலா நிருவிகற்ப ஸமாதி - எல்லா வெளி வாஸனைகளும் இல்லாத நிர்விகல்ப ஸமாதி, உண்டாம் - தோன்றும்.

விளக்கம்:—மனம் யாதொரு வ்ருத்தியுமின்றி ஆத்மாவில் ஒடுங்கியிருக்கும் நிலையே, நிர்விகல்ப ஸமாதியாகும். மனம் வ்ருத்தியோடு ஆத்மாவில் நிலைத்து நிற்பது ஸவிகல்ப ஸமாதியாகும்.

413

அதனால் ஏற்படும் பயனைக் கூறுகிறார்.

ஆனவச் சமாதியாலே அகிலவாசனை முடிச்சும் போனதாம் விவிதமாகப் பொருந்திய கன்மம் பொன்றும் ஏனையுள் வெளியில் எங்கும் என்றுமோர் முயற்சி யின்றி ஊனமில் சொருபத் தோற்றம் ஒருமையாய் ஒளிராநிற்கும்.

பதவுரை: ஆன அச்சமாதியாலே - நன்மை தருவதாகிய அந்த நிர்விகல்ப ஸமாதியால், அகில வாஸனை முடிச்சும் - எல்லாவகையான வாஸனைத் தொகுதிகளும், போனது ஆம் - அழியும், விவிதமாகப் பொருந்திய கன்மம் பொன்றும் பலவாருகச் சேர்த்துள்ள கர்மங்கள் அழியும், உள் வெளியில் - உடலின் உள்ளிலும் வெளியிலும், எங்கும் - எல்லாவிடங்களிலும், என்றும் - எப்போதும், ஏனை ஓர் முயற்சி இன்றி - எந்த ஒருவகை முயற்சியுமில்லாமல், ஊனம் இல் சொருபம் தோற்றம் - குறைவற்ற ஸ்வரூப நிலையானது, ஒருமையாய் - இரண்டற்றதாய், ஒளிராநிற்கும் - விளங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

விளக்கம்:—சிக்கலான முடிச்சுகளை விரைவில் அவிழ்த்து விடுதல் முடியாது; அதுபோல பல பிறப்பு வாஸனைகளை விரைவில் ஒழித்தல் முடியாது; ஆகையால், வாஸனைகளை “முடிச்சு” என்றார். அவை ஸமாதியால் அழியும்.

“எல்லா வகையான ஸஞ்சித கர்மங்களும் அழியும்” ஆகையால் “விவிதமாகப் பொருந்திய கன்மம் பொன்றும்” என்றார்.

விழிப்பிலும் கனவிலும் உபாதிகளால் பலவாகத் தோன்றும் ஆத்மா, ஸமாதியில், உபாதிகள் இல்லை யாதலால் இரண்டற்றுத் தோன்றும்; ஆகையால் ஒருமையாய் ஒளிராநிற்கும் என்றார்.

414

இந்த ஸமாதியே யாவற்றினும் மேலான என்கிறார்.

பலிப்பினால் பார்க்கும் போது பாங்கான சிரவணத்தின் சலிப்பிலா மன்னம் தானே சதகுணம் மேலாம் அத்தின் நிலைப்பிலா நிதித்தி யாசம் இலக்கமாம் குணமே லாகும் அலுப்பிலா நிருவிகல்பம் அளவிலாப்பலனுடைத்தாம்.

பதவுரை: பலிப்பினால் பார்க்கும்போது - பயனைத் தரும் முறையில் ஆராய்ந்தால், பாங்கான சிரவணத்தின் - நன்மைதரும் கேட்டல் என்ற ஸாதனத்தினும், சலிப்பு இலாமன்னம் சதகுணம் மேலாம் - ஒரே முகமான சிந்தனை என்ற ஸாதனம் நூறு மடங்கு மேலானது, அத்தின் - அதனினும், நிலைப்பு இலா நிதித்தியாஸனம் இலக்கம் ஆம் குணம் மேல் ஆகும் - உறுதியில்லாத த்யானம் லக்ஷம் மடங்கு மேலானது ஆகும், அலுப்பு இலா நிருவிகல்பம் - ஆத்மா வினிடம் அலுப்பின்றி நிலைத்த வருத்தியில்லாத மனநிலை யாகிய ஸமாதி, அளவிலாப் பலனுடைத்தாம் - அளவற்ற பயனைத்தரும் தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—கேட்டலினால் ஐயம் போகாது; சிந்தித்தலாலேயே அது போகும்; ஆகையால் கேட்டலினும் சிந்தித்தல் மேலானது.

சிந்தித்தலால் விபீத எண்ணம் போகாது; அது நிதித்தியாஸனத்தால்தான் போகும்; ஆகையால் சிந்தித்தலினும், நிதித்தியாஸனம் மேலானது.

அதுவும் த்ரிபுடியாகிய வ்ருத்தியுள்ளதால் நிலையற்றதாக இருக்கும்; அடிக்கடி கலையும்; நிர்விகல்ப ஸமாதியோ அவ்வாறின்றி உறுதியாக இருக்கும். அங்கு மனத்தின் வ்ருத்தியாகி த்ரிபுடி இல்லை; மேலும் அது ப்ரஹ்ம அநுபவ நிலைக்கு நெருங்கிய துணையாகும்; ஆதலால் அது நிதித்யாஸனத்தினும் மேலானது.

ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம், நிர்விகல்பஸமாதி ஆகிய வற்றுள் நான்காவதே அளவிலாப் பயனைத்தரும்; ஆகையால் அது மேலானது.

415

இந்த ஸமாதி இல்லையானால் ஏற்படும் குறைவைக் கூறுகிறார்.

பிரவிலாச் சமாதி யாலே பிரதிபந் தங்களின்றி ஒருமையாய்ப் பிரமரூபம் - உணரலாம் அஃதிலாதேல் சருவதா மனவிருத்தி சஞ்சல மாத லாலே விரிவுற விரோதமான விருத்தி யோடேகலக்கும்.

பதவுரை: பிரிவு இலா சமாதியால் - பேதங்களற்ற இந்த ஸமாதியால், பிரதி பந்தங்களின்றி - தடங்கல்கள் இல்லாமல், பிரமரூபம் ஒருமையாய் உணரலாம் - ப்ரஹ்ம வடிவினை இரண்டற்றதாக அறியலாம், அஃது இலாதேல் - அஃது இல்லை என்றால், மன விருத்தி - மனத்தின் செயல், சருவதா சஞ்சலம் ஆதலால் - எப்போதும் அசைந்து கொண்டேயிருக்கும் ஆகையால், விரிவிற் - மிகுதியாக, விரோதமான வ்ருத்தியோடு கலக்கும் - மெய்யறிவுக்கு முரணான பலவகைச் செயல்களோடு கலந்து மாசுறும்.

விளக்கம்:—நிலைத்திராமல் சலித்துக் கொண்டு இருப்பதே மனத்தின் இயல்பாகும். நிர்விகல்ப ஸமாதி அந்த மனத்தைச் சலிக்காமலிருக்கச் செய்யும் சிறந்த கருவியாகும்; அந்த ஸமாதி இல்லை என்றால் மனம் பல புலன்களில் சென்று உண்மையறிவைப் பெற முடியாமல் செய்துவிடும்.

ஆதலால் பொறிகள் புந்தி அடக்கி நீ நின்னாந் மாவில்
சாதுவே சமாதி பெற்றுச் சந்ததம் பிரம ஞானச்
சோதி கொண்டவி சாரத்தால் சுழல்வுறும் இருளை
யெல்லாம்
மீதியில் லாது நீக்கி மிஞ்சிய வடிவாய் நிற்பாய்.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆகையால், சாதுவே - நல்ல
வனே!, நீ பொறிகள் புந்தி அடக்கி - நீ பொறிகளையும்
புத்தியையும் அடக்கி, நின் ஆந்மாவில் - உனது ஆத்மா
வில், சமாதி பெற்று - மனத்தை நிலைநிற்கச் செய்து, சந்த
தம் - எப்போதும் பிரம ஞானம் சோதி கொண்டு - ப்ரஹ்ம
அறிவின் ஒளியைப் பெற்றுக் கொண்டு; அவிசாரத்தால்
சுழல்வு உறும் இருளை எல்லாம் - அறியாமையால் நிகழும்
மயக்கங்கள் யாவற்றையும், மீதி இல்லாது நீக்கி - மீத
மின்றி அழித்து, மிஞ்சிய வடிவாய் நிற்பாய் - எஞ்சிய
ப்ரஹ்மவடிவாக இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—“மயக்க உணர்வு ஆத்மாவாகிய தன்னை அறியா
மையால் உண்டாகும்; அந்த அறியாமை, மெய் அறிவாலேயே
அழியும்; சமாதி அந்த மெய்யறிவைத்தரும். அந்த ஸமாதியைப்
பெறுவதற்கு பொறிகளையும் புத்தியையும் தம் வழியே போகவிடா
மல் அடக்குதல் வேண்டும்; எனவே நீ முதலில் பொறிகளை அடக்கு
வாய்; அதன் வழியே புத்தியை அடக்கி ஆத்மாவில் நிலைநிறுத்து
வாயாக; அதனால் மெய்யறிவு பெறுவாயாக; அதனால் அறியாமை
களை அகற்றுவாயாக; ப்ரஹ்மத்தினிடம் அறியாமையால் கற்பிக்கப்
பட்ட பொருளை “இல்லை” என்று விலக்குவாயாக. பிறகு எஞ்சிய
அந்த ப்ரஹ்மமே நீயாக இருப்பாய்; இந்த அநுபவம் உனக்கு
ஏற்பட்டும் என்று குரு அருளுகிறார்.

ஸமாதி பெறுவதற்கான வழிகளைக் கூறுகிறார்.

ஏதுமே பேசாத தன்மை எவளவும் வாங்காத்தன்மை
கோதுறும் ஆசையின்மை குறைவுசெய் கிரியை இன்மை

சாதுவே ஏகாந்தத்தில் சந்ததம் வாசம் செய்கை
ஈதெலாம் ஸமாதிதன்னை இசைந்திட முந்து மார்க்கம்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, ஏதும் பேசாத
தன்மை - மெளனமும், எ அளவும் வாங்காத்தன்மை -
பிறரிடமிருந்து சிறிது பொருளையும் பெறாமல் இருப்பதும்,
கோது உறும் ஆசை இன்மை - குற்றம் பொருந்திய ஆசை
களை விட்டு இருப்பதும், குறைவு செய் கிரியை இன்மை -
குறைவைத்தரும் செயல்களை விடுதலும், ஏகாந்தத்தில்
சந்ததம் வாசம் செய்கை - மக்களின் ஆரவாரமற்ற இடத்
தில் எப்போதும் வனித்தலும், ஈது எலாம் - இவை எல்லா
மும் ஸமாதி தன்னை இசைந்திட - ஸமாதியைப் பெறுவதற்
குரிய, முந்து மார்க்கம் - முதன்மையான வழிகளாகும்.
ஏ - அசை.

விளக்கம்:—ஏதுமே பேசாதன்மை என்பது பேசும் பொறியை
அடக்குதலாகும். இதை “வாக்நிரோதம்” என்பார்கள். இஃது
இல்லையானால் அடிக்கடி பலவற்றைப் பேசுவதால் மனம் நிலை
யில்லாமல் ஓடிவிடும். ஆதலால் இது ஸமாதிக்கு மிக அவசியம்
வேண்டும்.

எவளவும் வாங்காத்தன்மை என்பது “அபிரிக்ரஹம்” எனப்
படும். தனது உடல் உயிருடன் வாழ்வதற்குரிய பொருளைத் தவிர
வேறு எப்பொருளையும் பிறரிடமிருந்து பெறல் தகாது; பெற்றால்
அதைக் காப்பாற்றும் வகையில் மனம் ஓடிவிடும்; அதை அடக்குதல்
இயலாது போகும். ஆகையால் இஃது ஸமாதிக்கு இன்றியமை
யாதது.

ஆசையும், செயலும், மக்களின் நடுவே வசித்தாலும் பலவகை
யான ஓட்டங்களை மனத்திற்கு உண்டாக்கிவிடும். இவற்றில் ஈடு
பாடு கொள்பவர்களால் ஸமாதியைப் பெறுதலே இயலாது;
ஆகையால், மெளனம், அபிரிக்ரஹம் அவாவின்மை, செயலின்மை,
தனிவாழ்க்கை, இவைகள் ஸமாதிக்குத் துணை புரிபவைகளாகும்.

ஏகாந்த வாஸமாகிய தனிவாழ்க்கையின் பயனைக்
கூறுகிறார்.

ஏகாந்த தேச வாசம் இந்தியம் அடங்க ஏது
 போகாத அவ்வடக்கம் புரைமனம் அடங்க ஏது
 ஏகாத அவ்வடக்கம் இவ்வுடல் ஆதி நானென்று
 ஆகாத வாதனைக் கோள் அடங்குதற் கேதுவாமே.

பதவுரை: ஏகாந்த தேசவாசம் - மக்களில்லாத இடத்தில் வாழும் தனிவாழ்வு, இந்தியம் இடங்க ஏது - பொறிகள் அடங்குவதற்குக் காரணமாகும், போகாத அவ்வடக்கம் - வெளியே செல்லாத அப்பொறியடக்கம், புரைமனம் அடங்க ஏது - குற்றமுள்ளமனம் அடங்குவதற்குக் காரணமாகும், ஏகாத அவ்வடக்கம் - வெளியே செல்லாத அந்த மனத்தின் அடக்கம், இவ்வுடல் ஆதி - இந்த உடல் முதலியவற்றில், நான் என்று - நான் என்று எண்ணத் தூண்டும், ஆகாத வாதனைக் கோள் - நன்மை தராத வாஸனையாகிய பிசாசு, அடங்குதற்கு ஏது ஆம் - அடங்குவதற்குக் காரணமாகும்.

விளக்கம்:—தனியிடத்தில் வாழ்வது பொறியடக்கத்தைத்தரும்; அப்பொறியடக்கம் மனவடக்கத்தைத்தரும்; அந்த மன வடக்கம் வாஸனைகளை அழிக்கும்.

மக்கள் நிரம்பியுள்ள இடத்தில் பலவற்றைப் பார்த்தலும் கேட்டலும் நேரும்; பலவற்றைச் செய்தலும் நேரும்; பொறிகள் அடங்கா; அதனால் மனவடக்கம் உண்டாகாது; மனம் அடங்கா மையால் வாஸனைகள் வளரும்.

419

இதுவுமது

வாதனையடக்கத் தாலே வரையிலாப் பிரமாநந்தத்து ஏதமில் அநுபவம் தான் என்றுமே தியானிக் கெய்தும் ஆதலால் விவேகியானோன் அலைமனவடக்கம் தன்னைச் சாதுவே முயற்சியாலே சாதிக்க வேண்டும் என்றும்.

பதவுரை: சாதுவே - நல்லவனே!, வாதனை அடக்கத் தாலே - வாஸனைகள் அடங்குவதால், வரை இலா - வரம்பில்லாத, பிரம ஆநந்தத்து ஏதம் இல் அநுபவம்-பரஹ்மாநந்தத்

தின் தடங்கலற்ற அநுபவம், என்றும் தியானிக்கு எய்தும் - எப்போதும் அந்த முனிவர்க்கு ஏற்படும், ஆதலால் விவேகி ஆனான்-ஆகையால் அறிஞன், அலைமன அடக்கம் தன்னை - அலைகின்ற மனதின் அடக்கத்தை, முயற்சியாலே என்றும் சாதிக்கவேண்டும் - எப்போதும் முயன்று கைவரப் பெறவேண்டும்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவல்லாத பொருள்களை நான் என்று எண்ணச் செய்யும் வாஸனை அழிந்தால் சைதன்ய இன்ப நுகர்வு தானே விளங்கும்.

ஆகையால் அறிஞன் மனவடக்கம் கொள்ளல் வேண்டும். அது பொறியடக்கத்தாலும், பொறியடக்கம் ஏகாந்த வாழ்வாலும் அமையும்.

420

அடக்க வேண்டியவைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

அரியனே மனதில் வாக்கை அடக்கதைப் புத்தியின்கண் பிரிவற வடக்கி யத்தைப் பிறங்கு சாட்சியிலடக்கு
புரையிலாச் சாட்சி தன்னைப் பூரண நிருவிகற்பப்
பிரமமாய்த் தானே பார்த்துப் பெருகிய சாந்தி சார்வாய்.

பதவுரை: அரியனே - அருங்குணமுடையானே!, வாக்கை மனதில் அடக்கு - பேசும் பொறியை மனத்தில் அடக்கிவிடு, அதை புத்தியின் கண் பிரிவு அற அடக்கு - அந்த மனத்தைப் புத்தியில் வேறுபாடின்றி அடக்கிவிடுக, அதை பிறங்கு சாட்சியில் அடக்கு - அந்த புத்தியை விளங்கும் ஸாக்ஷி சைதன்யத்தில் அடக்குக, புரை இலா சாட்சி தன்னை - குற்றமற்ற ஸாக்ஷியை, பூரணநிருவிகற்ப பிரமமாய் பார்த்து - எங்கும் நிறைந்த குணங்களற்ற ப்ரஹ்மமாகவே அறிந்து, பெருகிய சாந்தி சேர்வாய் - மிகுந்த அமைதியுறுவாயாக.

விளக்கம்:—வாக்கை மனத்தில் அடக்குதலாவது; பேசும் செயலை நீக்கி விட்டு, மனத்தால் நினைத்தலை மட்டும் செய்து கொண்டிருப்பது, ஆகும்.

மனத்தை புத்தியில் அடக்குதலாவது; பலவகையாக எண்ணுதலை விட்டு, நிச்சயமான ஒரே ஆத்ம புத்தியோடு இருப்பது ஆகும்.

புத்தியை ஸாக்ஷியில் அடக்குதலாவது! புத்தியில் தோன்றும் ஆபாஸ சைதன்யம் ஆத்மாவன்று என நிச்சயித்து அதற்கு ஆதாரமான பிம்பசைதன்யமே உண்மை என்று உறுதிக்கொண்டு, புத்தி என்ற பொறியை நீக்கிவிட்டு ஸாக்ஷிவடிவாக இருத்தலாகும்.

பிறகு ஸாக்ஷியே எங்கும் நிறைந்த பரப்ரஹ்மம் என்று அதுபவித்து, அந்தப் பரஹ்ம வடிவநிலையாகிய மோக்ஷத்தை அடைதல் வேண்டும். இங்கு சாந்தி என்ற சொல் மோக்ஷத்தைக் காட்டும்.

421

மனத்தின் செயலால் ஆத்மாநந்தம் மறைக்கப்படும் என்கிறார்.

ஏதமாம் தேகம் பிராணன் இந்திய மனது புந்தி
ஆதியாம் உபாதிகட்குள் அலைமனம் எந்த வெந்தக்
கோததாம் உபாதியோடே கூடும் அம்மயமே யாக
ஓதிய தியானி ஆவன் ஒழிவிலா நந்த மொன்றான்.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் தேகம் பிராணன் இந்தியம் மனது புந்தி - துன்பம் தரும் பருவுடல் ப்ராணன் பொறிகள் மனம் புத்தி, ஆதிஆம் உபாதிகட்குள் - முதலிய உபாதிப்பொருள்களுள், அலைமனம் - அசைகின்ற ஆபாஸ மனத்தின் வருத்தி, கோது அது ஆம் - மாசுகள் படிந்த, எந்த எந்த உபாதியோடே கூடும் - எந்த உபாதிப் பொருளோடு கூடியிருக்குமோ, அ மயமே ஆக - அந்த உபாதி வடிவமாகவே, ஓதிய தியானி ஆவான் - நாம் கூறிய முனிவன் ஆகிவிடுவான், ஒழிவில் ஆநந்தம் ஒன்றான் - அழிவற்ற ப்ரஹ்மாநந்த இன்பத்தை, ஒன்றான் - அடைய மாட்டான்.

விளக்கம்:—மனத்தின் வருத்தி எப்போதும் ஆபாஸ சைதன்யத்துடன் கூடியே விளங்கும். அது பிராணனுடன் கூடினால், அந்த வருத்தியை உடையவன் ப்ராணமயனாவான். ப்ராணமய கோசத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுவான். மனோவிருத்தி பருவுடலுடன்

கூடினால் அவன் அன்னமய கோசத்தை ஆத்மாவென எண்ணுவான்.

இவ்வாறு அவன் மனோவிருத்தியின் செயலால், விஜ்ஞாமய கோசத்தையும், ஆநந்தமய கோசத்தையும் ஆத்மாவாக எண்ணுவான். மனோவிருத்தி பலவாருக நினைத்தல், ஆசை கொள்ளுதல் முதலியவைகளை உடையதாயிருக்கும் போது மனோமய கோசத்தை ஆத்மாவாக அறிவான். உண்மையான ஆத்மாவை ஆத்மாவென்று அறியாமல், அதை மறைக்கும் கோசங்களை ஆத்மாவாக அறிவான்; இது பொய்யறிவு; ஆகையால் அவன் அழியாத ஆத்ம இன்பத்தை அடையான்.

கோசங்களைத் "தான்" என்று எண்ணுவதால் அவன் கோசங்களின் இயல்புகளாகிய ஆசை, கோபம், முதலியவற்றைத் தன் இயல்பாகக் கொண்டு வருந்துவான்.

422

ஆதலால் அந்த வந்த அநர்த்தமாம் உபாதிசேர்ந்த ஏதமாம் தன் மனத்தை ஏகாது மீட்க வேண்டிச் சாதுவே தியானி யானேன் சகலமும் நன்றாய்த்தள்ளி ஓதிய பிரமத்தின் கண் ஓய்வதே ஒழியா இன்பம்.

பதவுரை: ஆதலால் - ஆகையால், சாதுவே - நல்ல வனே!, தியானி ஆனேன் - ஸமாதியை மேற்கொண்டவன், அநர்த்தம் ஆம் - தீமைதரும், அந்த அந்த உபாதி சேர்ந்த - அந்த அந்த உபாதிப் பொருள்களையடைந்த, ஏதம் ஆம் - துன்பம் தரும், தன்மனத்தை - தன் சித்த வ்ருத்தியை, ஏகாது - உபாதிகளில் செல்லாமல், மீட்க வேண்டி - தடுப்பதன் பொருட்டு, சகலமும் நன்றாய் தள்ளி - ஐந்து கோசங்களையும் ஆத்மாவல்ல என்று விலக்கி, ஓதிய பிரமத்தின் கண் - குணமற்றது என்று பெரியோர் கூறிய ப்ரஹ்மத்தினிடம், ஓய்வதே - சித்தவ்ருத்தியை அடங்கச் செய்வதே, ஒழியா இன்பம் - அழியாத இன்பம் தரும்.

விளக்கம்:—சித்த வ்ருத்திகளை ஆத்மாவல்லாத பொருள்களில் செல்லாமல் தடுத்து நிறுத்துவது, ஆத்ம இன்பம் பெறுவதற்குக் காரணமாகும்.

நிர்விகல்ப யோகத்திற்குத் துணைபுரியும் வைராக்யத்
தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

பாகனே விரக்தன் தானே பரமோட்ச இச்சையாலே
வாகியாந்-தரத்தினாலே வருவதாம் பற்றிரண்டும்
ஏகமாய் விடுவதாலே இயம்பிய விரக்தனுக்கே
வாகியாந்தரமிரண்டாய் வகுத்தநல் துறவு கூடும்.

பதவுரை: பாகனே - பக்குவம் பெற்றவனே!, விரக்தன் - வைராக்யம் உள்ளவன், பரமோட்ச இச்சையால் - மேலான வீடுபெற்றின் ஆசையால், வாகிய ஆந்தரத்தினால் வருவது ஆம் - உள்வெளிப் பொருள்களால் ஏற்படும், பற்று இரண்டும் - யான் எனது என்ற இரு ஆசைகளையும், ஏகமாய் விடுவது ஆல் - ஒன்றாக விட்டுவிடுவான்; ஆகையால், இயம்பிய விரக்தனுக்கே - முன்னோர் சிறப்பாகக் கூறிய வைராக்யமுள்ளவனுக்கே, வாகிய ஆந்தரம் இரண்டாய் வகுத்த - வெளித்துறவென்றும் உள்துறவென்றும் வகுத்துக் கூறிய, நல்துறவு கூடும் - நன்மைதரும் துறவுகள் பொருந்தும்.

விளக்கம்:—வீடு, மனைவி, புதல்வர் முதலியவர்களிடம் கொள்ளும் ஆசை வெளிப்பற்று எனப்படும்; உடல், பொறி, மனம் முதலியவற்றில் கொள்ளும் ஆசை அகப்பற்று எனப்படும்.

இந்த இருவகையான பற்றையும் விடுவதுதான் துறவு எனப்படும்; இந்தத்துறவு, நிரம்பிய வைராக்யமுள்ளவனுக்கே கைகூடும். ஆத்மாவில் நிலைபெற்ற மனமுடையவனாக இருப்பதற்கு இப்பற்றுக்களை முழுவதும் விடல் இன்றியமையாதது.

இந்தப் பற்றுக்களை விடாமல் இருப்பவனால் மனத்தை ஆத்மாவில் நிலை நிறுத்துதல் இயலாது. ஆகையால் ஸமாதியை அடைய விரும்புவோன், அதற்குத் துணைபுரியும் வைராக்யத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பரவிய புலன்களோடே பற்றுதல் வெளிப்பற்றுகும்
 உரவகங் கார மாதியோடுபற்றுன்பற்றுகும்
 பெருகிய விரதி பெற்றேன் பிரமநிட்டையை யடைந்துஇவ்
 விருவிதப்பற்றையும் தான் ஏகமாய் விடுக்க வல்லோன்.

பதவுரை: பரவிய புலன்களோடு - பெருகிவரும் விஷயங்களில், பற்றுதல் வெளிப்பற்று ஆகும் - ஆசை கொள்ளுதல் வெளிப்பற்று எனப்படும், உரம் அகங்காரம் ஆதியோடு - வலிமை வாய்ந்த அகங்காரம் ப்ராணன் மனம் பொறி உடல் ஆகியவற்றில், பற்று உள்பற்று ஆகும் - ஆசை வைப்பது உள்பற்று எனப்படும், பெருகிய விரதி பெற்றேன்தான் - மிகுந்த வைராக்யம்டைந்தவனே பிரமநிட்டையை அடைந்து - ஸமாதியை அடைந்து, இவ்விருவிதப் பற்றையும் - இந்த இருவகையான ஆசைகளையும், ஏகமாய் விடுக்க வல்லோன் - அடியோடு நீக்கும் திறமுள்ளவனாவான்.

விளக்கம்:—என்னுடையவீடு, என்னுடையபுதல்வன் என இவ்வாறு வரும் பற்றைப் புறப்பற்று என்பர்.

“அகங்காரம், ப்ராணன் முதலியவற்றை நானென எண்ணி, நான் செய்தேன்; மூச்சு விடுகிறேன், பார்த்தேன்” என இவ்வாறு வரும்பற்று அகப்பற்று எனப்படும். எனது உடல், எனது கண் என்ற பற்றைப் புறப்பற்று என்று பெரியோர் கூறுவர். பொதுவாக வெளிப்பொருளாசையைப் புறப்பற்று என்பதும். உள் பொருளாசையை அகப்பற்று என்பதும் பொருத்தமானவை.

425

வைராக்யம் ஜ்ஞானத்தோடு கூடியிருந்தாலேயே பயன் தரும் என்கிறார்.

பரவிடும் ஓர்பட்சிக்குப் பறந்திட இருபட்சம் போல்
 மருவிடும் மோட்சமாகும் மாடிமேல் சீவனேற
 விரதிநல் விவேகமென்ன வேண்டியதிரண்டு பட்சம்
 இருமையில் ஒன்றிலாதேல் ஈதின்மீதேற வொண்ணா.

பதவுரை: பரவிடும் ஓர்பட்சிக்கு - எங்கும் செல்லும் ஒரு பறவைக்கு, பறந்திட இரு பட்சம் போல் பறப்பதற்கு இரண்டு சிறகுகள் வேண்டும்; அதுபோல, சீவன்-வீடுபெற விரும்புவோன், மருவிடும் மோட்சமாகும் மாடிமேல் ஏற - இன்பம் பொருந்தும் வீடாகிய மாடியின்மீது ஏறிச் செல்ல, விரதி நல்விவேகம் என்ன வேண்டியது இரண்டு பட்சம் - வைராக்யமும் நல்லறிவும் ஆகிய இரண்டு சிறகுகளும் வேண்டும், இருமையில் ஒன்று இலாதேல் - இரண்டுகளில் ஒன்று இல்லாவிடின், ஈதின் மீது ஏற ஒண்ணு - இந்த மோகூடி மாடியின் மீது ஏறுதல் முடியாது.

விளக்கம்:—இங்கு விவேக மென்பது, ஆத்ம அநாத்மப் பொருள்களின் ஆராய்வால் ஏற்படும் ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவாகும்.

பறவை ஒரு சிறகை வைத்துக் கொண்டு பறத்தல் முடியாது; பறப்பதற்கு இரண்டு சிறகுகளும் வேண்டும்; அதுபோல் மோகூடிப் பெறுவதற்கு வைராக்யமும் உண்மையறிவும் வேண்டும்; இவற்றில் ஒன்றுமட்டும் இருந்தால் பயன் ஏற்படாது.

426

ஏனெனில்,

மிகவுமே விரக்த னானேன் மேவுவன் சமாதி தன்னைப்
புகழ் சமாதியை யடைந்தோன் பொருந்துவன்

திடபோதத்தை

இகழ்விலாப் போதமுற்றோன் எய்துவன் முத்தி தன்னைத்
தகைமைசேர் முத்தன் என்றும் தடையிலாநந்தமுண்பன்.

பதவுரை: மிகவும் விரக்தன் ஆனேன் - மிகவும் வைராக்யமடைந்தவன், சமாதி தன்னை மேவுவன்-சமாதியை அடைவான், புகழ் சமாதியை அடைந்தோன் - யாவரும் புகழும் ஸமாதியைப் பெற்றவன், திடபோதத்தைப் பொருந்துவன் - உறுதியான மெய்யறிவைப் பெறுவான்; இகழ்வு இலா போதம் உற்றோன் - குறைவற்ற உண்மையறிவைப்

பெற்றவன், முக்தி தன்னை எய்துவன் - மோக்ஷத்தை அடைவான், தகைமை சேர் முத்தன் - ப்ரஹ்ம வடிவாக உள்ள அந்தச் சான்றோன், தடையில் ஆநந்தம் உண்போன் - இடை யூறில்லாத இன்பத்தை நுகர்வான்.

விளக்கம்:—வைராக்யத்தால் ஸமாதியும், ஸமாதியால் உண்மையறிவும், உண்மையறிவால் மோக்ஷமும் உண்டாகும். இங்கே கூறப்படும் வைராக்யம் மந்தவைராக்யம் அன்று; அது பயன் தராது; தீவ்ர வைராக்யமே பயன்தரும். அதனாலுண்டான ஸமாதியைப் பெற்றவனுக்கே, வேற்று அறிவுடன் கூடாத ப்ரஹ்ம அறிவு உண்டாகும்; ப்ரஹ்ம அறிவே மெய்யறிவாகும்; அந்த மெய்யறிவு பெற்றவன். ஆவரணமும் விக்ஷேபமுமாகிய மாயையை அழித்துப் பிறகு தான் தானாகவே ஆகி இன்பவடிவாவான்; இங்கே கூறிய இன்பம் விஷயங்களற்ற இன்பமாகும்; அதை "நிர்விகல்பக ஆநந்தம்" என்று பெரியோர் கூறுவர்.

எனவே வைராக்யம் மட்டும் இருந்துவிட்டால் வீடு பேறு கிட்டாது; வைராக்யமில்லாமல் ஏற்படும் போதம் நூலறிவேயாகும் அது உண்மையறிவாகாது.

427

பேராநந்தம், மெய்யறிவுடன் கூடிய வைராக்யத்தாலேயே உண்டாகும் என்கிறார்.

விரதியை விடவேறொன்றும் விமலமாம் சுகமளிக்கக் கருதிய ஏதுவாகக் காண்கிலேன் தியானிக் கெங்கும் அரியனே அவ்விரக்தி அமலமாம் ஞானத் தோடே மருவுமேல் பேராநந்தம் மாறாமல் அளிக்கும் என்றும்.

பதவுரை: அரியனே - அருங்குண முள்ளவனே!, தியானிக்கு எங்கும் - முனிவனுக்கு எல்லாவிடங்களிலும், விரதியை விட - வைராக்யத்தைக் காட்டிலும், விமலம் ஆம் சுகம் அளிக்க-துன்பக்கலப்பற்ற இன்பத்தை அளிப்பதற்கு, ஏதுவாகக் கருதிய - காரணமாக எண்ணிய வேறொன்றும், காண்கிலேன் - வேறு எப்பொருளையும் நான் அறியவில்லை, அ விரக்தி - அந்த வைராக்யம், அமலம் ஆம் ஞானத் தோடு - தூய்மையான உண்மையறிவுடன், மருவுமேல் -

கூடியிருக்குமானால், என்றும் - எப்போதும், மாறாமல் பேராந்தம் அளிக்கும் - வேறுபாடின்றி மிக்க இன்பத்தை அளிக்கும்.

விளக்கம்:—இங்கு தியானி என்ற சொல் உடல், பொறி, மனம் முதலியவற்றை வசப்படுத்தி, தவம் புரியும் ஜீவனைக்குறிக்கும். அவன் கொடிய தவமாகிய ப்ரஹ்ம நிஷ்டையில் இருந்தாலும் வைராக்யமில்லாவிடில் மாசற்ற இன்பம் தோன்றாது. தவம் செய்து வரங்கள் பெறும் பல அஸுரர்களிடம் இந்த இன்பம் ஏற்படவில்லை அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளாகவே உழன்றனர்.

அந்த வைராக்யம், ஐந்து கோசங்களையும் விலக்குவதால் உண்டாகும் ஆத்ம அறிவோடு கூடியிருந்தால் அவ்விரண்டையும் உடையவர்கள் ப்ரஹ்மாநந்த அனுபவம் பெறுவார்கள்.

428

இதுவுமது

யாதினான் முத்தி என்னும் இலங்கிய மாதைச் சேர
ஓதிய விரக்தி தானே உத்தம மார்க்க மாசும்
ஆதலால் அகிலமான ஆசையும் அறவே விட்டுச்
சாதுவே நின் ஆன்மாவில் சந்ததம் கருத்தைவைப்பாய்.

பதவுரை: யாதினான் - எக்காரணத்தால், முக்தி என்னும் இலங்கிய மாதை சேர - மோகூ மென்ற அழகிய பெண்ணை அடைய, ஓதிய விரக்தி தானே - முன் கூறிய வைராக்யமே, உத்தம மார்க்கம் ஆகும் - உயர்ந்த வழி யாகும், ஆதலால்-அக்காரணத்தால், சாதுவே - நல்லவனே, அகிலமான ஆசையும் அறவே விட்டு - எல்லாவகையான ஆசைகளையும் அடியோடு நீக்கி, நின் ஆன்மாவில் - உன்னுடைய ஆத்மாவில், கருத்தை - மனத்தின் விருத்தியை, சந்ததம் வைப்பாய் - எப்போதும் நிலைநிறுத்துவாயாக.

விளக்கம்:—வைராக்யத்தினால் உண்டாகும் பயன் மிகப்பெரிது; ஆகையால் அதை யாவரும் மேற்கொள்ளல் வேண்டும். எல்லா ஆசைகளையும் விடுதலே வைராக்யமாகும். ஸமாதியை மேற்கொள்வதும் ஆசைகளை விடுவதாலேயே நிறைவேறும்,

ஆசை முதலியவற்றை விடுக என மேலும் கூறுகிறார்.

விடசம விடயத்தின்கண் விடுதி நீ ஆசை எல்லாம்
மடமை செய் ஆசைதானே மரணாதி மார்க்கம் அன்றோ
படர்குலம் சாதியாதி பற்றிய அபிமானத் தோடு
இடர்தரும் கன்மமெல்லாம் எவளவும் இலாது தீர்வாய்.

பதவுரை: விட சம விடயத்தின் கண் - நஞ்சினைப் போன்ற புலன்களில், நீ ஆசை எல்லாம் விடுதி - நீ எல்லா ஆசைகளையும் நீக்குவாயாக, மடமை செய் ஆசை - மோஹத்தைத்தரும் ஆசை, மரணாதி மார்க்கம் - அழிவு முதலியவற்றிற்கு விழியாகும், படர் குலம் சாதி ஆதி பற்றிய அபிமானத்தோடு தொடர்ந்துவரும் குலம் சாதி முதலியவனைப் பற்றிய அபிமானத்தோடு செய்யும், இடர்தரும் கன்மம் எல்லாம் - துன்பம் தரும் செயல்கள் யாவும், எ அளவும் இலாது தீர்வாய் - சிறிதும் இல்லாமல் நீக்குவாயாக. தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—புலன்கள் நஞ்சினைப்போல் இருந்து நல்லவரையும் அழிக்கும்; ஆகையால் அவற்றை “விடசமவிடயம்” என்றார்.

இங்கு மரணம் என்பது ஆத்மநிலையிலிருந்து பிறழ்தலைக் குறிக்கும். அதை “ப்ரமாதம்” என்பர் பெரியோர். அதனால் ஏற்படும் மயக்க எண்ணங்களை ஆதி என்ற சொல் குறிக்கும்.

‘இன்னசாதியில் பிறந்தவன் இதைச் செய்யவேண்டும்; இன்ன நிலையில் இருப்பவனே இதைச் செய்யலாம்’ என்று இவ்வாறு ஜாதி குலநிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வேதத்தில் செயல்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன; உடலுக்கே சாதியும் குலமும் உரியவை; அவற்றை நான் என்று எண்ணியே கர்மங்கள் செய்யவேண்டும்; அவற்றை நான் என்று எண்ணுவதே மயக்க எண்ணம்; அதனோடு செய்யப்படும் நல்வினைகள் நீடித்த பயனைத்தரா; அவை தரும் பயன்கள் அற்பமானவை; அழியும் தன்மை கொண்டவை; ஆகையால் கர்மங்கள் அவித்யைக்குத் தோழர்கள்; கர்மங்களால் அவித்யை வளருமேயன்றி அழியாது; அவித்யையே ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம்; ஆகையால் “அடர்தரும் கன்மம்” என்றார்.

மாணவனுக்கு அவனது உண்மை வடிவினை உபதேசிக்கின்றார்.

மித்தையாம் தேகமாதிரி மிசையக மதியைத் தள்ளிச் சத்திய ஆன்மாவின் கண் சாலவம்மதியைச் செய்வாய் நித்தமும் சாட்சி நீயே நிமல நிர்ப்பயமாய் நின்ற உத்தமப் பிரமம் நீயே உள்ளவாறு ஒருங்காலை.

பதவுரை: உள்ளவாறு ஒருங்காலை - உள்ளபடி ஆராய்ந்தால், நீயே நித்தமும் சாட்சி - நீயே எப்போதும் ஸாக்ஷிசைதன்மாக விளங்குகிறாய், நீயே நிமலம் நிர்ப்பயமாய் நின்ற உத்தம பிரமம் - நீயே குற்றமற்றதும் பயமற்றதும் ஆகி நின்ற மேலான ப்ரஹ்மமாக இருக்கிறாய். (ஆகையால்) மித்தை ஆம் தேகம் ஆதி மிசை - பொய்யான உடல் முதலியவற்றில், அகம் மதியை தள்ளி - நான் என்ற எண்ணத்தை விலக்கி, சத்திய ஆத்மாவின் கண் - அழியாத ஆத்மவடிவில், அம்மதியை-அந்த நான் என்ற நிச்சயத்தை, சால செய்வாய் - நன்றாக மேற்கொள்வாயாக.

விளக்கம்:—நீயே ஸாக்ஷியாகிய ப்ரஹ்மமாயுள்ளாய்; ஆகையால் நான் பெரியவன், சிறியவன், நான் குருடன், நான் செய்பவன் முதலிய மயக்க வ்யவஹாரங்களைவிட்டு, "நான் ப்ரஹ்மம்; நான் அஸம்ஸாரீ; நான் அஸங்கன்; நானே ஸத் சித் ஆநந்தம்" என்ற உண்மையறிவைப் பெறுவாய் என்று ஆசிரியர் கூறினார். உடலையும், பொறிகள் முதலியவற்றையும் ஆத்மாவாக எண்ணுதே; ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுதே; என்பது கருத்து.

மாணவன் இருக்க வேண்டிய நிலையைக் கூறுகிறார்.

இலக்கியப் பிரமத் தின்கண் இதயத்தை ஊன்ற வைத்துச் சலித்திடும் இந்தியத்தைத் தனது கோளத் திருத்தி அலைந்திடா ஆக்கையோராய், அதனிலே உபேட்சை செய்து நிலைத்துள்ள பரசீவைக்யம் நித்தம் நீ அடைதி மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா - புதல்வனே!, இலக்கியப் பிரமத்தின் கண் - குணமற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில், இதயத்தை ஊன்ற வைத்து - மனத்தை நிலை நிறுத்தி, சலித்திடும் இந்தியத்தை - அலைகின்ற பொறிகளை, தனது கோளகத்து இருத்தி - தன்னுடைய அந்தந்த சதை - உருவங்களில் அடக்கி, அலைந்திடா ஆக்கையோராய் - அசையாத உடலையுடையவராய், அதனில் உபேட்சை செய்து - அதை முதன்மையாக எண்ணாமல், நிலைத்துள பரசீவ ஐக்யம் - அழியாத மெய்யறிவை, நீ நித்தம் அடைதி - நீ எப்போதும் பெறுவாய்.

விளக்கம்:—இலக்கியப் பிரமம் என்பது குணமற்ற -சைதன்யத்தைக் குறிக்கும்; வாச்யப்பிரமம் என்பது குணமுள்ள ப்ரஹ்மமாகும். “தத் த்வம் அஸி” என்ற மஹாவாக்யத்திலுள்ள தத் என்ற சொல்லுக்கு வாச்யப் பொருள், எல்லா நல்லகுணங்களோடும் கூடிய ப்ரஹ்மம். லக்ஷ்யப் பொருள் எல்லா குணங்களும் இல்லாத நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மமாகும். அதனிடம் மனத்தை நிலை நிறுத்தல் வேண்டும் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

கேளகம் என்பவை, நாம் பார்க்கும் கண், காது, மூக்கு முதலிய சதை வடிவங்கள். அவற்றினுள்ளே நுட்பமாய் அமைந்திருப்பவைகளே பொறிகளாகும். நுட்பமான பொறிகள், பருத்த சதைவடிவங்கள் மூலமே தம் செயல்களைப் புரியும். அவ்வாறு அவைகளை செயல் புரியாமல் இருக்கும்படி செய்ய, அவற்றை அந்த அந்த கோளகத்தில் அடக்கிவிடல் வேண்டும். கோளகத்தின் மூலம் வெளிச் செல்லவிடுதல் தகாது.

ஸமாதியில் பொறிகள் தம் கோளகத்தில் இருக்கும்; உறக்கத்தில் பொறிகள், தமக்குக் காரணமான அவித்யையில் ஓடுங்கும். ஸமாதிக்கும் உறக்கத்திற்கும் இந்த வேறுபாடு உண்டு என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஸமாதி செய்பவன், நல்ல தூய இருக்கையில் அமர்ந்து உடலை அசையாமல் இருக்கச் செய்வான். அப்போதுதான் மனமும் அலையாது இருக்கும்.

மேலும் அவன் ஸமாதி செய்யாத போது “ஊழ்வினை உடலை வளர்க்கிறது” என்று எண்ணுவான்; அதை வளர்க்கும் செயலில் முயற்சியின்றி இருப்பான். இவ்வாறெல்லாம் நீ இருப்பாயாக என்று குரு கூறுகிறார்.

இதுவுமது

அந்த ஐக்கிய மடைந்த அகண்டமாம் விருத்தியாலே
சுந்தரப் பிரமாநந்தச் சுதையினை மகிழ்ச்சியோடே
சந்ததம் பாணம் செய்வாய் சாரமில் சகத்தைப் பற்றிச்
சிந்தை செய்யமங்களாலே சேர்பயனுண்டோ சொல்வாய்.

பதவுரை: ஐக்கிய மடைந்த - ஆத்மாவினிடம் ஒன்று
பட்ட, அந்த அகண்டம் ஆம் விருத்தியால் - அந்த
அகண்டாகார வ்ருத்தியறிவால், சுந்தரம் ப்ரஹ்மாநந்தம்
சுதையினை - மிக விருப்பமான ப்ரஹ்மாநந்த அம்ருதத்தை,
சந்ததம் மகிழ்ச்சியோடு பாணம் செய்வாய் - எப்போதும்
சந்தோஷத்துடன் பருகுவாய், சாரம் இல் சகத்தைப் பற்றி -
நல்ல பயனில்லாத உலகத்தைப் பற்றி, - சிந்தை செய்
மயங்களால்—செய்யப்படும் எண்ணக் கூட்டங்களால்
சேர்பயன உண்டோ சொல்வாய் - நீ அடையும் பயன்
உண்டோ? சொல்வாயாக.

விளக்கம்:— சித்த வ்ருத்தியை உண்முகமாக்கி ஆத்மவடிவில்
செலுத்தினால் அதற்கு அகண்டாகார விருத்தி என்றுபெயர்.
அப்போது ஆத்மா நந்தம் நன்குவிளங்கும். அவ்வாறு செய்யாமல்
உலகத்தின் மீது சித்தத்தைச் செலுத்துவதால் எதுவும் நற்பயன்
ஏற்படாது. ஸம்ஸாரப்பிணியே வளரும்.

433

குரு மறுபடியும் ஆத்மாவிடம் எண்ணத்தை வைக்கும்
கருணையுடன் கூறுகிறார்.

கருதொணத் துயருக்கெல்லாம் காரணமாகாநின்ற
மருளுறும் அநாந்மசிந்தை மாசற விடுத்து நித்தம்
அரியனே இன்ப முத்தி அடைவதற் கேதுவான
பிரியமாம் ஆந்த சிந்தை பிறிவறச் செய்தி என்றும்.

பதவுரை: அரியணை, கருதுஒறை துயருக்கு எல்லாம் - நினைப்பதற்கரிய துன்பம் யாவற்றிற்கும், காரணம் ஆகா நின்ற - காரணமான, மருள் உறும் மயக்கம் பொருந்திய, அநாந்மசிந்தை - அத்மாவல்லாத பொருளைப் பற்றிய நினைவுகளை, நித்தம் மாசு அற விடுத்து - நாஸ்தோறும் குற்றமில்லாமல் போக்கி, இன்பமுத்தி அடைவதற்கு ஏது ஆன - இன்பவடிவான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்குக் காரணமான, பிரியம் ஆம் ஆந்ம சிந்தை - மிகவும் விருப்பப் படும் ஆந்மாவில் நிலைத்த எண்ணத்தை, என்றும் பிரிவு அற செய்தி - எப்போதும் பிரிவின்றிச் செய்வாயாக.

விளக்கம்:—ஆத்மாவல்லாதவற்றை எண்ணுதல் ஸம்ஸார இன்னலேத்தரும். ஆத்மாவை இடைவிடாமல் எண்ணுதல் இன்பவடிவான மோக்ஷத்தை அளிக்கும். ஆகையால் “அதை மேற்கொள்ச” என்று மீண்டும் கருணையால் கூறுகிறார்.

434

இதுவுமது.

நிகழ் சுயம் சோதியாகி நிகில சாட்சியுமாம் ஆந்மா புகலும் விஞ்ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்குமென்றும் இகழ்விலா இவ்வான்மாவை இலக்கியமாகப் பற்றி அகமென அநுபவிப்பாய் அகண்டமாம் வருத்தியாலே.

பதவுரை: நிகழ் சுயம் சோதி ஆகி - விளங்குகின்ற தன்னொளி கொண்ட பொருளாகி, நிகில சாக்ஷியும் ஆம் ஆந்மா - எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாக விளங்கும் ஆத்மாவானது, விஞ்ஞான கோசம் பொருந்தி விளங்கும் - புத்தியில் பொருந்தி ஒளிவடிவாக விளங்கும், என்றும் புகலும் - என்றும் பெரியோர்களால் கூறப்படும், இகழ்வு இலா இவ்வான்மாவை - பெருமை பொருந்திய இந்த ஆத்மாவை, இலக்கியமாகப் பற்றி - முதன்மையான பொருளாகக் கொண்டு, அகண்டம் ஆம் வருத்தியால் - அகண்டாகார வருத்தியால், அகம் என அநுபவிப்பாய் - நான் என்று அநுபவித்து இன்பம் பெறுக.

விளக்கம்:—ஆத்மா தன்னொளிகொண்டது; அதுவே பிற எல்லாவற்றையும் விளக்கும்; அதற்கு விளக்கம் தர எப்பொருளும் வேண்டாம். அந்தப் பொருள் எங்கும் உள்ளது; என்றும் புத்தியில் நன்கு விளக்குகிறது. புத்தி தூயதாக இருப்பதால் அங்கு ஆத்ம அறிவின் விளக்கம் நன்குள்ளது; பகலவனின் ஒளி எங்குமுள்ள தாயினும் கண்ணடியில் அது நன்கு ஒளிர்கின்றது; அதைப்போலவே ஆத்ம அறிவும் புத்தியில் ஒளிர்கின்றது.

இந்த ஆத்மாவே மானவனின் முதன்மையான குறிக்கோளாக இருத்தல் வேண்டும். அதில் இடைவிடாமல் மனத்தைப் பொருத்ததல் வேண்டும். ஆத்மவடிவான சித்தவ்ருத்திக்கு அகண்டாகாரவ்ருத்தி என்று பெயர்.

435

இதுவுமது

இகழ் விசாதிக விருத்தி யாதுமே இல்லா தென்றும்
தகமையாய்ப் பழகாநின்ற சந்தத வ்ருத்தியாலே
சுககனமான ஆந்ம சோதியைச் செவ்விதாக
அகமென கோசரித்திங்கு அநிசமுமறியவேண்டும்.

பதவுரை: என்றும் - எப்போதும், இகழ் விசாதிக விருத்தி யாதும் இல்லாது - கீழான வேறுபட்ட எண்ணம் யாதும் இல்லாமல், தகமையாய் பழகாநின்ற - நன்முறையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற, சந்தத விருத்தியாலே - இடைவிடாத மனவ்ருத்தியால், சுககனம் ஆன ஆந்ம சோதியை - இன்பச்செறிவான ஆத்ம ஒளியை, செவ்விதாக - நன்றாக, இங்கு அகமென கோசரித்து - இவ்வாழ்வில் நான் என்று எண்ணி, அநிசமும் அறியவேண்டும் - எப்போதும் அநுபவமாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—வேறுவகையான மனச்செயல் இல்லாத, ஒரே முகமான வ்ருத்தியால் ஆத்மாவை அறிதல்வேண்டும்; அப்போது தான் அந்த ஆத்மாவின் இன்பமயமானவடிவம் நன்கு அறியப்பட்டு விளங்கும்.

இதுவுமது

பகருமிப் பரமாந்மாவில் பாங்குற ஆன்மபுந்தி
மிகவுமே திடமாய்ச்செய்து மித்தையாம் அகங்காராதிப்
பகையிலாப் புந்தி விட்டுப் பலவுமாம் அவற்றிலென்றும்
புகல் கடபடாதியில் போல் புத்திர உபேட்சை செய்வாய்.

பதவுரை: புத்திர! பகரும் இப்பரமாந்மாவில்-யாவரும்
போற்றும் இந்த ப்ரஹ்ம் வடிவில், ஆந்ம புந்தி - ஆத்மா
என்ற நிச்சயத்தை, பாங்குற திடமாய்ச் செய்து - நன்றாக
உறுதி பெறச் செய்து, மித்தையாம் அகங்காராதி - பொய்
யான அஹங்காரம் முதலியவற்றில், பகை இலா புந்தி
விட்டு - ஆத்மா என்ற எண்ணம் கொள்ளாமல் பலவும்
ஆம் அவற்றில் - பலவாக இருக்கும் அந்த அநாத்மப்
பொருள்களில், புகல் கட படாதியில் போல் - வ்யஹரிக்கப்
படும் குடம் ஆடை முதலியவற்றில் போல, உபேட்சை
செய்வாய் - உதாளீன புத்தியோடு இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—“நானே ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்” என்று உறுதி
யான எண்ணம் கொள்; ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவைகள்யாவும்
பொய்யானவை என்று உறுதிகொள். குடத்தையும் ஆடையையும்
நான் என்று எண்ணாமலிருப்பதுபோல, அகங்காரம், பொறிகள்,
உடல் முதலியவற்றையும் நான் என்று எண்ண வேண்டாம்’
அவற்றில் என்னுடையது என்ற எண்ணமும் கொள்ள வேண்டாம்,
என்று குரு உபதேசிக்கிறார்.

இதுவுமது

போத மாத்திரமே யாகப் பொருந்திய சாட்சியின் கண்
ஏதமில் மனத்தை நன்றாய் இருத்தி நற் பழக்கத்தாலே
சாதுவே மெள்ள மெள்ளச் சலனமில் லாது செய்து
தீதிலாப் பூரணத்தைத் திகழவே நோக்க வேண்டும்.

பதவுரை: சாதுவே!, போதமாத்திரமே ஆகப் பொருந்திய சாட்சியின் கண் - அறிவே வடிவாயிருக்கும் ஸாக்ஷி சைதன்யத்தில், ஏதம் இல் மனத்தை நன்றாய் இருத்தி - மாசற்ற மனத்தை நன்கு நிலைக்கும்படி செய்து, நல்பழக்கத்தால் - அடிக்கடி செய்யும் அந்த நல்ல பழக்கத்தினால், மெள்ள மெள்ள - மெதுவாக, சலனம் இல்லாது செய்து - மனத்தை அலைவுறாமல் செய்து, தீது இலாப் பூரணத்தை - இன்பமான ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, திகழ நோக்கவேண்டும் - விளங்க அநுபவித்தறிதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—ஸாக்ஷியையே ஆத்மாவாக அறிவாய்; அந்த ஸாக்ஷியில் மனத்தை வைப்பதால், மனம் அலைவின்றியிருக்கும். நாளடைவில் அம்மனம் அழியும்; மனம் அழிந்தபின் அதில் உள்ள ஆபாஸனும் ஸாக்ஷி வடிவமாவான்; கண்ணாடி உடைந்தால் அதிலுள்ள ப்ரதிபிம்பம் பிம்பத்துடன் ஒன்றாவதுபோல, ஆபாஸனும் ஸாக்ஷியோடு ஒன்றுவான். ஸாக்ஷியே எங்கும் நிறைந்த சைதன்யம்; ஆகையால், மனமழிந்தபின் பூரண இன்ப அநுபவம் உண்டாகும்.

438

“மனம் அழிந்தபின் ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் இரா. அவற்றிற்குக் காரணமான அறியாமை அழிந்ததால் உபாதித் தோற்றங்களும் இரா” என்கிறார்.

ஏதமாம் தேகம் பிராணன் இந்திய மந்த கந்தை ஆதியஞ்ஞாநத் தாலே ஆக்கிய உபாதிக்கூட்டம் ஏதுமில் அகண்ட போத இன்பமாம் தன்னுந்மாவை ஒதிய மகாகாசம்போல் ஒன்றென உணரவேண்டும்.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் - துன்பம் தருவனவாகிய, தேகம் பிராணன் இந்தியம் மந்து அகந்தை ஆதி - உடல் பிராணன் பொறிகள் மனம் அஹங்காரம் முதலியவைகள், அஞ்ஞானத்தால் ஆக்கிய உபாதிக்கூட்டம் - அறியாமையால் தோன்றிய உபாதிப் பொருள்களின் தொகுதியாகும், ஏதும் இல் - இவற்றில் எதுவும் இல்லாத, அகண்ட போத

இன்பம் ஆம் - இந்த உபாதியற்றதும் வரம்பற்றதும் அறிவாக இருப்பதும் இன்பமாக இருப்பதுமாகிய உனது ஆத்மாவை, ஒதிய மகாகாசம் போல்-உபாதிகளில்லாத மஹாகாசத்தைப் போல, ஒன்று என உணரவேண்டும் - ஒன்றாகவே உள்ளது என்று அறிதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—உடலும் பொறிகளும் மனமும் அவித்யையால் தோன்றியவை; இவை ஆத்மாவின் உபாதிகளாகும். இவற்றிலே ஆத்மா பலவாகத் தோன்றுகிறது; இவற்றை நீக்கினால் ஆத்மா ஒன்றே என்பது விளங்கும்.

439

மஹாகாச எடுத்துக்காட்டை விளக்குகிறார்.

ஒதிய கடம் குகுலம் ஊசியே முதலாய் வந்த பேதமாம் உபாதிபோனால் பெரிய ஆகாச மொன்றே ஈதுபோல் அகங்காராதி ஈனமாம் உபாதி போனால் போதவாநந்த சுத்த பூரண ஆந்மா ஒன்றே.

பதவுரை: ஒதிய பேதம் ஆம் = யாவரும் கூறும் வேறுபாட்டிணையுடைய, கடம் குகுலம் ஊசி முதலாய் வந்த - குடம் குதிர் ஊசி முதலிய, உபாதி போனால் = உபாதிப் பொருள்கள் நீங்கினால், பெரிய ஆகாசம் ஒன்றே - மஹாகாசம் ஒன்றாகவே இருக்கும், ஈது போல் - இதைப்போல, ஈனம் ஆம் அகங்காராதி உபாதி போனால் - மிகவும் இழிவான அஹங்காரம் முதலிய உபாதிகள் அழிந்தால் போத ஆநந்த சுத்த பூரண ஆத்மா ஒன்றே - அறிவாயும் இன்பமாயும், தூயதாயும், எங்கும் நிறைந்ததாயும் உள்ள ஆத்மா இரண்டற்றதாகவே இருக்கும்.

விளக்கம்:—பெரிய ஆகாசம் ஒன்றேயாகும். அது கடாகாசம், மடாகாசம், குகுல ஆகாசம் என்று பலவாக வழங்கப்படுகிறது. உபாதிப் பொருள்களின் அடிப்படையாலேயே ஆகாசத்திற்கு இந்த வேறுபாடுகள் உள்ளன. உபாதிகள் இல்லாவிடின் ஆகாசம் இரண்டற்ற ஒன்றேயாகும். உபாதிகளால் வேறுபட்ட ஆகாசங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனிப் பெயர் உண்டு; தனியான வடிவம்

உண்டு; தனியான செயலுண்டு; எனினும் இவை எல்லாமும் உபாதி நீங்கினால் ஒன்றாகிவிடும்; அதுபோல உடலாகிய உபாதிப் பொருள்களால் ஆத்மா வேறுபாடுள்ளதாக வழங்கப்படுகிறது. வேலன் வேறு; ராமன் வேறு; மாடு வேறு; பறவை வேறு; இப்படி எத்தனை பேதங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் தனி வடிவமுண்டு. தனிப் பெயருண்டு; தனிச் செயலுண்டு; என்றாலும் உபாதிகள் நீங்கினால் எல்லாம் ஒன்றாகிவிடும்; பல என்பது பொய்; ஒன்று என்பதே உண்மை; அது நமக்குத் தெரியாத விஷயம்; அதையே வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கும். இரண்டு என்பதை நாமாகவே அறியலாம்; அதற்கு வேதம் வேண்டா. எனவே ஆத்மா இரண்டற்ற ஒன்றேயாகும்.

440

ஆத்மாவின் இரண்டற்ற தன்மையைக் கூறுகிறார்.

யாதினால் அயனே ஆதி ஈனமாம் தம்பம் ஈரூய்
ஓதிய உபாதி எல்லாம் உண்மையிலாத தாகும்
ஆதலால் ஏகரூபம் ஆகிய தன்னூந் மாவைப்
பேதமில் புரணமாகப் பேணியே பார்க்கவேண்டும்.

பதவுரை: யாதினால் - எக்காரணத்தால், அயனே ஆதி ஈனமாம் தம்பம் ஈரூய் - நான்முகன் முதல் தம்பம் என்ற சிறு புழுவரையில், ஓதிய உபாதி எல்லாம் - உள்ளன என்று கூறும் எல்லா உபாதியாகிய உடல்களும், உண்மை இல்லாதது ஆகும் - உண்மையற்றவையாகுமோ, ஆத தால் அக்காரணத்தால், ஏகரூபம் ஆகிய தன் ஆந்மாவை - இரண்டற்றதான உனது ஆத்மாவை, பேதம் இல் புரணமாக - வேறுபாடற்ற ஒளியாக, பேணி பார்க்கவேண்டும் - அறிந்து அநுபவிக்க வேண்டும்.

விளக்கம்:—இங்கே கூறிய அயன் உலகினை உண்டாக்கும் நான்முகனாவான். அவனும் உபாதியுடன் கூடிய ப்ரஹ்ம சைதன்யமே யாவான். புழுவும் உபாதியோடு கூடிய ப்ரஹ்ம சைதன்யமேயாகும்; உபாதியான உடலின் சிறப்பு வேறு பாடுகளால் இவர்களிடையே அறிவு வேறுபாடும், செயல் வேறுபாடும் உண்டு இந்த வேறுபாடுகளைக் காரணமாகக் கொண்டு "ஆத்மா

பல” என்று கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும். உடல்கள் ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்பட்டவை; ஆகையால் அவற்றிற்கு உண்மையான இருப்பு இல்லை.

441

ஆரோபிக்கப்பட்டவை அதிஷ்டானத்தைவிட வேறாக இல்லை என்று கூறுகிறார்.

எதில் எது மயக்கத்தாலே இங்குக் கற்பிதமாயிற்றே அது வது வாகுமன்றி அறிந்திடில் அதில் வேறுகாது இதமுறு ஞானத்தாலே திகழ் மயல் நசிக்கும் போதிங்கு எதிரிலே கண்டசர்ப்பம் இரச்சுவே யன்றி வேறே.

பதவுரை: இங்கு - இவ்வுலகில், மயக்கத்தால் - அறியாமையால், எதில் எது கற்பிதம் ஆயிற்றே - எப்பொருளில் எப்பொருள் ஆரோபிக்கப்பட்டதோ, அது அது ஆகும் - அந்த ஆரோபிக்கப்பட்டபொருள் அதிஷ்டானப்பொருளே ஆகும், அன்றி - அல்லாது, அறிந்திடில் அது வேறுகாது - ஆராய்ந்து அறிந்தால், அதில் வேறு ஆகாது - அதிஷ்டானப் பொருளைக் காட்டிலும் ஆரோபிதமான பொருள் வேறுகாது, இதம் உறு ஞானத்தால் - நன்மை தரும் அதிஷ்டானப் பொருளின் அறிவால், திகழ் மயல் நசிக்கும்போது - பொருளை மறைக்கும் மயக்கம் அழியும் போது, இங்கு எதிரில் கண்ட சர்ப்பம் - இப்போது எதிரில் கண்ட பாம்பு, இரச்சுவே அன்றி வேறே - கயிறே அல்லாமல் வேறு பொருளாகுமோ? ஆகாது.

விளக்கம்:--ஆரோபம் செய்யப்பட்டவற்றிற்கு அதிஷ்டான வடிவைத் தவிர வேறு வடிவமில்லை.

442

உபமேயத்தை விளக்குகிறார்.

ஈதுபோல் ஆந்மாவின்கண் இலங்கிய யாவுமாந்மா ஆதலால் ஆந்மாத்தானே அயன் அரி அரனுமாகும்

ஓதும் இந்திரனுமாகும் உயர்சுரர் நரருமாகும்
ஏதுமே ஆந்மாவன்றி எவளவு மிதில் வேறில்லை.

பதவுரை:—ஈதுபோல் - இதைப்போல, ஆந்மாவின்
கண் இலங்கிய யாவும் - ஆத்ம சைதன்யத்தில் விளங்கும்
எல்லாப்பொருளும், ஆந்மா - ஆத்மாவே ஆகும். ஆதலால்,
ஆந்மா தானே - ஆத்மாவே, அயன் அரி அரனும் ஆகும் -
நான்முகனும், திருமாலும் சிவனும் ஆகும், ஓதும் இந்திர
னும் ஆகும் - புகழ்ப்படும் இந்திரனும் ஆகும், உயர்சுரர்
நரரும் ஆகும் - மேலான தேவர்களாகவும் மனிதர்களாகவும்
இருக்கும், ஏதுமே ஆந்மா அன்றி - எல்லாப்பொருளுமே
ஆத்மா ஆவதன்றி, இதில் எ அளவும் வேறு இல்லை -
ஆத்மாவினும் சிறிதாயினும் வேறான பொருள் இல்லை.

விளக்கம்:—ஒரே கயிறு, பாம்பென்றும், நீர்க்கோடு என்றும்,
மாலை என்றும் பலவாறு கூறப்படுகிறது; அதுபோல ஒரே ப்ரஹ்ம
சைதன்யம், நான்முகன் என்றும், திருமால் என்றும், சிவன்
என்றும், இந்திரன் என்றும், தேவர் என்றும், மனிதர் என்றும்
வழங்கப்படுகிறது. இந்த உலகம் யாவும் ப்ரஹ்மமேயாகும்.
ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர வேறு எப்பொருளுமில்லை; “இது ப்ரஹ்மம்”
என்பது உண்மையாகும். இது சிவன்; இது இந்திரன்; இது மலை;
இது ஆறு என்று கற்பிக்கப்படும் பொருள்கள், ஆத்மாவின் விசேஷ
பாகங்களாகக் கற்பிக்கப்படும் பொருள்கள், ஆத்மாவின் விசேஷ
பாகங்களாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன, இது என்ற ஸாமான்ய
பாகம் மாரும் உள்ளது. ப்ரஹ்மம் என்ற விசேஷபாகத்தில் பல
கற்பனைப் பொருள்கள் வழங்கப்படுகின்றன; ஆகையால் அவை
அநித்யங்கள். “இது ப்ரஹ்மம்” என்பதே ஸத்யம் “இது சிவன்”
என்னுமிடத்தில் இது என்ற ஸாமான்யப் பகுதி ஸத்யம்; சிவன்
என்ற விசேஷப்பகுதி ஆரோபிதமான பொருளாகையால் அஸத்யம்
இதுபோல் பிறவற்றையும் உணர்தல் வேண்டும்.

உறுதியான த்யானம் ஏற்படுவதன் பொருட்டும்,
மனம் ஆத்மாவில் உறுதியான நிலை பேற்றை அடைவதன்
பொருட்டும், ஆத்மவடிவைப் பின்னும் சிறப்பிக்கிறார்.

பூரண ஆன்மா உள்ளில் பூரணாந்மாப் புறத்தில்
 பூரண ஆந்மா மேற்கில் பூரணாந் மாக்கி முக்கில்
 பூரண ஆந்மாத் தெற்கில் பூரணாந்மா வடக்கில்
 பூரண ஆந்மா மேலில் பூரண வான்மாக்கீழில்.

பதவுரை: உள்ளில் பூரண ஆந்மா-உள்ளேயும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது, புறத்தில் பூரண ஆந்மா - வெளியேயும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது, மேற்கில் பூரண ஆந்மா - மேற்குத் திசையிலும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது. கிழக்கில் பூரண ஆந்மா - கிழக்குத் திசையிலும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது, தெற்கில் பூரண ஆந்மா - தெற்கிலும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது, வடக்கில் பூரண ஆந்மா - வடக்கிலும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது, மேலில் பூரண ஆந்மா - உயரமெங்கும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது, கீழில் பூரண ஆந்மா - கீழேயும் ஆத்மா நிறைந்துள்ளது.

விளக்கம்:—முண்டக உபநிஷத்திலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலும், ப்ரஹ்மசைதன்யத்தின் வரம்பற்ற நிலையை விளக்க, இத்தகைய கருத்துக்கள் வந்துள்ளன, அவற்றையே ஆசிரியர் இங்கேயும் வரும் செய்யுளிலும் அமைத்தார்.

444

இதுவுமது

பிரமமாம் நானே உள்ளில் பிரமமாம் நான் புறத்தில்
 பிரமமாம் நானே மேற்கில் பிரமமாம் நான் கிழக்கில்
 பிரமமாம் நானே தெற்கில் பிரமமாம் நான் வடக்கில்
 பிரமமாம் நான் மேல் கீழில் பிரமமாம் நானே எல்லாம்.

விளக்கம்:—உள்ளேயும், வெளியேயும், மேற்கிலும், கிழக்கிலும், தெற்கிலும், வடக்கிலும் உயரத்திலும், கீழிலும், எல்லா இடங்களிலும் நானே ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறேன்.

445

எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே என்பதை எடுத்துக் காட்டினால் விளக்குகிறார்.

அலைநுரை குமிழி மற்றும் ஆகிய சுழலே ஆதிப்
பலபல உருவமெல்லாம் பார்க்கில் ஓர்சலமே போல
அலைவுறு தேகமாதி அகங்கரம் ஈரும் யாவும்
நிலையுறு சித்தேயாகும் நிமலமாம் சித்த தொன்றே.

பதவுரை: பார்க்கில் - ஆராய்ந்தால், அலைநுரைகுமிழி-
அலையும் நுரையும் குமிழியும், மற்றும் ஆகிய சுழல் ஆதி -
மற்று முள்ள சுழல் முதலியனவும் ஆகிய, பலபல உருவம்
எல்லாம் - பலவாறான வடிகங்கள் யாவும், ஓர்சலமே போல -
ஒரே நீராக இருப்பது போல, அலைவு உறு தேகம் ஆதி -
அழியும் தன்மையுள்ள உடல் முதல், அகங்கரம் ஈரும்
யாவும்-அகங்காரம் வரையிலுள்ள யாவும், நிலை உறுசித்தே
ஆகும் - அழிவற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யமேயாகும், நிமலமாம்
சித்து அது ஒன்றே - மாசுகளில்லாத சைதன்யம் அது
ஒன்றேயாகும்.

விளக்கம்:—நீரிலிருந்து அலையும் நுரைமுதலியனவும் தோன்று
கின்றன. நீரைத்தவிர அவற்றிற்கு வேறு வடிவம் இல்லை. அது
போல் சைதன்யத்திலிருந்து உடல் முதலிய பல பொருள்கள்
தோன்றுகின்றன; அவற்றிற்கு சைதன்யத்தைத் தவிர வேறு வடிவ
மில்லை. சைதன்யமே ஸத்யம்; மற்றவை அஸத்யங்கள்.

இதுவுமது

அகிலமாம் மனது வாக்கால் அறியுமிச் சகமனைத்தும்
பகுதியின் மேலாய் நின்ற பரமமாம் சத்தே யாகும்
பகருமச் சத்தை யன்றிப் பார்க்கில் வேறாக வில்லைத்
திகழ்கடம் கலசமாதி தெரிந்திடின் மண்ணின் வேறே?

பதவுரை: மனது வாக்கால் அறியும் - மனத்தாலும்
சொல்லாலும் அறியப்படுகின்ற, அகிலம் ஆம் இ சகம்
அணைத்தும் - இந்த உலகம் யாவும், பகுதியின் மேலாய்
நின்ற - மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு நின்ற, பரமம் ஆம் சத்தே

ஆகும் - மேலான சைதன்யமாகவே இருக்கும், பார்க்கில் - ஆராய்ந்து பார்த்தால், பகரும் அச்சத்தை அன்றி - மறைகள் கூறும் அந்த சைதன்யத்தைத் தவிர, வேறாக இல்லை - வேறாக ஒரு பொருளில்லை, திகழ்கடம் கலசம் ஆதி - விளங்குகின்ற குடம் சொம்பு முதலியவற்றை, தெரிந்திடின் - ஆராய்ந்து பார்த்தால், மண்ணின் வேரே - அவை மண்ணைக் காட்டிலும் வேறு பொருளாக இருக்குமோ? இல்லை.

விளக்கம்:—மண்ணிலிருந்து குடம் முதலியவை தோன்றுகின்றன; அதுபோல சைதன்யத்திலிருந்து உலகம் தோன்றுகிறது; மண்ணைத் தவிர குடம் வேறாக இல்லை; அதுபோல சைதன்யத்தைத் தவிர உலகம் என்பது வேறாக இல்லை.

இந்த உபமானத்தை “கனமுடைத்தான” என்று தொடங்கும் 263-ஆம் செய்யுளில் ஆசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

447

உண்மையறிவால் மயக்க உணர்வைப் போக்க வேண்டும் என்கிறார்.

பகுதியாம் அதுவினாலே பலவித மயக்கப்பட்டோன் அகுது நீ நானி தென்றே அறைவதால் ஆவதென்னை மிகவுமேசுருதிதானே மித்தியா வத்தி யாசம் இகழவே துவிதமில்லை என்னவே இசைக்குமன்றே.

பதவுரை: பகுதி ஆம் அதுவினால் - மாயையால், பல விதம் மயக்கப்பட்டோன் - பலவாறு மயக்கமடைந்தவன், அகுது நீ நான் இது என்று அறைவதால் - அது நீ நான் இது என்று அநாத்மப்பொருளை வழங்குவதால், ஆவது என்னை - ஏற்படும் பயன் யாது? (ஒன்றுமில்லை) சுருதி - வேதம், மித்தியா அத்தியாசம் - பொய்யான அத்யாஸத்தை, இகழ - போக்குவதற்காக, துவிதம் இல்லை என்ன இசைக்கும் - த்வைதப் பொருள்கள் இல்லையென்று கூறும், அன்றே, தான், ஏ அசைகள். அஃது என்ற சொல் எதுகையின் பொருட்டு “அகுது” என்று விகாரப்பட்டது.

விளக்கம்:—அது குடம், இது வீடு, நான் பெரியவன், நீ சிறியவன் என்ற எல்லா வ்யவஹாரங்களும் அவித்யையாலேயே நடைபெறுகின்றன. இந்த வ்யவஹாரங்கள் வீடுபேற்றினையடையச் சிறிதும் துணைபுரியா.

ஒரு பொருளை மற்றொன்றாக எண்ணுவது அத்யாஸமாகும். இந்த அத்யாஸத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எல்லாச் செயல்களும் நிகழ்கின்றன. இந்த அத்யாஸத்தைப் போக்கும் பொருட்டே வேதம் த்வைதம் இல்லை என்று கூறுகிறது. எந்த ஆத்மவடிவ மோக்ஷநிலையில் மற்றொன்றைப் பார்ப்பதும், கேட்பதும், அறிவதும் நிகழாவோ, அதுதான் பூமா என்று கூறப்படும் “சைதன்யம்” என்பது வேதம் கூறும் உண்மையாகும். இரண்டாம் பொருளிருப்பது, உண்மையானால் வேதம் இவ்வாறு கூறுது.

448

மனத்தில் நன்கு பதிய வைக்க மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்தின் குணமற்றநிலையைக் கூறுகிறார்.

வானிகர் மலமிலாதாய் வருவிகற்பமுமிலாதாய்
ஊனமாம் அளவு இயங்கல் ஓர்விகாரமுமிலாதாய்
ஆன உள்வெளியிலாதாய் அபிந்ந அத்துவிதமான
ஈனமில் பிரமமே நாம் இனி எதை உணரவேண்டும்.

பதவுரை: வான் நிகர் மலம் இலாது ஆய் - வானம் போன்ற மாசுகள் இல்லாததாய், வருவிகற்பமும் இலாதாய் - பலவாறுள்ள வேறுபாடுகள் இல்லாததாயும், ஊனம் ஆம் அளவு இயங்கல் ஓர்விகாரமும் இலாது ஆய் - இழிவான அளவும் செயலும் மாறுபாடும் இல்லாததாய், ஆன உள்வெளி இலாது ஆய் - வரம்புக்குட்பட்டதான உள்ளும் புறமும் இல்லாததாய், அபிந்ந அத்துவிதமான ஈனம் இல் பிரமமே - பேதமற்றதும் இரண்டற்றதுமாக விளங்கும் குறைவில்லாத ப்ரஹ்மத்தையே, நாம் உணரவேண்டும் - நாம் நன்கு அறிதல் வேண்டும். இனி எதை உணரவேண்டும் - ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டபின்பு நாம் எதை உணர வேண்டும்? ஒன்றுமில்லை.

விளக்கம்:—வானம் தூசுகளால் அழுக்கடைவதில்லை; அது போல் ஆத்மாவும் ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருளால் மாசடைவதில்லை; ஆகையால் “வான்றிகர்” என்றார்.

வேறுபாடும், அளவும், இயங்கலும், மாறுபாடும் வரம்புள்ள வீடு முதலிய பொருள்களுக்கே உண்டு; ஆத்மா வரம்பற்ற பூரணம்; ஆகையால் அதற்கு இவைகளில்லை.

அதற்கு வரம்பு இல்லாமையாலேயே உள்ளும் வெளியும் இல்லை; அதைப் போன்ற வேறு பொருளுமில்லை.

“ப்ரஹ்மம் அறியப்பட்டுவிட்டால் எல்லாமும் அறியப்பட்டு விடும். எனவே “இனி எதை உணர வேண்டும்” என்றார். “காரணம் அறியப்பட்டு விட்டால் கார்யம் யாவும் அறியப்பட்டு விடும்” என்ற முறையை ஒட்டி இவ்வாறு ஆசிரியர் கூறினார்.

449

எல்லா வேதாந்தப் பொருள்களையும் சுருக்கிக் கூறுகிறார்.

விரிவதாய் இங்குரைக்க வேண்டிய தொன்றுமில்லை
பிரமமே சீவர் யாவும் பிரமமே பரவுமிசன்
பிரமமே அணு ஈனாகப் பிறங்கிய சகமனைத்தும்
பிரமமே ஏகமென்று பேசலால் சுருதி எல்லாம்.

பதவுரை: சுருதி எல்லாம் - வேதம் யாவும், பிரமம் ஏகம் என்று பேசலால் - ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்று கூறுகின்றன, ஆகையால், இங்கு விரிவு அது ஆய் உரைக்க வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை-இப்போது விரிவாகச் சொல்ல வேண்டிய பொருள் யாதொன்றுமில்லை சிவர்யாவும் பிரமமே - எல்லா ஜீவர்களும் ப்ரஹ்மமே, பரவுமிசன் ப்ரஹ்மமே - யாவரும் புகழும் இறைவனும் ப்ரஹ்மமே, அணு ஈனாகப் பிறங்கிய சகம் அனைத்தும் - மிகப் பெரிய பொருள் முதல் மிகச் சிறிய அணுவரையில் உள்ள எல்லா உலகமும், பிரமமே - ப்ரஹ்மமேயாகும்.

விளக்கம்:—“இந்த எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே” “நீயே ப்ரஹ்மமாகிராய்” “இந்த ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம்” “இந்த எல்லாமும்

இந்த ஆத்மாவே” “ப்ரஹ்மம் இரண்டற்ற ஒன்றேயாகும்” என்றும் இன்னும் பலவாசுகவும் வேதங்கள் ப்ரஹ்மத்தின் ஒருமையை வெளியிடுகின்றன. ஆகையால் “ப்ரஹ்மம் ஒன்றே; அது ஸத்யம், என்பது ஸாரமான வேதாந்தக் கருத்தாகும்.

450

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவரின் நிலையைக் கூறுகிறார்.

பிரமமே நானென்றிந்தப் பெரிதான ஞானம் பெற்றோர்
பரவிய பாகியத்தைப் பற்றாது நன்றாய் விட்டே
ஒருமை யாநந்த சித்தாய் உண்மையாய் உள்ள அந்தப்
பிரமமே யாகி என்றும் பிறங்குவர் உறுதியீதே.

பதவுரை: பிரமமே நான் என்று - ப்ரஹ்மாக உள்ளேன் என்று, இந்தப் பெரிதான ஞானம் பெற்றோர் - இப்பெருமை வாய்ந்த மெய்யறிவைப் பெற்றவர்கள், பரவிய பாகியத்தைப்பற்றாது - பரந்திருக்கும் வெளிப் பொருள்களில் ஆசையின்றி, நன்றாய் விட்டு - அவற்றை நன்றாக விலக்கி, ஒருமை ஆநந்த சித்தால் - ஒன்றாகவும் இன்பமாகவும் அறிவாகவும் ஆகி, உண்மையாய் உள்ள அந்த பிரமமே ஆகி - ஸத்தாக உள்ள அந்த ப்ரஹ்மவடிவாகி, என்றும் பிறங்குவர் - என்றைக்கும் ஜீவன் முத்தராக இருப்பார்கள், உறுதி ஈதே - இது உறுதியேயாகும்.

விளக்கம்:—மெய்யறிவு பெற்றவர்கள் வெளிப் பொருள்களை அஸத்யம் என எண்ணி விலக்குவர். அவர் ஆநந்த வடிவினராய் எப்போதும் துன்பமின்றி இருப்பர்.

451

வீடுபேற்றினுக்கு உடலபிமானத்தை விடுதல் நல்ல வழி என்று கூறுகிறார்.

மலமய தூலமீது மற்றுமே வாயுவைப்போல்
அலைவுறு சூக்கமீது அகமபிமானம் விட்டுப்

பலமறை புகழாநந்தப் படிவமாம் பரன் நானென்றே
சலனமில் பழக்கத்தாலே தற்பர வடிவாய் நிற்பாய்.

பதவுரை: மலமயம் தூலம் மீது - மாசுகளையே வடிவாகக் கொண்ட பருவுடலிலும், மற்றும்-மேலும், வாயுவைப் போல் - காற்றைப் போல கண்களால் காணமுடியாத, அலைவு உறு சூக்கம் மீது - அலையும் நுட்ப உடலிலும், அகம் அபிமானம் விட்டு - நான் என்ற மயக்க எண்ணத்தை நீக்கி, பலமறை புகழ் - பல வேதங்களும் புகழ்ந்து கூறும், ஆநந்தப்படிவம் ஆம் பரன் நான் என்றே - இன்பவடிவமான ப்ரஹ்மம் நான் என்று அறிந்து, சலனமில் பழக்கத்தால் - அலைவற்ற மெய்யறிவின் உறுதியால், தன் பரவடிவாய் நிற்பாய் - தனது உண்மை வடிவான ப்ரஹ்மவடிவாய் இருப்பாய்.

விளக்கம்:—நுட்ப உடல் என்பது, ஐந்து அறிவுப் பொறிகள், ஐந்து செயல் பொறிகள்; ஐந்து ப்ராணன்கள், மனம், புத்தி ஆகிய பதினேழு உறுப்புக்களைக் கொண்ட தொகுதியாகும்.

முன்பு 110-ஆம் செய்யுளில் “புர்யஷ்டகம்” என இந்த உடல் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேதங்கள்; “ப்ரஹ்மத்தை,” எல்லாம் அறிந்தவன், எல்லா வற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாக இருப்பவன், வாக்மனங்களுக்கு எட்டாதவன், எல்லாரையும் நியமிப்பவன்; குணமற்றவன், அவயவ மற்றவன், மாசற்றவன், வரம்பற்றவன் அழிவற்றவன், அஸத்தாயும் ஜடமாயும் துன்பமாகவும் இல்லாதவன், அறிவாக இருப்பவன்’ என்றெல்லாம் புகழ்கின்றன; ஆகையால் ‘பல மறைபுகழ்’ என்றார்.

முதலில் பருவுடலாசையை நீக்கிப் பிறகு நுட்ப உடல் ஆசையைவிட வேண்டுமாதலால் இம்முறையைக் கூறினார்.

452

உடலபிமானத்தின் விளைவைக் கூறுகிறார்.

அரியனே சுவதேகத்தில் அபிமானமுள்ள மட்டும்
புருடனெவ் விதத்தினாலும் புரிதனே யாகான் மற்றும்

சருவதா சன்னம் துஞ்சல் சஞ்சலம் ஆதி வியாதி
நரகமே முதலாம் துன்பம் நண்ணுவான் நாநா வாக.

பதவுரை: அரியனே சுவதேகத்தில் - பிணமாகிவிடும் உடலில், அபிமானம் உள்ளமட்டும் - நான் என்ற எண்ணம் இருக்கும் வரையில், புருடன் - மனிதன், எ விதத்தினாலும் - எந்த வகையாலும், புனிதன் ஆகான் - தூய்மையுள்ள வகைமாட்டான், மற்றும் - மேலும், சர்வதா - எப்போதும், சன்னம் துஞ்சல் சஞ்சலம் ஆதி வியாதி நரகம் முதலாம் துன்பம் - பிறப்பு இறப்பு நிச்சயமின்மை மனநோய் உடல் நோய் நரகம் முதலிய துன்பங்களை, நாநா ஆக நண்ணுவான் - பலவாறாக அவன் அடைவான்.

விளக்கம்:—உயிர் இருக்கும் வரைதான் உடல் பேணப்படும் என்பதைக் காட்ட “சுவதேகம்” என்றார்.

பருவுடல் அழுக்குகள் நிறைந்த பொருளாகும்; அதை நான் என்று எண்ணுபவனும் அழுக்குகள் நிறைந்தவனேயாவான். ஆகையால் அப்புருடனும் தூய்மையுறமாட்டான்.

பிறப்பு இறப்பு முதலியவை உடலைப் பற்றியே உண்டா கின்றன. ஆகையால் அதை நான் என்று எண்ணுபவனும் அத் துன்பங்களை அடைவான்.

உடலை நான் என்று எண்ணுவதாலும், உடலை என்னுடையது என எண்ணுவதாலும் பல வ்யவஹாரங்கள் தோன்றுகின்றன. உலகவாழ்வே இந்த எண்ணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்கின்றது. ஆகையால் அந்த வாழ்வு துன்பம் நிறைந்ததாக உள்ளது. ஆராய்ந்து பார்க்காமையால் உலகவாழ்வு இன்பம் தருவது போலுள்ளது.

453

உடலபிமானத்தை விடுவதன் விளைவைக் கூறுகிறார்.

நிருமலச் சிவமாய் தூய்தாய் நித்த நிச்சலமாய் நின்ற பிரமமாம் தன் ஆந்மாவைப் பிரிவற உணர்ந்த போதே புருடன் நற்சுத்தனாகிப் புகல் துயர் யாவும் விட்டுப் பிரமமே ஆவன் இவ்வா பேசிடும் சுருதி எல்லாம்.

பதவுரை: புருடன் - ஜீவன், நிருமலம் சிவமாய் தூய் தாய் - குற்றமற்றும் மங்கலமாகவும் தூயதாகவும், நித்தம் நிச்சலமாய் நின்ற - அழிவற்றதாகவும் அசைவற்றதாகவும் உள்ள, பிரமம் ஆம் தன் ஆந்மாவை - ப்ரஹ்மமாகிய தனது ஆத்மாவை, பிரிவு இன்றி உணர்ந்த போதே - வேறு பாடின்றி அறிந்த காலையே, நல்சுத்தன் ஆகி - நல்ல தூய வனாகி, புகல் துயர் யாவும் விட்டு - யாவரும் நுகரும் துன்பங்களை நீக்கி, பிரமமே ஆவன் - ப்ரஹ்மவடிவாவான் இவ்வா - இவ்விதம், சுருதி எல்லாம் - வேதங்கள் கூறும்.

இவ்வாறு என்ற சொல் ஈற்றெழுத்து குறைந்து வந்தது

விளக்கம் :— ஆன்மாவைப் பிரிவின்றி உணர்ந்தலாவது! “ப்ரஹ்மமே ஜீவன்; ஜீவனே ப்ரஹ்மம்; “என்று எண்ணும் அநுபவ அறிவைப் பெறுதலாகும்.

தன்னுடன் தொடர்பில்லாத பொருளுக்கு இன்னல், இழப்பு முதலியவை வந்தால் யாரும் வருந்துவதில்லை. வேலனின் செல்வம் அழிந்தால் முருகன் வருந்துவதில்லை; ஏனெனில் முருகனுக்கும் அழிந்த அச்செல்வத்திற்கும் தொடர்பில்லை.

அது போல், தானாகிய ஆத்மாவிிற்கும் உடலுக்கும் தொடர்பில்லை என்ற மெய்யறிவைப் பெற்றவனுக்கு உடலை அடிப்படையாகக் கொண்டுவரும் எல்லா இன்னல்களும் இல்லை.

வேதம் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

“உடல் தொடர்பு இல்லாதவனை இன்பமும் துன்பமும் வந்தடையா” “ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயமடைய மாட்டான்” “ஆத்மாவை அறிந்தவன் சோகத்தை வென்றுகடக்கிருள்” ‘ஆத்மாவை அறிந்து எல்லாவகைப் பிணிகளிலிருந்தும் விடுபடுகிருள்’ ‘ஆத்மாவை அறிந்தவன் இங்கேயே மறுபிறவியை ஒழித்துவிடுகிருள்” இன்னும் பல.

ஆத்மாவுக்கு உலகத் தொடர்பு இருப்பதால் அது எவ்வாறு தூயதாகும்? என்றால்,

கருதிய தன்னாத்தமாவில் கற்பிதமான மித்தைப்
பொருளினை யெல்லாம் தள்ளும் போது நிட்கிரியமாகிச்
சருவபூரணமாய் ஒன்றாய்ச் சச்சிதா நந்தமான
பரமமாம் பிரமம் நாமே பரமார்த்த மீதே மைந்தா!

பதவுரை: மைந்தா!, கருதிய தன் ஆத்மாவில் - தன்
ஆத்மாவென அறிந்த உண்மைப் பொருளில், கற்பிதமான
மித்தைப் பொருளினை எல்லாம் - ஆரோபிக்கப்பட்ட
பொய்ப் பொருள்யாவற்றையும், தள்ளும்போது - அபவாதம்
செய்யும்போது, நிட்கிரியமாகி - ஒரு செயலும் இல்லாமல்,
சர்வபூரணமாய் - எங்கும் நிறைந்து, ஒன்றாய் - இரண்
டற்று, சத்தித் ஆநந்தமான - உண்மை அறிவு இன்பம்
ஆகிய, பரமம் ஆம் பிரமம் நாமே - மேலான ப்ரஹ்மம்
நாமே (என விளங்கும்), இதே பரமார்த்தம் - இதுதான்
உண்மையாகும்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவில் எல்லாப் பொருளும் கற்பிக்கப்பட
டவை; அவைகளே நாம ரூபவடிவமாகிய உலகமாகும். ஆரோ
பிக்கப்பட்ட பொருளால் அதிஷ்டானப் பொருள் என்றுமே மாசடை
வதில்லை; கானல் நீரால் பாலைவனத்தை ஈரமாக்கல் முடியாது;
ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு உலகத்தோடு உள்ள தொடர்பு மயக்கத்
தோற்றத் தொடர்பேயாகும்; அதனால் ஆத்மாவின் தூய்மை
கெடாது; அது எப்போதும் தூயதே.

ஆத்மா செயல் புரிவது போலவும், அளவுக்குட்பட்டது போல
வும், பலவாக இருப்பது போலவும், ஜீவனினும் வேறுபட்டது போல
வும் தோன்றுவது உடல் முதலிய உபாதிப் பொருளாலேயே ஆகும்.

அந்த உபாதிப் பொருளை நீக்கிவிட்டால், ஆத்மா எப்போதும்
செயலற்றதாகும்; வரம்பற்றதாகும்; இரண்டற்றதாகும், ஜீவ
னுடன் ஒன்றுபட்டுவிடும்.

ஸமர்தியால் பார்க்கப்படும் த்வைதங்களைப் போக்க
லாம் என்கிறார்.

தன்னுடை மனவிருத்தி தன்னுடைச் சொருபமாகப்
பன்னிய நிருவிகற்பப் பரமமாம் பூரணத்தில்
மன்னியே ஸமாதிபெற்றால் மற்றொரு விகற்பமும் தான்
தன் எதிர் காணாததால் தத்வமாய் விகற்பமில்லை.

பதவுரை: தன்னுடை சொருபமாக பன்னிய நிரு
விகற்ப பரமமாம் பூரணத்தில் - தனது உண்மை வடிவான-
குணமற்ற மேலான ப்ரஹ்மத்தினிடம், தன்னுடை மன
விருத்தி - அந்த ஜீவனுடைய மனச் செயல், மன்னி - நிலை
பெற்று, ஸமாதி பெற்றால் - ஒன்றானால், மற்றொரு விகற்ப
மும் - பிற எப்பொருளும், தன் எதிர் காணாது - தனது
எதிரே காணப்படாது; அத்தால் - ஆகையால், தத்வமாய்
விகற்பம் இல்லை - உண்மையாக ஆத்மாவினும் வேறு
பொருள் இல்லை.

விளக்கம்:—சித்த வ்ருத்தி இருந்தாலேயே வெளிப் பொருள்
தெரியும். ஸமாதியில் சித்த வ்ருத்தி ஆத்மாவில் அடங்குகிறது.
அது வெளிச் செல்வதில்லை; ஆகையால் வெளிப் பொருள் தெரிய
வராது.

நிர்விகல்ப ஸமாதி முதிர்ந்து ஸஹஜ ஸமாதி நேரும் போது,
வெளிப் பொருள்கள் புலப்படும்; எனினும் அவற்றில் ஸத்யம் என்ற
நிச்சயம் இல்லை. ஆதலால் அவற்றால் எந்த இன்னலும் விளையாது.
மரத்தால் செய்த புலி, புலி வடிவில் இருப்பினும் மரம் என்று
உணரப்பட்டு விட்டால் பயத்தைத் தராது. அதுபோலவே உலகம்
மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு பயம் தராது. நிர்விகல்பஸமாதியில்,
வெளிப் பொருளே தோன்றுது. ஸஹஜஸமாதியில் வெளிப்
பொருளில் ஸத்யம் என்ற எண்ணம் தோன்றுது.

456

பொதுவியல்

இதுவரை ப்ரஹ்மசைதன்ய அநுபவத்திற்குரிய
வழிகளை ஆசிரியர் விளக்கினார்: இடையிடையே அந்த
அநுபவத்தில் வரும் இடைபூறுகளைக்கூறி அவற்றை

விலக்கவேண்டும் என்றார். இனி, பொதுவான முறையில் அத்வைத உண்மைப்பற்றிய பலகருத்துக்களை உபதேச முறையில் விளக்கத்தொடங்குகிறார். முதலில் ப்ரஹ்ம சைதன்யவடிவில் வேறுபாடாகிய பேதத்திற்கு இடமில்லை என்பதைக்கூறத் தொடங்குகிறார். நுட்பமான அத்வைத உண்மைகளை மனத்தில் நன்கு பதியவைப்பதற்காக, முன்பு கூறியகருத்தையே மீண்டும் சிலவிடங்களில் கூறுகிறார்.

சோகமாம் ஞாலமென்னும் சொல்லிய விகற்பமெல்லாம்
மோக மாரசத்தேயாகும் மொழியுமோர் விகாரமின்றி
ஆகுமோர் வடிவுமின்றி அகிலமாம் விசேடமின்றி
ஏகமாம் வத்துவின்கண் ஏதுதான் பேதம் சொல்வாய்.

பதவுரை: சோகம் ஆம் ஞாலம் என்னும் - சோகத்தை அளிக்கும் உலகமாகிய, சொல்லிய விகற்பம் எல்லாம் - முன்பு சொன்ன பேதப் பொருள்கள் யாவும், மோகம் மாரசத்தே ஆகும் - அவித்யையைக் காரணமாகக் கொண்டு ஏற்பட்டவையாகும், மொழியும் ஓர் விகாரம் இன்றி - மக்கள் கூறும் எந்த விகாரமும் இல்லாமலும், ஆகும் ஓர் வடிவும் இன்றி - ஒரு வடிவைப் பெற்றதாகாமலும், அகிலம் ஆம் விசேடம் இன்றி - எல்லாச் சிறப்பியல்புகளும் இல்லாமலும், (விளங்குகின்ற) ஏகம் ஆம் வத்துவின் கண்-ஒன்றான ஆத்மப்பொருளில், பேதம் ஏது சொல்வாய் - வேறுபாடு எப்படி வரும்? நீயே சொல்.

விளக்கம்:—உலகத் தோற்றம் உண்மையில் இல்லாதது; அது அவித்யையால் இருப்பதுபோல் தோன்றும். அதற்கு அதிஷ்டானமாகிய சைதன்யமோ விகாரமில்லாதது; வடிவற்றது; குணங்களற்றது; ஒன்றாக இருப்பது ஆகும்.

வடிவு, குணம், முதலியவற்றால் “இதனினும் இது வேறு” என்று கூறப்படும்; சைதன்யத்திடம் அவையில்லை; ஆகையால் அது ஒன்றே. அதில் வேறுபாடு இல்லை. மாயையும் அதன் விகாரங்களும் உண்டு. பொருளல்ல; ஆகையால் அவற்றை இரண்டாம் பொருள் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

ஆத்மா த்ரிபுடியற்றது என்கிறார்.

ஞாதிரு ஞான ஞேய ஞாலமாய் நவிலுகின்ற
யாதொரு பொருளுமின்றி எவ்விகாரமுமே யின்றி
ஓதுமோர் வடிவுமின்றி ஓர்விசேடமுமே யின்றி
மீதியாம் வத்துவின் கண் மேவிய பேதம் ஏதாம்.

பதவுரை: ஞாத்ரு ஞானம் ஞேய ஞாலமாய் நவிலுகின்ற -- அறிபவன் அறிவு அறியப்படு பொருள் முதலியனவாய்க் கூறப்படுகின்ற, யாது ஒரு பொருளும் இன்றி-எப்பொருளில்லாமல், எவ்விகாரமும் இல்லாமல் - எந்த மாறுதலுமில்லாமல் 'ஓதும் ஓர்வடிவுமின்றி - கூறும் எந்த வடிவும் இல்லாமல், ஓர் விசேடமும் இன்றி - எந்தச் சிறப்பும் இல்லாமல், மீதியாம் வத்துவின் கண் - எஞ்சி நிற்கும் ப்ரஹ்மத்தில், மேவிய பேதம் ஏது ஆம் - எந்த பேதம் உண்டு? ஒன்றுமில்லை.

விளக்கம்:—த்ரிபுடி அறிவு அறியாமையால் ஏற்படுவது; அதற்குச்சித்தம் வேண்டும்; சித்தம் இல்லாத நிலையே ஆத்மவடிவ நிலையாகும். ஆகவே ஆத்மாவினிடம் பேதம் இல்லை.

இஃதன்று இஃதன்று என்று எல்லாவற்றையும் விலக்கியபின் எஞ்சி நிற்பது ஆத்மா ஒன்றேயாகும்; ஆகையால் "மீதியாம் வத்து" என்றார்.

மறுபடியும் ஆத்மாவில் வேறுபாட்டிற்கு இடமில்லை என்கிறார்.

அற்பமும் விகாரமின்றி அகிலமாம் வடிவுமின்றி
செப்பிய விசேடமின்றிச் செய்கையும் யாதுமின்றி
அற்பமில் கற்பகாலத் தாழிபோல் நிறைந்து நின்ற
ஓப்பிலாப் பூரணத்தில் ஒன்றிய பேதம் ஏதாம்.

பதவுரை அற்பமும் விகாரம் இன்றி - சிறிதும் வேறு பாடு இல்லாமலும், அகிலம் ஆம் வடிவும் இன்றி - எந்த வடிவமும் இல்லாமலும், செப்பிய விசேடமின்றி - யாவரும் கூறும் சிறப்பியல்புகள் இல்லாமலும், செய்கையும் யாதும் இன்றி - யாதொரு செயலும் இல்லாமலும், அற்பம் இல் - மிகவும் பெரிய கற்ப காலத்து ஆழி போல் - ப்ரளய காலத்துக் கடல் போல, நிறைந்து நின்ற - எங்கும் பரவி நின்ற, ஒப்பு இலா பூரணத்தில் ஒன்றிய பேதம் ஏதுஆம் - ஒப்பற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில் பொருந்திய வேறுபாடு யாதுள்ளது? ஒன்றுமில்லை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மத்திற்கு உபமானப் பொருளே இல்லை. எனிலும் வானையும் கடலையும் உபமானமாகக்காட்டுவது பெரியோர் வழக்கம். நன்கு விளங்குவதன் பொருட்டு இவ்வாறு அவர்கள் காட்டுவார்கள் "பாணம்போல ஆதவன் விரைகிருன்" என்ற வழக்கைப் போன்றதே இவ்வழக்குமாகும்.

459

இதுவுமது.

பரவிய தேசு தன்னில் பரம்பிய இருளே போல
பிரமையின் ஏதுவாகப் பேசிய தமசு யாதில்
விரிவற லயிக்குமந்த விமலமாம் வத்துவான
ஒருமையாம் பிரமத்தின் கண் ஒன்றிய பேதமேதாம்.

பதவுரை: பரவிய தேசுதன்னில் - மிகுந்த ஒளியில், பரம்பிய இருளே போல - அழிந்து போகும் இருள் போல, பிரமையின் ஏது ஆக - மயக்கம் என்ற காரணத்தால், பேசிய தமசு - உண்டானது என்று பெரியோர் கூறும் அவித்யை, யாதில் விரிவு அறலயிக்கும் - எந்த ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில் அடியோடு அழியுமோ, அந்த விமலம் ஆம் வத்து ஆன - அந்த மாசற்ற பொருளான, ஒருமையாம் பிரமத்தின்கண் - ஒன்றான ஆத்மாவினிடம், ஒன்றிய பேதம் ஏது ஆம் - எந்த வேறுபாடு பொருந்தும்? ஒன்று மில்லை.

விளக்கம்:—ஒளியின் முன் இருள் அகலும்; அதுபோல, மெய்யறிவின் முன் மாயை அழியும்; மாயை அழிந்தபின் இரண்டாம் பொருளுக்கு இடமேயில்லை. இரண்டாம் பொருள் தோன்றுவதே மாயையாலே தான். அது அழிந்துவிட்டால் ஒன்றுதான் மிஞ்சும்.

460

இதுவுமது.

ஒருவடிவாக எங்கும் ஒங்கிய வத்துவின்கண்
மருவிய பேதம் என்னும் மாற்றமும் உண்டோ சொல்லாய்
ஒருசுகவடிவாய்த் தானே ஒன்றிய சுழுத்தியின் கண்
கருதிய பேதம் ஏதும் கண்டவர் ஒருவர் உண்டோ?

பதவுரை: ஒரு சுகவடிவாய்-ஒப்பற்ற இன்பவடிவாய்; தானே ஒன்றிய - பொறிகள் தாமே அடங்கிய, சுழுத்தியின் கண் - உறக்கத்தில், கருதிய பேதம் ஏதும் - விழிப்பில் எண்ணப்படும் பேதப்பொருள்களில் எதையாவது, கண்டவர் ஒருவர் உண்டோ - கண்ட ஒருவர் உண்டோ? இல்லை. (அதுபோல) எங்கும் ஒருவடிவாக ஒங்கிய வத்துவின்கண் - எங்கும் ஒரே வடிவாக விளங்கும் சைதன்யத்தில், மருவிய பேதம் என்னும் - பொருந்தியுள்ள பேதம் என்ற, மாற்றமும் உண்டோ? - சொல்லும் உண்டோ! சொல்லாய் - நீ சொல்.

விளக்கம்:—உறக்க நிலையில் ஆத்மா பேதமின்றி விளங்குகிறது; அதுபோல மெய்யறிவு நிலையிலும் ஆத்மா பேதமின்றியே உள்ளது; உறக்கத்தில் அவிதையின் விதை உள்ளது; அதுவும் அழியும் தன்மையுள்ளதேயாகும். மெய்யறிவில் அந்த விதையும் இல்லை.

461

இதுவுமது.

நிருவிகற்பகமே யாக நிகழ்ந்துள பிரமம் தன்னை
ஒருமையாய் அறிந்த போது அங்கொன்றிய சகமேயில்லை
இருளுறும் இரசுக்கண்டால் என்றுமே சர்ப்ப முண்டோ
மருவியதனைக்கண்டால் மற்றதில் சலமும் உண்டோ?

பதவுரை: நிருவிகற்பமே ஆக - குணங்களற்றதாக; நிகழ்ந்துள்ள பிரமம் தன்னை - விளங்குகின்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, ஒருமையாய் அறிந்த போது - ஒன்றே என்று அறிந்துவிட்ட நிலையில், அங்கு - அவ்விடம், ஒன்றிய சகமே இல்லை - தோன்றிய உலகமே இல்லாது போகும். இருள் உறும் - மந்தமான இருட்டில் உள்ள, இரச்சு கண்டால் - கயிற்றை நன்கறிந்து விட்டால், சர்ப்பம் என்றுமே உண்டோ - பாம்பு எப்போதும் இருக்குமோ? இல்லை. மருபுவி அதனை - பாலவனத்தை நன்கறிந்து விட்டால், மற்று அதில் சலமும் உண்டோ - மேலும் அதில் நீர் இருக்குமா? இல்லை.

விளக்கம்:—அதிஷ்டான அறிவைப் பெற்றுவிட்டால் ஆரோபிதமான பொருள் இல்லாமல் போய்விடும் என்பது கருத்து.

கயிற்றில் பாம்பு தோன்றுமிடத்தில், கயிற்றை அறிந்து விட்டால் பாம்பு இல்லாமல் போகும். பாலநிலக்கானலைக்கண்டு நீர் என்று மயக்க எண்ணம் கொள்ளும்போது, பால நிலத்தை காலலுடன் நன்கறிந்தால் நீர் தோன்றாமல் போகும்; அதுபோல ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை உணர்ந்துவிட்டால், அதில் தோன்றும் உலகம் இல்லாமல் போகும்.

எனினும் உடலோடு வாழும் மெய்யறிவு பெற்ற ஜீவன் முத்தனுக்கு உலகத்தின் ஸத்யத்தன்மை தோன்றாமல் போகும். உலகவடிவமே மறைந்து போகாது.

462

அத்வைதமே ஸத்யமானது என்பதற்கு அநுபவமும் வேதமும் சான்று என்கிறார்.

இகமுமித் துவிதம் யாவும் என்றுமே மித்தை யாகும் புகழமுத் துவிதம் என்றும் போற்றிய பரமார்த்தம் தான் மகனே இப்படியே நேராய் மறை முடி உரைக்கக்கண்டோம் சுக சுழுத்தியிலும் நித்தம் சுத்த அத்துவிதம் கண்டோம்.

பதவுரை: மகனே, இகமும் இ துவிதம் யாவும் என்றுமே மித்தை ஆகும் - யாவரும் இகழ்ந்து கூறும்

இந்த த்வைதங்கள் எல்லாமும் என்றும் பொய்யே ஆகும், புகழும் அத்துவிதம் என்றும் போற்றிய பரமார்த்தம் - யாவரும் போற்றும் இரண்டற்ற சைதன்யம், என்றும் உண்மையாக இருக்கும், இப்படியே நேராய் மறைமுடி உரைக்க கண்டோம் - இவ்வாறு வெளிப்படையாக உபநிஷத் கூறுவதை அறிந்தோம், சுக சமுத்தியிலும் - இன்பமான உறக்கத்தின் கண்ணும், நித்தம் - நாடோறும், சுத்த அத்துவிதம் கண்டோம் - மாசற்ற அத்வைத வடிவைக் கண்டோம்.

விளக்கம்:—‘இந்த எல்லாமும் மாயையின் விளைவுகளேயாகும்; அத்வைதமே உண்மை’ என்று உபநிஷத் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறது.

மேலும் உறக்கத்தில் நாடோறும் யாவராலும் அத்வைத இன்பமே நுகரப்படுகிறது; ஆகையால் அத்வைதமே உண்மை; த்வைதம் பொய்.

463

அறிஞர்களின் அநுபவத்தைக் கூறுகிறார்.

கற்பித வத்து விற்குக் கருதிய வதிட்டானத் தோடு ஒப்பிய அபேதம் தன்னை உள்ளவா றறிஞரெ ல்லாம் கற்பித விரச்சு சர்ப்பம் கானல் நீர் முதலில் கண்டார் இப்படியிருக்கப் பேதம் இசைத்திடல் பிராந்தியன்றோ!

பதவுரை: அறிஞர் எல்லாம்-பெரியோர்கள் யாவரும், கற்பித இரச்சு சர்ப்பம் - கயிற்றில் பாம்பைக் கற்பிக்கும் இடத்திலும், கானல் நீர் - கானலில் நீரைக் கற்பிக்கும் இடத்திலும், முதலில் - இது முதலிய பிற இடங்களிலும், கற்பித வத்துவிற்கு - ஆரோபம் செய்யப்பட்ட பொருளுக்கு, கருதிய அதிட்டானத்தோடு - இடமாகக் கருதும் அதிஷ்டா னப் பொருளோடு, ஒப்பிய அபேதம் தன்னை - பொருந்தியுள்ள பேதமின்மையை, உள்ளவாறு கண்டார் - உள்ள படி இருப்பதை அறிந்துள்ளனர், இப்படி இருக்க - இவ்வாறு

இருக்க, பேதம் இசைத்திடல் - “ஆத்மா புல” என்று கூறுதல், ப்ராந்தி அன்றோ - மயக்கத்தின் விளைவு அல்லவா?

விளக்கம்:—அறிஞர்களின் அநுபவமும் அத்வைத வடிவில் இருக்கின்றது. த்வைதங்களில் இல்லை.

464

மனத்திற்கு அழிவு வந்தால் விகற்பத்தோற்றமில்லை என்கிறார்.

சித்தமே மூலமாகச் செறிந்துள விகற்ப மெல்லாம் சித்தமில் லாதபோது சிறிதுமே விகற்ப மில்லை புத்திர ஆதலாலே புகன்ற சித்தமும் நசிக்க நித்தமும் பூரணத்தில் நிலைமையாய்ச் சமாதி செய்வாய்.

பதவுரை: சித்தம் மூலமாக-மனமாகிய காரணத்தால், விகற்பம் எல்லாம் - த்வைதங்கள் யாவும், செறிந்து உள-நிறைந்து தோன்றும், சித்தம் இல்லாதபோது - மனம் இல்லாத நேரத்தில், சிறிதும் விகற்பம் இல்லை - சிறிதும் த்வைதம் இல்லை, ஆதலால் - ஆகையால், புகன்ற சித்தம் நசிக்க - நாம் கூறிய மனம் அழிவதன் பொருட்டு, நித்தமும் - எப்போதும், பூரணத்தில் - ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தில், நிலைமையாய் - வழுவாமல், சமாதி செய்வாய் - மனத்தை நிலை நிறுத்துவாயாக.

விளக்கம்:—உலகத்தோற்றம் மனத்தின் பரிணாமமேயாகும். மனமடங்கிய போது உலகமும் அடங்கிவிடுகிறது. மனத்தை அழிப்பதற்கு ஸமாதியை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

உறக்கத்தில் மனமில்லை; உலகமும் இல்லை. விழிப்பிலும் கனவிலும் மனமுண்டு; உலகமுமுண்டு; ஆகையால் மனத்தின் பரிணாமமே உலகமென்று சான்றோர் கூறுவர்.

465

வித்வானின் அநுபவத்தைக் கூறுகிறார்.

சந்ததம் போதமாகிச் சார்ந்த ஆந்த மாகித் தொந்தமாம் உவமையின்றித் தொடருமோர் அளவுமின்றிப்

பந்தமில் புரணமான பரமத்தை வித்துவான் தான் சிந்தையின் சமாதியாலே செவ்விதாய் அநுபவிப்பான்.

பதவுரை: சந்ததம் போதம் ஆகி - எப்போதும் அறிவு வடிவாகியும், சார்ந்த ஆநந்தமாகி - பொருந்திய இன்பவடிவாகியும், தொந்தம் ஆம் உவமை இன்றி - இரண்டாவதான ஒப்புமை இல்லாமலும், தொடரும் ஓர் அளவுமின்றி - தொடர்ந்து வரும் அளவில்லாமலும், (இருக்கும்) பந்தம் இல் புரணமான பரமத்தை - மயக்கமின்றித் தன்னொளியோடு விளங்கும் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, வித்துவான் - அறிஞன், தான் - தானாகவே, சிந்தையின் சமாதியால் - மனத்தின் நிலைபேற்றினால், செவ்விதாய் அநுபவிப்பன் - தடங்கலின்றி அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பான்.

விளக்கம்:—“ப்ரஹ்மம் அறிவாகவும் ஆநந்தமாகவும் இரண்டற்றதாகவும், வரம்பற்றதாகவும், தன்னொளி கொண்டதாகவும் உள்ளது” என்பதை மெய்யறிவுடையோன் தன் அநுபவத்தில் உணர்வான்.

466

இதுவுமது.

ஈனமாம் செய்கையின்றி எய்திய முடிவு மின்றி
ஊனமாம் பங்கமின்றி ஓர்விகற்பமுமே யின்றி
புகழ் பரி புரணமான பொருளினே வித்துவான்தான்
ஞான நற்சமாதியாலே நானென அநுபவிப்பன்.

பதவுரை: ஈனமாம் செய்கை இன்றி - பிறவியைத் தரும் செயலின்றியும், எய்திய முடிவும் இன்றி - அழிவின்றியும், ஊனமாம் பங்கமின்றி-இழிவான தேய்வு என்ற விகாரமின்றியும், ஓர் விகற்பமுமேயின்றி - எவ்வகை வேறுபாடும் இல்லாமலும், வான் என புரணமான வத்துவை - வானம் போன்று இருப்பதும் தன்னொளி கொண்டதுமாகிய ப்ரஹ்மத்தை, வித்துவான் - அறிஞன், நற்சமாதி ஞானத்தால் -

நிர்விகல்பஸமாதியால் உண்டான அறிவால், நான் என அநுபவிப்பன் - நானே என்று அநுபவிப்பான். தான் - அசை.

விளக்கம்:—“ப்ரஹ்மம் செயலற்றது; அழிவற்றது; எந்த விகாரங்களும் இல்லாதது; எந்தவகையான பேதமும் இல்லாதது; வானம்போல நுட்பமானது தன்னொளி கொண்டது” என்று அறிஞன் அநுபவித்து அறிவான்.

467

இதுவுமது

பகுதியின் விகாரமின்றிப் பாவனா தீத மாகித் திகழும் ஒருவமையின்றித் திர சமரசமே யாகிப் புகழ்பரி புரணமான பொருளினை வித்துவான் தான் நிகழ்வுறு சமாதியாலே நித்தமும் அநுபவிப்பான்.

பதவுரை: பகுதியின் விகாரமின்றி - மாயையின் பரினாமமின்றியும், பாவனா அதீதமாகி - கற்பனைக்கு எட்டாததாகியும், திகழும் ஓர் உவமையின்றி - பொருத்தமான ஓர் உபமானமின்றியும், திரசமரசமேயாகி - அழியாத சமத்தன்மை உடையதாய், புகழ் பரிபுரணமான பொருளினை - யாவரும் புகழும்படி எங்கும் நிறைந்த சைதன்யத்தை, வித்துவான் - அறிஞன், நிகழ்வு உறுசமாதியால் - ஸமாதியை இடைவிடாமல் செய்வதால், நித்தமும் அநுபவிப்பான் - நான்தோறும் அநுபவிப்பான். தான்-அசை.

விளக்கம்:—பகுதி என்பது மாயை; விசுதி என்பது அதன் கார்யமாகிய உலகம்; இவை ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்பட்டவை; ஆகையால் இல்லாதவை; எனவே “பகுதியின் விகாரமின்றி” என்றார்.

பாவனை என்பது கற்பனை; ப்ரஹ்மம் கற்பனைக்கு விஷயமன்று; அதுகற்பனைக்கு அதிஷ்டானமாகும். தர்க்கத்தால் அதை அறிதல் இயலாது; உபநிஷத்தால் மட்டுமே அதை அறியலாம்; ஆகையால் “பாவனாதீதமாகி” என்றார்.

ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆகாசத்தை உபமானமாகக் கூறுவர்; அதுவும் சரியான உபமானமில்லை; நுண்மையிலும், நிறைவிலும் ஆகாசத்

தீனும் ப்ரஹ்மம் பெரிது; மனத்தில் புரியவைப்பதன் பொருட்டே ஆகாச உபமானம் கையாளப்படுகிறது; ஆகையால் "திகழும் ஓர் உவமையின்றி" என்றார்.

அவயவம் உள்ள பொருள் எங்கும் சமமாக இருத்தல் முடியாது; நிலமும் நீரும் எங்கும் சமமாக இப்பதில்லை; ப்ரஹ்மம் அவயவம் இல்லாத்து; ஆகையால் அது எங்கும் ஸமமாக இருப்பதாகும்; ஆகையால் "திரசமரசமேயாகி" என்றார்.

ப்ரஹ்மசைதன்யம் இல்லாத இடமே இல்லை; அது எங்கும் நிறைந்தது. ஆகையால் "புகழ்பரிபுரணமேயாகி" என்றார்.

புரணம் என்றசொல் புரணம் என ஆனது குறுக்கல் விகாரம். இவ்வாறு அறிஞளின் அநுபவத்தில் ப்ரஹ்மம் விளங்கும்.

468

இதுவுமது.

அகிலமாம் பிரமாணத்தால் அணுகவொண்ணாததாகி நிகழ்மறைப் பிரமாணத்தால் நித்தமும் சித்திபெற்றே அகமென விளங்குகின்ற அகண்டத்தை வித்துவான்தான் திகழ்வுறு சமாதியாலே திடமாக அநுப விப்பான்.

பதவுரை: அகிலம் ஆம் பிரமாணத்தால் - எல்லா வகையான ப்ரமாணங்களாலும், அணுக ஒண்ணாதது ஆகி- நெருங்கத்தகாதது ஆகி, நிகழ்மறை பிரமாணத்தால் - விளங்கும் வேத ப்ரமாணத்தால், விளங்கும் ஆகம ப்ரமாணத்தால், சித்தி பெற்று - ஸமர்ப்பணம் செய்யப் பெற்று, நித்தமும் - எப்போதும், அகம் என விளங்குகின்ற - நான் என்று ஒளிர்கின்ற, அகண்டத்தை - வரம் பற்ற ஆத்மப் பொருளை, வித்துவான் - அறிஞன், திகழ்வுறு சமாதியால் - நிர்விகல்பமாக விளங்கும் ஸமாதியால், திடமாக அநுபவிப்பன் - உறுதியாக அநுபவிப்பான்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மத்தை ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சப்தம் ஆகிய எந்த ப்ரமாணத்தைக் கொண்டும் அறிதல் இயலாது; ஏனெனில் இப்ரமாணங்கள் யாவற்றிற்கும் புத்தி வ்ருத்தி வேண்டும்; புத்தி வ்ருத்திக்கு ஆத்ம ஒளியின் துணை

இந்த ப்ரமாணங்கள் எல்லாவற்றிற்குமே வேண்டும். இவ்வாறு இருக்கும் போது இந்த ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு ஆத்மாவை எங்ஙனம் அறிதல் இயலும்?

வேத ப்ரமாணத்தால் ப்ரஹ்மம் நிலை நாட்டப்படுகிறது என்று பெரியோர் கூறுவர். வேதமும் ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்பட்ட கற்பனைப் பொருள்களை “இஃதன்று இஃதன்று” என்று விலக்கு வதன்மூலம், எஞ்சி நிற்கும் சைதன்யத்திடம் வந்து மௌனமாகி விடுகிறது; இதையே “வேதம் பிறபொருள்களை நீக்குவதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தை ஸமர்ப்பணம் செய்கிறது” என்று சான்றோர் கூறுவர். இதற்கு “அதத் வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷண முறை” என்று பெயர். ஆகையால் “மறை ப்ரமாணத்தால் சித்தி பெற்று” என்றார்.

அந்த வரம்பற்ற சைதன்யம் நான் நான் என்று எப்போதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது; அறிஞன் நானே அந்த ப்ரஹ்மமாக உள்ளேன் என்று அநுபவிப்பான்.

469

இதுவுமது.

நிலையிலாச் சன்னமாதிரி நிகிலமாம் விகாரயின்றி அலையிலா வாரிபோல அசைவற நிறைந்து நின்ற பவவுரு நாமயில்லாப் பரமத்தை வித்துவான்தான் சலனயில் சமாதியாலே சந்ததம் அநுபவிப்பன்.

பதவுரை: நிலையிலா சன்னம் ஆதி - அழிவுறும் பிறப்பு முதலிய, நிகிலம் ஆம் விகாரம் இன்றி - எல்லா மாறுபாடுகளும் இல்லாமல், அலை இலா வாரி போல - அலைகளில்லாத கடல்போல, அசைவு அற நிறைந்து நின்ற - அலைவின்றி நிறைந்து விளங்கும், பவ உரு நாமம் இல்லா - ஸம்ஸாரம், வடிவம், பெயர் இவைகள் இல்லாத, பரமத்தை - ப்ரஹ்மத்தை, வித்துவான் - அறிஞன், சலனம் இல் ஸமாதியாலே - அலைவற்ற ஆத்ம நிஷ்டையால், சந்ததம் அநுபவிப்பன் - எப்போதும் அநுபவிப்பான். தான்-அசை

விளக்கம்:—பிறப்பு முதலிய விகாரங்களாவன: உண்டாதல், இருத்தல் வளர்தல், மாறுதல், தேய்தல், அழிதல் என்பனவாகும்.

இதுவுமது.

உதயம் அத்தமனமின்றி ஓர்குண விகாரமின்றி சததமும் உண்மையாகிச் சாந்தமாய் ஏகமாகி மிதமிலாப் புரணமான மேனியை வித்துவான் தான் திதமுறு சாமதியாலே திகழவே அநுபவிப்பன்.

பதவுரை: உதயம் அத்தமனம் இன்றி - தோன்றலும் மறைதலும் இல்லாமலும், ஓர் குண விகாரமின்றி - எக்குணமும் எந்த மாறுபாடும் இல்லாமலும், சததமும் - எப்போதும், உண்மையாகி - இருப்பதாகியும், சாந்தமாய் - அமைதியாகியும், ஏகமாகி - ஒன்றாகியும், (இருக்கும்) மிதம் இலா புரணமான மேனியை - அளவற்ற ஒளியை உடைய சைதன்யத்தை, வித்துவான் - அறிஞன், திதம் உறுசமாதியால் - நிலையான ஸமாதியினால், திகழ அநுபவிப்பன் - நன்கு விளங்கும்படி அநுபவிப்பான்.

ஆகையால் நீயும் அவ்வாறு இருப்பாய் என்கிறார்.

வளமுறு சமாதிபெற்று வழுவிலாமனத்தனாகி அளவிலா மகிமையுள்ள அகண்டமே அநுபவித்துத் தளர்விலா முயற்சியாலே சம்சார பந்தம் தள்ளி, எளிதிலா ஆண்மை தன்னை இன்று நீ சபலம் செய்வாய்.

பதவுரை: வளமுறும் சமாதி பெற்று - தளர்வில்லாத ஸமாதியை அடைந்து, வழுவிலாமனத்தன் ஆகி - ரஜோ குணமும் தமோகுணமும் இல்லாதவனாகி, அளவுஇலா மகிமை உள்ள - அளவற்ற பெருமை பொருந்திய, அகண்டமே அநுபவித்து-ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து, தளர்வு இலா முயற்சியால் - தளர்வு இல்லாத முயற்சியால், சம்சாரபந்தம் தள்ளி-ஸம்ஸாரத் தொடர்பை நீக்கி, எளிது இலா ஆண்மை

தன்னை - எளிதாக அடைய முடியாத புருஷப் பிறப்பினை, இன்று - இப்போது, நீ சபலம் செய்வாய் - நீ பயனுள்ளதாகச் செய்வாய்.

விளக்கம்:—மனிதராகப்பிறப்பது அரிது; ஆண்மகனாகப் பிறப்பது மேலும் அரிது; ஆகையால் “எளிதிலா ஆண்மைதன்னை” என்றார்.

ஆண்மகனாகப் பிறந்ததற்குப் பயன் ஸம்ஸாரப் பிணியிலிருந்து விடுபடுதலாகும்; ஆகையால் ‘ஆண்மை தன்னை ஸபலம்செய்வாய்’ என்றார்.

வளமுறு சமாதியாவது: எவ்வளவு இடையூறுகள் வரினும் கலையாத ஸமாதியாகும். இடைவிடாமல் முயன்றே ஸம்ஸாரப் பிணிப்பைப்போக்க வேண்டும்; ஆகையால் “தளர்விடா முயற்சியாலே” என்றார்.

ப்ரஹ்மாநுபவத்தால் மறுபிறப்பு வாராது என்கிறார்.

சருவமாம் உபாதியின்றிச் சச்சிதநந்த மாகி
ஒருமையாய் உள்ளந்தன்னில் உன்வடிவாக நின்ற
பொருவிலாப் பிரமம் தன்னைப் பொருந்தி நீபாவிப்பாயேல்
மருவிய சம்சாரத்தின் மார்க்கமே மற்றும் செல்லாய்.

பதவுரை: சர்வம் ஆம் உபாதி இன்றி - எந்த உபாதி கருமில்லாமல், சச்சித் ஆநந்தம் ஆகி - இருப்பு, அறிவு இன்பம் இவற்றின் வடிவாகி, ஒருமையாய் - ஒன்றேயாக, உள்ளம் தன்னில் உன் வடிவாக நின்ற - மனத்தில் உனது வடிவாக இருந்த, பொரு இலா பிரமம் தன்னை - ஒப்பற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை, நீ பொருந்தி பாவிப்பாயேல் - நீ அறிந்து அநுபவிப்பாயானால், மற்றும் - மறுபடியும், மருவிய சம்ஸாரத்தின் மார்க்கம் - இன்னல்கள் பொருந்திய பிறவியின் வழியில், செல்லாய் - நீ போகமாட்டாய்.

விளக்கம்:—சர்வமாம் உபாதிகளாவன: பருவுடல், நுட்ப உடல், காரண உடல் என்பன.

எங்கோ சென்று அதை அடைய வேண்டா; இங்கேயே அது உள்ளது; என்பதைக்காட்ட “உள்ளம் தன்னில் உன்வடிவாக நின்ற” என்றார்.

ஜீவனே ப்ரஹ்மம் என்பதை விளக்க “உன்வடிவாக நின்ற” என்றார்.

பொருந்தி பாவித்தல் என்பது, ப்ரஹ்ம வடிவாகவே இருந்து அநுபவித்தலாகும்;

அவ்வாறு அநுபவிப்பவன் மறுபடிபிறவான்.

473

ஜீவன் முக்தனுக்கு உடலபிமானம் இல்லை என்கிறார்.

விரி சிதாபாசனாலே விருத்தியின் மார்க்கமாகப்
புருடனின் சாயை போலப் பொய்யதாய்க் காணப்பட்ட
உருவினை சவமே போல உணர்வினால் தூரத்தள்ளிப்
பெருமை சேர்மனத்தனானே பின்பிதைச்சிந்தை
செய்யான்.

பதவுரை: பெருமை சேர் மனத்தன் ஆனேன் - மெய்யறிவுடையோன், வ்ருத்தியின் மார்க்கமாக - சித்த வ்ருத்தியின் வழியே, விரிசிதாபாஸனால்-பரவும் ஆபாஸ ஓளியால், புருடனின் சாயை போல - ஜீவனின் நிழல்போல, பொய் அது ஆய் காணப்பட்ட - பொய்யாகக் காணப்பட்ட, உருவினை - உடலை, சவமே போலே - பிணத்தைப்போல, உணர்வினால் - தனது உண்மையறிவால், தள்ளி - விலக்கி, பின்பு - மறுபடியும், இதை சிந்தை செய்யான் - இந்த உடலில் அபிமானம் கொள்ளமாட்டான்.

விளக்கம்:—மெய்யறிவை உடையவன், ஊழ்வினையால் உயிரோடு இருத்தல் நேரும்; அப்போது அவன் தன் உடலை, பாம்பின் சட்டையைப் போல நினைப்பான். அதில் சிறிதும் அபிமானம் கொள்ளமாட்டான்.

பாம்பு தன் சட்டையை உரித்தபின் அதை ஏறெடுத்தும் நோக்காது; அதுபோல அறிஞன் தன் உடலை சவம் போல எண்ணி அதில் அபிமானம் கொள்ளான்.

எல்லா உடல்களும் சித்த வ்ருத்தியோடு கூடிய ஆபாஸனால் இயங்கும். அந்த ஆபாஸன் இல்லையானால் அவை பிணமாகும்; அந்த உடல்கள் ஜீவன் முத்தனுக்குப் போலியாகவும், அறிவற்ற வர்களுக்கு உண்மையில் இருப்பதாகவும் தோன்றும். அவற்றை ஜீவன் முத்தன் விலக்குவான்; பிறர் அவற்றில் அபிமானம் கொள்வர்.

474

நீ உடலபிமானம் கொள்ளாதே என்கிறார்.

ஆதலால்-அமல போதாநந்தமாம் உன்னை நீயே சாதுவே பற்றி இந்தச் சடமல உபாதி தன்னைத் தீ தறத் தூரத் தள்ளித் திரும்பவும் நினைத்திடாதே கோததாம் வாந்தி அந்நம் குறிப்பதும் அசூயை யன்றே.

பதவுரை: சாதுவே!, ஆதலால் - ஆகையால், அமல போத ஆநந்தம் ஆம் உன்னை-தூய அறிவும் இன்பமுமாகிய உன்னை, நீயே பற்றி - நீயே அடைந்து, இந்த சடமல உபாதி தன்னை - ஐடமாயும் அழுக்காயும் உள்ள இந்த உடலை, தீது அற தூரம் தள்ளி - தீமையின்றி வெகு தூரம் அகற்றி, திரும்பவும் நினைத்திடாதே - மறுபடி நினைத்தல் வேண்டா, கோது அது ஆம் - வெறுக்கத்தகுந்த, வாந்தி அன்னம் - வாந்தி செய்யப்பட்ட உணவை, குறிப்பதும் - உண்ண எண்ணுவதும், அதூயை அன்றே - வெறுக்கத் தக்க செயல் அல்லவா?

விளக்கம்:—வாந்தி செய்யப்பட்ட உணவு வெறுக்கத்தக்கது; அதுபோல மலம் நிறைந்த இப்பருவுடலும் வெறுக்கத்தக்கது ஆகும்.

475

அறிஞரின் நிலையைக் கூறுகிறார்.

சச்சிதாநந்தமான சாந்தமாம் பிரமத் தீயில் இச்சட உபாதிப் பஞ்ச யாவையும் எரித்துப் பின்பிவ், வுச்சமாய்ப் போதாநந்த உண்மையாய்த்தூய்தாய் நின்ற துச்சமில் பிரமமாகத் துலங்குவன் ஞானி என்றும்.

பதவுரை: என்றும் - எப்போதும், ஞானி - அறிஞன், சத்தித் ஆநந்தமான சாந்தம் ஆம் பிரமத்தீயில் - ஸச்சிதா நந்த வடிவாயுள்ள சாந்தமான ப்ரஹ்மமாகிய நெருப்பில், இச்சட உபாதி பஞ்ச யாவையும் - இந்த ஐடமான உடலாகிய எல்லாப் பஞ்சினையும், எரித்து - பொசுக்கி, பின்பு - பிறகு, உச்சமாய் - உயர்ந்ததாய், போத ஆநந்த உண்மையாய் - அறிவு இன்பம் உண்மை ஆகியவற்றின் வடிவாய், தூய்தாய் - மாசற்றதாய், நின்ற - விளங்கி நின்ற, துச்சம் இல் பிரமமாக துலங்குவன் - உயர்ந்த ப்ரஹ்ம வடிவாக விளங்குவான்.

விளக்கம்:—பிரமத்தீயில் உபாதியை எரித்தலாவது: ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்மையில் இருக்கும் பொருள்; பிற உபாதிகள் யாவும் இல்லாதவை; என்று உறுதியாக அறிதலாகும்.

மெய்யறிவுடையோன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆவான்; அது அவனுடைய முக்தி நிலையாகும். ஆகையால் “பிரமமாகத்துலங்குவன்” என்றார்.

476

இதுவுமது.

பலபிராரத் தகன்ம பாசத்தினாலே கட்டுண்டு
அலையினுமிருக்கினும் தன் ஆக்கையைப் பொருளதாக
நிலைபெறு ஞானி பேணான் நிகழ் சுகப் பிரமத்தின்கண்
அலைமன விருத்தி நன்றாய் அடங்கியே இருப்பதாலே.

பதவுரை: நிலைபெறு ஞானி - உறுதியான மெய்யறிவோன், பல பிராரத்தகன்ம பாசத்தினால் - பலவகையான ப்ராரத்த ஊழ்வினையாகிய கயிற்றினால், கட்டுண்டு - கட்டப்பட்டு இருக்கும், தன் ஆக்கையை - தன்னுடைய உடலை, அலையினும் இருக்கினும் - அழிந்தாலும் இருந்தாலும், பொருளது ஆக பேணான் - ஒரு பொருளாகக் கருத மாட்டான். (ஏனெனில்) நிகழ் சுகம் பிரமத்தின் கண் - எப்போதும் இன்பவடிவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தில், அலைமன விருத்தி - அலைகின்ற சித்த வ்ருத்தியானது, அடங்கி இருப்பதால் - அடங்கி இருக்கும்; ஆகையால் (பேணான்).

விளக்கம்:—பருஉடல் ப்ரார்ப்த ஊழ்வினையின் பயனாக உண்டாயிற்று; அவ்வினைக்கு ஏற்றவாறு வாழும்; இறக்கும். எனவே அது ப்ரார்ப்த ஊழிற்குக்கட்டுப்பட்டது. அறிஞன் அதை ஒரு பொருளாக எண்ணமாட்டான். அது அழியினும், வாழினும், அறிஞன் ஒரே நிலையில் தான் இருப்பான். இதற்குக் காரணம் அவனது சித்தச்செயல் ஆத்மாவினிடம் அடங்கியிருப்பது தான்.

477

அறிஞன் உடலைச் சிறப்பாக எண்ணான் என்பதை விளக்குகிறார்.

அகண்ட ஆநந்தாந்மாவை அநிசமும் நானே என்று நிகழ்ந்திட அறிந்த ஞானி நித்தமும் எதை இச்சித்துச் சகந்தனில் எந்நிமித்தம் சடமான தேகம் தன்னை அகந்தனில் அநுசரித்திங்கு அநுதினம் காப்பன்

சொல்லாய்.

பதவுரை: அகண்ட ஆநந்த ஆன்மாவை - வரம்பற்ற இன்பவடிவான ஆத்மாவை, நானே என்று - தானே என்று, அநிசமும் - எப்போதும், நிகழ்ந்திட அறிந்த ஞானி - விளக்கமாக அறிந்துள்ள அறிஞன், நித்தமும் - தினமும், எதை இச்சித்து - எதனை விரும்பி, சகந்தனில் - உலகில், எந்நிமித்தம் - எதன் பொருட்டு, சடமான தேகம் தன்னை - ஜடமான இப்பருவுடலை, அகந்தனில் - மனத்தில், அநுசரித்து - பற்று வைத்து, இங்கு - இந்த வாழ்வில், அநுதினம் - நாடோறும், காப்பன்-பாதுகாப்பான்?, சொல்லாய்- நீ சொல்.

விளக்கம்:—மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு உடல் ஒரு பொருளன்று; உடலை வைத்தே ஆசைதோன்றும்; அதை நிறைவேற்ற முயற்சி தோன்றும்; அதன் பொருட்டு உடலைக்காப்பதில் ஊக்கம் தோன்றும்; இவைகள் யாவும் மெய்யுணர்ந்தவனிடம் இல்லை என்பது கருத்து.

478

ஜீவன் முக்தன் நுகரும் இன்பத்தை விளக்குகிறார்.

வி.—66, 57.

தத்துவ ஞானி யாகி தகைமையுள் யோகியான
 சுத்தமாம் சீவன் முத்தன் தொடர் பயன் தானே தென்னில்
 புத்திர புந்தி யாலே பூரண வாநந்தத்தை,
 நித்தமும் உட்புறத்து நிகழவே அநுபவிப்பன்.

பதவுரை: புத்திர, தத்துவ ஞானியாகி - உண்மை யறிவுடையோனாகி, தகைமை உள் யோகியான - அடங்கிய மனமுடைய, சுத்தம் ஆம் சீவன் முத்தன் - தூய ஜீவன் முத்தன், தொடர்பயன்தான் ஏது என்னில் - தொடர்ந்து நுகரும் பயன் யாது என்றால், நித்தமும் - தினமும், பூரண ஆநந்தத்தை - குறைவற்ற ப்ரஹ்மாநந்தத்தை, புந்தியால் - தன் ஆத்மவடிவாகிய மனத்தினால், உட்புறத்து - உடலின் உள்ளில், நிகழ - நன்றாக, அநுபவிப்பன் - நுகர்வான்.

விளக்கம்:—இங்கு தகைமை என்ற சொல், நிறைந்த ஸாதனங் களையும், ச்ரவணம், மனம், நிதித்யாஸனம் ஆகியவற்றையும், குரு பக்தியையும், நிலையான நிச்சயத்தையும் காட்டும்.

அத்தகைய ஜீவன் முத்தனின் மனம் அகண்டாகார வடிவாக இருப்பதால் அவன் அநுபவிக்கும் இன்பத்திற்கு மறைவே இராது.

479

வீடுபெற விரும்புவோன் நன்மையடைவதன் பொருட்டு அவன் மேற்கொள்ள வேண்டிய வைராக்யம் முதலிய வற்றின் பயனைக் கூறுகிறார்.

மிகுந்துள விராகத்திற்கு மேவிய பயனும் போதம் பகர்ந்த அப்போதத்திற்குப் பயனுப ரதியே ஆகும் சுகந்தனின் அநுபவத் தால் தொடர்வுறு சாந்தி தானே பகர்ந்த அவ்வுபரதிக்குப் பரமான பயனும் மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா, மிகுந்துள விராகத்திற்கு - தீவ்ர மான அவாவினமைக்கு, போதம் - ஆத்ம அறிவு, மேவிய பயன் ஆம் - பொருந்திய பயனாகும், பகர்ந்த அ போதத் திற்கு - நாம் கூறிய அந்த ஆத்ம அறிவிற்கு, உபரதியே

பயன் ஆகும் - வெளிப் பொருளை நாடாமல் இருப்பதே பயன் ஆகும், சுகம் தனின் அநுபவத்தால் - ப்ரஹ்மாநந் தத்தை அநுபவிப்பதால், தொடர்வு உறுசாந்தி - உண்டாகும் அமைதி, பகர்ந்த அ உபரதிக்கு - கீழே கூறிய அந்த உபரதிக்கு, பரம் ஆன பயன் ஆம் - மேலான பயனாகும்.

விளக்கம்:—கீழே 425 ஆம் செய்யுளில், வைராக்யமும், ஆத்ம அறிவும் வீடு பேற்றிற்குச் சமமான காரணங்கள் என்பது கூறப்பட்டது. இங்கு வைராக்யத்தால் ஆத்ம அறிவு உண்டாகும் என்று கூறப்படுவது எவ்வாறு பொருந்தும் என்று ஐயம் கொள்ளல் தக்க தன்று.

வீடுபேற்றினை விரும்புவோனுக்கு இவ்விரண்டும் இன்றியமையாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்று ஆசிரியர் அங்கே கூறினார்.

அவ்விரண்டனுள் வைராக்யம் ஆத்ம அறிவிற்குக் காரணம் என்பதை 426 ஆம் செய்யுளில் அங்கே கூறினார். அதையே மறு படியும் இங்குக் கூறுகிறார்.

முதலில் ஏற்படும் ஆத்ம அறிவு பரோக்ஷமாக இருக்கும்; பிறகு அதுவே அபரோக்ஷமாகும் தன்மையைப் பெறும். ஆத்ம அறிவு பரோக்ஷமாக ஏற்பட்ட நிலையிலும் வெளிப்பொருள்களிலிருந்து ஓய்வடைதல் உண்டாகி விடும். அபரோக்ஷமான ஆத்ம அறிவு ஏற்பட்ட போது உபரதி என்ற ஓய்வும் மேலான நிலைமையை அடையும்; அந்த நிலையில் சாந்தியும் மிகுதியாக உண்டாகும்; ஆகையால் சாந்திக்கு உபரதி காரணமாகும் என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

ஆத்ம அநுபவநிலை வரும் வரையில் மாணவன் வைராக்யம் உபரதி முதலிய ஸாதனங்களை இடைவிடாமல் மேற்கொள்ளல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

480

மேலே கூறிய ஸாதனங்கள் பயன்பெறும் காலத்தைக் கூறுகிறார்.

ஓதிய வகையாய் மேன்மேல் உறுபயன் உதிக்கு மாகில் சாதுவே கீழ்க்கீழான சாதனம் சபல மாகும்
ஓதிய பயன் மேன்மேலும் உதித்திடா தாகின் கீழ்க்கீழ்
நீதியாம் சாதனம் தான் நிட்பல மாகு மன்றே.

பதவுரை: சாதுவே, ஓதிய வகையாய் - கீழே கூறிய முறையில், மேல் மேல் - மேலும் மேலும், உறுபயன் - மிகுந்தபயன், உதிக்கும் ஆகில் - தோன்றுமானால், கீழ் கீழான சாதனம் - கீழே கூறப்பட்ட ஸாதனங்கள், சபலமாகும் - பயனுடன் கூடியவைகளாகும், ஓதியபயன் - மேல் கூறிய பயன்கள், மேல் மேல் உதித்திடாதாகின் - மேலும் மேலும் தோன்றாவிடின், கீழ் கீழ் - கீழே கீழே, நீதி ஆம் சாதனம் - முறையாகக் கூறப்பட்ட ஸாதனங்கள், நித்பலம் ஆகும் - பயனற்றவையாகும், தான், அன்றே - அசைகள்.

விளக்கம்:—வைராக்யத்தின் பயன் ஆத்ம அறிவாகும். ஆத்ம அறிவு உண்டாகாவிட்டால், வைராக்யம் நன்கு ஏற்படவில்லை என்று கொள்ளல் வேண்டும். ஆத்ம அறிவாகிய போதத்திற்குப் பயன் உபரதி ஆகும். அந்த உபரதி உண்டாகாவிட்டால் போதம் நன்கு ஏற்படவில்லை என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

உபரதிக்குப்பயன் சாந்தியாகும். அந்த சாந்தி ஏற்படா விட்டால் உபரதி நன்றாக ஏற்படவில்லை என்று கொள்ள வேண்டும்.

எனவே ஒவ்வொரு ஸாதனத்தையும் அது பயன் தரும் காலம் வரையிலும் விடாமல் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பொருள்களின் ஆசையின்மை, வைராக்யமாகும். ஆத்மாவைப் பற்றிய ஐயம் திரிபற்ற அறிவு போதமாகும். மனம் வெளிப் பொருளிலிருந்து ஓய்வடைதல் உபரதியாகும். இன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, செயலற்ற ஆத்ம வடிவாக இருப்பது சாந்தியாகும்.

ஆத்ம வித்யையின் பயனைக் கூறுகின்றார்.

மெத்தவும் நிவிர்த்தி என்ன மேலான திருப்தி என்ன நித்தமும் தானே தோன்றும் நிகரிலா நந்த மென்ன எத்திறத் துன்பம் நேரே எய்தினும் அபயமென்ன இத்தனை வகையும் வித்தை ஈன்ற நற்பயனே யாகும்.

பதவுரை: மெத்தவும் நிவிர்த்தி என்ன - எல்லாச் செயல்களிலிருந்தும் நீங்குதலும், மேலான திருப்தி என்ன - தடங்கலற்ற மனவமைதியும், நித்தமும் தோன்றும் நிகரில் ஆநந்தம் எனன - எப்போதும் ஒப்பற்றவகையில் தோன்றும் இன்பமும், எத்திறம் துன்பம் நேரே எய்தினும் - எவ்வகையான துன்பங்கள் எதிர்ப்பட்டாலும், அபயம் என்ன - பயமற்று இருப்பதும், இத்தனை வகையும் - ஆகிய இத்துணைப் பயன்களும், வித்தையின்ற நற்பயனே ஆகும் - ப்ரஹ்ம வித்யை தரும் நல்ல பயன்களாகும்.

விளக்கம்:—“ப்ரஹ்ம வித்யையால் மெய்யறிவு பெற்றவன் “செய்ய வேண்டியது இனி யாதுமில்லை;” என்று உறுதி கொள்வான் ஆகையால் அவனுக்கு நிவிர்த்தி என்பது பொருந்தும்.

மேலான திருப்தியாவது; “செய்யவேண்டிய செயல் செய்யப்பட்டது; அடைய வேண்டிய பயனை அடைந்தேன்; இனிச் செய்ய வேண்டியதும் இல்லை; அடைய வேண்டிய பயனும் இல்லை;” என்ற எண்ணத்தால் வரும் ஒருவகை மகிழ்வாகும்.

நிகரற்ற ஆநந்தமாவது: விஷயங்களால் ஏற்படாததும், அழியாததுமாகிய ஸ்வரூபநந்தமாகும்.

மெய்யுணர்ந்தோன் தன் எதிரில் எவ்வகைத் துன்பங்கள் நேர்ந்தாலும் “அந்தே” இத்துன்பம் வந்துவிட்டதே! யான் என்ன செய்வேன்” என்று கவலை கொள்ளான்; “ப்ரார்ப்த ஊழினால் வருவது வரட்டும்” என்று எண்ணிப் பயமின்றி இருப்பான்.

இவ்வாறு இந்த நான்கு பயன்களும் ஆத்மவித்யையால் வரும்.

482

ப்ரஹ்ம வித்யையால் ஏற்படும் நிவிருத்தியை விளக்குகிறார்.

விரிவதாய் அசுசியான விவிதமாம் கன்மம் யாதைப் புருடன் முன் பிராந்தி சேர்ந்த போதினில் பொருந்திச் செய்தான்

அருமையாம் விவேகம் தன்னை அன்னவன் அடைந்தபின்பும்

இருளுறும் அக்கன்மத்தை எவ்விதம் செய்வான் சொல்லாய்;

பதவுரை: விரிவதாய் - விரிவுள்ளதாகி, அசுசியான விவிதம் ஆம்கன்மம் - தூய்மை இல்லாத கர்மங்களுள், யாதை - எதனை, பிராந்தி சேர்ந்த போதினில் - அவித்யை இருந்தபோது, புருடன் முன் பொருந்தி செய்தான் - புருஷன் முன்பு யாவருடனும் சேர்ந்து செய்தானோ, இருள் உறும் அக்கன்மத்தை - அறியாமையை வளர்க்கும் அச்செயலை, அன்னவன் - அந்த மனிதன், அருமை ஆம் விவேகம் தன்னை அடைந்த பின்பும் - பெறுவதற்கரிய நல்லறிவைப் பெற்ற பின்பும், எவ்விதம் செய்வான் சொல்லாய் - எவ்வாறு செய்வான் ? நீயே சொல்.

விளக்கம்:—சாதாரணமாக உலகில் ஒருவன் அறியாதவனாக இருக்கும் போது செய்த தவறான செயலை, அறிந்த பின்பு செய்வதில்லை; அறியாத குழந்தைப் பருவச் செயல்களை வளர்ந்த பின்பு செய்வதில்லை; இதுபோலவே அவித்யை நிலையில் செய்த செயல்களை அறிஞன் வித்யை நிலையில் செய்யமாட்டான்.

483

வித்யை அவித்யை இவற்றின் பயன்களைக் கூறுகிறார்¹ நிலையிலா அசத்தினின்றும் நிவிர்த்தியே வித்தையின் பேறு அலைவுறும் பிரவிர்த்தி தானே அவித்தையின் பேறும் இவ்வாறு அலைவு செய் கானல் நீரே ஆதியில் நிகழக் கண்டோம் அலது எனில் வித்துவானுக்கு ஆன நேர் பயன் வேறேதாம்.

பதவுரை: வித்தையின் பேறு - நல்லறிவின் பயன், நிலை இலா அசத்தினின்றும் நிவிர்த்தியே - அழிவுறும் இல்லாத பொருள் தோற்றத்தை விட்டு நீங்குவதேயாகும், அலைவு உறும் பிரவிர்த்தி - இன்னல்தரும் செயலில் ஈடுபாடு, அவித்தையின் பேறும் - அறியாமையின் பயனாகும், இவ்வாறு - இந்த உண்மை, அலைவு செய் - அலைதலை உண்டாக்கும், கானல் நீர் ஆதியில் - கானல் நீர் கிளிஞ்சல் வெள்ளி ஆகிய இடங்களில், நிகழ் கண்டோம்—இருப்பதைக் கண்டுள்ளோம், அலது எனில் - இப்பயன் இல்லையானால், வித்து

வானுக்கு - அறிஞனுக்கு, ஆன நேர் பயன் வேறு ஏது ஆம் - உண்டாகும் கண்கூடான பயன் வேறு என்ன இருக்கிறது?

விளக்கம்:—அறியாதவன் கானல் நீரைக் காண்கிருன்; அது உண்மையான தண்ணீர் என்று எண்ணி அதைப் பருகச் செல்கிருன்; பயனின்றித் திரும்புகிருன். செல்லுதலும் ஏமாற்றமும் அவனுக்கு இன்னல் தருகின்றன;

அறிந்தவனோ அங்கு நீரில்லை என்று எண்ணி அதைப் பருகச் செல்வதில்லை; ஏமாற்றமடைவதுமில்லை.

அதுபோல் மெய்யறிவு பெருதவன், ஆத்மாவல்லாதவற்றை ஆத்மா என்று எண்ணுகிருன்; அவற்றைப் பெற்று இன்பமடைய விரும்புகிருன்; அதன் பொருட்டுப் பல செயல்களைப் புரிகிருன்; அவற்றால் பயன் பெருமல் ஏமாற்றத்தையும் இன்னல்களையும் அடைகிருன்.

மெய்யறிவு பெற்றவனோ அநாத்மத் தோற்றங்களில் ஈடுபாடு கொள்வதில்லை. அவற்றிலிருந்து நீங்குகிருன். அதனால் இன்னல் அடைவதில்லை. மனச்செயல் வெளியே செல்லாமையால் அவன் ஆத்மாநந்தத்தையே நன்கு நுகர்கிருன். ஆகையால் வித்யையின் பயன் இல்லாத பொருளை விலக்கலாகும்.

அவித்யையின் பயன் இல்லாத பொருளில் ஈடுபாடு கொள்ளலாகும். இல்லாத பொருளினின்றும் விலகி இன்புறுவதே மெய்யறிவுடையோன் பெறும் கண்கூடான பயனாகும்.

484

மெய்யுணர்ந்தவன் செயல் புரியாமையுக்குரிய காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

ஏதமாம் அஞ்ஞானத்தால் எய்திய மனமுடிச்சு
மூதுணர் ஞான வாளால் முழுவதும் தீர்ந்த பின்னர்
யாதொரு விடய இச்சை இலாத நல் வித்துவானுக்கு
ஏதுதான் பிரவிர்த்திக்கு இங்ஙன் ஏதுவாம்
இசைப்பாய்மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா, ஏதம் ஆம் அஞ்ஞானத்தால் - துன்பம் தரும் அறியாமையால், எய்திய மன முடிச்சு - அடைந்த மன மயக்கம், முதுணர் ஞான வாளால் - ஆத்மாவை அறியும் பேரறிவாகிய வாளினால், முழுவதும் தீர்ந்த பின்னர் - அடியோடு நீங்கிய பிறகு, யாது ஒரு விடய இச்சை இலாத - விஷயங்களில் சிறிதேனும் ஆசையில்லாத, நல் வித்துவானுக்கு - நல்ல அறிஞனுக்கு, ஏதுதான் - எப்பொருள், இங்ஙன் பிரவிர்த்திக்கு - இவ்வாறு செயல்களில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கு, ஏது ஆம் - காரணமாகும்? இசைப்பாய் - சொல்.

விளக்கம்:—புத்தியையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாக எண்ணுதல் மனமுடிச்சு எனப்படும்! இது அறியாமையின் விளைவாகும். இதனால் பல துன்பங்கள் நிகழும், இதை மெய்யறிவாலேயே அழித்தல் வேண்டும்.

மெய்யறிவால் மனமுடிச்சை அழித்தவனுக்கு வெளிப்பொருளிலும் ஆசை இருக்காது; உள்பொருளிலும் ஆசை இருக்காது; ஏனெனில் இனிமேல் அடையவேண்டிய பயன் யாதுமில்லை; ஆசைதான் செயலுக்குக் காரணம், அவனுக்கு ஆசையும் இல்லை; அதனால் செயலும் இல்லை. எனவே அவன் பிரவிர்த்தியாகிய செயல்பாடு இல்லாமல் இருப்பான்.

485

வைராக்யத்திற்கும் ஆத்ம அறிவுக்கும் நிறைவு எப்போது உண்டாகுமென்று கூறுகிறார்.

வகுத்துள போக்கியத்தின் வாதனை உண்டாகாமை
மிகுத்துள விராகத்திற்கு மேவிய அவதி யாகும்
பகுத்துள தேகமாதி பற்றிய அகந்தை பின்பும்
அகத்தினுள் உண்டாகாமை அவதியாம் போதத்திற்கே.

பதவுரை: வகுத்து உளபோக்கியத்தின் - பலவகையான போகப் பொருள்களைப் பற்றிய, வாதனை உண்டாகாமை - வாஸனை ஏற்படாத நிலைமை, மிகுத்து உளவிராகத்திற்கு - மிகுந்த வைராக்யத்திற்கு, மேவிய எல்லை ஆகும் - பொருந்திய வரம்பு ஆகும், பகுத்து உள - ஐந்து பூதங்களாலும் வகுக்கப்பட்ட, தேகம் ஆதி பற்றிய - உடல்

பொறிகள் முதலிய வற்றைப் பற்றிய, அகந்தை - அஹங்காரம், பின்பும் - மறுபடியும், அகத்தினுள் உண்டாகாமை - மனத்தில் தோன்றாமல் இருத்தல், போதத்திற்கு அவதி ஆம் - ஆத்ம அறிவிற்கு எல்லையாகும்.

விளக்கம்:—போகப் பொருள்கள் எதிர்ப்பட்டாலும் அவற்றை நுகர வேண்டும் என்ற வாஸனை எப்போது உண்டாகாதோ அது வரை வைராக்யத்தை மேலும் மேலும் பயின்று கொண்டே இருத்தல் வேண்டும்.

உடல், பொறிகள் முதலியவற்றில் அகங்காரம் தோன்றாத வரை ஆத்ம அறிவை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும்.

போகவாஸனை முழுவதும் நீங்கும் போது தான் வைராக்யம் நிறைவு பெறும்; அஹங்காரம் அடியோடு நீங்கும் போது தான் ஆத்ம அறிவு நிறைவு பெறும். இவை இல்லாவிடில் அவை நிறைவுபெறா.

486

உபரதிக்கு எப்போது நிறைவுண்டாகும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

சந்தத முயற்சியாலே சச்சிதா நந்த மான
சந்தரப் பிரமத்தின் கண் சூக்கமாய் லீனமான
சிந்தையின் விருத்தி மற்றும் சிறிதுமே உண்டாகாமை
மைந்தனே அவதியாகும் மாசிலா உபரதிக்கே.

பதவுரை: மைந்தனே, சந்ததம் முயற்சியாலே - எப்போதும் முயல்வதால், சச்சித் ஆநந்தம் ஆன - இருப்பும் அறிவும் இன்பமுமான, சந்தரம் பிரமத்தின் கண் - அழகிய ப்ரஹ்மத்தினிடம், சூக்கமாய் - நுட்பமாக, லீனம் ஆன - மறைந்த, சிந்தையின் விருத்தி - மனத்தின் வருத்தி, மற்றும் - மேலும், சிறிதும் உண்டாகாமை - அற்பமும் உண்டாகாமல் இருப்பதே, மாசு இலா உபரதிக்கு - குற்றமில்லாத உபரதிக்கு, அவதி ஆகும் - எல்லை ஆகும்,

விளக்கம்:—ஆத்ம வடிவையடைந்த சித்த வ்ருத்தி மறுபடியும் உண்டாகாமல் இருக்கும் வரை உபரதியை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அந்த சித்த வ்ருத்தி மறுபடி உண்டாகாமல் இருக்கும் போது தான் உபரதி என்பது நிறைவைப் பெறும்.

ஆத்மா ஆநந்தவடிவமானது; அதை அடைந்த சித்த வ்ருத்தி மறுபடி வேறு விதமாகாது; நெய் மறுபடி பாலாகாது; அதுபோல உபரதியை மிகுதியாகப் பெற்றவனின் சித்தமும் ஆத்ம வடிவாகவே இருக்கும். இந்நிலையே 'சாந்தி' என்று கீழே 479 ஆம் செய்யுளில் கூறப்பட்டது; ஒப்பற்ற ஆநந்த அநுபவ வடிவமாக இந்நிலை இருக்கும்.

487, 488

ப்ரஹ்மாநந்த நிலையில் இருக்கும் அறிஞனின் பெருமையைக் கூறுகிறார்.

நித்தமும் பிரமாகார நிலைமையாய் நிற்பதாலே
அத்திர வாகியங்கள் அறிந்திடா மனத்தனாகி
நித்திரை உற்றேன் போலும் நினைவிலாப் பாலன் போலும்
அத்திர விடய போகம் அநியரால் அறிந்தோனாகி.

சொப்பனம் தன்னிற் கண்ட சொரூபமில் சகத்தைப்போலிக்
கற்பித சகத்தை ஓரோர் காலமே காண்போனாகி
இப்படி யுள்ள ஞானி யாவனோ அவனே தன்னியன்
அற்பமில் புண்ணியப் பேறடைந்தவன் அவனே பூச்சியன்.

பதவுரை: நித்தமும் - எப்போதும், பிரம ஆகார நிலைமையாய் - ப்ரஹ்ம வடிவாக அமைந்த நிலையை உடையவனாய், நிற்பதால் - இருப்பதால், அத்திர வாகியங்கள் - நிலையற்ற வெளிப்பொருள்களை, அறிந்திடா - அறியாத, மனத்தனாகி, மனத்தை உடையவனாய், நித்திரை உற்றேன் போலும் - உறங்குபவன் போலவும், நினைவு இலா பாலன் போலும் - அறிவு இல்லாத குழந்தை போலவும், அத்திர விடயபோகம் - நிலையற்ற விஷய போகங்களை, அநியரால் - பிறரின் துணையால், அறிந்தோன் ஆகி - தெரிந்து கொள்பவனாகி,

சொப்பனம் தன்னில் கண்ட - கனவில் கண்ட, சொரூபம் இல் சகத்தைப் போல் - உண்மையற்ற உலகைப் போல, கற்பித சகத்தை - கற்பிக்கப்பட்ட இவ்வுலகினை, ஓர் ஓர் காலம் காண்போன் ஆகி - சிலசமயங்களில் காண்பவன் ஆகி, இப்படி உள்ள ஞானி யாவனோ - இவ்வாறு இருக்கும் அறிஞன் எவனோ, அவனே தன்னியன் - அவனே பெரும்பேறு பெற்றவன். அற்பம் இல் புண்ணியப் பேறு அடைந்தவன் - அவனே மிகுந்த புண்ணியங்களைச் செய்தவன், அவனே பூச்சியன் - அவனே யாவராலும் பூஜை செய்வதற் குரியவன்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்ம வித், வரன், வரீயான், வரிஷ்டன், என்று நான்கு வகையாக மெய்யுணர்ந்தவர்களைப் பிரிப்பது உண்டு. அவர்களுள் இங்கே கூறப்படுவார் வரீயராகிய ஜீவன் முக்தர் ஆவார்.

இவர் எப்போதும் ஸமாதியில் இருப்பார்; ஆகையால் இவருடைய மனம் ப்ரஹ்ம வடிவாகவே இருக்கும்; அக்காரணத்தாலேயே இவருடைய மனம் வெளிப்பொருளை அறியாமல் இருக்கும்.

தூங்குவோன் பிறரால் உண்பிக்கப்படுகிறான்; குழந்தை தாயால் உண்பிக்கப்படுகிறது; இவர்களைப் போல இந்த ஞானியும் பிறரால் சமாதியினின்றும் எழுப்பி உண்பிக்கப்படுவான்; நீராடு தலைப் பெறுவான்; பிற இன்றியமையாத உடலுக்கு வேண்டியவற்றையும் பெறுவான்.

சிலசமயங்களில் ஸமாதியினின்றும் எழுந்து இவன் உலகினை நோக்கும் போது, கனவுலகைக் காண்பது போலவே நோக்குவான். கனவைப் போலவே நனவும் இவனுக்குத் தோன்றும்.

இந்தநிலை மிகவும் பெறுதற்கரியது; மிகுந்த புண்யம் செய்தவர்களுக்கே இது கிட்டும். இவன் நுகரும் இன்பம் ஒப்புயர்வற்றது; பிற இன்பங்கள் யாவும் இவனுடைய இன்பத்தின் திவலைகளே யாகும். இவனால் இவனுடைய குலமே தூய்மையுறும். இவனால் உலகமே நன்மையுறும்; இவன் யாவராலும் பூஜை செய்யத் தக்கவனாவான்.

ஜீவன் முக்த வியல்

நான்கு ஸாதனங்களையும் பெற்று, தகுந்த குருவை யுடைந்தது, உபதேசம் பெற்று, ச்ரவணம், மனனம், நிதி

த்யானம் ஆகியவற்றை மேற்கொண்டு ஆத்மாவை-ஐயம் திரிபற அறிந்து, அநுபவிக்கும் ஜீவன் முக்தனுடைய இயல்புகளை இனி குரு கூறத் தொடங்குகிறார்.

இங்கே கூறப்படும் இயல்புகளை, வீடுபெற விரும்பும் மாணவர்கள் மேற்கொள்ளட்டும் என்ற கருணையால் ஆசிரியர் இம்முயற்சியை மேற்கொள்கிறார்.

489

யாதொரு சந்நியாசி ஏகமாம் பிரமத்தின் கண்
தீதற லீனமான சித்தனாய்ச் செய்கை இன்றி
ஏதுமே விகாரமின்றி என்றுமே இன்பம் சார்வன்
ஓதிய அன்னவன் தான் ஒளிர்திடப் பரக்ஞானேனே.

பதவுரை: யாதொரு சந்நியாசி - எந்த துறவியான வன், ஏகம் ஆம் பிரமத்தின் கண் - ஒன்றான ப்ரஹ்மத்திடம், தீது அறலீனம் ஆன - தடங்கலின்றி ஒன்றுபட்ட, சித்தனாய் - மனமுடையவனாய், செய்கை இன்றி - யாதொரு செயலுமில்லாமல், ஏதும் விகாரம் இன்றி - வேறுபாடுபாது மில்லாமல், என்றும் இன்பம் சார்வன் - எப்போதும் இன்ப முற்று இருப்பானே, அன்னவன் தான் - அத்தகையவனே, ஓதிய - வேதங்கள் கூறும், ஒளிர்திட ப்ரக்ஞன் - தன்னொளி கொண்ட ஜீவன் முக்தனாவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனுடைய மனம் ப்ரஹ்மத்தினிடம் வழுவாமல் இருக்கும். அவன் தன் உடலாலும் பொறிகளாலும், மனத்தாலும் யாதொரு செயலையும் செய்யமாட்டான்; மகிழ்சி யாலும் கவலையாலும் விகாரமடையமாட்டான். என்றும் இடை விடாமல் ப்ரஹ்மாநந்தத்தை நுகர்வான். அவனது அறிவு உறுதி வாய்ந்த அறிவாகும்; அதில் ஐயத்திற்கும் திரிபுக்கும் இடமில்லை. அவன் ஆத்ம வடிவாகவே இருப்பான்; ஆகையால் அவன் தன் னொளி கொண்டவன்.

490

சோர நாயகனைப் பற்றும் சோர நாயகியின் சித்தம்
பாரமாம் மனையின் செய்கை பற்றினும் அவனிடத்தே

தீரமாய் நிற்பதே போல் திகழ் திடப் பரக்ருயைத் தான்
பூரணம் தன்னில் வைத்தோன் புகழ் திடப் பரக்ருயேனான்.

பதவுரை: சோரநாயகனைப்பற்றும் சோரநாயகியின் சித்தம் - கள்ளக்காதலனிடம் ஈடுபட்ட கள்ளக்காதலியின் மனம், பாரம் ஆம் மனையின் செய்கைபற்றினும் - மிகுந்த வீட்டுக்காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவனிடத்தே தீரமாய் நிற்பதுபோல, அக்காதலனிடம் நிலையாய் இருப்பதுபோல, திகழ்திடப் பரக்ருயை - தனது உறுதியான புத்தியை, பூரணம் தன்னில் வைத்தோன் தான் - ப்ரஹ்மத்தினிடம் வைத்திருப்பவனே, புகழ்திடப் பரக்ருயன் ஆனோன் - யாவரும் புகழும் ஜீவன் முக்தனாவான்.

விளக்கம்:—இக்கருத்தை உடைய ச்லோகம் முதல் நூலில் இல்லை. ஜீவன் முக்தன் ஊழ்வினையால் உலக வ்யவஹாரங்களில் ஈடுபட்டிருப்பினும் அவன் மனம் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலைத்திருக்கும் என்பது கருத்து.

491

சுத்த நற்பிரம சீவர் சொரூபமாம் ஐக்கியத்தை
நித்தமும் கோசரித்து நிருவிகற்பகமே யான,
சித்து மாத்திர விருத்திச் சீர்பெறும் பிரக்ருயித்தை
நித்தமும் பற்றி நின்றோன் நிமலமாம் சீவன் முக்தன்.

பதவுரை: சுத்தநல் பிரமசீவர் - சிறப்பியல்புகளை நீக்கிய ப்ரஹ்மம் ஜீவன் ஆகிய இவர்களின், சொரூபம் ஆம் ஐக்கியத்தை - ஒன்றாக இருக்கும் வடிவினை, நித்தமும் - எப்போதும், கோசரித்து - பற்றிக் கொண்டு, நிருவிகற்பமே ஆன - விஷயமே இல்லாத, சித்துமாத்திரம் - அறிவை மட்டும், வருத்தி - பற்றிக்கொண்டுள்ள சித்தவ்ருத்தி, சீர்பெறும் பிரக்ருயை - பெருமை பொருந்திய ப்ரக்ருயை எனப்படும். இத்தை நித்தமும் பற்றி நின்றோன் - இந்தப் ப்ரக்ருயை எப்போதும் அடைந்து இருப்பவன், நிமலம் ஆம் சீவன் முக்தன் - தூய்மை வாய்ந்த ஜீவன் முக்தன் ஆவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனுக்கு ஸ்தித ப்ராஜ்ஞன் என்று பெயர், “ஸ்தித ப்ராஜ்ஞ” என்ற தொடருக்குள்ள பொருளை ஆசிரியர் இச் செய்யுளில் விளக்குகிறார் “ஸ்தித - எப்போதும் இருக்கும், ப்ராஜ்ஞ - அகண்டாகாரவ்ருத்தி அறிவையுடையவன்” என்பது இத் தொடரின் பொருள்.

ப்ரஹ்மம் கேவல அறிவாக விளங்குவதாகும்; அதை சித்த வ்ருத்தி அடையும்; அப்போது சித்த விருத்தியிலுள்ள ஆபாஸ அறிவு ப்ரஹ்ம அறிவோடு ஒன்றுபடும்; சித்த வ்ருத்தி ப்ரஹ்ம வடிவாக இருக்கும். இதற்கு அகண்டாகார வ்ருத்தி என்று பெயர். இந்த அகண்டாகார வ்ருத்தி அறிவு எவனுக்கு உண்டோ அவன் ஸ்தித ப்ராஜ்ஞன்; அதாவது ஜீவன் முக்தன்.

492

தேக விந்திரிய மாதித் திரணிலே அகந்நதையும் மற்று
ஆகிய பொருள்கள் தம்மில் அமைவுறு மமதையும் தான்
ஏகமாய் யாவனுக்கிங்கு எங்குமே யிலாததாகும்
மோகமில் அவனே சீவன் முத்தனென்றுரைக்கலாவன்.

பதவுரை: தேகம் இந்தியம் ஆதி திரணில் - உடல் பொறி முதலிய பொருள்களில், அகந்நதையும் - நான் என்ற அகங்காரமும், மற்று ஆகிய பொருள்கள் தம்மில் - இவற்றிற்கு வேருகிய வெளிப் பொருள்களில், அமைவு உறும மதையும் - பொருந்திய எனது என்ற மமகாரமும், இங்கு - இவ்வுலகில், யாவனுக்கு ஏகமாய் எங்குமே இலாதது ஆகும்- எவனுக்கு முழுதும் எவ்விடத்திலும் இல்லாமல் போகுமோ, மோகம் இல் அவனே - மயக்கமில்லாத அந்த அறிஞனே, சீவன் முத்தனென்று உரைக்கல் ஆவன் - ஜீவன் முக்தன் என்று சொல்லத்தக்கவனாவான்.

விளக்கம்:—அஹங்காரம் மமகாரம் இவைகள் இரண்டையும் அடியோடு ஒழித்தவனே ஜீவன் முக்தனாவான்.

493

நிலைபெறு ஞான முற்று நிரந்தரவின்பம் பெற்று
அலைவுறு சகம் மறந்து இங்கமர்ந்தவன் சீவன் முக்தன்.

சலமன விருத்தி கெட்டும் சாக்கிர முற்றோனாகி
இலகு சாக்கிரமுமின்றி இருப்பவன் சீவன் முத்தன்.

பதவுரை: நிலைபெறு ஞானம் உற்று - அழியாத
மெய்யறிவை அடைந்து, நிரந்தர இன்பம் பெற்று - இடை-
விடாத இன்பங்களை அடைந்து, அலைவு உறு சகம் மறந்து-
இன்னல் தரும் உலகினை மறந்து, இங்கு அமர்ந்தவன்
சீவன் முத்தன் - இங்கு வாழ்பவன் ஜீவன் முத்தனாவான்.
சல மனவிருத்தி கெட்டும் - அலைகின்ற மனத்தின் செயல்
ஒடுங்கிய நேரத்திலும், சாக்கிரம் உற்றோன் ஆகி-விழிப்பை
அடைந்தவனாகி, இலகு சாக்கிரமும் இன்றி - விளங்குகின்ற
விழிப்பு நிலை இயல்புகளின்றி, இருப்பவன் சீவன் முத்தன் -
வாழ்பவன் ஜீவன் முத்தனாவான்.

விளக்கம்:—மெய்யுணர்வு பெற்றவன் ப்ரஹ்ம வடிவாக இருப்-
பான். ப்ரஹ்மம் ஆந்த வடிவமானது; எனவே அவன் இடை-
விடாத இன்பத்தைப் பெற்றவனாவான்.

மேலும் அவன் இடைவிடாத பேராந்தம் கொண்டு வாழ்-
வதால், துன்பம் தரும் உலகத்தை அவன் நினைக்கவே மாட்டான்.

மக்களின் மனம் எப்போதும் உறக்கத்தில் தன் காரணமான
அவித்யையில் ஒடுங்கும்; ஜீவன் முத்தனின் மனம் ப்ரஹ்மத்தில்
ஒடுங்கியிருக்கும். ஆகையால் அவனுக்கு அவித்யையால் ஏற்படும்
உறக்கம் இல்லை.

மனத்தின் வருத்தி ஒடுங்காமல் பொருளை அறியும் நிலை,
விழிப்பு நிலை எனப்படும்; ஜீவன் முத்தன் அந்த நிலையில் இருந்-
தாலும், உடல் முதலியவற்றில் அபிமானமற்றவனாக இருப்பான்.
அவனுடைய பொறிகள் விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமல் பொருள்-
களை நோக்கும். விருப்பு வெறுப்புடன் நோக்குதலே பிறரிடம்
காணப்படும் குணமாகும். அஃது ஜீவன் முத்தனிடம் இல்லை.
ஆகையால் “இலகு சாக்கிரமுமின்றி” என்றார்.

494

எவன் நிகழ்வாதனைக் கோளிலாத நன் ஞானமுற்றோன்
எவன் வெகு விகற்பமான இப்பவம் யாவும் விட்டோன்
எவன் கலையுற்றோனாயும் ஏதுமே கலையற்றோனும்
அவனிடர்பந்தமற்ற அமலனும் சீவன் முத்தன்.

பதவுரை: எவன் நிகழ் வாதனைக்கோள் இலாத - எந்த அறிஞன் வளரும் வாஸனைகளின் பற்றுதலே இல்லாத, நல் ஞானம் உற்றோன் - நல்ல மெய்யறிவை அடைந்தானோ எவன் வெகு விகற்பமான - எந்த அறிஞன் பல பேதங்களை யுடைய, இப்பவம் யாவும் விட்டோன் - இந்த ஸம்ஸாரம் எல்லாவற்றையும் துறந்தானோ, எவன் கலை உற்றோன் ஆயும் - பல கலைகளை அறிந்தவனாக இருந்தும், கலை ஏதும் அற்றோன் ஆம் - எந்த ஒரு கலையையும் அடையாதவன் போல இருந்தானோ, அவன் இடர் பந்தமற்ற - அவனே இன்னல் தரும் மயக்க அறிவில்லாத, அமலன் ஆம் ஜீவன் முத்தன் - மாசற்ற ஜீவன் முத்தன் ஆவான்.

விளக்கம்:—நல்ல அறிவுக்கு எல்லை வாஸனைகளை அடியோடு அழித்தலாகும். அப்போது தான் அந்த அறிவும் நிறைவு பெறும்; ஆகையால் அந்த அறிவை ஜீவன் முத்தன் பெற்றிருப்பான். ஸம்ஸார வாழ்வு பலவகைப் பட்டது; ஆகையால் “விகற்பமான இப்பவம்” என்றார்.

ஜீவன் முத்தன் பலகலைகளில் வல்லவனாக இருந்தாலும், முத்த நிலையில் அவன் மனம் ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலைக்கும்; கலைகளைப் பற்றாது; ஆகையால் “ஏதுமே கலையற்றோனும்” என்றார்.

இடர்பந்தமென்று பந்தத்தின் இயல்பு கூறப்பட்டது.

495

சித்தமோடிருந்தும் யாவன் சித்தமில்லாதிருப்பன்
மித்தையாய்ச் சாயை போலிம் மேனிதான் தொடர்ந்த¹
போதும்

அத்திலே மமதையோடே அகந்தையை விட்டோன் யாவன்
நித்தமும் அவனே பந்தம் நீங்கிய சீவன் முத்தன்.

பதவுரை: யாவன் சித்தமோடு இருந்தும் - எந்த அறிஞன் மனத்தோடு இருந்தும், சித்தமில்லாது இருப்பன்-மனத்தின் செயலின்றி இருப்பானோ, மித்தையாய் = பெரிய யாக, சாயைபோல் - நிழல்போல், இமேனி தொடர்ந்த போதும் - இந்த உடம்பு ஊழ்வினையால் உள்ளபோதும், யாவன் நித்தம் அத்தில் மமதையோடு அகந்தையை

விட்டோன் -எவன் எப்போதும் அதில் அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் விலக்கியவனோ, அவனே பந்தம் நீங்கிய ஜீவன் முத்தன் - அவனே மயக்கமற்ற ஜீவ முக்தனாவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனின் மனம் ப்ரஹ்மவடிவாக இருக்கும்; ஆகையால் அது வெளிப் பொருளில் செல்லாது; எனவே அவனை மனமில்லாதவன் எனலாம்.

ஜீவன் முக்தனுக்கும் பிறருக்குள்ளது போல உடல் உண்டு. அவன் அதில் அபிமானம் கொள்ளமாட்டான்; அதனால் அவனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு உடம்பு இல்லாததேயாகும்.

அறியாதவர்களுக்குப் பிறருடைய உடலில் எவ்வாறு அபிமானம் இல்லையோ, அவ்வாறு ஜீவன் முக்தனுக்குத் தன்னுடைய உடலிலும் அபிமானம் இல்லை.

496

பூதகாலத்திறந்த பொருள்களைச் சிந்தியாமை ஓதிய வருகாலத்தில் உறுபொரு ளோர்ந்திடாமை ஏதுமே நிகழ் காலத்தில் எய்தினும் அதிலுபேட்சை ஈதெலாம் சீவன் முத்தன் இலக்கணமாகும் மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா, பூதகாலத்து இறந்த பொருள்களை சிந்தியாமை - சென்ற காலப் பொருள்களை எண்ணுமையும், வருகாலத்தில் உறுபொருள் ஓர்ந்திடாமை - வருங்காலப் பொருளைப் பற்றி நினைக்காமலிருத்தாலும், நிகழ் காலத்தில் ஏதும் எய்தினும் - நிகழ் காலத்தில் எப்பொருள் எதிர்ப்பட்டாலும், அதில் உபேட்சை-அப்பொருளில் கவனம் கொள்ளாமல் இருத்தலும், ஈது எலாம் - இந்த இயல்புகள் யாவும், சீவன் முத்தன் - ஜீவன் முக்தனுக்கு, ஓதிய இலக்கணமாகும் - கூறப்பட்ட இயல்புகளாகும்.

விளக்கம்:—ஜீவன் சென்ற காலப் பொருளையும், வருங்காலப் பொருளையும் நினைக்கமாட்டான். நிகழ் காலப் பொருளிலும் உதாஸீனாக இருப்பான்.

ஏதமும் குணமும் சேர்ந்த இயல்பினால் வெவ்வேறான யாதிலும் சமமாம் பார்வை எய்தினேன் சீவன் முத்தன் ஓதிய பார்வையாலே ஒன்றிய இட்டாநிட்டம் ஏதிலும் விகாரமற்றேன் இலங்கிய சீவந் முத்தன்.

பதவுரை: ஏதமும் குணமும் சேர்ந்த இயல்பினால் - குற்றமும் குணமும் கொண்ட தன்மையால், வெவ்வேறான யாதிலும் - வேறுவேறான எல்லாப் பொருளிலும், சமம் ஆம் பார்வை எய்தினேன் - சம நோக்குடையோன் சீவன் முத்தன்; ஓதிய பார்வையாலே - முன்பு கூறிய சம நோக்கினால், ஒன்றிய - ஏற்படும், இட்டம் அநிட்டம் - விருப்பு வெறுப்புக்கள், எதிலும் - எதனாலும், விகாரம் அன்றேன் - மாறுபாடு கொள்ளாதவன், இலங்கிய சீவந்முத்தன் - விளங்கும் ஜீவன் முத்தவான்.

விளக்கம்:—நல்ல பொருளில் விருப்பமும், தீயபொருளில் வெறுப்பும் கொள்வது சாதாரணமக்களின் இயல்பு. ஜீவன் முத்தன் அவ்விருண்டிலும் சம நோக்கம் கொண்டிருப்பான். நல்லபொருளை விரும்பாமையாலும், தீயபொருளை வெறுக்காமையாலும் அவனுக்கு விகாரம் ஏற்படாது. விருப்பும் வெறுப்பும் அவனை விகாரப் படுத்தமாட்டா.

பிரத்தியக் கபின்னமான பிரம வாநந்தம் தன்னைக் கருத்திலே அநுபவிக்கக் காதலுண்டான சித்த விருத்தியைப் பற்றலாலே வெளியிலும் உள்ளிலும் வேறு கருத்துறு ஞானமற்றேன் களங்கமில் ஜீவன் முத்தன்.

பதவுரை: பிரத்தியக் அபின்னமான - ஜீவாத்மாவினும் வேறில்லாத, பிரம ஆநந்தம் தன்னை - ப்ரஹ்மானந்தத்தை, கருத்தில் அநுபவிக்க - அந்தக்கரணத்தில் நுகர, காதல் உண்டான சித்த வ்ருத்தியை - விருப்பம் கொண்ட மன் வ்ருத்தியை, பற்றலால் - மேற் கொள்வதால், வெளியிலும் உள்ளிலும் - உடலுக்கு வெளியேயும் உள்ளேயும், வேறு

கருத்து உறு ஞானம் அன்றோன் - வேறு பொருளினிப் பற்றிய அறிவை அடையாதவன், களங்கம் இல் சீவன் முத்தன் - மாசில்லாத ஜீவன் முத்தன் ஆவான்.

விளக்கம்:—ப்ரத்யகாத்மா என்பது ஸாக்ஷியையும் குறிக்கும்; ஸாக்ஷிசைதன்யத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் வேறுபாடில்லை; ப்ரஹ்மாநந்தத்தை ஜீவன் முத்தன் நுகர விரும்புவான்; அதன் பொருட்டுத் தன் சித்த வ்ருத்தியை வேறிடத்திற்குச் செல்லவிடாமல், ஆத்ம வடிவிலேயே ஒன்றைச் செய்வான். அதனால் அவனுக்கு வேறுபொருளைப்பற்றிய அறிவு இராது; சாதாரண மனிதர் தம் சித்த வ்ருத்தியை வேறுவேறு பொருள்களில் செலுத்துவதால் வேறு வேறான அறிவுகளை அடைவர்; ஜீவன் முத்தனுக்கு அந்த நிலை ஏற்படாது.

499

விரித்துள சகத்தினுக்கும் விமலமாம் பிரமத்திற்கும் பிரித்தியக் காண்மாவிற்கும் பேசிய பிரமத்திற்கும் விருத்தமாம் பேதம் தன்னை விருத்தியில் ஓர்காலேனும் தரித்திடும் ஞானமற்றோன் தகைமையுள் சீவன் முத்தன்.

பதவுரை: விரித்து உள சகத்தினுக்கும் - விரிவாக உள்ள உலகத்திற்கும், விமலம் ஆம் பிரமத்திற்கும் - மாசில்லாத ப்ரஹ்மத்திற்கும், ப்ரத்யக் ஆந்மாவிற்கும் - ஜீவாத்மாவிற்கும், பேசிய பிரமத்திற்கும் - கீழே கூறிய ப்ரஹ்மத்திற்கும், விருத்தம் ஆம் பேதம் தன்னை - முரண்பாடான வேறுபாட்டினை, ஓர்காலேனும் - ஒரு தடவையாவது, வ்ருத்தியில்-தன் மனத்தில், தரித்திடும் ஞானம் அற்றோன் - பதியவைக்கும் அறிவில்லாதவனே, தகைமையுள் சீவன் முத்தன் - பெருமைகளைப் பெற்ற ஜீவன் முத்தனாவன்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முத்தன் உலகினுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதமுண்டு என்று எண்ணமாட்டான்; ஏனெனில் எல்லா உலகமும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஆரோபிக்கப்பட்டவைகள்; ஆரோபிக்கப்பட்டவைகளுக்கு அதிஷ்டானத்தின் வடிவமின்றி வேறுவடிவமில்லை; அதிஷ்டானத்தை அவன் நன்கறிவான்; அவன் அறிவில் உலகம் என்பது பொருளாக இல்லை; இந்த எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே

என்று அவன் உணர்வான்; ஆகையால் உலகிற்கும் ப்ரஹ்மத் திற்கும் வேறுபாடில்லை என அவன் அறிவான்; ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறாக உலகமென்பது இல்லை. “உலகம் யாவும் ப்ரஹ்மமே” என்பது பாதஸாமானுதிகரணியம் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

இதைப் போலவே அதன் ஜீவனே ப்ரஹ்மம் என அறிவான். அவை வேறு வேருளவை என்று அறியமாட்டான்.

இங்கு 436, 437, 439 ஆகிய முதல் நூலிலுள்ள ச்லோகங்கள் மொழி பெயர்க்கப்படவில்லை.

500

சடமான இத்தேகத்தை சாதுக்கள் அர்ச்சித்தாலும் தொடர்வான இதனை மற்றோர் துட்டர்கள் பீடித்தாலும் திடமான ஞானநிட்டை சேர்ந்துள திறமை யாலே இடராத சமபாவத்தை எய்தினோன் சீவந் முத்தன்.

பதவுரை: சடமான இ தேகத்தை - ஐடமான தனது உடலை, சாதுக்கள் அர்ச்சித்தாலும் - நல்லவர்கள் பூஜை செய்தாலும், தொடர்வு ஆன இதனை - பிறந்தது முதல் தொடர்பாக வந்துள்ள இந்த உடலை, மற்றோர் துட்டர்கள் பீடித்தாலும்-பிற தீயவர்கள் துன்புறுத்தினாலும், திடமான ஞானநிட்டை - உறுதியான மெய்யறிவை, சேர்ந்து உள திறமையால் - பெற்றுள்ள வலிமையால், இடராத சம பாவத்தை - துன்பமற்ற சமநிலையை, எய்தினோன் - அடைந்தவனே, சீவன் முத்தன் - ஜீவன் முக்தனாவான்.

விளக்கம்:—சமபாவமாவது; இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஒரே நிலையுடன் இருப்பதாகும். ஜீவன் முத்தன் இன்பம் வந்தபோது மகிழமாட்டான். துன்பம் வந்தபோது வருந்த மாட்டான்.

501

சுருதியின் பலத்தினாலே சூக்கும ஆன்மா விற்குப் பிரமபாவத்தை நன்றாய்ப் பேணி இங்கறிந்தவன் தான் மருவியபவபந்தத்தை மாசற விடுத்தோனாகி அருமையாம் கைவல் யத்தை அடைகுவன் ஐயமில்லை.

பதவுரை: சுருதியின் பலத்தினால் - வேதப்பொருளை அறிந்த வலிமையால், சூக்கும் ஆன்மாவிற்கு - நுட்பமான ஜீவாத்மாவிற்கு, பிரமபாவத்தை நன்றாய்ப் பேணி - ப்ரஹ்மமாக இருக்கும் நிலையை நன்றாக ஆராய்ந்து, இங்கு அறிந்தவன் தான் - இவ்வாழ்க்கையில் அறிந்தவனே, மருவிய பவபந்தத்தை - தன்னையடைந்த ஸம்ஸாரபந்தத்தினை, மாசு அற விடுத்தோன் ஆகி - குற்றமற நீக்கியவனாகி, அருமை ஆம் கைவல்யத்தை - பெறுவதற்கரிய மோக்ஷத்தை அடைகுவன் - அடைவான், ஐயம் இல்லை - இதற்குச் சந்தேகமே இல்லை.

விளக்கம்:—ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்பதை வேதத்தின் மூலமே அறிதல் முடியும்; பிற எந்த ப்ரமானங்களாலும் இந்த “ஒன்று” என்ற அறிவைப் பெற இயலாது. ஆகையால் “சுருதியின் பலத்தினாலே” என்றார்.

502

பேதமாய் நதியில் வந்த பிரவாகம் வாரியிற்போல் யாதொரு எதியிடத்தில் எய்திய விடய மெல்லாம் கோதிலாச் சொரூபமாகக் கூடியே லயிக்கும் மற்றும் ஏதுமே கலக்கம் செய்யாது இன்னவன் சீவன் முத்தன்.

பதவுரை: பேதமாய் நதியில் வந்த பிரவாகம் - பல வகையான ஆறுகளில் வரும் நீரோட்டங்கள், வாரியில் போல - கடலில் கலந்து கடல் வடிவாகி விடுவதுபோல யாது ஒரு எதி இடத்தில் - எந்த அறிஞனிடம், எய்திய விடயம் எல்லாம் - வந்தடைந்த எல்லா விஷயங்களும், கூடி - ஒன்று கூடி, கோது இலா சொரூபமாகலயிக்கும் - குற்றமற்ற ஆத்மவடிவாக அடங்கி விடுமோ, மற்றும் - மீண்டும், கலக்கம் ஏதுமே செய்யாது - எந்த வகையான குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்தாதோ, இன்னவன் - இத்தகைய வனே, சீவன் முத்தன் - ஜீவன் முத்தனாவான்.

விளக்கம்:—பல நதிகள் உள்ளன; அவற்றில் வரும் வெள்ள நீர்கள் யாவும் கடலோடு கலக்கும்; அவை கடலுக்கு எந்த வேறு

பாட்டையும் உண்டுபண்ண மட்டா. கடலுடன் ஒன்றாகி அவை கடலாகவே ஆகிவிடும். அவை தனியே கடலில் காணப்படமாட்டா அதுபோல,

ஜீவன் முக்தனிடம் வந்த எல்லா விஷயங்களும், அவனிடம் லயமாகி விடும்; அவை அவனுக்கு எந்த விகாரத்தையும் ஏற்படுத்த மாட்டா. ஜீவன் முக்தன் விஷயங்களால் கலக்கமடையான். பிறர் அவனைக் குறித்துச் செய்யும் மானத்தாலும் அவமானத்தாலும் அவனிடம் எவ்வகை வேறுபாடும் உண்டாகாது.

503

ஜீவன் முக்தன் ப்ரார்ப்த ஊழின் பயனை அநுபவித்தே ஆகவேண்டும்; உடலிருக்கும் வரை அந்தப் போகம் உண்டு. அந்தப் போகம் இன்ப துன்ப வடிவமாக இருக்கும். அந்தப் போகங்கள் ஜீவன் முக்தனிடம் விகாரத்தை உண்டாக்கவே செய்யும்; ஆகையால் ஜீவன் முக்தன் விஷயங்களால் விகாரமடையான்” என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? எனில்,

பிரிந்திடாப் பிரமரூபம் பிரிவறத்தெரிந்தோனுக்குத் திரும்பவும் முன்போலிந்தத் திருசியப்பவமே இல்லை இருந்ததேல் பிரமம் தன்னை இவனறிந்தவனே யன்று! விரிந்துள பாகியத்தை வேண்டிய வெளிமுகன் தான்.

பதவுரை: பிரிந்திடா பிரமரூபம் பிரிவு அற தெரிந்தேனுக்கு - தன்னை விட்டு எப்போதும் பிரிந்து போகாத ப்ரஹ்ம வடிவினை “நானே அவன்” என்று ஒன்றாக அறிந்த ஜீவன் முக்தனுக்கு, திரும்பவும் - மறுபடியும், முன்போல்- அறியாத நிலையில் இருப்பது போல், திருசியப்பவம் - நுகரப்படும் ஸம்ஸார பந்தம், இல்லை. இருந்ததேல் - அவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் இருந்தது, ஆனால், இவன் பிரமம் தன்னை அறிந்தவனே அன்று - இவன் ப்ரஹ்மத்தை நன்கு அறிந்தவனில்லை, விரிந்து உள பாகியத்தை - விரிவாக உள்ள நாமரூப வெளிப் பொருள்களை, வேண்டிய-விரும்பிய, வெளிமுகன்தான் - வெளிச் செல்லும் மனத்தை உடைய வனாகவே இவன் ஆவான்,

விளக்கம்:—திருசீயப் பவமாவது: விரும்பிய பொருள்களின் அடைவால் மகிழ்தலும், வெறுத்த பொருள்களின் அடைவால் துன்புறுத்தலுமாகும். இவை சாதாரண மக்களிடம் காணப்படும்; இவை ஜீவன் முக்தனிடம் இருக்கமாட்டா; இருக்குமானால் அவன் ப்ரஹ்மத்தை அறியாதவனே. அவன் வெளிப் பொருளில் அபிமானம் கொண்ட அறியாத மனிதனே யாவான்.

ஆகையால் ஜீவன் முக்தன் தனக்கு வரும் இன்ப துன்ப அநுபவங்களால் விகாரமடையான் என்பது பொருத்தமானதே.

504

ஜீவன் முக்தன், முன் பிறவிகளிலும், மெய்யறிவு பெறுவதற்கு முன்பும் உண்டாக்கிக் கொண்ட வாஸனைகளால் ஸம்ஸாரநுகர்வைப் பெறலாம் எனில், அதுவும் தவறு என்கிறார்.

முன்னமே தொடராநின்ற மூல வாசனை வேகத்தால் பின்னும் இச்சம்சாரத்தைப் பேணுவன் பிரம ஞானி என்ன ஒண்ணாது வத்து ஏகமென்றுணர்ந்த தாலே சொன்ன வாசனையனைத்தும் தொடர்வறச் சிதைந்த அன்றோ.

பதவுரை: பிரம ஞானி - மெய்யுணர்ந்தவன், முன்னமே தொடரா நின்ற - முன்பே தன்னைப் பற்றியிருக்கும், மூலவாசனை வேகத்தால் - எல்லா இன்னல்களுக்கும் காரணமான வாசனையின் பலத்தால், பின்னும் - மெய்யறிவு வந்த பிறகும், இச்சம்சாரத்தைப் பேணுவன் - இந்த இன்ப துன்ப நுகர்வுகளை அடைவான், என்ன ஒண்ணாது - என்று கூறுதல் பொருத்தமற்றது, வத்து ஏகம் என்று உணர்ந்ததால் - ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம் என்று அவன் நன்கறிந்தமையால், சொன்ன வாசனை அனைத்தும் - நீ கூறிய எல்லா வாசனைகளும், தொடர்வு அற சிதைந்த அன்றோ - அடியோடு அழிந்து போயின அல்லவா?

விளக்கம்:—மெய்யறிவு பெற்றவனிடம் வாஸனைகள் இல்லை; அவை மெய்யறிவால் அழிந்து விட்டன; ஆகையால் மீண்டும் அவன் ஸம்ஸார நுகர்வை அடையான்.

மேலே கூறிய கருத்தை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்குகிறார்.

மெத்தவும் பெண்மயக்கம் மேவிய மூடன் தன்னின் சித்தமும் தாயிடத்தில் செல்லாது நிற்குமா போல் சுத்த ஆநந்த மான சொரூபமே உணர்ந்தோனுக்கும் சித்த மிவ்விடயாநந்தம் செல்லாது நிற்குமன்றே.

பதவுரை: மெத்தவும் பெண்மயக்கம் மேவிய மூடன் தன்னின் - பெண்ணாசை மிகுதியாக உள்ள மூடனுடைய, சித்தமும் - மனமும், தாயிடத்தில் செல்லாது நிற்குமா போல் - தாயாரிடம் காமத்தோடு போகாமலிருப்பது போல, சுத்த ஆநந்தமான சொரூபமே உணர்ந்தோனுக்கும் - தூய இன்பவடிவான ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ஜீவன் முக்தனுக்கும், சித்தம் - மனமானது, இவிடயாநந்தம் சொல்லாது நிற்கும் - இந்த விஷய இன்பத்தில் போகாது. அன்றே அசை.

விளக்கம்:—“ஜீவன் முக்தனிடம் விஷய ஈடுபாடு எப்போதும் இராது” என்பது கருத்து.

ஜீவன் முக்தன் சிலபோது ப்ராரப்த ஊழின் பயனை நுகர்வான் என்கிறார்.

நித்தமும் ஸமாதி செய்யும் நிமலனாம் ஞானிக் கோர் கால் மித்தையாம் பாகியத்தில் மேவிய தோற்றம் கண்டு சுத்தமாம் சுருதி அன்றோன் தொடர்பயன் கூடுமாறு சித்திலாப் பிராரத்தத்தைச் சாற்றிடும் சிலவிடத்தில்.

பதவுரை: நித்தமும் - நாடோறும், ஸமாதி செய்யும் - ஸவிகல்ப ஸமாதியாகிய நிதித்யாஸநத்தைச் செய்யும், நிமலனாம் ஞானிக்கு - தூய அறிஞனுக்கு, ஓர்கால் - ஒருசமயம், மித்தையாம் பாகியத்தில் - உண்மையற்ற வெளிப் பொருளில், மேவிய தோற்றம் கண்டு - ஈடுபடுகின்ற

நிலையைப் பார்த்து, சுத்தம் ஆம் சுருதி - தூய்மையான வேதம், அன்றோன் - அந்த அறிஞன், தொடர்பயன் - தனது வெளிப் பொருளீடுபாட்டினால்வந்த பயனை, கூடுமாறு - அநுபவிப்பதற்குக் காரணமாக, சத்து இலா பிராரத்தத்தை - அழியும் தன்மை வாய்ந்த ப்ராரத்த ஊழ்வினையை, சில இடத்தில் சொல்லும் - சில விடங்களில் கூறியுள்ளது.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மவித், வரன், வரீயான், வரிஷ்டன் என்ற நான்கு வகை ஜீவன் முக்தர்களும், மெய்யறிவைப் பெற்றவர்களே யாவர்; அவர்களுக்கு உள்ள மெய்யறிவில் வேறுபாடு இல்லை; அது சமமாகவே நால்வரிடமும் உண்டு; ஆனால் வெளி வ்யவஹாரங்களில் அவர்களுக்குள் பேதம் உண்டு.

ப்ரஹ்மவித் என்பவன், காட்டில் தனியாக வசிப்பவன்; அல்லது நாட்டில் மக்களுக்கு நடுவில் இருப்பான்; பல வகைத் தொண்டுகளைப் புரிபவன்; அல்லது ஸமாதியில் இருப்பான்; அவனுடைய வ்யவஹாரங்களுக்கு நியமமில்லை; ப்ராரத்த ஊழின்படி அவன் செயல்கள் நடைபெறும்; அவற்றின் பயன்களான இன்ப துன்ப அநுபவங்களும் அவனுக்குண்டு; ஆனால் அவன் எல்லா வற்றையும் அபிமானமின்றியே மேற்கொள்வான்; சாதாரண மக்களுக்கும் அவனுக்கும் இதில்தான் வேறுபாடு.

மெய்யறிவுடைய ஜீவன் முக்தன் இவ்வாறு வெளிப் பொருளில் ஈடுபடுவதை ஊழ்வினையின் பயனாக வேதம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

எல்லாருடைய வ்யவஹாரங்களும் ஊழ்வினையாலேயே நடைபெறுகின்றன; எனினும் மற்றவர்களுக்கு அந்த வ்யவஹாங்களில் அபிமானம் நிறைந்திருக்கும். ஜீவன் முக்தனுக்கு அந்த வ்யவஹாரங்களில் அபிமானம் சிறிதும் இருக்காது.

507

இதுவும் அது

தகுபயன் உதிப்பதெல்லாம் தான் செய்த கன்மமூலம்

பகருமக்கன்ம மின்றேல் பற்றிய பயனுமில்லை.

சுகமுதல் அநுபவம் தான் தொடரும் எம்மட்டும் அம்மட்டும்

அகமுறும் ப்ராரத்தத்தை அறிஞனுக்கு ஒப்பவேண்டும்.

பதவுரை: தகுபயன் உதிப்பது எல்லாம் மூலம் - ஏற்ற பயன்கள் யாவும் தோன்றக் காரணம், தான் செய்த கன்மம் - அவனவன் செய்த செயலேயாகும், பகரும் அதன்மம் இன்றேல் - காரணமென்று கூறிய அச்செயல்கள் இல்லையானால், பற்றிய பயனு இல்லை - அவற்றால் உண்டாகும் பயனும் இல்லை, எம் மட்டும் - எதுவரையில், சுகம் முதல் அநுபவம் தொடரும் - இன்ப துன்ப அநுபவங்கள் தொடர்ந்து நிகழுமோ, அம்மட்டும் - அதுவரை, அகம் உறும் ப்ராரத்தத்தை - உடலை வந்தடைந்துள்ள ப்ராரத்த ஊழ்வினையை, அறிஞனுக்கு ஒப்ப வேண்டும் - மெய்யுணர்ந்தவனுக்கு உள்ளது என்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

விளக்கம்:—சிலர் ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ராரத்தம் இல்லை என்கின்றனர். அவர்களை நோக்கி இது கூறப்பட்டது.

இன்பமும் துன்பமும் செயல்களால் ஏற்படுவன! செயலின்றிப் பயன்கள் ஏற்படா; ஜீவன் முக்தன் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் அநுபவிக்கிறான்; அதற்குக் காரணம் வேண்டும். மேலும் அவன் பல செயல் வ்யவஹாரங்களை மேற் கொள்கிறான்; அதற்கும் காரணம் வேண்டும். அக்காரணமே ப்ராரத்தமாகும். ஆகையால் ஜீவன் முக்தனுக்குக் கர்மாக்களால் உண்டான பயன்கள் உண்டு.

“இவ்வாறு இங்கே கூறுவது, பிறகு நோக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டே யாகும்” என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். ஜீவன் முக்தனுக்கு, ப்ராரத்தம், ஸஞ்சிதம், ஆகாமி என்ற மூவகை ஊழ்வினைகளும் இல்லை என்பதுதான் முடிந்த கொள்கை. அது பிறகு விளக்கப்படும்.

508

ஜீவன் முக்தனுக்கு ஸஞ்சிதகர்மம் இல்லை என்கிறார்.

பிரமமே நாம் என்றிங்ஙன் பெற்றுள்ள ஞானத்தாலே சருவதா கற்பகோடி சஞ்சித வினை நசிக்கும் மருளுசாக்கிரத்தான் மயக்கமாம் சொப்பனத்தில் கருதிய கன்மமெல்லாம் காணாது நசிக்குமா போல்.

பதவுரை: பிரமமே நாம் என்று - நாமே ப்ரஹ்மமாக உள்ளோம் என்று, இங்ஙன் பெற்றுள்ள ஞானத்தால் - இவ்வாறு பெற்ற மெய்யறிவால், கற்பகோடி சஞ்சிதவினை-கோடிக்கணக்கான பிறவிகளில் நாம் சேர்த்துவைத்த ஊழ்வினைகள், மருள் உறுசாக்கிரத்தான் - மூல அறியாமை பொருந்திய விழிப்பினால், மயக்கமாம் சொப்பனத்தில் - ஸ்தூல அறியாமையால் ஏற்பட்ட கனவில், கருதிய கன்மம் எல்லாம் - எண்ணிச் செய்த கர்மங்கள்யாவும், காணாது நசிக்குமாபோல் - காணப்படாமல் அழியும், அதுபோல, சருவதாநசிக்கும் - அடியோடு அழியும்.

விளக்கம்:—மூன்று வகையான ஊழ்வினைகள் உண்டு. அவை ப்ராரப்தம், ஸஞ்சிதம், ஆகாமி என்பனவாகும். பயனைத்தரத் தொடங்கிய வினை ப்ராரப்தவினை எனப்படும். பயனைத்தரக் காத்திருக்கும்வினை ஸஞ்சிதவினை எனப்படும். இனிமேல் வரப்போகும் வினை ஆகாமிவினை எனப்படும். மெய்யறிவு இல்லாதவர்களுக்கு இம்மூன்றும் உண்டு.

ஜீவன் முக்தன் மெய்யறிவுபெற்றவன்; அவனது மெய்யறிவால் ஸஞ்சிதவினைகள் யாவும் அழிந்துவிடும்.

கனவில் செய்த செயல்கள் நனவில் இல்லாமல் அழியும்; அது போல மெய்யறிவாளனின் ஸஞ்சிதகர்மங்கள் மெய்யறிவு பெற்ற வுடனேயே அழியும்.

உறக்கம் என்ற தோஷத்தோடு கூடிய அவித்யையால் கனவு ஏற்படுகிறது. விழிப்பு வந்தவுடன் கனவுப் பொருள்கள் இல்லாமல் போகின்றன. ஆனால் உலகம் இல்லாமல் போகவில்லை. ஏனெனில் அங்கு அவித்யை முழுதும் அழியவில்லை. ஸ்தூல அவித்யை தான் அழிந்தது; உறக்க தோஷத்திற்கு ஸ்தூல அவித்யை என்று பெயர். உலகத் தோற்றத்திற்குக் காரணமான அவித்யைக்கு மூல அவித்யை என்று பெயர்.

மூல அவித்யை நீங்கினால் உலகத்தோற்றம் இராது. அது மெய்யறிவாலேயே நீங்கும்.

பேதமாம் சொப்பனத்தில் பெலமதாய்ச் செய்யப் பட்ட தீ திலாப் புண்ணியந்தான் தீங்குறு பாபமும் தான் ஏதுமே கனவை விட்டிங்கு எய்திய நனவுற்றோர்க்குச் சாதுவேநரகம் சொர்க்கம் சார்ந்திட ஏதுவா மோ?

பதவுரை: சாதுவே, பேதம் ஆம் சொப்பனத்தில் - பலவாறான கனவில், பெலம் அது ஆய் செய்யப்பட்ட - மிகவும் உறுதியாகச் செய்யப்பட்ட, தீது இலா புண்ணியம் - தீமை அற்ற நல்வினையும், தீங்கு உறுபாபமும் - தீமைதரும் கெட்ட செயல்களும், இங்கு கனவை விட்டு நனவு உற்றோர்க்கு - இவ்வுலகில் கனவை விட்டு நனவை அடைந்தவர்களுக்கு, நரகம் சொர்க்கம் சார்ந்திட - நரகத்தையும் தேவருலகையும் அடைவதன் பொருட்டு, எய்திய ஏது ஆமோ - பொருத்தமான காரணமாகுமோ. தான்-அசை.

விளக்கம்:—நல்வினை ஸ்வர்க்கமாகிய பயனைத்தரும். தீவினை நரகமாகிய பயனைத்தரும். கனவில் செய்த புண்யமும் பாபமும் தம் பயனைத் தரா. அதுபோல, அவித்யா நிலையில் செய்த செயல்கள் யாவும் மெய்யறிவு பெற்ற நிலையில் பயன் தரமாட்டா. ஆகையால் மெய்யறிவு ஸஞ்சித கர்மங்களை அழிக்கும் என்பது கூறப்படுகிறது.

510

ஜீவன் முக்தனுக்கு ஆகாமி கர்மம் இல்லை என்கிறார்.

சங்கமில்லாமல் என்றும் சாந்தமாம் தத்துவத்தைப் பங்கமில்லாது தானாய் பார்த்து நன்றாய் அறிந்த துங்கமாம் சந்நியாசி தூர ஆகாமியத் தை எங்குமே எவளவேனும் என்றுமே இசையான் விண்போல்.

பதவுரை: சாந்தம் ஆம் தத்துவத்தை - சாந்தமான ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை, என்றும் - எப்போதும், சங்கம் இல்லாமல் - பிற ஆசையில்லாமல், பங்கம் இல்லாது - இடையூறு இல்லாமல், தானாய் - தன் வடிவாகவே, நன்றாய் பார்த்து அறிந்த - நன்றாக அநுபவித்து அறிந்த, துங்கம்

ஆம் சந்நியாசி - மேலான துறவி, எங்குமே - எல்லா இடங் களிலும், ஆகாமியத்தை - ஆகாமிகர்மாவை, தூர-விலகும் படிசெய்து, எ அளவேனும் சிறிதாயினும், என்றும் எப் போதும், விண்போல் - வானத்தைப்போல, இசையான் - அடையமாட்டான்.

விளக்கம்:—அறிஞன் முன்பு தன்னைக் கர்த்தா என்று எண்ணிக் காரியங்களைச் செய்தான். இப்போது அவன் தன்னை அகர்த்தா என அறிந்திருக்கிறான். ஆகையால் எச்செயலின் தொடர்பும் அவ னுக்கில்லை.

நான் கர்த்தா என்ற மயக்க அறிவோடு செய்யப்படும் செயலே இன்னல்தரும். நான் கர்த்தா அல்லன்; நான் லாக்ஷியாகிய ஆத்மா; என் முன்னிலையில் இவை நிகழ்கின்றன; என்ற எண்ண முடையவன் ஜீவன் முக்தன். அவனுக்கு அப்போது நடைபெறும் செயலுடன் தொடர்பே இராது.

வானத்தில், காற்றும், நீரும், நெருப்பும் காணப்பட்டனும், வானத்திற்கு அவற்றுடன் தொடர்பு இல்லை. அதுபோலவே 'நான் ப்ரஹ்மமாக உள்ளேன்' என்று மெய்யறிவு பெற்ற துறவிக்கு ஆகாமி கர்மங்களின் தொடர்பு இல்லை.

511

எடுத்துக்காட்டினை விளக்குகிறார்.

ஒருமையாம் விண்கடாதி உபாதியின் புணர்ப்பினாலே மருவிய மதுகந்தாதி மருவிடாத் தன்மையே போல் ஒருமையாம் ஆந்மஞாநி உபாதியின் புணர்ப்பினாலும் மருவியகன்மத் தோடு மைந்தனே மருவமாட்டன்.

பதவுரை: மைந்தனே! ஒருமையாம் விண்-ஒன்றாகவே எங்கும் நிறைந்து உள்ள ஆகாசம், கடஆதி உபாதியின் புணர்ப்பினால் - குடம்மடம் முதலிய உபாதிகளுடன் சேர்ந்து இருப்பதனால், மருவிய மதுகந்தாதி - அந்தக்குடம் முதலியவற்றுடன் கூடிய கள் நாற்றம் முதலியவற்றை, மருவிடாத் தன்மை போல் - அடையாமை போல, ஒருமை யாம் ஆந்மஞாநி - இரண்டற்ற மெய்யறிஞன், உபாதியின் புணர்ப்பினாலும் - உபாதிகளாகிய உடல், பொறிகளின்

கூட்டுறவால், மருவிய கன்மத்தோடு - அந்த உடற்பொறிகளில் நிகழும் செயல்களுடன், மருவமாட்டான் - சேரமாட்டான்.

விளக்கம்:—விண் மிகப் பெரியது; எங்குமுள்ளது; அது குடம் என்ற உபாதியால் சிறியதுபோல விளங்குகிறது; குடத்தில் கள் இருந்து நீங்கிய பின் அந்த நாற்றம் குடத்தில் இருக்கும்; அது கடாசத்தில் ஒட்டிக் கொள்ளாது. மகா காசத்திற்கு அந்த நாற்றம் எப்போதும் வராது. அதுபோல ஆத்மா வரம்பற்றது; எங்குமுள்ளது; அதை அறிந்த ஞானியும் ஆத்மாவே; அந்த ஆத்மா உடல் முதலிய பொருளால் சிறியது போல் தோன்றுகிறது; உடலில் நிகழும் செயல் அதை உபாதியாகக் கொண்ட ஆத்மாவுக்கே இல்லை என்றால் அதை உபாதியாகக் கொள்ளாத ஆத்மாவுக்கு எப்படி வரும்?

எனவே ஆத்ம அறிவு பெற்றவன் தன் உடல் பொறிகளில் நிகழும் செயல்களுடன் தொடர்பு கொண்டவனாகான். ஆகையால் அவனுக்கு ஆகாமி கர்மத்தின் தொடர்பு இல்லை.

512

ப்ராரப்த ஊழ்வினை தன்பயனை அளித்தபின்பே அழியும் என்கிறார்.

போதம் உண்டாவதற்குப் பூருவமே யுதித்த
பேதமாம் பிராரத்தம் தான் பெறும் பயன் அளியாவண்ணம்
ஓதிய ஞானத்தாலே ஒழிந்திடாது இலக்கியத்தின்
சேதமே உத்தேசித்துச் செலுத்திய பாணமேபோல்.

பதவுரை: போதம் உண்டாவதற்கு பூருவமே - மெய்யறிவு உண்டாவதற்கு முன்பே, உதித்த - தோன்றிய, பேதம் ஆம் பிராரத்தம் - பலவகையான ப்ராரப்த ஊழ்வினை, தான் பெறும் பயன் அளியாவண்ணம் - தனது பயனை அளிக்காதபடி, இலக்கியத்தின் சேதம் உத்தேசித்து - குறிவைத்த பொருளை வீழ்த்துவதற்காக, செலுத்தியபாணம் போல் - விடுக்கப்பட்ட அம்பைப்போல, ஓதிய ஞானத்தால் - முன்கூறிய மெய்யறிவால், ஒழிந்திடாது - அழியாது.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தன் உடலுள்ளவரை ப்ராரப்த ஊழின் பயனை அனுபவிக்கவே வேண்டும்; ப்ராரப்தம் தன் பயனை அளிக் காமல் போகாது! குறியை நோக்கி விடப்பட்டுவிட்ட அம்பை இடையில் தடுத்தல் இயலாது; அது குறியை அடித்தே ஓய்வும். அதுபோல மெய்யறிவு பெறுவதற்கு முன்பே ப்ராரப்தம் தன் பயனைக் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டது; அப்பயன்களுள் ஒன்றே உடல். உடலாலும் பொறிகளாலும் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களும் பிறவும் ப்ராரப்த ஊழின் பயனேயாகும். அவற்றை அநுபவிக்காமல் யாராலும் இருத்தல் முடியாது.

சீல வீரர்கள் விட்ட பாணங்களை, இடையில் வேறு எதிரிகள் சிலர் தடுத்து விட்டதாக இதிஹாஸங்களில் கதைகள் வருகின்றன. அத்தகைய பாணங்களை இங்கு உதாஹரணமாகக் கொள்ளற்க.

சாதாரணமான வேடர் முதலியவர்களால் விடுக்கப்பட்ட பாணங்களை இங்கு உதாஹரணமாகக் கொள்ளல் வேண்டும். ப்ராரப்தம் தன்பயனைத் தராமல் நீங்காது என்ற கருத்தே இங்கு முக்கியமானது; அதற்கு ஏற்றவாறு உபமானத்தைக் கொள்ளல் வேண்டும்.

513

எடுத்துக்காட்டை விளக்குகிறார்.

புலியெனும் புத்தியாலே போட்ட ஓர்பாணம் மற்றும்
உலவிய பசுவிதென்றே உண்மையை உணர்ந்த போதும்
அலைவற மத்தியத்தில் அடங்கி நிற்காமலே தான்
பெல முடன் இலக்கியத்தைப் பேதித்து நிற்குமன்றே!

பதவுரை: புலி எனும் புத்தியால் போட்ட ஓர்பாணம்- இது புலியாகும் என்று எண்ணி அதன்மீது எய்த ஒரு பாணமானது, மற்றும் - போட்டபிறகு, இது உலவிய பசு என்றே உண்மையை உணர்ந்தபோதும் - இது மேயவந்த பசு என்று உண்மையை உணர்ந்துவிட்ட நேரத்திலும், மத்தியத்தில் - இடையில், அலைவு அற அடங்கி நிற்காமல் - வேகமின்றி அடங்கி இருக்காமல், பெலமுடன் தானே இலக்கியத்தை பேதித்து - பலமாகத்தானாகவே குறிவைத்த பொருளை அடித்து நிற்கும் அன்றே - தன் வேகம் தணிந்து போகுமல்லவா?.

விளக்கம்:—புலியென்று எண்ணிய வேடன், ஒரு பசுவின்மீது அம்பை எய்துவிட்டான்; உடனே “அது புலியன்று பசுவே” என உணர்ந்தான். உணர்ந்தாலும் அவன் எய்த அம்பு பசுவின் மீது பாய்ந்தே தீரும். அதைத் தடுத்தல் முடியாது! அதுபோல பயனைக் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்ட ஊழ்வினை, மெய்யுணர்வு பெற்ற வனிடமும் தன்பயனை அளித்தே நீங்கும். வேதமும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் இவ்வாறே கூறும்.

வேதம் கூறுவதாவது:—“அந்த ஜீவன் முத்தன் மெய்யறிவைப் பெற்றிருந்தாலும், உடலழிந்த பின்பே விடுதலை பெறுவான்; உடல் அழியும் வரை, விடுதலை பெறுவதற்கான காலதாமதம் அவனுக்குண்டு” என்பதாகும்.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் கூறுவதாவது:—“ஜீவன் முத்தன், ஊழ்வினையின் பயன்களாகிய புண்யபாப விளைவுகளை நுகர்ந்து அழித்தபின் உடலற்று வீடுபேற்றையடைவான்” என்பதாகும்.

514

மெய்யறிவால் ஸஞ்சித, ஆகாமி கர்மங்களே அழியும் என்கிறார்.

ஆகையால் அறிஞருக்கும் அதிபலம் பிராரத்தந்தான் போகமே புசித்தலாலே போக்கிட வேண்டும் இத்தை ஏகமாம் ஞானமாகும் இலங்கிய வந்நி தன்னால் ஆகிய சஞ்சிதத்தோடு அழியும் ஆகாமியம் தான்.

பதவுரை: ஆகையால் - ஆதலினால், அறிஞருக்கும் - மெய்யறிவு பெற்றவர்களுக்கும், பிராரத்தம் தான் - ஊழ்வினையே, அதிபலம் - மிகுந்த பலமுள்ளது, இத்தை - இந்த ஊழ்வினையை, போகம் புசித்தலால் - இதன் பயன்களை அநுபவித்தலாலேயே, போக்கிட வேண்டும் - அழிக்க வேண்டும், ஏகமாம் ஞானம் ஆகும் - இரண்டற்ற மெய்யறிவாகிய, இலங்கிய வந்நி தன்னால் - விளங்கிய நெருப்பால், ஆகிய சஞ்சிதத்தோடு - முன்பு சேர்ந்துள்ள ஸஞ்சித கர்மங்களுடன், ஆகாமியும் அழியும் - ஆகாமி கர்மங்கள் அழிந்து போகும்.

விளக்கம்:—ப்ராரப்த ஊழ்வினையை அதுபவித்த பின்பே அழித்தல் முடியும்; ஸஞ்சிதங்களையும் ஆகாமி கர்மங்களையும் மெய்யுணர்வால் அழிக்க இயலும்.

கீழே பல செய்யுட்களால் விளக்கப்பட்ட இக்கருத்து, தொகுத்து முடிவாக இங்கே கூறப்பட்டது.

515

ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ராரப்தம் உண்டா இல்லையா? என்ற விஷயத்தைப் பற்றிய உண்மையை இங்கே கூறத் தொடங்குகிறார். “ப்ராரப்தம் இல்லை என்பது தான் முடிவான உண்மை”.

பிரம சீவைக்கியத்தைப் பிரிவற அறிந்து பின்னும் மருவி அமயமே ஆக மாறாமல் என்றும் நின்றோர் திரிவிதக் கன்மும் தாம் சேர்ந்திடார் அவரே நித்த நிருமல நிர்விகார நிர்க்குணப் பிரமமாவார்.

பதவுரை: பிரம சீவ ஜக்கியத்தை - “ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒருவரே” என்ற மெய்யறிவை, பிரிவு அற அறிந்து - பேதமின்றி நன்கு அறிந்து, பின்னும் - மேலும், அமயமே ஆக - அந்த ப்ரஹ்மமேயாக, மருவிமாறாமல் என்றும் நின்றோர் - பொருந்தி எப்போதும் அதிலிருந்து வழுவாமல் இருக்கும் ஜ்ஞாதிகள், திரிவிதம் கன்மமும் தாம் சேர்ந்திடார் - மூன்று வகையான கர்மங்களையும் அடைய மாட்டார்கள். அவரே - அந்த முனிவர்களே, நித்தம் - அழியாததும், நிருமலம் - மாயையற்றதும் நிருவிகாரம் - விகாரங்கள் இல்லாததும், நிருகுணம் - எந்த இயல்பும் இல்லாததும் ஆகிய பிரமமாவர் - ப்ரஹ்மமாகவே இருப்பார்.

விளக்கம்:—“ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமேயாகிறான்” என்று வேதம் கூறுகிறது; ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்கார அறிவு ஆகிய மெய்யறிவு ஏற்பட்டவுடனேயே, மாயை அழிந்து விடுகிறது; அப்போது ஜீவன் முக்தன் மாயையின் கார்யமாகிய உடலோடு கூடியிருந்தாலும், அவன் அந்த உடலைத் தனது உடல் என்று அபிமானம் கொள்வதில்லை. எனவே அவனுக்குச் செந்தமான உடல் யாதும் அவனைப் பொறுத்தவரை இல்லை. உடலை ஆத்மா

வாக எண்ணும் அத்யாஸம், அவனிடம் அழிந்து விட்டது; எவன் உடலை நான் என எண்ணுகிறானோ அவனுக்கே ப்ராரப்தம் உண்டு. நான் அஸங்கனான ஆத்மா என்றறியும் அறிஞனிடம் ப்ராரப்தம் இல்லை; உடலை ப்ராரப்தத்தின் பயனாகும். ஆத்மா ப்ராரப்தத்தின் பயனன்று. நான் உடல் என்றோ, என்னுடையது உடல் என்றோ அபிமானம் கொண்டவனுக்கு ப்ராரப்தம் அறியாமையின் வழியாக உண்டு. அறியாமையே அடியோடு அழிந்த மெய்யறிவுடையோன், உடல்தொடர்பு அற்றவனாக இருப்பதால், அவனுக்கு ப்ராரப்த ஊழ்வினையும் இல்லை; ஸஞ்சித ஆகாமி ஊழ்வினைகளுமில்லை.

516

ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ராரப்தம் இல்லை என்பதை உபமானத்துடன் விளக்குகிறார்.

யாதொரு உபாதிசங்கம் இன்றிக் கேவலமாய் நின்ற பேதமில் பிரமரூபம் பெற்றுள அறிஞருக்கு இங்கு ஓதிய பிராரத தத்தை உண்டென உரைக்க ஒண்ணு காதல் செய் நனவுற்றோர்க்குக் கனவுளதென்னலாமோ?

பதவுரை: யாது ஒரு உபாதி சங்கம் இன்றி - எந்த உபாதிப் பொருளுடனும் தொடர்பின்றி, கேவலமாய் நின்ற-தனித்துநின்ற, பேதம் இல் பிரமரூபம் - வேறுபாடற்ற ப்ரஹ்மவடிவினை, பெற்றுள அறிஞருக்கு - அடைந்த ஜீவன் முக்தனுக்கு, இங்கு ஓதிய பிராரதத்தை - இங்கே கூறிய ஊழ்வினை, உண்டு என உரைக்க ஒண்ணு - உள்ளது என்று உரைத்தல் இயலாது, காதல் செய் நனவு உளோர்க்கு-விருப்பங்கள் பெருகுவதற்கிடமான விழிப்பை அடைந்தவர்களுக்கு, கனவு உளது என்னலாமோ - கனவு கண்ட பொருளுண்டு என்று கூறல் தகுமோ? தகாது.

விளக்கம்:—கனவில் தன்னைப் பசுவாகப் பார்த்த ஒருவன் விழித்துக் கொண்டபின் புல்லை உண்ணமாட்டான். பசுவின் இயல்பு விழிப்பில் அவனிடம் இராது. அதுபோல அறியாமை நிலையில் ஏற்பட்ட ஊழ்வினை நுகர்வு, அறிவு பெற்ற நிலையில் அவனுக்கு உடல் இல்லை; ப்ராரப்தமும் இல்லை.

ஜீவன் முத்தனின் உடலைப் பிறர் காண்கிறார்கள்; இது இவனது உடல் என்று கூறுகிறார்கள்; ஆனால் ஜீவன் முத்தன் அதைத் தனது உடலாக எண்ணுவதில்லை. எப்பொருள் எவனுடையதோ, அப்பொருள் அவனுக்குச் சொந்தம் என்று உலகில் வழங்கப்படுகிறது. ஜீவன் முத்தன் தனக்குச் சொந்தமாக உடலை எண்ணுவதில்லை. ஆகையால் அவனுக்கு உடலில்லை.

517

எடுத்துக் காட்டை விளக்குகிறார்.

நனவுளோன் சொப்பனத்தில் நண்ணிய பொய் தேகத்தும்
அணைய தேகோபயோகமாகிய பொய்ஞ்ஞாலத்தும்
நனவில் யான் எனது இது என்று நாடிடான் பின்னோ
வென்றால்
அநகனே நனவில் தானே அன்னவன் அமைந்து நிற்பான்.

பதவுரை:—அநகனே, நனவு உளோன் - விழித்துக் கொண்டவன், சொப்பனத்தில் நண்ணிய - கனவில் காணப்பெற்ற, பொய்தேகத்தும் - பொய்யான உடலிலும், அணைய அத்தகைய, தேக உபயோகம் ஆகிய - உடலுக்கு உதவி புரியும், பொய் ஞாலத்தும் - பொய்யான உலகப் பொருள்களிலும், நனவில் - அந்த விழிப்பில்; யான், எனது இது என்று நாடிடான் - யானென்றும் எனது என்றும் இது என்றும் பற்றுக்கொள்ளமாட்டான். பின்னோ என்றால் - பின் எவ்வாறு இருப்பான் எனில், அன்னவன் நனவில்தான் அமைந்து நிற்பான் - அத்தகையவன், விழிப்பு நிலையையே பெற்று கன்வு நிலைப்பொருளை இல்லாதது என்றெண்ணி அமைதியாக இருப்பான்.

விளக்கம்:—விழித்தவன் கனவில் காணப்பட்ட பொருள்களைத் தன்னுடையவை என்று எண்ணமாட்டான்; அவற்றால் உண்டாகும் இன்னல்களும் அவனுக்கு இல்லை. அதுபோல மெய்யறிவு பெற்றவனும், அறியாத நிலையில் அபிமானித்த பொருளைத் தன்னுடையது என்று எண்ணமாட்டான். அப்பொருளால் உண்டாகும் இன்னல்களும் அவனுக்கில்லை; ப்ரார்ப்த ஊழ்வினை மெய் அறியாத நிலையில் உண்டு என்று கூறப்படும் வழக்கு ஆகும்.

சிலர் கனவுப்பொருளை நித்யம் என்று கூறுவதை மறுக்கிறார்.

அன்னவன் மித்தையான அச்சகம் அடையப் போனால் பன்னும் அச்சகமும் சேரப்பட்டதாய்க் காணான் மற்றும் துன்னிய அச்சகத்தின் தொடர்பிருந்திடுமே யாகில் அன்னவன் துயிலை விட்டோன் அன்றென அறியலாமே.

பதவுரை: அன்னவன் - கனவு கண்டு விழித்தவன், மித்தையான அச்சகம் - பொய்யான அக்கனவுலகப் பொருளை, அடைய - பெற்று அநுபவிக்க, போனால் - முயன்றால், பன்னும் அச்சகமும் - கூறிய அக்கனவுலகப் பொருளும், சேர பட்டதாய் - தன்னை யடைந்து தனக்கு இன்பம் தருவதாக, காணான் - அதைப்பெற்று அறியமாட்டான், மற்றும் - மேலும், துன்னிய அச்சகத்தின் தொடர்புகனவில் தோன்றிய அப்பொருளைப் பெற வேண்டுமென்ற ஆசை, இருந்திடும் ஆகில் - அவனுக்கு இருக்குமானால், அன்னவன் துயிலை விட்டோன் என்று என - அவன் உறக்கத்தை விடவில்லை என்று, அறியலாம் - நாம் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—நன்றாக விழித்துக் கொண்டவன், கனவுப் பொருளை அடைய விரும்பினால், “அது கிடைக்காது” என்பதை நன்கறிந்து கொண்டு விடுவான். அந்த அறிவின்றி, அவன் அக்கனவுப் பொருளைப் பெற மேலும் முயன்றால், “அவன் இன்னும் கனவில் இருந்து தெளிவடையவில்லை” என்றே கொள்ளவேண்டும்.

அதுபோல மெய்யறிந்தவன், அறியாத நிலையில் பல உலகப் பொருள்களை அடைந்து நுகர்ந்தாலும், அறிந்த நிலையில் அவற்றை அஸ்த்யமென எண்ணி விலக்கிவிடுவான்; விலக்காமல் மேலும் நுகர விரும்பினால் அவனை மெய்யறிவு பெருதவன் என்றே கூறல் வேண்டும்.

ஆகையால் விழித்தவனுக்குக் கனவு பொய்யாகும்; விழித்துக் கொள்ளாதவனுக்குக் கனவு மெய்யாகும். மெய்யறிவு பெற்றவனுக்கு பந்தமுமில்லை ஊழ்வினையுமில்லை. மெய்யறி பெருதவனுக்கு பந்தமுமுண்டு; ஊழ்வினையுமுண்டு.

உபமேயத்தை விளக்குகிறார்.

இந்தவா பிரமம்தன்னை எய்திய பிரம ஞானி
அந்த நற்பிரமமாக அடங்குவன் பிறிதைப் பாரான்
மைந்தனே அவன் புசித்தல் மலஜலம் விடுத்தலாதி
சிந்தை செய்வது கனாவில் சேர்பொருள்சிந்தை போலாம்.

பதவுரை: இந்த ஆ - இவ்வாறு, பிரமம் தன்னை
எய்திய பிரமஞானி - ப்ரஹ்ம வடிவமேயாகிய மெய்யறி
வுடையவன், அந்த நல் பிரமமாக அடங்குவன் - அந்த
நல்ல ப்ரஹ்மமாகவே அமைதியுற்று இருப்பான். பிறிதை
பாரான் - ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு பொருளை நோக்க
மாட்டான். அவன் புசித்தல் மலஜலம் விடுத்தல் ஆதி -
அவன் உண்பதையும் மலஜலம் விடுத்தல் முதலியவற்றை
யும், சிந்தை செய்வது - எண்ணுவது, கனாவில் சேர்பொருள்
சிந்தை போல் ஆம் - கனாவில் தோன்றிய பொருளை நினைப்
பது போன்றது.

விளக்கம்:—நிர்ணிகல்ப ஸமாதியில் இருக்கும் முனிவன் உணவு
முதலிய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள அதிலிருந்து
எழுவான். அப்போதும் அவனுக்கு கனவுப்பொருளைப் பற்றிய
எண்ணம் போல, உணவு முதலியவற்றைப் பற்றிய எண்ணமும்
அஸத்யமாகவே தோன்றும். மெய்யறிவு பெருதநிலையில்
உண்ணல் முதலிய செயல்களைப் புரிந்த உடலை நான் என எண்ணி
அவன் வாழ்ந்தான். மெய்யறிவு பெற்ற பின் அந்த உடலில்
நான் என அபிமானம் கொள்ளாமல் வாழ்கிறான். உடலை நான்
என்று அபிமானிப்பவனுக்கே ப்ராரப்த ஊழ்வினையுண்டு. அவ்வாறு
அபிமானம் கொள்ளாதவனுக்கு அந்த ஊழ்வினை இல்லை.

“ஆத்மாவுக்கு ஊழ்வினை இல்லை; உடலுக்கே அது
உண்டு;” என்பதை யுக்தியால் நிலைநாட்டுகின்றார்.

கருமமே மூலமாகக் கற்பித தேகத்திற்கு இங்கு
 ஒருமையில் பிராரத்தத்தை ஒப்பலாம் மற்று அநாதி
 சொரூபமாய்க் கருமத்தாலே தோன்றிடா
 ஆன்மாவிற்றிகிங்கு
 ஒருவிதக் கன்மமேனும் உண்டென ஒப்பலாமோ?

பதவுரை: கருமமே மூலமாக-ஊழ்வினைகளைக் காரண
 மாகக் கொண்டு, கற்பித தேகத்திற்கு - உண்டாகிய
 உடலுக்கு, இங்கு - இந்த வாழ்வில், பிராரத்தத்தை ஒருமை
 யில் ஒப்பலாம் - ஊழ்வினை உண்டு என்பதை உறுதியாக
 ஒப்புக் கொள்ளலாம், மற்று - ஆனால் அநாதி சொரூபமாய்-
 பிறப்பற்ற வடிவாகி, கருமத்தில் தோன்றிடா - ஊழ்வினை
 யால் உண்டாகாத, ஆன்மாவிற்றிகு - ஆத்மாவுக்கு, இங்கு
 ஒருவிதம் கர்மமேனும் - இங்கு ஒருவகையான ஊழ்வினை
 யாவது, உண்டு என ஒப்பலாமோ - உண்டு என்று ஏற்க
 முடியுமோ? முடியாது.

விளக்கம்:—ஊழ்வினையால் உண்டான பொருளுக்கு ஊழ்
 வினைத் தொடர்பு உண்டு. ஆகையால் உடலுக்கே அது உண்டு.
 உடத் ஊழ்வினையால் தோன்றியது.

ஆத்மாவோ பிறப்பற்றது; அது ஊழ்வினையால் தோன்ற
 வில்லை; எனவே ஆத்மாவுக்கு ஊழ்வினைத் தொடர்பு எப்போதும்
 இல்லை.

ஞானிக்கு உடல் இல்லை; ஆகையால் அவனுக்கு ஊழ்வினை
 இல்லை.

521

இதுவுமது.

ஓதிய ஆன்மா என்றும் உதித்திடா நித்தம் என்றே
 ஏதமில் லாமலுள்ள இயல்பினை இசைக்கா நின்ற
 வேதம் ஓதுவதால் அந்த விமலமாம் சொரூபம் ஆனோற்கு
 ஏதுமே பிராரத்தம் தான் இருக்கு மென்றொப்பலாமோ ?

பதவுரை: ஓதிய ஆந்மா - வேதங்கள் புகழும் ஆத்மா
வானது, என்றும் உதித்திடா நித்தம் என்று - என்றுமே
பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது என்று, ஏதம் இல்லாமல்
உள்ள இயல்பினை - விகாரமற்ற அதன் இயல்பை,
இசைக்கா நின்ற வேதம் - கூறும் வேதம், ஒதுவது ஆல் -
கூறுகின்றது; ஆகையால், அந்த விமலம் ஆம் சொருபம்
ஆனோற்கு - அந்த மாசற்ற ஆத்மவடிவமாகிய மெய்யுணர்ந்
தவனுக்கு, பிராரத்தம் ஏதும் இருக்கும் என்று ஒப்பலாமோ -
எந்த ப்ராரத்தமாவது இருக்கும் என்று ஒப்ப இயலுமோ ?
இயலாது. தான் - அசை.

விளக்கம்:—வேதம் தானாகவே ப்ரமாணமுடையது; அதன்
சொல் பொய்யாவதில்லை; அது ஆத்மாவைப்பற்றி “ஆத்மா பிறப்
பற்றது; இறப்பற்றது; விகாரமற்றது பழையானது; உடலழிந்
தாலும் அது அழிவதில்லை.” என்று கூறுகிறது. ஆகையால்
ஆத்மா ஊழ்வினையின் தொடர்பில்லாதது; அந்த ஆத்மாவாகவே
ஆகியவர்களுக்கு அந்த ஊழ்வினைத் தொடர்பு இல்லை.

522

இதுவுமது.

என்று தேகான்ம புத்தி இசைந்தா யிடுமோ அன்றே
துன்று பிரார்த்த கன்மத் தொடர்வுமே சித்தியாகும்
ஒன்றுதேகான்ம புத்தி ஒழிந்துள அறிஞரின் பால்
நின்றதாய் பிராரத்தத்தை நினைவது நீதியோ சொல்.

பதவுரை: என்று - எப்போது, தேக ஆத்ம புத்தி
இசைந்தது ஆயிடுமோ - உடலில் ஆத்மா என்ற நினைவு
பொருந்தியிருக்குமோ, அன்றே - அப்போதே, துன்று -
நெருங்கிய, பிரார்த்த கன்மத் தொடர்வும-ப்ரார்ப்த ஊழின்
தொடர்பும், ஸித்தியாகும் - ஏற்படும், ஒன்று - பொருந்தி
யுள்ள, தேக ஆன்மபுத்தி - உடலை ஆத்மாவாக எண்ணும்
யக்கம், ஒழிந்துள அறிஞரின் பால் - நீங்கிய
அறிஞரிடம், பிராரத்தத்தை நின்றதாய் நினைவது நீதியோ -
ஊழ்வினை உண்டு என்று சொல்வது முறையோ ? சொல் -
நீயே சொல்.

விளக்கம்:—உடலுக்கே ஊழ்வினையுண்டு; அந்த உடலை ஆத்மாவாக எண்ணும் அறியாதவனுக்கு, அந்த மயக்க எண்ணத்தின் வழியே ஊழ்வினை உண்டு என்று கூறலாம்.

உடல் நானன்று என்று அறிஞன் நன்கு தெரிந்து கொண்டு விட்டான். ஆத்மாவை அவன் அறிந்ததால் அவனது அறியாமையாகிய மயக்கம் முழுதும் அழிந்துவிட்டது; ஆகையால் அவனுக்கு ஊழ்வினை உண்டு என்று கூறுவது முறையன்று.

523

இப்போது அஜாத வாத முறையில் ஊழ்வினையே இல்லை என்கிறார்.

கற்பித தேகத் திற்கும் கருதிய பிராரத்தத்தை ஒப்புதல் மயக்கமேயாம் உண்மையில் கற்பிதம் தான் எப்படி ஜனிக்கும் நிற்கும் இறந்திடும் யாதுமில்லை. இப்படி உசாவில் ஆக்கை என்றுமே அசத்துத் தானே.

பதவுரை: கற்பித தேகத்திற்கும் - ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கப்பட்ட உடலுக்கும் கருதிய - உடல் உண்டாதற்குக் காரணமாகக் கருதிய, பிராரத்தத்தை ஒப்புதல் - ஊழ்வினை உண்டு என்று ஒப்புக் கொள்ளுதலும், மயக்கமே ஆம் - மயக்க அறிவேயாகும், உண்மையில் - மெய்யாக, கற்பிதம் - ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருள், எப்படி ஜனிக்கும் - எவ்வாறு பிறக்கும்?, நிற்கும் இறந்திடும்-வாழும் அழியும், யாதும் இல்லை - எப்பொருளும் உண்டாகவில்லை, இப்படி உசாவில் - இவ்வாறு வினவி ஆராய்ந்தால், என்றும் ஆக்கை அசத்து - எப்போதுமே உடல் இல்லாத பொருளே யாகும். தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவே உண்மையானது; பிற பொருள்கள் யாவும் மாயையால் ஆத்மாவில் கற்பிக்கப்பட்டவை; ஆகையால் அவை உண்மையாக இல்லை; இல்லாத பொருளுக்குப் பிறப்பும் வாழ்வும் அழிவும் இல்லை. கமிற்றில் பாம்பு பிறந்து, இருந்து, அழியவில்லை. பாம்பே இல்லை. பாம்பு என்ற தோற்றமே உண்டு. அது ஒரு பொருளில்லை. எல்லாப் பொருள்களின் தோற்றமும் மாயையின் விளைவேயாகும். எப்பொருளும் உண்மையாகப்

பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை. இந்த வகையில் ஆராய்ந்தால் உடல் என்பதே உண்மையில் இல்லை. அதற்கு ப்ராரப்தம் உண்டு என்பதும் இல்லை.

ஆத்மாவே ஸத்யமானது; ஜீவன் முக்தன் அந்த ஆத்மாவே ஆவன்; அவனுக்கு உடலுமில்லை; ப்ராரப்தமும் இல்லை. இல்லாத உடல், ப்ராரப்தத்தால் எவ்வாறு பிறக்கும்? நிற்கும்? இறக்கும்?.

கண்களுக்குத் “தோன்றும் உலகில் பலவகை உயிரினங்கள் உள்ளன” என்று ஒரு வகையாக ஒப்புக் கொண்டு, அப்பலவகைப் பிறப்புக்களுக்குக் காரணம் கூறுவதற்காக ஊழ்வினை ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டது. ஆத்மாவைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லை என்ற முடிவான கொள்கையில், ப்ராரப்தத்திற்கும் பிற பொருள்களுக்கும் இடமே இல்லை. இந்த முடிவுதான் வேதம் கூறும் முடிவாகும்.

524

ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ராரப்தம் உண்டு என்று கூறும் வேதத்தின் கருத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

ஆதலால் அசத்தாக்கைக்கும் அமை பிராரத்தமில்லை
ஓதிய நீதியாக ஒன்றினுக்கேனும் ஈது
சாதுவே இலாத தேனும் சத்திய ஞானிகட்கு
வேதமே பிராரத்தத்தை விதிப்பதன் கருத்தைக்கேளாய்.

பதவுரை: சாதுவே!, ஆதலால் - உடலே இல்லையாகையால், அசத்து ஆக்கைக்கும் - இல்லாத உடலுக்கும், பிராரத்தம் அமை இல்லை - ஊழ்வினைத் தொடர்பு இல்லை, ஓதிய நீதி ஆக - இங்கே கூறிய முறைப்படி, ஒன்றினுக்கேனும் - எந்த ஒரு பொருளுக்காவது, ஈது இலாதது - இஃது இல்லை, ஏனும் - எனினும்; சத்திய ஞானிகட்கு - உண்மையான ஜீவன் முக்தர்களுக்கு, வேதம் பிராரத்தத்தை விதிப்பதன் - வேதமானது ஊழ்வினை உண்டு என்று கூறியதன், கருத்தைக் கேளாய் - உள்நோக்கத்தைக் கேட்பாய்.

விளக்கம்:—ஓதிய நீதியாவது; “ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எப்பொருளும் உண்மையாக இல்லை; அவை பிறக்கவும் இல்லை; அழியவும் இல்லை” என்று கூறிய முறையாகும்.

வேதம், "அந்த ஜீவன் முக்தன் உடனேயே வீடுபேறடைய மாட்டான்; அவனது உடல் அழியும்வரை அவன் ப்ராரப்தத்தை நுகர்ந்து கொண்டிருப்பான்; உடல் அழிந்ததும் அவன் விடுதலை பெருவான்; இவ்வளவு நாட்கள் அவனுக்கு வீடுபேறடைய தாமத நாட்களாகும்" என்று கூறுகிறது. இவ்வாறு கூறியதன் கருத்து அடுத்த செய்யுளில் விளக்கப்படும்.

525

இதுவுமது.

அந்தநல் வித்தையாலே அவித்தை காரியம் நசித்தால் பிந்தி இத்தேகமாதி பிறங்குவது எந்த வாறு என்று இந்தவா சங்கிக்கின்ற ஈனரைச் சமாதா னிக்கச் சுத்தர மான வேதம் சொல்லிடும் பிராரத்தத்தை.

பதவுரை: அந்த நல் வித்தையால் - அந்த மேலான மெய்யறிவால், அவித்தை காரியம் நசித்தால் - அவித்தையும் அதன் விளைவும் அழிந்து போனால், பிந்தி - பிறகு இ தேகம் ஆதி - இந்த உடல் முதலியவை, பிறங்குவது எந்த ஆறு - உயிரோடு இருப்பது எப்படி? என்று இந்த ஆசங்கிக்கின்ற - என்பதாக இவ்வாறு ஐயம் கொள்ளும், ஈனரை சமாதானிக்க - சாதாரணமக்களை ஸமாதானம் செய்வதன் பொருட்டு, சுந்தரமான வேதம் - அழியாத பொருளைக் கூறும் வேதம், பிராரத்தத்தை சொல்லிடும் - ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ராரப்தம் உண்டு என்று சொல்லிற்று.

விளக்கம்:—உலகில் காரணம் அழிந்தால் கார்யமும் அழியும் என்பது யாவரும் அறிந்த ஒன்றாகும்; மண் அழிந்தபின் குடமில்லை; நூல் அழிந்தபின் ஆடையில்லை; அதுபோல உடல் முதலியவை அவித்யையின் கார்யங்களாகும்; மெய்யறிவால் அவித்யை அழிந்து விடுகிறது; அது அழிந்தவுடன் உடலும் அழிதல் வேண்டும். ஜீவன் முக்தனுக்கு மெய்யறிவால் அவித்யை அழிந்து விட்டது. காரணமாகிய அது அழிந்தவுடன் கார்யமாகிய உடலும் அழியவேண்டும்; அஃதோ அவனுக்கு உள்ளது; இது எவ்வாறு பொருந்தும்? என்று சாதாரண மக்கள் ஐயம் கொள்வார்கள்.

இந்த ஐயத்தைப் போக்குவதன் பொருட்டு, வேதம், "ஜீவன் முக்தனுக்கு ப்ராரப்தமிருப்பதால் உடல் அழியவில்லை; ப்ராரப்தம்

அழியும்போது உடலும் அழியும்; காரணமாகிய அவித்யை அழிந்
தாலும், ப்ராரப்தம் என்ற ஊழ்வினை தன் பயனை அளிக்கவே
செய்யும்; ஆகையால் அவனுடல் ப்ராரப்தத்தின் பயனாக உள்ளது”
என்று சமாதானம் செய்தது. இவ்வாறு சமாதானம் செய்வதன்
பொருட்டு வேதம் ப்ராரப்தத்தை ஒப்புக் கொண்டதே தவிர,
“ஜ்ஞானிக்கு ப்ராரப்தம் முடியும் வரை உடல் இருக்கும்” என்று
நிலைநிறுத்துவதில் வேதத்திற்கு நோக்கமில்லை; ஏனெனில்
அவ்வாறு நிலைநிறுத்துவதனால் எவ்விதப் பயனும் யாருக்கும்
இல்லை; வேதம் பயனற்ற ஒன்றைக் கூறுது.

மற்றும் சில சான்றோர் மேற்கூறிய ஐயத்திற்கு வேறுவிதமாகக்
கீழ்வருமாறு விடையளிப்பர். “காரணம் அழிந்த உடனேயே
கார்யமும் அழிவதில்லை. ஒரு கூணநேரம் கார்யம் இருந்து
பிறகே அது அழிகிறது” நூல் அழிந்த பின்பு ஒரு கூணம் இருந்த
பிறகே ஆடை அழியும்” என்று தர்க்கநூல் வல்லுநர் கூறுகிறார்கள்.
அவர்களோ” எவ்வாறு மெய்யுணர்ந்தவர்களுக்கு உடல் இருக்கும்
என்று வினவுகிறார்கள்.

நூலின் பிறப்பு ஏற்பட்டுச் சில தினங்களே ஆயின; மயக்க
மாகிய அவித்யையோ பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக
இருந்து வருகிறது.

சில தினங்களையே வயதாக உடைய நூலழிந்தபின் ஆடை
ஒரு கூணநேரம் இருக்குமானால், பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு
களாக வாழ்ந்து வந்த அவித்யை அழிந்தபின், அதன் கார்யமாகிய
உடல் சில ஆண்டுகள் இருப்பது தவறன்று.

உலகில் பல்லாண்டுகளாக இருக்கும் ஒரு பெரிய பசுமரத்தை
அடியில் வெட்டிச் சாய்த்து விட்டால், உடனேயே அதன் பசுமை
யான இலைகளும் கிளையும் காய்ந்து அழிவதில்லை; பலநாட்கள்
பசுமையாக, இருந்த பின்பே அவை காய்ந்து அழியும். அதைப்
போன்றதே ஜீவன் முக்தனின் உடலும் அறியாமை நீங்கிய
உடனேயே அழியாது; சிலநாட்கள் இருக்கும்.

இவ்வாறு அவர்கள் கூறினாலும், வேதத்தின் கருத்து யாது
என்பதை, அவர்களின் வாதம் விளக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்
களுடைய விடை சுவையுடையதன்று.

இப்படி வெளிநோக்காக ஏகதேசத்தில் வேதம் கற்பித ப்ராரப்தத்தைக் காட்டிடும் ஞானிகட்கும் செப்பிய தேகமாதி சிறிதுமே சத்தாம் என்றிங்கு ஒப்பிடும் வண்ணமித்தை உரைத்திட வில்லை மைந்தா.

பதவுரை: மைந்தா, இப்படி - இவ்வாறு, வேதம் வெளி நோக்காக - வேதமானது சாதாரணமக்களை ஸமாதானப் படுத்தும் பொருட்டு, ஏகதேசத்தில் - ஒரு மாதிரியாக, ஞானிகட்கும் - மெய்யறிவு பெற்றவருக்கும், ப்ராரப்தத்தைக் காட்டிடும்-ப்ராரப்தம் உண்டு என்பதைக் கூறும், செப்பிய-முன்பு கூறிய, தேகம் ஆதி - உடல் முதலியவைகள், சத்து ஆம் - உண்மைப் பொருளாகும், என்று இங்கு சிறிதும் ஒப்பிடும் வண்ணம் - என்று இவ்விடத்தில் சற்றேனும் ஒப்புக் கொள்தலன் பொருட்டு, இத்தை உணர்த்திடவில்லை - ப்ராரப்தத்தைக் கூறவில்லை.

விளக்கம்:—வேதத்தின் நோக்கம், சாதாரணமக்களை ஸமாதானம் செய்வதேயாகும். ஜ்ஞானியின் உடல் சில நாட்கள் நிலைநிற்கும் என்பதைக் கூறுவது வேத நோக்கமன்று; அவ்வாறு கூறுவது பயனற்றது.

527

இப்போது வேதத்தின் உட்கருத்தைத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

அகிலபூரணமே யாகி ஆதி அந்தங்களின்றி மிகவும் ஓர் பிரமாணத்தான் மேவ வொண்ணாதாகிப் பகர்செயலின்றி நின்ற பரமமாம் பிரமமொன்றே திகழு மத்வயமாம் இத்தில் சிறிதுமே பேதமில்லை.

பதவுரை: பகர்செயல் இன்றி - யாவரும் கூறும் செயல் யாதும் இல்லாமல், நின்ற - இருந்த, பரமம் ஆம் பிரமம் ஒன்றே - மேலான ப்ரஹ்மம் ஒன்றே, அகில பூரணம் ஆகி - எங்கும் நிறைந்து, ஆதி அந்தங்கள் இன்றி -

பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாமல், ஓர் பிரமாணத்தான் - எந்தப் ப்ரமாணத்தாலும், மிகவும் மேவ ஒண்ணாதது ஆகி-மிகவும், அறியத்தகாதது ஆகி, திகழும் அத்வயம் ஆம் - விளங்கும் இரண்டற்ற பொருளாகும், இதில் சிறிதும் பேதம் இல்லை - இதனிடம் சிறிதும் பன்மை என்பது இல்லை.

விளக்கம்:—“ஒன்றே, அத்வயம்” என்ற இரு சொற்களும் ப்ரஹ்மனிடம் தன்னைப்பற்றிய பேதமும், தனக்குச்சமமான பொருளைப்பற்றிய பேதமும், தனக்கு வேருள பொருளைப்பற்றிய பேதமும் இல்லை என்பதைக் காட்டின.

அதாவது: ப்ரஹ்மத்திலும் வேருள பொருளில்லை, ப்ரஹ்மத் துக்கு ஸஜாதீயமான பொருளில்லை. அதனிடமுள்ளதாக வேறு பொருளில்லை என்பதாகும்.

இக்கருத்தை “ஸஜாதீய, ஸ்வகத பேதமற்றது” என்ற தொடரால் பெரியோர் குறிப்பிடுவர்.

வேதத்தின் நோக்கம் “எவ்வகை வேறுபாடுமில்லாத ப்ரஹ்மம் ஒன்றே” என்பதை விளக்குவதேயாகும்.

528

இதுவுமது

சுத்த நிட்கிரிய சத்சித் சுககன சொரூபமாகி
 நித்த அத்துவிதமான நிருமலப் பிரம மொன்றே
 புத்திர எல்லாமாகிப் பூரணமாயிலங்கும்
 இத்தில் வேருள பேதம் எவளவும் இல்லை என்றும்.

பதவுரை: புத்திரனே, சுத்தம் - தூயதும், நிட்கிரியம்- செயலற்றதும், சத்சித் சுககன சொரூபம் - இருப்பு, அறிவு, இன்பச் செறிவு ஆகியவற்றின் வடிவும், ஆகி, நித்தம் அத்துவிதம் ஆன - அழியாததும் இரண்டற்றதும் ஆன, நிருமலப்பிரமம் ஒன்றே - மாசுகளற்ற ப்ரஹ்மம் ஒன்றே, எல்லாமகி-எல்லாப் பொருள்களுமாகி, பூரணமாய் இலங்கும்- எங்கும் நிறைவுற்று விளங்கும், இத்தில் - இந்தப் பொருளில், என்றும் - எப்போதும், வேருள பேதம் எ அளவும் இல்லை = வேருள பன்மை சிறிதும் இல்லை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் தாயது; செயலற்றது; ஸ்த்சித் ஆநந்த வடிவானது; அழியாதது; இரண்டற்றது; மாசற்றது; எல்லாமாகி இருப்பது; எங்கும் நிறைந்த; இதில் பன்மையே சிறிதுமில்லை, இதுவே வேதம் கூறும் கருத்து.

529

இதுவுமது.

தள்ளவும் கூட்டவும் தான் தகாததாய் தன்னில் தானாய் உள்ளவா தன்னில் ஒன்றும் ஒன்றிடாப் பிரமம் ஒன்றே உள்ளிலும் வெளியில் எங்கும் ஒருமையாய் நிறைந்துநிற்கும் எள்ளளவேனும் இத்தில் எய்திய பேதம் இல்லை.

பதவுரை: தள்ளவும் கூட்டவும் தகாததாய் - விடத் தகுந்த இயல்பும், எடுத்துக் கொள்ளத் தகுந்த இயல்பும் இல்லாமல், தன்னில் தானாய் - தன்னிடமே நிலைபெற்றதாய், உள்ள ஆ - உள்ளபடி, தன்னில் ஒன்றும் ஒன்றிடா - தன்னிடம் வேறு எப்பொருளும் ஆதாரமாகப் பொருந்தியிராத, பிரமம் ஒன்றே - ப்ரஹ்ம சைதன்யமே, உள்ளிலும் வெளியில் எங்கும் - உள்வெளி ஆகிய எல்லாவிடங்களிலும், ஒருமையாய் நிறைந்து நிற்கும்-சமமாக நிறைந்து இருக்கும், இத்தில் எய்திய பேதம் என்னளவேனும் இல்லை - இந்த ப்ரஹ்மத்தில் சிறிதளவாவது பன்மையில்லை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் தன் ஆத்மாவாகவே இருப்பதால், யாராலும் அதைத் தள்ளலும் இயலாது; தன்னுடன் புதிதாகச் சேர்த்துக்கொள்ளலும் இயலாது.

பாணையில் அரிசி இருப்பது போல ப்ரஹ்மத்தினிடம் இல்லை. உலகங்கள் யாவும் இல்லாத பொருள் ஆகையால் அவை ப்ரஹ்மத்தினிடம் இல்லை. அதனிடம் அதுதான் உள்ளது; வேறு ஒன்று மில்லை; ஆகையால் தன்னில் தானாய் என்றார்.

மரத்திற்கு பூமி ஆதாரமாக உள்ளது; அதுபோல ப்ரஹ்மத்திற்கு எப்பொருளும் ஆதாரமாக இல்லை; ஏனெனில் உண்மையில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பொருளே இல்லை; ஆகையால், "தன்னில் ஒன்றும் ஒன்றிடா" என்றார்; ஒன்றிலும் தான் ஒன்றிடா என்று பகுதி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்.

இதுவுமது.

நிரஞ்சன நிருவிகற்ப நிட்கள நுண்மை யாகி
 விரிந்த நிர்க்குணமாய் ஒன்றால் விளம்பிடப்படாததாகிப்
 பொருந்திய வடிவமான பூரணப் பிரம மொன்றே
 இருந்தது அத்வயமாய் இத்தில் எவளவும் பேதமில்லை.

பதவுரை: நிரஞ்சனம் - மாசற்றதும், நிருவிகற்பம் -
 வேறுபாடில்லாததும், நி ட் க ள ம் - அவயவமற்றதும்,
 நுண்மையாகி - நுட்பமாய் இருப்பதுமாகி, விரிந்த - எங்கும்
 நிறைந்துள்ள, நிர்க்குணமாய் - குணங்களில்லாததாகி, ஒன்
 றால் விளம்பிடப்படாததாகி-ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் குறிக்கப்
 படாதது ஆகி, பொருந்திய வடிவமான - எல்லா உயிர்
 களுக்கும் ஆத்மாவாகப் பொருந்தியுள்ள வடிவம் கொண்ட,
 பூரணம் பிரமம் ஒன்றே - குறைவில்லாத ப்ரஹ்மம் ஒன்றே
 அத்வயமாய் இருந்தது-எப்போதும் இருக்கும் பொருளாகும்,
 இத்தில் எவளவும் பேதம் இல்லை - இந்த ஆத்மாவில்
 சிறிதும் பன்மை இல்லை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் மாசற்றது; வேறுபாடற்றது; அவய
 மில்லாதது; நுட்பமானது; குணமற்றது; எவ்வகை ப்ரமாணங்
 களுக்கும் எட்டாதது; எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளது;
 எங்கும் நிறைந்தது; இரண்டற்றது; இதில் பன்மைக்கு இடமில்லை.

இதுவுமது.

சித்தமும் வாக்கு யாவும் சென்று கோசரிக்க ஒண்ணுச்
 சத்ததாய் சுத்த சித்தாய்ச் சாரும் ஓர்உவமை யின்றி
 நித்தவா நந்த மாகி நிகழ் சொத சித்தமான
 அத்வயப் பிரமத்தின் கண் அணுவுமே பேதமில்லை.

பதவுரை: சித்தமும் வாக்குயாவும் - மனமும் எல்லா
 மொழிகளும், சென்று கோசரிக்க ஒண்ணு சத்ததாய்-சென்று

சுட்டிக்காட்ட இயலாத உண்மைப் பொருளாகி, சுத்த சித்தாய் - தூய்மையான அறிவுவடிவாய், சாரும் ஓர் உவமை இன்றி - ஓர் ஒப்புமையிமில்லாமல், நித்த ஆநந்த மாகி - அழிவற்ற இன்ப வடிவாகி நிகழ் சொத சித்தமான - தன்னிருப்புக் கொண்டதாக விளங்கும், அத்வயப்பிரமத்தின் கண் - இரண்டற்ற ப்ரஹ்ம வடிவில், அணுவும் பேதமே இல்லை - சிறிதளவாவது பேதம் என்பது இல்லை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் மனத்திற்கும் மொழிக்கும் எட்டாதது; ஸத்தாகவும் சித்தாகவும் உள்ளது; ஒப்பற்றது; அழியாத இன்ப வடிவானது; தானாகவே விளங்கிக் கொண்டிருப்பது; இரண்டற்றது.

இவ்வாறு ப்ரஹ்மசைதன்யத்தை விளக்கிக்காட்டுவதே வேதத்தின் முதன்மையான நோக்கம். மெய்யுனர்ந்தவனுக்கு உடல் இருக்குமா இல்லையா? ப்ராரப்தம் உண்டா இல்லையா; என்பனபோன்ற பயனற்ற விஷயங்களை நிலைநாட்டுவது வேதத்தின் நோக்கமன்று.

532

ஆத்ம அறிவைப் பெற்ற சான்றோர்களுக்கு ஏற்படும் பயனைக் கூறுகிறார்.

போகமே தள்ளி அந்தப் போக ஆசையும் விடுத்திங்கு
ஆகிய சாந்தி தாந்தி அடைந்த மா யதிகள் தாமே
ஏகநல் தத்துவத்தை இருதயம் தனிலறிந்து
பாகமாம் யோகத்தாலே பரசுகம் அடைந்தாரன்றே.

பதவுரை: போகம் தள்ளி - விஷய நுகர்வை நீக்கி, அந்த போக ஆசையும் விடுத்து - அந்த விஷய நுகர்வி லுள்ள ஆசையையும் போக்கி, இங்கு சாந்தி தாந்தி ஆகிய - இந்த உலகில் சாந்தி தாந்தி ஆகியவற்றை - அடைந்த மாயதிகள் - அடைந்த பெரிய துறவிகள், தாமே - தாங்களாகவே, இருதயம் தனில் ஏக நல் தத்துவத்தை அறிந்து - ஹ்ருதயவானில் விளங்கும் ஒன்றான மெய்ப் பொருளை நன்கறிந்து, பாகமாம் யோகத்தாலே - பக்குவமடைந்த ஜ்ஞான யோகத்தினால், பரசுகம் அடைந்தார் - ஒப்பற்ற இன்பத்தை அடைந்தார்கள். அன்றே - அசை.

விளக்கம்:—சாந்தி என்பது மனவடக்கமாகும். தாந்தி என்பது பொறியடக்கமாகும்.

பாகம் ஆம் யோகம்—பக்குவம் பெற்ற நிர்விகல்பஸமாதியால் ஏற்படும் ஆத்ம அறிவு

அடங்கிய துறவிகளின் மனம் அற்பப்பொருள்களில் செல்லாமல் மிகவும் பெரிய ஆத்மாவிடம் சென்றடையும்; எனவே அவர்களும் பெரியவர்களே. ஆகையால் “மாயதிகள்” என்றார்.

533

ஆதலால் பால நீயும் அகண்ட ஆநந்த மான
பேதமில் நின் சொரூப பிரம தத்துவமறிந்தே
ஏதமாம் நின்மனத்தால் இங்குக்கற்பித்த மோகப்
பேதமாம் பந்தம் நீக்கி பேறு பெற்றவனாய் நிற்பாய்.

பதவுரை: பாலனே! ஆதலால், நீயும், அகண்ட ஆநந்தமான - வரம்பற்ற இன்பவடிவான, பேதம் இல் நின் சொரூப ப்ரஹ்ம தத்துவமறிந்து - பேதங்களில்லாத உன் உண்மை வடிவாகிய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து, இங்கு - இவ்வாழ்வில் நின்மனத்தால் கற்பித்த - உனது மனத்தால் கற்பித்துக் கொண்ட, மோகம் பேதம் ஆம் - பலவகையான மோகந்தரும், ஏதம் ஆம் பந்தம் நீக்கி - இன்னல் தரும் மயக்கத்தை விலக்கி, பேறு பெற்றவனாய் நிற்பாய் - வீடு பேறு பெற்று விளங்குவாய்.

விளக்கம்—முன்பு ஐம்பதாம் செய்யுளில், ஆசிரியர் கூறிய அறுதலான மொழிகள் இங்கு முடிவையடைகின்றன.

முன்பு, “மைந்தனே பயப்படவேண்டாம். இனி உனக்குக் கேடு வராது; பிறனிப்பிணியை நீக்க உபாயம் இருக்கிறது; பெரியோர்கள் அதை மேற்கொண்டு நன்மை பெற்றிருக்கின்றார்கள்; அதைச் சொல்லுவேன்” என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

534

நிருவிகற்பகமே யான நிருமலச் சமாதி கொண்டே
ஒருமையாம் உன் சொரூபம் உணர்வதாம் திட்டியாலே

மருள் தரும் ஐயமின்றி மாசற நோக்குவாயேல்
பிரிய நீ கேட்ட வத்துப் பின்னரும் பேதியாதால்.

பதவுரை: பிரியனே, நீ, நிருவிகற்பகமே ஆன -
த்ரிபுட இல்லாத, நிருமலம் சமாதி கொண்டு - மாசற்ற
ஸமாதியை மேற்கொண்டு, ஒருமையாம் - இரண்டற்ற,
உன் சொரூபம் - உனது உண்மை வடிவை, உணர்வது
ஆம் திட்டியால் - அறியும் உனது ஆத்ம அறிவினால்,
மருள் தரும் ஐயமின்றி - மயக்கத்தை அளிக்கும் ஐயமில்லா
யல், மாசு அற நோக்குவாயேல் - திரிபு இன்றி ஆத்மாநு
பவம் பெறுவாயானால், கேட்ட வத்து - நீ அறிய விரும்பிக்
கேட்ட உண்மைப்பொருள், பின்னரும் பேதியாது - மறுபடி
யும் மாறாமல் இருக்கும்.

விளக்கம்:—நீ நிர்விகல்ப ஸமாதியை மேற்கொள்க; அதனால்
ஆத்மஜ்ஞானம் பெறுவாய்; அந்த ஜ்ஞானம் ஐயமும் திரிபுமின்றி
விளங்கும். அதனால் உன் உண்மை வடிவாகிய ப்ரஹ்மத்தின்
அனுபவம் ஏற்படும். அதனால் உனது ஸம்ஸாரபந்தம் நீங்கும்.

535

மெய்யறிவுக்குரிய ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார்.

தன்னிடைப் பொய்ய வித்தை தந்த பந்தம் விடுத்துத்
துன்னிய சச்சிதிரிபச் சொரூபமாம் தனையே சார
மன்னு நன்னூல்கள் யுக்தி மாகுரு வசனம் மானம்
பின்னும் நற்சுவாநுபூதி பெருகிய பிரமாணங்கள்.

பதவுரை: தன்னிடை பொய் அவித்தைதந்த -
தன்னிடமுள்ள பொய்யான அவிதையை கொடுத்த, பந்தம்
விடுத்து - மயக்கத்தைப் போக்கி, துன்னிய - நெருங்கிய,
சத் சித் இன்ப சொரூபமாம் - உண்மை அறிவு ஆநந்தம்
இவற்றின் வடிவாக உள்ள, தனையே சார - தன்வடிவான
ப்ரஹ்மத்தை அடைய, மன்னு நன்னூல்கள் - நிலபெற்ற
வேதநூல்களும், யுக்தி - நல்ல தர்க்கங்களும், மாகுரு
வசனம் - சிறந்த குருவின் மொழியும்; மானம் - ப்ரமாணங்

களாகும். பின்னும் - மேலும், நல் சுவாநுபூதி - நல்ல அநுபவம், பெருகிய பிரமாணங்கள் - குறைவில்லாத சான்றுகளாகும்.

விளக்கம்:— அவித்யையைப் போக்கி, ப்ரஹ்ம வடிவாகவே ஆகி இன்புறலாம் என்பதற்கு, வேதமும், யுக்தியும், குருவின் மொழியும், அநுபவமும் சான்றும்.

536

அநுபவத்தால் உணர்வதை அநுமானத்தால் உணர இயலாது என்கிறார்.

பந்தமும் மோட்சமுந்தான் பசியுடன் திருப்தி தானும் சிந்தையும் ரோகமில்லாத் திறமையே முதலனைத்தும் மைந்தனே தாங்கள்தாமே மயலற உணர்வர் மற்றோர் வந்தவோர் அநுமானத்தால் வகுத்துள இவைமதிப்பர்.

பதவுரை: மைந்தனே! பந்தமும் மோட்சமும் - மயக்கமும் மெய்யறிவும், பசியுடன் திருப்தி - பசியும், போது மென்ற மனமும், சிந்தையும் ரோகமில்லாத் திறமை - கவலையும் ஆரோக்யமும், முதல் அனைத்தும் - இவை முதலான பலவற்றையும், தாங்கள் தாமே மயல் அற உணர்வர் - மக்கள் தாங்களே அநுபவித்து மயக்கமில்லாமல் உணர்வார்கள். மற்றோர் - தமக்கு வேருணவர்கள், வந்த ஓர் அநுமானத்தால் - தம்மனத்தில் வந்த ஒரு அநுமானத்தைக் கொண்டு, வகுத்துள இவை மதிப்பர் - மேலே வகுத்துக் கூறியவற்றை அறிவார்கள். தான், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:— ப்ரஹ்ம வடிவ நிலையாகிய மோக்யம் அநுபவித்து உணரத்தக்கது; அது அநுமானத்தால் உணரப்படுவதன்று. அநுமானப்ரமாணத்தில் தவறு ஏற்படலாம். அநுபவத்தில் தவறு ஏற்படாது.

முதல் என்ற சொல், தாகம், வயிற்று வலி என்பவற்றைக் காட்டும்.

“தனது அநுபவத்தாலேயே மெய்யறிவு பெற்று இன்புறல் வேண்டும். குருவும், வேதமும் ஓரளவு தான் உதவி செய்வர்” என்கிறார்.

சுருதிகள் பொதுவே யாகச் சொல்லிடும் எப்படித்தாய்க் குரவரும் அப்படித்தான் கூறுவர் சீடனே நம் பரசிவன் அருளால் தந்த பரமுணர் அநுபவத் தால் வரையிலாப் பவமாகின்ற வாரிதி கடக்க வேண்டும்.

பதவுரை: சீடனே! சுருதிகள் - வேதங்கள், பொதுவே ஆக - பொதுவாகவே, எப்படித்தாய் - எவ்வாறு, சொல்லிடும் - உபதேசிக்குமோ, அப்படித்தான் - அவ்வாறே, குரவரும் கூறுவர் - ஆசிரியர்களும் உபதேசம் செய்வார்கள். பரசிவன் - இறைவன், அருளால் தந்த - கருணையால் அளித்த, நம் பரம் உணர் அநுபவத்தால் - நமக்குரிய ஆத்மாநுபவத்தால், வரை இலா - வரம்பற்ற பவமாகின்ற, வாரிதி - ஸம்ஸாரக்கடலை, கடக்க வேண்டும் - தாண்ட வேண்டும்.

விளக்கம்:—ஒருவன் தோணியால் ஆற்றைத் தாண்ட விரும்புகிறான். கரையிலுள்ளவன் அவனிடம் இப்படி அதைச் செலுத்து; அப்படி அதைச் செலுத்து என்று பொதுவாகச் சொல்லிக் கொடுப்பான். அதைக் கேட்டுக் கொண்ட மற்றவன் அவன் கூறியவாறே தோணியைச் செலுத்தி அக்கரையை அடைவான். அவன் தானே தான் தோணியைச் செலுத்த வேண்டும்.

அதுபோல ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்க குரு வழி கூறுவார்; வேதமும் வழி கூறும். அந்த வழியே செல்பவன் இறைவனருளால் தான் பெற்ற அறிவைக் கொண்டும், அநுபவத்தைக் கொண்டும், ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்ட வேண்டும்.

மூவகைப் பார்வைகளைக் கூறுகிறார்

சகல வேதாந்த நூலில் சாரமாய் திட்டி மூன்று திகழும் அத்திட்டியாலே திருசியம் யாவும் நீக்கி

நிகழும் துவிதா கண்ட நிருமலப் பிரமம் தன்னை
அகமென அறிந்தவன் தான் அகண்டரூய் முத்தனாவன்.

பதவுரை: சகல வேதாந்த நூலில் - எல்லா வேதாந்த நூல்களிலும், சாரமாய் திட்டி மூன்று திகழும் - சாரமாக மூன்றுவகையான நோக்குகள் சொல்லப்படும். அத்திட்டியால் - அந்த நோக்குகளால், திருசியம் யாவும் நீக்கி - காணப்படும் பொருள் எல்லாவற்றையும் விலக்கி, நிகழும் - அழியாமல் இருக்கும், அத்துவித அகண்ட நிருமலம் பிரமம் தன்னை - இரண்டற்றதும், வரம்பற்றதும், மாசற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தை, அகம் என அறிந்தவன் தான் - நான் என்று அறிந்தவனே, அகண்டரூய் - வரம்பற்ற ப்ரஹ்மமாய், முக்தன் ஆவான் - விடுதலை பெற்றவன் ஆவான்.

முவகை நோக்குகளின் பெயர்களைக் கூறுகிறார்.

பரவிய திட்டி மூன்றின் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்
விரிவுறு வாத திட்டி மித்தியா திட்டி மற்றும்
பிரிவெலாம் நீக்கா நின்ற பிரவிலாப திட்டி மூன்றும்
இருமைதீர் இவைகள் தம்மின் இலக்கணம் இயம்புவாமே.

பதவுரை: பரவிய திட்டி மூன்றின் - மேலே கூறிய மூன்றுவகை நோக்குகளின், பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய் - பிரிவுகளை நான் சொல்வேன் கேள், விரிவுறு வாத திட்டி - விரிவுற்ற அநாத்மப் பொருள்களை இல்லை என்று கூறும் பாத நோக்கு (ஒன்றாகும்). மித்தியா திட்டி - எல்லாவற்றையும் பொய் எனத் துணியும் நோக்கு (இரண்டாவதாகும்). மற்றும் - மேலும், பிரிவு எலாம் நீக்கா நின்ற - பலவகை பேதங்களையும் போக்கும், பிரவிலாப திட்டி மூன்று ஆம் - ப்ரவிலாப நோக்கு என்பது மூன்றாவதாகும். இருமைதீர் - த்வைதங்களை விலக்குகின்ற, இவைகள் தம்மின் இலக்கணம் இயம்புவாம் - இந்த நோக்குகளின் இலக்கணத்தைக் கூறுவோம்.

விளக்கம்:—பாதநோக்கு, மித்யா நோக்கு, ப்ரவிலாப நோக்கு என்று மூவகையான நோக்குகள் உண்டு. இவைகளால் “ஆத்மா ஒன்றே இரண்டல்ல” என்பது விளங்கும்.

540

மேற் கூறிய நோக்குகளில் பாத நோக்கின் லக்ஷணம் கூறுகிறார்.

மருவிய சுழுத்தி போலும் மகத்தான தாணுபோலும் பிரமமாம் என்னிடத்தில் பிறிதுபோல் காண்பதெல்லாம் ஒரு அணுவேனுமில்லை உள்ளவன் நானே என்று நிருமலப் பார்வைதானே நிகழ்த்திய பாத திட்டி.

பதவுரை: மருவிய சுழுத்தி போலும்-உறக்க நிலையை யுடையவனைப் போலவும், மகத்தான தாணு போலும் - பெரிய தூணைப் போலும் (விகல்ப மற்றும் அசைவற்றும் உள்ள), பிரமமாம் என்னிடத்தில்-ப்ரஹ்மமாகிய என்னிடம், பிறிது போல் காண்பது எல்லாம் - வேறான பொருள்கள் போல் காணப்படும் யாவும், ஒரு அணு வேனும் இல்லை - ஒரு சிறிதும் இல்லை, உள்ளவன் நானே - உண்மையாக இருப்பவன் நானே, என்று நிருமலப் பார்வை - என்று நோக்கும் மாசில்லாத நோக்கமே, நிகழ்த்திய வாததிட்டி - மேலே கூறிய பாத நோக்கு ஆகும்.

விளக்கம்:—பாத நோக்கு என்பதற்கு இல்லை யென்று வெளிப் பொருளை மறுத்துப் பார்க்கும் பார்வை என்பது பொருளாகும்.

ஆத்மாவினிடம் எப்பொருளும் இல்லை என்று உறுதி கொள்ளல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

541

மித்யா நோக்கின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.

இருமை சேர் கனவு போலும் இந்திர சாலம் போலும் பிரமமாம் என்னிடத்தில் பிறிதுபோல் காணப்பட்ட சருவமும் மித்தையாகும் சத்தியம் நானே என்று விரிவுறும் பார்வை தானே மித்தியா திட்டியாகும்.

பதவுரை: பிரமமாம் என்னிடத்தில், பிறிது போல் காணப்பட்ட, சருவமும் - எல்லாப் பொருள்களும், இருமை சேர் கனவு போலும் - த்வைதங்களையுடைய கனவைப் போலவும், இந்திர சாலம் போலும் - இந்திர ஜால வித்தையில் வரும் பொருளைப் போலும், மித்தை ஆகும் - பொய்யாகும். சத்தியம் நானே - உண்மையாக இருப்பவன் நானே, என்று விரிவுறும் பார்வை தானே - என்று பார்க்கும் விரிவான பார்வையே, மித்தியா திட்டியாகும் பொய்ப் பார்வை என்று கூறப்படும்.

விளக்கம்:—மித்யா நோக்கு என்பதற்கு வெளிப் பொருளைப் பொய் யென்று உறுதி கொண்டு பார்க்கும் பார்வை என்பது பொருள்.

542

ப்ரவிலாப நோக்கின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.

பரவிய ஆழிபோலும் பார்த்திடும் கனவு போலும் ஒருசிதாகாசமான உருவமாம் என்னிடத்தில் பிரிவுபோல் காண்பவெல்லாம் பிரமமாம் நானே என்று பிரிவிலாப்பார்வை தானே பிரவிலாப திட்டியாகும்.

பதவுரை: பரவிய ஆழி போலும் - பெரிய கடல் போலவும், கனவு பார்த்திடும் போலும் - கனவுப் பொருளைப் பார்க்கும் ஸாக்ஷி போலும் உள்ள, ஒரு சிதாகாகாசமான உருவமாம் என்னிடத்தில் - ஒப்பற்ற அறிவு வடிவாகிய என்னிடம், பிரிவு போல் காண்ப எல்லாம் - வேறானவை போல் காணப்படும் பொருள்கள் யாவும், பிரமம் ஆம் நானே என்று - ப்ரஹ்மமாகிய நானே என்பதாக, பிரிவு இலா பார்வைதான் - வேறு பாடின்றிப் பார்ப்பதுவே, பிரவிலாபதிட்டி ஆகும் - ப்ரவிலாப நோக்கு எனப்படும்.

விளக்கம்:—ப்ரவிலாபம் என்ற சொல்லுக்கு, ஒன்றை மற்றொன்றில் அடக்குதல் என்பது பொருளாகும்.

ஆழி தன்னிடம் அலை நுரை முதலியவைகள் தோன்றி அலைந் தாலும் தான் விகாரமின்றி கம்பீரமாக இருக்கும்; அதுபோல் சைதன்யத்தில் நாமரூப உலகங்கள் தோன்றி அழிந்து கொண்டிருப்பினும், அது விகாரமில்லாமல் கம்பீரமாக எப்போதும் எங்கு மிருக்கும்; ஆகையால் ஆழிபோல என்றார்.

கனவுப் பொருள்கள் தோன்றும்; அழியும்; அவை பலவாக இருக்கும்; அவற்றை விளக்கிப்பார்க்கும் ஸாக்ஷி தன்னொளி கொண்டவன்; பிறப்பும் முடிவும் இல்லாதவன்; இரண்டற்றவன்; அவன்போல சைதன்யம் இருக்கும்; ஆகையால் "பார்த்திடும் கனவுபோலும்" என்றார். இங்கு பார்த்திடும் என்ற சொல்லுக்கு பார்த்திடும் ஸாக்ஷி என்று பொருள் கொள்க.

உண்மையில் ஸாக்ஷியே ப்ரஹ்மமாகும். ஸாக்ஷி போன்றது ப்ரஹ்மமன்று. எனினும் உபதேச முறையில், நான்கு வகையான சைதன்யங்களைப் பெரியோர்கள் வேறுபட்டவை போல் கூறுவ துண்டு. அந்த முறையைப் பின்பற்றி இங்கு ஸாக்ஷி என்பது உபமானமாக வந்தது.

"காண்பவை எல்லாம் ப்ரஹ்மமே" என்பதாகக் காண்ப வற்றை எல்லாம் ப்ரஹ்மத்துள் அடக்கிப் பார்க்கிறோம். ஆதலால் இது ப்ரவிடாபப் பார்வையாகும்.

543

இம்முன்றுள் ஏதாவது ஒன்று போதும் என்கிறார்.

ஓதிய திட்டிமுன்றில் உளத்தினுள் இசைந்த தான ஏதொரு திட்டியாலும் இருமையாம் திருசியத்தைத் தீதற நீக்கி நித்தம் திருக்கு மாத்திரமாய் நின்ற பேதமில் பரமுணர்ந்து பேற்றினை அடைய வேண்டும்.

பதவுரை: ஓதிய திட்டி முன்றில் - கீழே கூறிய முன்று வகையான பார்வைகளில், உளத்தினுள் இசைந்த தான - மனத்திற்கு இசைந்த, ஏது ஒரு திட்டியாலும் - ஏதாவதொரு பார்வையால், இருமை ஆம் திருசியத்தை - த்வைதமான வெளிப்பொருளை, தீது அற நீக்கி - குற்ற மின்றி விலக்கி, நித்தம் - எப்போதும், திருக்கு மாத்திரமாய் நின்ற - அறிவு வடிவாகமட்டும் விளங்கும், பேதம் இல் பரம்

உணர்ந்து - வேறுபாடியில்லாத பரப்ரஹ்மத்தை அறிந்து, பேற்றினை அடைய வேண்டும் - பெரும் பேரூன வீட்டை அடைதல் வேண்டும்.

விளக்கம்:—இங்கே கூறிய மூவகைப்பார்வைகளும் பயனை அளிப்பதில் சமமானவை; “நானே ஆத்மா” என்ற அறிவை இம் மூன்றும் தருகின்றன; ஆகையால் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றைப் பின்பற்றுவது போதுமானது என்கிறார்.

544

ப்ரவிலாப நோக்கின் சிறப்பைக் கூறுகிறார்.

பரவிய திட்டிமூன்றும் பரசிதா காசமான பிரம ஞானத்தினுக்குப் பேணிய ஏதுவேனும் பிரிவிலாப் பார்வையாகும் பிரவிலாப திட்டிதானே ஒருமையாம் ஞானம்சேர உத்தம ஏதுவாகும்.

பதவுரை: பரவிய திட்டி மூன்றும் - மேலே கூறிய மூன்றுவகைப் பார்வைகளும், பரசித் ஆகாசமான-மேன்மை பொருந்திய அறிவு வடிவான, பிரம ஞானத்தினுக்கு - மெய்யுணர்வுக்கு, பேணிய ஏது ஏனும் - பொருத்தமாக ஏற்கப்படும் காரணமாக இருப்பினும், பிரிவிலாப்பார்வையாகும் - வெளிப்பொருள் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறில்லாதவை என்று பார்க்கும், பிரிவிலாப திட்டி தானே - ப்ரவிலாபப்பார்வையே, ஒருமையாம் ஞானம் சேர - மெய்யுணர்வு ஏற்பட, உத்தம ஏதுவாகும் - உயர்ந்த காரணமாகும்.

விளக்கம்:—முதல் பார்வையில் வெளிப்பொருளை இல்லை என்று மறுக்கிறோம்.

இரண்டாம்பார்வையில் வெளிப்பொருளைப் பொய் என்கிறோம்.

மூன்றாம் பார்வையில் வெளிப்பொருளை மறுக்காமலும், பொய் என்று கூறாமலும் ஆத்மவடிவாகப் பார்க்கிறோம்; ஆத்மவடிவாகவே எல்லாவற்றையும் பார்ப்பதால் இப்பார்வை ஜ்ஞானத்திற்கு உயர்ந்த ஏதுவாயிற்று.

538 ஆம் செய்யுள் முதல் 544 ஆம் செய்யுள் முடிய உள்ள இந்த ஏழு செய்யுட்களின் பொருள்களைக் கூறும் ச்லோகங்கள் முதல் நூலில் இல்லை.

545

உன்னுடை அகண்டமான உண்மையாம் சொருபம் தன்னை
உன்னுடை அநுபவத்தால் உற்று நீயே உணர்ந்து
பின்னமில் சீவன் முக்திப் பேறெனும் இன்பம் பெற்று
நின்னடை நிருவிகற்ப நிலைமையாய் நீ இருப்பாய்.

பதவுரை: உன்னுடைய அகண்டமான - உனது வரம்பற்ற, உண்மையாம் சொருபம் தன்னை - உண்மையான ஆத்மவடிவை, உன்னுடை அநுபவத்தால் - உனது அபரோகூடி அறிவால், நீயே உற்று உணர்ந்து - நீயே அநுபவித்து அறிந்து, பின்னம் இல் - பேதமற்ற, சீவன் முத்தி பேறு எனும் இன்பம் பெற்று - ஜீவன் முக்தி நிலையாகிய பேரின்பத்தை அடைந்து, நின்னடை - உன் வடிவிலேயே, நிருவிகற்பநிலையாய் - எந்த வகையான பேதமுமின்றி, நீ இருப்பாய் - நீ இன்பமுற்று இருப்பாயாக.

விளக்கம்:—உன் உண்மை வடிவே ப்ரஹ்மமாகும். நீ அந்த ப்ரஹ்மமாக இரு; வேறு விதமாக இருப்பது மோகமன்று; என்பது கருத்து.

546

வேதாந்த நூலின் முடிவை உறுதிப்படுத்திக் கூறுகிறார்.
பரமமாம் வேதாந்தத்தின் பரமசித் தாந்த மீதே
பிரமமே சீவர்யாவும் பிரமமே சகமனைத்தும்
பிரியனே பிரமமாகப் பிரிவற இருத்தல் மோட்சம்
சுருதியின் முடிவு அனைத்தும் சொன்னதில்
பிரமாணம்காண்.

பதவுரை: பிரியனே, பரமம் ஆம் வேதாந்தத்தின் - மேன்மையான வேதாந்த நூல்களின், பரம சித்தாந்தம் -

மறுக்கப்பட முடியாத கருத்து முடிவு, ஈதே - இதுவேயாகும். சீவர் யாவும் பிரமமே - ஜீவர்கள் யாவரும் ப்ரஹ்மமே, சகம் அனைத்தும் பிரமமே - உலகம் எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே, பிரமமாக பிரிவு அற இருத்தல் - நாம் ப்ரஹ்ம வடிவாகி இரண்டற்று இருப்பதே, மோட்சம் - வீடு பேறாகும், சொன்னதில் - யான் இப்போது கூறிய உண்மையில், சுருதியின் முடிவு அனைத்தும் - வேதங்களின் முடிவான எல்லா உபநிஷத்துக்களும், பிரமாணம் - சான்றாகும். காண் - அசை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகும்; உலகம் அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே; ப்ரஹ்ம வடிவ நிலையே மோகும்; இக்கருத்துக்களுக்கு உபநிஷத்துக்களே பிரமாணங்கள்.

ஜீவன் முக்த வியல் முற்றும்.

மாணவனியம்பியல்

இதுவரை ஆசிரியர் தம்மையடைந்த மாணவனை நோக்கி, பயம் வேண்டாம் பிறவிப் பிணியை நீக்க உபாயம் ஒன்று உண்டு; அதைக் கூறுவேன் என்று மொழிந்து பிறகு மெய்யறிவு பெறுவதற்கான பலவழிகளைக் கூறினார். அநாத்மப் பொருளையும், ஆத்மாவையும் பிரித்துக் காட்டினார். பிறகு பந்தம் என்பது யாது என்பதையும் அதைப் போக்கும் முறையையும் கூறினார். பிறகு ஐந்து கோசங்களை விளக்கினார். பின்பு ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்ய அறிவாகிய மெய்யறிவை விளக்கினார். பிறகு மெய்யுணர்ந்தோரின் அநுபவத்தை விளக்கி அதை அடையும் ஸாதனங்களையும் பலவாறு விளக்கினார். பின்பு ஜீவன் முக்தனின் இயல்புகளை விரிவாகக் கூறி நீயும் இந்த முறையை மேற்கொண்டு ஜீவன் முக்தனாகி இன்பம் அநுபவிப்பாய் என்று கூறி முடித்தார்.

ஆசிரியர் கூறியவற்றை ஊக்கத்துடன் கேட்டறிந்த மாணவனின் செய்கையும் மொழிகளும் இனி விளக்கம் பெறும்.

என்னலும் குரவன் வாக்கால் ஏதமில் மறை மானத்தால் தன்னுடைய மனனம் தன்னால் தத்துவ மறிந்து சீடன் பின்ன விந்திய மடக்கிப் பேதமில் சமாதி பெற்று தன்னிலே அசலனாகத் தான் ஒருவிடத்திருந்தான்.

பதவுரை: என்னலும் - இவ்வாறு ஆசிரியர் கூறிய வுடன், சீடன் - மாணவன், குரவன் வாக்கால் - குருவின் மொழியாலும், ஏதம் இல் மறைமானத்தால் - மாசு அற்ற வேத ப்ரமாணத்தாலும், தன்னுடைய மனனம் தன்னால் - தன்னுடைய தர்க்கத்தாலும், தத்துவம் அறிந்து - ப்ரஹ்மத்தை நன்கறிந்து, பின்னம் இந்தியம் அடக்கி - வேறு வேறான பொறிகளை அடக்கி, பேதம் இல் சமாதி பெற்று - இரண்டற்ற நிர்விகல்ப ஸமாதியை அடைந்து, தான் தன்னில் அசலனாக - தான் தனது ஆத்மநிலையில் அசைவற்றிருந்து, ஒரு இடத்து இருந்தான் - ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அநுபவித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

விளக்கம்:—மாணவன் முதலில் குருவின் மொழிகளைக் கேட்டான். இதற்கு ச்ரவணம் என்று பெயர். பிறகு வேத ப்ரமாணத்தை மேற்கொண்டு, ஆசார்யர் கூறியது ஏற்றது என்று யுத்தியால் முடிவுசெய்தான்; இதற்கு மனனம் என்று பெயர். பிறகு பொறிகளை அடக்கி நிதித்யாஸனம் செய்து, அதன் முதிர்ச்சி யாகிய நிர்விகல்ப ஸமாதியைப் பெற்று, ஐயமும் திரிபுமின்றி ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து, ஏகாந்தமான இடத்தில் இன்பமுற்றிருத் தான்.

மாணவன் கூறத் தொடங்குதல்.

இந்த வாசிரிது காலம் ஏகமாம் பிரமத்தின் கண் தொந்தமில் சமாதி தன்னைத் துகளிலா மனத்தால் பெற்றுப் பிந்திய நிட்டைவிட்டு ப்பிரிந்து பேரின்பத் தோடே அந்தமிலாத தன்னின் அநுபவம் அறைய வுற்றான்.

பதவுரை: இந்த ஆ - இவ்வாறு, சிறிதுகாலம் - கொஞ்ச நேரம், ஏகம் ஆம் பிரமத்தின் கண் - ஒன்றான ப்ரஹ்ம வடிவில், தொந்தம் இல் சமாதி தன்னை - இரண்டற்ற ஸமாதி நிலையை, துகள் இலா மனத்தால் பெற்று - ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் இல்லாத மனத்தினால் பெற்று, பிந்தி அநிட்டை விட்டுப் பிரிந்து - பிறகு அந்த நிலையை விட்டுப் பிரிந்து, பேர் இன்பத்தோடு - அளவற்ற மகிழ்வோடு, அந்தம் இலாத தன்னின் அநுபவம்-அழிவற்ற தனது ப்ரஹ்மாநந்த அநுபவத்தை, அறையல் உற்றான் - கூறத் தொடங்கினான். ஆறு என்பது ஆ என விகாரப் பட்டது.

மாணவனின் அநுபவமொழிகள்

பிரமசீவைக்கியத்தைப் பேணி நான் அறிந்ததாலே
பிரிவு செய் புந்தியும் போய் பிரவிர்த்தி யாவும்நீங்கி
உருவிது உருவிதன் றென்று ஒன்றையும்

உணர்கிலேன்யான்

ஒருமையாம் இச்சுகத்திற்கு உற்றவோர் கரையும்

காணேன்.

பதவுரை: பிரம சீவ ஐக்கியத்தை - மெய்யறிவை, நான் பேணி அறிந்ததால் - நான் நன்கு ஊக்கத்தோடு அநுபவித்து அறிந்ததால், பிரிவு செய் புந்தியும் போய் - பொருள்களை வேறுபடுத்திப் பார்க்கும் புத்தி அழிவடைந்து, பிரவிர்த்தி யாவும் நீங்கி - எல்லாவகையான ஈடுபாடுகளும் விலகி, இது உரு - இது கண் கூடான பொருள், இது உரு அன்று - இது கண்கூடான பொருளன்று, என்று ஒன்றையும் யான் உணர்கிலேன் - என்று கூறப்படும் எப்பொருளையும் நான் அறியவில்லை. ஒருமையாம் இச்சுகத்திற்கு - ஒப்பற்ற இந்த இன்பத்திற்கு, உற்ற ஓர்கரையும் காணேன். பொருந்திய ஒரு எல்லையையும் காணவில்லை.

விளக்கம்:—யான் மெய்யறிவு பெற்றேன்; என்னுடைய புத்தி அழிந்தது; என் செயல்கள் யாவும் ஒழிந்தன. ப்ரத்யக்ஷம், என்றும் பரோக்ஷம் என்றும் கூறப்படும் எதையும் நான் உணரவில்லை. யான் பெற்ற இந்த ஆநந்தம் எதனாலும் அளவிட முடியாதது.

புத்தி இருக்கும் போது ப்ரத்யக்ஷம் என்றும் பரோக்ஷம் என்றும் பொருள்களைப் பிரித்தறிதல் நிகழ்ந்தது. இப்போது அஃது இல்லை; ஆகையால் “ஒன்றையும் த்ரிபுட முறையில் உணர்கிலேன்” என்றுள்.

550

விரும்பிய சொருபாநந்த விமலமாம் சுதையினாலே
நிரம்பிய பிரமமாகும் நின்மல வாரி தன்னின்
பரம்பிய மகிமை தன்னைப் பகர்ந்திட வாக்கினாலும்
தெரிந்திட மந்தினாலும் திறமையை அடைந்தோரில்லை.

பதவுரை: விரும்பிய - யாவரும் விரும்பும், சொருப ஆநந்த விமலம் ஆம் சுதையினால் - ஸ்வரூப இன்பமாகிய மாசற்ற அம்ருதத்தல், நிரம்பிய பிரமமாகும் - நிறைவு பெற்ற ப்ரஹ்மமாகிய, நின்மல வாரி தன்னின் - தூய கடலினது, பரம்பிய மகிமைதன்னை - அளவற்ற பெருமையை, வாக்கினால் பகர்ந்திடவும் - மொழிகளால் எடுத்துக் கூறவும், மந்தினால் தெரிந்திடவும்-மனத்தால் அறியவும், திறமையை அடைந்தோர் இல்லை - ஏற்ற திறமையை அடைந்தவர் எவரும் இல்லை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் ஆநந்த வடிவானது; அதன் பெருமை மொழிகளுக்கும் எட்டாதது; மனத்திற்கும் எட்டாது. ப்ரஹ்மாநந்த இன்பம் வரம்பற்றது; அது துன்பக்கலப்பே இல்லாதது; பெருங்கடல் போன்றது; அநுபவத்தாலேயே அறிவதற் கேற்றது.

551

சிந்துவில் ஆலங்கட்டி சேர்ந்ததிற் கரைவதேபோல்
அந்தமில் பிரமாநந்தம் ஆகிய சிந்து தன்னின்
விந்துவின் லேச லேசமீதுதான் வீழ்ந்த என் தன்
புந்தியும் அதில் கரைந்து பூரணச் சுகமாயிற்றே;

பதவுரை: சிந்துவில் - கடலில், ஆலங்கட்டி சேர்ந்து - ஆலங்கட்டி மழைவிழுந்து, அதில் கரைவது போல் - அதில் கரைந்து விடுவது போல், அந்தம் இல் - அழிவற்ற, பிரமாந்தம் ஆகிய சிந்து தன்னின் - ஆத்ம இன்பமாகிய கடலினது, விந்துவின் லேச லேச மீது - திவலையின் மிகச் சிறிய பாகத்தின் மீது, வீழ்ந்த என் தன் புந்தியும் - விழுந்த என்னுடைய புத்தியும், அதில் கரைந்து - அதனுடன் ஒன்றாகி, பூரண சுகமாயிற்று - நிறைந்த இன்பம் பெற்றது.

விளக்கம்:—என்மனம் ப்ரஹ்மத்தில் கரைந்துபோக, யான் இன்பவடிவான ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தேன் என்பது கருத்து.

552

ப்ரஹ்மத்தில் உலகமில்லாமையைக் கண்டு வியக்கின்றான்.

பங்குற இன்று கண்ட பார்முதல் சகமனைத்தும்
இங்குத்தான் எவளவேனும் இல்லை யீதென்னே! எனே!
எங்குத்தான் ஏகலாய்த்தோ யாதினால் நீக்கலாய்த்தோ
எங்குத் தான் லீனமாய்த்தோ ஈதுதான் என்னே என்னே!

பதவுரை: பங்கு உற பொருத்தமாக, இன்று கண்ட - இப்போது நான் கண்ட, பார்முதல் சகம் அனைத்தும் - பூமி முதலிய எல்லா உலகமும், இங்கு எவளவேனும் இல்லை - இந்த ப்ரஹ்மத்தில் சிறிதும் இல்லை. ஈது என்னே! என்னே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! எங்கு தான் ஏகல் ஆய்த்தோ - எங்கே சென்றுவிட்டதோ! யாதினால் நீக்கல் ஆய்த்தோ - எக்காரணத்தால் நீங்கிவிட்டதோ! எங்குதான் லீனம் ஆய்த்தோ - எங்குபோய் மறைந்ததோ! ஈது தான் என்னே! என்னே! - இவ்வாறு தோன்றுவது என்ன வியப்பு! பங்கு என்பது எதுகை நோக்கி - பங்கு என்று குறுகியது. தான் - அசை.

விளக்கம்:—ஸமாதியில் இருப்பவனுடைய மனம் ப்ரஹ்மத்தில் லயமடைந்திருக்கும்; ஆகையால் அவனுக்கு உலகம் முழுவதும் காணப்படாமல் இருக்கும்; மனம் வெளியில் இருந்தாலேயே உலகம் விளங்கும். அந்த உலகம் ஸமாதியில் விளங்காமல் எங்கே போயிற்று? என்று மாணவன் வியப்படைகின்றான்.

தனது அநுபவ நிலைமையை மேலும் கூறுகிறான்.

பேதமில் அகண்டாநந்தப் பெயர் பெறும் சுகதை நிறைந்த போதமாம் பிரமமென்னும் பூரணச் சிந்து வின்கண் ஏதுதான் தள்ளத் தக்கது; ஏதுதான் கூட்டத் தக்கது ஏதுதான் வேறுகின்றது ஏதுதான் விருத்த மந்தோ!

பதவுரை: பேதம் இல் - வேறுபாடு இல்லாத, அகண்ட ஆநந்தம் பெயர் பெறும் - வரம்பற்ற இன்பம் என்ற பெயர் கொண்ட, சுகதை நிறைந்த - அம்ருதம் நிறைந்த, போதம் ஆம் பிரமம் என்னும் - அறிவே வடிவாயுள்ள ப்ரஹ்மமாகிய, பூரண சிந்துவின் கண் - குறைவில்லாத கடலில், தள்ளத்தக்கது ஏது - விடத்தக்க பொருள் ஒன்றுமில்லை. கூட்டத்தக்கது ஏது? - எடுத்துக்கொள்ளத்தக்கதும் ஒன்றுமில்லை. வேறுகின்றது ஏது? மற்றொன்றாக இருக்கும் பொருளுமில்லை. விருத்தம் ஏது - முரண்பாடாக விளங்கும் பொருளும் யாதுமில்லை. அந்தோ - ஆச்சரியம். தான் - அசை.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மாநந்த அநுபவம் இரண்டற்றதாக உள்ளது; ஆகையால் அந்த இரண்டற்ற நிலைமையை இவ்வாறு மானவன் வியந்து கொள்கிறான்.

இதுவுமது.

பிரமமாசாகரத்தில் பிறிதினை ஒன்றும் காணேன்
பிரமமாசாகரத்தில் பிறிதினை ஒன்றும் கேளேன்
பிரமமாசாகரத்தில் பிறிதேதும் அறிகிலேன் யான்
பிரமஆநந்தமாகப் பிரிவற இருக்கின் றேனே.

பொருள்:—ப்ரஹ்மமாகிய கடலில் வேறொன்றையும் யான் காணவில்லை; வேறு ஒன்றையும் யான் கேட்கவுமில்லை; வேறு ஒன்றையும் யான் அறியவுமில்லை; வேறுபாடற்ற வகையில் ப்ரஹ்மாநந்தமாகவே யான் இருக்கின்றேன்.

தேசிகராச போற்றி தெரிந்துள பெரியோய்போற்றி
 பாசமற்றவனே போற்றி பரமஉத்தமனே போற்றி
 ஏசிலா ஏகஇன்ப இரதமாம் உருவே போற்றி
 மாசிலா விபுவே போற்றி மா அருட் கடலே போற்றி.

பதவுரை: தேசிகராச போற்றி - குருமார்களின் தலைவரே வணக்கம், தெரிந்து உள பெரியோய் - மெய்ப்பொருளை நன்கு அறிந்துள்ள பெரியோரே வணக்கம், பாசம் அற்றவனே போற்றி - அபிமானங்கள் இல்லாதவரே வணக்கம், பரம உத்தமனே போற்றி - மேலானவர்களுக்குள்ளும் மேலானவனே வணக்கம், ஏசு இலா ஏக இன்ப இரதம் ஆம் உருவே போற்றி - பழிப்பற்றும், இரண்டற்ற தும் ஆகிய ஆநந்தம் செறிந்த வடிவனே வணக்கம், மாசு இலா விபுவே போற்றி - மாசுகள் இல்லாத ப்ரஹ்மமே வணக்கம் மா அருள் கடலே போற்றி - மிகப்பெரிய அருளுக்குக் கடல் போன்றவனே வணக்கம்.

விளக்கம்:—இங்கு மாணவன், மெய்யறிவு பெற்று எங்கும் சம நோக்கு உடையவன். அவன் அவ்வாறு இருப்பினும் தன் குருவை சமமாக எண்ணுதல் தகாது; இதுவே சான்றோர் சென்ற வழியாகும். ஆகையால் இங்கு மாணவன் குருவை வணங்கினான். 'குருவினிடம் அத்வைத எண்ணம் கொண்டு வ்யஹிப்பது தாகது' என்பது சான்றோர் கண்ட முறையாகும்.

குருவைப் புகழ்கிறான்.

நின்னுடையக் கடாட்ச மாகும் நெருங்கிய நிலவினாலே
 என்னுடைப் பவதாபத்தால் எய்திய துன்பம் நீங்கி
 உன்னிய அகண்டாநந்த உண்மையாம் ஆந்மரூபம்
 மன்னிநான் கணநேரத்தில் மகத்துவம் அடைந்தேன்
 அந்தோ!

பதவுரை: குருவே! நின்னுடை கடாட்சம் ஆகும் - உம்முடைய கடைக்கண் பார்வையாகிய, நெருங்கிய நில வினால் - அருகேயுள்ள நிலாவினால், என்னுடை பவதாபத்தால் - என்னுடைய ஸம்ஸார வெப்பத்தால், எய்திய துன்பம் நீங்கி - யான் அடைந்த துன்பங்களிலிருந்து விலகி, உன்னிய - யாவரும் உயர்வாக எண்ணிய, அகண்ட ஆநந்த உண்மை ஆம் - வரம்பற்ற இன்பமாயும் உண்மையாயும் உள்ள, ஆந்மரூபம் மன்னி - ஆத்மவடிவினை அடைந்து, கணநேரத்தில்-மிகச்சிறிய காலத்திற்குள்ளேயே, நான் மகத்துவம் அடைந்தேன் - நான் பெரும் பேற்றை அடைந்தேன். அந்தோ! - இது வியப்பே!

விளக்கம்:—“குருவின் அருள் பொருந்திய கடைக்கண் பார்வையே, மெய்யறிவு பெறுவதற்குச் சிறந்த துணையாகும்” என்பது கருத்து.

557

இதுவுமது.

நாதநின் னருளிஞாலே நவில் பவ நக்கரத்தின்
பீதியை விடுத்தோன் ஆனேன் பேற்றினைப் பெற்றோன்
ஆனேன்
ஓதரும் தன்யனானேன் உள்ள பூரணமே யானேன்
சோதியாய் நித்யாநந்த சொரூபமே யானேன் அந்தோ.

பதவுரை: நாத - தலைவனே!, நின் அருளிஞாலே - உனது அருளால், நவில் - யாவரும் போக்க முடியாதது என்று கூறும், பவநக்கரத்தின் - ஸம்ஸாரமாகிய முதலையால் ஏற்படும், பீதியை விடுத்தோன் ஆனேன் - பயத்தினை நீக்கிக் கொண்டேன், பேற்றினை பெற்றோன் ஆனேன் - வீடுபெற்றினைப் பெற்றேன், ஓது அரும் தன்யன் ஆனேன் - புகழ்வதற்கரிய புண்ணியம் பெற்றவனானேன், உள்ள பூரணமே ஆனேன் - அழியாமல் உள்ள ப்ரஹ்மமாக ஆனேன், சோதியாய் - ஒளி வடிவாயுள்ள, நித்யாநந்த சொரூபம் ஆனேன் - அழிவற்ற இன்ப வடிவானேன், அந்தோ - ஆச்சரியம்.

இதுவுமது.

சங்கமும் விட்டேன் ஆனேன் சரீரமும் அற்றேன் ஆனேன்
 லிங்கமும் இற்றேன் ஆனேன் லீனம்ஆம் மனத்தன்
 ஆனேன்
 தங்கு அளவவற்றேன் ஆனேன் தாபமும் விட்டோன்
 ஆனேன்
 பங்கமில் புராணன் ஆனேன் பரம நின் அருளிஞாலே.

பதவுரை: பரம மேலானவனே!, நின் அருளிஞால் -
 உனது அருளால், சங்கமும் விட்டேன் - அஸங்கானேன்,
 சரீரமும் அற்றேன் ஆனேன் - மூவகை உடலிலும் அபிமான
 மில்லாதவனானேன், லிங்கமும் இற்றேன் ஆனேன் - ஒரு
 வித அடையாளமும் இல்லாதவனானேன், லீனம் ஆம் மனத்
 தன் ஆனேன் - ஒடுங்கிய மனமுடையவனானேன், தங்கு
 அளவற்றேன் ஆனேன் - நிலையான அளவறும் தன்மையை
 உடையவன் ஆனேன், தாபமும் விட்டேன் ஆனேன் - ஸம்
 ஸார இன்னல்களை நீக்கியவனானேன், பங்கமில் புராணன்
 ஆனேன் - குறைவற்ற புராண புருஷனானேன்.

விளக்கம்:—இங்கே கூறப்பெற்ற விலக்குகளெல்லாம் ப்ரஹ்ம
 சைதன்யத்திற்கு உரியவைகள்: அந்த ப்ரஹ்மமாகவே நான்
 ஆனேன் என்பது கருத்து.

இதுவுமது.

கத்திரு போக்த்ரு த்வங்கள் சுற்பித விகாரம் யாவும்
 நித்தமும் அற்று நின்ற நிட்கிரிய சொரூப மானேன்
 சுத்தசித் சொரூப மானேன் சுத்த கேவலமுமானேன்
 நித்த நற் சிவமே யானேன் நிமல நின் அருளிஞாலே.

பதவுரை: நிமல! - மாசற்றவரே, நின் அருளிஞாலே -
 உனது அருளிஞால், கத்திரு போக்த்ரு த்வங்கள் - செய்தல்

நுகர்தல், கற்பித விகாரம் - கற்பிக்கப்பட்ட கார்யங்கள், யாவும் - எல்லாமும், நித்தமும் அற்று நின்ற - எந்நாளும் இல்லாமல் இருக்கும், நிட்கிரிய சொரூபமானேன்-செயலற்ற வடிவனானேன், சுத்த சித் சொரூபம் ஆனேன் - தூய அறிய வடிவமானேன், சுத்த கேவலமும் ஆனேன் - சுத்தமான தனித் தன்மையையும் உடையவனானேன், நித்தம் நல் சிவமே ஆனேன்-சுத்தமான தனித் தன்மையையும் உடையவனானேன், நித்தம் நல் சிவமே ஆனேன் - அழியாத சிவமாகவே ஆனேன்.

560

இதுவுமது.

கத்திரு போக்திருக்கும் காண்பவன் கேட்போனுக்கும் மெத்தவும் சொல்வோனுக்கும் மேலதாம் சொரூபமானேன் நித்த நிட்கிரியமாகி நிரம்பி ஓர் எல்லையற்ற அத்தமில் புராணமான அசங்கசிற் சொரூபமானேன்.

பதவுரை: கத்திரு போக்திருக்கும் - செய்பவனுக்கும் நுகர்பவனுக்கும், காண்பவன் கேட்பவனுக்கும் - பார்ப்பவனுக்கும், மெத்தவும் மேலது ஆம் - மிகவும் மேலான, சொரூபம் ஆனேன் - ஸாக்ஷிவடிவமானேன், நித்தம் நிட்கிரியமாகி - எப்போதும் செயலற்றவன் ஆகி, நிரம்பி - எங்கும் நிறைவுற்று, ஓர் எல்லையற்ற - ஒரு வரம்பும் இல்லாத, அத்தம் இல் - அழிவற்ற, புராணமான - பழமையான, அசங்க சித் சொரூபம் ஆனேன் - எப்பொருளுடனும் தொடர்பற்ற அறிவு வடிவானேன்.

விளக்கம்:—கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும், காண்பவனாகவும் கேட்பவனாகவும் இருப்பவன் ஜீவன் ஆவான்; இவன் அந்தக் கரணத்தோடு கூடிய ஆபாஸனாவான்; இவனுக்கும் மேலாக இருப்பவன் ஸாக்ஷியாவான்; இவனை கூடஸ்த சைதன்யம் என்பர் பெரியோர். இவன் அந்தக்கரணத்தை உபாதியாகக் கொண்டவனாவான்.

“அந்தகரணத்தை உபாதியாகக் கொண்டவன் கூடஸ்த ஸாக்ஷி. அந்தக் கரணத்தோடு கூடியவன் ஜீவன்” என்று புரிந்து கொள்வதற்காக இரண்டு சைதன்யங்களை ஆசிரியர்கள் முதலில் கூறுவதுண்டு.

561

மாணவன் தன் அநுபவத்தை மேலும் கூறுகிறான்.

தெரிந்திடும் பொருள் நானன்று தெரிந்திடாப் பொருள்
நானன்று
விரிந்துள இவைகள் எல்லாம் விளக்கி நற்சுத்த மாகி
நிரந்தரமாக எங்கும் நிரம்பி உள்வெளிகளின்றிப்
பொருந்திய அகண்டாநந்த போதமாம் பிரமமே நான்.

பதவுரை: நான் தெரிந்திடும் பொருளன்று - கண் களுக்குத் தெரியும் நிலம் நீர் தீ இம்மூன்றும் நானில்லை, நான் தெரிந்திடாப் பொருளன்று - கண்களால் பார்க்க முடியாத வாயு, வானம் ப்ரக்ருதி இம்மூன்றும் நான் இல்லை, விரிந்து உள இவைகள் எல்லாம் விளக்கி - மிக விரிவாக உள்ள இப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் விளங்கும்படி செய்து, நல்சுத்தமாகி - மிகத்தூயதாகி, நிரந்தரமாக - எப்போதும், எங்கும் நிரம்பி-எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்து, உள்வெளிகள் இன்றி - உள்ளும் புறமும் இல்லாமல், அகண்ட ஆநந்த போதம் ஆம் - வரம்பற்ற இன்பமாகவும் அறிவாகவும் பொருந்திய - உள்ள, பிரமமே நான் - ப்ரஹ்ம மாகவே நான் இருக்கின்றேன்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவே அநாத்மப் பொருள்களையெல்லாம் விளக்கமுறச் செய்கிறது; ஆதலால் விளக்கும் பொருள் விளக்கப் படும் பொருளாகாது. விளக்கப்படும் பொருள்களில் சில கண்ணுக்குத் தெரியவைகள், சில கண்ணுக்குத் தெரியாதவைகள்.

ஆத்மாவுக்கு உடலை உபாதியாகக் கொண்டே உள், வெளி, என்பவற்றைக் கூறலாம்; அதற்கு உள் வேளி என்ற பேதம் இயல்பாக இல்லை. அது எங்குமுள்ளது; ஆகையாலேயே இந்த பேதம் இல்லை.

பகரும்ஓர் உவமையின்றிப் பழமையாய் ஆதி யின்றி
 அகம்இது அது வென்று இவ்வாறு ஆகிய விகற்பமின்றிச்
 சுககன வடிவமாகிச் சுத்தசித் துருவமாகி
 நிகழும் நித்திய அகண்ட நிர்மலப் பிரமமேநான்.

பதவுரை: பகரும் ஓர் உவகையின்றி - ஓர் உவமை யாலும் விளக்கமுடியாததாய், பழமையாய்-எல்லாப்பொருள் களுக்கும் முன்புள்ளதாகி, ஆதியின்றி - பிறப்பு இல்லாமல், அகம் இது அது என்று இவ்வாறு ஆகிய விகற்பம் இன்றி- நான், நீ அது இது என்று கூறப்படும் வேறுபாடுகளில் லாமல், சுக கன வடிவம் ஆகி - ஆநந்தம் செறிந்த வடிவ முடையதாகி, சுத்தசித் உருவமாகி - தூய அறிவு வடிவாகி, நிகழும் - விளங்கும், நித்திய அகண்ட நிர்மல பிரமமே நான் - அழிவற்றதும் வரம்பற்றதும் மாசற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமாகவே நான் இருக்கிறேன்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மத்திற்கு உவமையாக எப்பொருளுமில்லை. எனினும் சில இடங்களில் வானத்தையும் கடலையும் அதற்கு உவமையாகக் கூறுவதுண்டு. உபதேச முறையை ஒட்டி மாணவர் புரிந்து கொள்வதன் பொருட்டு அவ்வாறு அவற்றைக் கூறுவது வழக்கம். கடலும் வானமும் ஆத்மாவிலிருந்து தோன்றியவை; ஆத்மாவை நோக்க அவை சிறியவை; வரம்புள்ளவை. அழிபவை. ஆகையால் அவை ஆத்மாவுக்குப் பொருத்தமான உபமானங் களாகா.

நான் நீ அவன் இது அது என்ற பேத வழக்குகள் அவித்யை யால் ஏற்பட்டவைகள். அவைகள் ஆத்மாவில் இல்லை. இங்கு நான் என்ற சொல் அஹங்காரத்தைக் காட்டும்.

இதுவுமது

பரவிய அயனுமானேன் பரித்திடும் அரியு மானேன்
 இருமை தீர் சிவனுமானேன் ஈசனும் நானே யானேன்
 அருளும் நற்சிவனுமானேன் அகிலமும் நானே யானேன்
 கருணை வாரிதியே உன்தன் கரையிலா அருளிஞாலே.

பதவுரை: பரவிய அயனும் ஆனேன் - யாவரும் புகழும் நான் முகனானேன், பரித்திடும் அரியும் ஆனேன் - உலகத்தைக் காக்கும் திருமாலானேன், இருமைதீர் சிவனுமானேன் - உலகத்தை அழிக்கும் ருத்ரனுமானேன், ஈசனும் நானே அனேன் - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தலைவனாகவும் நானே ஆனேன், கருணைவாரிதியே - கருணைக்கடலே, உன் தன் கரை இலா அருளிஞால் - உன்னுடைய எல்லை யற்ற அருளிஞால், அருளும் நல் சிவனும் ஆனேன் - மக்களுக்கு அருள் புரியும் பரமேசுவரனானேன், அகிலமும் நானே ஆனேன் - எல்லாப் பொருளும் நானாகவே ஆனேன்.

விளக்கம்:—“ஒரே சைதன்யம் மாயையுடன் கூடியதாய் உலகினை உண்டாக்கிறது; அப்போது அதற்கு நான் முகன் என்று பெயர்; அதுவே உலகத்தைப் பாதுகாக்கிறது; அப்போது அதற்குத் திருமால் என்று பெயர். அதுவே உலகினை அழிக்கிறது; அப்போது அதற்கு ருத்ரன் என்று பெயர். ஒரே ப்ரஹ்ம சைதன்யம்தான் எல்லாமாக விளங்குகிறது. அதுவே நானாக உள்ளேன். இந்த நிலைமை குருவின் அருளாலேயே ஏற்பட்டது” என்று மாணவன் கூறுகிறான்.

564

இதுவுமது

பரசுக சீவ ரானேன் பரசுக சீவரற்ற
ஒருசிதாகா சமான உருவமாம் பிரமமானேன்
சருவ சான்றாகி நின்ற சந்தத போத மானேன்
நிருமம நிரகங்கார நிருமல சொரூபமானேன்.

பதவுரை: பர சுக சீவர் ஆனேன் - ஈசுவரனாகவும் உலகமாகவும் ஜீவனாகவும் நான் ஆனேன், பர சுக ஜீவர் அகற்ற - ஈசுவரன் உலகம் ஜீவன் என்ற பேதங்கள் நீங்கிய, ஒரு சிதாகாசம் ஆன உருவம் ஆம் - ஒப்பற்ற அறிவு வடிவான, பிரமம் ஆனேன் - ப்ரஹ்மமாக ஆனேன், சருவ சான்றாகி நின்ற - எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாகி நின்ற, ஸந்தத போதம் ஆனேன் - எனது யான் என்ற செருக்கு களும் மாசுகளும் இல்லாத ப்ரஹ்ம வடிவமானேன்.

விளக்கம்:—ஒன்றான ப்ரஹ்மம், உபாதிகளால் ஈச்வரனாகவும், ஜீவனாகவும், உலகமாகவும் விளங்குகிறது. உபாதிகள் நீங்கினால் அது கேவல அறிவாகமட்டும் விளங்குகிறது. அதுவே, தான், விகாரமடையாமல் எல்லாவற்றையும் விளக்கும் ஸாக்ஷியாக அமைந்துள்ளது. மாயையின் தொடர்பு இல்லாததால் அதற்கு அஹங்காரமூலில்லை; மமகாரமூலில்லை; பிறகாமம் கோபம் முதலிய மாசுகளும் இல்லை,

565

இதுவுமது

சகல பூதத்திடத்தும் சார்ந்துள சாட்சி யானேன்
அகிலமாம் சகத்தினுக்கும் அமரதிட்டான மானேன்
எகுதுமுன் போகம் போக்தா ஈதென வேறாய்த் தோன்றிற்று
அகுதெலாயின்று நானே ஆகினேன் அந்தோ! அந்தோ!.

பதவுரை: சகல பூதத்திடத்தும் - எல்லா பூதங்களிலும், சார்ந்துள சாட்சி ஆனேன் - பொருந்தியுள்ள ஸாக்ஷி சைதன்யமானேன் அகிலம் ஆம் ஈசகத்தினுக்கும் - எல்லா உலகங்களுக்கும், அமர் அதிட்டானம் ஆனேன் - பொருந்திய அதிஷ்டானப் பொருளாக இருந்தேன், எகுது - எப்பொருள், முன்பு - அறியாத நிலையில், போகம் போக்தா ஈது என - போகமென்றும் நுகர்பவன் என்றும் நுகரப்படும் பொருள் என்றும் வேறு வேறுகத் தோன்றிற்றோ, அகுது எலாம் - அதுயாவும், இன்று - இப்போது, நானே ஆகினேன் - நாளுகவே ஆனேன், அந்தோ அந்தோ-மிக ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், அஃது, எஃது என்பன, அகுது எகுது என விகாரப்பட்டது.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மமே எல்லா உயிர்களிடமும் ஜீவவடிவாகவும் ஸாக்ஷி வடிவாகவும் உள்ளது என்று வேதம் கூறும்; அது உண்மை. ஸாக்ஷியையும் ஜீவனையும் உடலாகிய மரத்தில் தங்கியுள்ள இரு பறவைகளாகப் பெரியோர் கூறுவர். வேதமும் கூறும்.

எல்லா உலகமும் ப்ரஹ்மத்திடம் ஆரோபிக்கப்பட்டவை. ஆகையால் அவற்றிற்கு ப்ரஹ்மம் அதிஷ்டானமாகும்,

அறியாமை இருக்கும் போது நிர்விகல்பக அறிவே தீர்ப்பு அறிவாக விளங்கும்.

அறிந்த நிலையில் அந்த அறிவு தீர்ப்பு இல்லாத கேவல அறிவாக இருக்கும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவித்துணர்ந்த மாணவன் அந்தோ அந்தோ வென வியப்பை அடைகிறான்.

566

இதுவுமது.

அகலுமா நந்தசிந்து வாகிய என்னிடத்தில்
பகுதியாம் வாயுவின் தன் பலவிதச் சலனத்தாலே
வெகுவித ஞாலமாகும் விசித்திர அலைகள் தோன்றி
அகுதுகள் அடங்கினாலும் ஆகுவதெனக் கொன்றில்லை.

பதவுரை: அகலும் ஆநந்த சிந்து ஆகிய என்னிடத்தில் - அகன்ற இன்பக்கடலாக விளங்கும் என்னிடம், பகுதியும் - கார்யங்களாகிய, வாயுவின் தன் - காற்றினது, பலவித சலனத்தாலே - பலவகையான அசைவினால், வெகுவித ஞாலம் ஆகும் - பலவகையான உலகங்களாகிய, விசித்திர அலைகள் தோன்றி - வியப்பான அலைகள் உண்டாகி, அகுதுகள் அடங்கினாலும் - அவைகள் ஒடுங்கி இருந்தாலும், எனக்கு ஆகுவது ஒன்று இல்லை - எனக்கு ஆகவேண்டிய பயன் யாதொன்றுமில்லை. அஃதுகள் என்ற சொல் அகுதுகள் என்று விகாரமாயின.

விளக்கம்:—கடலில் காற்றினால் பல அலைகள் தோன்றி வீசுகின்றன; பிறகு அவைகள் கடலிலேயே ஒடுங்கி விடுகின்றன; இந்த நிகழ்ச்சியால் கடலினிடம் யாதொரு விகாரமும் பயனும் ஏற்படா.

அதுபோல ஆத்மாவினிடம் பலவகை உலகங்கள் தோன்றி மறைந்தாலும், அதனால் ஆத்மா, விகாரத்தையோ வேறு பயனையோ அடைவதில்லை.

567

இதுவுமது.

உலகர்கள் அநாதியாக உற்றதம் அத்தி யாச
நிலைமையால் நிருவிகற்ப நிட்கல வடிவாம் என்னில்

பலவிதத் தூலமாதிப் பகுப்பினைக் கற்பிக் கின்றார்
கலைகணம் கற்பமாதி கால் மிசைக்கற்பிப்பார்போல்.

பதவுரை: உலகர்கள் - உலக மக்கள், கால் மிசை = காலத்தின் மீது, கலைகணம் கற்பம் ஆதி-கலை என்றும் கணம் என்றும் கற்பம் என்றும் இவை முதலியவற்றைக் கற்பிப்பதுபோல், அநாதியாக உற்ற தம் அத்தியாச நிலமையால்- பலகாலமாக வந்துள்ள தம்முடைய அத்தியாஸத்தால், நிருவிகற்ப நிட்கல வடிவாம் - பேதமற்றதும் அவயவமற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மவடிவான என்னிடம், பலவிதம் தூலம் ஆதி பகுப்பினை - பலவகையான பருவுடல் முதலிய பொருள்களை, கற்பிக்கின்றார் - ஏற்றிப் பார்க்கின்றனர்.

விளக்கம்:—காலம் என்பது பேதமற்றது; ஒன்றாக இருப்பது எனினும் அதில், கலை, கணம், வாரம் மாதம், வருஷம் முதலியவற்றைக் கற்பித்துக் கொண்டு உலக வாழ்வு நடைபெறுகிறது. அது போல மக்கள் இரண்டற்ற ஆத்மாவினிடம் பருவுடல் நுட்ப உடல் காரண உடல் முதலியவற்றைக் கற்பனை செய்து கொண்டு அதனால் இடர்ப்படுகின்றனர்.

ஆத்மா எவ்வகை பேதமுமில்லாதது; அதுவே நானி; என்னிடம் சிறிதும் பேதப் பொருள்கள் இல்லை.

கலை என்பது சிறிய கால அளவாகும். கணம் என்பது கண் இமைக்கும் நேரமாகும். கற்பம் என்பது பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் அடங்கிய தொகுதியாகும்.

568

இதுவுமது

பற்பல சித்த தோடம் பற்றிய மூடராலே
கற்பிதம் அதிட்டானத்தை களங்கமாய்ச் செய்யாது என்றும்
வெப்பறு கானல் நீரால் விரிவுறும் கானல் பூமி
அற்பமும் சேறுடைத்தாய் ஆகுவதில்லை அன்றே.

பதவுரை: வெப்பு உறு கானல் - வெப்பமான கானலில் கற்பிக்கப்பட்ட, நீரால் தண்ணீரால், விரிவுறும் கானல்

பூமி - மிகப் பெரிய பாலைவனம், அற்பமும் - சிறிதும், சேறு உடைத்தாய் ஆகுவது இல்லை - சேற்றினை உடையதாக ஆவதில்லை, (அதுபோல) பற்பல சித்ததோடும் பற்றிய - பலவகையான மனமாசுகளை அடைந்த, முடரால் - அறியாத மக்களால், கற்பிதம் - கற்பனை செய்யப்பட்ட பொருள், அதிட்டானத்தை - அதிஷ்டான பொருளை, என்றும் களங்கமாய்ச் செய்யாது - எப்போதும் குற்றமடையச் செய்யாது.

விளக்கம்:—ஆத்மாவில், உடல் முதலியவற்றின் குற்றத் தொடர்பு எற்படும் என்று ஐயம் கொள்பவர்க்கு அளிக்கப்படும் விடை இதுவாகும்.

ஆத்மாவாகிய என்னிடம் உடல்களும், நல்வினை தீவினைகளும் பிறவும் மயக்கத்தால் ஆரோபிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் தொடர்பு உண்மையில் எனக்கு இல்லை. நான் எந்தப் புண்யங்களோடும் பாபங்களோடும் தொடர்பில்லாதவன். கானல் நீர் பாலைவனத்தைச் சேருக்காது; அதுபோல உடல்களும் பல செயல்களும் என்னை யாதும் செய்துவிடல் முடியாது; நான் அஸங்கனேன் என்பது கருத்து.

569

இதுவுமது

பரவிய ஆகாசம் போல் பற்பல விகற்ப மற்றேன்
இரவிபோல் விளக்கப்பட்டது எவையினும் வேறுகின்றேன்
உரவிய வரைபோல் என்றும் ஊன்றி நிச்சலனாகின்றேன்
கருதிய வாரி போல்ஓர் கரையுமே அற்றேன் ஆனேன்.

பதவுரை: பரவிய ஆகாசம் போல் - எங்கும் பரவியிருக்கும் வானத்தைப் போல, பற்பல விகற்பம் அற்றேன் - வேறுபாடுகளற்ற ஒருவனே ஆனேன், இரவிபோல் - ஆதவனைப்போல், விளக்கப்பட்டது எவையினும் - விளக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும், வேறு ஆகின்றேன் - வேறுக இருக்கின்றேன், உரவிய வரை போல் -

பலமுள்ள மலை போல், என்றும் ஊன்றி நிச்சலன் ஆகின்
றேன் - எப்போதும் நிலைபெற்று அசையாமல் இருக்கின்
றேன், கருதிய வாரிபோல் - பெரிதென்று யாவரும் கருதும்
கடல் போல, ஓர் கரையும் அற்றேன் ஆனேன் - யாதொரு
எல்லையும் இல்லாதவனானேன்.

விளக்கம்:—ஆகாசம் மிகப் பெரியது; ஒன்றாக இருப்பது;
அதனிடம் பேதங்களில்லை; அதுபோல ப்ரஹ்மமும் மிகப் பெரியது;
இரண்டற்றது; அதனிடம் பேதங்களில்லை.

ஸூர்யன் பல பொருள்களை ஒளி பெறச் செய்கிறான்; அப்
பொருள்களைக் காட்டிலும் அவன் வேருளவனேயாவான்; அதுபோல்
ப்ரஹ்ம சைதன்யம் எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குகிறது;
விளக்கப்படும் பொருள்களினும் அது வேருளது.

மலை நிலையாக என்றுமிருக்கிறது; அது எதனாலும் அசை
வதில்லை. அதுபோல ப்ரஹ்மமும் நிலையாக உள்ளது; அது எங்கும்
நிறைந்துள்ளதால் அதற்கு அசைவு என்பது இல்லை.

கடலுக்கு வரம்பாகிய கரையில்லை; அதுபோல் ப்ரஹ்மமும்
வரம்பற்றது; எங்குமுள்ளது.

அத்தகைய ப்ரஹ்மமாகவே நானுள்ளேன் என்று மாணவன்
கூறுகிறான்.

இங்கே கூறப்பட்ட உபமானங்கள் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்திற்கு
ஏற்ற உபமானங்களல்ல. குறைவுடைய உபமானங்களேயாகும்.

ப்ரஹ்ம சைதன்யத்திற்கு ஏற்ற உபமானமே கிடையாது.

570

இதுவுமது.

பூதவாகாசம் மேகப் புணர்ப்பினை அடையாதே போல்
போமாம் நானும் தேகப் புணர்ப்பினை அடையவில்லை
ஆதலால் தேகதர்மமாகிய நனாக்கனாவும்
ஏதமாம் துயிலும் என்றும் ஏகமாம் எனக்குமுண்டோ.

பதவுரை: பூத ஆகாசம் - வெளியே உள்ள வானம்,
மேகப் புணர்ப்பினை - மேகங்களுடன் சேர்க்கையை,

அடையாதே போல் - அடையாமல் இருப்பது போல, போத நானும் - அறிவு வடிவாகிய நானும், தேகப் புணர்ப்பினை உடல் தொடர்பை, அடையவில்லை - பெறவில்லை, ஆதலால் - ஆகையால், தேக தர்மமாகிய நனா கனாவும் - உடலின் குணங்களாகிய நனவும் கனவும், ஏதம் ஆம் துயிலும் - மயக்கம் தரும் உறக்கமும், என்றும் ஏதமாம் எனக்கும் உண்டோ - எப்போதும் ஒன்றாகவே இருக்கும் எனக்கும் உண்டோ? இல்லை.

விளக்கம்:—வானம் மிக நுட்பமானது; வானில் மேகங்கள் குழந்து இருந்தாலும், இடித்தாலும், மழை பெய்தாலும், வானிற்கு எந்த வகையான மாசும் இல்லை. அவற்றுடன் தொடர்பு வானத் திற்கு இல்லை.

அதுபோல, வானினும் நுட்பமான ஆத்மாவிற்கு உடல்களுடன் தொடர்பே இராது; இவ்வாறு உடலின் தொடர்பே இல்லை யெனில் அந்த உடலின் தர்மங்களான நனவும் கனவும் உறக்கமும் எவ்வாறு பொருந்தும்?

ஆகையால் எவற்றுடனும் தொடர்பே இல்லாத அஸங்க பரமாத்மாவாகவே நான் ஆனேன்.

571

இதுவுமது.

வாதக தேகமாத்மி வந்திடும் போயிடும் மற்று
ஏதம்ஆம் கன்மம் செய்யும் எய்திய பயனைத்துய்க்கும்
சாதமே முதல் விகாரம் சார்ந்திடும் ஆதலாலே
போதமாம் நான் குலக்கோ போல நிச்சலனே என்றும்.

பதவுரை: வாதக தேகம் ஆதி-இன்னல் தரும் உடல், பொறி முதலியவைகள், வந்திடும் போகும் - தோன்றும் அழியும், ஏதம் ஆம் கன்மம் செய்யும் - புந்தம் தரும் செயல் களைப் புரியும்; எய்திய பயனைத் துய்க்கும் - அதனால் வந்த பயன்களை நுகரும், சாதம் முதல் விகாரம் சார்ந்திடும், பிறப்பு முதலிய ஆறு விகாரங்களையும் அடையும் ஆதலால்,

போதம் ஆம் நான் - அறிவாகிய நான், குலக்கோ போல என்றும் நிச்சலனே - குலமலை போல எப்போதும் அசைக்க முடியாதவனாக இருந்தேன்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவுக்கும் உடல் முதலியவற்றுக்கும் தொடர்பு இல்லை; ஆகையால் ஆத்மாவின் முன்னிலையில், உடல் முதலியவைகள் வந்து எப்படியெல்லாம் இருந்தாலும், செய்தாலும், ஆத்மா வினிடம் எந்த விதமான சலனத்தையும் ஏற்படுத்துதல் இயலாது. அத்தகைய ஆத்மாவாகவே நான் ஆனேன்.

572

இதுவுமது.

ஒருபகுப்பின்றி என்றும் ஒருருவாமெனக்கு
மருவுமோர் பிரவிர்த்திஇல்லை மற்றொரு நிவிர்த்தி இல்லை
கருதிய விண்போல் எங்கும் கலந்திடை வெளியிலாமல்
ஒருமையாய் நிறைந்த நான்இங்கு உற்றுஎதைச்
செய்வோனாவேன்.

பதவுரை: என்றும் - எப்போதும், ஒரு பகுப்பு இன்றி-
ஒரு கூறுபாடும் இல்லாமல், ஓர் உருவாம் எனக்கு - ஒரே
வடிவாக இருக்கும் எனக்கு, மருவும் ஓர் பிரவிர்த்தி இல்லை -
பொருத்தமான எச்செயலிலும் ஈடுபாடு இல்லை, மற்று ஒரு
நிவிர்த்தி இல்லை - மேலும் எச்செயலைச் செய்வதின்றும்
ஓய்வும் இல்லை, கருதிய விண்போல் - மக்கள் நுட்பமாகக்
கருதிய வானத்தைப் போல, எங்கும் கலந்து - எல்லாவிடங்
களிலும் உள்ள பொருள்களுடன் கலந்து, இடைவெளியில
லாமல் ஒருமையாய் - தான் இல்லாத இடமின்றி, இரண்
டற்று, நிறைந்த நான் - நிறைந்து இருக்கும் நான், இங்கு
உற்று எதை செய்வோன் ஆவேன் - இங்கே வந்து எதைச்
செய்கிறவனாக ஆவேன்?

விளக்கம்:—எங்கும் நிறைந்த ஆத்மா, செயலில் ஈடுபடுவது
மில்லை, எனவே அதிலிருந்து விலகுவதுமில்லை; அதுவரம்பற்றது,
அதற்கு எச்செயலும் இல்லை; அதுவே நான் ஆவேன்.

இந்தியம் சித்தமின்றி யாதொரு விகாரமின்றி
வந்தவோர் வடிவமின்றி வானென அகண்டபோதோ
நந்தமாம் எனக்குப் பாவம் நல்வினை என்றுமில்லைச்
சுந்தரவேதமும் தான் சொல்வதிப்படியே அன்றே.

பதவுரை: இந்தியம் சித்தம் இன்றி - பொறிகளும்
மனமும் இல்லாமலும், யாது ஒரு விகாரம் இன்றி - எந்த
விகாரமும் இல்லாமலும், வந்த ஓர் வடிவம் இன்றி - தனக்கு
வந்த ஒருவடிவமும் இல்லாமல், வான் என - ஆகாசம்போல,
அகண்டம்-வரம்பற்றதும், போதம் ஆநந்தம் ஆம் எனக்கு -
அறிவாகவும் இன்பமாகவும் உள்ள எனக்கு, பாவம்
நல்வினை என்றும் இல்லை - பாபமும் புண்யங்களும்
என்றுமே இல்லை, சுந்தரவேதமும் - அழகான வேதமும்,
இப்படியே சொல்வது அன்றே - இவ்வாறே கூறுகிறது
அல்லவா ?

விளக்கம்:—நல்வினைகளால் ஏற்படுவது புண்யம் ஆகும். தீவினை
களால் ஏற்படுவது பாபம் ஆகும். ஆனால் உலகில் புண்யம் என்பது
நல்வினையும், பாபம் என்பது தீவினையையும் குறிக்கும் என்று
வழங்கப்படுகிறது.

இந்த இரண்டு வினைகளும், மனத்தாலும், மொழியாலும்,
உடலாலும் செய்யப்படும்;

இறைவனை த்யானிப்பது, பிறர்க்கு நன்மைகளை எண்ணுவது;
முதலியவைகள் மனத்தால் செய்யப்படும் நல்வினைகள்.

இறைவனின் குணங்களையும் பெயர்களையும் குறித்துப்பாடு
வது. மந்திரங்களை ஜபம் செய்வது முதலியவைகள் மொழியால்
செய்யப்படும் நல்வினைகளாகும்.

புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடுவது கோவிலுக்குச் சென்று
வணங்குவது முதலியவைகள் உடலால் செய்யப்படும் நல்வினைகள்.

இவற்றிற்கு நேர்மாருன எண்ணங்களும், மொழிகளும், செயல்
களும், இம்முன்னாலும் நிகழ்த்தப் பெறும் தீவினைகளாகும்.

நல்வினைகளால் நல்ல பயனும் தீவினைகளால் கெட்ட பயனும் உண்டாகும். நல்வினையும் தீவினையும் இயற்றப்பட்டவுடன் அழிந்துபோகும். ஆனால் அவை அழிவதற்குமுன் பிற்காலத்தில் இருந்து பயன்களைத் தரக்கூடிய புண்யம் பாபம் என்ற அபூர்வங்களை உண்டாக்கி விட்டே அழியும். ஆகையாலேயே மக்கள் செயல்புரிந்து பல நூறு ஆண்டுகள் சென்ற பின்பும் அவற்றின் பயன்களை நுகர்தல் நிறைவேறுகிறது.

ஜீவன் முக்தனுக்கு மனமும் இல்லை; பொறிகளும் இல்லை; உடலும் இல்லை; ஆகையால் அவனுக்குப் புண்யங்களும் பாபங்களும் இல்லை.

பலவகை நல்வினைகளும் தீவினைகளும் மனத்தாலும், பல பொறிகளாலும் உடலாலும் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. இவை மெய்யுணர்ந்தவர்களுக்கு இல்லை.

இச்செய்தி பற்றி வேதம்,

“அந்த ஜீவன் முக்தனுக்குப் பொறிகளில்லை; செயலுமில்லை”.

“ஜீவன் முக்தன் கண் இருந்தும் இல்லாதவனே; காது இருந்தும் இல்லாதவனே; மனம் இருந்தும் இல்லாதவனே”.

“ஜீவன் முக்தன் புண்யத்துடனும் பாபத்துடனும் தொடர்பு இல்லாதவன்”.

“மெய்யறிவு பெற்றவனுக்கு சோகமேது? மோஹமேது?” இவ்வாறெல்லாம் கூறுகிறது.

சிலர் சோகம் மோஹம் இன்பம் துன்பம் முதலியவை ஆத்மாவின் தர்மங்கள் என்பர். அவர்களின் கொள்கை தவறு. அவை ஆத்மாவின் தர்மங்களாயிருந்தால் அழியாமல் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இல்லை; அழிகின்றன. அழிகின்ற அவற்றை ஆத்மாதன் தர்மங்களாக உடையது என்றால் அப்போது ஆத்மாவுக்கு அழிவு நேரும்.

அழியாதபொருளுக்கு அழியும் குணங்கள் இயல்பாக இருக்கா.

புருடனின் நிழலினோடே பொருந்திய தாபம் சீதம்
மருவிய தீங்கு நன்கு மற்றிவை ஏதாகட்டும்

தரணியில் அந்தச் சாயை தன்னின் வேராகின்ற புருடனுக்கு இலாததே போல் புகல் வினை எனக்குமில்லை.

பதவுரை: புருடனின் நிழலினோடு பொருந்திய - ஒரு மனிதனின் உடல் நிழலோடு பொருந்திய, தாபம்சீதம் - வெப்பமும் குளிரும், மருவிய தீங்கும் நன்கும் - பொருந்திய நல்ல பொருளும் தீயபொருளும், மற்று இவை ஏது ஆகட்டும் - மேலும் இவை எப்பொருளாக இருப்பினும், தரணியில் - பூமியில், அந்த சாயை தன்னின் வேறு ஆகி நின்ற - அந்த நிழலினும் வேராகிய, புடனுக்கு இலாததே போல் - அந்த மனிதனுக்கு இல்லாமல் போகும்; அதுபோல் புகல் வினை எனக்கு இல்லை - மேலே கூறிய நல்வினையும் தீவினையும் அவற்றின் விளைவுகளும் எனக்கு இல்லையாகும்.

விளக்கம்:—உலகில் உடம்பின் நிழலுடன் நெருப்போ குளிர்ந்த பிற பொருளோ தொடர்பற்றால், அதனால் ஏற்படும் விகாரம் உடம்புக்கு இல்லை. அதுபோல, ஆத்மாவின் ப்ரதிபிம்பவடிவன் ஜீவன்; அவன் அந்தக்கரணத்தோடு கூடியவன்; அந்தக்கரணத்தின் செயலும் குணங்களும் அவனோடு தொடர்பு கொண்டவை; அதனால் “ஜீவனுக்குத் துன்பமும் இன்பமும் உண்டு” என்று கூறும் வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது; அவை ஸாக்ஷியாயுள்ள ஆத்மாவுக்கு எப்போதும் இல்லை.

காய்ந்துகொண்டிருக்கும் எண்ணெய் நிறைந்த கொப்பரையில் ஒருவன் எட்டிப்பார்க்கையில் அவனது உடலின் நிழல் அந்த எண்ணெயில் விழும்; அதனால் அந்த மனிதனுடைய உடல் பொரிந்து போகாது; உண்மையாக ஆராயும் போது நிழலும் பொரிந்து போகாது. அப்படி இருக்கையில் அந்த நிழலுக்கு ஆதாரமான அவன் உடல் எவ்வாறு துன்புறல் இயலும்?

அதுபோலவே உண்மையில் அந்தக்கரணத்திற்கும் உடலுக்கும் வரும் துன்ப இன்பங்கள், ஆபாஸனான ஜீவனுக்கே இல்லை என்றால்; ஜீவனுக்கு ஆதாரமான ஸாக்ஷிக்கு எவ்வாறு இருக்கும்?

அத்தகைய ஸாக்ஷியே நானானேன்.

வி.—66, 67.

திருசியங்கட்கு வேறாய்த் திகழ்ந்து உதாசீனமாகி
 நிருகாரியுமே யாகி நிகழ்ந்திடும் திருக்காம் என்னைத்
 திருசிய தருமம் ஒன்றும் சேர்ந்திடாது ஓரில்லத்தின்
 தருமம் அங்குள்ள தீபம் தன்னினைச் சாராதே போல்.

பதவுரை: ஓர் இல்லத்தின் தருமம் - ஒரு வீட்டில்
 நடைபெறும் செயல்கள், அங்குள்ள தீபம் தன்னினை
 அங்கே அந்த வீட்டை ஒளிபெறும்படி செய்யும் விளக்கினை,
 சாராதே போல் - வந்து அடையா அதுபோல, திருசியங்
 கட்கு வேறாய் - பார்க்கப்படும் பொருள்களுக்கு வேறாகி,
 உதாசீனமாகி திகழ்ந்து - தொடர்பற்றதாகி விளங்கி,
 நிருவிகாரியுமேயாகி நிகழ்ந்திடும் - விகாரமற்றவனாகி
 விளங்கும், திருக்காம் என்னை - அறிவாகிய என்னை, திருசிய
 தருமம் ஒன்றும் - பார்க்கப்படும் பொருளின் தர்மம் யாதும்,
 சேர்ந்திடாது - வந்தடையாது.

விளக்கம்:—ஒரு விளக்கின் முன்னிலையில் பல செயல்கள் நடை
 பெறும். அச்செயல்களை அந்த விளக்கு விளங்கச் செய்யும்
 ஆனால் அச்செயல்களின் தொடர்பு விளக்கிற்கு இல்லை.

அதுபோல ஸாக்ஷிசைதன்யம், மனம், பொறிகள், உடல் ஆகிய
 வற்றின் செயல்களையெல்லாம் விளக்கமுறச் செய்கிறது; ஆனால்
 அவற்றின் செயல்களுடன் ஸாக்ஷிசைதன்யத்திற்குத் தொடர்பு
 இல்லை; எனவே புண்யமும் பாபமும் அதற்கு இல்லை.

விளக்கப்படும் பொருளின் தர்மம் விளக்கும் பொருளுக்கு
 இல்லை. ஸாக்ஷி விளக்கும் பொருள்; அதுவே நானானேன்.

இதுவுமது.

சந்ததம் இரவி கன்ம சாட்சியாய் இருக்கின் ருற்போல்
 தொந்தமாம் அயப்பிண்டத்தைத் தொடர் அநல்
 எரிக்கின்றூற்போல்
 சந்தியில் ரச்சுரூபம் சர்ப்பமே ஆகின்றூற் போல்
 அந்தமில் கூடத்தான்மா ஆகிய நானு மாவேன்.

பதவுரை: சந்ததம் - எப்போதும், இரவி - சூரியன், கன்மசாட்சியாய் - உலகச் செயல்களுக்கு ஸாக்ஷியாய், இருக்கின்றாற்போல் - இருப்பது போலவும், தொந்தம் ஆம் - த்வைதப்பொருளான, அயம் பிண்டத்தை - இரும்பினது உருண்டை வடிவினை, தொடர்அனல் - பற்றிய நெருப்பு, எரிக்கின்றாற்போல் - எரிப்பது போலவும், சந்தியில் - மந்த இருளில், ரச்சுருபம் - கயிற்றின் வடிவம், சர்ப்பமே ஆகின்றாற்போல் - பாம்பாகத் தோன்றுவது போலவும், அந்தம் இல் - அழிவற்ற, கூடத்தான்மா ஆகிய-கூடஸ்த சைதன்யமாகிய, நானும் ஆவேன் - நானும் அஸங்கனாவேன்.

விளக்கம்:—ஸூர்யனுக்கு முன்னிலையில் எல்லாச் செயல்களும் உலகங்களும் நிகழ்கின்றன; ஆதலாலேயே ஸூர்யனை கர்மத்தன் ஸாக்ஷி என்கின்றும். நடைபெறும் கர்மங்களுடன் அவனுக்குத் தொடர்பில்லை; அவன் அஸங்கன் அவன் போலவே ஆதமாவும் ஸாக்ஷியாகிய அஸங்கனாவான். இரும்பினை நெருப்பு எரிக்கிறது; ஆலை நாம் இரும்பு சுடுகிறது என வழங்குகின்றும். நெருப்பின் சுடுமதன்மை இரும்பில் ஏற்றிக் கூறப்படுவது போல, ஆத்மாவன புத்தியின் தர்மங்களான, செய்தல் நுகர்தல் முதலியன ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

கயிற்றில் பாம்பு அதன் வடிவாகக் கற்பிக்கப்படுவதுபோல, ஆத்மாவில் உடல் முதலியவை கற்பிக்கப்படுகின்றன.

ஸூர்யன் கர்மங்களுடன் தொடர்பை உண்மையில் அடையான். இரும்பு சூட்டினுடன் உண்மையில் தொடர்பு கொள்ளாது. கயிறு பாம்பினுடன் உண்மையில் தொடர்பு கொள்ளாது. அது போல யானும் எவற்றுடனும் உண்மையில் தொடர்பு கொள்ளாத அஸங்கன் ஆவேன்.

577

இதுவுமது.

ஒன்றினைச் செய்வோனும் மற்று ஒன்றினைச்

செய்விப்போனும்
ஒன்றினைத் துய்ப்போனும் மற்று ஒன்றினைத்துய்ப்பிப்போனும்
ஒன்றினைக்காண்போனும் மற்று ஒன்றினைக்காண்பிப்போனும்
அன்றுநான் சுயமே சோதி ஆகிய ஆன்மா வானேன்.

பதவுரை: நான் ஒன்றினைச் செய்வோனும் அன்று - நான் ஒருசெயலைச் செய்பவனுமில்லை, ஒன்றினைச் செய்வீர்ப்போனும் அன்று - ஒரு செயலைச் செய்வீர்ப்பவனுமில்லை. ஒன்றினைத் துய்ப்போனும் - ஒரு பொருளை நுகர்பவனாகவும், ஒன்றினைத் துய்ப்பிப்போனும் - ஒரு பொருளை நுகரச் செய்பவனாகவும், ஒன்றினைக் காண்போனும்-ஒரு பொருளைப் பார்ப்பவனாகவும், ஒன்றினைக் காண்பிப்போனும் - ஒரு பொருளைக் காண்பிப்பவனாகவும், அன்று - இல்லை, சுயமே சோதி ஆகிய ஆந்மா ஆனேன் - தன்னொளி கொண்ட ஆத்மாவானேன்.

விளக்கம்:—செய்பவனும், துய்ப்பவனும், காண்பவனும் ஜீவர்களாவார். நான் அவர்களில்லை.

செய்விப்பவனும், உண்பிப்பவனும், காண்பிப்பவனும் ஈச்வரர் ஆவார்; நான் அந்த ஈச்வரனுமாகேன்.

இந்த இருவரும் மாயையைக் கொண்டவர்கள்; என்னிடம் மாயை யாவும் அழிந்துவிட்டது. நான் குணமற்ற ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறேன். தன்னொளி கொண்ட ஆத்மா ஆனேன்.

578

இதுவுமது.

சலித்திடும் உபாதியோடே சார்ந்த சிற்பதிபதிபிம்பத்தின் அலைத்தலை மூடராஜேர் அஃகிதினுக்கயலேயான சலித்திடா அகண்ட சித்தின் சத்ததாம் பிம்பத்தின்கண் செலுத்தி நான் கர்த்தா போக்தா சிதைந்தவன் என்று சோர்வார்.

பதவுரை: மூடர் ஆஜேர் - அறியாத மக்கள், சலித்திடும் உபாதியோடு - அசைகின்ற அந்தக்கராணமாகிய உபாதியுடன், சார்ந்த சித் பிரதி பிம்பத்தின் - சேர்ந்த ஆத்மாவின் ஆபாஸனுடைய, அலைத்தலை - அசைவுகளை எல்லாம், அஃதினுக்கு அயலே ஆன - அந்த ஆபாஸனுக்கு வேறாக உள்ள, சலித்திடா அகண்டசித்தின் - அசையாத வரம்பற்ற அறிவாகிய பொருளினுடைய, சத்தாகிய -

உண்மையான, பிம்பத்தின் - பிம்பத்தில், செலுத்தி - ஏற்றி வைத்து, நான் கர்த்தா போக்தா சிதைந்தவன் என்று - நான் செய்பவன் நுகர்பவன் அழிக்கப்படுபவன் என்று எண்ணி, சோர்வர் - வருந்துவர்.

விளக்கம்:—ஆத்மா எங்கும் நிறைந்த ஸாக்ஷி அறிவாரும். அது அந்தக்கரணத்தில் ப்ரதி பிம்பத்தை அடைகிறது; அந்த ப்ரதி பிம்பத்திற்கு ஆபாஸன் என்று பெயர். அந்தக்கரணத் தோடு கூடிய ஆபாஸனே ஜீவனுவான். அந்தக்கரணம் பலவாறு அலைகிறது; இன்னல் உறுகிறது; இன்பமடைகிறது. அப்போது அந்த ஆபாஸனும் அந்த அந்தக்கரணத்துடன் கூடி இருப்பதால், அலைவது போலவும், இன்பதுன்பங்களை நுகர்வது போலவும் காணப்படுகிறது. நீரில் காணப்படும் அசைவு அதனிலுள்ள ப்ரதி பிம்பத்திலும் காணப்படுகிறது; அதுபோலவே அந்தக்கரணத் தின் செயல்கள் ஆபாஸனிடம் காணப்படுகின்றன.

எனினும் ஆபாஸனாகிய ஜீவனே கர்த்தா போக்தா என்று உலகில் வழங்கப்படுகிறான். இவ்வாறு உள்ள ப்ரதி பிம்பமாகிய ஜீவனுடைய, செய்தலையும், நுகர்வையும், மூடர்கள், பிம்பமாகிய ஸாக்ஷியில் ஏற்றிக் கூறுகின்றனர். அதனால் “நான் செய்பவன்; நுகர்பவன்” என்றெல்லாம் ஆத்மா வழங்கப்படுகிறான்.

உண்மையில் ஆத்மா செய்பவனுமில்லை; நுகர்பவனுமில்லை; அவனுடைய ப்ரதி பிம்பமாக இருக்கும் ஜீவனுக்கே உண்மையில் அவை இல்லை; ஆகையால் பிம்பமாகிய ஆத்மா குணமற்றவனே; செயல் அற்றவனே.

அந்த குணமற்ற ஆத்மாவாக நான் இப்போது ஆனேன்.

இதுவுமது.

பரவிய சலத்தில் கண்ட பாற்கரன் பதிபிம்பத்தின் மருவிய தருமம்யாதும் மற்றவர்க்கிலாத தேபோல் திரிவுறும் உபாதி சேர்ந்து திகழ்சிதாபாஸதர்மம் ஒருசிதாகாசமான உருவமாம் எனக்குமில்லை.

பதவுரை: பரவிய சலத்தில் கண்ட பரவித் - தேங்கிய நீரில் கண்ட, பாற்கரன் பதிபிம்பத்தின் - ஆதவனுடைய ப்ரதிபிம்பத்தினிடம், மருவிய தர்மம் யாதும் - பொருந்திய எந்த குணமும், மற்றவர்க்கு இலாததே போல் - பிம்பமாகிய ஆதவனுக்கு இல்லாமல் போவதுபோல, திரிவு உறும் உபாதி சேர்ந்து - அலைகின்ற அந்தக்கரணத்தோடு சேர்ந்து, திகழ் சிதாபாஸ தர்மம் - விளங்குகின்ற ஜீவனின் குணங்கள், ஒரு சிதாகாசமான உருவமாம் எனக்கும் - ஒப்பற்ற அறிவாகாச வடிவை உடைய எனக்கும் இல்லை.

விளக்கம்:—நீரில் தோன்றும் ப்ரதிபிம்பத்தின் இயல்புகள் பிம்பத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் அந்தக்கரணத்தில் தோன்றும் ஆபாஸனின் இயல்புகள், ஆத்மாவாகிய எனக்கு இல்லை.

580

இதுவுமது.

சலத்திலோ தலத்திலோ இச்சடமான தூல தேகம் அலைந்துதான் புரண்ட போதும் அஃதுள தர்மம் தன்னைக் கலந்திடேன் நான் யாதொன்றும் கடத்துள தர்மம் தன்னைச் சலித்திடா ஆகாசம் தான் சற்றுமே சாரா தேபோல்.

பதவுரை: சலித்திடா ஆகாசம் - அசையாத வானம் கடத்து உள தர்மம் தன்னை - குடத்தினது குணங்களை, சற்றும் சாராதே போல் - சிறிதும் அடையாமல் இருப்பது போல், இ சடமான தூலதேகம் - ஐடமான இந்தப்பருவுடல், சலத்திலோ தலத்திலோ - நீரிலோ நிலத்திலோ, அலைந்து புரண்ட போதும் - அலைவுற்றுப் புரண்டாலும், யாதொன்றும் அஃதுள தர்மம் தன்னை - அந்த உடலினது யாதொரு இயல்பையும், நான் கலந்திடேன் - நான் அடையமாட்டேன்.

விளக்கம்:—ஆகாசம் போல் நான் நுட்பமானவன். குடத்தின் குணங்கள் ஆகாசத்திற்கு இல்லை. அதுபோல உடலின் குணங்கள் எனக்கு இல்லை. பெரிய ஆகாசம் போன்றது ப்ரஹ்மம்; அதனிடம் தோன்றும் கடாகாசம் போன்றவன் ஜீவன். குடம் போன்றது

உடல். குடத்தின் குணம் குட ஆகாசத்திற்குமில்லை; பேராசாசத்திற்கும் இல்லை; அதுபோல உடலின் குணம் ஜீவனுக்குமில்லை; ப்ரஹ்மத்திற்குமில்லை,

நான் அந்த ப்ரஹ்மமாளேன்.

கத்திரு போத்திரு க்வங்கள் கலத்துவசடத்துவங்கள்
பெத்த முத்தத் துவங்கள் பெரிய சாதுத்துவாதி
புத்தியின் விகற்பமன்றிப் பூரணப் பிரமமான
சுத்த அத்துவிதாகண்ட சொரூபமாம் எனக்கீதில்லை.

பதவுரை: கத்திரு - செய்தலும், போத்திருத்வங்கள் - நுகர்தலும், கலத்துவம் - தீமையும், சடத்துவங்கள் - அறிவற்றிருத்தல், பெத்த - ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் மயக்கம், முத்தத்துவங்கள் - விடுதலைப்பேறு, பெரிய சாதுத்துவாதி - சிறந்த நல்லியல்பு முதலிய பல குணங்களும், புத்தியின் விகற்பம் அன்றி - புத்தியினுடைய குணங்களே அல்லாமல், பூரணப் பிரமமான - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மவடிவமான, சுத்த அத்துவித அகண்ட சொரூபம் ஆம் எனக்கு - தூயதும் இரண்டற்றதும் வரம்பற்றதும் ஆண் வடிவமுடைய எனக்கு, ஈது இல்லை - இக் குணங்கள் இல்லை.

விளக்கம்:—செய்தலும் நுகர்தலும், நன்மையும் தீமையும், மயக்கமும் அதன் நீக்கமும், முதலிய எல்லா குணங்களும் புத்தியின் குணங்களே ஆகும். அவை எனக்கில்லை; நான் குணங்களற்ற சேதன வடிவன்.

பகுதியின் விகாரக்கூட்டம் பத்து நூரூயிரங்கள்
எகுது தான் உதித்த போதும் ஏகசித்தாம் எனக்கிங்கு
அகுதினால் ஆநி என்னை அமலமாம் ஆகாசத்தில்
முகிலிடைம்பரம் தான் முனைத்தலால் ஆநிஉண்டோ.

பதவுரை: பகுதியின் விகாரக் கூட்டம் - மாயையால் உண்டான பொருள்களின் கூட்டம், பத்து நூறு ஆயிரங்கள் - பத்தோ நூறோ ஆயிரமோ, எகுதுதான் உதித்த போதும் - எவ்வளவுதான் உண்டானாலும், ஏகசித்தாம் எனக்கு - ஒரே அறிவு வடிவமான எனக்கு, இங்கு அகுதினால் - இங்கு அப்பொருள்களால், ஆநி என்னை - எக்குறைவு ஏற்படும்?, அமலம் ஆம் ஆகாசத்தில் - மாசற்றவானில், முகிலின் ஆடம்பரம் முனைத்தலால் - மேகங்களின் இடிகள் முழங்குவதால், ஆநி உண்டோ - அந்தவானத்திற்குக் குறைவு ஏற்படுமோ?, இல்லை, தான் - அசை.

எஃது அஃது என்பன எகுது அகுது என்று எதுகைக் காக விகாரப்பட்டன.

விளக்கம்:—வானம் எப்போதும் மாசற்று இருக்கும். அதனிடம் மேகம் தோன்றுவதாலும் இடிப்பதாலும் மழை பெய்வதாலும், அதற்கு எந்த வேறுபாடும் குறைவும் இல்லை.

அதுபோல் உலகில் மாயையின் செயல்கள் பல தோன்றினாலும் அழிந்தாலும், இருந்தாலும் ஆத்மாவிற்கு எந்த விதமான மாறுபாடும் குறைவுமில்லை.

அந்த அஸங்க ஆத்மாவாகவே நான் ஆனேன்.

583

இதுவுமது.

பகுதியே முதலாய் தூல பரியந்த மான இந்த அகிலாமா ஞாலத்திற்கும் அதிட்டான மாயிலங்கிக் ககன நேராதியந்தம் கலந்திடாச் சூக்கமாகி நிகழும் அத்துவிதாசுண்டநிருமலப் பிரமமேநான்.

பதவுரை: பகுதியே முதல் ஆய் - மாயை முதற்கொண்டு, தூலபரியந்தமான - பருவுடல் வரையில் உள்ள, இந்த அகில மா ஞாலத்திற்கும் - இந்தப் பெரிய எல்லா உலகங்களுக்கும் அதிட்டானமாய் இலங்கி - ஆதாரமான பொருளாக விளங்கி, ககனம் நேர் - வானம் போன்று, ஆதி

அந்தம் கலந்திடா - முதலும் ஈறும் இல்லாத, சூக்கம் ஆகி - நுண்ணிய பொருளாகி, நிகழும் - விளங்கும், அத்துவித அகண்ட நிம்மலப் பிரமமே நான் - இரண்டற்றதும் வரம் பற்றதும் மாசற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே நானானேன்.

விளக்கம்:—இந்த உலகம் யாவும் மாயையின் கார்யங்களே யாகும். அவை யாவும் நாம ரூபவடிவங்கள்; அவை ஆத்மாவை அதிஷ்டானமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. அதிஷ்டானமாகிய ஆத்மா வானம் போல் நுண்ணியது; எங்கும் பரவியிருப்பது; தோற்றமும் அழிவும் இல்லாதது. இரண்டற்றது; எதனாலும் அளவிட இயலாதது; மாசுகளே இல்லாதது, அதுவே நான்.

இதுவுமது.

உன்னிய மாயை செய்த ஓர்விகற்பமுமே இன்றி
மன்னிய பிரத்திய காண்ம வடிவமாய்ப் புத்தியாலே
இன்னதென்றுணர ஒண்ணு இன்பமாய் சத்துச் சித்தாய்
துன்னுமத்துவிதாசுண்ட சொரூபமாம் பிரமமேநான்.

பதவுரை: உன்னிய - காரியங்களைக் கொண்டு அறியத்தக்க, மாயை செய்த ஓர் விகற்பமும் இன்றி - மாயை உண்டாக்கிய எவ்வகை வேறுபாடும் இல்லாமல், மன்னிய - நிலைபெற்ற, பிரத்தியக் ஆந்மவடிவாய் - ஜீவாத்மவடிவாகி, புத்தியாலே இன்னது என்று உணர ஒண்ணு இன்பமாய் - மனத்தால் இப்படிப்பட்டது என்று அறிவதற்கு இயலாத இன்பவடிவமாய், சத்து சித்தாய் துன்னும் - உண்மையாயும் அறிவாயும் இருக்கும், அத்து வித அகண்ட சொரூபம் ஆம் - பிரமமே நான் ஆவேன்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஆரோபிதமான மாயை அந்த ப்ரஹ்மத்தை எவ்வகையிலும் விகாரமடையச் செய்யாது. அது ப்ரஹ்மத்திற்கு வசப்பட்டதே அன்றி ப்ரஹ்மம் அதற்கு வசப்பட்ட தன்று.

ப்ரஹ்மமே உடல்களில் ஜீவ வடிவமாக உள்ளது. அது இன்ப வடிவாகவே இருப்பது ஆகும்; இந்த இன்பம் விஷயங்களால் ஏற்படும் இன்பமன்று; ஆகையால், இன்னதென்று கூற முடியாத இன்பமாயிற்று.

585

சகல ஆதாரமாகிச் சகல சாட்சியுமே யாகிச்
சகல ஆகாரமாகிச் சகல பூரணமே யாகிச்
சகல முயின்றித் துய்தாய்ச் சத்துமாய்ச் சலனமற்ற
அகமிலா நிருவிகற்ப அத்வயப் பிரமமே நான்.

பதவுரை: சகல ஆதாரமாகி - எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அதிஷ்டான வடிவ ஆதாரமாகி, சகலசாட்சியுமாகி - எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாகி, சகல ஆகாரமாகி - எல்லாப்பொருள்களினது வடிவமாகி, சகல பூர்ணம் ஆகி - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்ததாய், சகலமும் இன்றி - எல்லாப்பொருள்களும் இல்லாததாய், தூய்தாய் - சுத்தமுடையதாகி, சத்துவாய் - அழியாத இருப்பை உடையதாய், சலனம் அற்ற - அசைவில்லாத, அகம் இலா - அஹங்காரமில்லாத, நிருவிகற்ப அத்வயப் பிரமமே நானாவேன்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மம் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆத்யாஸிக ஸம்பந்தத்தால் ஆதாரமாய் இருக்கிறதேயன்றி ஸம்யோக ஸம்பந்தத்தால் ஆதாரமாக இல்லை. குடத்தில் பால் இருப்பது போல் ப்ரஹ்மத்திடம் எல்லாப்பொருள்களும் இல்லை. எனவே அது எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அதிஷ்டானமாகும்.

ப்ரஹ்மத்தின் முன்னிலையில் யாவும் இயங்குகின்றன. அவற்றிற்கு விளக்கம் தருவது ப்ரஹ்மமேயாகும்; ஆனால் அது அப்பொருள்களுடன் தொடர்பு கொண்டது அன்று; ஆகையால் ப்ரஹ்மம் யாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாகும்.

அதிஷ்டானத்தின் வடிவமே ஆரோபிக்கப்பட்டவற்றின் வடிவாகும் எனவே ப்ரஹ்மம் “சகல ஆகாரமாகியுள்ளது” என்றார்.

ப்ரஹ்மம் இல்லாத இடமே இல்லை; ஆகையால் அது ஸகல பூரணமாகி விளங்குகிறது.

ப்ரஹ்மத்திடம் ஆரோபிக்கப்பட்ட பொருள்கள் யாவும் உண்மையில் இல்லாதவைகள்; ஆகையால் “சகலமும் இன்றி” என்றார்.

வேறுபொருள் இல்லாததால் இது தூயதாயிற்று. எங்கும் நிறைந்து இருப்பதால் அது சலனமில்லாதது ஆயிற்று.

586

இதுவுமது.

ஒருசெயல் ஒருவிகாரம் ஒருபகிர்ப்பு ஓர்விகற்பம்
ஒருவுரு ஓர்ஆலம்பம் ஒருவிநாசமுமே இன்றிச்
சருவமாய் சர்வாந்மாவாய் சர்வமும் தாண்டி ஒன்றாய்ப்
பொருவிலா அகண்டாநந்த போதமாம் பிரமமேநான்.

ஒருசெயல் ஒருவிகாரம் ஓர்பகிர்ப்பு ஓர்விகற்பம் - எச் செயலும் எந்த வேறுபாடும் எந்தக் கூறுபாடும் எந்த பேதமும், ஒரு உரு ஓர் ஆலம்பம் ஒரு விநாசமும் இன்றி - எந்த வடிவமும், எந்தப் பற்றுக்கோடும், எந்த அழிவும் இல்லாமல் சருவமாய் - எல்லாப் பொருளாகவும், சர்வ ஆந்மாவாய் - எல்லா உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், சர்வமும் தாண்டி - எல்லா நாமரூபங்களையும் கடந்து, ஒன்றாய் - இரண்டற்றதாகி, பொரு இலா - ஒப்பு இல்லாத, அகண்டாநந்த போதமாம் - வரம்பற்ற இன்பமாயும் அறிவாயும் இருக்கும், பிரமமே நான் - ப்ரஹ்மமே நான் ஆவேன்.

விளக்கம்:—இங்கே ப்ரஹ்மத்திற்கு வந்த அடைமொழிகள் யாவும் அதன் குணங்களற்ற தன்மையைக் காட்டும். இவற்றின் விளக்கம் முன்பே ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன.

587

இவ்வாறு தன் ப்ரஹ்மாநந்த அநுபவத்தை மாணவன் வெளிப்படுத்திய பிறகு, அதனைத் தனக்களித்த குருவை மறுபடியும் போற்றி வணங்குகிறான்.

ஈசனே திவ்யமாக இசைந்தநின் அருளிஞாலே
தூசிலாச் சொப்பிர காச சொரூப சாம் ராச்சயநிட்டை

நீசனும் என்றனாலும் நித்தமாய்ப் பெறலாயிற்றே
தேசிகேந்திரனே போற்றி திரும்பவும் போற்றி போற்றி.

பதவுரை: ஈசனே - இறைவனுக்குச் சமமான குருவே, திவ்யமாக இசைத்த - மிக நன்றாக உபதேசம் செய்த, நின்- உமது, அருளினால் - முதிர்ந்த கருணையால், தூசு இலா - அறியாமையாகிய அழுக்குகள் இல்லாத, சொப்பிரகாசம் - தன்னொளி கொண்ட, சொருப சாம்ராச்ய நிட்டை - ஆதம் வடிவாகிய பேராட்சியில் நிலைத்திருப்பதை, நீசன் ஆம் என் தனாலும் - இழிந்தவனாகிய என்றனாலும், நித்தம் ஆய் - அழிவில்லாததாய், பெறல் ஆயிற்று - பெற்று இருத்தல் கைகூடிற்று, தேசிக இந்திரனே - குருமார்களுக்கு அரசே, போற்றி திரும்பனம் போற்றி போற்றி - வணக்கம், மறு படியும் வணக்கம் வணக்கம்.

விளக்கம்:—குருவின் இத்தகைய பேருதவிக்குக் கைம்மாறே இல்லை. அடிக்கடி மனமார வணங்குவதுதான் குருவுக்கு மாணவர் செய்யும் கைம்மாறாகும். அந்த முறையில் இங்கும் மாணவன் வணக்கங்களைத் தெரிவித்தான்.

தனக்குப் ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தை உபதேசித்த யாக்ஞ வல்க்ய ருக்கு ஜனகன், முடிவில் தன்னையும் தன் அரசையுமே கொடுத்தான் என்று ப்ரஹ்மதாரணயகோபநிஷத் கூறும்.

588

இதுவுமது.

சன்னமும் இறப்பு மாதிரி சார்ந்ததால் பொல்லாங்கான கனமதாம் மாயைசெய்த கனவினில் வெகு தாபத்தோடு அநிசமும் மயங்கிச் சோர்ந்து, அவ்வகங்கர

வியாக்கிரத்தால்

தினமுமே துன்பப் பட்டதீனனும் என்னைக்காத்தாய்.

பதவுரை: குருவே! சன்னமும் இறப்பும் ஆதி - பிறப்பு மரணம் முப்பு நோய் முதலிய இன்னல்கள், சார்ந்ததால் -

வந்து அடைந்ததால், பொல்லாங்கு ஆன - இன்னல் தருவதான, கணம் அது ஆம் - மிகவும் உறுதியான மாயை செய்த கனவினில் - மாயை உண்டாக்கிய கனவு போன்ற உலக வாழ்வில் ஈடுபட்டு வெகுதாபத்தோடு - மிகுந்த துன்பங்களுடன், அநிசமும் - எப்போதும், மயங்கி - மயக்க முற்று, சோர்ந்து - களைப்புற்று, அ அகங்கர வியாக்கிரத்தால் - அந்த அஹங்காரமாகிய புலியால், தினமுமே துன்பப்பட்டதினமும் - நாள்தோறும் துன்பமுற்ற என்னைக் காத்தாய் - என்னைப் பாதுகாத்தீர்.

விளக்கம்:—“மக்களின் வாழ்வில் உடம்பு மிகவும் முதன்மையானது. அது மாயையால் உண்டாக்கப்பட்டது; உடலோடு கூடி வாழும் வாழ்வில் பிறப்பும் இறப்பும் பிற துன்பங்களும் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. சில சமயங்களில் சிறிது காலம் உண்டாகும் இன்ப நுகர்வில் எல்லா மக்களும் மயக்கத்தை அடைகிறார்கள். சிறிது கால இன்பத்திற்காக நீண்ட கால இன்னல்களையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அந்த இன்னல்கள் முதல் முதலில் அஹங்காரத்தாலேயே ஏற்படுகின்றன. அஹங்காரத்தை, உண்டாகும்போதே அழித்தால் பிறகு இன்னல்கள் வளர வாய்ப்பே இராது. குருவாகிய நீங்கள் எனக்கு உபதேசித்து என்னை மெய்யறிவு பெறச் செய்தீர்கள். எனது அகங்காரமாகிய புலியை அழித்தீர்கள். என்னை ப்ரஹ்மாநந்தம் பெறச் செய்தீர்கள். இவ்வாறு எனக்குப் பாதுகாப்பை அளித்தீர்கள்” என்று குருவை மாணவன் போற்றுகிறான்.

589

பன்னிய சொப்பநத்தைப் பற்றிய என்னை நீயே பின்னயில் பிரமஞான பெலத்தினால் போதிப்பித்து இங்கு அன்ன சொப்பன மகற்றி அகண்ட ஆநந்தம் தந்து தன்னியாகுச் செய்தாய் தந்தையே அருளினாலே.

பதவுரை: தந்தையே நீயே பன்னிய சொப்பனத்தைப் பற்றிய என்னை - பெரியோர் இழிந்தது எனக்கூறும் உலக வாழ்வில் ஆசை கொண்ட என்னை, பெலத்தினால் - உமது அநுபவபலத்தால், பின்னம் இல் - வேறுபாடு இல்லாத, பிரம ஞானம் - மெய்யறிவை, போதிப்பித்து -

உபதேசம் செய்து, இங்கு அன்ன சொப்பனம் அகற்றி - இவ்வுலகில் அத்தகைய கனவு வாழ்வை நீக்கி, அகண்ட ஆநந்தம் தந்து - வரம்பற்ற இன்பத்தை அளித்து, அருளி னால் - முதிர்ந்த கருணையால், தன்னியனாக செய்தாய் - பேறு பெற்றவனாகிவிட்டாய்.

விளக்கம்:—கனவையும் நனவையும் பெரியோர்கள் ஒன்று படுத்திக் கூறுவார்கள். நனவு வாழ்வைக் கனவு வாழ்வு என்பர். எனெனில் உண்மையை அறியாமை, வேறுபட அறிதல் என்ற இரண்டும், கனவிற்கும் நனவிற்கும் பொதுவாகும். ஆதலால் இரண்டும் ஒன்றாகும் என்பர்.

590

இதுவுமது.

குருபர உன்தன் எந்தக் குற்றயில்லாத சோதி
வரையிலா தகிலமான வடிவமாகப் பிறங்கும்
ஒருமையாய் அகண்டாநந்த உண்மையாம் அந்தச்சோதி
உருவமே நோக்கி என்றும் உவந்து நாள் போற்றல்
செய்வேன்.

பதவுரை: குருபர - உயர்ந்த குருவே, உன்தன் - உம் முடைய, குற்றம் இல்லாத-குறைவு இல்லாத, எந்த சோதி - எந்த அறிவொளியானது, வரையிலாது - அளவில்லாமல், அகிலம் ஆன வடிவமாக - உலகவடிவாக, பிறங்கும் - விளங்குமோ, ஒருமையாய் - இரண்டற்றதாகி, அகண்ட ஆநந்த உண்மை ஆம் - அளவில்லாத இன்பவடிவான உண்மையாகிய, அந்த சோதி உருவமே நோக்கி - அந்த அறிவொளியின் வடிவை அநுபவித்து அறிந்து, உவந்து - மகிழ்ந்து, என்றும் போற்றல் செய்வேன் - எப்போதும் போற்றி வணங்குவேன்.

விளக்கம்:—இங்கு மாணவன் குருவை ப்ரஹ்மமாக எண்ணி னான். அவ்வாறு எண்ணுதல் பெரியோர் மரபு. ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமே ஆகிறான் என்ற முறையில் வைத்துப் பார்க்கும்போது, குருவின் அறிவொளியே உலகமாக விளங்குகிறது.

என்பது விளங்கும். அந்த அறிவொளியே இரண்டற்றது; அதுவே வரம்பற்ற இன்பவடிவமானது; அதுவே உண்மையானது. அந்தப் பரஹ்ம வடிவ ஒளிக்கு மாணவன் வணக்கம் செலுத்தினான்.

மாணவனியம்பியல் முற்றும்.

புனருப தேசவியல்.

591

ஆசிரியரின் உபதேசங்களால் மாணவன் மெய்யறிவைப் பெற்றான்; மிகுந்த இன்பத்தை அநுபவித்தான்; சிறிது நேரம் ஸமாதியை அடைந்து பின்பு அதிலிருந்து நீங்கி குருவுக்கு வணக்கம் செய்து போற்றினான்; தான் அநுபவித்த ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பலவாறு வியந்தான்; பிறகு மறுபடியும் அவ்விற்பத்தைத் தனக்கருளிய குருவை நன்றியுணர்வுடன் போற்றி வணங்கினான். இவ்வாறு போற்றி வணங்கிய மாணவனை நோக்கி, அவனுடைய நன்மையின் பொருட்டு குரு மீண்டும் அவனுக்கு உண்மைகளை உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார்.

பலமுறை உபதேசம் செய்வது, பிறழ்ச்சியில்லாமல் மெய்யறிவு நிலைபெறுவதற்குரிய வழியாகும்.

இன்னவா போற்றல் செய்திவ் வேகமாம் தத்துவத்தை அந்நியம் அற அறிந்து அவ்வகண்ட ஆநந்தம் பெற்ற தந்நிய சீடன் தன்னை தகைமையுள் குரவன் நோக்கி மின்னிய வதனாக மீளவிவ் வசனம் சொன்னான்.

பதவுரை: இன்ன ஆ - இவ்வாறு, போற்றல் செய்து- போற்றி, இ ஏகம் ஆம் தத்துவத்தை - இந்த ஒன்றான உண்மைப் பொருளை, அந்நியம் அற அறிந்து - பேதமின்றி நன்கறிந்து, அ அகண்ட ஆநந்தம் பெற்ற அந்த அளவற்ற ப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பெற்ற, தந்நிய சீடன் தன்னை - நற்பேறடைந்த மாணவனை, நோக்கி - பார்த்து, தகைமை உள் குரவன் - ஆசிரியர்க்குரிய நற்குணங்கள்

நிரம்பியுள்ள குரு, மின்னியவதனனாக - மலர்ந்த முகத்தை உடையவராய், மீள இ வசனம் சொன்னான் - மீண்டும் கீழ்வரும் மொழிகளைக் கூறத்தொடங்கினான். ஆறு என்பது, 'ஆ' எனத்தொக்கது.

விளக்கம்:—மாணவனின் அறிவு உறுதியடையும் பொருட்டு, அவன் வினவாமலேயே மீண்டும் உபதேசம் செய்வது நல்லாசிரியரின் இயல்பாகும். ஆதலால் "தகைமையுள்ளுரவன் என்றார்.

குருவினிடம் மெய்யறிவைப் பெறுவதற்குரிய உபதேசங்களைக் கேட்பதும், அவற்றால் பயனடைவதும், முற்பிறவியில் செய்த நல் வினைகளின் பயனேயாகும். எல்லா மக்களாலும் அந்த உபதேசத்தை எளிதில் பெற இயலாது; புணயம் செய்தவர்களுக்கே அது கிடைக்கும்; ஆதலால் "தந்நியசீடன்" என்றார்.

மலர்ந்த முகத்துடன் உபதேசிக்க வேண்டும் என்பதை, 'மின்னியவதனனாக' என்ற தொடர் காட்டும்.

592

உலகத் தோற்றம் ப்ரஹ்மமே எனல்

அகண்டமாம் பிரமத் தோற்றம் அகிலமும் ஆத லாலே சகமிது வெண்ணும் தோற்றம் சத்தியப் பிரமமே என்று அகத்தறும் ஆந்ம நோக்கால் ஆறிய சித்தனாய் நீ இகபரம் எவ்விடத்தும் ஏகமாய் என்றும் பார்ப்பாய்.

பதவுரை: அகிலமும் - எல்லா உலகமும், அகண்டம் ஆம் பிரமத் தோற்றம் - வரம்பற்ற ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தின் வடிவமேயாகும். ஆதலால் - ஆகையால், சகம் இது என்னும் தோற்றம் - இது உலகம் என்று தோன்றும் காட்சியை, சத்தியம் பிரமமே என்று - உண்மையான ப்ரஹ்மவடிவமே என்று அறிந்து, அகத்து உறும் ஆந்ம நோக்கால்-மனத்தில் பொருந்திய ஆத்ம அறிவினால், ஆறிய சித்தனாய் - சாந்தமடைந்த அந்தக்கரணத்தை உடையவராய், இகம் பரம் எவ்விடத்தும் - இவ்வுலகம் மேலுலகம் ஆகிய எல்லா இடங்களிலும், என்றும் - எப்போதும், நீ ஏகமாய் பார்ப்பாய் - நீ ஒன்றாக அவ்வுண்மையை அறிவாயாக.

விளக்கம்:—உலகம் யாவும் ஆத்மாவில் ஏற்றிக் கூறப்பட்டவை, அவற்றிற்கு அதிஷ்டான ஆத்மாவின் வடிவமே வடிவமாகும். இதை நீ அறிந்து கொள். இதனால் உன் மனம் சாந்தமடையும். அழியாத அந்த இரண்டற்ற உண்மையே எங்கும் உள்ளது; அதுவே இகமாகவும் பரமாகவும் உள்ளது; என்ற உண்மையை நீ அநுபவித்தறிவாயாக.

வேதமும் “இந்த எல்லாமும் ப்ரஹ்மமே” என்று கூறுகிறது.

593

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு, எங்கும் ப்ரஹ்மமே விளங்கும் என்கிறார்.

சகத்தினில் நல்லதான சட்சுவைச் சார்ந் தோருக்குப் பகுத்துள உருவமன்றிப் பார்க்க வேறிலாத தேபோல் அகண்டமாம் பிரம வித்துக்கு அமலமாம் பிரமமன்றி அகந்தனில் அறியும் வண்ணம் அந்நியம் ஒன்றுமில்லை.

பதவுரை: சகத்தினில்-உலகில், நல்லதான சட்சுவை - ஊனமில்லாத கண்களை, சார்ந்தோருக்கு - அடைந்தவர் களுக்கு, பகுத்து உள உருவம் அன்றி-வேறு வேறாகப் பிரிந்திருக்கும் உருவங்களைத் தவிர, பார்க்க வேறு இலாததே போல்-காண்பதற்குரிய வேறு பொருள் இல்லை அதுபோல், அகண்டம் ஆம் பிரமவித்துக்கு - எங்குமுள்ள ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு, அமலம் ஆம் பிரமம் அன்றி - மாசற்ற ப்ரஹ்மமின்றி, அகந்தனில் அறியும் வண்ணம் மனத்தில் அறிவதற்கேற்றவாறு, அந்நியம் ஒன்றும் இல்லை - வேறு யாதுமில்லை.

விளக்கம்:—ஊனமில்லாத கண்களையுடையவன், அக்கண்களால் பலவகை உருவங்களையே பார்த்தல் இயலும். வேருள ஒலிகளையோ சுவைகளையோ பார்த்தல் இயலாது.

அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தை நன்கு அறிந்தவன் எங்கும் ப்ரஹ்மத்தையே பார்ப்பான். வேருன்றையும் பார்த்தல் என்பது அவனிடம் இல்லை. இங்கு பார்த்தல் என்ற சொல் அறிதல் என்ற பொருளில் வந்தது.

ப்ரஹ்மம் மனத்தில் அறியும்படி இருத்தலாவது; மனம் பல வ்யாப்தி இன்றி ஆத்மவடிவாக மாறுவதாகும். இதற்கு அகண்டா காரவ்ருத்தி என்று பெயர்.

“எங்குமுள்ள அதிஷ்டான வடிவை நோக்குக; ஆரோபிதத் தோற்றங்களை விடுக;” என்பது கருத்து.

594

ப்ரஹ்மாநந்தமே உயர்ந்தது எனல்

எந்தநல் வித்து வான் தான் இம்மகாநந்தம் பற்றி
வந்ததன் அநுபவத்தை மாறி வாளாம் புலத்தில்
புந்தியால் ரமிப்பன் விண்ணில் பூரண இந்து தோன்றின்
மைந்த ஓவியமேயான மதியினில் ரமிப்பர் உண்டோ.

பதவுரை: மைந்த! விண்ணில் - வானத்தில், பூரண இந்து தோன்றின் - முழுச்சந்திரன் தோன்றி விளங்கும் போது (அதை விட்டு) ஓவியம் ஆன மதியினில் - சித்திரமாக எழுதிய சந்திரனிடம், ரமிப்பர் உண்டோ - இன்பமடைபவர் உண்டோ? (இல்லை, அதுபோல) எந்த நல்வித்துவான் தான் - எந்த அறிஞன் இம்மகாநந்தம் பற்றி வந்த - இப்பெரிய இன்பத்தைப் பற்றி தனக்கு வந்த, தன் அநுபவத்தை மாறி - தனது ப்ரஹ்மாநந்த நுகர்வை நீக்கி, வான் ஆம்புலத்தில் - பயனற்ற விஷயங்களில், புந்தியால் ரமிப்பன் - தன் புத்தியைச் செலுத்தி மகிழ்வுறுவான்?

விளக்கம்:—வானில் பூரண சந்திரன் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும் போது அதை விட்டு, படத்தில் வரையப்பட்ட சந்திரனைக் கண்டு யாரும் மகிழ்மாட்டார்கள்; அதுபோல, அளவிடமுடியாத ப்ரஹ்மா நந்தத்தை நுகரும் அறிஞன் விஷய இன்பங்களில் ஈடுபட மாட்டான்; நீயும் அவ்வாறு இருப்பாயாக.

595

இதுவுமது.

மித்தியா விடயம் தன்னின் மிகுந்த நுபவத்தினாலே
இத்தனையேனும் திருப்தி இல்லை இத்துன்பம் போகா

அத்வயாநந்தாந்மாவிந் அநுபவ நி஁டை தன்னை
நித்தமும் நீயடைந்து நிறை சுகத் திருப்தனுவாய்.

பதவுரை: மித்தியாவிடயம் தன்னின் - பொய்யான
புலன்களின், மிகுந்த அநுபவத்தினாலே - அதிகநுகர்வால்,
திருப்தி இத்தனையேனும் இல்லை - போதுமென்ற மகிழ்வு
சிறிதும் இல்லை, இத்துன்பம் போகா - இந்த வாழ்க்கைத்
துன்பங்களும் அழியமாட்டா, (ஆகையால்) அத்வய
ஆநந்த ஆந்மாவிந் அநுபவம் - நி஁டை தன்னை இரண்
டற்ற இன்ப வடிவான ஆத்மாவிந் அநுபவத்தில் நிலையாக
இருக்கும் தன்மையை, நீ அடைந்து - நீ பெற்று, நித்த
மும் - எப்போதும், நிறைசுகம் - நிறைந்த இன்பத்தால்,
திருப்தன் ஆவாய் - த்ருப்தி அடைந்து இருப்பாய்.

விளக்கம்: - பலவாருந விஷய இன்பங்களில் ஈடுபடுவதால்,
போதும் என்ற மனமாகிய திருப்தி ஏற்படாது; நாடோறும் வாழ்
வில் ஏற்படும் இன்னல்களும் அழியாமல் தொடர்ந்து வந்து
கொண்டே இருக்கும். ஆத்மானுபவம் பெற்றவன், என்றுமே
போதுமென்ற மனத்துடன் இன்பமுற்று இருப்பான். ஆகையால்
நீ அதைப் பெறுக.

596

உனது உண்மை வடிவமே ஆத்மா எனல்

உன்னையே வெளியில் எங்கும் ஒருமையாய் நோக்கி
நிற்பாய்
உன்னையே ஒருமையாக உள்ளிலும் உன்னி நிற்பாய்
உன்னுடைச் சொருபமான ஒழிவிலாப் பேராநந்தம்
தன்னையே புசித்துக் காலம் தள்ளும் மாமதியுடைத்தோய்.

பதவுரை: வெளியில் எங்கும் - எல்லா வெளியிடங்
களிலும், உன்னையே - உனது உண்மை வடிவான ப்ரஹ்
மத்தையே, ஒருமையாய் - இரண்டற்றதாக, நோக்கி
நிற்பாய் = அநுபவித்துக் கொண்டு இருப்பாயாக, உள்ளி
லும் - மனத்திலும், ஒருமையாக உன்னையே உன்னி

நிற்பாய் - ஒன்றாக உன்னையே அறிந்து அநுபவிப்பாய், உன்னுடை சொருபமான - உனது வடிவான, ஒழிவு இலாபேர் ஆநந்தம் தன்னையே - அழியாத பேரின்பத்தை ய், புசித்து - நுகர்ந்து, காலம் தள்ளும் - காலம் கழிக்கும், மாமதி உடைத்தோய் - நல்ல புத்தி உடையவனாக இருப்பாய்.

விளக்கம்:—நீயே ப்ரஹ்மமாக உள்ளாய்; வெளியிலும் உள்ளேயும் நீயே நிறைந்துள்ளாய்; மேலும் கீழும் எங்கும் நிறைந்த உனது ஆநந்த வடிவ நிலையில் பிறழாது இருப்பாய். ஜீவன் முத்த நிலையில் இவ்வாறு நீ வாழ்ந்து காலம் கழிப்பாயாக.

597

ப்ரஹ்மத்தினிடம் பேதமில்லை எனல்,

நிருவிகற்பக அகண்ட நின்மலப் போதான்மாவில்
வருவிகற்பகமனைத்தும் வானமர் புரமேபோலாம்
ஒருமையாம் ஆநந்தாந்ம உருவம் நீயாகி என்றும்
பரமமாம் சாந்தி பெற்றுப் பரமான மோனம் சார்வாய்.

பதவுரை: நிருவிகற்பக அகண்ட நின்மல போத ஆன்மாவில் - பேதமற்றதும் அளவற்றதும் மாசற்றதும், ஆகிய அறிவு வடிவாய் உள்ள ஆத்மாவில், வருவிகற்பகம் அனைத்தும் - தோன்றும் நாமரூபங்கள் யாவும், வான் அமர் புரம்போல் ஆம் - வானத்தில் தோன்றும் கந்தர்வ நகரம் போன்றவைகளாகும், ஒருமை ஆம் ஆநந்த ஆந்ம உருவம் - ஒன்றான ஆநந்த வடிவமாகிய ஆத்மாவாக, நீ ஆகி - நீ மாறி, என்றும் - எப்போதும், பரமம் ஆம் சாந்தி பெற்று - மேலான அமைதியை அடைந்து, பரம் ஆன மோனம் - மேலான ப்ரஹ்மசைதன்ய நிலையை, சார்வாய் - அடைவாய்.

விளக்கம்:—வானில் நகரம் உள்ளது போல் தோன்றும்; இது கந்தர்வ நகரம் என்று கூறப்படும்; இது மயக்கத்தின் விளைவினால் தோன்றும்; இஃது உண்மையில் இல்லாதது; இது போலவே

ஆத்மாவீனிடத்திலும் நாமரூப வேறுபாடுகள் தோன்றும்; அவைகளும் இல்லாதவைகள்; மயக்கத்தால் தோன்றுபவைகள். அவற்றை அஸ்த்ய மென்றுவிடுக; ஸத்யமான உன் ஆத்ம வடிவில் நிலைத்து நிற்பாயாக. அதனால் மிகவும் சாந்தமாக இருக்கும் தன்மை ஏற்படும்.

இங்கு மோனம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டும்.

598

மித்தியா கற்பனைக்கு மிகவுமே ஏது வான
புத்தி நற்பிரமரூபம் பொருந்தியே வெறிதிருத்தல்
உத்தம சாந்தி இத்தில் உள்ளவாறகண்டாநந்தம்
வித்துவானுக்கு நித்தம் விமலமாய் விளங்காநிற்கும்.

பதவுரை: மித்தியா கற்பனைக்கு - பொய்யான கற்பனைப் பொருள்களுக்கு, மிகவும் ஏதுவான - நெருங்கிய காரணமான, புத்தி - உனது புத்தியானது, நல் பிரமரூபம் பொருந்தி-மங்கலமான ப்ரஹ்ம வடிவையடைந்து, வெறிது-இருத்தல் - எதையும் எண்ணாமல் இருப்பது, உத்தம சாந்தி-மேலான சாந்தியாகும், இத்தில் - இந்த சாந்தி நிலையில், வித்துவானுக்கு - ஜீவன் முக்தனுக்கு, அகண்ட ஆநந்தம் - வரம்பற்ற இன்பம், நித்தம் - எப்போதும், உள்ளவாறு - உள்ளபடி, விமலமாய் விளங்காநிற்கும் - தூயதாக விளங்கும்.

விளக்கம்:—புத்தி, ஆத்ம வடுவை யடைந்து இருந்தால், ஆத்மா விலுள்ள உண்மையான இன்ப நிலை எப்போதும் விளங்கும் என்பது கருத்து.

599

மெளன நிலையே சுகம் தரும் எனல்

ஏகமாம் பிரமரூபம் யானென உணர்ந்து அகண்ட
மாகிய அவ்வாநந்தம் அநுபவிக் கின்ற வர்க்கு
மோக வாதனையே அற்ற மோன மாநிட்டை யன்றிச்
சோகமில் சுகமளிக்கச் சொற்பமும் வேறென்றில்லை.

பதவுரை: ஏகம் ஆம் பிரம ரூபம் - இரண்டற்ற
 ப்ரஹ்மமே, யான் என உணர்ந்து, நான் என்று அறிந்து,
 அகண்டம் ஆகிய - மிகப் பெரிய, அ ஆநந்தம் - அந்த
 ஆத்ம வடிவ இன்பத்தை, அநுபவிக்கின்றவர்க்கு - நுகரும்
 ஜீவன் முக்தர்களுக்கு, மோக வாதனை அற்ற - மோஹ
 வாஸனைகள் முழுவதும் இல்லாத, மோனம் ஆம் நிடை
 அன்றி - மௌனமாக இருக்கும் நிலையல்லாது, சோகம் இல்
 சுகம் அளிக்க - சோகமில்லாத இன்பத்தைத்தர, வேறென்
 றும் சிறிதும் இல்லை - மற்றொரு ஸாதனம் சிறிதும் இல்லை
 யாகும்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனிடம் வ்யவஹாரங்களுக்கு நியம
 மில்லை. அவன் வ்யவஹாரங்களை மேற்கொள்வான், அல்லது
 மேற்கொள்ளாமல் இருப்பான். இந்த நிலை ஊழ்வினையைப்
 பொறுத்து ஏற்படும்.

எந்த ஜீவன் முக்தன் மோனநிலையை மேற்கொள்வானோ
 அவனுக்கு அந்த நிலை மிகுந்த சுகமளிக்கும்.

எந்த ஜீவன் முக்தன் பல வ்யவஹாரங்களில் ஈடுபாடு கொண்டு
 இருப்பானோ அவனுக்கு மோன நிலை இல்லாமையால், ஜீவன் முக்த
 ஸுகம் அதிகமாக இராது. ஆனால் மோஹமற்ற மெய்யறிவில்
 ஜீவன் முக்தர்களுக்குள் வேறுபாடு இல்லை.

600

ஜீவன் முக்தனின் வ்யவஹாரங்களைக் கூறல்

தத்துவமறிந்த யோகி தன் சொரூபாநந்தத்தில்
 நித்தமும் ரமிப்போனாகி நினைத்த தன் இச்சையாறே
 புத்திர இருப்பன் நிற்பன் போகுவன் படுப்பன் மற்றும்
 எத்தனை விதமோ ஆக இசைந்தவாறு இலங்கா நிற்பன்.

பதவுரை: புத்திர! தத்துவம் அறிந்த யோகி - மெய்
 யறிவு பெற்றவன், தன்சொரூப ஆநந்தத்தில் - தனது
 உண்மை வடிவான ப்ரஹ்மாநந்தில், நித்தமும் - எப்போதும்,
 ரமிப்போனாகி - இன்புறுபவன் ஆகி, நினைத்த தன் இச்சை

ஆறு - தான் விரும்பியபடி, இருப்பன் நிற்பன் போகுவன் படுப்பன் - உட்காருவான் நிற்பான் போவான் படுப்பான் மற்றும் எத்தனை விதமோ ஆக - மேலும் பலவிதங்களாக, இசைந்தவாறு - ப்ராரப்த ஊழ்வினைக்கு ஏற்றபடி, இலங்கா நிற்பன் - விளங்குவான்.

விளக்கம்:—இங்கு “தன் இச்சை ஆறு” என்ற தொடர், இச்சா ப்ராரப்தத்தைக் காட்டும். ஜீவன் முத்தன் இச்சாப்ராரப்த ஊழின் படி இயங்குவான் என்பது கருத்து. இச்சை என்பது விருப்பமாகும்.

இச்சா ப்ராரப்தம், அநிச்சா ப்ராரப்தம், பரேச்சா ப்ராரப்தம் என்ற, மூவகை ஊழ்வினைகளும் ஜீவன் முத்தனின் வ்யவஹாரகி களுக்குக் காரணமாக இருக்கும் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஜீவன் முத்தன் ஆசை கொள்வான் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? வேதம் “அவன் எதையும் விரும்பாதவன் என்று கூறுகிறது.” எனவே அவனுக்கு விருப்பமேது? என்று சிலர் ஐயமுறுவர். இது தவறு.

ஜீவன் முத்தனுக்கு விருப்பம் இல்லை என்று கூறும் வேதம், அவனிடம் விருப்பமே தோன்றாது என்று கூறவில்லை. தோன்றும் விருப்பம் பிறகுடைய விருப்பம் போல பந்தத்திற்குக் காரணமாக இருக்காது என்று கூறிற்று. அது வறுத்த விதை போல அவனிடம் இருக்கும். வறுத்த விதை முளைக்காது. அதுபோல் ஜீவன் முத்தனிடம் தோன்றும் விருப்பம் தன் முழுப்பயனைத் தராது. முழுப்பயன் என்பது ஸம்ஸாரபந்தம்; அந்த விருப்பம் சிறிதே போகத்தைத் தரும். அதையே இச்சா ப்ராரப்தம் என்பர் பெரியோர்.

வறுத்த விதை முளைத்தலை அடையாது; முளைத்தல் என்பது விதையின் முழுப்பயன்; எனினும் அது உண்ணப்பட்டு சிறிது போகத்தைத் தரும். அதுபோலவே ஜீவன் முத்தனின் விருப்பமும் சிறிதே போகத்தைத் தரும்.

601

ஜீவன் முத்தனுக்கு எந்த வகையான நியமமும் இல்லை எனல்,

ஏதமாம் பதிபந்தங்கள் இன்றிய வ்ருத்தியாகிப் பேதமில் பிரமஞானம் பெற்றுள பெரியோருக்கு

யாதொரு தேசம் காலம் இலக்கிய திட்டி ஆதி
ஓதும் ஆசனமே ஆதி ஒன்றுமே தேவையில்லை.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் - இன்னல் தரும், பதிபந்தங்
கள் - தடங்கல்கள், இன்றிய - இல்லாத, வ்ருத்தியாகி -
அகண்டாகார சித்த வ்ருத்தியை உடையவனாகி, பேதம்
இல் - வேறுபாடு இல்லாத, பிரம ஞானம் - மெய்யறிவை,
பெற்றுள பெரியோருக்கு - அடைந்த ஜீவன் முக்தர்களுக்கு,
யாதொரு தேசம் - எந்த இடமும், காலமும் - எந்தக் காலமும்,
இலக்கிய திட்டி - குறிக்கோளான நோக்கமும், ஆதி -
இவை முதலியனவும், ஓதும் ஆசனம் ஆதி - யோகத்திற்
குரியவை என்று பெரியோர் கூறும் ஆஸனம் முதலியவை
களும், ஒன்றுமே தேவை இல்லை - இவற்றுள் யாதும்
தேவையில்லை.

விளக்கம்:—மெய்யறிவு பெருதவர்கள் புண்ணிய தலங்களுக்கு
யாத்திரை செய்ய வேண்டும். க்ரஹணம் முதலிய புண்ணிய
காலங்களில் பெரிய நதிகளில் நீராடல் வேண்டும். ஏதாவது ஒரு
நல்ல செயலை அவர்கள் குறிக்கோளாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.
பல விழாக்களில் சென்று கடவுளை வணங்கல் வேண்டும், மனத்தை
அடக்க, பலவகை ஆஸனங்களை மேற்கொண்டு யோகம் செய்தல்
வேண்டும், யமம் நியமம் முதலியவற்றை மேற் கொள்ளல்
வேண்டும்.

இச்செயல்களின் முடிவான பயன் ஆத்மாவை அறிவதேயாகும்.
அந்த ஆத்ம அறிவைப் பெற்றவனுக்கு இவற்றுள் யாதொன்றும்
வேண்டா. நதியைத் தாண்டியவனுக்குப் படகு தேவையில்லை.
அதுபோலவே, மெய்யறிவு பெற்று ஸம்ஸார பந்தத்தைக் கடந்த
வனுக்கு இவை தேவையில்லை.

602

ஆத்ம அறிவைப் பெறுவதற்குக் கால நியமமும் தேச
நியமம் வேண்டா எனல்.

தன்னினை அறிவதற்குத் தான் ஒரு நியமம் வேண்டா
மன்னிய கடமிதென்று மலைவற அறிவதற்குத்

துன்னிய பொருள் விளக்கம் தோடயில் சட்சு அன்றிப் பின்னொரு நியமம் தன்னைப் பேணுவது எங்குமுண்டோ.

பதவுரை: மன்னிய கடம் இது என்று - இது எதிரில் உள்ள குடம் என்று, மலைவு அற அறிவதற்கு, துன்னிய பொருள் விளக்கம் - நெருங்கிய பொருளினது விளங்கலும், தோடம் இல் சட்சு - குற்றமில்லாத கண்ணும்; அன்றி - வேண்டியவைகளே அன்றி, பின் ஒரு நியமம் தன்னை - வேறொரு நியமத்தை, பேணுவது - மேற்கொள்வது, எங்கும் உண்டோ? - எங்கும் இல்லை. (அதுபோல) தன்னினை அறிவதற்கு - தன்னை அறிவதற்கு, தான் ஒரு நியமம் வேண்டா - தான் எந்த நியமத்தையும் மேற்கொள்ள வேண்டா.

விளக்கம்:—எதிரேயுள்ள குடத்தைப்பற்றிய அறிவு ஏற்படுவதற்கு வெளிச்சம் வேண்டும்; கண் நன்றாகத் தெரியவேண்டும். வேறு எந்தக் கட்டுப்பாடும் வேண்டாம். நீராடுதல், காலை, மாலை நேரங்கள் முதலிய எந்தக் கட்டுப்பாடும் குட அறிவுக்குத் தேவையில்லை. அதுபோல ஆத்மாவாகிய தன்னை அறிவதற்கு, காலம்; தேசம், செயல் முதலிய எந்த நியமமும் வேண்டா. ப்ரமானம் நன்கு அமைந்தால் அறிவு ஏற்பட்டுவிடும்.

கர்மங்களுக்கு தேசம் காலம் முதலிய பல வகையான நியமங்கள் உண்டு. அப்போதுதான் அவை பயன்தரும்; அறிவு எப்போது வேண்டுமானாலும் எந்த இடத்திலும் ப்ரமானத்தால் உண்டாகி விடும்.

603

இதுவுமது.

அந்தவா நித்த சித்த மாகிய இவ்வாந்மாவும்
சொந்த மாமன விருத்தி சுத்தமா யிருக்கும்போது
சந்ததம் தானே தோன்றும் சாருமோர் தேசம் காலம்
பிந்தி ஓர் சுத்தியாதி பேணுவ தொன்றுமில்லை.

பதவுரை: அந்த ஆ - அப்படியே, நித்தசித்தம் ஆகிய இ ஆந்மாவும் - எப்போதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஆத்மாவானது, சொந்தம் ஆம் மன விருத்தி - தம்

முடைய புத்தி, சுத்தமாய் இருக்கும்போது - தூய்மை அடைந்து இருக்கும் போது, சந்ததம் தானே தோன்றும் - எப்போதும் தானாகவே விளங்கும், பிந்தி - பிறகு, ஓர் தேசம் காலம் சாரும் ஒரு சுத்தி ஆதி - தேசம் காலம் இவற்றை அடைந்த தூய்மை முதலியவைகளை, பேணுவது - மேற் கொள்ளும் செயல், ஒன்றும் இல்லை - ஒன்றும் வேண்டா.

விளக்கம்:—ஆறு என்பது ஆ என்று விகாரப்பட்டது. அறிவு என்பது பொருளுக்கு உடமையாயிருப்பதாகும்; இதை “வஸ்து தந்தர்ம்” என்று பெரியோர் கூறுவர். நல்ல ப்ரமாணங்கள் இருந்தால் நாம் விரும்பாமலேயே அது ஏற்பட்டு விடும்.

மனம் ஸதவகுணங்களால் தூய்மையுற்று இருக்கும்போது ஆத்ம அளவு தானே தோன்றிவிடும். இன்னகாலத்தில் தான் அது தோன்றும் என்றும், இன்ன தேசத்தில்தான் அது தோன்றும் என்றும் சொல்வது இயலாது. கால நியமமும் தேச நியமமும் ஜபம் தவம் யோகம் முதலியவற்றிற்கே உண்டு. அவைகளெல்லாம் செயல்களாக இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு நியமம் உண்டு. ஜ்ஞானத்திற்கு நியமம் இல்லை.

604

இதுவுமது.

தேவ தத்தோகமென்று தெளிவுறு ஞானத்திற்குத் தேவையாய் வேறிங்கொன்றும் தேடிடாத் திறமையே போல் பாவனப் பிரமவித்துப் பரமமே நானென்று இவ்வா மேவிய ஞானத்திற்கு மீளவோரபேட்சை யில்லை.

பதவுரை: தேவதத்தோகமென்று - நான் தேவதத்தன் என்று, தெளிவுறு ஞானத்திற்கு - தெளிவாகப் பெறும் அறிவுக்கு, இங்கு வேறு ஒன்றும் - இங்கு வேறு ஒரு ஸாதனமும், தேவையாய் - வேண்டுவதாக, தேடிடாதிறமையேபோல் - தேடவேண்டாத தன்மையை போல, பாவனம் பிரம வித்து - தூய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன், நான் பரமமே என்று - நான் ப்ரஹ்மமே என்று, இவ்வா மேவிய ஞானத்திற்கு - இவ்வாறு பெற்ற அறிவுக்கு, மீள - மீண்டும், ஓர் அபேட்சை இல்லை - ஒரு செயலின் துணையும் வேண்டாம்.

விளக்கம்:—சிலர், மஹாவாக்யங்களின் பொருளை நன்கறிந்த பின் “நான் ப்ரஹ்மம்” என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் மெய்யறிவு உறுதியாக ஏற்படும் என்பர்.

வேறு சிலர் மெய்யறிவை அடைந்த பிறகும் ஒவ்வொருவரும், யமம் நியமம் முதலியவற்றை மேற்கொள்ளவேண்டும். அப்போது தான் மோக்ஷம் பெறல் முடியும் என்பர்.

நான் ப்ரஹ்மம் என்று அடிக்கடி எண்ணுவதற்குப் “ப்ரிஸங்க்யானம்” என்று பெயர்.

மேற்கூறியவர்களின் கொள்கை முழுதும் பொருத்தமான தன்று என்று காட்டவே, மெய்யறிவு பெற வேறு ஏதுவும் தேவையில்லை என்று ஆசிரியர் கூறினார்.

ப்ரஸங்க்யானமும், வேறு சில நியமங்களும் எல்லா அறிஞர்களுக்கும் இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுவனவல்ல. சிலருக்கு அவை தேவையாக இருக்கலாம்.

605

ப்ரஹ்மம் தன்னொளி கொண்டது எனல்

இரவியால் சகத்தைப் போல யாதொரு பிரம தேசால் பரவிய சகமனைத்தும் பகுப்புடன் விளக்க லாமோ ஒருமையாம் அந்தத் தேசை உண்மையில்லாத துச்ச உருவமாம் எவ்வநாந்மா உள்ளவா விளக்கிவைக்கும்.

பதவுரை: இரவியால் சகத்தைப் போல - ஆதவனால் உலகம் விளங்குவதுபோல, யாதொரு பிரம தேசால் - எந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஒளியால், பரவிய சகம் அனைத்தும், எங்கும் உள்ள உலகமெல்லாம், பகுப்புடன் - பலவகைப் பிரிவுகளாக, விளக்கல் ஆமோ - விளங்கியிருத்தல் கூடுமோ, ஒருமை ஆம் அந்த தேசை - ஒன்றான அந்த ஒளியை, உண்மை இலாத - பொய்யான, துச்ச உருவமாம் - தள்ளத்தக்க வடிவம் கொண்ட, எ அநாந்மா - எந்த ஆநாத்மம் பொருள், உள்ள ஆ - உள்ளபடி, விளக்கி வைக்கும் - விளக்கும்?

விளக்கம்:—ஆதவன் உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருளையும் விளங்கச் செய்கிறான். அந்த ஆதவனையும் உலகங்களையும் எல்லா வற்றையும் சைதன்ய அறிவே விளங்கும்படி செய்கிறது. அறிவு இல்லையானால் எப்பொருளுமே விளங்குவதில்லை.

அந்த அறிவாகிய ப்ரஹ்ம ஒளியை விளங்கச் செய்யும் வேறு ஒளி இல்லையாகும். எனவே ப்ரஹ்ம அறிவொளி தானாகவே விளங்கும் ஆற்றல் கொண்டதாகும். வேதம் “அந்த சைதன்ய ஒளியாலே ஸ-உர்யன் முதலிய ஒளிப்பொருள்களும், பிற ஒளியற்ற உலகங்களும் விளங்குகின்றன” என்று கூறும். அநாத்மப் பொருள்கள் யாவும் ஜடங்களாகும். அவை உண்மையற்றவை; அவை சைதன்ய ஒளியை விளக்கமாட்டா.

606

இதுவுமது.

வேதசாத் திரபுராணம் விவிதமாம் பூதமெல்லாம்
யாதொரு தேசினாலே என்றுமே இலங்கா நிற்கும்
போதமாம் அந்தத் தேசாம் பூரணப் பிரமம் தன்னை
ஏதுமே இச்சகத்தில் இலக்குவ தெங்கு மில்லை

பதவுரை: வேத சாத்திர புராணம் - வேதங்களும் சாஸ்த்ரங்களும் புராணங்களும், விவிதம் ஆம் பூதம் எல்லாம் - பலவாறான எல்லா பூதங்களும், யாதொரு தேசினால் - எந்த ப்ரஹ்ம ஒளியினால், என்றுமே - எப்போதும், இலங்கா நிற்கும் - விளங்குமோ, போதம் ஆம் - அறிவாகிய, அந்த தேச ஆம் - அந்த ஒளிவடிவான, பூரண பிரமம் தன்னை - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மத்தை, இச்சகத்தில் - இவ்வுலகில், இலக்குவது ஏதுமே - விளக்கும் பொருள் ஏதுவும், எங்கும் இல்லை - எவ்விடத்தும் இல்லை.

விளக்கம்:—வேதங்களும், சாஸ்த்ரங்களும், புராணங்களும் அறிவாலேயே பொருளுடையனவாக விளங்குகின்றன. அறிவு இல்லாவிடில் ஒலிவடிவாயும் வரிவடிவாயும் உள்ள அவற்றிற்குப் பொருளே இல்லையாகும்.

ஐந்து பூதங்களும் அவற்றின் கார்யங்களும் யாவும் ஜடப் பொருள்களாகும்; அறிவொளியாலேயே அவை இயங்குகின்றன;

விளங்குகின்றன. அவற்றை யெல்லாம் விளக்கும் சைதன்ய ஒளியை விளக்கும் பொருள் யாதுமில்லை. அது, தானே விளங்கும் தன்மையுடையது.

607

ப்ரஹ்மம் புலன்களால் உணரமுடியாதது எனல்.

ஓதிய இந்த ஆந்மா ஓர்சுயம் சோதியாகித்
தீதற அநந்த சத்தித் திகழ்வுடைத்தாகி எல்லாப்
போதமாம் உருவமாகிப் பொருந்தியே மற்றொன்றிலும்
ஈதென உணர ஒண்ணு இலக்கிய வடிவாய் நிற்கும்.

பதவுரை: ஓதிய இந்த ஆந்மா - மேலே கூறிய இந்த ஆத்மாவானது, ஓர் சுயம் சோதி ஆகி - ஒப்பற்ற தன்னொளி கொண்டதாகி, தீது அற - தீமை இன்றி, அநந்த சத்தி - அளவற்ற திறமைகளால், திகழ்வு உடைத்தாகி - எங்கும் விளங்குவதாகி, எல்லா போதம் ஆம் உருவமாகி - எல்லா வகையான அறிவுகளையும் வடிவாகக் கொண்டதாகி, பொருந்தி - எங்கும் பொருந்தி நின்று, மற்றொன்றிலும் - அநுபவம் தவிர வேறு ஒன்றினாலும், ஈது என உணர ஒண்ணு - இப்படிப்பட்டது என்று அறிய முடியாத, இலக்கிய வடிவாய் நிற்கும் - லக்ஷ்யப் பொருளாக இருக்கும்,

விளக்கம்:—ப்ரஹ்ம சைதன்யம் எச்சொல்லாலும் கூறமுடியாத பொருளாகும்; அது சொல்லின் வாச்யப் பொருளன்று; லக்ஷ்யப் பொருளாகும்; அது வேறு எந்த ப்ரமாணத்தாலும் அறிய முடியாதது.

608

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் துன்பமடையான் எனல்.

ஓதிய இவ்வான்மாவை உயர்ச்சிசேர் பிரம வித்து இங்கு ஏதமேஇல்லாவண்ணம் யானென உணர்ந்து நன்றாய்த் தீததாம் பந்தம் விட்டுத் திரமான முத்தி பெற்று யாதொரு துன்பமின்றி ஏகமாய் இலங்கா நிற்பன்.

பதவுரை: ஓதிய இ ஆம்மாலை - மேல் கூறிய இந்த ஆத்மாலை, உயர்ச்சி சேர் பிரமவித்து - மேன்மை பொருந்திய ஜீவன் முக்தன், இங்கு ஏதம் இல்லா வண்ணம் - இவ்வுலகில் ஐயமும் திரிபும் இல்லாதவாறு, யான் என நன்றாய் உணர்ந்து - யானே என்று நன்கு அநுபவித்தறிந்து, தீது அது ஆம் பந்தம் விட்டு-தீமை தரும் ஸம்ஸார பந்தங்களைப் போக்கி, திரமான முத்தி பெற்று - நிலையான மோக்ஷத்தை அடைந்து, யாதொரு துன்பமின்றி - எத்துன்பமும் இல்லாமல், ஏகமாய் இலங்கா நிற்பன் - இரண்டற்றவகை விளங்குவான்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமேயாவான். அவனுக்குப் பிறப்பு இல்லை. அவன் இங்கேயே மோக்ஷத்தைப் பெறுவான். “ப்ரஹ்மவடிவநிலையே” மோக்ஷமாகும்.

609

ஜீவன் முக்தனின் இயல்பைக் கூறல்.

பிரிவிலா நந்த திருப்தி பெற்றுள பரமவித்து
மருவிய விடயத்தாலே மகிழ்வுசோர்வடையான் அத்தில
உரவிய காமமாதி உற்றிடான் தன்னிடத்தே
சருவதா ரமிப்போனாகிச் சந்தத மகிழ்ச்சி சார்வன்.

பதவுரை: பிரிவு இல் ஆநந்த - நீங்காத ப்ரஹ்மாநந்தத்தால், திருப்தி பெற்றுள - போதுமென்ற மனத்தைப் பெற்றுள்ள, பரமவித்து - ஜீவன் முக்தன், மருவிய விடயத்தால்-தன்னை வந்தடைந்த விஷயங்களினால், மகிழ்வு சோர்வு அடையான்-மகிழ்வையும் கவலையையும் அடையமாட்டான். அத்தில் - அந்த விஷயங்களில், உரவிய - உறுதியான, காமம் ஆதி - ஆசை முதலியவைகளை, உற்றிடான் - அடையான், தன்னிடத்தே - தனது ஆத்மாவில், சருவதா - எப்போதும், ரமிப்போன் ஆகி - இன்புறுபவனாகி, சந்ததம் - எப்போதும், மகிழ்ச்சி சார்வன் - இன்புற்றிருப்பான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தன் ஆத்மாநந்தத்தில் திளைத்து இருப்பான், அவனுக்குப் போதுமென்ற மனம் எப்போதும் உண்டு.

இன்ப துன்பங்களில் சமமாக இருப்பான். விஷயநுகர்வில் ஆசை கொள்ளமாட்டான்; எப்போதும் முகமலர்ச்சி கொண்டு விளங்குவான்.

610

இதுவுமது.

பரவிய லீலை செய்யும் பாலகன் பசி தாகங்கள்
மருவிய தேக பீடை மற்றெதும் விட்டு லீலை
புரிவது போல ஞானி பூரண சுகியே ஆகி
நிருமல நிரகங்கார நிலைமையாய் ரமிப்பன் நித்தம்.

பதவுரை: பரவிய லீலைசெய்யும் - பல வினையாட்டுக் களை மேற்கொள்ளும், பாலகன் - இளைஞன், பசிதாகங்கள் - பசியையும் தாகத்தையும், மருவிய தேகபீடை - வந்தடைந்த உடலின் களைப்பையும், மற்றுஎதும் - வேறு பலவற்றையும், விட்டு - கவனியாமல் விடக்கி, லீலைபுரிவது போல - வினையாடுவது போல, ஞானி - மெய்யறிவு கொண்டவன், பூரணசுகியே ஆகி - குறைவற்ற இன்பமுடையோனாகி, நிருமல நிரகங்கார நிலைமையாய் - மாசும் அஹங்காரமும் இல்லாத நிலைமை உடையவனாக, நித்தம் ரமிப்பன் - எப்போதும் இன்பமுற்று இருப்பான்.

விளக்கம்:—இளைஞன் வினையாடுவதில் ஆர்வம் கொண்டவனாக இருப்பான்; அவன் வினையாட்டில் ஈடுபட்டபோது பசியையும், தாகத்தையும், களைப்பையும் பொருட் படுத்தமாட்டான். அவன் வினையாட்டிலேயே இன்பமுற்றிருப்பான்.

அதுபோல மெய்யறிவுடையோன் தன் ஆத்மாவிலேயே நிலை பெற்று இன்புறுவான்; தனக்கு வரும் எந்தத் துன்ப இன்பங்களையும் பொருட்படுத்தமாட்டான். அஹங்காரமற்றவனாக இருப்பான். எந்தவிதமான மாசும் அவனிடம் இராது; எப்போதும் திருப்தியுடன் இருப்பான்.

611

இதுவுமது.

சிந்தை தைநியம் இலாமல் செறி பலி அன்னமுண்டு
வந்துறுகுளமே ஆது வாரியைப் பாணம் செய்து
பந்தமாம் நியமம் அற்றுப் பயமற வந மயானம்
எந்த வேரிடத்தும் ஞானி ஏகனாய்த்துயில் செய்வானால்.

பதவுரை: ஞானி - ஜீவன் முக்தன், சிந்தை தைநியம்
இலாமல் - தன் மனத்தில் தாழ்வுணர்ச்சி இல்லாமல், செறி
பலி அன்னம் உண்டு - பிணை எடுத்த உணவை உண்டு,
வந்து உறு - எதிர்ப்பட்ட, குளம் ஆதி வாரியை - குளம்
நதி முதலியவற்றிலுள்ள நீரை, பாணம் செய்து - பருகி,
பந்தம் ஆம் நியமம் அற்று - தன்னைக் கட்டுப்படுத்தும்
நியமங்களை விலக்கி, பயம் அற - பயம் இன்றி, வனம்
மயானம் எந்த ஓர் இடத்தும் - காடு சுடுகாடு ஆகிய எந்த
இடத்திலும், ஏகனாய் துயில் செய்வான் - தனியனாய் உறங்கு
வான். ஆல் - அசை.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனிடம் தாழ்மை உணர்வு இராது.
அவன் பிணை எடுத்து உண்பான். எதிர்ப்பட்ட நீர் நிலைகளில்
நீராடுவான்; அந்த நீரைப் பருகுவான். அவன் வயவஹாரங்
களுக்கு எந்த நியமமும் இராது; அவன் சுடுகாட்டிலோ வேறிடத்
திலோ தனியனாக உறங்குவான். அவனுக்குப் பயமில்லை.

612

இதுவுமது.

சுத்தமாய்த் தோய்த்து உலர்த்தாத் துகில் தரித்தலது திக்கை
வத்திரமாயுடுத்தி வந்த பூமியில் நடந்து
வித்தர வேதாந்தத்தின் வீதியில் சஞ்சரித்து
வித்துவான் பிரமத்தின்கண் விமலமாய் ரமிப்பன் என்றும்.

பதவுரை: வித்துவான் - மெய்யறிவு கொண்டவன்
சுத்தமாய் தோய்த்து உலர்த்தா - நன்றாகத் தோய்த்து
உலரவைக்காத, துகில் தரித்து ஆடையை அணிந்து,
அலது - இல்லாவிடில், திக்கை வத்திரமாய் உடுத்தி -
ஆடையற்றவனாய், வந்த பூமியில் நடந்து - இறைவனிட

மிருந்து தோன்றிய பூமியில் நடந்து, வித்தர வேதாந்தத் தின் வீதியில் - விசாலமான வேதாந்த முடிபாகிய வீதியில், சஞ்சரித்து - நடந்து, விமலமாய் பிரமத்தின்கண் - மாசற்றுள்ள ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தினிடம், என்றும் ரமிப்பன் - எப்போதும் இன்பமடைந்து கொண்டு இருப்பான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முத்தன் நன்கு தூய்மை செய்யப்படாத ஆடையை அணிவான். அல்லது ஆடையின்றி இருப்பான். வாகனங்களில் செல்லமாட்டான். எப்போதும் வேதாந்த நினைவாக இருப்பான். ப்ரஹ்மத்தில் எப்பேதும் மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பான்.

613

இதுவுமது.

இன்னவென்றுணர வொண்ண இலக்கண

முடையோனாகிப் பன்னிய பாகியத்தைப் பற்றி டா ஆந்ம ஞாநி அந்நியர் இச்சையாலே அமைவதைப் பாலனேபோல் துன்னு தேகாபிமானத்துகள் இறந்தவராய்த் துய்ப்பன்.

பதவுரை: பன்னிய பாகியத்தை - யாவரும் கூறும் வெளி இன்பங்களை, பற்றி டா ஆத்ம ஞாநி - ஆசையுடன் அடையாத மெய்யறிவு கொண்டவன், இன்ன என்று உணர ஒண்ணு - இப்படிப்பட்டது என்று யாரும் அறிய முடியாத, இலக்கண முடையோன் ஆகி - லக்ஷண முடைய வன் ஆகி, அந்நியர் இச்சையால் அமைவதை - பிறர் விருப்பத்தால் தனக்கு வந்த உணவை, பாலனே போல் - குழந்தை போல, துன்னு தேகாபிமானத்துகள் - நெருங்கிய உடலபிமானமாகிய மாசு, இறந்தவராய் - இல்லாதவனாகி, துய்ப்பான் - புசிப்பான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முத்தன் இப்படித்தான் இருப்பான் என்று வரையறுத்துக் கூற இயலாதவன்; அவன் வெளியின்பங்களில் ஆசை கொள்ளான்; பிறர் தந்த உணவை குழந்தைபோல உண்பான். உடலில் அபிமானமின்றி இருப்பான்.

இதுவுமது.

அகண்டமாம் சிதம்பரத்தில் அமர்ந்துள பிரம ஞானி திகம்பரமலது மற்றோர் திவ்விய அம்பரம் தான் வகுத்த ஓர் வற்கலாதி வத்திரம் தானுடுத்திப் பகுப்பிலாப் பாலன் மத்தன் பசாசெனச் சஞ்சரிப்பான்.

பதவுரை: அகண்டம் ஆம்-மிகப்பெரிய, சித் அம்பரத்தில் - அறிவாகிய வானில், அமர்ந்து உள பிரம ஞானி - இருக்கும் பேரறிஞன், திக் அம்பரன் - ஆடை அற்றிருப்பான், அலது - அல்லது, மற்றும் ஓர் திவ்விய அம்பரம் - வேறு ஒரு விலைமதிப்பற்ற ஆடையை (உடுப்பான்) அல்லது, வகுத்த ஓர்வற்கலாதி வத்திரம் - மரப்பட்டை முதலியவற்றாலான ஆடையை, உடுத்தி - அணிந்து கொண்டு, பகுப்பு இலாபாலன் - பகுத்தறிவில்லாத இளைஞன், மத்தன் - பைத்தியன், பசாசு - பேய், என - ஆகியவர்களைப்போல சஞ்சரிப்பான் நடமாடுவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முத்தன், திசைகளை ஆடையாக அணிந்து இருப்பான்; அதாவது ஆடையின்றி இருப்பான்; அல்லது உயர்ந்த ஆடையை அணிந்து கொண்டிருப்பான்; அல்லது மரவுரி, தோல் ஆகியவற்றை உடையாக அணிவான். பாலனைப் போலவும், பைத்தியம் பிடித்தவன் போலவும், பேய் போலவும் நடமாடிக் கொண்டு இருப்பான்.

இதுவுமது.

தத்துவ மறிந்த யோகி தன்னிலே தான் மகிழ்ந்து நித்தமும் சர்வாந்மாவாய் நிகழ்ந்துதன் இச்சை யாரே எத்தனை உருவோ ஆகி ஏதுமே தான் புசித்து இங்கு இத்திறம் ஏகனாகி எங்குமே சஞ்சரிப்பன்.

பதவுரை: தத்துவம் அறிந்த யோகி - மெய்யுணர்ந்தவன், தன்னிலே தான் மகிழ்ந்து - தனது ஆத்மாவில் தான்

இன்புற்று, நித்தமும் - எப்போதும், சர்வ ஆந்மாவாய் நிகழ்ந்து - எல்லா உயிர்களுக்கும் தானே ஆத்மா என்று அறிந்தவனாய் இருந்து, தன் இச்சை ஆறே - தன் விருப்பப் படி, எத்தனை உருவோ ஆகி - பல வடிவங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டும், ஏதும் தான் புசித்து - எதிர்ப்படும் எந்த உணவையும் உண்டும், இங்கு இத்திறம் - இப்பூமியில் இவ்வாறு, ஏகனாகி எங்கும் சஞ்சரிப்பான் - தனியாகி எங்கும் நடமாடுவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தன் தன் ஆத்மாவிலேயே இன்பமுற்று இருப்பான்; எல்லா உயிர்களுக்கும் தானே ஆத்மா என உணர்வான். தன் விருப்பப்படி, பிச்சைக்காரனைப் போலவோ, அரசனைப் போலவோ, வேலையாளைப் போலவோ காணப்படும் உருவம் கொள்வான். கிடைத்த உணவைப் புசிப்பான். துணையற்றவனாக இருப்பான்; எங்கு வேண்டுமானாலும் இருப்பான்.

எதையும் புசிப்பான் என்று கூறியது, அவன் இந்த உணவு தான் வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இரான். என்பதைக்காட்டும். கிடைத்த உடைகளை உடுத்துவான்; அதனால் உருவம் வேறு வேறாக இருப்பான்.

616

இதுவுமது.

ஒருமையாம் பரமாநந்தம் உற்றுள பிரம ஞானி
ஒருவிடம் மூடனே போல் ஒருவிடம் வித்துவான்போல்
ஒருவிடம் மன்னனே போல் ஒருவிடம் பித்தனே போல்
ஒருவிடம் சாந்தனே போல் உலகினில் சஞ்சரிப்பான்.

பதவுரை: ஒருமையாம் பரமாநந்தம் - இரண்டற்ற மேலான ப்ரஹ்மாநந்தத்தை, உற்றுள பிரமஞானி - நுகரும் ஜீவன் முக்தன், ஒருவிடம் மூடனே போல் - சிலவிடங்களில் மூடனைப் போல், ஒருவிடம் வித்துவான் போல் - சிலவிடங்களில் பலநூல்களைக் கற்றறிந்தவன் போல், ஒருவிடம் மன்னனே போல் - சிலவிடங்களில் அரசனைப் போல், ஒருவிடம் பித்தனே போல் - சிலவிடங்களில் பித்தனைப் போல்,

ஒருவிடம் சாந்தனே போல் - சிலவிடங்களில் மனமடங்கிய முனிவனைப் போல், உலகினில் சஞ்சரிப்பான் - உலகில் நடமாடிக் கொண்டு இருப்பான்.

விளக்கம்:—இரண்டற்ற மேலான ப்ரஹ்மாநந்தத்தை நுகரும் ஜீவன் முக்தன், சில விடங்களில் மூடனைப்போல் இருப்பான்; சில விடங்களில் பல நூல்களைக் கற்றறிந்தவன் போல் இருப்பான்; சில விடங்களில் அரசனைப் போல் இருப்பான்; சில விடங்களில் பித்தனைப் போல் இருப்பான்; சில விடங்களில் மனமடங்கிய முனிவனைப் போல் இருப்பான்; இவ்வாறு அவன் உலகில் நடமாடிக் கொண்டு இருப்பான்.

617

இதுவுமது.

ஒருவிடம் அசகரத்தோடு ஒத்த ஆசாரனாகி
ஒருவிடம் நேயனாகி ஒருவிடம் நேயனன்றி
ஒருவிடம் மறைவோனாகி ஒருவிடம் தெரிவோனாகி
உரைதரும் இவ்வாறெல்லாம் ஒருவனே சஞ்சரிப்பான்.

பதவுரை: உரைதரும் ஒருவன் - மேலே கூறிய ஜீவன் முக்தன், ஒருவிடம் அசகரத்தோடு ஒத்த ஆசாரனாகி - ஓரிடத்தில் மலைப் பாம்புபோல ஒரே இடத்தில் இருப்பவனாகி, ஒரு இடம் நேயனாகி - சில விடங்களில் நண்பன் போலவும், ஒரு விடம் நேயனன்றி - சில விடங்களில் நண்பன் போல இல்லாமலும், ஒரு விடம் மறைவோன் ஆகி - சில விடங்களில் பிறர் காணாதபடி மறைந்தும், ஒரு விடம் தெரிவோன் ஆகி - சில விடங்களில் மற்றவரது பார்வையில் பட்டுக் கொண்டும், இவ்வாறு எல்லாம் சஞ்சரிப்பான் - இவ்வாறாக நடமாடுவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தன், சில விடங்களில், உணவு உண்டமலைப் பாம்பு அசையாமல் கிடப்பது போல இருப்பான்; நண்பனைப் போலவும் நட்பு இல்லாதவனைப் போலவும் சில இடங்களில் இருப்பான், சில இடங்களில் மறைந்தும், மறையாமலும் இருப்பான்.

இதுவுமது

அர்த்தம் இல்லாதிருந்தும் அநிசமும் மகிழ்ச்சி சார்வன் ஒருத்தரின் சகாயமற்றும் உரவிய பலமே சேர்வன் திருப்திசெய் புசித்தல் அற்றும் திருப்தியே நித்தம்சேர்வன் பொருத்தலில் விடமமெல்லாம் பொருந்தியே சமமாய்ப் பார்ப்பான்.

பதவுரை: (ஜீவன் முக்தன்) அர்த்தம் இல்லாது இருந்தும்-செல்வம் இல்லையானாலும், அநிசமும் மகிழ்ச்சி சார்வன்-எப்போதும் மகிழ்வோடு இருப்பன், ஒருத்தரின் சகாயம் அற்றும் - ஒருவரின் துணையும் இல்லாமல் இருந்தும், உரவிய பலமே சேர்வன் - மிகுந்த வலிவைப் பெற்று இருப்பான், திருப்தி செய் புசித்தல் அற்றும் - மகிழ்வு தரும் உணவு இல்லாவிட்டாலும், நித்தம் திருப்தியே சேர்வன் - எப்போதும் திருப்தியையே அடைவான், பொருத்தல் இல் - பொறுத்தல் இயலாத, விடமம் எல்லாம் - இன்னல்கள் யாவும், பொருந்தியே - பிறர் செய்யத்தான் பெற்றாலும், சமமாய் பார்ப்பான் - யாவரையும் சமமாகவே நோக்குவான்.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தன், செல்வத்தால் இன்பம் உண்டாவ தன்று என்பதை நன்குணர்ந்தவன்; இன்பம் மனம் அமைதியுறுவ தாலேயே அடையப்படுகிறது என்பதையுமுணர்ந்தவன்; ஆகையால் அவன் செல்வம் இன்றியும் மகிழ்வான்.

ஜீவன் முக்தன் ஆத்மபலம் பெற்றவன்; உடல் வலிமையை அவன் பொருட்படுத்தமாட்டான். உடலைக்காக்கப் பிறர் துணை வேண்டும்; ஆத்மாவை யாராலும் வெட்டவோ குத்தவோமுடியாது; இதை அவன் நன்கு உணர்வான்; ஆகையால் பிறருடைய வன் செயலுக்கு அவன் பயப்படாமல் பலமுற்றிருப்பான்; எதிரிகள் அவனிடம் தம் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளல் முடியாது. ஆத்மாவை யாராலும் எதுவும் செய்ய இயலாது.

பிறரெல்லாம் சுவைக்கு உணவை மேற்கொள்வர். ஜீவன் முக்தனோ பசிக்கு உணவு என்ற கொள்ளையுடையவன்; ஆகையால்

சிறந்த சுவையுள்ள உணவு வகைகளைப் பெருவிடினும், அவன் கிடைத்ததைப் புசித்து, போதும் என்ற மனமுடையவகை இருப்பான்; ஆகையால் எப்போதும் திருப்தி உடையவகை இருப்பான்.

பிறர் தன்னிடம் செய்யும் விஷமங்களை அவன் பொருட்படுத்த மாட்டான்; ஏனெனில் அவைகளால் ஆத்மாவை ஒன்றும் செய்ய இயலாது. இன்னல்கள் யாவும் உடலைச் சார்ந்தவை என்று அமைதி கொண்டு, பணகவரையும், நண்பரையும், பிற எல்லாரையும் அவன் சமமாகவே நோக்குவான்.

619

இதுவுமது.

ஒன்றினைச்செய்யும் போதும் ஒன்றுமே செய்கை யற்றோன் ஒன்றினைத்துய்க்கும் போதும் ஒன்றுமே துய்த்தலற்றோன் ஒன்றியசாரியேனும் ஓர்சாரிமுமே யற்றோன் அன்றியும் அளவுப்பட்டோன் ஆகினும் பூரணன் தான்.

பதவுரை: (ஜீவன் முக்தன்) ஒன்றினைச் செய்யும் போதும் - ஒருசெயலைப் புரியும்போதும், ஒன்றுமே செய்கை அற்றோன் - ஒரு செயலும் இல்லாதவகைவே இருப்பான், ஒன்றினைத் துய்க்கும் போதும் - ஒரு பொருளை நுகரும் போதும், ஒன்றுமே துய்த்தல் அற்றோன் - ஒரு பொருளையும் நுகராதவகைவே இருப்பான், ஒன்றிய சாரி ஏனும் - உடலுடன் கூடியவன் என்றாலும், ஓர் சாரிமுமே அற்றோன் - ஒருடலையும் அவன் பெருதவனே ஆவான், அன்றியும் - மேலும், அளவுப்பட்டோன் ஆகினும் - அவன் அளவு வரம் போடு கூடியவன் எனினும், பூரணன் தான் - எங்குமுள்ள வனையாவன்.

விளக்கம்:—“எவன் செயலின் பயனில் ஈடுபாடு கொள்ளாமல், எப்போதும் போது மென்ற மனம் கொண்டு, எந்தப்பற்றுக் கோடும் இல்லாமல் செயல் புரிகின்றானோ, அவன் செயல் புரிந்தவகை மாட்டான்” என்று கண்ணன் கீதையில் கூறியபடி ஜீவன் முக்தனும் செயல் புரிகிறான். எனினும் அவன் ஒரு செயலையும் செய்யவில்லை

ஜீவன் முக்தன் பொருள்களை நுகரும் போது அபிமானமின்றி இருப்பான்; “ஸாக்ஷியாகிய எனது முன்னிலையில் பொறிகள் தங்கள் செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன” என அவன் உறுதி கொண்டு இருப்பதால், அவனுக்கு நுகர்வு இல்லை என்றார்.

பிறர் கண்களுக்கு அவன் உடலை உடையவன்; அவனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு உடல் இல்லை; அவன் தனது உடலை தனக்கு உடைமையாக எண்ணவில்லை; ஆகையால் அவன் உடல் உடையவனானும் உடலில்லாதவனேயாவான்.

உடலாகிய உபாதியால் ஜீவன் முக்தன் அளவுக்குட்பட்டவன் போல் தோன்றுகிறார். அவன் ப்ரஹ்மமேயாவான்; ஏனெனில் அவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்; ஆகையால் அவன் எங்கும் நிறைந்த பூரணன்; அளவற்றவன்.

620

ஜீவன் முக்தனுக்கு, விருப்பும் வெறுப்பும், நன்மையும் தீமையும் இல்லை எனல்.

உரைதரும் விதமே யாக ஓர் சரீரமுமே இன்றி
ஒருமையாய் இலங்கா நின்ற ஒங்கிய பிரம வித்தைப்
பிரியமப் பிரியம் மற்றுப் பேசிய சுபாசுபங்கள்
மருவியே தொடரா தொன்றும் மைந்தனே மற்றும்
கேளாய்.

பதவுரை: மைந்தனே! உரைதரும் விதம் ஆக - மேலே கூறியவாறு, ஓர் சரீரமும் இன்றி - ஒருடலுமில்லாமல், ஒருமையாய் இலங்கா நின்ற - இரண்டற்ற வகையில் விளங்கும், ஒங்கிய பிரமவித்தை-சிறந்த மெய்யறிவாளனை, பிரியம் அப்பிரியம் - விருப்பமும் வெறுப்பும், மற்று - மேலும், பேசிய சுப அசுபங்கள் - விரும்பிக் கூறப்படும் நன்மைகளும் தீமைகளும், ஒன்றும் - இவற்றுள் ஒன்றும், மருவி தொடராது - தொடர்ந்து பொருந்தாது, மற்றும் கேளாய் - மேலும் கேள்.

விளக்கம்!—‘உடலில்லாதவனுக்கு விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லை; என்று வேதம் கூறும். அதற்கேற்றவாறு ஜீவன் முக்தனும்

உடலபிமானம் அற்று இருப்பதால், அவனுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்கள் இல்லை. நன்மைகளும் தீமைகளும் உடலைச் சார்ந்தவை. ஆகையால் அவைகளும் ஜீவன் முக்தனுக்கு இல்லை. உடலில் அபிமானம் கொண்டவனுக்கே விருப்பும் வெறுப்பும், நன்மைகளும் தீமைகளும் உண்டாகும்.

621

இதுவுமது.

ஏதமாம் தூலமாதி இசைந்துள அபிமானிக்கே
ஒதிய சுகதுக்கங்கள் ஒன்றிய சுபாசுபங்கள்
ஈதெலாம் உண்டாம் பந்தம் இசைந்திடா ஆந்மவித்துக்கு
ஏதுதான் சுகதுக்கங்கள் ஏதுதான் சுபாசுபங்கள்.

பதவுரை: ஏதம் ஆம் தூலம் ஆதி - இன்னல் தரும் பருவுடல் முதலியவற்றில், இசைந்து உள அபிமானிக்கு - அபிமானம் கொண்டவனுக்கு, ஒதிய சுக துக்கங்கள் - மேலே கூறிய இன்ப துன்பங்களும், ஒன்றிய சுப அசுபங்கள் - பொருந்திய நன்மை தீமைகளும், ஈது எலாம் - இவைகள் யாவும், உண்டாம் - தோன்றும், பந்தம் இசைந்திடா ஆந்மவித்துக்கு - மயக்கமற்ற அறிஞனுக்கு, சுகதுக்கங்கள் ஏது - இன்ப துன்பங்கள் எங்ஙனம் வரும், சுப அசுபங்கள் - நன்மையும் தீமையும், ஏது - எங்ஙனம் உண்டாகும்.

விளக்கம்:—உடலில் அபிமானம் கொண்ட அறியாதவனுக்கே இன்பமும் துன்பமும் நன்மையும் தீமையும் உள்ளன.

622

ப்ரஹ்மம் எதனாலும் மறைபடுவதில்லை என்பதை விளக்க உபமானம் காட்டல்.

விரியினன் ராகுவாலே விழுங்கிடப் பட்டோன்போலப் பரவிய சனங்களுக்குப் பார்வையில் தோன்ற லாலே இரவியின் உள்ளதான இலக்கணம் அறியா மூடர் இரவியே விழுங்கப்பட்டான் என்பர் தம் மயக்கத்தால்.

பதவுரை: விரி இனன் - பரவும் ஒளியை உடைய பகலவன், ராகுவாலே விழுங்கிடப்பட்டோன் போல - ராகு என்ற பாம்பினால் மறைக்கப்பட்டவன்போல், பரவியசனங்களுக்கு - பூமியில் பரவிவாழும் மக்களுக்கு, பார்வையில் தோன்றலால் - தம் கண்களுக்குத் தோன்றுவதால், இரவியின் உள்ளதான இலக்கணம் அறியா முடர் - பகலவனுக்குள்ள இயல்பை அறியாத முடர்கள், தம் மயக்கத்தால் - தம் முடைய மயக்க அறிவால், இரவியே விழுங்கப்பட்டான் என்பர் - பகலவனே மறைக்கப்பட்டுள்ளான் என்று கூறுவர்.

விளக்கம்:—க்ரஹண வேளையில் மக்களுக்கு ஆதவன் தெரிவதில்லை; ராகு என்ற பாம்பு அவனை விழுங்கிவிட்டது என்று எண்ணுகிறார்கள். ராகு என்ற கோள் ஆதவனை மறைக்கிறது; ஆகையால் ஸூர்யன் மக்களுக்குத் தெரியவில்லை.

இங்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒருண்மை புலப்படும். ராகு ஆதவனை மறைக்கவில்லை; நமது கண்களையே மறைக்கிறான். ஸூர்யனை ராகுவாலோ வேறு எதனாலே மறைத்தல் முடியாது. மக்களின் பார்வையே மறைக்கப்படுகிறது. இரண்டு விரல்களைக் கொண்டே நாம் நமது பார்வையில் ஆதவன் தெரியாதவாறு செய்து கொண்டு விடலாம். இங்கு விரல்கள் ஸூர்யனை மறைக்கவில்லை. கண்களையே மறைத்தது. இதுபோலவே ராகுவும் சூர்யனை மறைக்கவில்லை. கண்களையே மறைத்தது. கண்ணின் மறைப்பை ஸூர்யனின் மீது மக்கள் ஏற்றிக் கூறுகின்றனர். ஸூர்யன் தன்னிடம் இரவு பகல் என்ற வேறுபாடு அற்றவன்; தன்னொளி கொண்டவன்; அவன் மறைந்தால் உலகம் முழுதும் இருண்டுவிடும் எந்தவிடத்திலும் ஒளி இராது.

இத்தகைய ஸூர்யனை எதுவும் மறைக்கும் ஆற்றல் உடையது அன்று; இந்த உண்மையை அறியாதவர் ஸூர்யன் மறைக்கப்பட்டான் என்று கூறுகின்றனர். அதுபோல,

623

உவமேயத்தை விளக்குகிறார்.

ஈதுபோல் தேகமாதி ஈனமாம் பந்தம் விட்ட
தீதிலாப் பிரம வித்தும் தேகிபோல் தோன்றலாலே

ஏதமே உற்றமுடர் இன்னவன் தேகி என்றே
ஒதுவர் அதனால் ஒன்றும் உண்மையாய் இவனுக்கில்லை.

பதவுரை: ஈது போல் - இதைப் போல, தேகம் ஆதி ஈனம் ஆம் பந்தம் விட்ட - உடல் முதலியவற்றில் இழிவான மயக்கத்தை நீக்கிய, தீது இலா பிரம்வித்தும் - அவித்யை இல்லாத மெய்யறிவாளனும், தேகி போல் தோன்றலால் - உடலை உடையவன் போல் பிறர் கண்களில் படுவதால், ஏதம் உற்ற முடர் - மயக்கம் கொண்ட முடர்கள், இன்னவன் தேகி என்றே ஒதுவர் - இவன் உடம்பை உடையவன் என்றே கூறுவார்கள், அதனால் - அவ்வாறு கூறுவதால், இவனுக்கு உண்மையாய் ஒன்றுமில்லை - இந்த ஜீவன் முக்தனுக்கு உண்மையாக எதுவும் வந்துவிடாது.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தனுக்குத் தன் உடலில் அபிமானம் இல்லை; ஆகையால் “அவனுடைய உடல்” என்று கூறும்படி, யாது மில்லை. அவ்வாறு இருக்க மக்கள் அவனுடலைக் கண்டு “இவன் உடலை உடையவன்” என்பர்.

ராகுவால் விழுங்கப்படாத பகலவன் விழுங்கப்பட்டான் என்று அறியாதவர் கூறுவதுபோல, உடலற்ற ஜீவன் முக்தனை உடலுடையவன் என்றும் கூறுகின்றனர்.

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனே ப்ரஹ்மமாவான்; அந்த ப்ரஹ்மத்தை உடலோ மாயையோ வேறு எதுவுமோ உண்மையாக மறைக்கா. அவை மக்களின் பார்வையையும், புத்தியையும் தாண் மறைக்கும்.

எனவே ப்ரஹ்மத்தை இடமாகக் கொண்ட மாயை, ப்ரஹ்மத்தையே மறைக்கிறது என்று கூறும் முறையெல்லாம் விளக்குவதன் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படும் உபதேச வழிகள்; அவை உண்மையல்ல. ப்ரஹ்மத்தை எதுவும் மறைக்காது.

624

ஜீவன் முக்தனின் உடலியக்கத்தைப்பற்றிக் கூறல்,
பன்னிய முத்தன் தேகம் பாம்புடைச் சட்டையே போல்
துன்னிய பிராண வாயுத் தொடர்பினால் இங்கு மங்கும்

தன்னிய எவ்வாறேனும் சலித்திடும் மற்றவற்றால்
உன்னிய முத்தனுக் கிங்கு ஒன்றுமே ஆனிஇல்லை.

பதவுரை: தன்னிய - பேறுபெற்றவனே!, பன்னிய முத்தன் தேகம் - கீழே கூறிய மெய்யறிவாளனின் உடல், பாம்புடைச்சட்டையே போல்-பாம்பு உரித்துவிட்ட சட்டையைப்போல் (நோக்கப்படாமல் இருக்கும்) துன்னிய - நெருங்கிய, பிராணவாயுத் தொடர்பினால் - ப்ராணவாயு உள்ளிருந்து தொடர்வதால், இங்குமங்கும் எவ்வாறேனும் சலித்திடும் - இங்குமங்கும் எப்படியாவது நடமாடும், அவற்றால் - அச்செயல்களால், உன்னிய முத்தனுக்கு - ப்ரஹ்மத்தையே எண்ணும் அறிவுக்கு, இங்கு ஆனி ஒன்றும் இல்லை - இங்கு எதுவும் குறைவு ஏற்படாது. மற்று, ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—பாம்பு, சட்டையை உரித்துப் போட்டுவிட்டுப் போய்விடும்; பிறகு அந்தச்சட்டையை அது பொருட்படுத்தாது. அதுபோல் ஜீவன் முத்தன் தன் உடலைத்துச்சமாக எண்ணி அதை மனத்திலிருந்து விலக்கிவிடுவான்; மறுபடி அதனிடம் அபிமானம் கொள்ளான். அந்த உடல் உயிரோடு இருப்பதால் பலவிடங்களுக்குப்போகும்; அல்லது வரும். அதனால் அவனுக்கு யாதும் குறைவு ஏற்படாது.

625

இதுவுமது

ஒரு நதி பிரவாகத் தால் ஒன்றிய தாரு வாதி
தரணியின் மேடுபள்ளம் தன்னிலே சாருமா போல்
மருவிய பிராரத்தத்தால் மாசிலா முத்தன் தேகம்
பொருளிலாப் போகம் தன்னில் பொருந்தும்
ஒவ்வொரு காலத்தே.

பதவுரை: ஒரு நதி பிரவாகத்தால் - ஓர் ஆற்றின் நீர்ப் பெருக்கினால், ஒன்றிய தாரு ஆதி - அதில் அகப்பட்ட மரக்கட்டை முதலியவைகள், தரணியின் மேடு பள்ளம்

தன்னில் - பூமியில் உள்ள மேடு பள்ளங்களில், சாரும் ஆபோல் - வந்து அடைவது போல, மாசு இலா முத்தன் தேகம் - மயக்கமற்ற அறிஞனின் உடல், மருவிய பிராரத் தத்தால் - தன்னுடன் கூடிய ஊழ்வினையால், பொருள் இலா போகந்தன்னில் - அபிமானமற்ற போகத்தில், ஒவ்வொரு காலத்தே பொருந்தும் - ஒவ்வொரு காலத்தில் பொருந்தியிருக்கும்.

விளக்கம்:—நீர் வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட மரத்துண்டு, அந்நீரின் வழியே எந்தவிடத்திற்காவது போய்ச் சேரும்; ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு அது போகாது; அது ஸ்வதந்தரம் இல்லாதது. அதுபோலவே மெய்யறிவாளனின் உடலும் இருக்கும்! அது தன் ஊழ்வினையின்படி பல காலங்களில் பல போகங்களை நுகரும். போக நுகர்வு என்பது ஊழ்வினையின்படி நடைபெறும்; அதனால் ஜீவன் முக்தனின் ஞான நிலைக்கு எந்தக் குறைவுமில்லை. அபிமானமின்றி போகம் நுகரப்படுவதால் அதற்கு பந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஆற்றல் இல்லை; ஆகையால் அது பொருளற்ற போகமாயிற்று.

626

இதுவுமது.

பேதமாம் பிராரத் தத்தால் பிறந்த வாதனைகளாலே போதமில் பெத்தன் தேகம் போலவே முத்தன் கேதம் ஏதுமே போகத்தின் கண் இசையினும் இந்த முத்தன் ஓதிய தடத்தனேபோல உபேட்சையாய் வெறிதிருப்பான்.

பதவுரை: பேதம் ஆம் பிராரத்தத்தால் - பலவாறான ஊழ்வினைகளால், பிறந்த வாதனைகளாலே - தோன்றிய வாஸனைகளால், போதம் இல் பெத்தன் தேகம் போலவே - மெய்யறிவற்ற ஸம்ஸாரியின் உடல் போலவே, முத்தன் தேகம் - ஜீவன் முக்தனாக இருப்பவனின் உடலும், ஏதும் போகத்தின் கண் இசையினும் - எந்தப் போகத்திலாவது ஈடுபட்டாலும், இந்த முத்தன் - இந்த மெய்யறிவு உடையோன், ஓதிய தடத்தனே போல - மக்கள் கூறும் நடுநிலையான் போல, உபேட்சையாய் - அந்த போக நுகர்வைப் பொருட்படுத்தாமல், வெறிது இருப்பான் - சும்மா இருப்பன்.

விளக்கம்:—அறிஞனின் உடல், அறியாதவனின் உடல் போல் சில போது, போகநுகர்வில் ஈடுபடும். அப்போது அறிஞன் அபிமானமின்றி நடுநிலையுடன் வெறிதே இருப்பான். அறியாதவனோ அபிமானத்துடன் மகிழ்ச்சி கொண்டு “இது கிடைத்ததே!” என்று ஊன்றி அதை நுகர்வான். அறிஞனுக்கும் அறியாதவனுக்கும் வெளியில் வேறுபாடு இல்லை. உள்ளத்திலேயே வேறுபாடு உண்டு. அறிஞனின் போக நுகர்வு பந்தம் தராது; அறியாதவனின் போக நுகர்வு பந்தம் தரும்.

627

ஜீவன் முக்தனின் இயல்பை மீண்டும் கூறல்.

சத்ததாம் சீவன் முத்தன் சக்கர மூலமேபோல
கர்த்திரு கரணமாதி கற்பனை யாவு மற்றுச்
சுத்திய இந்தியத்தைச் சுழல் புலன் தன்னில் சேரான்
அத்தினின்றும் திருப்பான் அவனுதா சீனன் ஆவன்.

பதவுரை: சத்து அது ஆம் - ப்ரஹ்மமாக விளங்கும் ஜீவன் முக்தன், சக்கர மூலமே போல் - சக்கரத்தின் அச்சுப் போல, கர்த்திரு கரணம் ஆதி - செய்தல் கருவியாதல் செய் வித்தல் ஆகிய, கற்பனையாவும் அற்று - கற்பனை எண்ணங்கள் யாவும் இல்லாமல், சுத்திய இந்தியத்தை - விஷயங்களில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொறிகளை, சுழல் புலன்களில் சேரான் - மயங்க வைக்கும் விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தவும் மாட்டான், அத்தினின்றும் திருப்பான் - அந்த விஷயங்களில் இருந்து திரும்பச் செய்யவும் மாட்டான், அவன் உதாசீனன் ஆவன் - அவன் எதையும் விரும்பாத நடுநிலையுடையவனாக இருப்பான்.

விளக்கம்:—சக்கரத்தின் அச்சு, சக்கரம் போகும் போதும் வரும் போதும், தான் போகாமலும் வராமலும் அசையாது இருக்கும். தான் சக்கரத்தின் பிற பகுதிகளுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும், அது இல்லையானால் சக்கரமே ஓடாது.

அதுபோல் ஜீவன் முக்தன் பொறிகள் என் முன்னிலையில் தம் செயல்களைச் செய்கின்றன. நுகர்கின்றன. நான் இதற்குக் கர்த்தாவும்ல்லன்; கரணமும்ல்லன், செய்விப்பவனுமல்லன் எனறு

உறுதி கொள்வான். அவன் பொறிகளைப்பூலன்களில் ஈடுபடுத்தவும் பொறிகளை விலக்கவும் மாட்டான். உடலையும் பொறிகளையும் ப்ராரப்த ஊழ்வினையிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத்தான் விகாரமற்ற வகை இருப்பான்.

628

இதுவுமது.

சுத்தமாம் சொருபாநந்தச் சுதையினைப்பானம் செய்து மத்தமாம் சித்தனான மாசிலாச்சீவன் முத்தன் சுத்திய இந்தியாதித் தொழினால் தொடரும் பேற்றை இத்தனை யேனும் எய்தான் ஏகமாய் இலங்காநிற்பன்.

பதவுரை: சுத்தம் ஆம் - தூயதான, சொருப ஆநந்தச் சுதையினை - ப்ரஹ்மாநந்தமாகிய அமுதத்தை, பானம் செய்து - பருகி, மத்தம் ஆம் சித்தன் ஆன - மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும் பேறு பெற்ற, மாசு இலா சீவன் முத்தன் - மயக்கமில்லாத ஜீவன் முத்தன், சுத்திய - எப்போதும் அலையும், இந்திய ஆதி தொழிலினால் - பொறிகள் மனம் முதலியவற்றின் செயல்களால், தொடரும் பேற்றை - ஏற்படும் பந்தத்தை, இத்தனை ஏனும் எய்தான் - சிறிதும் அடையமாட்டான், ஏகம் ஆய் இலங்கா நிற்பன் - இரண்டற்ற ப்ரஹ்மமாக எப்போதும் விளங்கிக் கொண் டிருப்பான்.

விளக்கம்:—மெய்யுணர்ந்தவனை, பொறிகளின் செயலும், மனத்தின் செயலும் தொடரமாட்டா. அவன் அஸங்கனாக இருப்பான்.

629

இதுவுமது.

யாதொரு பிரம ஞானி இலக்கியா லக்கியங்கள் ஏதுமே விட்டகற்றி ஏககேவலனாய் நிற்பன் சாதுவாம் அவனே நித்த சச்சிதாநந்தமாக ஓதிய சிவசொருபன் உண்மையீதுண்மையீதே.

பதவுரை: யாதொரு பிரம ஞானி - எந்த மெய்யறிவுடையோன், இலக்கிய அலக்கியங்கள் - உலகில் எதையும் குறிக்கோளாகக் கொள்வதையும் குறிக்கோளாகக் கொள்ளாமல் இருப்பதையும், விட்டு அகற்றி - விலக்கி, ஏக கேவலனாய் நிற்பன் - ஒன்றான மெய்ப்பொருளாக விளங்குவானே, அவனே சாதுவாம் - அவனே நல்லதுறவி, சத்தித் ஆநந்தமாக ஒதிய - உண்மை அறிவு இன்ப வடிவாகக் கூறப்படும், சிவசொருபன் - மங்கல வடிவு கொண்டவன், ஈது உண்மை ஈதே உண்மை - இதுவே உண்மை இதுவே உண்மை.

விளக்கம்:—ஜீவன் முக்தன் எந்த வ்யஹாரத்தையும் குறிக்கோளாக மேற்கொள்ளமாட்டான்; எதையும் குறிக்கோளில்லை என்று ஒதுக்கவும் மட்டான். அவன் எது நேர்ந்தாலும் ஸம புத்தியை உடையவனாக இருப்பான். அவனே சிவவடிவன். அவனே நல்ல துறவி.

630

ஜீவன் முக்தியும் விதேஹ முக்தியும் கூறல்.

கிரியை எல்லாம் முடிந்த கேவலப் பிரம ஞானி
சரிதமோ டிருக் கும்போதே தான் சதா முத்தனான
பரவிய உபாதியெல்லாம் பற்றற நசிக் கும்போது
நிருமல நிருவிகற்ப நிர்க்குணப் பிரம மாவன்.

பதவுரை: கிரியை எல்லாம் - செயல்கள் யாவும், முடிந்த - இல்லாது போன, கேவலம் பிரம ஞானி - இரண்டற்ற ப்ரஹ்ம அறிவையுடையவன், சரிதமோடு இருக்கும் போதே - உடலோடு வாழும் போதே, தான் சதா முத்தனான - தான் எப்போதும் விடுதலை பெற்றவனாகவே இருந்தான், பரவிய உபாதி எல்லாம் - பரவித் தோன்றிய உடல் பொறி ஆகிய உபாதிகள் யாவும், பற்று அற நசிக்கும் - போது - அடியோடு அழியும் போது, நிருமலம் - மாயையற்றதும், நிருவிகற்பம் - பேதம் அற்றதும், நிர்க்குணம் - குணங்களற்றதுமாகிய, பிரம மாவன் - ப்ரஹ்மமாகவே ஆகி விடுவான்.

விளக்கம்:—மெய்யறிவு பெற்றவன் உடலோடு கூடி வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும்போது அவனை ஜீவன் முக்தன் என்பர். அவனது உடல் அழிந்தபின் அவனை விதேஹமுக்தன் என்பர்.

ஜீவன் முக்தி நிலையிலும், விதேஹ முக்தி நிலையிலும், அவனுடைய ஸ்வரூபநிலை ஒன்றே. எனவே முக்தி நிலையும் ஒன்றே; ஒன்றை விட மற்றொன்று மேலானது என்று கூறுதல் தகாது; இரண்டும் ஒரே விதமான பெருமை கொண்டது. உடல் ஜீவன் முக்த நிலையில் இருக்கும். விதேஹமுக்தி நிலையில் இல்லை.

மெய்யறிவுடையோனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு இரண்டு நிலைகளும் ஒன்றேயாகும். அறியாத பிறருக்கு, இரண்டு நிலைகளிலும் உடலைவைத்து வேறுபாடு உண்டு. இங்கே செய்யுளில் கூறிய வேறுபாடு உள்ளது போன்ற கருத்து, பிறரின் நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறியதாகும்.

631

ப்ரஹ்மம் வேராகாது எனல்

ஒருநடன் ஒருவேடத்தை ஒன்றினும் ஒன்றரூப்போதும்
புருடனே ஆகுமா போல் பூரணப் பிரம வித்தும்
ஒருமையில் உபாதி தன்னை ஒன்றினும் ஒன்றரூப்போதும்
பிரமமே ஆவன் அன்றிப் பிறிதேதும் ஆகமாட்டான்.

பதவுரை: ஒருநடன் - நாடகத்தில் நடப்பவன், ஒரு வேடத்தை - ஏதாவதொரு வேஷத்தை, ஒன்றினும் ஒன்றரூப்போதும் - போட்டுக் கொண்டாலும் போட்டுக் கொள்ளா விட்டாலும், புருடனே ஆகுமாபோல் - பழைய மனிதனே ஆவதுபோல, பூரணப்பிரமவித்தும் - எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனும், ஒருமையில் - தான் ஒரு வகையே இருக்கும் நிலையில், உபாதி தன்னை ஒன்றினும் ஒன்றரூப் போதும் - உபாதிகளான உடல் பொறிகளுடன் கூடியபோதும் கூடாத போதும், பிரமமே ஆவன் அன்றி - ப்ரஹ்மமாகவே ஆவான் அல்லாமல், பிறிது ஏதும் ஆக மாட்டான் - வேறு ஏதாகவும் மாறமாட்டான்.

விளக்கம்:—நடிகளுகிய தேவதத்தன், வேஷம் தரித்துக் கொண்டபோதும் தேவதத்தனே. தரித்துக் கொள்ளாத போதும் தேவதத்தனே. அதுபோல், ப்ரஹ்ம சைதன்யமாகிய ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானியும், உபாதிகளோடு கூடியிருப்பினும் ப்ரஹ்மமேயாவன்; உபாதிகளுடன் கூடாமல் இருக்கும் போதும் ப்ரஹ்மமேயாவன்; அவனுக்கு எந்த நிலையிலும் மாறுபாடு இல்லை.

532

மெய்யுணர்வுடையோனுடைய உடல் மரணம் அடைவதற்குக் கால தேச நியமங்களில்லை எனல்.

தருவிடைப் பழுத்த பன்னம் தவிர்ந்து தான் எவ்விடத்தும் தரணியில் வீழ்வதே போல் தத்துவ மாகி நின்ற இருமைஇல் ஞானி தேகம் எங்கணும் வீழ்ந்ததாலென் அருமையாம் ஞானத்தீயால் அதுதான் முன் வெந்ததன்றோ!

பதவுரை: தருவிடை பழுத்த பன்னம் - மரத்தில் பழுத்த இலை, தான் தவிர்ந்து - தான் அம்மரத்தை விட்டு நீங்கி, தரணியில் எவ்விடத்தும் வீழ்வதே போல் - பூமியில் எங்காவது விழுவதைப்போல, தத்துவமாகி நின்ற - ப்ரஹ்ம மாகி நின்ற, இருமை இல் ஞானி தேகம் - இருவினைகளும் இல்லாத அறிஞனின் உடல், எங்கணும் வீழ்ந்தால் என் - எங்கே மரண முற்றால்தான் என்ன?, அதுதான் - அந்த உடல், அருமை ஆம் ஞானம் தீயால் - பெறுவதற்கரிய ஜ்ஞானமாகிய நெருப்பினால், முன் வெந்தது அன்றோ - முன்பே வெந்து விட்டது அல்லவா?

விளக்கம்:—அறிஞனின் உடல் எங்கு வேண்டுமானாலும் மரணமடையலாம். எப்போது வேண்டுமானாலும் மரணமடையலாம். “இன்ன புண்ணிய காலத்தில், இந்தப் புண்ணிய ஷோத்ரத்தில் மரணமடைதல் நல்லது” என்ற நியமங்கள், மெய்யறிவு பெருத மக்களுக்கு உண்டு. மரத்தில் பழுத்த இலை, வெறும் பூமியிலும் விழலாம்; சாக்கடை நீரிலும் விழலாம்; கங்கை நீரிலும் விழலாம்; கோவிலினுள் விழலாம்; அதனால் எவ்விதமான பாபமோ புண்ணியமோ மரத்திற்கு இல்லை.

அதுபோல மெய்யறிவுடையவனின் உடல் எங்கும் மரணம் அடையலாம்; எப்போதும் விழுந்து போகலாம்; அதனால் அந்த ஜ்ஞானிக்கு எவ்விதமான நன்மைகளும் இல்லை; தீமைகளும் இல்லை. இவ்வாறு தான் மரணம் நேரவேண்டும் என்ற நியமம் அவனைப் பற்றியவரை இல்லை.

633

இதுவுமது.

சச்சிதானந்த பூன்ற சாந்தமாம் பிரமத் தின்கண்
உச்ச அத்துவிதானந்த உருவமாய் ஓய்ந்த ஞானி!
மச்சைதோல் மாமிசாதி மலமுறும் உடல் விடுக்க
அச்சமில் தேசம் காலம் ஆதியைப் பேணவேண்டாம்.

பதவுரை: சத்தித் ஆனந்த பூன்ற சாந்தம் ஆம் - உண்மையாயும் அறிவாயும் இன்பமாயும் நிறைவுள்ளதாயும் சாந்தமாயும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தினிடம், உச்ச அத்து வித ஆனந்த உருவமாய் - மேலான இரண்டற்ற இன்ப வடிவாய், ஓய்ந்த ஞானி - அமைதி பெற்றிருக்கும் ஜீவன் முக்தன், மச்சை தோல் மாமிசம் ஆதி மலம் உறும் உடல் - கொழுப்பு தோல் மாம்ஸம் முதலிப மலங்களைப் பெற்ற தன் உடலை, விடுக்க - விடுவதன் பொருட்டு, அச்சம் இல் - நல்லதான, தேசம் காலம் ஆதியை - இடம் காலம் முறை ஆகியவற்றை, பேணவேண்டாம் - எதிர்பார்க்கவேண்டாம்.

விளக்கம்:—கர்மங்களைப் புரிவோருக்கும், உபாஸனைகளைப் புரிவோருக்கும் மரணமடைவதற்கு நல்லகாலமும் நல்லதேசமும், நல்லமுறையும் வேண்டப்படும். ஜ்ஞானிக்கு அது இல்லை. மற்ற வர்களுக்கு மறு பிறப்புண்டு; அது நன்கு அமைதல் வேண்டும், அதற்கு நல்லகாலமும் தேசமும் துணைபுரியும்.

634

மேலே கூறியதற்குக் காரணத்தை விளக்குகிறார்.

ஏதெனில் இந்தத் தேகம் இறந்திடல் மோட்சமன்றே
ஓர் கமண்டல தண்டத்தை ஒழித்தலும் மோட்சமன்றே

ஏதமாம் அவித்தையாலே எய்திய மனமுடிச்சு யாதுமே ஒழிவதன்றோ எதிகளுக்கிசைந்த மோட்சம்.

பதவுரை: ஏது எனில் - இதற்குக் காரணம் யாது எனில், இந்தத் தேகம் இறந்திடல் - இந்த உடல் அழிவது, மோட்சம் அன்றே - மோக்ஷமில்லை, ஓர் கமண்டல தண்டத்தை ஒழித்தலும் - மோட்சமன்றே ஒரு கமண்டலத்தையும் தடியையும் விட்டு விடுதலும் மோக்ஷமன்று, ஏதம் ஆம் அவித்தையால் - மயக்கம் தரும் அவித்தையால், எய்திய மனமுடிச்சு - உண்டான மனமயக்கம் யாதும், ஒழிவது - எல்லாமும் அழிவது, அன்றோ - அல்லவா, எதிகளுக்கு இசைந்த மோட்சம் - துறவிகளுக்கு ஏற்ற மோக்ஷமாகும்.

விளக்கம்:—அவித்யை அழிவதே வீடுபேருதும்; உடல் அழிவதாலும், தண்டமும் கமண்டலமும் அழிவதாலும் வீடுபேறு கிட்டாது. ஆகையாலேயே மெய்யறிவுடையவனின் உடல், மரணமடைவதற்காகக் காலமும் தேசமும் எதிர்பார்க்கப்படா. அவன் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவனுடைய அவித்யைகள் அழிந்து விட்டன. அப்போதே அவன் வீடு பெற்றுவிட்டான்.

635

பலவகைகளிலும் உடல் அழிவதால் மெய்யறிவு பெற்றவன் எக்குறைவையும் அடையான் எனல்.

ஆதலால் எவனின் ஞானி யாக்கைதான் வீழ்ந்ததாலென் ஓதிய தருவின் பன்னம் ஒருநதி வாய்க்கால் வீதி மேதகு சிவாலயாதி மீதுதான் வீழ்ந்த தாலே ஏதுமே சுபாசுபம் தான் இசைவது தருவுக்குண்டோ?

பதவுரை: ஓதிய - முன்பு கூறிய, தருவின் பன்னம் - மரத்தின். இலை, ஒருநதி வாய்க்கால் வீதி - ஒருநதி வாய்க்கால் தெரு ஆகியவற்றிலும், மேதகு சிவாலயாதி மீது - மேலான சிவன் கோயில் முதலிய இடங்களிலும், விழுந்ததாலே - விழுவதால், தருவுக்கு-அந்த மரத்துக்கு, சுப அசுபம் ஏதும்

நல்லதாவது தீயதாவது, இசைவது உண்டோ - வருவது உண்டா? இல்லை ஆகையால், ஞானி யாக்கை - அறிஞனின் உடல், எவணின் வீழ்ந்தால் என்? - எங்கு மரண முற்றால் என்ன? தான் - அசைகள்.

விளக்கம்:—632 ஆம் பாட்டினது விளக்கமே, இச்செய்யுளாகும்.

636

உடல் அழிவதால் ஆந்மா அழியாது எனல்.

மரமுடை இலைபலங்கள் மலருகள் நசிப்பதே போல்
சரீர இந்திரிய மாதிரி சகலமும் நசிக்குமன்றி
ஒரு சதாநந்த சித்தாய் ஓங்கிய ஆந்மாவிற்கு
மருவுமோர் நாசமில்லை மரமென இருக்கும் ஆன்மா

பதவுரை: மரமுடை இலை பலங்கள் மலருகள் - மரத்தினது இலையும் பழமும் மலர்களும், நசிப்பதே போல் - அழிவது போல, சரீர இந்திரியம் ஆதி சகலமும் - ஜ்ஞானியின் உடல் பொறி முதலிய எல்லாமும், நசிக்கும் - அழியும், அன்றி - அல்லாமல், ஒரு சத் ஆநந்த சித் ஆய் - ஒப்பற்ற ஸச்சிதாநந்தமாகி, ஓங்கிய ஆந்மாவிற்கு - பெருகிய ஆத்மாவிற்கு, மருவும் ஓர் நாசம் இல்லை - பொருந்திய அழிவு என்பது ஒன்றுமில்லை. ஆந்மாமரம் என இருக்கும்-ஆத்மாவானது மரம் போல அழியாது இருக்கும்.

விளக்கம்:—மரத்தின் இலைகளும், கிளைகளும், பழங்களும் அழிந்தாலும் மரம் அழியாமல் இருக்கும்; அதுபோல், ஆத்மாவில் தோன்றும் உடலும் பொறிகளும் பிறவும் அழிந்தாலும் ஆத்மா அழியாமலேயே இருக்கும்.

637

ஆத்மா அழியாதது எனல்.

சுருதியும் சிற்சுருதிம சொரூபமே சத்தா மென்றும்
மருவிய உபாதியெல்லாம் மாறியே நசிக்கும் என்றும்

பிரகதாரண மென்றோதும் பெருகிய உபநிடத்தில்
சருவதா ஆந்மாவிர்கே சத்தியத் தன்மைசாற்றும்.

பதவுரை: சுருதியும் - வேதமும், பிரகதாரணமென்று
ஓதும் பெருகிய உபநிடத்தில் - ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்
தில், சித்கன ஆநந்த சொரூபமே - அறிவு நிறைந்த ஆநந்த
வடிவமே, சத் ஆம் என்றும் - அழியாத ப்ரஹ்மம் என்றும்,
மருவிய உபாதி எல்லாம் - அதனுடன் கூடிய உபாதிகள்
யாவும், நசிக்கும் என்றும் - அழியும் என்றும், சருவதா -
எப்போதும், ஆந்மாவிர்கே சத்தியத் தன்மை சாற்றும் -
மூன்று காலத்திலும் அழியாமல் இருக்கும் தன்மை
ஆத்மாவுக்கே உண்டு என்றும் கூறும்.

விளக்கம்:—“இந்த ஆத்மா அறிவின் செறிவாக உள்ளது”
“ஆத்மா அழியாதது; என்று அறிக.” இங்கு ஆத்மாவைத்தவிர
வேறு யாதுமில்லை” “இந்த எல்லாமும் ஆத்மாவே” என்பன
போன்ற கருத்தைக் கொண்ட வாக்யங்கள் பல, ப்ருஹதாரண்யகம்
என்ற உபநிஷத்தில் உள்ளன. ஆகையால் ஆத்மா என்றும்
உள்ளது; அதற்கு அழிவு இல்லை.

638

ஐஸ்ரானியின் உடல் முதலியவைகள் ப்ரஹ்மத்தில்
ஒடுங்கும் எனல்.

திருண நெல் பாய் படங்கள் திறமுறும் கல் கண்டங்கள்
மரம் முதல் எரிக்கப்பட்டோர் மண்வடிவாவ தேபோல்
திருசியத் தேகமாதித் திரளெலாம் ஞானத்தீயால்
எரியுறப்பட்டபின்னர் ஏகசித் சொரூப மேயாம்.

பதவுரை: திருணம் நெல் பாய் படங்கள் - புல்லும்
நெல்லும் பாயும் ஆடையும், திறம் உறும் கல் கண்டங்கள் -
உறுதியான கல்துண்டுகளும், மரம் முதல் - மரம் முதலி
யவைகளும், எரிக்கப்பட்டு - தீயினால் எரிக்கப்பட்டு, ஓர்
மண் வடிவு ஆவது போல் - ஒரு மண் வடிவமாகி விடுவது
போல, திருசியம் தேகம் ஆதி திரன் ஈலாம் - நாம் காண்

கின்ற உடல் முதலிய பொருட் கூட்டங்கள் யாவும், ஞானத்தீயால் எரியுறப்பட்ட பின்னர் - மெய்யறிவாகிய நெருப்பால் பொசுக்கப்பட்ட பின், ஏகசித் சொரூபமே ஆம் - ஒரே அறிவு வடிவான ப்ரஹ்மரூபமாக மாறிவிடும்.

விளக்கம்:—புல், நெல், பாய் முதலியவை அழிந்தால் தம் காரணமான மண்ணாகிவிடும். ஏனெனில் மண்ணினிடமிருந்து இவை தோன்றின; இறுதியில் மண்ணாகி விடுகின்றன.

அதுபோல் ஜீவன் முக்தனின் பருவுடலும் நுட்ப உடலும் காரண உடலும் அழிந்து தம் காரணமான ப்ரஹ்மமாகி விடுகின்றன. மெய்யறிந்தவனுக்கு இருவகையான கதிகளும் இல்லை. அவனுடைய ப்ராணன் முதலியவைகள் இங்கேயே தம் காரணத்தில் ஒடுங்கி விடுகின்றன.

ஜ்ஞானத் தீ உடலை எரிப்பதாவது; மெய்யறிவால் உடலுக்குக் காரணமான அவித்யை அபிமானம் முதலியவைகள் அழிவதாகும்.

அவித்யையின் அழிவால் அதன் விளைவான வாஸனைகளும் மனமும் அழிகின்றன. அவைகள் தாம் மறுபிறவியை அளிக்க வல்லவை; அவை அடியோடு அழிந்துவிட்டமையால் மெய்யறிஞனுக்கு மறுபிறவி இல்லை. இறந்தபின் அவனுடைய உடலும் பொறிகளும் தத்தம் காரணமாகி விடுகின்றன. பிறகு முறையே ப்ரஹ்மமாகி விடுகின்றன.

639

உபாதி போனால் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானி ப்ரஹ்மமே எனல்.

இரவியின் தேசிடத்தில் இருளிறக் கின்றதே போல் திருசியம் யாவும் ஆந்மத் திகழ்விலே லீனமாகும் வருகடம் முதல் உடைந்தால் வான் மகாவானமேபோல் பிரிவுறும் உபாதிபோனால் பிரமமாம் பிரம வித்தே.

பதவுரை: இரவியின் தேசு இடத்தில் - ஸூர்யனின் ஒளியில், இருள் இறக்கின்றதே போல் - இருள் அழிந்து விடுவது போல, ஆந்மத் திகழ்வில் - ஆத்ம ஒளியில், திருசியம் யாவும் லீனமாகும் - வெளிப்பொருள்கள் யாவும் ஒடுங்கும் வருகடம் முதல் உடைந்தால் - உபாதியாகத்

தோன்றும் குடம் முதலியவை அழிந்தால், வான் - அந்த கடஆகாசம், மகாவானமேபோல் - பெரிய ஆகாசமாவதைப் போல, பிரிவு உறும் உபாதிபோனால் - வேறுபாடு பொருந்திய உடல் முதலியவை அழிந்தால், பிரமவித்து பிரமம் ஆம் - அந்த ஆத்ம ஜ்ஞானி ப்ரஹ்மமாகவே இருப்பான்.

விளக்கம்:—ஆதவனிடம் இருள் அழியும், அதுபோல ஆத்ம ஓளியில் வெளிப் பொருள்கள் யாவும் இல்லாமல் போகும். குடம் உடைந்தால் கடாசாசம் மஹாகாசமாகும். அதுபோல் ஜீவன் முக்தனின் உடல் அழிந்தால் அவன் ப்ரஹ்மமாகவே இருப்பான்.

ஜீவன் முக்தன் உடலழிவதற்கு முன்னமேயே ப்ரஹ்மமாகவே தான் இருப்பான்; எனினும் பிறர் அவனுடைய உடலைக் கண்டு வணங்கி “இது இவனுடைய உடல் என்று கூறுவார்கள். அவர்களின் கூற்றுப்படி, இவனது உடல் அழிந்தபின் இவன் எங்கும் நிறைந்த ப்ரஹ்மமாக ஆவான் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

மெய்யறிவு பெற்றவனுக்கு, ஜீவன் முக்தி விதேக முக்தி என்ற வேறுபாடு இல்லை. பிறருடைய நோக்கில் இந்த வேறுபாடு உள்ளதாக வழங்கப்படுகிறது.

640

மெய்யறிவுடையோன் ப்ரஹ்மத்தோடு கலந்து நிற்பதை உவமையால் விளக்குகிறார்.

கீரநீர் தைலம் தன்னில் கீரநீர் தைலம் சேர்ந்து பாரினில் அயிக்கியத்தைப் பற்றிய பான்மையே போல் பூரணப்பிரமத்தின் கண் பூரணப்பிரம ஞானி சாரலுற்றேகமாகச் சந்ததம் இலங்கா நிற்பன்.

பதவுரை: கீரநீர் தைலம் தன்னில் - பால் நீர் தைலம் ஆகியவற்றில், கீரநீர் தைலம் சேர்ந்து - பாலும் நீரும் தைலமும் கலந்து, பாரினில் - பூமியில், அயிக்கியத்தைப் பற்றிய பான்மை போல-ஒன்றாகும் தன்மைபோல, பூரணம் பிரமத்தின் கண் - குறைவற்ற ப்ரஹ்மத்தினிடம், பூரணம் பிரமஞானி குறைவற்ற ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன், சாரலுற்று - கலந்து, ஏகமாக - ஒன்றாக, சந்ததம் - எப்போதும், இலங்காநிற்பன் - விளங்குவான்.

விளக்கம்:—விதேக முக்தி நிகழ்ந்தபின், மெய்யறிவுடையோ
னின் நிலையைப்பற்றி ஆசிரியர் இங்கே கூறினார். அவன் இரண்
டற்றவனாக இருப்பான் என்பதே உவமையால் விளக்க வந்த கருத்
தாகும்.

இரண்டாக இருந்து பின் கலந்து ஒன்றாக ஆவது என்ற
பொருளில் இங்கு உபமானத்தைப் பொருத்துதல் தகாது,
ஏனெனில் ப்ரஹ்மம் இரண்டாக இருந்து கலப்பினை அடைந்து
பிறகு ஒன்றாகவிடலை. அது எப்போதும் ஒன்றாகவே இருந்தது!
இப்போதும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

இரண்டற்ற நிலையை விளக்குவதே உபமானங்களின்
நோக்கம்.

641

விதேக முக்தனின் நிலைபற்றிக் கூறல்.

பொருவிலா அகண்டாநந்த போதமாம் பிரமமாக
மருவியே இருப்பதான மாசிலா விதேக முத்திப்
பொருளினை அடைந்த ஞானி பூருவம் போல மற்றும்
திருசியச் சகத்தில் என்றும் தியங்கியே சனியான்மைந்தா!

பதவுரை: மைந்தா! பொருவிலா - ஒப்பற்ற, அகண்ட-
ஆநந்த போதம் ஆம் - வரம்பில்லாத இன்பமாயும் அறிவா
யும் உள்ள, பிரமமாக மருவி - ப்ரஹ்ம வடிவாகி, இருப்ப
தான மாசு இலா - இருக்கும் குற்றமற்ற, விதேகமுத்தி
பொருளினை - விதேகமுக்தி நிலையை, அடைந்த ஞானி -
பெற்ற மெய்யறிவுடையோன், பூருவம் போல - முன்பு
போல, மற்றும் - மறுபடியும், திருசிய சகத்தில் - பார்க்கப்
படும் இவ்வுலகில், என்றும் - எப்போதும், தியங்கி - மயங்கி,
சனியான் - பிறக்கமாட்டான்.

விளக்கம்:—விதேகமுக்தி பெற்றவன் மறுபடியும் பிறத்தலை
அடையான். மறுபிறப்புக்குக் காரணமான அனீத்யை அழிந்தமை
யால், அதன் கார்யமான பிறப்பும் இல்லை

இதுவுமது.

அருமையாம் பரசீவைக்கியம் அறிந்த நன் ஞானத்தீயால்
ஒருமையில் அவித்தை ஆதி உடல் எரிபட்டபின்னர்ப்
பெருமையுள் சந்நியாசி பிரமமாய் நிற்ப தாலே
பிரமமாம் அவனுக் கெங்கும் பிறப்பது முண்டோ
சொல்லாய்.

பதவுரை: அருமை ஆம் - பெறுவதற்கு அரிய, பரசீவ
ஐக்கியம் அறிந்த - மெய்யறிவை உணர்ந்த, நன் ஞானம்
தீயால் - நல்ல அறிவாகிய நெருப்பால், ஒருமை இல்
அவித்தை ஆதி உடல் - த்வைதமாகிய அவித்யை முதலிய
னவும் அதன் கார்யமாகிய உடலும், எரிபட்ட பின்னர் -
அழிந்த பிறகு, பெருமை உள் சந்நியாசி - பெருமைகள்
நிறைந்த துறவி, பிரமமாய் நிற்பதால் - ப்ரஹ்ம வடிவாக
இருப்பதால், பிரமம் ஆம் அவனுக்கு - ப்ரஹ்மமாகிய
அவனுக்கு, எங்கும் பிறப்பதும் உண்டோ - எங்காவது
பிறப்பு ஏற்படுமா? சொல்லாய் - நீ சொல்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மத்திற்குப் பிறப்பு இல்லை; விதேகமுத்தன்
ப்ரஹ்மமாகி விட்டான்; ஆதலால் அவனுக்கு எவ்வாறு பிறப்பு
ஏற்படும்? எவ்வகையிலும் துவன் பிறவான்.

ஆத்மாவுக்கு பந்தமுமில்லை மோக்ஷமும் இல்லை எனல்.
மித்தையாய்த் தோன்றும் சர்ப்பம் மேவிய அதனின் நாசம்
சுத்தமாய் இரச்சுவின் கண் சோதிக்கில் இலாததே போல்
மித்தையாம் மாயையாலே மேவிய பந்த மோட்சம்
சுத்தமாம் ஆந்மாவின் கண் சோதிக்கில் என்றுமில்லை.

பதவுரை: மித்தையாய் தோன்றும் சர்ப்பம் - பொய்
யாகக் காணப்படும் பாம்பும், அதனின் மேவிய நாசம் -
அதனுடைய அழிவும், சோதிக்கில் - ஆராய்ந்து பார்த்தால்

இரசுவின் கண் - கயிற்றில், சுத்தமாய் இலாததே போல் - அடியோடு இல்லாமல் போவது போல, மித்தை ஆம் மாயையாலே-பொய்யாகிய மாயையால், மேவிய பந்தம் மோட்சம்-உண்டான பந்தமும் மோக்ஷமும், சோதிக்கில் - ஆராய்ந்து பார்த்தால், சுத்தமாம் ஆம்மாவின் கண் - தூய ஆத்மாவினிடம், என்றும் இல்லை - எப்போதுமே இல்லை.

விளக்கம்:—பந்தம் என்பது மாயையால் தோன்றுவதாகும். அது உண்மையாக இல்லை. அஃது இல்லாமையால் மோக்ஷமுமில்லை. பந்தம் என்பது உண்மையாக இருந்தால் அதற்கு அழிவு ஏற்படாது. அது பொய்யாக இருப்பதாலேயே மெய்யை அறிந்தவுடன் இல்லாமல் போகிறது.

“ஆத்மா பந்தம் அடைந்திருந்தது; பிறகு அதற்கு மோக்ஷம் ஏற்பட்டது;” என்று கூறுவது தவறு. ஆத்மாவிற்கு பந்தம் என்பதே இல்லை. எனவே மோக்ஷமென்பதுமில்லை.

“ஆத்மா பந்தமடைந்தது போல இருந்தது; பிறகு மோக்ஷம் அடைந்தது போல ஆயிற்று” என்று கூறுவது தான் பொருத்தமானது.

கயிற்றில் உண்மையாகப் பாம்பு உண்டாகவில்லை; அழியவில்லை. உண்டானது போல இருந்தது; அழிந்தது போல ஆயிற்று. அதுபோலவே பந்தமும் அதன் அழிவும் உள்ளன.

மாயையால் தோன்றும் பொருள்கள் உண்மையில் இல்லை. அவை உண்டாகவில்லை. மாயையால் தான் பந்தமும் மோக்ஷமும் தோன்றின. அவை உண்மையில் தோன்றவில்லை அழியவுமில்லை, எப்போதும் சைதன்யம் ஒன்றே அழியாமல், விகாரமடையாமல், எதனுடனும் தொடர்பு கொள்ளாமல் விளங்குகிறது.

இந்த வகையாக மொழிவது அஜாதவாதம் எனப்படும். இதுவே வேதத்தின் உள் கருத்தாகும்.

ஆவரண சக்தியும் விசேஷப சக்தியும் ஆத்மாவிடம் இல்லை எனல்.

இருளுமா வரணசத்தி இருக்குமேல் பந்த மென்றும்
மருளும் ஆவரணசத்தி மரிக்குமேல் மோட்சமென்றும்
உரைசெய ஒணைததாகும், உண்மையில் பிரமமன்றி
இருளுமா வரணசத்தி எவளவும் இலாத தாலே.

பதவுரை: இருளும் ஆவரணசத்தி இருக்குமேல்
பந்தம் என்றும் - பொருளை மறைக்கும் ஆவரணசக்தி இருந்
தால் பந்தம் உண்டாகும் என்றும், மருளும் ஆவரணசத்தி -
மயக்கம் தரும் அந்த சக்தி, மரிக்குமேல் மோட்சமென்றும் -
அழிந்தால் மோகூடம் ஏற்படும் என்றும், உரைசெய ஒணை
தது ஆகும் - கூறல் இயலாது, உண்மையில் பிரமமன்றி -
உண்மையாக ப்ரஹ்மம் இருப்பதே அன்றி, இருளும்
ஆவரணசத்தி - மறைக்கும் ஆவரணசக்தி, எவளவும் இலா
தது - சிறிதும் இல்லை. ஆல், ஏ - அசைகள்.

விளக்கம்:—பந்தமும் இல்லை மோகூடமில்லை என்பது எவ்வாறு
பொருந்தும்? ஆவரணசக்தி ஆத்மாவினிடம் இருக்கிறது; அதனால்
ஆத்மா பந்தம் அடைகிறது; அந்த சக்தி அழிந்தவுடன் ஆத்மா
மோகூடமடைகிறது; என்று சிலர் ஐயம் கொள்வர்.

அது தவறு; ஆவரணசக்தி என ஒன்று இல்லை. அது மாயை
யின் விளைவாகும்; அது ஆத்மாவிடம் இல்லை. அது மாயையின்
கார்யமாகிய இல்லாத பொருள்; அதனால் ஆத்மாவுக்கு பந்தம்
ஏற்படும் என்பதும் அதன் அழிவால் முக்தி ஏற்படும் என்பதும்
பெர்ய்யான வழக்குகளாகும்.

மாயையால் உண்டாவன யாவும் உண்மையில் இல்லாதவை
களே ஆகும். ப்ரஹ்மம் மாயையால் உண்டாகாதது; அதுவே
ஸத்யம்.

645

சருவதா இலங்காநின்ற சத்தியப் பிரமமன்றி
இருளும் ஆவரணமாதி ஏதுமே இருக்குமாகின்
புரம அத்துவிதத் தன்மை பாலனே ஆநியாகும்-
மருவுமவ் வாநிதன்னை மாமறை சகிக்க மாட்டா.

பதவுரை: பாலனே!, சருவதா இலங்கா நின்ற - எப் போதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும், சத்தியம் பிரமமன்றி - அழியாத ப்ரஹ்மம் இருப்பதைத் தவிர, இருளும் ஆவரணம் ஆதி - பொருளை மறைக்கும் ஆவரணம் முதலிய, ஏதும் இருக்குமாகின் - எப்பொருளாவது உண்மையாக இருந்தால், பரம அத்துவிதத் தன்மை - மேலான இரண்டற்ற நிலை, ஆநி ஆகும் - அழியும், மருவும் அ ஆநிதன்னை - உண்டாகும் அந்தக் குறைவை, மாமறை சகிக்கமாட்டா - வேதங்கள் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டா.

விளக்கம்:—வேதம், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எப்பொருளும் உண்மையாக இல்லை என்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறது. ப்ரஹ்மத்தினும் வேறான ஆவரணத்தை உண்மைப்பொருளாக ஏற்றுக் கொண்டால், இரண்டற்ற தன்மை என்ற உண்மையான முடிவு இராது அதை நாம் இஷ்டம் என்று ஏற்றுக் கொள்வது வேதத்திற்கு முரண்பாடானது. எனவே ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமானது; மற்றவை யாவும் மாயையின் கார்யங்கள்; அவை முக்காலத்திலும் இல்லாத அஸத்யப் பொருள்களாகும்.

646

பந்தமும் மோக்ஷமும் புத்தியின் குணங்களே எனல்.

விரிவுறு முகிலால் வந்த விழியின் ஆவரணம் தன்னை
இரவியில் ஏற்றுமாபோல் ஈநராகின்றமுடர்
பரவிய மனத்தால் வந்த பந்தமோட்சங்கள் தம்மைப்
பொருவிலாப் பிரமத்தின்கண் பொய்யதாய் கற்பிப்பாரால்.

பதவுரை: ஈனர் ஆகிய முடர் - உண்மையறியாத இழிந்த மக்கள், விரிவு உறு - பரவிய, முகிலால் வந்த - மேகங்களால் உண்டான, விழியின் ஆவரணம் தன்னை - கண்களின் மறைப்பைப், இரவியில் ஏற்றுமாபோல் - ஆதவஸிடம் ஏற்றிக் கூறுவதுபோல, பரவிய மனத்தால் வந்த - ஆசைகள் நிரம்பிய மனத்தால் ஏற்பட்ட, பந்தமோட்சங்கள் தம்மை - பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும், பொரு இலா பிரமத்தின் கண் - ஒப்பற்ற ப்ரஹ்மசைதன்யத்தின் இடத்தில், பொய் அது ஆய் கற்பிப்பார்கள் - பொய்யாகக் கற்பனை செய்வார்கள்.

விளக்கம்:—ஆத்மாவிற் கு பந்தமுமில்லை; மோக்ஷமுமில்லை என்றால், எல்லோரும் நூல்களைப் படித்தல் வேண்டாம்; குருவிடம் உபதேசம் பெறவேண்டாம், சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் நல் வழிகள் யாவும் வீணாகும். வேதம் கூறுவது பயனற்றதாகும். ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கே சாஸ்த்ரங்கள் துணை புரிகின்றன. குரு உபதேசம் செய்கிறார். ஆத்மாவுக்கு பந்தமும் மோக்ஷமும் இல்லையானால் வேறு யாருக்கு? ஆத்மாவை தவிர மீதி உள்ளவைகள் யாவும் ஜடப்பொருள்களையாகும். ஜடங்களா உபதேசம் பெற்று பந்தத்தில் இருந்து விடுதலை பெறும்? உபதேசம் பெறும் அறிவு அவற்றிற்கு இல்லையே! ஆத்மாவோ அறிவுடையது; அதற்கு உபதேசம் தேவையில்லை. அது என்றும் விடுதலை பெற்றதாகவே உள்ளது. எனவே பந்தமும் மோக்ஷமும் யாருக்கு? என்ற ஐயம் யாவருக்கும் எழும். அந்த ஐயத்திற்கு இங்கு ஆசிரியர் விடை கூறுகிறார்.

பந்தமும் மோக்ஷமும் புத்தியின் குணங்கள்; புத்தி என்பது விஜ்ஞான மய கோசமாகும். இதுதான் ஜடமாயினும் ஜ்ஞான சக்தியைப் பெற்றுள்ளது. புத்தியில் ஆத்மாவின் அறிவொளி, ப்ரதிபிம்பிக்கின்றது. அதற்கு ஆபாஸன் என்று பெயர்; அந்த ஆபாஸனுடன் கூடியிருப்பதால் புத்திக்கு அறியும் சக்தி உண்டாகிறது. அந்த புத்தியின் குணங்களே பந்தமும் மோக்ஷமும் ஆகும்.

மக்கள், மேகம் ஸூரியனை மறைக்கிறது என்கிறார்கள்; அங்கு மேகம் ஸூரியனை மறைக்கவில்லை. நம் கண்களையே மறைக்கிறது. கண்களின் மறைப்பை ஸூரியனிடம் ஏற்றிக் கூறுகிறோம். அது போல் புத்தியின் பந்த மோக்ஷங்களை ஆத்மாவில் ஏற்றிக் கூறுகிறோம். எனவே ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை. புத்திக்கே பந்தம்.

புத்தியோடு கூடிய ஆபாஸனே ஜீவன்; அல்லது ஆபாஸனோடு கூடிய புத்தியே ஜீவன். இவனுக்கு அடிப்படையான ஆத்மா ஸாக்ஷி ஆவான், அவனுக்கு எப்பொருளுடனும் தொடர்பு இல்லை.

ஆபாஸனோடு கூடிய புத்தி, ஆவரண சக்தியால் தான் மூடமாகி ஆத்மாவை அறிவதற்கு முடியாமல் உள்ளது; அதனால் அது பல ஸம்ஸார இன்னல்களை நுகர்கிறது. அந்த இன்னல்களிலிருந்து அது விடுபடவே, சாஸ்த்ரங்களும், குருவின் உபதேசங்களும் பிறவும் உள்ளன. ஆகையால் அவை வீணல்ல.

நம் உடலில், மரத்தில் இருபறவைகள் இருப்பது போல் இரண்டு சைதன்யங்கள் உள்ளன. ஒன்று ஜீவசைதன்யம். அதுவே ஆபாஸன். அதுவே விஜ்ஞானாத்மா; அது பலவற்றைச் செய்யும். நுகரும்.

மற்றொன்று ஸாக்ஷிசைதன்யம்; அதுவே ப்ரத்யகாத்மா; அது எப்பொருளுடனும் தொடர்பற்றது. அதன் ப்ரதிபிம்பமே ஆபாஸன் ஆவான்.

அந்த ஆபாஸனுக்கு பந்தமுண்டு. அவன் அறியாதவன். உபதேசத்தைப் பெற்று, பிறகு மோக்ஷமடையத் தகுதி வாய்ந்தவன். புத்தியோடு சேர்ந்தவன்.

புத்தியையும் ஆபாஸனையும் பிரித்துவிட்டால், ஆபாஸன் இரான். புத்தி இயங்காது. ஸாக்ஷிதான் இருக்கும். அப்போது பந்தமில்லை, மோக்ஷமில்லை.

புத்தியும் ஆபாஸனும் ஒன்றாகியுள்ள நிலையில், அவன் பந்தத்தை உடையவன்; மோக்ஷத்தையும் உடையவன். அறியாமையை உடைய அவனுக்கே வேதமும் சாஸ்த்ரங்களும் வேண்டும்.

உலகில் பெரும்பாலோர் இத்தகைய ஜீவர்களே ஆவர்.

647

இதுவுமது.

அகில அத்துவிதாசங்க அறிவுறு அக்கரத்தில் இருதிலை இருதுண்டென்னும் இவ்விதத் தோற்றமெல்லாம் பகர்மனோ தர்மமன்றி பரத்தினுக்கிலாத தாலே புகலும் இப்பந்த மோட்சம் பொய்ம்மாயை தந்ததேயாம்.

பதவுரை: அகில அத்துவித அஸங்க அறிவுறு - எல்லாமாக இருப்பதும் இரண்டற்றதும் தொடர்பற்றதும் ஆகிய அறிவு வடிவான, அக்கரத்தில் - அழிவு இலாத ஆத்மர்வில், இருது இலை இருது உண்டு என்னும் - இது இல்லை, உண்டு என்ற, இவ்விதம் தோற்றம் எல்லாம் - இவ்வாறான அறிவுகள் யாவும், பகர் மனோதர்மம் அன்றி - மனத்தின் குணங்கள் என்று கூறப்படுமே அல்லாமல், பரத்

தினுக்கு இலாதது ஆல் - ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை; ஆகையால் புகலும் இ பந்த மோட்சம் - மக்கள் கூறும் பந்தமும் மோக்ஷமும், பொய் மாயை தந்ததே ஆம் - பொய்யான மாயை உண்டாக்கிய தோற்றங்களேயாகும்.

இஃது என்பது இகுது என விகாரப்பட்டது.

விளக்கம்:—உண்டு என்ற அறிவும், இல்லை என்ற அறிவும் த்ரிபுடி அறிவுகள் எல்லா வகையான த்ரிபுடி அறிவுகளும், மன மிருந்தாலேயே தோன்றும்.

மனம் அழிந்த அத்வைத நிலையில் எந்த விதமான த்ரிபுடி அறிவுகளும் தோன்று. பந்த மோக்ஷ வழக்குகளும் தோன்று.

மனமும் புத்தியும் இருந்தால் ஜீவத் தன்மையும் இருக்கும்; மனமும் புத்தியும் அழிந்தால் ஜீவத் தன்மையும் அழியும். ஜீவத் தன்மை அழிந்தால் பந்தமும் மோக்ஷமும் யாருக்குமில்லை.

648

இதுவுமது.

பரமமாம் ஆந்மாவிற்சுப் பந்த மோட்சங்களில்லை
நிருமல நிருவிகார நிட்கல சாந்த மாகி
ஒருமையாய் வானமே போல் ஓங்கி ஓர்பழுதுமற்ற
பரமமாம் தத்துவத்தில் பரவு கற்பனையே இல்லை.

பதவுரை: பரமம் ஆம் ஆந்மாவிற்சு - ப்ரஹ்மசைதன்யத்திற்கு, பந்த மோட்சங்கள் இல்லை - பந்தமும் மோக்ஷமும் இல்லை, நிருமல நிருவிகார நிட்கல சாந்தம் ஆகி - மாசற்றதும் வேறுபாடற்றதும் அவயவமற்றதும் சாந்தியுள்ளதும் ஆகி, ஒருமையாய் - ஒன்றேயாகி, வானமே போல் ஓங்கி - ஆகாசம் போல எங்கும் பரவி, ஓர் பழுதும் அற்ற - ஒரு குறையும் இல்லாத, பரமம் ஆம் தத்துவத்தில் - மேலான சைதன்யத்தினிடம், பரவு கற்பனையே இல்லை - விரிந்த கற்பிக்கப்பட்ட பொருள்கள் உண்மையில் இல்லை.

விளக்கம்:—“எல்லாக் கற்பனைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்குவது ப்ரஹ்மமாகும்” என்பது கருத்து.

649

முடிவான உண்மையை அறுதியிட்டுக் கூறல்

ஓதும் உற்பத்தி யில்லை, ஒருதிதி நாசமில்லை.
தீதுறு பெத்தனில்லை திகழ்முழுட்சுவமே இல்லை
சாதகன் இல்லை மோட்சம் சார்ந்தவன் இல்லை எல்லாம்
போதமாம் பிரமமேயாம் புகல் பரமார்த்த மீதே.

பதவுரை: ஓதும் உற்பத்தி இல்லை - ஒரு பொருளும் உண்டாவதில்லை, ஒருதிதி நாசம் இல்லை - யாதும் இருந்து அழிவதில்லை, தீது உறு பெத்தன் இல்லை - மயக்கம் கொண்ட ஸம்ஸாரீ இல்லை, திகழ்முழுட்சுவமே இல்லை - நல்வழியில் செல்லும் வீட்டை விரும்புவோனும் இல்லை, சாதகன் இல்லை - வீட்டைய முயல்பவனுமில்லை, மோட்சம் சார்ந்தவன் இல்லை - மோக்ஷமடைந்தவனுமில்லை, எல்லாம் - இந்த எல்லாமும், போதம் ஆம் பிரமமே ஆம் - அறிவுவடிவான ப்ரஹ்மமே ஆகும், புகல் பரமார்த்தம் ஈதே - இதுவே சான்றோர் கூறும் உண்மையாகும்.

விளக்கம்:—ப்ரஹ்மமே ஸத்யம்; மற்றவை உண்மை இல்லை என்பது கருத்து.

650

குரு கூறல்.

சகல வேதாந்த நூலில் சார்ந்த சித்தாந்த மாந
ரகசியம் ஈதே மெத்த ரகசிய மீதே யாகும்
புகழுமிப் பரமமான பொருளினை உன்தனக்கு
மகனே உன்பக்தியாலே மகிழ்ந்து நாம் உபதேசித்தோம்.

புதவுரை: மகனே! சகல வேதாந்த நூலில் - எல்லா வேதாந்த நூல்களிலும், சார்ந்த சித்தாந்தமான-பொருந்திய முடிவான கருத்தாகியுள்ள, ரகசியம் ஈதே - உள்பொருள்

இதுவேயாகும், மெத்தரகசியம் ஈதே ஆகும் - மிகவும் ரஹஸ்யமான பொருள் இதுவேயாகும், புகழும் - சான்றோர் புகழும், இப்பரமமான பொருளினே - இந்த மேலான பொருளை, உன்தனக்கு-உனக்கு, உன் பக்தியால் மகிழ்ந்து - உனது பக்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்து, நாம் உபதேசித்தோம்- நாம் உபதேசம் செய்தோம்.

விளக்கம்:—பக்தி இல்லாதவனுக்கு, நல்லாசிரியர் சிறந்த பொருளை உபதேசிக்கமாட்டார் என்பதை இதனால் அறியலாம்.

651

இந்தப் பொருளை நல்ல தகுதியுள்ளோனுக்கே உபதேசிக்க வேண்டும் எனல்.

சகல ஆசையுமே அற்றுச் சாரமாம் புத்தி பெற்றுப் புகல்கலி தோடமொன்றும் பொருந்திடா முழுட்சு தன்னைச் சகமிதில் நீசோதித்துச் சாற்றும் இப்பொருளை எல்லாம் மகனே அவ்வதிகாரிக்கே மயலற உபதேசிப்பாய்.

பதவுரை: மகனே! சாற்றும் இப்பொருளை எல்லாம் - நான் கூறிய இந்தப்பொருள்களை எல்லாம், சகல ஆசையும் அற்று - எல்லா ஆசைகளும் நீங்கி, சாரம் ஆம் புத்தி பெற்று - நல்ல புத்தியை அடைந்து, புகல் கலிதோடம் ஒன்றும் - கூறும் பாபங்களில் ஒன்றும் பொருந்தாத, முழுட்சுதன்னை - வீடுபெற விரும்புவோனை, சகம் இதில்- இவ்வுலகில், நீ சோதித்து - நீ நன்றாக சோதித்து அறிந்து, அவ்வதிகாரிக்கே - அந்தத் தகுதியுடையவனுக்கே, மயல் அற உபதேசிப்பாய் - மயக்கம் நீங்கும்படி உபதேசம் செய்வாய்.

விளக்கம்:—மனத்தில் ஆசைகள் நீங்கினால், புத்தி தூய்மையை அடையும்; பாவங்கள் நீங்கப்பெறும். அத்தகைய அதிகாரியை நீ நன்கு சோதித்தபின் அவனுக்கு இதை உபதேசிக்கவேண்டும். தகுதியற்றவனுக்கு இதை உபதேசிப்பது வீணாகும் என்பது கருத்து.

ஆசிரியரின் உபதேசங்களைப் பெற்ற மாணவன் பின்பு செய்ததைக் கூறல்.

இந்தவா தேசிகேந்திரன் இசைந்த விவ் வுபதேசத்தைச் சிந்தையுள் மகிழ்ச்சி யோடே சிரவணம் செய்து சீடன் வந்தநம் அநந்தம் செய்து மற்றவன் அநுஞ்ஞை பெற்றுப் பந்தமற் றவனேயாகிப் பாரினில் சஞ்சரித்தான்.

பதவுரை: இந்த ஆ - இவ்வாறு, தேசிக இந்திரன் - குருவரசன், இசைத்த - கூறிய, இ உபதேசத்தை - இந்த உபதேசத்தை, சிந்தையுள் மகிழ்ச்சியோடு - மனமகிழ்ச்சி யோடு, சீடன் சிரவணம் செய்து - மாணவன் கேட்டு, அநந்தம் வந்தநம் செய்து - கணக்கற்ற நமஸ்காரங்களைப் புரிந்து, மற்றவன் அநுஞ்ஞை பெற்று - அந்த குருவின் ஆணையைப் பெற்று, பந்தமற்றவன் ஆகி - ஸம்ஸாரத் துன்பம் இன்றி, பாரினில் சஞ்சரித்தான் - உலகினில் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தான்.

விளக்கம்:—நல்லுபதேசம் பெற்றதால் மாணவன் மெய்யறிவு பெற்றான்; அதனால் பந்தம் நீங்கிற்று. குருவினிடம் அனுமதி பெற்று, அவ்விடம் விட்டுச் சென்றான்.

குருவின் செய்கை கூறல்.

அந்த ஆசாரியேந்திரன் அகண்ட ஆநந்த மாசும் சிந்துவில் என்றும் மூழ்கும் சித்தனாய் சிரேட்டனாகிப் பந்தமார் சீவர் தம்மைப் பாவன மாக்க வேண்டித் தொந்தமார் பூமியெல்லாம் துகளறச் சஞ்சரித்தான்.

பதவுரை: அந்த ஆசாரிய இந்திரன் - அந்தக் குரு வரசன், அகண்ட ஆநந்தம் ஆகும் - வரம்பற்ற இன்ப மாகிய, சிந்துவில் - கடலில், என்றும் மூழ்கும் சித்தனாய் - எப்போதும் ஆழ்ந்து இருக்கும் மனமுடையவனாக, சிரேட்ட

னாகி - உயர்ந்த முனிவனாகி, பந்தம் ஆர் ஜீவர்தம்மை - மயக்கம் அடைந்த ஜீவர்களை, பாவனம் ஆக்கவேண்டி - தூய்மையுள்ளவராகச் செய்யும் பொருட்டு, தொந்தம் ஆர் பூமி எல்லாம் - த்வைதங்கள் நிறைந்த பூமியில் எல்லா விடங்களிலும், துகள் அற சஞ்சரித்தான் - மாசின்றிச் சுற்றி வந்தான்.

விளக்கம்:—“ஜீவன் முக்தர்களான சில குருமார்கள், பிறரையும் கடைத்தேற்றும் பொருட்டு ஓரிடத்தில் இராமல் யாத்திரை செய்வார்கள்” என்பதை இதனால் அறியலாம்.

654

நூலாசிரியரின் மொழி.

இந்தவா குரவனுக்கும் இசைந்த ஓர்சீடனுக்கும் வந்த சம் வாதமாக வரமுமுட்சுக்களுக்கு சிந்தையில் ஆம்மரூபம் செவ்விதாய் உணரும்வண்ணம் இந்தநூல் மார்க்கமாக இங்ஙனம் நிருபித் தேம்யாம்.

பதவுரை: இந்த ஆ - இவ்வாறு, குரவனுக்கும் இசைந்த ஓர் சீடனுக்கும் - குருவுக்கும் நல்ல ஒரு மாணவனுக்கும், வந்த சம்வாதமாக - ஏற்பட்ட உரையாடலின் வடிவமாக, இங்ஙனம் - இவ்வாறு, வரமுமுட்சுக்களுக்கு - மேலான வீட்டினை அடைய விரும்புவோருக்கு, சிந்தையில் - மனத்தில், ஆம்மரூபம் - ஆத்ம வடிவினை, செவ்விதாய் உணரும் வண்ணம் - நன்றாக உணரும்படி, இந்த நூல்மார்க்கமாக - இந்த நூலின் வழியே, யாம் நிருபித்தேம் - நாம் மெய்ப்பொருளை நிலை நாட்டினோம்.

விளக்கம்:—முமுக்ஷுக்கள் ஆத்மவடிவை நன்கு உணரும் பொருட்டு, இந்த நூலின் வழியே, பரம்பொருளைப் பற்றிய உண்மைகளை, குரு-மாணவன் இவர்களின் உரையாடல் வடிவில் விளக்கினோம்.

655

சான்றோர்கள் இதை ஆதரிப்பார்கள் எனல்.

நித்த கன்மத்தினாலே நிம்மல சித்தராகி
மித்தியா பவசுகத்தில் விரத்தராய்ச் சாந்தராகி
சத்தியச் சுருதிநம்பிச் சன்முமுட்சுக்களான
உத்தம எதிகள் இந்த உபதேம் ஆதரிப்பர்.

பதவுரை: நித்த கன்மத்தினால்-நாள் தோறும் கடமை யாகச் செய்யவேண்டிய நல்வினைகளால், நிம்மல சித்தராகி- தூய்மை பெற்ற மனமுடையவராகி, மித்தியா பவ சுகத் தில் - பொய்யான வாழ்வின்பங்களில், விரத்தராய் - ஆசை யில்லாதவராய், சாந்தராகி - அமைதியுற்றவராகி, சத்தியம் சுருதி நம்பி - உண்மையான வேதங்களை நம்பியுள்ள, சன் முமுட்சுக்களான - நல்ல வீடுபெறும் விருப்பமுள்ள, உத்தம எதிகள் - மேலான துறவிகள், இந்த உபதேசம் ஆதரிப்பர் - இந்த உபதேசங்களை ஆதரித்து மேற் கொள் வார்கள்.

விளக்கம்:—நித்தகன்மமாவது; கடமையாக ஒவ்வொருவருக் கும் விதிக்கப்பட்ட நற்செயல்களாகும். இவற்றால் மனம் தூய்மை பெறும். அதனால் சிறிய இன்பங்களில் வைராக்யம் உண்டாகும். அதனால் மன அமைதி தோன்றும். இதனையுடையவர்கள் வேதங் களை முதல் ப்ரமாணமாகக் கொள்வர்; வீடுபெறும் ஆசை அவர் களுக்கு வரும். அவர்கள் இந்த உபதேசங்களை மேற்கொள்வார் களாக.

656-657

நூலை வாழ்த்துதல்

மோகமார் பவமார்க்கத்தின் முத்தாப பாநுதேசால்
ஆகியதாகத்துன்பம் அடைந்து நீர் விருப்பத்தோடே
வேகமாய் வருந்திஓடி வெறிதான மருதேசத்தில்
சோகமேஉற்ற சீவர் சுகத்தினை அடைய வேண்டி.

மெத்தவும் கிட்டிநின்ற மெய்யுணர் வந்தா நந்த
அத்வயப் பிரமமாகும் அமிர்த வாரிதியைக் காட்ட
உத்தமச் சங்கராசான் உரைத்திடும் இந்த நன்னூல்
நித்தமும் முத்தியின்பம் நிலைமையாய் நிகழாநிற்கும்.

பதவுரை: மோகம் ஆர் - மயக்கம் நிறைந்த, பவ மார்க்கத்தில் - ஸம்ஸார வாழ்வில், முத்தாப பாணுதேசால் - மூன்று இன்னல்களாகிய ஆதவனின் வெப்பத்தால், ஆகிய - உண்டான, தாகத்துன்பம் அடைந்து-நீர்வேட்கையாகி இன்னலை அடைந்து, நீர்விருப்பத்தோடு-தண்ணீரைப் பெறும் ஆசையோடு, வருந்தி வேகமாய் ஓடி - வருத்த முற்று விரைவாக ஓடிச்சென்று, வெறிதான மருதேசத்தில் - நீரில்லாத பாலைநிலத்தில், சோகம் உற்ற சீவர்-இன்னலுற்ற மக்கள், சுகத்தினை அடைய வேண்டி - இன்பத்தை அடைய வேண்டும் என விரும்பி.

மெத்தவும் கிட்டினின்ற - மிகவும் அருகே உள்ள, அநந்த ஆநந்தம் - அளவற்ற இன்பவடிவான, அத்வயம் பிரமம் ஆகும் - இரண்டற்ற ப்ரஹ்மவடிவான, மெய்யுணர்வு அமிர்தவாரிதியை - உண்மையறிவாகிய அமுதக்கடலை, காட்ட - அறிவிக்க, உத்தம சங்கராசான் - உயர்ந்தசங்கர குருவானவர், உரைத்திடும் இந்த நன்னூல் - மொழிந்த இந்த நல்ல நூலானது, நித்தமும் - எப்போதும், முத்தி இன்ப நிலைமையாய் - மோகடி இன்பமளிக்கும் தகுதியை உடையதாய், நிகழா நிற்கும் - விளங்கிக்கொண்டு இருக்கும்.

விளக்கம்:—முத்தாபங்களாவன: உடலால் வரும் துன்பம், பிற விளங்கு முதலியவற்றால் வரும் துன்பம், மழை காற்று முதலிய வற்றால் வரும் துன்பம் என்பனவாகும்.

இங்கு, மெய்யுணர்வு அமுதக் கடலாக உருவகம் செய்யப் பட்டுள்ளது.

“ஒரு மனிதன் வழி நடந்து கொண்டிருக்கிறான். அதுக் காட்டு வழி; நிழல் அங்கிலை. பகலவனின் வெப்பம் கொடுமையாக உள்ளது. அதனால் அவனுக்கு மிகுந்த நீர்வேட்கை ஏற்பட்டது. அதைத் தணித்துக் கொள்ள; அவன் அங்குமிங்கும் நீர் நிலை இருக்குமா என்று பார்க்கிறான். அது பாலைவனம், தூரத்தில் உள்ள கானல், நீர்போல் காட்சி தருகிறது. அவன் அதைக்கண்டு நீர் என எண்ணி தன் வேட்கையைத் தணித்துக்கொள்ள வேகமாக ஓடுகிறான். அருகே சென்றதும் நீர் இல்லை என அறிந்து வருந்து கிறான். அச்சமயம் ஒரு பெரியவர் வருகிறார். அவர் அவனுக்கு

உண்மையாகவே இனிய நீருள்ள ஓரிடத்தைக் காட்டுகிறார். அவன் அவர் காட்டிய இடத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள நீரைப் பருகி இன்புற்றான்”.

அதுபோல் “மக்கள் உலக வாழ்வில் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்: அங்கு அமைதி இல்லை. அவர்கள் நோயாலும், துஷ்டவிலங்கு முதலியவற்றாலும், புயல் மழைகளாலும் இன்னலை அடைகிறார்கள். அந்த இன்னலை நீக்கிக்கொள்ள அவர்கள் வருந்திப் பல செயல்களைச் செய்கிறார்கள். அச்செயல்கள் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமே அளிக்கின்றன. அதனால் அவர்கள் மிகவும் இன்னல்களை அடைகின்றனர்.”

அப்போது சங்கரராகிய குரு வருகிறார். மக்களின் இன்னல்களைப் போக்க எண்ணுகிறார். இன்பவடிவான ஆத்மவடிவத்தை விளக்கிக்காட்டுகிறார். அவரிடம் உபதேசம் பெற்ற மக்கள், அளவில்லாத இன்பவடிவாகிய தம் உண்மை வடிவினை அறிந்தார்கள்; அதாகவே ஆனார்கள், இன்புற்றார்கள்.

இவ்வாறு மக்கள் எப்போதும் இன்புற்று இருக்கவே ஆதி சங்கரபகவத்பாதர் இந்த நூலை இயற்றியருளினார். இந்த நூல் முக்தியின்பத்தை அளிக்க வல்லதாகும்.

இங்கு, காட்டைப் போன்றது உலக வாழ்க்கை, ஸூரியனின் வெப்பத்தை போன்றவை மூவகை இன்னல்கள். நீர்வேட்கையைப் போன்றது அமைதி விருப்பம். கானல் நீரைப் போன்றவை பல வகையான செயல்கள். அமுதக் கடலைப் போன்றது மெய்யுணர்வு, அமுதக் கடலைக் காட்டும் பெரியவரைப் போன்றவர் சங்கரகுரு. பெரியவரின் மொழிகளைப் போன்றது இந்த நூல்.

“அத்வய ப்ரஹ்மம் நமது உடலிலேயே ப்ரத்யகாத்மாவாக விளங்குகிறது. அது எங்கோ தூரத்தில் இல்லை,” என்பதை விளக்க “மெத்தவும் கிட்டி நின்ற மெய்” என்றார்.

658

இனி வரும் ஐந்து செய்யுட்களும், இந்த நூலைத் தமிழில் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்து இயற்றி அருளிய ஆசிரியரின் தனிமொழிகளாக அமைந்துள்ளன. இவை மிக எளிய முறையில் உள்ளன: ஆகையால் இவற்றிற்குப் பதவுரை முதலியவை எழுதப்படவில்லை. திரண்டப் பொருள் மட்டும் எழுதப்படுகிறது.

இப்படிச் சங்கராசான் இசைத்த இக்கிரந்த தூலை
 ஒப்பிலா நடன ராசன் ஓங்கியகருணையா லே
 தப்பும் எந்தன் வாக்கால் தமிழ்மொழிக்கவிதையாகச்
 செப்பினேன் மேலோர் ஈதைச் செவ்விதென்று
 ஒப்பவேண்டும்.

பொருள்:—இவ்வாறு ஆதிசங்கர பகவத்பாத குரு இந்த தூலைச் செய்தார். இதை நான் நடராஜப் பெருமானுடைய சிறந்த அருளால் மொழி பெயர்த்தேன். எனது மொழி பெயர்ப்பு செய்யுளாக அமைந்துள்ளது. என் மொழிகள் தவறு நிறைந்தவைகளாக இருந்தாலும், பெரியோர் கருணை கொண்டு இந்தூலை நல்லது என்று ஏற்றுக் கொள்வார்களாக.

659

இந்தவாறு அமைக்கப்பட்ட இக்கவி மாலைதன்னைச்
 சந்ததம் சிவகா மாம்பா சகிதனாய் வீற்றிருக்கும்
 சுந்தர நடனராஜன் சுத்தமாம் பாதப்போதில்
 அந்தமில் மகிழ்ச்சியோடே அர்ப்பணம் செய்யலானேன்.

பொருள்:—எப்போதும் சிவகாமி அன்னையுடன் சேர்ந்து விளங்குபவரும், அழகானவரும் ஆகிய நடராஜப் பெருமானின் பாதமலர்களில், யான் இவ்வாறு அமைத்த இந்தச் செய்யுள் மாலையை, மிகுந்த மகிழ்வுடன் ஸமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

660

திருவிடை மருதூரின் கண் திரமதாய் வசிக்காநின்ற
 பிரமவம்சத்துதித்த பெருமை சேர் உலகநாதன்
 மருளறும் விவேகசூடா மணியெனும் கிரந்ததூலை
 வரதமிழ்க் கவிதையாக வளமதாய் அமைக்கலானேன்.

பொருள்:—திருவிடைமருதூரில் பல்லாண்டுகள் வசித்தவரும், அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவரும் ஆகிய, உலகநாதர் என்ற பெரியார், பிறவி மயக்கத்தை நீக்கும் இந்த விவேகசூடாமணி என்ற தூலை, உயர்ந்த தமிழ்ச் செய்யுளாக நன்கு அமைத்தார்.

மகிழ்தரு விவேகசூடா மணிஎனுமிந்த நூலை
 அகமுற ஆசான் முன்னர் அமலமாய்ப் படித்தறிந்தோன்
 சுககனவடிவாய் நித்த சுத்தமாம் பரமாந்மாவே
 அகமென அறிந்துநன்றாய் அகண்டமாய் இலங்கா நிற்பன்.

பொருள்:—இன்பம் தரும் இந்த நூலை, ஆசிரியரின் முன்பு
 கவனமாக ஐயம் திரியின்றிப் படித்தறிந்தவன், இன்ப வடிவாகவும்
 தூயதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மமே, நான் என அறிந்து நன்கு
 அநுபவம் பெற்று ப்ரஹ்மமாக விளங்குவான்.

அகில நாயகனே போற்றி அம்பிகாபதியே போற்றி
 நிகழ் சபாதிபனே போற்றி நிருத்த நாயகனே போற்றி
 சுககனவடிவே போற்றி சுத்தமாம் உருவே போற்றி
 அகமெனும் திகழ்வே போற்றி அகண்டமே போற்றி
 போற்றி.

பொருள் —உலகத்தலைவனே! வணக்கம். உமையின் மண
 ளனே! வணக்கம். சிற்றம்பலத்தலைவா! வணக்கம். நடராஜப்
 பெருமானே! வணக்கம். இன்பமய வடிவனே! வணக்கம். தூய
 வடிவனே! வணக்கம். நானென்ற அறிவுக்குப் பற்றுக்கோடாக
 உயிர்களின் உள்ளங்களில் விளங்குபவனே! வணக்கம். வரம்பற்று
 எங்கும் நிறைந்துள்ளவனே! வணக்கம் வணக்கம்.

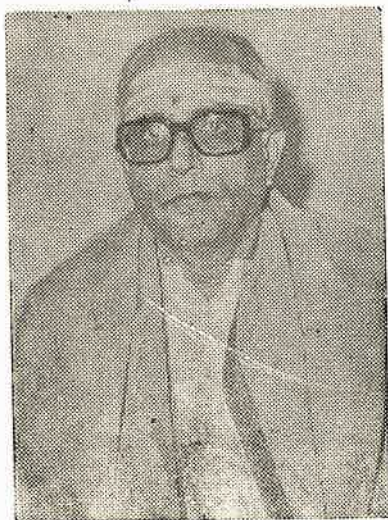
புனருபதேசவியல் முற்றும்.

விவேக சூடாமணி நூல் முடிவு பெற்றது.

குருவின் திருவடிகளே துணை.

உரையாசிரியரைப் பற்றி சில...

ஆசிரியர் ஸ்ரீ T. A. வேங்கடராம ஐயர் அவர்கள் ஸர். எம். ஸிடி. முத்தையா செட்டியார் உயர்நிலை பள்ளியில் தமிழ் ஆசிரியராக 33 ஆண்டுகள் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். சம்ஸ்கிருதத்தில் சிரோமணி பட்டமும் தமிழில் பண்டிட் பட்டமும் பெற்றவர். நேரூர் ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாஸாசாரியரிடம் முறையாக சங்கீதம் பயின்றவர். கச்சேரிகளிலும், வாளுலியிலும் பாடியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் எழுதிய உபதேச ஸாஹஸ்ரீக்கு எளிய தமிழில் உரை அமைத்து வெளியிடச் செய்துள்ளார்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரின் தசஸ்லோகி, மநீஷா பஞ்சகம், சதஸ்லோகி மற்றும் மாண்டுக்ய உபநிஷத் ஆகியவற்றுக்கு எளிய தமிழில் உரை அமைத்துள்ளார்.

இவர் எழுதிய அனைத்து நூல்களும் அருமையான தமிழ் நடையில் அமைந்துள்ளது. ஆசிரியருக்கு எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

—ஸ்ரீ காஞ்சி பப்ளிகேஷன்ஸ்.